JAMES CLAVELL

Nobila casă

Vol. I

autorul romanelor best sellers Shogun Changi Tai-Pan

JAMES CLAVELL

NOBILA CASA

vol. I

Coperta : GHEORGHE MARINESCU

James Clavell *Noble House*

ISBN-RAI 973-95710-0-x
ISBN-RAI 973-95710-1-8

ISBN 973-2100-11-2

JAMES CLAVELL

NOBILA CASĂ

Vol. I

Versiunea românească: ALFRED NEAGU

EDITURA ELIT COMENTATOR & REGIA AUTONOMA A IMPRIMERIILOR
1992

8 iunie, 1960

PROLOG

Doresc să dedic această carte, în semn de omagiu, Majestăţii Sale Elizabeth II a Marii Britanii şi poporului Coloniei Coroanei Hong Kong — moarte duşmanilor săi.

Ora 23.45.

Se numea Ian Dunross şi, pe o ploaie torenţială, conducea cu atenţie vechea lui maşină sport MG, dînd colţul spre strada Dirk* care trecea pe lîngă Struan Building aşezată pe litoralul Hong Kongului. Era o noapte întunecoasă şi vijelioasă. Pretutindeni în colonie — aici, pe insula Hong Kong, dincolo de port, în Kowloon şi în Noile Teritorii care făceau parte din China — străzile erau aproape complet pustii, toată lumea îşi consolida casele cu scînduri în aşteptarea taifunului Mary. Al nouălea avertisment privind uraganul fusese lansat în amurg şi vijelia care s-a iscat, şi care atinsese deja 80—100 de noduri, s-a extins pe o mie de mile spre sud, aruncînd ploaia orizontal pe acoperişuri şi pe pantele dealurilor unde zeci de mii de imigranţi ilegali din China se îngrămădeau, fără apărare, în aşezări improvizate din cocioabe nenorocite.

Dunross încetini, orbit, ştergătoarele, nefăcînd faţă cantităţii de apă ; vîntul trăgea de prelata ce acoperea maşina şi de ferestrele din plastic laterale. Apoi parbrizul s-a limpezit pentru moment. La capătul străzii Dirk, drept înainte, era şoseaua Connaught şi cheul, apoi digurile şi terminalul feribotului Golden, ticsit cu materiale. În partea cealaltă, în vastul port bine protejat, toate cele cinci sute de vapoare erau gata pentru orice eventualitate, cu ancorele pregătite.

În faţă, la cheu, văzu o tarabă părăsită, smulsă complet din pămînt de o vijelie şi azvîrlită pe o maşină par-

* Acest roman constituie continuarea Tai-Panului, numele, denumirile de locuri au corespondent sau fac legătura cu personaje şi întîmplări din precedenta lucrare a lui Clavell. Strada Dirk aminteşte de Dirk Struan, Tai-Panul însuşi. (n.t.)

cată, pe care o zdrobi. Apoi maşina şi taraba s-au făcut nevăzute. Avea mîini foarte puternice şi ţinea bine volanul în rafalele care zguduiau violent automobilul. Maşina era veche, dar bine întreţinută, cu un motor turat şi cu frîne perfecte. Aşteptă. Inima îi bătea normal, îi plăcea furtuna, urcă apoi încet pe trotuar pentru a parca la adăpost de vînt, chiar în faţa clădirii. Apoi ieşi din maşină.

Era blond, cu ochi albaştri, trecut de 40 de ani, suplu şi îngrijit. Purta un impermeabil vechi şi şapcă. Ploaia îl udă pînă la piele, pentru că trebuise să meargă pe o stradă laterală, să dea apoi colţul şi să se precipite spre intrarea principală a clădirii de 22 de etaje. Pe imensa uşă se afla stema Struanilor — Leul Roşu al Scoţiei, în jurul căruia era încolăcit Dragonul Verde al Chinei. Adunîndu-şi forţele, păşi pe treptele largi, intrînd în clădire.

— 'Seara, dom'le Dunross, spuse portarul chinez.

— Tai-pan a trimis după mine.

— Da, dom'le.

Chemă apoi liftul. Cînd liftul se opri, Dunross traversă holişorul, bătu la uşă şi intră în camera de zi din apartamentul acela particular.

— 'Seara, tai-pan, zise el pe un ton rece, oficial.

Alastair Struan stătea rezemat de cămin. Era un scoţian solid, roşcat, care se păstrase bine, cu puţină burtă şi păr alb, cam de 60 de ani şi care conducea *Compania Struan* de 11 ani.

— Bei ceva ?

Arătă cu mîna spre o sticlă de şampanie Dom Pérignon din frapieră.

— Mulţumesc.

Dunross nu mai fusese niciodată în locuinţa particulară a tai-panului. Camera era spaţioasă şi bine mobilată, lacuri chinezeşti, covoare frumoase, vechi nave cu pînze şi vapoare pictate în ulei pe pereţi. Marile vitralii, care dominau întregul Hong Kong, portul şi Kowloon de partea cealaltă a portului, erau acum întunecate şi brăzdate de ploaie.

Turnă în pahare.

— Sănătate, spuse el ceremonios.

Alastair Struan înclină din cap şi, cu acelaşi ton glacial, ridică paharul drept răspuns.

— Ai venit devreme.

— Mai devreme cu cinci minute înseamnă a fi punctual, tai-pan. Nu așa m-a învățat tata ? E atît de important să ne întîlnim la miezul nopții ? !

— Da. Face parte din obiceiurile noastre. Obiceiul lui Dirk.

Dunross degustă vinul, așteptînd în liniște. Vechiul ceas de navă se auzi bătînd puternic. Emoția i se amplifică, neștiind la ce să se aștepte. Deasupra căminului se afla o fotografie de nuntă a unei tinere fete. Era Tess Struan care se căsătorise cu Culum, al doilea tai-pan și fiu al fondatorului companiei lor, Dirk Struan, cînd fata avea 16 ani. Dunross examină cu atenție fotografia. O rafală de vînt se izbi în geamuri.

— Scîrboasă noapte, zise el.

Bătrînul de-abia se uita la el. Îl ura. Liniștea se prelungea. Vechiul ceas marcă cele opt lovituri de clopot de pe navă — miezul nopții. Cineva ciocăni la ușă.

— Intră, răspunse Alastair Struan, cu un sentiment de ușurare, bucuros că de-acum vor putea începe.

Lim Chu, servitorul particular al tai-panului, deschise ușa. Se dădu la o parte pentru a permite lui Phillip Chen, compradorul lui Struan, să intre. Închise apoi ușa după el.

— Ah, Phillip, ești punctual, ca de obicei, zise Alastair Struan, încercînd să pară jovial. Șampanie ?

— Mulțumesc, tai-pan. Da, mulțumesc. Bună seara, Ian Struan Dunross, se adresă Phillip Chen tînărului pe un ton neobișnuit de oficial, într-o engleză pe care o vorbește înalta societate britanică.

Era un euroasiatic, spre 70 de ani, slab, mai degrabă chinez decît european, un bărbat foarte frumos, cu părul grizonat și fața osoasă, cu pielea albă și ochi negri, foarte negri, de chinez.

— Groaznică noapte, ce ziceți ?

— Da, într-adevăr, unchiule Chen, replică Dunross, folosind forma de adresare chinezească politicoasă, întrucît pe Phillip îl plăcea și îl respecta, tot atît de mult pe cît îl disprețuia pe vărul său Alastair.

— Se spune că viteza acestui taifun ar fi de o amploare deosebită.

Alastair Struan turnă şampanie în pahare frumoase. Oferi un pahar mai întîi lui Phillip Chen, apoi lui Dunross.

— Sănătate !

Băură. O rafală de picături de ploaie făcu să zornăie ferestrele.

— Sînt bucuros că nu mă aflu pe mare în noaptea aceasta, zise gînditor Alastair Struan. Aşadar, Phillip, eşti din nou aici.

— Da, tai-pan. Sînt onorat. Da, foarte onorat.

El simţi ostilitatea dintre cei doi, dar o ignoră. Ostilitatea este un lucru obişnuit, gîndea el, atunci cînd un tai-pan al Nobilei Case predă puterea. Alastair Struan sorbi din nou, savurînd vinul. Într-un tîrziu zise :

— Ian, obiceiul nostru spune să existe un martor în momentul în care un tai-pan predă puterea altui tai-pan. Totdeauna acest martor este compradorul nostru în funcţie — singurul de fapt. Phillip, de cîte ori ai fost martor ?

— De patru ori, tai-pan.

— Phillip ne-a cunoscut aproape pe toţi. Ştie o mare parte din secretele noastre. Ei, ce zici, vechiul meu prieten ?

Phillip Chen schiţă un zîmbet.

— Ai încredere în el, Ian. În înţelepciunea sfatului lui. Poţi să ai încredere în el.

În măsura în care orice tai-pan poate să aibă încredere în cineva, gîndi furios Dunross.

— Da, domnule.

Alastair Struan îşi scoase ochelarii.

— Mai întîi, Ian Struan Dunross, te întreb în mod oficial, doreşti să fii tai-pan al Companiei Struan ?

— Da, domnule.

— Juri în faţa lui Dumnezeu că vei păstra secretul a tot ce întreprindem noi aici şi nu-l vei divulga decît urmaşului tău ?

— Da, domnule.

— Jură !

— Jur în faţa lui Dumnezeu că tot ce întreprindem noi aici rămîne secret şi nu va fi divulgat nimănui decît urmaşului meu.

— Uite !

Tai-panul îi întinse un pergament îngălbenit de vreme

— Citește-l cu glas tare.

Dunross îl luă. Scrisul era mărunt și fin, dar perfect lizibil. Își aruncă privirea la dată — august 30, 1841 — și emoția deveni mai puternică.

— Acesta este scrisul lui Dirk Struan ?

— Da. Cea mai mare parte — restul a fost adăugat de fiul său, Culum Struan. Evident, avem și fotocopii în cazul în care s-ar distruge. Citește-l !

„Dorințele înscrise în testamentul meu vor fi lege pentru orice tai-pan care va veni după mine și acesta le va citi cu glas tare și va jura în fața lui Dumnezeu, în prezența martorilor în felul în care am hotărît eu, Dirk Struan, întemeietorul firmei Struan și Compania, că acceptă aceste principii și că le va păstra secretul, înainte de a prelua puterea. Cer aceasta pentru a asigura o statornicie netulburată și pentru a preîntîmpina greutățile de care, în anii ce vor urma, urmașii mei vor fi hărțuiți din cauza sîngelui pe care l-am vărsat, din cauza datoriilor de onoare și din cauza ciudatelor căi ce le urmează China de care sîntem legați, și care sînt, fără îndoială, fără asemănare pe acest pămînt. Iată testamentul meu :

Unu : Va stăpîni un singur tai-pan la un moment dat, și el are o nețărmurită, deplină putere asupra companiei, are dreptul de a angaja și concedia pe oricine, are cuvînt hotărîtor asupra tuturor căpitanilor și navelor și tuturor bunurilor firmei, oriunde s-ar afla. Tai-panul rămîne întotdeauna singur, aceasta fiind bucuria și neajunsul demnității lui. Orice ordin pe care îl dă trebuie respectat și nu se va forma sau nu se va permite să se formeze nici un comitet sau instanță de conducere sau grupuri interne care să atingă în vreun fel această putere neîngrădită.

Doi : Cînd tai-pan se află la bordul oricărei nave de-a noastră el are întîietate față de căpitanul acesteia, ordinele sale de bătaie sau de navigație fiind lege. Înainte de a fi tocmiți pe oricare din navele noastre, toți căpitanii vor face legămînt în fața lui Dumnezeu pentru toate acestea.

Trei : Numai tai-panul își alege succesorul, care va fi ales doar dintre cei șase bărbați care alcătuiesc Curtea

Internă. Dintre aceştia, unul va fi compradorul nostru, care va face parte totdeauna din Casa Chen. Ceilalţi cinci vor trebui să fie demni a deveni tai-pani, oameni buni şi adevăraţi, avînd cel puţin cinci ani împliniţi de activitate în cadrul Companiei ca neguţători cu China, şi vor avea o minte sănătoasă. Trebuie să fie creştini şi să facă parte, prin naştere sau căsătorie, din clanul Struan — linia mea de rudenie şi a fratelui meu, Robb, neavînd întîietate, decît în cazul acelora care dovedesc cuget nestrămutat şi însuşiri osebitoare de ceilalţi. Membrii Curţii Interne pot fi consilieri ai tai-panului dacă acesta o doreşte; dar s-o spunem din nou, votul tai-panului va avea valoarea de şapte la unu.

Patru : Dacă tai-panul piere pe mare sau este ucis în bătălie sau e de negăsit timp de şase luni, înainte de a i se alege un urmaş, Curtea Internă va alege unul dintre membrii săi să-i ia locul, fiecare avînd dreptul la un singur vot, cu excepţia votului compradorului care va valora patru voturi. Tai-panul se va lega cu jurămînt în faţa camarazilor săi aşa cum s-a statornicit. Cei care au votat împotriva alegerii sale prin vot deschis vor fi concediaţi imediat şi pentru totdeauna din companie, fără simbria cuvenită.

Cinci : Alegerile pentru Curtea Internă sau îndepărtarea din aceasta vor fi fără doar şi poate la bunul plac al tai-panului şi odată cu plecarea sa de la putere, care se va întîmpla atunci cînd va dori el, nu va lua pentru sine mai mult de zece părţi dintr-o sută din toate valorile companiei, afară numai de toate navele noastre, căpitanii acestora şi echipajele lor care sînt însuşi rostul vieţii noastre şi salvarea noastră pentru timpurile viitoare.

Şase : Fiecare tai-pan trebuie să încuviinţeze alegerea compradorului. Acesta va trebui să dea în scris, înainte de alegerea sa, că el poate fi înlăturat în orice clipă, fără dovedire, că se va da deoparte dacă tai-panul voieşte întocmai.

Ultimul : Tai-panul va cere moştenitorului său, pe care numai el îl alege, să facă legămîntul de faţă cu compradorul, folosind cuvintele înscrise de mîna mea

în Biblia familiei noastre, aici în Hong Kong, în cea de-a 30-a zi a lui august, în anul Domnului nostru 1841".

Dunross respiră adînc :

— Este semnat de Dirk Struan, avînd drept martor pe — nu pot citi semnele acestea, domnule, sînt caractere străvechi.

Alastair aruncă o privire spre Phillip Chen care zise :

— Primul martor este tatăl vitreg al bunicului meu, Chen Sheng Arn, primul nostru comprador. Al doilea, bunica mea, T'Chung Jin May-may.

— Înseamnă că legenda este adevărată ! spuse Dunross.

— În parte. Da, o parte din ea.

Phillip Chen adăugă :

— Vorbiți cu mătușa mea Sarah. Pentru că de-acum urmează să fiți tai-pan, ea vă va dezvălui numeroase secrete. În anul acesta face 84 de ani. Ea își aduce aminte foarte bine de bunicul Sir Gordon Chen, de Duncan și Kate T'Chung, copiii lui May-may și ai lui Dirk Struan. Da. Ea își amintește multe lucruri...

Alastair Struan trecu la biroul dat cu lac și scoase Biblia grea și jerpelită. Își puse ochelarii, iar Dunross simți cum i se urcă sîngele în cap de mînie.

— Repetă după mine : „Eu, Ian Struan Dunross, din neamul Struanilor, creștin, jur în fața lui Dumnezeu, în prezența lui Alastair McKenzie Duncan Struan, cel de-al unsprezecelea tai-pan, și Phillip T'Chung Sheng Chen, cel de-al patrulea comprador, că voi respecta toate dispozițiile testamentare citite de mine cu voce tare în prezența dumnealor aici, în Hong Kong, că voi lega și mai mult compania de Hong Kong și de comerțul cu China, că-mi voi desfășura principala activitate de afaceri aici, în Hong Kong, cît timp voi fi tai-pan, că, în fața lui Dumnezeu, iau asupra mea promisiunile făcute, îmi asum răspunderea și preiau cuvîntul de onoare dat de Dirk Struan prietenului său dintotdeauna, Chen-tse Jin Arn, cunoscut și sub numele de Jin-qua, sau urmașilor acestuia ; pe lîngă aceasta, că eu..." Ce promisiuni ?

— Juri în fața lui Dumnezeu orbește, așa cum au făcut toți tai-panii înaintea ta ! Vei afla în curînd destule despre moștenirea pe care o preiei.

— Şi dacă n-o voi face ?

— Cunoşti răspunsul la aceasta !

Ploaia bătea în geamuri şi simţi violenţa ei asemenea unei lovituri puternice în piept, pentru că îşi dădea seama de nebunia unui astfel de angajament cu multiple riscuri. Dar ştia că nu poate fi tai-pan fără ca să spună aşa, şi pronunţă cuvintele, luîndu-şi angajamentul în faţa lui Dumnezeu, continuînd să repete ceea ce i se citea :

— „... pe lîngă aceasta, că eu voi face uz de toate puterile mele, de orice mijloace, pentru a menţine compania la rangul ei, ca Primă Casă, Nobila Casă a Asiei, jur în faţa lui Dumnezeu să întreprind orice acţiune necesară înfrîngerii, distrugerii şi alungării din Asia a companiei denumită Brock and Sons şi îndeosebi a duşmanului meu, fondatorul ei Tyler Brock, a fiului său Morgan, a moştenitorilor şi a oricăror persoane care ar face parte din linia lor de descendenţă, cu singura excepţie a lui Tess Brock, soţia fiului meu Culum şi descendenţilor ei..."

Dunross se opri din nou.

— După ce vei fi terminat vei putea pune orice întrebare, zise Alastair Struan. Acum termină !

— Foarte bine. În fine : „Jur în faţa lui Dumnezeu că succesorul meu în calitate de tai-pan va jura şi el, în faţa lui Dumnezeu întru respectarea tuturor dispoziţiilor acestui testament, aşa să-mi ajute Dumnezeu !"

Liniştea nu fu întreruptă decît de ploaia care biciuia ferestrele. Dunross simţea în spate o sudoare rece.

Alastair Struan puse jos Biblia şi îşi scoase ochelarii.

— S-a făcut.

Căutîndu-i privirea, el îi întinse mîna :

— Vreau să fiu primul care să îţi ureze succes, tai-pan. Dacă voi putea să te ajut cu ceva, o voi face.

— Iar eu sînt onorat să fiu al doilea, tai-pan, zise Phillip Chen, la fel de oficial, cu o uşoară înclinare a capului.

— Mulţumesc.

Dunross era exasperat.

— Cred că toţi avem nevoie să bem ceva, zise Alastair Struan. Cu permisiunea dumitale, voi turna eu, adăugă el, adresîndu-se lui Dunross cu un formalism stîngaci.

— Phillip ?

— Da, tai-pan. Eu...

— Nu. Acum Ian este tai-pan ! Alastair Struan turnă şampania dînd primul pahar lui Dunross.

— Mulţumesc, zise Dunross, savurînd favoarea ce i se făcea, ştiind că nimic nu se schimbase. Pentru Nobila Casă ! spuse el, ridicînd paharul.

Cei trei bărbaţi băură, iar după aceea Alastair Struan scoase un plic.

— Aceasta este cererea mea de retragere din funcţiile pe care le deţin — vreo 60 de toate — preşedinte, director executiv, director, funcţii pe care le incumbă în mod automat poziţia de tai-pan. Numirea ta în locul meu se face de asemenea automat. Prin tradiţie, eu devin preşedinte al filialei noastre de la Londra — dar tu poţi să pui capăt acestei funcţii oricînd doreşti.

— Îi pun capăt chiar acum, zise imediat Dunross.

— Cum crezi, murmură bătrînul, a cărui faţă se îmbujoră.

— Cred că dumneavoastră aţi fi mai folositor companiei ca vice-preşedinte al Primei Bănci Centrale din Edinbourgh.

Struan ridică ochii brusc.

— Poftim ?

— Aceasta este una din prerogativele noastre, nu-i aşa ?

— Da ! Dar pentru ce ?

— Voi avea nevoie de ajutor. Compania Struan se va transforma în firmă publică anul viitor.

Ceilalţi doi se uitară la el uluiţi.

— Ce facem ?

— Vindem acţi...

— Am fost o companie particulară 132 de ani ! răcni bătrînul. La dracu, v-am spus de o sută de ori că aceasta este puterea noastră, fără acţionari blestemaţi sau venetici care să-şi bage nasul în afacerile noastre particulare ! se înroşi la faţă, străduindu-se să-şi controleze mînia. Aţi auzit ce am spus ?

— V-am ascultat cu toată atenţia, zise Dunross impasibil. Singura cale prin care putem să supravieţuim este de a oferi acţiuni la vînzare publicului... este singura cale prin care putem să obţinem capitalul de care avem nevoie.

— Vorbeşte cu el, Phillip — fă-l să priceapă.

Nervos, compradorul interveni :

— Cum ar putea aceasta să afecteze Casa lui Chen ?

— Din această seară, sistemul nostru oficial al compradorilor se desfiinţează.

Văzu cum faţa lui Phillip Chen se albeşte, dar continuă :

— Am să vă prezint un plan — în scris. Nu schimbă nimic în esenţă... şi totul în acelaşi timp. Oficial vei fi în continuare comprador, neoficial vom opera altfel. Principala schimbare constă în faptul că în loc să realizezi circa un milion pe an, în zece ani profitul tău va fi de 20, în cincisprezece ani — circa 30.

— Imposibil ! izbucni Alastair Struan.

— Profitul nostru net este evaluat azi la circa 20 milioane dolari americani. În 10 ani, vor fi 200 de miloane, iar în 15 ani, cu puţin succes, vor fi 400 de milioane — cifra noastră de afaceri anuală apropiindu-se de un miliard.

— Ai înnebunit, zise Struan.

— Nu. Nobila Casă va deveni internaţională — zilele în care compania a avut rădăcini numai la Hong Kong au luat sfîrşit pentru totdeauna.

— Adu-ţi aminte de jurămînt, pentru Dumnezeu ! Sîntem priponiţi la Hong Kong !

— Nu voi uita aceasta. Apoi, ce responsabilitate moştenesc de la Dirk Struan ?

— Totul se află în seif. Pus pe hîrtie într-un plic sigilat pe care este marcat „Testament". Se află de asemeni „Instrucţiunile pentru viitorii tai-pani", date de Cotoroanţa.

— Unde este seiful ?

— În spatele tabloului în Casa Mare. În birou.

Supărat, Alastair Struan arătă spre un plic lîngă ceasul de pe poliţa de deasupra căminului.

— Acesta conţine cheia specială — şi cifrul actual. Evident, tu îl vei schimba. Pune noul cifru într-una din casetele personale de siguranţă din bancă ale tai-panului, în caz de accident. Dă-i lui Phillip una din cele două chei de la bancă.

Philip Chen zise :

— Conform regulilor noastre, cît timp ești în viață, banca este obligată să-mi refuze permisiunea de a-l deschide. Și apoi : Tyler Brock și fiii săi — nemernicii ăia — au fost nimiciți aproape acum 100 de ani.

— Da, legală a fost linia bărbătească. Dar Dirk Struan era răzbunător și răzbunarea sa s-a ridicat și din mormînt. În seif se mai află o listă adusă la zi a descendenților lui Tyler Brock. Interesant de citit, nu Phillip ?

— Da, este.

— Despre clanul lui Rothwell, Tomm, Yadegar și progeniturile lor știi. Dar Tusker este pe listă fără ca el să știe, Jason Plumm, lordul Depford-Smyth și, mai ales, Quillan Gornt.

— Imposibil !

— Gornt nu este numai tai-panul companiei Rothwell-Gornt, principalul nostru dușman, dar este în același timp descendentul de sex masculin secret, direct, al lui Morgan Brock — direct, deși nelegitim. El este ultimul din neamul lui Brock.

— Dar s-a pretins întotdeauna că străbunicul său a fost Edward Gornt, americanul care făcea comerț cu China.

— El se trage din Edward Gornt. Însă Sir Morgan Brock a fost tatăl lui Edward cu adevărat, iar Kristian Gornt maică-sa. O americancă din Virginia. Desigur, păcatul s-a ținut secret — societatea nefiind pe atunci mai iertătoare decît azi. Cînd Sir Morgan a devenit tai-panul Companiei Brock, în 1859, el l-a adus pe acest fiu nelegitim al său din Virginia, i-a cumpărat acțiuni pentru a-l face partener la firma americană de comerț Rothwell and Company din Shanghai, pentru ca apoi, el și Edward să aștepte momentul oportun pentru a ne distruge. Aproape că au reușit — în mod cert ei au provocat moartea lui Culum Struan. Însă după aceea Lochlin și Struan Cotoroanța l-au distrus pe Sir Morgan și au zdrobit compania Brock and Sons. Edward Gornt nu ne-a iertat niciodată, după cum nici urmașii lui. Aș putea să pariez că și ei au făcut un pact cu fondatorul lor.

— El știe că noi cunoaștem toate astea ?

— Habar n-am. Dar ne este duşman. Numele descendenţilor săi se află în seif, împreună cu toţi ceilalţi. Cel care i-a descoperit a fost bunicul meu, din întîmplare, în timpul Revoluţiei Boxerilor din 1899. Lista este interesantă, Ian, chiar foarte. Pentru tine, în mod special una dintre persoane. Şeful...

O violentă vijelie zgudui deodată clădirea. Unul dintre bibelourile din fildeş de pe masa din marmoră se răsturnă. Nervos, Phillip Chen îl ridică. Toţi priveau spre ferestre, văzînd reflexele care se răsuceau ameţitor datorită rafalelor care izbeau în panourile de sticlă.

— *Tai-fun !* murmură Phillip, năpădit de broboane de sudoare.

— Da.

Aşteptară, fără să răsufle, ca „Vîntul Diavolului“ să înceteze. Aceste furtuni veneau la întîmplare, din oricare din punctele cardinale, rafalele ajungînd uneori la 150 de noduri. Devastau totul în calea lor. Rafalele se domoliră. Dunross se duse la barometru, să-l consulte, îl lovi uşor : 980,3.

— Plouă încă, zise el.

— Isuse Hristoase !

Dunross se uită cu coada ochiului la ferestre. Ploaia cădea acum aproape orizontal.

— *Lasting Cloud* este aşteptat să acosteze mîine seară.

— Da, dar acum nava o fi stînd la capă undeva în largul Filipinelor. Căpitanul Moffatt este prea abil ca să poată fi luat pe nepregătite, spuse Struan.

— Nu sînt de aceeaşi părere, lui Moffatt îi place să depăşească orarele programate. Acest taifun nu este programat. Dumneavoastră... el trebuia să primească ordinul.

Dunross sorbi din vin gînditor.

— Ar fi mai bine ca *Lasting Cloud* să nu fie prins de furtună.

Phillip Chen simţi de unde plecase furia.

— De ce ?

— Avem noul computer la bord şi motoare cu reacţie în valoare de două milione lire sterline. Neasigurate — cel puţin motoarele nu sînt asigurate.

Dunross aruncă o privire spre Alastair Struan.

Apărîndu-se, bătrînul zise :

— N-aveam ce face, altfel pierdeam contractul. Motoarele sînt expediate în Canton. Ştii bine că nu puteam să le asigurăm, Phillip, pentru că merg în China comunistă. Sînt... sînt proprietate sud-americană şi nu există restricţii de export dinspre America de Sud spre China. Chiar şi aşa, nimeni nu vrea să le asigure.

După o pauză, Phillip Chen spuse :

— Credeam că noul computer urma să sosească în martie.

— Urma, însă am reuşit să devansez termenul, preciză Alastair.

— Cine a preluat asigurarea pentru motoare ? întrebă Phillip Chen.

— Noi.

— Foarte multe riscuri ! şi Phillip Chen, foarte îngrijorat, continuă : Nu crezi, Ian ?

Dunross nu răspunse nimic.

— Trebuia să procedăm aşa, sau pierdeam contractul, spuse şi mai iritat Alastair Struan. Trebuie să ne dublăm banii, Phillip. Avem nevoie de bani. Dar mai mult decît atît, chinezii au nevoie de motoare, ne-au spus-o foarte clar cînd am fost la Canton luna trecută. Iar noi avem nevoie de China — ne-au spus clar şi acest lucru.

— Da, dar 12 milioane... înseamnă enorme riscuri într-o singură navă, insistă Phillip Chen.

Dunross spuse :

— Orice facem pentru a le sufla ruşilor afacerea de sub nas este în avantajul nostru. De altfel, ce s-a făcut e bun făcut ! Spuneai, Alastair, că mai e cineva pe listă despre care ar trebui să ştiu ? Şeful cui ?

— Al lui Marlborough Motors.

— Ah, exclamă deodată Dunross cu o plăcere sadică. De ani de zile îi detest pe aceşti pederaşti. Tată şi fiu.

— Ştiu.

— Aşadar cei din neamul lui Nikklin sînt descendenţi ai lui Tyler Brock ? Ei bine, nu va trece prea mult pînă vom putea să-i ştergem de pe listă. Bine, foarte bine. Ei ştiu că se află pe lista neagră a companiei Dirk Struan ?

— Nu cred.

— Asta-i chiar mai bine.

— Nu sînt de acord ! Îl urăşti pe tînărul Nikklin pentru că te-a depăşit la curse. Mîniat, Alastair Struan arătă cu degetul spre Dunross. E timpul să renunţi la cursele de maşini. Lasă. semiprofesioniştilor cursele în pantă şi Marele Premiu al Raliului Macao. Nikklinii au mai mult timp de pierdut cu maşinile lor, asta-i viaţa lor, iar tu ai acum de alergat la alte curse, unele mai importante.

— Macao e o cursă pentru amatori, iar bastarzii ăia au trişat anul trecut.

— Nu s-a dovedit niciodată — motorul tău a explodat ! Multe motoare explodează, Ian. A fost norocul lor !

— La maşina mea s-a umblat.

— Nici asta nu s-a dovedit vreodată ! Pentru numele lui Dumnezeu, tu vorbeşti de duşmănie ? În anumite situaţii eşti la fel de stupid ca diavolul de Dirk Struan însuşi !

— Nu zău ?

— Da şi...

Phillip Chen întrerupse repede acest dialog, dorind să pună capăt atmosferei de enervare care apăruse în cameră.

— Dacă este atît de important, permiteţi-mi vă rog să văd dacă pot să aflu adevărul. Am anumite surse pe care nici unul dintre dumneavoastră nu le are. Prietenii mei chinezi ştiu, trebuie să ştie, dacă Tom, ori tînărul Donald Nikklin au fost implicaţi în vreun sabotaj. Desigur, adăugă cu delicateţe, dacă tai-pan doreşte să alerge la curse, atunci numai tai-panul hotărăşte. Nu-i aşa, Alastair ?

Bătrînul îşi reţinu furia, deşi faţa-i trăda iritare.

— Da, da, ai dreptate. Totuşi, Ian, sfatul meu este să te opreşti. Te vor paşte şi mai mulţi pentru că şi pe tine te urăsc.

— Mai sînt şi alţii pe listă pe care ar trebui să-i ştiu ?

După o pauză, Struan zise.

— Nu, nu acum.

Destupă cea de-a doua sticlă şi turnă în timp ce vorbea.

— Ei bine, de-acum totul îţi aparţine — toate distracţiile, dar şi toată sudoarea. Sînt bucuros să-ţi predau totul. După ce vei fi examinat seiful, vei afla lucrurile bune, ca şi pe cele rele.

Le dădu fiecăruia un pahar şi sorbi din al său.

— Doamne Dumnezeule, niciodată n-a venit din Franţa un vin mai bun.

— Da, aprobă Phillip Chen.

Dunross aprecie că şampania Dom Pérignon era prea scumpă şi preţuită mai mult decît merita, iar anul '54 nu fusese un an foarte bun. Însă nu făcu nici o remarcă. Struan se duse la barometru. Arăta 979,2.

— Ne aşteaptă vreme rea. Nu-i nimic. Ian, Claudia Chen are pentru tine un dosar cu probleme importante şi o listă completă a deţinătorilor de acţiuni — cu numele asociaţilor. Pentru orice întrebare ce te mai frămîntă ai vreme pînă poimîine — după aceea plec la Londra. Ţii legătura cu Claudia, evident.

— Desigur !

După Phillip Chen, Claudia Chen era aceea care făcea legătura între un tai-pan şi altul, secretara executivă a tai-panului, verişoară mai îndepărtată a lui Phillip Chen.

— Care este situaţia cu banca noastră — Victoria Bank of Hong Kong and China ? întrebă Dunross, savurîndu-şi întrebarea. Nu ştiu exact ce bunuri, acţiuni şi titluri deţinem.

— Acest lucru este cunoscut totdeauna numai de tai-pan.

Dunross se întoarse către Phillip Chen.

— Care este partea dumitale, direct sau prin intermediari ? şocat, compradorul avu un moment de ezitare. În viitor, voi vota şi pentru partea ta care se va constitui într-un bloc cu a noastră ! Dunross îl urmări pe comprador cu privirea. Vreau să ştiu acum şi aştept un transfer oficial, în scris, pînă mîine la prînz a dreptului perpetuu de veto către mine şi tai-panii ce vor urma, precum şi dreptul de preemţiune la acţiuni dacă te decizi cumva să vinzi.

Se lăsă o linişte apăsătoare.

— Ian, începu Phillip Chen, acţiunile acelea... şovăia încă în hotărîrea lui, depinzînd de puterea voinţei lui Dunross. Şase la sută... puţin peste şase la sută. Eu... puteţi să le luaţi dacă doriţi.

— Nu vei regreta ! şi Dunross îşi îndreptă atenţia către Alastair Struan, a cărui inimă se opri o clipă. Cîte acţiuni avem noi ? Cîte sînt în posesia asociaţilor ?

Alastair ezită.

— Pe toate le ştie numai tai-panul.

— Evident. Dar trebuie să avem o încredere absolută în compradorul nostru, spuse Dunross, îndreptîndu-se cu faţa spre bătrîn, ştiind cît de mult l-ar durea să fie umilit în prezenţa lui Alastair Struan.

— Cît ?

Struan răspunse :

— 15 la sută.

Lui Dunross i se tăie respiraţia, la fel ca şi lui Phillip Chen, şi ar fi vrut să strige : la dracu, avem 15 la sută, Phillip alte 6 la sută şi nu v-aţi priceput să folosiţi ceea ce trebuia să constituie un profit principal ca să obţinem credite mai mari, acum cînd sîntem aproape falimentari ? Dar, în loc să facă asta, el turnă — ce mai rămăsese în cele trei pahare, ceea ce i-a permis să-i dea inimii răgaz să se liniştească.

— Bun, zise el pe un ton calm, rece. Sper ca împreună să realizăm mai mult decît oricînd ! sorbi vinul. Convoc adunarea extraordinară a tai-panilor. Pentru săptămîna viitoare.

Ceilalţi doi ridicară capul brusc. Din 1880, tai-panii companiilor Struan, Rothwell-Gornt şi ai băncii Victoria s-au întrunit anual, în secret, în ciuda rivalităţii dintre ei pentru a discuta problemele care afectau viitorul Hong Kongului şi al Asiei.

— S-ar putea ca ceilalţi să nu fie de acord cu convocarea adunării, zise Alastair.

— Le-am telefonat tuturor azi dimineaţă. S-a fixat pentru lunea viitoare la ora 9, aici.

— Cine vine de la bancă ?

— Adjunctul directorului general, Havergill — bătrînul este în Japonia, după care îşi va petrece vacanţa în Anglia ! faţa lui Dunross se crispă. Va trebui să mă descurc.

— Paul e un tip capabil, zise Alastair. El va fi următorul şef.

— Nu va fi, dacă iese după mintea mea, zise Dunross.

— Niciodată nu ţi-a plăcut Paul Havergill, nu-i aşa Ian ? observă Phillip Chen.

— Nu. Este prea exclusivit, prea legat de Hong Kong. prea învechit şi prea încrezut.

— Şi l-a ajutat pe tatăl tău împotriva ta.

— Da. Dar nu acesta e motivul pentru care ar trebui să plece, Phillip. El trebuie să plece pentru că stă în calea Nobilei Case. Este prea conservator, mult prea mărinimos cu firma Asian Properties şi cred că este un aliat secret al companiei Rothwell-Gornt.

— Nu sînt de acord, zise Alastair.

— Ştiu. Dar avem nevoie de bani pentru a ne extinde şi voi căuta să-i obţin. Astfel, am în vedere foarte serios să folosesc cele 21 de procente *ale mele.*

Afară, furtuna se înteţise, dar ei nu păreau a-i da importanţă.

— Nu vă sfătuiesc să luptaţi împotriva băncii Victoria, spuse grav Phillip Chen.

— De acord, interveni Alastair Struan.

— Eu nu voi porni împotriva lor. Cu condiţia ca această bancă *a mea* să colaboreze cu mine. Dunross privi un moment ploaia care bătea în geamuri. Apropo, l-am invitat la adunare şi pe Jason Plumm.

— Pentru ce dracu ? întrebă Struan. Din nou sîngele i se urcă în cap.

— Între noi şi firma Asian Properties...

— Plumm este pe lista neagră a lui Dirk Struan, aşa cum o numeşti tu, fiind duşmanul nostru declarat.

— Noi patru avem cuvîntul decisiv în Hong Kong... Dunross se opri pentru că sună puternic telefonul, spre care întoarseră capul cu toţii. Alastair Struan spuse cu amărăciune :

— Este telefonul tău de-acum, nu mai e al meu.

Dunross ridică receptorul.

— Dunross la telefon !

Ascultă un moment, pentru ca apoi să spună :

— Nu, domnul Alastair Struan s-a pensionat, eu sînt acum tai-pan al companiei Struan. Da. Ian Dunross. Ce se spune în telex ?

Ascultă din nou.

— Da, mulțumesc.

Puse telefonul în furcă. După cîteva clipe, sparse tăcerea :

— De la biroul nostru din Taipe. *Lasting Cloud* s-a scufundat în largul coastei de nord a Formosei. Ei cred că s-a dus la fund cu întregul echipaj...

Duminică, 18 august 1963

1

Ora 20.45.

Ofițerul de poliție stătea rezemat de un colț al biroului de la informații supraveghindu-l pe euroasiaticul acela înalt fără să pară că o face. Purta un costum subțire, tropical, cravată de polițist, cămașă albă. În clădirea bine luminată a aeroportului era foarte cald, dăinuia un aer umed și un miros greu, chinezii alergau încoace și încolo, ca totdeauna. Bărbați, femei, copii. O mulțime de chinezi din Canton, alți asiatici, cîțiva europeni.

— Domnule inspector șef !, una dintre fetele de la biroul de informații îi întinse telefonul. E pentru dumneavoastră, domnule, spuse ea zîmbind, punîndu-și în valoare dinții albi, părul negru, ochii de-un negru intens și cu o plăcută piele aurie.

— Mulțumesc, spuse el, observînd după vorbă că este din Canton, nou angajată, nedînd importanță faptului că zîmbetul îi era fals, el ascunzînd de fapt o înjurătură în cel mai neaoș dialect.

— Da ? spuse el la telefon.

— Inspectorul șef Armstrong ? Aici turnul de control, *Yankee* 2 a aterizat. Conform orarului.

— Tot la poarta 16 ?

— Da. În șase minute va fi parcat acolo.

— Mulțumesc.

Robert Armstrong, un bărbat înalt, sprijinindu-se de biroul de informații, puse receptorul în furcă. Îi atraseră atenția picioarele lungi ale tinerei și rotunjimea funduletului ei în veșmîntul tradițional, luciosul *cheong sam*, foarte strîns pe corp și prin cap îi trecu un gînd închipuindu-și cum ar arăta ea în pat.

— Cum te numeşti ? întrebă el, ştiind că nici unui chinez nu-i place să-şi spună numele în faţa unui poliţist, mai cu seamă dacă e european.

— Mona Leung, sir.

— Mulţumesc, Mona Leung.

Îşi înclină capul în faţa ei, o fixă cu ochii săi albaştri şi observă cum trece prin ea un uşor fior de teamă. Lucru care nu-i displăcu. „Ce m-aş mai iubi cu ea", se gîndea el, îndreptîndu-şi apoi atenţia din nou spre prada lui. Euro-asiaticul John Chen stătea lîngă una din ieşiri, singur, şi asta îl surprinse. După cum îl surprinse şi faptul că era nervos. De obicei, John Chen era imperturbabil, dar acum se uita mereu la ceas, apoi la panoul cu sosirile, apoi din nou la ceas. „Încă un minut şi vom începe balul" gîndi Armstrong. Porni să se caute în buzunare după o ţigară, dar îşi aminti că, în urmă cu două săptămîni, renunţase la fumat, un dar făcut soţiei cu prilejul zilei ei de naştere. Trase scurt o înjurătură şi îşi înfundă mîinile mai adînc în buzunare. Împrejurul biroului de informaţii, pasageri istoviţi şi persoane venite în întîmpinare se precipitau şi se împingeau, se foiau încoace şi încolo, întrebînd cu glas tare, într-o mulţime de dialecte, unde, cînd, cum şi de ce, şi din nou, unde. El înţelegea bine cantoneza. Dialectele shanghai şi mandarin — mai puţin. Ştia cîteva expresii din dialectul chu chow şi cea mai mare parte a cuvintelor cuprinse în înjurături. Ştia puţin şi taivaneza. Plecă de la biroul de informaţii. Un bărbat cu un cap mai înalt decît aproape toţi ceilalţi din jur, solid, cu umerii laţi, un mers liniştit, atletic. De şaptesprezece ani în forţele de poliţie din Hong Kong, acum şeful serviciului de investigaţii criminale, CID — din Kowloon.

— 'Seara John, zise el. Cum merg lucrurile ?

— Oh, sal'tare, Robert, spuse în engleza sa cu accent american John Chen, punîndu-se imediat în gardă. Totu-i foarte bine. Dar ţie cum îţi merge ?

— Minunat ! Omul tău de la aeroport a informat pe grăniceri că aştepţi un avion special. Un charter — *Yankee 2*.

— Da, dar nu e charter. E avion particular. Al lui Lincoln Bartlett — milionarul american.

— E în avion ? întrebă Armstrong, ştiind bine că era.

— Da.

— Cu o suită ?

— Numai cu vice-preşedintele executiv — omul care taie şi spînzură.

— Domnul Bartlett îţi este prieten ? întrebă el, ştiind bine că nu-i era.

— Un oaspete. Sperăm să facem afaceri cu el.

— Ah ? Bun, avionul său tocmai a aterizat. De ce nu vii cu mine ? Vei evita toate formalităţile. Este puţinul pe care putem să-l facem şi noi pentru Nobila Casă, nu-i aşa ?

— Mulţumesc pentru osteneală.

— Nici o osteneală.

Armstrong o luă înainte trecînd printr-o uşă laterală spre sala unde se făcea vama. Un poliţist în uniformă ridică privirea salutîndu-l, uitîndu-se cu atenţie la John Chen, pe care-l recunoscu imediat.

— Lincoln Bartlett ? continuă Armstrong cu o prefăcută blîndeţe. Nu-mi spune nimic. Ar fi trebuit să-l cunosc ?

— Nu, numai dacă ai fost băgat în afaceri, spuse John Chen, agitîndu-se apoi nervos. Este poreclit „Piratul" — datorită incursiunilor sale financiare pline de succes cînd e vorba de înghiţit alte companii, de cele mai multe ori mult mai mari decît cele proprii. Om interesant, l-am întîlnit anul trecut la New York. Venitul variatelor sale societăţi se ridică la aproape o jumătate de miliard de dolari pe an. El singur povesteşte că în '45 a început cu două mii de dolari împrumutaţi. Acum face afaceri în domeniul petrochimiei, construcţiilor de maşini grele, electronicii, rachetelor — o mare parte comenzi ale guvernului Statelor Unite. Buret, produse din buret de poliuretan, îngrăşăminte — chiar şi o companie care producea skiuri şi alte materiale sportive. Grupul său de societăţi se numeşte Par-Con Industries. Spune numele vreunei firme şi o să afli că face parte din concernul lui.

— Am crezut că societatea ta posedă de-acum totul. John Chen a zîmbit politicos.

— Nu în America, replică el, şi nu este compania mea. Sînt un mic acţionar la compania Struan, nu angajat.

— Dar eşti unul dintre directori şi eşti fiul cel mai mare al Casei Chen, aşa că vei fi următorul comprador.

Tradiţional, compradorul era un om de afaceri chinez sau euroasiatic, care acţiona în calitate de unic intermediar între casele comerciale europene şi cele chinezeşti.

întreaga afacere trecea prin mîinile sale și cîte puțin din toate îi mai rămînea și lui. Atît de multă bogăție și atîta putere, se gîndi Armstrong, și totuși cu puțin noroc putem să te zdrobim ca pe un ou și o dată cu tine și compania Struanilor. Doamne Dumnezeule, își spuse, simțind bucurie amestecată cu îngrijorare, căci dacă se întîmpla așa ceva scandalul va face ca Hong Kongul să sară în aer în bucăți.

— Vei fi comprador, ca și tatăl și bunicul și străbunicul tău. Străbunicul a fost primul, nu-i așa ? Sir Gordon Chen, comprador al marelui Dirk Struan, întemeietorul Nobilei Case și fondatorul Hong Kongului, fir-ar să fie !

— Nu. Compradorul lui Dirk a fost Chen Sheng. Sir Gordon Chen a fost compradorul fiului lui Dirk, Culum Struan.

— Erau frați vitregi ăștia doi, nu-i așa ?

— Așa se povestește.

— Ah, da, povești — pe care noi le alimentăm. Culum Struan, altă legendă a Hong Kongului. Dar și Sir Gordon e o legendă — ești un norocos.

Norocos ? se întrebă cu amărăciune John Chen. Să descinzi dintr-un fiu nelegitim al unui pirat scoțian — un contrabandist de opiu, un desfrînat geniu al răului și criminal — dacă măcar unele din poveștile care se spun despre el sînt adevărate — și o cîntăreață cantoneză cumpărată de la un mic bordel dezgustător, care mai există încă pe o mică alee mocirloasă din Macao... Să cunoască aproape toată lumea din Hong Kong de unde te tragi și să fii disprețuit pentru asta de ambele rase...

— Asta nu-i noroc, spuse el, încercînd să pară calm. Avea părul negru, grizonat, față de anglo-saxon, frumoasă, deși obrazul era puțin cam osos, ochii săi negri nefiind tipic de asiatic, patruzeci și doi de ani, purta costume tropicale, cu croială impecabilă, pantofi Hermes și ceas Rolex.

— Nu sînt de acord, spuse Armstrong, vorbind foarte serios. A fi compradorul companiei Struan, Nobila Casă a Asiei... înseamnă ceva. Ceva deosebit.

— Da, deosebit.

John Chen rosti ferm aceste cuvinte. De cînd începuse să priceapă ce-i cu lumea asta el fusese torturat de moștenirea sa. Simțise cum toți ochii erau ațintiți asupra lui — fiul cel mai mare, primul moștenitor — permanenta

lăcomie şi invidie a celorlalţi. Îl terorizase continuu, oricît de mult încercase să-şi înfrîngă spaima. El nu dorise niciodată puterea sau vreo responsabilitate. Chiar cu o zi în urmă avusese o dispută acerbă cu tatăl său, cea mai neplăcută de pînă acum.

— Nu vreau nici o parte din compania Struan, strigase el. Pentru a suta oară vreau să ies din iadul Hong Kongului, vreau să mă reîntorc în Statele Unite, să-mi duc viaţa aşa cum cred eu, unde vreau eu şi cum vreau eu !

— Pentru a mia oară, ascultă-mă. Te trimit în Am...

— Lasă-mă să mă ocup eu de afacerile noastre în America, tată. Te rog. Sînt destule de făcut ! Ai putea să-mi dai vreo două mil...

— *Ayeeyah*, ascultă-mă ! Aici, aici în Hong Kong şi în Asia ne cîştigăm banii ! Te-am trimis la şcoală în America să-ţi pregăteşti familia pentru lumea modernă. Eşti instruit, este datoria ta faţă de fam...

— Ai aici pe Richard, tată, şi pe tînărul Kevin — Richard este un om de afaceri de zece ori mai bun ca mine şi mai nerăbdător să parvină. Dar unchiul Jam... ?

— Vei face cum îţi spun eu ! Dumnezeule, doar ştii că acest american Bartlett este de o importanţă vitală pentru noi. Avem nevoie de cunoştinţele tale.

— Unchiul James sau unchiul Thomas. Unchiul James ar fi cel mai bun pentru tine ; cel mai bun pentru familie şi cel mai...

— Eşti fiul meu cel mai mare. Eşti viitorul cap al familiei şi viitorul comprador !

— Nu voi fi, pe bunul Dumnezeu !

— Atunci nu vei mai primi nici o leţcaie de la mine !

— Asta nu va schimba prea mult lucrurile ! Toţi sîntem ţinuţi cu un venit de mizerie, orice ar crede străinii de companie ! Ce avere ai ? Cîteva milioane ? Cincizeci ? Şaptezeci ? O su... ?

— Dacă nu-ţi ceri iertare îndată şi nu încetezi cu toate prostiile astea, dacă nu încetezi o dată pentru totdeauna, te dezmoştenesc chiar acum ! Acum, pe loc !

— Îmi cer ierare pentru că te-am supărat, dar nu mă voi schimba niciodată ! Niciodată !

— Îţi dau timp de gîndire pînă la ziua mea de naştere. Opt zile. Opt zile în care să devii un fiu supus. Acesta

este ultimul meu cuvînt. Dacă la ziua mea de naştere nu vei dovedi că eşti ascultător, nu te mai recunosc şi o dată cu tine retez şi creanga descendenţilor tăi din arborele nostru pentru totdeauna. Acum ieşi afară !

Lui John Chen i se întoarse stomacul pe dos de nervi. Detesta certurile interminabile, cînd lui taică-său i se suia sîngele la cap de furie, soţia lui izbucnea în lacrimi, copiii rămîneau împietriţi, în vreme ce mama lui vitregă, fraţii şi verii, toţi se bucurau din tot sufletul, dorind să-l vadă plecat, toate surorile lui, cei mai mulţi dintre unchii lui, toate nevestele acestora. Invidie, lăcomie. „La dracu' cu toţi şi toate", gîndi el. „Tata are însă dreptate în legătură cu Bartlett, deşi nu în sensul în care crede el. Nu. Afacerea aceasta îmi aparţine. Numai aceasta, după aceea voi fi liber pentru totdeauna". Ajunseseră de-acum aproape în holul lung, luminat puternic, al vămii.

— Te duci la curse, sîmbătă ? întrebă John Chen.

— Cine nu se duce ? !

Cu o săptămînă înainte, spre marea bucurie a tuturor, extrem de puternicul Club al jucătorilor la curse, care deţinea monopolul asupra curselor de cai — singura formă legală de joc de noroc permisă în colonie — a scos un buletin special : „Deşi sezonul nostru oficial nu începe în acest an pînă la 3 octombrie, cu amabila permisiune a ilustrului nostru guvernator, Sir Geoffrey Allison, administratorii au hotărît să declare ziua de sîmbătă, 24 august, drept Foarte Deosebita Zi a Curselor, spre bucuria tuturor şi ca o recompensă pentru harnica noastră populaţie, care duce cu curaj greaua povară a celei de-a doua secete îngrozitoare din istoria noastră."

— Am auzit că Golden Lady va alerga în cursa a cincea, spuse Armstrong.

— Antrenorul zice că ea ar avea şanse. Vino, te rog, în loja tatălui meu să bei cu noi un pahar. Aş putea să mă folosesc de unele din informaţiile discrete pe care le ai. Eşti un mare parior.

— Doar noroc. Dar zece dolari ai mei în orice joc nu se compară cu cei zece mii ai tăi.

— Acest lucru este valabil doar atunci cînd aleargă unul din caii noştri. Sezonul trecut a fost un dezastru... Mi-ar fi prins bine un cal cîştigător.

— Şi mie.

„Oh, Doamne", se gîndi Armstrong, „cîtă nevoie aş avea să mizez pe un cal cîştigător. Dar pentru tine Johnny Chen, nu contează o datorie de doi penny la casa de pariuri, dacă pierzi sau cîştigi zece mii sau o sută de mii". Încercă să-şi strunească invidia plină de amărăciune. „Linişteşte-te," îşi zise el. „Există pungaşi pe lumea asta şi misiunea ta este să-i prinzi dacă poţi — chiar dacă sînt bogaţi şi puternici — şi trebuie să te mulţumeşti cu o mizerabilă plată, cînd fiecare colţ de stradă geme de bani furaţi. De ce să invidiezi pe acest bastard — el face parte, într-un fel sau altul, din tagma ticăloşilor".

— Apropo, am trimis un agent să-ţi aducă maşina pe la poarta aceea păzită, tu şi oaspeţii tăi o găsiţi la ieşire.

— Oh, admirabil, mulţumesc. Îmi pare rău că-ţi fac probleme.

— Nici o problemă. O chestiune de obraz. Nu-i aşa? M-am gîndit că trebuie să fie foarte importantă pentru tine întîlnirea asta de ai venit personal! Armstrong nu se putu stăpîni să nu-l mai înţepe o dată. Aşa cum am spus, nimic nu e prea mult pentru Nobila Casă.

John Chen îşi păstră zîmbetul amabil. Fir-ai să fii al naibii, se gîndea el. Te tolerăm pentru că eşti ceea ce eşti, un copoi foarte important, plin de invidie, înglodat în datorii, în mod sigur corupt şi nici nu ştii nimic despre cai. Te bag în mă-ta. *Dew neh loh moh* pe toată generaţia voastră, se gîndea John Chen, însă îşi ascunse cu grijă gîndurile şi blestemele, pentru că, deşi Armstrong era foarte urît de toată suflarea din Hong Kong, John Chen ştia din lunga lui experienţă că perfidia brutală, răzbunătoare a lui Armstrong era demnă de un manciurian odios. John ajunse la jumătatea de monedă pe care o purta prinsă cu o curea subţire de piele în jurul gîtului. Degetele îi tremurară în momentul în care atinse metalul prin cămaşă. Îl trecură fiorii fără să vrea.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Armstrong.

— Nimic. Nu. Nimic.

Stăpîneşte-te, îşi impuse în gînd John Chen. Erau de-acum în holul vămii, în zona grănicerilor. Afară — întuneric beznă. Şiruri de oameni îngrijoraţi, tulburaţi,

obosiţi aşteptau în faţa birourilor mici şi îngrijite ale ofiţerilor de frontieră în uniformă, cu feţele lor sobre. Aceştia îl salutară pe Armstrong. John Chen le simţea privirile cercetătoare. Ca întotdeauna, simţi o greaţă în stomac cînd îi văzu cum îl privesc, chiar dacă nu avea de ce să se teamă de întrebările lor scormonitoare. Deţinea un paşaport britanic valabil, nu numai un paşaport din Hong Kong, precum şi legitimaţia verde americană — permisul care se dă străinilor — unul dintre cele mai preţioase documente care i-au îngăduit să lucreze, să se mişte liber şi să trăiască în Statele Unite, să se bucure de toate privilegiile pe care le avea un cetăţean născut în America, exceptînd dreptul de vot. Cine are nevoie să voteze ? se gîndi el, înfruntînd privirea unuia din ofiţerii aceia, încercînd să se încurajeze, dar încă simţindu-se vulnerabil sub privirile omului respectiv.

— Domnule inspector ! unul din ofiţeri ţinea în sus un receptor. Pentru dumneavoastră, sir.

Îl urmări cu privirea pe Armstrong îndreptîndu-se spre telefon şi se întrebă ce înseamnă să fii poliţist, cu atîtea posibilităţi de a-ţi face venituri necinstite, şi pentru a milioana oară, cum e cînd eşti curat britanic sau curat chinez şi nu un euroasiatic dispreţuit de amîndouă rasele. Îl văzu pe Armstrong cum asculta foarte atent şi îl auzi apoi, prin vacarmul acela, spunînd : „Nu, mai ai răbdare. Mă voi ocupa personal. Mulţumesc, Tom“. Armstrong reveni.

— Mă iertaţi, spuse el, conducîndu-l apoi dincolo de cordonul ce marca frontiera, pe un mic coridor, în salonul oficial destinat personalităţilor marcante, curat, mare, cu un bar şi o frumoasă privelişte a aeroportului, a oraşului şi a golfului. În salon nu erau decît doi ofiţeri, un grănicer şi un vameş, şi unul din oamenii lui Armstrong, aşteptînd la poarta 16 — o uşă de sticlă care dădea spre pista luminată de reflectoare. De aici se putea vedea avionul Boeing 707 venind spre semnele care îi marcau locul de parcare.

— 'Seara, sergent Lee, salută Armstrong. Totu-i aranjat ?

— Da, sir. *Yankee 2* tocmai şi-a oprit motoarele ! sergentul Lee mai salută o dată, deschizîndu-le uşa.

Armstrong îl privi pe John Chen, ştiind că intrarea îngustă în capcană era aproape închisă.

— După dumneavoastră.
— Mulţumesc.
John Chen intră pe pistă. *Yankee 2* se înălţa ca un colos lîngă ei, motoarele sale oprite mai mormăiau în surdină. O echipă de la sol aduse încet scara înaltă, acţionată de un motor. Prin ferestruicile cabinei de-abia zăreau piloţii din întuneric. Într-o parte, se afla Rolls-ul albastru-închis, metalizat al lui John Chen, şoferul chinez în uniformă stînd lîngă uşă, alături un poliţist. Principala uşă a avionului se deschise şi apăru un steward în uniformă pentru a saluta pe cei doi oficiali ai aeroportului care aşteptau pe pistă. El predă unuia dintre aceştia un săculeţ conţinînd documentele avionului şi certificatul de încărcătură, după care începu să discute amabil cu ei. Apoi discuţia se încheie, se arătă respectuos, se salutară politicos. Apăru o fată înaltă, distinsă, încîntătoare, tipic americană, Armstrong fluieră încet admirativ.
— *Ayeeyah* !
— Bartlett are gusturi, murmură John Chen, căruia îi crescu pulsul.
Au privit-o cum cobora scara, amîndoi pierduţi în gînduri tipic bărbăteşti.
— Crezi că e manechin ?
— Aşa se mişcă. Poate e vedetă de cinema.
John Chen făcu cîţiva paşi înainte.
— Bună seara. Eu sînt John Chen, de la Compania Struan. Întîmpin pe domnul Bartlett şi pe domnul Tchuluk.
— Ah, da, desigur, domnule Chen. Foarte amabil din partea dumneavoastră, mai ales într-o duminică. Mă bucur să vă cunosc. Eu sînt K. C. Tcholok. Linc spune că în cazul în care...
— Casey Tchuluk ? făcu nişte ochi mari la ea John Chen. Da ?
— Da, răspunse ea, cu un zîmbet plăcut, trecînd îngăduitoare peste pronunţarea greşită a numelui ei. Vedeţi, iniţialele mele sînt K. C., domnule Chen, astfel încît *Casey* a devenit poreclă ! Îşi întoarse privirea către Armstrong. 'Seara. Şi dumneavoastră sînteţi de la Struan? avea o voce melodioasă.
— Oh, ăă, iertaţi-mă, dumnealui este inspectorul şef Armstrong, se bîlbîi John Chen, încercînd să-şi vină în fire.

— 'Seara, răspunse Armstrong, remarcînd că de aproape fata era și mai drăguță. Bine ați venit la Hong Kong.

— Mulțumesc. Inspector ? Asta înseamnă poliție ? apoi numele sună ca un pocnet de armă în mintea ei. Ah, Armstrong. Robert Armstrong ? Șeful secției de criminalistică din Kowloon ?

El își ascunse surprinderea.

— Sînteți foarte bine informată, domnișoară Tcholok.

— Face parte din atribuțiile mele curente, spuse ea rîzînd. Cînd mă deplasez într-un loc nou, îndeosebi într-unul ca Hong Kong, este obligația mea să mă pregătesc... așa că am cerut și repertoriul alfabetic al personalităților...

— Nu am publicat un asemenea repertoriu.

— Știu. Dar guvernoratul din Hong Kong publică o carte de telefon a instituțiilor oficiale care se poate cumpăra cu cîțiva cenți. N-am făcut decît să cer o astfel de carte. Toate secțiile poliției sînt înscrise acolo — șefii secțiilor, cei mai mulți avînd și numărul de telefon de acasă — împreună cu toate celelalte servicii guvernamentale. Am obținut cartea prin biroul de relații publice al Hong Kongului din New York.

— Cine este șeful secției speciale ? întrebă el, vrînd s-o încerce ?

— Nu știu. Nu cred că secția aceea este în carte. Este oare ?

— Oarecum.

Ea se încruntă puțin.

— Veniți la aeroport pentru a întîmpina toate avioanele particulare, domnule inspector ?

— Numai pe acelea care doresc eu ! îi zîmbi, continuînd : Numai pe acelea în care se află femei frumoase și bine informate.

— Ceva care nu e în regulă ? Vreo neplăcere ?

— Oh, nu, doar o treabă de rutină. De aeroportul Kai Tak eu răspund, zise Armstrong calm. Pot să văd pașaportul dumneavoastră, vă rog ?

— Desigur ! și se încruntă și mai tare în timp ce își deschidea geanta și îi înmînă pașaportul american.

Numeroșii ani de experiență au obligat ca examinarea unor asemenea documente să devină foarte amănunțită. Născută la Providence, Rhode Island, la 25 noiembrie

1936, înălţimea 1,73, părul blond, ochi căprui. Paşaportul valabil încă doi ani. Douăzeci şi şase ? Aş fi crezut-o mai tînără, deşi are ceva straniu în ochii ei, dacă o priveşti atent. Cu o aparentă degajare, el frunzări paginile paşaportului mai departe. Viza pentru Hong Kong, valabilă pentru trei luni, în regulă. Pe paşaport — o duzină de ştampile reprezentînd vize pentru Marea Britanie, Franţa, Italia, sau America de Sud. Una curioasă : URSS, datată iulie, anul curent. O vizită de şapte zile. El recunoscu libera trecere dată de Moscova.

— Sergent Lee !

— Da, sir.

— Du-l să-i aplice viza, spuse el dezinvolt, zîmbindu-i fetei.

— Totu-i în regulă. Puteţi rămîne cît doriţi. Spre sfîrşitul celor trei luni nu trebuie decît să mergeţi la cea mai apropiată secţie de poliţie şi vi se va prelungi viza.

— Mulţumesc foarte mult.

— Rămîneţi la noi cîtva timp ?

— Depinde de tranzacţiile noastre de afaceri, spuse Casey după o pauză, îi zîmbi lui Chen. Sperăm să facem afaceri împreună o lungă perioadă de timp.

— Da, replică John Chen. Da, şi noi sperăm !

Continua să fie năucit, mintea i se frămînta, în mod cert, Casey Tcholok nu poate fi o femeie, se gîndea el. În spatele lor, stewardul Sven Svensen cobora scările sprinten, aducînd două geamantane din avion.

— Iată-le, Casey. Eşti sigură că în seara asta nu mai ai nevoie de nimic altceva ?

— Da, sigură. Mulţumesc Sven.

— Linc a spus că poţi pleca. Ai nevoie de vreun ajutor la vamă ?

— Nu, mulţumesc. Domnul John Chen a avut amabilitatea să ne întîmpine. De asemenea inspectorul Armstrong, şeful din Kowloon al secţiei de criminalistică.

— O.K. ! Sven îl studie atent pentru o clipă pe poliţist. Eu mă duc înapoi.

— Totul e în regulă ? întrebă ea.

— Cred că da. Sven Svensen schiţă un zîmbet fals. Cei de la vamă tocmai ne verifică cantitatea de băuturi şi ţigări.

În colonie, numai patru produse erau supuse taxelor vamale sau licenţelor de import — aurul, băuturile, tutunul şi benzina. Şi, în afară de narcotice, toate armele de foc şi muniţia erau complet interzise, considerate mărfuri de contrabandă.

— Nu avem orez la bord, domnule inspector, Linc nu mănîncă aşa ceva, spuse zîmbind Casey.

— Atunci nu o va duce prea bine aici.

Ea rîse şi se întoarse spre Sven ;

— Pe mîine. Mulţumesc.

— La ora 9 fix !

Svensen urcă în avion, iar Casey se întoarse spre John Chen.

— Linc mi-a spus să nu-l aşteptăm. Sper să fie în regulă, spuse ea.

— *Eh* ?

— Mergem ? Avem rezervare la hotelul *Victoria and Albert*, în Kowloon. Ea începu să-şi culeagă bagajele, dar un hamal apăru din întuneric şi i le luă din mînă. Linc va veni mai tîrziu... sau mîine.

John Chen se uită uimit la ea.

— Domnul Bartlett nu vine ?

— Nu. El rămîne în cursul nopţii în avion dacă va obţine permisiunea. Dacă nu, va veni după noi cu un taxi. În orice caz, el va fi cu noi mîine la dejun, aşa cum s-a stabilit. Dejunul a rămas valabil, nu-i aşa ?

— Ah, da, însă... John Chen încerca să înţeleagă. Atunci doriţi să anulăm şedinţa de la ora 10 ?

— Oh nu. Voi lua parte la ea după cum s-a stabilit. Linc nu era aşteptat la această şedinţă. Se discută numai probleme financiare, nu de orientare generală a activităţii. Sînt sigură că înţelegeţi. Linc este foarte obosit, domnule Chen, spuse ea. De-abia a sosit ieri din Europa ! Îl privi din nou pe Armstrong. Comandantul a întrebat turnul de control dacă Linc poate dormi în avion, domnule inspector. De acolo i s-a spus că vor discuta cu poliţia de frontieră care ne va contacta, dar bănuiesc că cererea noastră va ajunge la dumneavoastră. Evident, am aprecia dacă aţi aproba. A călătorit atîta vreme numai cu avionul că s-a obişnuit să stea numai în el.

Armstrong se trezi spunînd :

— Voi vorbi cu el despre asta.

— Oh, mulţumesc. Mulţumesc foarte mult, zise ea, apoi adresîndu-se lui John Chen : Regret că vă dau atîta bătaie de cap, domnule Chen. Putem pleca ?

Ea se îndreptă spre poarta 16, cu hamalul în urma ei. John Chen îi îndrumă spre Rolls-Royce.

— Nu, nu pe aici, domnişoară Tchu... ăă,... Casey.

Ea făcu ochii mari.

— Fără control vamal ?

— Nu în seara aceasta, zise Armstrong. Îi plăcea fata. Un cadou din partea guvernatorului Majestăţii Sale.

— Mă simt ca şi cînd aş fi într-o vizită regală.

— Aşa e la noi !

Intră în maşină. Plăcut miros de piele ! Şi lux. Văzu apoi hamalul intrînd grăbit pe uşa care ducea în clădirea terminalului.

— Ce se întîmplă cu bagajele mele ?

— Nu vă neliniştiţi, zise John Chen puţin iritat. Bagajele vor fi în apartament înainte de a ajunge dumneavoastră acolo.

Armstrong rămase un moment în uşa maşinii.

— John a venit cu două maşini. Una pentru dumneavoastră şi domnul Bartlett, iar cealaltă pentru bagaje.

— Două maşini ?

— Desigur. Nu uitaţi, sînteţi acum la Hong Kong, spuse Armstrong.

Se uită la maşina care pleca. Linc Bartlett e un norocos, se gîndi el, şi se întrebă, dus pe gînduri, de ce Serviciul special de informaţii se interesa de persoana ei.

— Eşti prezent doar la sosirea avionului şi te uiţi atent la paşaportul ei, îi spusese de dimineaţă directorul Serviciului special de informaţii. Şi la paşaportul lui Lincoln Bartlett.

— Pot să întreb pentru ce, sir ?

— Nu, Robert, nu poţi întreba. Nu mai faci parte din departamentul acesta — ai la Kowloon o plăcută slujbuliţă. Ce, nu-i un post călduţ ?

— Da, sir.

— Şi, Robert, fii bun şi nu compromite operaţia din seara aceasta — este posibil să fie implicat un foarte mare număr de nume importante. Avem multă bătaie de cap şi aşa ca să vă ţin pe voi la curent cu ceea ce fac ticăloşii.

— Da, sir.

Armstrong oftă în timp ce străbătea pasarela urmat de sergentul Lee. *Dew neh loh moh* în ofiţerii superiori, îndeosebi în directorul Serviciului special de informaţii. Unul din vameşi aştepta la capătul pasarelei împreună cu Svenson.

— 'Seara, sir, salută el. La bord totul este în regulă. Avem un pistol de 38 mm, o cutie nedesfăcută cu o sută de cartuşe, acestea făcînd parte din dotarea aeronavei. Un pistol Verey Light de semnalizare. De asemenea trei puşti de vînătoare şi o puşcă de calibrul 12, cu muniţii, aparţinînd domnului Bartlett. Toate sînt trecute în certificatul de încărcătură şi le-am controlat. În cabina principală se află un dulap de arme încuiat. Cheia se găseşte la comandant.

— Bine.

— Mai aveţi nevoie de mine, sir ?

— Nu, mulţumesc.

Armstrong luă certificatul de încărcătură şi începu să-l verifice. O mare cantitate de vin, ţigări, tutun, bere, băuturi spirtoase. Zece lăzi de şampanie Dom Pérignon '59, cincisprezece de Puligny Montrachet '53, nouă de Châteu Haut Brion '53.

— Dar Lafite Rothschild 1916 nu aveţi, domnule Svensen ? întrebă el cu un surîs discret.

— Nu, domnule ! Svensen schiţă un rîs forţat. 1916 a fost un an slab. Avem, însă, o ladă din 1923. Este pe pagina următoare.

Armstrong întoarse pagina. Pe listă se aflau şi alte cantităţi de vin şi trabuce.

— Bun, zise el. Toate aceste produse vor sta în depozit sigilate cît timp veţi fi la sol.

— Da, domnule. Le-am încuiat deja — omul dumneavoastră le-a sigilat. Ne-a spus că putem lăsa în frigider o duzină de sticle de bere.

— Dacă proprietarul doreşte să facă formele de import pentru o parte din vinul existent, daţi-mi de ştire. Nu-i nimic în neregulă, doar o modestă contribuţie pentru sertarul de jos al Majestăţii Sale, Regina.

— Sir ? făcu Svensen perplex.

— Eh ! N-a fost decît un joc de cuvinte în engleză. Se referă la ultimul sertar din scrinul unei doamne unde

aceasta își pune lucrurile intime de care are nevoie uneori. Scuze. Pașaportul dumneavoastră, vă rog.

Pașaportul lui Svensen era canadian.

— Mulțumesc.

— Pot să vă prezint domnului Bartlett ? Vă așteaptă.

Svensen îl conduse în avion, un interior elegant și simplu, imediat după antreu se afla un salonaș cu vreo șase scaune tapisate cu piele și o sofa, o ușă centrală închidea restul interiorului avionului. Pe unul din scaune moțăia o stewardesă, cu bagajele lîngă ea, în partea stîngă ușa de la cabina piloților. Era deschisă. Comandantul și copilotul se aflau pe scaunele lor, continuînd să-și verifice documentele de zbor.

— Iertați-mă, domnule comandant. Dumnealui este inspectorul Armstrong, spuse Svensen, dîndu-se la o parte.

— 'Seara, domnule inspector, salută comandantul. Sînt comandantul Jannelli, el este copilotul meu, Bill O'Rourke.

— 'Seara. Pot să văd pașapoartele, vă rog ?

Amîndoi piloții aveau o sumedenie de vize străine și ștampile ale poliției de frontieră. Nici o țară de dincolo de cortina de fier. Armstrong le dădu sergentului Lee pentru a le pune ștampile.

— Mulțumesc, domnule comandant. Sînteți pentru prima oară la Hong Kong ?

— Nu, domnule. Am mai fost pe aici de vreo cîteva ori pentru odihnă și recreere în timpul războiului din Coreea. Am făcut curse șase luni cu compania *Far Eastern* ca secund în cursa din jurul lumii, din 1956 în timpul revoltelor.

— Care revolte ? întrebă O'Rourke.

— Întregul Kowloon a explodat în bucăți. Cîteva sute de mii de chinezi s-au ridicat deodată cu furie, provocînd încăierări și dînd foc. Sticleții — pardon, poliția a încercat să liniștească lucrurile cu răbdare, dar gloata a început să ucidă, astfel încît sticleții... poliția a scos cîteva puști Sten, a omorît vreo șase indivizi și totul s-a liniștit foarte repede. Aici numai poliția deține arme, ceea ce este foarte bine ! adresîndu-se lui Armstrong, zise : Cred că oamenii dumneavoastră au rezolvat o treabă al dracului de grea.

— Mulțumesc, comandant Jannelli. Din ce direcție vine acest avion ?

— L. A. — Los Angeles. Sediul central al lui Linc — al domnului Bartlett este acolo.

— Ruta a fost Honolulu, Tokyo, Hong Kong ?

— Da, domnule.

— Cît a durat escala la Tokyo ?

Bill O'Rourke se uită imediat în jurnalul de bord.

— Două ore şi şaptesprezece minute. O escală doar pentru alimentare, domnule.

— Suficient pentru a vă dezmorţi picioarele ?

Jannelli continuă :

— Am fost singurul care am ieşit din avion. Controlez totdeauna frînele — frînele pentru aterizare — şi fac o verificare exterioară ori de cîte ori aterizăm.

— E un obicei bun, spuse poliţistul politicos. Cît rămîneţi aici ?

— Nu ştim, asta depinde de Linc. În mod cert noaptea o vom petrece aici. Nu putem pleca înainte de ora 14.00. Ordinul pe care îl avem este să fim gata să plecăm oriunde, în orice moment.

— Aveţi un avion bun, domnule comandant. Vi s-a aprobat să rămîneţi pînă la ora 14.00. Dacă doriţi o prelungire, adresaţi-vă controlului de la sol înainte de ora respectivă. Cînd terminaţi, faceţi vama prin poarta aceea. Şi treceţi, vă rog, prin vamă cu întregul echipaj.

— Desigur. Îndată după ce vom fi alimentat.

— Atît dumneavoastră cît şi echipajul ştiţi că introducerea oricărei arme de foc în colonie este absolut interzisă ? Problema armelor de foc în Hong Kong ne îngrijorează în cea mai mare măsură.

— Şi pe mine, domnule inspector, şi nu numai aici, oriunde. De aceea eu ţin singura cheie de la dulapul cu arme.

— Bine. Pentru orice problemă aveţi, vă rog adresaţi-vă biroului meu.

Armstrong ieşi din cabină, trecînd prin antreu, Svensen înaintea lui. Jannelli se uită cum îi controlează paşaportul stewardesei. Era drăguţă, Jenny Pollard.

— Ticălosul, murmură el, adăugînd apoi liniştit : Nu miroase a bine.

— Cum ?

— De cînd ofiţerii superiori controlează paşapoartele engleze, pentru Dumnezeu ? Sînteţi siguri că nu transportăm ceva neobişnuit ?

— La naiba, nu. Totdeauna verific totul. Inclusiv materialele lui Sven. Evident, în lucrurile lui Linc sau ale lui Casey — nu mă bag, însă ei nu ar face o asemenea prostie.

— Zbor cu ei de patru ani şi nici măcar o dată... Totuşi e cert că nu miroase a bine.

Cu un aer obosit, Jannelli se învîrti în scaunul lui de pilot, aşezîndu-se mai confortabil. Doamne, bine mi-ar prinde un masaj şi o săptămînă de vacanţă ! În antreu, Armstrong îi dădu paşaportul sergentului Lee pentru a-i pune ştampila.

— Mulţumesc, domnişoară Pollard.

— Eu mulţumesc.

— Acesta a fost echipajul, domnule, spuse Svensen. Acum, domnul Bartlett.

— Da, vă rog.

Svensen a bătut la uşa din centru, deschizînd-o fără să mai aştepte.

— Linc, dumnealui este inspectorul Armstrong, spuse el cu o firească lipsă de protocol.

— Salut, zise Linc Bartlett, ridicîndu-se de la birou îi întinse mîna. Pot să vă ofer ceva de băut ? O bere ?

— Nu, mulţumesc, poate o ceaşcă de cafea.

Svensen o porni de îndată spre oficiu.

— Poftiţi !

— Simţiţi-vă ca acasă. Iată paşaportul meu, i se adresă Bartlett. Iertaţi-mă numai cîteva clipe ! se întoarse la maşina de scris, continuînd să bată cu două degete.

Armstrong putu să-l studieze pe îndelete : un păr blond-roşcat, ochii albaştri, cu reflexe gri, o faţă viguroasă, plăcută, cochet, purta o cămaşă sport şi jeans. Îi verifică paşaportul : născut la Los Angeles, la 1 octombrie, 1922. Pentru patruzeci de ani arăta tînăr, aprecie el. Viză la Moscova, la fel ca şi Casey Tcholok, nici o altă vizită în vreo ţară comunistă. Îşi roti ochii prin cameră : spaţioasă, aceeaşi lăţime ca a avionului, un culoar central, în spate două cabine de o parte şi două toalete, iar la capăt o ultimă uşă unde presupuse că se afla apartamentul principal. Cabina unde se aflau era astfel dotată încît ar fi putut servi ca centru de comunicaţii : teleimprimator, telefon internaţional, maşini de scris fixe. Pe un perete despărţitor, un ceas iluminat care arăta ora pe toate meridianele. Cutii pentru dosare, multiplicator şi un birou

acoperit cu piele, plin de hîrtii împrăştiate. Rafturi cu cărţi. Broşuri cu impozitele. Cîteva cărţi ieftine. În rest, cărţi de război, cărţi despre generali sau scrise de generali. Vreo duzină. Wellington, Napoleon, Patton, *Cruciadă în Europa* a lui Eisenhower, *Arta războiului* a lui Sun Tzu...

— Cafeaua, domnule, îi întrerupse Svensen inspecţia lui Armstrong.

— Oh, mulţumesc, Svensen ! luă ceaşca în care turnă puţină frişcă.

Svensen puse lîngă Bartlett o cutie de bere rece, deschisă, o luă pe cea goală şi se reîntoarse în oficiu, închizînd uşa după el. Bartlett sorbi berea din cutie, recitind ceea ce scrisese şi apăsînd pe un buton, Svensen a apărut imediat.

— Spune-i lui Jannelli să roage turnul de control să expedieze asta.

Svensen înclină din cap şi plecă. Bartlett îşi îndreptă umerii, răsucindu-se în scaunul turnant.

— Scuze — trebuie s-o expediez de îndată.

— Nu-i nimic, domnule Bartlett. Cererea dumneavoastră de a rămîne în avion în cursul nopţii s-a aprobat.

— Mulţumesc — mulţumesc foarte mult. Poate rămîne şi Svensen ? Bartlett schiţă un zîmbet larg. Nu sînt prea gospodar.

— Foarte bine. Cît timp va rămîne avionul aici ?

— Depinde de şedinţa noastră de mîine, domnule inspector. Sperăm să intrăm în afaceri cu compania Struan. O săptămînă, zece zile.

— Atunci mîine vă va trebui un alt loc de parcare. Ne soseşte un alt zbor oficial la ora 16.00. I-am spus comandantului Jannelli să ia legătura cu controlul de la sol înainte de ora 14.00.

— Mulţumesc. Şeful SIC-ului din Kowloon se ocupă în mod obişnuit de parcare în aeroport ?

Armstrong zîmbi.

— Vreau să ştiu ce se întîmplă în sectorul meu. Este un obicei incomod, dar s-a înrădăcinat. Nu ne vizitează prea des avioane particulare — după cum domnul Chen nu întîmpină prea des personal pe cineva. Dorim să fim serviabili cît putem. Cea mai mare parte a aeroportului aparţine Companiei Struan, iar John vă este un prieten personal. Vă este prieten, domnule ?

— Am fost un timp împreună la New York şi Los Angeles şi mi-a plăcut foarte mult. Spune-mi, domnule inspector, avionul acesta este cen... sună unul din telefoane, Bartlett ridică receptorul. Oh, salut, Charlie, ce se mai întîmplă la New York ?... Doamne, e minunat. Cît ?.. Bine, Charlie, cumpără tot pachetul... Da, toate cele 200.000 de acţiuni... Sigur, primul lucru luni dimineaţă, imediat ce se deschide bursa. Trimite-mi un telex de confirmare...' Bartlett puse telefonul în furcă şi se întoarse spre Armstrong. Scuze, domnule inspector, acesta este centrul meu de comunicaţii şi fără el aş fi pierdut. Spune-mi, dacă rămînem aici pentru o săptămînă, putem să urcăm şi să coborîm cînd vrem ?

— Mi-e teamă că ar putea fi cam încurcată, domnule Bartlett.

— Ce înseamnă ? Da sau nu ? Sau poate ?

— Oh, am folosit jargonul pentru *dificil*. Îmi pare rău însă securitatea noastră de la Kai Tak este deosebită.

— Dacă trebuie să suplimentaţi paza cu nişte oameni voi plăti cu plăcere.

— E o problemă de securitate, domnule Bartlett, nu de bani. Veţi vedea că sistemul telefonic din Hong Kong este de primă mînă ! Îşi spuse însă în gînd : va fi mult mai uşor pentru serviciul de informaţii să vă asculte convorbirile.

— Aşadar, dacă aţi putea, v-aş fi recunoscător.

Armstrong sorbi din cafea şi întrebă :

— Vizitaţi pentru prima dată Hong Kongul ?

— Da, domnule. Sînt pentru prima dată în Asia. Locul cel mai îndepărtat în care am ajuns a fost Guadalcanal în '43.

— Ca militar ?

— Da, sergent, inginer. Construcţii — construiam orice hangare, poduri, tabere, orice. Experienţă serioasă Bartlett sorbi din cutia de bere. Sînteţi sigur, nu pot să vă ofer ceva de băut ?

— Nu, mulţumesc.

Armstrong termină cafeaua şi se ridică.

— Mulţumesc pentru cafea.

— Acum, pot să vă pun o întrebare ?

— Desigur.

— Cum este acest Dunross ? Ian Dunross. Conducătorul companiei Struan ?

— Tai-panul ? Armstrong începu să rîdă. Depinde pe cine întrebați, domnule Bartlett. Nu l-ați întîlnit niciodată ?

— Nu, încă nu. Îl voi întîlni mîine. La dejun. De ce îl denumiți *tai-panul* ?

— *Tai-pan* înseamnă în cantoneză „conducător suprem“ — persoana care deține întreaga putere. Pentru chinezi, toți conducătorii europeni ai tuturor vechilor companii sînt tai-pani. Dar chiar și printre tai-pani există totdeauna unul care e cel mai mare. Dunross este tai-panul Companiei Struan numită *Nobila Casă* sau *Nobilul Hong,* însemnînd *companie.* Denumirea a rămas de la începuturile comerțului european cu China și din primele zile ale Hong Kongului. Hong Kongul a luat ființă de fapt în 1841, 26 ianuarie. Fondatorul companiei Struan a fost un mit și în anumite privințe încă mai este — Dirk Struan. Unii spun că a fost un pirat, alții că a fost prinț. În orice caz, el a făcut contrabanda cu opiu din India în China, iar banii cîștigați îi investea în ceai chinezesc pe care îl transporta în Anglia cu o flotă de clipere. A devenit un prinț al negoțului, a cîștigat titlul de tai-pan și de atunci compania Struan s-a străduit tot timpul să fie prima în toate.

— Chiar așa ?

— Oh, sînt vreo cîteva companii care se țin pe urmele lor, îndeosebi *Rothwell-Gornt*, însă, da, aș putea spune că totuși Struan rămîne prima. Cert, nici un lucru nu intră și nu iese din Hong Kong, nimic nu se mănîncă și nu se îngroapă, sau nu se face, fără ca societățile *Struan, Rothwell-Gornt, Asian Properties, Blacs — Banca Londrei și a Chinei* — sau *Victoria Bank* să nu-și bage nasul.

— Dar în ceea ce-l privește pe Dunross personal ? Cum e el ?

Armstrong rămase un moment pe gînduri, pentru ca apoi să spună degajat :

— Și în cazul lui, depinde foarte mult cui puneți întrebarea, domnule Bartlett. Îl cunosc prea puțin, doar din întîlnirile în societate — ne mai întîlnim din cînd în cînd la cursele de cai. Am avut cu el două întîlniri oficiale. Este fermecător, foarte priceput în meseria lui... Cred că aș putea să-l caracterizez ca *strălucitor*.

— El și familia lui dețin o mare parte din companie ?

— Nu știu cu exactitate. Mă îndoiesc că în afara familiei mai deține cineva ceva. Dar pachetul său de acțiuni nu reprezintă totul în activitatea lui. Oh, nu. Nu în activitatea companiei Struan. De asta sînt foarte sigur ! Armstrong își fixă ochii în ochii lui Bartlett. Unii spun că Dunross este fără milă, în stare să ucidă. Știu că nu mi l-aș dori dușman.

Bartlett sorbi din bere și micile riduri de lîngă ochi se încrețiră într-un zîmbet curios.

— Uneori un dușman valorează mai mult decît un prieten.

— Uneori. Sper să aveți o ședere cît mai utilă.

Bartlett se ridică brusc în picioare.

— Mulțumesc. Vă conduc !

Deschise ușa. Armstrong și sergentul Lee ieșiră însoțiți de gazdă, care merse apoi în urma lor pînă la ușa cabinei principale unde se afla scara. Inspiră adînc aerul de afară. Încă o dată simți ceva straniu în atmosferă, nici plăcut nici neplăcut, nici miros urît nici parfum — doar straniu și curios de tulburător.

— Domnule inspector, ce e cu mirosul acesta ? Și Casey l-a simțit cînd Sven a deschis ușa.

Armstrong ezită, apoi zîmbi spunînd :

— Acesta este specific Hong Kongului, domnule Bartlett. E mirosul banilor.

2

Ora 23.48.

— Toți zeii sînt martori ce ghinion am în noaptea asta !, zise Wu Patru Degete, care scuipă pe puntea navei.

Era pe dunetă, pe pupa înaltă a joncii lui oceanice, amarată în cea mai mare îngrămădire de nave aruncate în dezordine în portul Aberdeen, de pe coasta de sud a Hong Kongului. Era o noapte foarte caldă și umedă, iar el juca cu trei din prietenii săi mah-jong, un joc chine-

ısc cu 44 de pietre. Toţi arătau în vîrstă, prieteni de-ai i, căliţi ca şi el, toţi căpitani de jonci ai căror proprietari au. Cu toate astea făceau parte din flota lui şi-i ascultau dinele. Numele lui adevărat era Wu Sang Fang, un escar analfabet, mic de statură, cu cîţiva dinţi în gură fără degetul cel mare de la mîna stîngă. Jonca lui era eche, şubrezită şi murdară, iar el era şeful Companiei *Wu* transporta coloniale, căpitan de flotă, iar steagul său, otusul Argintiu, flutura pe toate cele patru mări. Cînd veni rîndul din nou, mai luă încă una din pietrele de ldeş, se uită la ea şi, pentru că nu-i îmbunătăţea cu imic ceea ce avea în mînă, o aruncă cu zgomot şi scuipă in nou. Scuipatul se prelinse pe punte. Purta un maiou echi jerpelit, pantaloni negri de hamal, ca şi prietenii ii şi miza zece mii de dolari doar în acest singur joc.

— *Ayeeyah,* exclamă Tang Ciupitul prefăcîndu-se supărat, deşi cu piatra pe care tocmai o trăsese aproape icea o combinaţie cîştigătoare ; jocul semăna cu remmy. ɔacă nu cîştig, le... pe toate mamele din lume, în afară e-ale noastre ! aruncă o piatră cu un gest larg.

— Vă f... muma-n cur dacă voi cîştigaţi, iar eu nu ! se altul şi au rîs cu toţii.

— Îi bag în măsa pe diavolii ăia de străini din Golden lountain * dacă nu vin în seara asta, spuse Poon Vremeună.

— Vor veni, interveni cu convingere Wu Patru Deete. Diavolii străini sînt legaţi de orar. Oricum, l-am rimis pe cel de-al Şaptelea Fiu la aeroport pentru conirmare.

Vru să ia o piatră, dar se opri, uitîndu-se peste umăr u un ochi de cunoscător, cum trecea o joncă de pescuit, pufăind liniştit, îndreptîndu-se prin intrarea întortocheată i strîmtă din canal, printre grupurile de bărci, spre ieşirea ngustă a portului. Nu avea decît lumini de drum la babord şi la tribord. În aparenţă, jonca se ducea să pescuască, dar era una din ambarcaţiunile lui care ieşise pentru a se întîlni cu un trauler tailandez cu o încărcătură de opiu. După ce nava trecu fără probleme, el se concentră din nou la joc. Începuse de-acum refluxul, dar rămăsese apă adîncă în jurul celor mai multe grupuri de ambarcaţii. De pe ţărm şi dinspre plaja dezgolită de ape venea un miros

* Poreclă pentru Statele Unite.

greu de alge putrezite, scoici şi lături. Pe cele mai multe şampane şi jonci erau stinse luminile. Toate dormeau. Ici şi colo se mai vedeau cîteva lămpi cu petrol. Bărci de toate mărimile stăteau amarate unele de altele parcă fără prea multă trăinicie, după toate aparenţele fără nici o ordine, cu alei micuţe de apă printre satele plutitoare. Aici locuiau populaţiile *tanka* şi *haklo* — locuitorii bărcilor — care îşi duceau viaţa pe apă, se năşteau şi mureau pe apă. Multe din aceste bărci nu s-au mişcat niciodată din locurile lor, ci stăteau legate unele de altele pînă se scufundau sau naufragiau, erau aruncate de vreun taifun sau ardeau în vreunul din incendiile spectaculoase care măturau adesea tot grupul de bărci atunci cînd un picior sau o mînă neatentă lovea un lampion cu petrol sau cînd se arunca ceva care ardea cu vîlvătaie în vetrele improvizate bineînţeles sub cerul liber.

— Bunicule ! strigă tînărul marinar de veghe.

— Ce e ? întrebă Wu.

— Pe cheu, priveşte ! Uite, al şaptelea fiu ! şi băiatul, care nu avea decît doisprezece ani, arătă spre ţărm.

Wu şi ceilalţi se ridicară privind atent spre mal. Un tînăr chinez plătea un taxi. Purta jeans şi bluză curată, iar în picioare avea bascheţi. Taxiul parcase lîngă pasarela unuia dintre cele mai mari restaurante plutitoare ancorate la vreo sută de metri, la cheurile moderne. Erau patru asemenea palate plutitoare, bogat împodobite cu trei, patru sau cinci etaje — strălucind splendid : lumini de-un roşu aprins, verde şi auriu, cu acoperişuri canelate, cu zei, cu gargui — burlane ornamentale în formă de animale fantastice şi dragoni.

— Ai ochi buni, tu, al treilea nepot al meu. Bun. Du-te să-l întîmpini pe cel de-al şaptelea fiu.

Copilul o zbughi brusc, alergînd cu paşi siguri pe scîndurile şubrede care legau jonca lor de celelalte. Patru Degete îl urmări pe cel de-al şaptelea fiu al său îndreptîndu-se spre unul din debarcaderele unde erau îngrămădite sampanele feribot care deserveau portul. Cînd văzu că marinarul pe care-l trimisese l-a întîlnit pe fiul său, se întoarse cu spatele la ţărm şi se aşeză din nou la joc.

— Hai să terminăm jocul, zise el furios. Asta-i ultima mea mînă blestemată. Trebuie să cobor la ţărm în seara asta.

Au mai jucat cîtva timp, luînd și dînd pietre.

— *Ayeeyah !* exclamă Tang Ciupitul cînd văzu piatra pe care o luase, o trînti pe masă cu fața în sus, cu un gest larg, depunînd și celelalte treisprezece piese din mînă cu care cîștiga jocul. Priviți, pe toți zeii !

Wu și ceilalți se holbară la pietrele lui.

— Căcat ! strigă și tuși cu zgomot. Mă piș pă toți urmașii tăi, Tang Ciupitule ! Ce baftă !

— Mai facem un joc ? Pă douăzeci de mii ? Wu Patru Degete ? zise Tang vesel, convins că în seara aceea bătrînul diavol, Chi Kung, zeul jucătorilor de cărți, era alături de el.

Wu începu să dea din cap, dar în momentul acela un pescăruș zbură pe deasupra capului său scoțînd un țipăt plîngăreț.

— Patruzeci, zise imediat, răzgîndindu-se și interpretînd strigătul păsării ca un semn al cerului că ghinionul îi dispăruse. Patruzeci de mii, sau nimic ! Dar va trebui să jucăm cu zarurile, că nu mai am timp.

— N-am la mine patruzeci, pe toți zeii, dar cu cei douăzeci pe care mi-i datorezi, cu ce o să împrumut mîine cînd se deschide banca, punînd drept gaj jonca mea, cu blestematul meu profit din următoarea livrare de aur sau opiu, îți voi plăti, nu ?

— E prea mult pentru un singur joc, zise cu amărăciune Poon Vremebună. Voi doi, curvarilor, v-ați pierdut mințile !

— Cine face mai mult la o aruncare ? întrebă Wu.

— *Ayeeyah,* ați înnebunit amîndoi, zise Poon, care era, totuși, la fel de agitat ca și ceilalți. Unde sînt zarurile ?

Wu le puse pe masă. Erau trei.

— Aruncă-le pentru viitorul tău de rahat, Tang Ciupitule !

Acesta scuipă în palme, șopti o rugăciune, aruncă apoi zarurile, scoțînd un strigăt.

— Oh, oh, oh, țipă ca din gură de șarpe. Un patru, un trei și iar un patru. Unsprezece.

Celorlalți li se tăiase respirația. Wu scuipă zarurile, le înjură, le binecuvîntă și le aruncă. Un șase, un doi și un trei. Exclamă :

— Unsprezece ! Oh, pe toţi zeii, mari şi mici ! Din nou, aruncă din nou !

Pe punte toţi fremătau. Tang Ciupitul aruncă paisprezece ! Wu se concentră, într-o tensiune ameţitoare, apoi aruncă zarurile.

— *Ayeeyah,* explodă el, şi după el explodară cu toţii. Un şase, un patru şi un doi.

— Eeeee, doar atît a putut spune Tang Ciupitul, ţinîndu-se de burtă, rîzînd bucuros, în timp ce ceilalţi îl felicitau, iar pe cel care pierduse îl compătimeau.

Wu ridică din umeri, inima zbătîndu-i-se încă în piept. Exclamă :

— Afurisiţi să fie toţi pescăruşii care-mi zboară deasupra capului într-un moment ca ăsta !

— Ah, de-aia te-ai răzgîndit, Wu Patru Degete ?

— Da ! A fost ca un semn. Cîţi pescăruşi ţipă noaptea cînd zboară pe deasupra capului ?

— Aşa e. Eu aş fi făcut la fel.

— *Joss !* apoi Wu zîmbi. Eeeee, dar emoţia pe care ţi-o dă jocul de noroc e mai plăcută decît aceea pe care ţi-o dă fiorul de-a Norii şi Ploaia*.

— Nu la vîrsta mea !

— Cîţi ani ai, Tang Ciupitule ?

— Şaizeci — poate şaptezeci. Aproape aceeaşi vîrstă ca tine. Noi ăştia, *haklo,* n-am avut niciodată un catastif în regulă care să ţină număru' ălora de se nasc ca sătenii de pe uscat. Mă simt ca la treij' de ani.

— Ai auzit că la prăvălia cu leacuri de noroc din piaţa Aberdeen au primit din Coreea un stoc de rădăcină a vieţii, o parte fiind de unele-s dă peste o sută de ani ! Asta-ţi pune foc în daravelă !

— Stau bine cu daravela, Poon Vremebună ! Cea de-a treia nevastă e din nou cu copilu-n burtă !

Wu rînji fără să-şi arate dinţii şi scoase un sul mare de bancnote de 500 de dolari. Începu să numere, mîna stîngă mergîndu-i ca şi cînd nu i-ar fi lipsit degetul mare. Cu ani în urmă i-l retezase unul într-o luptă cu piraţii de pe fluviu cu ocazia unei expediţii de contrabandă. Se opri pentru un moment cînd cel de-al şaptelea fiu al său ajunse pe punte : un tînăr înalt pentru un chinez, douăzeci

---

* Eufemism pentru actul sexual.

şi şase de ani. Mergea pe punte cu dificultate. Un nou avion cu reacţie începu să se vaite pe deasupra lor.

— Ai venit, al şaptelea fiu ?

— Da, tată, am venit.

Patru Degete bătu cu putere, bucuros, în butoiaşul răsturnat şi zise :

— Foarte bine. Acum putem începe !

— Hai, Patru Degete, zise Tang Ciupitul prevenitor, arătînd spre zaruri. Un şase, un patru şi un doi — asta face doisprezece, care înseamnă tot trei, ăl mai fermecat trei.

— Da, da, am văzut.

Tang Ciupitul zîmbi, arătînd spre nord şi puţin spre est, acolo unde era aeroportul Kai Tak — în spatele munţilor Aberdeen, dincolo de portul Kowloon, la şase mile depărtare.

— Poate că norocul tău s-a schimbat, *heya* ?

3

Ora 5.16.

Cînd se crăpă de ziuă, un jeep cu doi mecanici în salopetă veni la poarta 16 din partea de est a aeroportului și parcă foarte aproape de principalul tren de aterizare al avionului *Yankee 2*. Scara se mai afla încă la locul ei, iar ușa principală era ușor întredeschisă. Mecanicii, amîndoi chinezi, ieșiră din mașină ; unul începu să verifice trenul de aterizare central, cel cu opt roți, în timp ce celălalt, la fel de atent, controla trenul din vîrful avionului. Au verificat metodic pneurile și roțile, racordurile hidraulice ale frînelor, iar după aceea s-au uitat atent la lăcașurile de escamotare a roților. Amîndoi foloseau lanterne. Mecanicul de la trenul principal de aterizare scoase o cheie de piulițe și se așeză pe una din roți, pentru a putea verifica mai de aproape, fiind acum cu capul și cu umărul bine băgate sub burta avionului. După un moment, exclamă încet în cantoneză :

— *Ayeeyah !* Hei, Lim, ia uită-te aici !

Celălalt mecanic se duse acolo și privi atent în sus. Sudoarea îi lăsa pete pe salopeta albă.

— Sînt acolo sau nu ? Nu pot vedea de-aici de jos.

— Frate, bagă-ți sula în gură și scuip-o după aia în canal. Sigur că sînt aici. Sîntem bogați. Vom mînca orez toată viața ! Da' taci din gură sau vrei să-i trezești pe diavolii ăștia de străini plini de rahat care sînt deasupra ! Uite !

Omul scoase un pachet lung, înfășurat în pînză și i-l dădu lui Lim care îl așeză fără zgomot și repede în jeep. Apoi, încă un pachet mic, și încă unul, amîndoi transpirați și foarte agitați, operînd rapid și în liniște. Încă un pachet. Și încă unul... Apoi Lim văzu jeep-ul poliției dînd colțul

şi în acelaşi timp alţi oameni în uniformă se năpustiră pe poarta 16, printre ei şi europeni.

— Am fost trădaţi, şuieră el cu răsuflarea întretăiată, în timp ce o zbughi cu o mişcare rapidă, dar zadarnică, pentru a scăpa.

Jeep-ul îl ajunse uşor din urmă şi îl opri. Tremura, dar îşi reţinu emoţia. Scuipă şi blestemă toţi zeii, resemnîndu-se. Celălalt sări iute jos, azvîrlindu-se la volan. N-a mai apucat să pornească motorul, a fost prins şi i s-au pus cătuşele.

— Ei, guriţă spurcată, şuieră sergentul Lee, unde crezi că te duci ?

— Nicăieri, domnule ofiţer, el a fost, el a fost acolo, bastardul ăsta, pui de curvă, domnule ofiţer, s-a jurat că-mi taie gîtul dacă nu-l ajut. Nu ştiu nimic, pe mormîntu' lu' mama !

— Minţi, prefăcutule, n-ai avut o mamă niciodată. O să stai la pîrnaie cincizeci de ani dacă nu vorbeşti.

— Jur, domnule ofiţer, pă toţi zeii că...

— Mă piş pe minciunile tale, mutră plină de căcat. Cine vă plăteşte să faceţi treaba asta ?

Armstrong mergea încet pe pistă, cu gustul dulce-amar al vînătorului care-şi vede prada.

— Aşadar, sergent — spuse el în engleză, ce-am găsit aici ?

Fusese o îndelungată pîndă de noapte, era obosit şi nebărbierit, fără nici un chef să asculte declaraţiile tînguitoare de nevinovăţie ale mecanicului. Aşa că zise într-o perfectă cantoneză de mahala :

— Un singur cuvinţel, cît de mic, dacă mai scoţi, lepră plină de rahat, şi pun oamenii mei să ţopăie pe Săculeţul tău Tainic.

Omul înţepeni de frică.

— Bun. Cum te cheamă ?

— Tan Shu Ta, stăpîne.

— Mincinosule ! Cum îl cheamă pe prietenul tău ?

— Lim Ta-cheung, da' nu e prietenul meu, stăpîne, nu l-am cunoscut pînă azi-dimineaţă.

— Mincinosule ! Cine vă plăteşte pentru treaba asta ?

— Nu ştiu cine l-a plătit, şef. Ştiţi, a jurat că-mi taie...

— Mincinosule ! Gura ţi-e atît de plină de balegă că trebuie să fii chiar zeul rahatului. Ce e în pachetele alea ?

— Nu știu. Jur pe mormîntul strămo...

— Mincinosule ! îl întrerupe automat Armstrong, știind că minciunile erau inevitabile.

„Robert, chinezul nu este ca noi“, îi spusese primul lui profesor în ale poliției, un vechi cunoscător al Chinei. Nu vreau să spun că-l condamn, sau mai știu eu ce, este doar diferit. Minte printre dinți tot timpul pentru bani și cînd înhați o pușlama în flagrant și ăla minte și îți alunecă precum un par unsuros dintr-o grămadă de rahat. E diferit. Uită-te la numele lor. Toți chinezii au cîte patru nume diferite, unul de la naștere, unul din perioada pubertății, unul cînd devine adult și unul pe care și-l alege el, și uită vreunul sau adaugă altul cum ți-ai pune pălăria. Și numele lor — vai de noi ! Chinezii își zic *lao-tsi-sing* — vechea sută de nume. Au numai o sută de porecle de bază în toată China și din acestea douăzeci sînt Yu, zece Wu și Dumnezeu știe cîți Ping, Li, Lee, Chen, Chin, Ching, Wong și Fu, și pe fiecare îl pronunți în cinci feluri diferite, astfel că numai Dumnezeu știe care cine e.“ „Atunci e greu să identifici un suspect, sir“ ? „Trebuie să fii de nota zece, tinere Armstrong ! De nota zece, flăcăule. Poți să dai de cincizeci de Li, cincizeci de Chang și patru sute de Wong și nici unul să nu aibă nici o legătură între ei. Vai de noi ! Asta-i problema aici în Hong Kong“.

Armstrong oftă. După optsprezece ani, numele chinezești continuau să semene confuzie la fel ca înainte. Și mai presus de toate, se părea că fiecare avea o poreclă prin intermediul căreia era cunoscut de toată lumea.

— Cum te cheamă ? îl întrebă din nou și nu se obosi să mai aștepte răspunsul. Mincinosule ! Sergent ! Desfă unul din astea ! Să vedem ce am găsit.

Sergentul Lee desfăcu ultima învelitoare. Înăuntru se găsea un M 14, pușcă automată a armatei americane. Nouă și bine unsă.

— Pentru asta, copil al dracu', lepădat de-o curvă, scrîșni Armstrong, o să urli de durere cincizeci de ani !

Chinezul se uită tîmpit la armă, cuprins de groază. Apoi scoase un geamăt.

— La dracu' cu toți zeii, n-am știut că aici erau arme.

— Ah, ba ai știut ! zise Armstrong. Sergent, pune pe rahatul ăsta în dubă și înregistrează-l pentru contrabandă cu arme.

Omul fu tîrît cu brutalitate. Unul din poliţiştii chinezi desfăcu încă un pachet. Era mic şi pătrat.

— Staţi aşa ! ordonă în engleză Armstrong, poliţistul şi toţi care au auzit de la distanţă rămaseră împietriţi. Unul din pachetele acestea poate fi un exploziv-capcană, continuă el. Toată lumea să se îndepărteze de jeep ! transpirat, omul execută ordinul. Sergent, adu specialiştii noştri în dezamorsarea bombelor. Acum nu ne mai grăbim.

— Da, sir ! sergentul Lee alergă la radioul emisie-recepţie din duba poliţiei.

Armstrong se băgă sub avion controlînd între braţele trenului principal de aterizare. Nu văzu nimic compromiţător. Se sui apoi pe una din roţi.

— Hristoase ! exclamă uimit.

Cinci rasteluri compacte erau bine fixate de fiecare parte a interiorului peretelui etanş. Unul era aproape gol, celelalte încă pline. După dimensiunile şi forma pachetelor socotea că mai era încă o cantitate de puşti M14 şi cutii cu muniţii — sau grenade.

— Se vede ceva acolo sus, sir ? întrebă inspectorul Thomas, un tînăr englez, care servise trei ani în armată.

— Priveşte ! Dar nu pune mîna pe nimic.

— Hristoase ! Sînt destule, pentru cîteva brigăzi de poliţie mobile !

— Da. Dar ale cui ?

— Comuniştii ?

— Sau naţionaliştii — sau puşlamalele. Ăştia ar...

— Ce dracu se întîmplă acolo jos ?

Armstrong recunoscu vocea lui Linc Bartlett. Faţa i se crispă, sări de pe roată, Thomas urmîndu-l. Se duse la piciorul scării, strigînd scurt :

— Şi eu aş vrea să ştiu, domnule Bartlett.

Bartlett stătea la uşa principală a aeronavei, Svensen lîngă el. Amîndoi erau în pijama şi halat, cu părul zbîrlit, abia treziţi din somn.

— Aş vrea să aruncaţi o privire la aceasta ! Armstrong arătînd spre puşcă, care era de-acum pe jumătate în jeep.

Bartlett coborî imediat scara, Svensen urmîndu-l.

— Ce ?

— Poate dumneavoastră, domnule Svensen, veţi fi amabil să aşteptaţi în avion.

Svensen vru să replice, dar se opri. Se uită apoi la Bartlett care dădu din cap aprobator.

— Pregătește o cafea, Sven !
— Da, Linc.
— Ei, și-acum, despre ce este vorba, domnule inspector ?
— Uitați ! și Armstrong arătă cu degetul.
— E un M 14 ! ochii lui Bartlett se făcură mici, continuă să i se adreseze lui Armstrong. Și ?
— Și se pare că avionul dumneavoastră a adus arme.
— Imposibil !
— Tocmai am prins doi oameni descărcîndu-le. Acolo e unul din poponari — Armstrong arătă cu un deget amenințător spre mecanicul cu cătușe care stătea smerit lîngă jeep — iar ăl'lalt e în dubă. Sînteți, poate, amabil să vă uitați sub trenul de aterizare principal, sir.
— Sigur, unde ?
— Va trebui să vă urcați pe o roată.
Bartlett făcu cum i se spuse. Armstrong și inspectorul Thomas priviră cu atenție exact locul unde își pusese mîinile pentru identificare prin amprente. Bartlett privi cu o oarecare degajare la rafturile acelea.
— Să fiu al dracului ! Dacă sînt multe din astea, înseamnă că e un întreg arsenal !
— Da. Vă rog să nu le atingeți.
Bartlett studie rafturile, apoi coborî, fiind de-acum treaz de-a binelea.
— Nu este o simplă contrabandă. Rafturile acelea sînt făcute la comandă.
— Da. Aveți vreo obiecție dacă vom controla avionul ?
— Nu. Sigur că nu.
— La treabă, inspectore, zise imediat Armstrong. Și faceți o verificare foarte atentă. Acum, domnule Bartlett, poate veți fi amabil să ne explicați.
— Nu fac afaceri cu arme, domnule inspector. Și nu cred că așa ceva ar face comandantul avionului meu — sau Bill O'Rourke. Sau Svensen.
— Dar domnișoara Tcholok ?
— Oh, pentru numele lui Dumnezeu !
Armstrong adăugă glacial :
— Este o problemă foarte serioasă, domnule Bartlett. Avionul este considerat de-acum sub sechestru și fără aprobarea poliției, pînă la noi ordine nici dumneavoastră, nici vreun membru al echipajului nu va putea părăsi co-

lonia cît timp vor dura investigațiile. Şi-acum, ce spuneți despre domnișoara Tcholok ?

— Imposibil, absolut imposibil ca domnișoara Casey să fie implicată în vreun fel în problema armelor, a contrabandei cu arme sau în orice fel de contrabandă. Imposibil ! Bartlett vorbea ca un om ce regreta incidentul, dar căruia nu-i era teamă. Şi nici unul dintre noi ! vocea-i deveni stridentă. Ați fost preveniți, nu-i așa ?

— Cît timp a durat escala în Honolulu ?

— O oră sau două, doar pentru alimentare, nu-mi amintesc exact ! Bartlett rămase puțin pe gînduri. Jannelli a ieșit din avion, dar așa face totdeauna. Rafturile acelea nu puteau fi încărcate într-o oră.

— Sînteți sigur ?

— Nu, dar aș putea să pariez că operația a avut loc înainte de a pleca noi din Statele Unite. Dar cînd și unde, de ce și cine, nu-mi dau seama. Dumneavoastră știți ?

— Încă nu ! Armstrong îl privi iscoditor. Poate doriți să vă întoarceți în biroul dumneavoastră, domnule Bartlett. Putem să vă luăm declarația acolo.

— Desigur ! Bartlett se uită la ceas, era 5.43. S-o facem acum, pentru că după aceea voi avea de dat cîteva telefoane. Nu sîntem conectați încă la sistemul dumneavoastră, spuse arătînd spre clădirea terminalului. Există un telefon local acolo ?

— Da. Evident, am prefera să-i interogăm mai întîi pe comandantul Jannelli și pe domnul O'Rourke — dacă n-aveți nimic împotrivă. Unde sînt cazați ?

— La *Victoria și Albert.*

— Sergent Lee !

— Da, sir.

— Du-te la Cartierul General.

— Da, sir.

— Am dori să stăm de vorbă și cu domnișoara Tcholok. Repet, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Bartlett urcă scările cu Armstrong lîngă el. În cele din urmă răspunse :

— De acord. Cu condiția ca s-o faceți dumneavoastră personal și nu înainte de ora 7.45. Casey a lucrat multe ore în plus și azi are o zi grea și n-aș vrea să fie deranjată inutil.

Au intrat în avion. Sven aştepta lîngă oficiu, de-acum îmbrăcat şi foarte neliniştit. Oameni ai poliţiei, fie în uniformă, fie civili mişunau peste tot, cercetînd atent.

— Sven, cum e cu cafeaua aceea ?

Bartlett îl conduse prin anticameră în biroul său. Uşa din centru, la capătul coridorului, era deschisă. Armstrong putu zări o parte din apartamentul principal cu patul foarte lat. Inspectorul Thomas căuta prin nişte sertare.

— Al dracului ! murmură Bartlett.

— Regret, zise Armstrong, dar este necesar.

— Nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă, domnule inspector. Niciodată nu mi-a plăcut ca nişte străini să-şi bage nasul în viaţa mea particulară.

— Da. Sînt de acord ! inspectorul făcu semn unui poliţist în civil. Sung !

— Da, sir.

— Notează, te rog.

— Numai puţin, să economisim timp, zise Bartlett şi se întoarse spre un aparat electronic, apăsă două butoane, se auzi un declic, semn că dublul casetofon intrase în funcţiune, conectă la el un microfon, pe care îl aşeză pe birou. Se vor înregistra două benzi, una pentru dumneavoastră, una pentru mine. După ce omul dumneavoastră va dactilografia textul, dacă doriţi o semnătură, eu sînt aici.

— Mulţumesc.

— O.K., să începem.

Armstrong se simţi deodată stingherit.

— Puteţi să spuneţi, vă rog, ce ştiţi despre încărcătura ilegală găsită între barele trenului principal de aterizare al avionului dumneavoastră, domnule Bartlett ?

Bartlett negă din nou că ar cunoaşte ceva.

— Nu cred ca vreun membru al echipajului meu sau careva din oamenii mei să fie implicat într-un fel. Niciunul din ei nu a fost vreodată implicat în vreo acţiune de încălcare a legii, după cîte ştiu eu. Şi aş fi ştiut.

— De cît timp lucrează la dumneavoastră comandantul Jannelli ?

— De patru ani. O'Rourke de doi. Svensen de cînd am avionul, din '58.

— Şi domnişoara Tcholok ?

După o pauză, Bartlett spuse :

— De şase ani — aproape şapte.

— Domnişoara ocupă un post important la firma dv. ?

— Da. Foarte important.

— Asta nu se prea obişnuieşte, nu-i aşa, domnule Bartlett ?

— Nu. Dar chestiunea nu are nimic de-a face cu problema în cauză.

— Sînteţi proprietarul acestui avion ?

— Compania mea este. *Par-Con Industries Incorporated.*

— Aveţi duşmani — cineva care ar dori să vă producă în mod serios neplăceri ?

Bartlett rîse :

— Aţi văzut cîine fără pureci ? Nu poţi conduce o companie de o jumătate de miliard de dolari şi să-ţi faci prieteni.

— N-aveţi vreun duşman anume ?

— Eu de unde să ştiu ? Traficul de arme este o operaţiune specială — trebuie să fi fost făcută de un profesionist.

— Cine a mai ştiut despre planul dumneavoastră de a zbura spre Hong Kong ?

— Vizita a fost programată de cîteva luni. A ştiut consiliul de administraţie. Şi grupul de planificare ! Bartlett se încruntă. Nu a fost un secret. Nu existau motive să fie. Evident, compania Struan a ştiut — în detaliu. De cel puţin două săptămîni. De fapt, am confirmat data de 12 prin telex, exact timpul estimat de plecare, timpul estimat de sosire. Am vrut mai devreme, dar Dunross mi-a transmis că data de 19, care e azi, i-ar conveni mai mult. Poate că ar trebui să-l întrebaţi pe el.

— O voi face, domnule Bartlett. Mulţumesc, sir. Asta-i tot pentru moment.

— Am cîteva întrebări, domnule inspector, dacă nu vă supăraţi. Care este pedeapsa care se aplică pentru contrabandă cu arme ?

— Zece ani detenţie, fără eliberare condiţionată.

— Care este valoarea acestei încărcături ?

— Nepreţuită pentru cel care are nevoie să o cumpere, pentru că nici o armă — dar absolut nici una — nu poate fi deţinută de cineva aici.

— Cine are nevoie să o cumpere ?

— Oricine vrea să dezlănţuie o revoltă, o insurecţie sau să comită uciderea în masă, să jefuiască o bancă, să comită o crimă de oarecare gravitate.

— Comuniştii ?

Armstrong zîmbi, dădu din cap, spunînd :

— Ei nu trebuie să tragă în noi pentru a prelua colonia, sau să introducă prin contrabandă puşti M 14 — au o sumedenie de arme specifice lor.

— Naţionaliştii ? Oamenii lui Ciang Kai-şi ?

— Aceştia sînt mult mai bine dotaţi cu tot felul de armament de guvernul S.U.A., domnule Bartlett. Nu-i aşa ? Aşa că nici ei nu au nevoie să introducă arme în acest mod.

— Poate pentru un război între diferite bande ?

— Oh, Doamne, bandele noastre, domnule Bartlett, nu trag unele în celelalte. Bandele noastre — triadele, — cum numim noi asociaţiile secrete chinezeşti cu activităţi ilegale — îşi rezolvă diferendele într-o manieră chinezească, civilizată, cu cuţite, cu barda şi alte arme de luptă din metal şi cu informări telefonice anonime la poliţie.

— Pariez că o triadă din asta există şi în cadrul companiei Struan. Acolo veţi găsi răspunsul la enigmă.

— Poate ! Armstrong rîse ciudat, apoi spuse din nou. Poate. Acum scuzaţi-mă...

— Desigur ! Bartlett opri casetofonul, luă cele două casete, predîndu-i una lui Armstrong.

— Mulţumesc, domnule Bartlett.

— Cît va continua această investigaţie ?

— Depinde. Poate o oră. S-ar putea să dorim să aducem nişte experţi. Vom încerca să vă deranjăm cît mai puţin. Veţi ieşi din avion înainte de prînz ?

— Da.

— Dacă vreţi să aveţi acces, vă rog luaţi legătura cu biroul meu. Numărul de telefon este 88. 77. 33. Pentru moment, aici va rămîne de gardă un poliţist. Veţi sta la *Vic* ?

— Da. Acum sînt liber să merg în oraş, să fac ce doresc ?

— Da, domnule, cu condiţia să nu părăsiţi colonia cît timp durează cercetările.

Bartlett zîmbi forţat :

— Mi s-a mai spus deja, ferm și clar.

Armstrong plecă. Bartlett făcu un duș, se îmbrăcă și așteptă pînă plecară toți polițiștii, cu excepția celui care a rămas de pază. Apoi se reîntoarse în biroul său și închise ușa. Fiind acum singur, se uită la ceas. Era 7.37. Se duse la centrul său de comunicații, acționă întrerupătorul celor două microfoane, apăsînd pe butonul microfonului la ieșire. Se auzi imediat un pîrîit de paraziți și vocea adormită a lui Casey :

— Da, Linc ?

— *Geronimo*, zise el clar în microfon.

Urmă o pauză lungă.

— Am înțeles, răspunse ea, și difuzorul încetă să mai funcționeze.

4

Ora 9.40.

Rolls-ul ieși din feribotul care leagă Kowloon de insula Hong Kong și o luă spre est de-a lungul străzii Connaught, intrînd în circulația intensă. Dimineața aceea era caldă, umedă, fără nori, cu un soare plăcut. Casey se înfundase în pernele canapelei din spate. Se uită la ceas. Emoția îi creștea.

— Timp destul, donșoară, zise șoferul cu privirea-i ageră. *Nobila Casă* la stràda jos, casa mare, zece, cinșpe minute, nu faceți grijă.

— Bine.

Asta-i viața, își zise. Într-o zi voi avea propriul meu Rolls și un șofer chinez curat, politicos, tăcut, și nu va trebui să mă sinchisesc de prețul benzinei. Niciodată. Poate — în sfîrșit — de aici îmi voi cîștiga banii de tăvăleală încît să nu mai am nevoie de nimeni. Zîmbea singură. Linc a fost primul care i-a explicat cum se obțin acești bani. El i-a denumit bani cu care să le dai cu tifla tuturor.

— Acești bani sînt cei mai valoroși din lume... dar și cei mai scump plătiți spusese el. Dacă lucrezi pentru

mine — cu mine, numai pentru mine — te voi ajuta să obţii aceşti bani. Dar, Casey, nu ştiu dacă eşti gata să plăteşti preţul care se cere.

— Care e preţul ?

— Nu ştiu. Ştiu doar că diferă de la persoană la persoană — şi totdeauna te costă mai mult decît eşti pregătită să plăteşti.

— Ah, da.

— Ai şi tu un preţ al tău ?

Bine, gîndea ea, dar preţul nu fusese încă prea ridicat. Cîştig 52.000 de dolari pe an, bilanţul cheltuielilor e bun, iar munca pe care o fac îmi stimulează mintea. Dar guvernul ia totuşi prea mult şi nu rămîn destui bani de care poţi să dispui tu. „Banii aceştia se obţin vînîndu-i", afirmase Linc. Nu provin din dobînzile celor pe care-i ai în chip obişnuit. De cît aş avea nevoie ? Niciodată nu-şi pusese întrebarea asta. 500.000 de dolari ? Cu 7 la sută, aceasta ar face 35.000 pe an pentru totdeauna, dar impozabili. Dar ce se poate spune despre garanţia acordată de guvernul mexican de 11 la sută, mai puţin 1 la sută comisionul lui pentru operaţiunea efectuată ? Şi aceştia impozabili. Cu obligaţiuni cu 4 la sută, neimpozabile, înseamnă 20.000 de dolari, însă obligaţiunile prezintă riscuri şi cu banii aceştia nu poţi să te joci.

— Asta-i regula de bază, Casey îi spusese Linc. Nu trebuie să rişti niciodată. Niciodată ! apoi a rîs, cu rîsul lui plăcut care a dezarmat-o totdeauna. Să nu rişti niciodată banii de tăvăleală, cu care nu-ţi mai pasă de nimeni. Poate o dată sau de două ori, atunci cînd vei hotărî tu.

Un milion. Două. Trei ?

Casey se trezi spunîndu-şi : Gîndeşte-te la reuniune, lasă visele. Nu visez, dar preţul meu înseamnă două milioane numerar în bancă. Neimpozabili. Asta-i ce doresc. Două milioane la $5^1/_4$ la sută, neimpozabili, ar aduce 105.000 dolari pe an. Şi aceasta mi-ar oferi mie şi familiei mele tot ce mi-aş dori, în plus şi o economie suficientă permanentă. Şi aş putea să obţin mai mult de $5^1/_4$ la sută la banii mei. Dar cum să obţin două milioane neimpozabili ? Nu ştiu. Dar îmi dau oarecum seama că aici aş putea.

Rolls-ul se opri brusc din cauza unor pietoni care se strecurau printre şirurile de maşini înghesuite una în-

tr-alta, printre autobuzele cu etaj, taxiuri, remorci, căruțe, camioane, biciclete, cărucioare cu două roți și cîteva ricși. Mii de oameni alergău cu pași mărunți și repezi încoace și încolo, revărsîndu-se dimineața la ora de vîrf din sau spre alei și străzi laterale, împrăștiindu-se de pe trotuar pe mijlocul drumului. Ca niște rîuri de furnici.

Casey studiase bine Hong Kongul, dar nu era pregătită pentru impactul pe care l-a avut asupra ei incredibila aglomerație.

— N-am văzut niciodată așa ceva, îi spusese lui Linc dimineață cînd el ajunsese la hotel, iar ea se pregătea să plece la reuniune. După ora zece am plecat de la aeroport, însă pe străzi erau mii de oameni și copii și toate restaurantele, piețele, magazinele erau totuși deschise.

— Oamenii înseamnă profit — pentru ce altceva sîntem noi aici ?

— Sîntem aici pentru a uzurpa *Nobila Casă a Asiei* cu ajutorul direct și complicitatea lui Iuda Iscariotul, John Chen ! au rîs amîndoi. Pardon. Sîntem aici să încheiem o afacere cu *Compania Struan* și să cercetăm prin jurul nostru.

— Înseamnă că s-a schimbat planul ?

— Tactic, da. Strategia e aceeași.

— De ce schimbarea aceasta, Linc ?

— Charlie m-a sunat aseară. Am mai cumpărat 200.000 de acțiuni ale companiei *Rothwell-Gornt.*

— Atunci oferta lui Struan este doar un pretext, țelul nostru real fiind Rothwell-Gornt ?

— Avem totuși trei obiective : companiile *Struan, Rothwell-Gornt* și *Asian Properties.* Cercetăm în jurul nostru și așteptăm. Dacă situația ne apare propice, atacăm. Dacă nu, putem realiza anul acesta 5, poate 8 milioane din afacerile directe cu *Struan.* Asta-i caimacul.

— Tu n-ai venit aici pentru 5, sau 8 milioane. Care este motivul adevărat ?

— Plăcerea.

Rolls-ul mai avansă cîțiva metri, apoi se opri din nou, circulația fiind tot mai grea pe măsură ce se apropiau de Central District. „Ah, Linc“, gîndi ea, „plăcerea ta ascunde o mulțime de acțiuni piraterești“.

— Asta prima vizita la Hong Kong, donșoară ? îi întrerupse gîndurile șoferul.

— Da, da, e prima. Am sosit aseară, spuse ea.

— Ah, foarte bun. Vreme foarte prost, nu faceţi grijă. Mirose urît, foarte umed. Totdeauna umed vara. Prima zi foarte frumos, *heya* ?

Prima zi începuse cu bîzîitul ascuţit al aparatului emisie-recepţie care o făcuse să tresară din somn. Şi acel *Geronimo*. Era mesajul codificat însemnînd pericol — atenţie. Făcuse un duş, şi se îmbrăcase repede, fără să ştie de unde ar fi urmat să vină pericolul. De-abia îşi pusese lentilele de contact şi sunase telefonul.

— Aici inspectorul Armstrong. Îmi cer scuze că vă deranjez atît de devreme, domnişoară Tcholok, dar aş putea să vă văd pentru cîteva clipe ?

— Desigur, domnule inspector, ezitase un moment. Lăsaţi-mi cinci minute — vă văd în restaurant ?

S-au întîlnit, inspectorul a interogat-o, spunîndu-i doar că în ávion s-a găsit marfă de contrabandă.

— De cît timp lucraţi pentru domnul Bartlett ?

— În mod direct, de şase ani.

— Aţi avut vreodată probleme cu poliţia ? De orice fel ? — El. Sau dumneavoastră.

— Niciodată. Ce s-a găsit în avion, domnule inspector ?

— Nu păreţi prea îngrijorată, domnişoară Tcholok.

— De ce aş fi ? N-am făcut nimic ilegal, şi nici Linc. În ceea ce priveşte echipajul, acesta a fost cu grijă ales, dintre profesionişti, aşa că mă îndoiesc ca ei să aibă vreun amestec în problema contrabandei. E vorba de droguri, nu-i aşa ? Ce fel de droguri ?

— De ce ar trebui să fie droguri ?

— Nu cu aşa ceva se face contrabandă aici ?

— O mare cantitate de arme.

— Ce ?

I s-au pus mai multe întrebări. La cea mai mare parte din ele a răspuns. Apoi Armstrong a plecat. Şi-a terminat de băut cafeaua şi a refuzat, pentru a patra oară, chiflele franţuzeşti făcute în casă, calde, oferite de un picolo ceremonios şi zîmbitor. Acestea i-au reamintit de chiflele pe care le mîncase în sudul Franţei în urmă cu trei ani. Ah, Nisa şi Cap D'Ail şi vinul de Provence. Şi scumpul de Linc, căzuse ea pe gînduri, reîntorcîndu-se în apartament pentru a aştepta telefonul lui.

— Casey ? Ascultă...

— Ah, Linc, mă bucur că telefonezi, zise ea deodată, întrerupîndu-l intenţionat. Acum cîteva minute a fost aici inspectorul Armstrong — şi am uitat să-ţi reamintesc aseară să-l suni pe Martin în legătură cu acţiunile ! *Martin* era şi el un cuvînt codificat însemnînd „Cred că această convorbire este ascultată".

— Şi eu m-am gîndit la el. Acum nu asta-i important. Spune-mi exact ce s-a întîmplat.

Şi i-a spus. El i-a relatat pe scurt ce s-a petrecut.

— Voi completa relatarea cînd voi ajunge acolo. Plec spre hotel chiar acum. Cum e apartamentul ?

— Fantastic ! Al tău se numeşte Mireasma Primăverii, camera mea este alături, închipuieşte-ţi, face parte în mod normal din apartament. După cum se pare, ar exista zece băieţi de serviciu de fiecare apartament. Am telefonat la serviciul de cameră pentru cafea şi mi-a fost adusă pe o tavă de argint înainte de a pune telefonul în furcă. Camerele de baie sînt destul de mari, ca pentru un cocteil de douăzeci de persoane, şi o formaţie instrumentală.

— Bine. Aşteaptă-mă.

Ea se oprise pe una din sofalele din piele, adînci, în salonaşul luxos unde aştepta, bucurîndu-se de lucrurile de calitate care o înconjurau. Scrinuri chinezeşti lăcuite, un bar bine înzestrat într-un alcov prevăzut cu oglinzi, aranjamente florale discrete şi o sticlă de whisky cu monogramul lui Lincoln Bartlett şi cu complimentele directorului general al hotelului. Dormitorul apartamentului ei, despărţit de o uşă, de o parte, dormitorul lui în apartamentul principal, de cealaltă parte. Amîndouă erau cele mai mari pe care le văzuseră vreodată, cu paturi foarte largi. De ce au fost puse în avionul nostru arme, şi de cine ? Îngîndurată, privi afară pe geamul larg cît tot peretele la insula Hong Kong şi la vîrful celui mai înalt munte al insulei denumit Piscul. Oraşul, care purta numele de Victoria, după regina Victoria, începea la ţărmul mării, se ridica apoi în terase pe pantele muntelui ce urca abrupt, restrîngîndu-se apoi pe versanţii inaccesibili. Aproape de vîrf se găseau, însă, blocuri de locuit. Ea putea vedea unul chiar deasupra terminalului funicularului de la Pisc. De acolo priveliştea trebuie să fie fantastică, se gîndi ea absentă. Apa albastră lucea plăcut,

portul fiind tot aşa de plin de circulaţie ca şi străzile de jos din Kowloon. Transatlantice şi nave comerciale stăteau ancorate sau legate la cheiurile Kowloon-ului, ori ieşeau sau intrau, cu sirenele sunînd vesel. Dincolo, în docurile din partea spre Hong Kong, se afla un distrugător al Marinei Regale Engleze şi, în apropiere, ancorată, o fregată gri-închis a Marinei Statelor Unite. Erau sute de jonci de toate mărimile şi toate vîrstele — cele mai multe pentru pescuit — unele cu motor, altele greoaie, navigînd cu pînze încoace şi încolo. Feriboturi cu două punţi, ticsite, ţîşneau intrînd sau ieşind din trafic ca libelulele, şi pretutindeni sampanuri micuţe cu vîsle sau cu motor, tăiau fără teamă căile maritime obligatorii. Unde or fi trăind toţi aceşti oameni ? se întrebă ea, înspăimîntată. Şi din ce se întreţin ? Un băiat de serviciu deschise uşa cu cheia lui, fără să ciocănească la uşă şi Linc Bartlett intră în cameră.

— Arăţi magnific, Casey, zise el, închizînd uşa.

— Şi tu. Afacerea asta cu puştile nu-i prea bună, nu-i aşa ?

— E cineva pe aici ? Vreo femeie de serviciu prin camere ?

— Sîntem singuri, dar băieţii de serviciu par să intre şi să iasă după bunul lor plac.

— Acesta a scos cheia din uşă înainte de a fi ajuns eu la ea ! Linc i-a povestit ce s-a întîmplat la aeroport, apoi a coborît vocea. Ce e cu John Chen ?

— Nimic. N-a făcut decît să-mi vorbească nervos, fără să spună lucruri esenţiale. N-a vrut să vorbească despre afaceri. Cred că nu-şi va reveni din faptul că i-a apărut în faţă o femeie. M-a lăsat la hotel, spunîndu-mi că-mi va trimite o maşină la 9.15.

— Aşadar planul a mers bine ?

— Foarte bine.

— Bun. Ai obţinut propunerile ?

— Nu. I-am spus că am fost autorizată de tine să le preiau şi i-am oferit o poliţă plătibilă la vedere. Dar el s-a prefăcut surprins şi mi-a spus că va discuta cu tine în particular cînd te va conduce cu maşina după dejun. Părea foarte iritat.

— Nu-i nimic. Maşina ta va fi aici în cîteva minute. Te văd la dejun.

— Trebuie să-i informez pe cei de la *Struan*, pe Dunross, în legătură cu puştile ?
— Nu. Să aşteptăm şi să vedem ce iese din asta ?
— Crezi că ar putea fi ei amestecaţi ?
— Foarte posibil. Ei cunoşteau planul nostru de zbor şi ar avea o motivaţie.
— Care ?
— Să ne discrediteze.
— Dar de ce ?
— Poate îşi închipuie că ştiu planul nostru de bătaie.
— Dar atunci nu ar fi fost mai înţelept din partea lor să nu facă nimic — să ne înghită ?
— Poate. Dar în acest fel ei au făcut prima mişcare de deschidere. Ziua întîi : Calul atacă nebunul 3. Atacul împotriva noastră este lansat.
— Da. Dar de cine — şi noi cu ce jucăm, cu albele sau cu negrele ?
Ochii lui se încruntară, şi-şi pierdură căldura :
— Nu mă interesează, Casey, atîta timp cît noi cîştigăm.
Linc plecă. „Se urzeşte ceva, îşi zise ea. Ceva periculos despre care mie nu-mi spune".
— Discreţia este vitală, Casey, îi spusese la început. Napoleon, Cezar, Patton — toţi marii generali — au ascuns adesea planurile lor reale de colaboratorii lor. Tocmai pentru a-i ţine în şah şi pe ei şi pe spionii inamicului. Dacă sînt reţinut faţă de tine, nu înseamnă că nu-ţi acord încrederea necesară, Casey. Dar tu nu trebuie niciodată să ai reţineri faţă de mine,
— Asta nu-i frumos.
— Viaţa nu-i frumoasă. Moartea nu-i frumoasă. Războiul nu-i frumos. Marele negoţ înseamnă război. Fac comerţ ca şi cînd aş fi în război şi de aceea voi cîştiga.
— Ce vei cîştiga ?
— Doresc ca *Par-Con Industries* să devină mai mare decît *General Motors* şi *Shell* la un loc.
— De ce ?
— Pentru ca mulţumirea mea să fie deplină.
— Acum spune-mi adevăratul motiv.
— Ah, Casey, de aia te iubesc eu. Tu asculţi şi înţelegi.
— Ah, Corsarule, şi eu te iubesc.

Apoi, au rîs amîndoi, pentru că ştiau că nu se iubeau, nu în sensul obişnuit al cuvîntului. Ei conveniseră, la începutul drumului, să lase de o parte lucrurile obişnuite în favoarea celor extraordinare. Şi aceasta pentru şapte ani. Casey privea pe geam portul şi navele. Zdrobeşte, distruge şi cîştigă. Marile Afaceri, cel mai impresionant joc al monopolului din lume. Şi şeful meu este Corsarul Bartlett, marele Artist. Dar timpul conlucrării noastre se încheie, Linc. În acest an, al şaptelea an, ultimul an se încheie în ziua mea de naştere, noiembrie 25, a douăzeci şi şaptea mea aniversare... Auzi un discret ciocănit la uşă şi o cheie în broască. Se întoarse să spună „intră“, dar scorţosul băiat de serviciu era deja înăuntru.

— 'Neaţa, donşoară. Sînt valetul de zi numărul unu, Chang ! Avea părul sur şi era îndatoritor, zîmbi cu gura pînă la urechi. Curăţ camera, rog ?

— Nici unul din voi nu aşteaptă niciodată să i se răspundă „intră“ ? întrebă ea cu asprime.

Chang privi la ea cu indiferenţă.

— Oh, nu-i nimic, continuă ea pe un ton plictisit.

— Zi frumos, *heya ?* Care primu, camera master sau camera donşoară ?

— A mea. Domnul Bartlett n-a folosit-o încă.

Chang rînji, arătîndu-şi dinţii. *Ayeeyah*, tu şi cu master aţi culcat împreună în camera tău, donşoară, înainte de a fi plecat ? Dar nu au fost decît paisprezece minute între sosirea domnului şi plecarea lui şi, evident, el nu arăta prea roşu la faţă cînd a plecat. *Ayeeyah*, la început s-a crezut că e vorba de doi bărbaţi, doi diavoli de străini, împărţind apartamentul de care mă ocup, apoi s-a văzut că unul era o ea — confirmat de Ng, valetul de noapte, care, desigur, a cotrobăit prin bagajul ei, unde a găsit serioase dovezi că era vorba cu adevărat de o femeie, reconfirmate în această dimineaţă cu mare plăcere de Fung, cea de-a treia îngrijitoare la closet. Şi păr blond între picioare. Ce ruşinos ! Şi Floci Blonzi nu numai că nu este principala soţie a domnului — nu este nici măcar a doua, şi oh ko, ceea ce este şi mai rău este faptul că nu a avut bunul simţ să se dea drept soţia lui, pentru ca în felul acesta să fie respectate regulile hotelului şi toată lumea să iasă cu faţa curată.

Chang rîdea în hohote, pentru că hotelul avusese totdeauna reguli ciudate în legătură cu prezenţa femeilor

în camerele bărbaţilor — of Doamne, pentru ce altceva este făcut un pat ? — iar azi femeile trăiesc fără să se ascundă în păcatul barbarilor. Ah, şi cum s-au mai speriat cu toţii noaptea trecută. Barbarii ! *Dew neh loh moh* la toţi barbarii ! Dar tipa este în mod sigur dragon, pentru că s-a uitat de sus la directorul adjunct eurasiatic şi directorul eurasiatic de noapte, şi chiar la bătrînul vorbă-blîndă, directorul coordonator Băşină Mare. „Nu, nu, nu", se văitase el, cel puţin aşa i se spusese lui Chang.

„Da, da, da", răspunsese tipa, insistînd să i se dea jumătatea alăturată a apartamentului Mireasma Primăverii. În momentul acela, Prea Cinstitul Mong, portarul şef şi şef al triadei — şi de aceea lider al hotelului — a rezolvat ceea ce părea de nerezolvat : „Apartamentul Mireasma Primăverii are trei uşi, *heya ?* spuse el. Una pentru fiecare dormitor, una pentru camera principală. Să-i dăm fetei Mireasma Primăverii B, care este oricum o cameră mai puţin importantă, cu uşa ei proprie. Dar uşa interioară care duce în salonaşul principal şi de aici spre camerele şefului va fi încuiată. Însă o cheie va fi lăsată la îndemînă. Dacă tîrfa asta cu vorbă-dulce descuie ea uşa... ce se poate face ? Şi apoi, dacă se va întîmpla ca mîine, sau poimîine să fie încurcături la rezervări, şi prea onorabilul director va fi obligat să ceară miliardarului şi putorii sale din Ţara Muntelui de Aur să plece, ei bine, regret, dar avem suficiente cereri de rezervare, ba chiar şi multe în plus, şi aşa ne apărăm cinstea obrazului, ca să ne protejăm prestigiul." Şi aşa s-a şi făcut, şi s-a rezolvat cazul.

Uşa de intrare de la camera B a fost descuiată şi Floci Blonzi a fost invitată înăuntru. Cine poate spune că ea a luat cheia şi a descuiat uşa de legătură ? Că uşa asta este acum deschisă, sigur, nu voi spune niciodată vreunei persoane străine de hotel, nu voi scoate nici o vorbă. Ca totdeauna.

Ayeeyah, dar deşi uşile de la intrare pot fi încuiate şi toată lumea să creadă că totul e cît se poate de corect, cele dinăuntru pot fi larg deschise şi e straşnic. Ca şi micuţa ei Poartă de Jad, gîndea el, cu un aer visător. *Dew neh loh moh* mă întreb cum ar fi să dau iama într-o Poartă de Jad ca a ei ?

— Fac pat, donşoară ? întrebă el în engleză cu un glas mieros.

— Dă-i drumul !

Oh, cît de groaznic sună limba lor barbară. Pfui ! Chang, valetul de zi, simţi că-i vine să tuşească şi să scuipe flegma pe jos, dar era împotriva regulilor hotelului.

— *Heya,* Chang, i se adresă cu faţa surîzătoare Fung, cea de-a Treia îngrijitoare la closet, cînd intră în apartament după ce bătuse fără prea multă tragere de inimă în uşă, pe care o deschisese de mult. Da, donşoară, ierte, donşoară, i se adresă lui Casey în engleză, apoi din nou lui Chang în cantoneză. N-ai terminat încă ? E rahatul ei atît de dulce că vrei să umbli prin chiloţii ei ?

— *Dew neh loh moh* la tine acolo, Soră. Ţine-ţi gura sau vrei ca bătrînul tău tată să-ţi ardă o ciomăgeală.

— Pentru singura ciomăgeală pe care mă-ta aia bătrînă o vrea, tu nu mă poţi ajuta ! Hai, să te ajut să-i facem repede patul. Într-o jumătate de oră începe un joc de mah-jong. Prea onorabilul Mong m-a trimis după tine.

— Oh, mulţumesc, Soră. *Heya,* i-ai văzut într-adevăr flocii ?

— Nu ţi-am mai spus ? Ce, eu mint ? Sînt curat aur, mai deschişi decît părul ei de pe cap. Era în baie şi eram aproape de ea aşa cum sînt de tine acum. Şi, oh, da, sfîrcurile sînilor ei erau roz, nu maronii.

— Eeee ! Închipuieşte-ţi !

— La fel ca la purcele.

— Ce îngrozitor !

— Da. Ai citit numărul de azi al publicaţiei *Daily Commercial ?*

— Nu, Soră, încă nu. De ce ?

— Ei bine, astrologul publicaţiei spune că săptămîna asta e foarte bună pentru mine, iar azi redactorul financiar susţine că ar apărea începutul unei noi perioade de prosperitate.

— *Dew neh loh moh,* nu mai spune ?

— Aşa că am cerut azi dimineaţă agentului meu de bursă să cumpere încă o mie de acţiuni ale *Nobilei Case,* la fel de la compania *Golden Ferry,* 40 de la cea de-a *Doua Casă mare* şi 50 de la *Good Luck Properties.* Băncile mele sînt generoase, însă acum nu mai am în Hong Kong de unde să cer sau să împrumut nici o singură leţcaie.

— Eeee, te arunci tare, Soră. Şi eu mă extind. Săptămîna trecută am făcut un împrumut de la bancă pe baza acţiunilor pe care le am şi am cumpărat încă 600 de la *Nobila Casă*. Asta era marţi. Am cumpărat la 25,23 !

— *Ayeeyah*, prea cinstite Chang, aseară la închidere erau 29,14 ! Fung făcu un calcul imediat. Eşti deja cu 2,348 dolari Hong Kong în plus. Şi se vorbeşte că *Nobila Casă* urmează să oferteze pentru *Good Luck Properties*. Dacă încearcă, furia duşmanilor săi va atinge culmi, o să fiarbă. Hai ! Tai-panul celei de-a *Doua Case Mari* o să bese gunoi în loc de parale.

— Oh, oh, oh, şi între timp acţiunile vor urca rapid la sume mari ! Ale tuturor celor trei companii ! Ha ! *Dew neh loh moh*, unde mai pot să obţin nişte bani ?

— La curse, Chang ! Împrumuţi 500 în contul cîştigurilor tale prezente şi pariază sîmbătă la dublu sau pe două curse, 4 şi 5 sînt numerele mele norocoase...

Amîndoi se uitară la Casey care intrase în dormitor. Chang o dădu pe englezeşte.

— Da, donşoară ?

— În baie sînt cîteva rufe. Le puteţi trimite la spălătorie, vă rog ?

— O, da, ocup eu. Azi ora şase treceam luăm, O.K. Diavolii ăştia de străini sînt atît de proşti, îşi zise Chang dispreţuitor. Ce sînt eu, un gunoi nepriceput ? Sigur că o să mă ocup de rufe dacă sînt rufe.

— Mulţumesc.

Amîndoi o priveau fascinaţi cum îşi studia machiajul în oglinda din dormitor, pregătindu-se să plece.

— Sfîrcurile nu erau lăsate deloc, nu-i aşa, soră ? zise Chang. Sfîrcuri roz, *heya* ? Extraordinar !

— Întocmai ca la purcele, ţi-am spus. Ce ai, nu pricepi ? Sau urechile tale or fi oale de noapte în care doar te pişi ?

— În urechile tale, Fung a treia îngrijitoare la closet ce eşti !

— Ţi-a dat bacşiş ?

— Nu. Şefu' mi-a dat mult, dar ea nimic. Dezgustător, *heya ?*

— Da. Ce poţi face ? Oamenii din Golden Mountain sînt într-adevăr necivilizaţi, nu-i aşa, Chang, valet de zi.

5

În Jaguarul lui tip E, tai-panul coborî dealul pe lîngă Peak Road îndreptîndu-se spre est, către Magazine Gap. Drumul şerpuit avea doar o bandă pentru fiecare sens, cu puţine locuri de depăşire, iar cele mai multe curbe erau abrupte. În ziua aceea carosabilul era uscat, iar Ian Dunross, cunoscînd drumul foarte bine, lua curbele în viteză, dar totodată lin, înconjurînd muntele, maşina lui roşie decapotabilă ţinîndu-se strîns în partea interioară a curbei. Coborînd, a schimbat vitezele ca la curse, a frînat, a ratat o curbă, îndreptîndu-se spre un camion vechi care mergea încet. S-a oprit aşteptînd cu răbdare, iar apoi, la momentul potrivit, a virat brusc pe banda opusă, trecînd în siguranţă înainte ca maşina ce venea din faţă să ia curba.

Dunross avea de-acum vizibilitate pentru o porţiune şi putea să vadă că şoseaua şerpuită era goală. Apăsă pe acceleraţie, furişîndu-se prin unele curbe, punînd stăpînire pe toată şoseaua, mergînd pe linia cea mai scurtă, folosind în acelaşi timp şi mîinile, şi ochii, şi picioarele şi frîna şi schimbătorul de viteze. Simţea în toată fiinţa lui, uriaşa putere a motorului şi a angrenajelor. Din faţă îi apăru deodată, dintr-o curbă mai îndepărtată, un camion şi sentimentul lui de libertate dispăru. Debreie, frînă şi într-o secundă trecu pe banda lui, regretînd că nu mai e liber pe şosea. Apoi acceleră, intrînd din nou în curbe şi mai înşelătoare. Şi iată în faţă un nou camion, de data aceasta plin de oameni. Aşteptă la cîţiva metri în spatele lui, conştient că pentru moment nu era loc pentru a-l depăşi. Una dintre pasagere remarcă numărul

masinii lui, 1—1010, arătă cu degetul, priviră apoi cu toţii la el, schimbînd vorbe între ei. Unul dintre ei bătu în cabina şoferului care, îndatoritor, se înghesui cu greu pe marginea drumului, lăsîndu-l pe Dunross să treacă. Dunross se convinse că e în siguranţă, apoi depăşi, făcîndu-le cu mîna surîzător. Curbele din ce în ce mai multe, viteza, aşteptările la depăşire, depăşirile şi riscul îi făceau plăcere. Apoi o luă în jos pe colină, la stînga spre Magazine Gap Road pe curbe şi mai înşelătoare. Circulaţia era mai intensă de-acum şi mai lentă. Depăşi un taxi. zvîcni în viteză, trecînd de alte trei maşini, reveni pe banda lui, dar tot cu viteză excesivă, cînd observă în faţa lui nişte agenţi de circulaţie pe motocicletă aşteptînd. Micşoră viteza şi trecu pe lîngă ei cu 30 de mile la oră. Le făcu semn cu un gest prietenesc. Ei răspunseră.

— Trebuie totuşi să conduci mai încet, Ian, îi spusese de curînd prietenul său, Henry Foxwell, ofiţer superior la circulaţie. Chiar că ar trebui.

— Nu am avut niciodată un accident... pînă acum. Sau vreo amendă.

— Doamne Dumnezeule, Ian, dar nu există agent de circulaţie în insulă care ar îndrăzni să-ţi dea ţie o amendă ! Ţie, *tai-panul ?* Las-o moartă. Am spus-o pentru binele tău. Păstrează pasiunea vitezei care te stăpîneşte pentru raliul de la Monaco sau pentru cel de la Macao Road.

— Monaco e o cursă pentru profesionişti. Nu-mi asum riscul şi, oricum, eu nu conduc atît de repede.

— 107 km pe oră pe Wongniechong nu este tocmai încet, dragă prietene. Chiar dacă recunoaştem că era ora 4.23, pe o şosea aproape goală. Dar e o zonă cu limită de viteză la 50 km pe oră.

— Sînt o groază de Jaguare tip E în Hong Kong.

— Da, sînt de acord. Şapte de toate. Dar cîte roşii, decapotabile, cu un număr de înmatriculare special ? Cu o capotă de pînză neagră, cu roţi şi pneuri de curse, care merg cu o viteză nebună ? Era joia trecută, dragă prietene. Te-a prins radarul, etcetera. Te duceai să... să vizitezi nişte prieteni. Pe şoseaua Sinclair, cred.

Dunross îşi stăpînise furia care-l cuprinsese.

— Oh ? spuse el cu o faţă surîzătoare. Joi ? Parcă îmi amintesc, am luat atunci cina cu John Chen. În apar-

tamentul său din Sinclair Towers. Dar am crezut că am ajuns acasă cu mult înainte de 4.23.

— Ah, bineînţeles. Sînt sigur că poliţistul a notat greşit şi numărul maşinii, şi culoarea, totul. Foxwell îl bătu prieteneşte pe umăr. Chiar aşa, nu vrei să mergi mai potolit ? Ar fi neplăcut să te sinucizi în timpul serviciului meu. Aşteaptă pînă voi fi transferat din nou la echipa specială... sau la colegiul de poliţie. Sînt sigur că agentul meu a greşit, săracul.

Dar n-a fost nici o greşeală, îşi spuse Dunross. O ştiţi şi voi, o ştiu şi eu, şi John Chen ştie şi Wei-wei. Deci voi băieţi ştiţi despre Wei-wei ? Foarte interesant.

— Ia spune-mi, mă urmăriţi ? îl întrebase el calm.

— Doamne sfinte, nu ! Foxwell se arătă şocat. Serviciul de informaţii urmărea un răufăcător care avea un apartament în Sinclair Towers. Te-au văzut cu totul întîmplător. Eşti doar o persoană foarte importantă în Hong Kong, ştii asta. S-a întîmplat ca faptul să ajungă la mine prin nişte canale. Ştii cum se întîmplă.

— Nu, nu ştiu.

— Se spune că un singur cuvînt spus unui înţelept este suficient, dragă prietene.

— Da, aşa se spune. Aşa că poate mai bine le-ai spune colegilor tăi de la Special Intelligence să fie mai inteligenţi în viitor.

— Din fericire, sînt foarte discreţi.

— Dar chiar şi aşa, nu mi-ar place să fie înregistrate toate deplasările mele.

— Sînt sigur că nu sînt. Nu sînt înregistrate.

— Bine. Ce răufăcător din Sinclair Towers ?

— Unul din marii noştri granguri din lumea afacerilor, dar suspectat că ar fi comunist. Foarte neplăcut, dar cei de la SI trebuie să-şi cîştige şi ei pîinea, nu-i aşa ?

— Îl cunosc ?

— Îmi imaginez că tu ştii pe toată lumea.

— E din Shangai sau Canton ?

— Ce te face să crezi că e din unul din cele două locuri ?

— A, deci e european ?

— E doar o lichea, Ian. Îmi pare rău, dar totul este deocamdată foarte secret.

— Hai, spune-mi, doar sîntem proprietarii acestui bloc. Cine ? Hai că nu spun nimănui.

— Ştiu. Îmi pare însă rău, amice, dar nu pot să-ţi spun. Totuşi am o ipoteză pentru tine. Să zicem că un presupus personaj foarte important, căsătorit, are o amantă al cărei unchi, din întîmplare este în mare taină şeful poliţiei ilegale a Kuomintangului pentru Hong Kong. Să mai presupunem că cei din Kuomintang au dorit să atragă această persoană foarte importantă de partea lor. Sigur, persoana respectivă ar fi putut fi influenţată de o asemenea femeie. Nu crezi ?

— Da, spusese Dunross încet. Dacă era prost.

El ştiuse de dinainte despre Wei-wei şi unchiul ei Jen pe care îl şi întîlnise de mai multe ori la Taipe, la unele recepţii particulare. Îi plăcuse tipul. Nici o problemă, gîndi el, pentru că ea nu e nici amanta, nici prietena mea, cu toate că e frumoasă şi tentantă. Şi seducătoare. Zîmbi în timp ce mergea în coloana de maşini în jos, spre Magazine Gap Road. Aşteptă apoi să facă sensul giratoriu ca să se îndrepte, pe Garden Road la vale, spre centru, jumătate de milă mai departe, spre mare. Acum putea vedea clădirea înaltă şi modernă cu birourile companiei *Struan*. Avea douăzeci şi două de etaje şi era situată cu faţa spre Connaught Road şi mare, aproape peste drum de terminalul Golden Ferries cu navele sale care făceau legătura între Hong Kong şi Kowloon. Ca întotdeauna peisajul îl încîntă. Se strecură intrînd şi ieşind pe unde putea din traficul aglomerat, trecînd cu chiu cu vai de *Hilton Hotel*, de terenul de cricket din stînga, intrînd apoi în Connaught Road unde trotuarele erau pline de pietoni. Opri în faţa intrării principale. „Asta-i ziua mea cea mare", gîndi el. „Au sosit americanii. Şi Bartlett va fi laţul în care îl voi spînzura pe Quillan Gornt o dată pentru totdeauna. Isuse, de-am putea reuşi !"

— 'Neaţa, sir, salută cu voce tare portarul.

— 'Neaţa, Tom.

Dunross ieşi din maşină. O luă la fugă pe scările de marmoră, sărind cîte două trepte o dată spre intrarea uriaşă de sticlă. Un alt portar îi duse maşina în parcarea subterană, iar altul îi deschise uşa de sticlă. Surprinse reflexele Rolls-ului care se apropia. Recunoscîndu-l, aruncă o privire înapoi. Casey coborî din maşină, iar el se trezi fluierînd fără să vrea. Ducea o servietă. Taiorul

ei de mătase verde-albastru avea o croială clasică, cu toate acestea nu ascundea nimic din formele siluetei sale, nici din mersul ei unduitor. Verdele-albastru îi accentua părul auriu roşcat. Ea privi în jur, simţindu-i privirea. Îl recunoscu imediat. Îl măsură aşa cum şi el o măsura şi, cu toate că totul durà numai o clipă, amîndorura li se păru că a trecut foarte mult. Mult şi încet. Ea porni prima, îndreptîndu-se spre el. A întîmpinat-o la jumătatea drumului.

— Bună ziua, domnule Dunross.

— Bună ziua. Nu ne-am cunoscut pînă acum. Nu-i aşa ?

— Nu, dar sînteţi uşor de recunoscut din fotografii. Nu mă aşteptam să am plăcerea să vă întîlnesc deja. Mă numesc Cas...

— Da, spuse el şi zîmbi. Am primit un telefon urgent de la John Chen astă noapte. Bine aţi venit în Hong Kong, domnişoară Tcholok. Domnişoară, nu ?

— Da. Sper că fiind femeie nu vă incomodează prea mult.

— Ba da, foarte mult. Dar vom încerca să ne adaptăm situaţiei. Puteţi fi, împreună cu domnul Bartlett, oaspeţii mei la cursele de sîmbătă ? Apoi dejun şi tot ce se cuvine ?

— Cred că ar fi foarte plăcut. Dar trebuie să discut cu Linc... Pot să vă confirm după-masa ?

— Sigur ! o privi de sus pînă jos, ea îl măsură cu privirea la rîndul ei, portarul ţinea încă uşa deschisă.

— Bine, haideţi domnişoară Tcholok şi să începem bătălia.

Ea se uită iute în ochii lui.

— De ce ne-am bate ? Sîntem aici să facem afaceri.

— A da, desigur. Scuze. Este doar o vorbă a lui Sam Ackroyd. Am să vă explic altădată.

O conduse înăuntru şi chemă liftul. Numeroasele persoane, care formaseră deja o coadă şi aşteptau, s-au dat imediat la o parte pentru a le face loc să intre ei întîi în lift, făcînd-o pe Casey să se simtă stingherită.

— Mulţumesc, spuse Dunross, nevăzînd în acest gest ceva ieşit din comun.

O conduse înăuntru şi apăsă pe butonul 20, butonul cel mai de sus, observînd cu o oarecare indiferenţă că ea nu era nici parfumată şi nici nu purta bijuterii, avea doar un lănţişor subţire de aur în jurul gîtului.

— De ce este uşa din faţă înclinată în unghi şi nu aşezată vertical, obişnuit ? întrebă ea.

— Poftim ?

— Intrarea din faţă pare a fi uşor înclinată — nu e tocmai dreaptă. Mă întrebam de ce ?

— Aveţi spirit de observaţie. Răspunsul este *fung sui*. Cînd a fost construit blocul acum patru ani, am uitat să consultăm un *fung sui*. Un astrolog. Un om specializat în ale cerului, pămîntului, curenţilor de apă şi diavolilor. El e cel care-ţi oferă garanţia că ai clădit casa pe spatele Dragonului Pămîntului şi nu pe capul lui.

— Cum ?

— Da, da. Ştiţi, toate clădirile din întreaga Chină sînt orientate în funcţie de Dragon. Cînd stai pe spatele lui e perfect, dar pe capul lui e rău şi e şi mai rău dacă te afli pe ochiul lui. Oricum, atunci cînd ne-am dus la *fung sui* să-l întrebăm ne-a spus că întreaga clădire e pe spatele lui — mulţumesc lui Dumnezeu, altfel ar fi trebuit să ne mutăm — dar diavolii şi-au croit loc pe uşă şi de aici toate necazurile. M-a sfătuit să reproiectez uşa, şi astfel sub îndrumarea lui, am schimbat unghiul. Acum toţi diavolii se izbesc de uşă şi pleacă.

Ea rîse.

— Acum spuneţi-mi adevăratul motiv.

— *Fung sui*. Am avut multe necazuri — ghinioane — unele groaznice, de fapt, pînă a fost schimbată uşa ! faţa i se întunecă o clipă, apoi umbra dispăru. În momentul în care am rectificat unghiul, lucrurile au luat-o spre bine.

— Vreţi să-mi spuneţi că într-adevăr credeţi în chestii dintr-astea ? Diavoli şi balauri ?

— Nu cred în superstiţiile astea. Dar cînd trăieşti în China înveţi pe pielea ta, şi plăteşti scump pentru asta că e mai bine să faci aşa cum face chinezul. Nu trebuie să uităm că deşi Hong Kongul este britanic, aici sîntem totuşi în China.

— Aţi învăţat ac...

Liftul se opri şi uşile se deschiseră, dezvăluind un antreu cu lambriuri şi un birou la care stătea o recepţioneră îngrijit îmbrăcată şi eficientă. Ochii ei evaluară pe loc îmbrăcămintea lui Casey. „Vacă", îi spuse în gînd Casey, citindu-i clar gîndurile, şi-i zîmbi.

— 'Neaţa, tai-pan, spuse recepţionera cu o voce blîndă.

— Mary, ea e domnişoara K.C. Tcholok. Te rog introdu-o în biroul domnului Struan.

— Oh, dar... Mary Li încercă să-şi ascundă şocul. Ceilalţi aşteaptă... aşteaptă pe... şi fata ridică receptorul, dar el o opri.

— Condu-o înăuntru. Acum. Nu e nevoie să o anunţi.

Se întoarse spre Casey şi zîmbi.

— Aţi fost lansată. Ne vedem curînd.

— Da, mulţumesc. Pe curînd.

— Vă rog urmaţi-mă, domnişoară Tchuluk, spuse Mary Li, pornind-o prin hol, cu mersul ei cochet.

Cheong-samul ei era bine strîns pe corp, despicat pînă sus pe coapse, descoperind picioarele lungi în ciorapi de mătase. Casey o privi o clipă. „Probabil că din pricina croielii veşmîntului mersul ei pare atît de sexy", gîndi ea amuzată de mersul acela ostentativ. Îşi întoarse privirea spre Dunross, ridicînd din sprînceană. El zîmbi.

— Pe curînd domnişoară Tcholok.

— Te rog, spune-mi Casey.

— Poate preferi Kamalian Ciranoush.

Ea se uită cu gura căscată la el.

— Cum de ştii numele meu ? Mă îndoiesc chiar că Linc şi-l mai aminteşte.

— Ah, e bine să ai prieteni sus-puşi, nu-i aşa ? spuse el cu un zîmbet. *A bientôt* *.

— *Oui, merci* **, răspunse ea automat.

El se duse la liftul opus şi apăsă pe buton. Uşile se deschiseră şi se închiseră imediat după el. Îngîndurată, Casey porni după Mary Li care o aştepta, şi era numai urechi la fiecare nuanţă. În lift, Dunross scoase o cheie, o introduse în broască şi o răsuci. Liftul porni. Urca doar la ultimele două etaje. Apăsă pe butonul cel mai de jos. Numai alte trei persoane mai aveau chei similare : Claudia Chen, secretara lui executivă, secretara sa particulară Sandra Yi şi valetul Numărul Unu al casei, Lim Chu.

---

* Pe curînd (în franceză în original)

** Da, mulţumesc (în franceză în original)

La etajul 21 se aflau birourile particulare și sala de consiliu a Curții Interne. La etajul 22, refugiul, apartamentul personal al lui tai-pan. Numai el avea cheile la ultimul lift privat care făcea legătura directă între garajul de la subsol și refugiu.

— Ian, îi spusese predecesorul lui în funcția de tai-pan, Alastair Struan cînd îi înmînase cheile, după plecarea lui Phillip Chen. Acest loc retras intim este lucrul cel mai de preț pe care îl ai. Dirk Struan a scris asta în testamentul său, și cît de înțelept a fost ! Nu uita niciodată, lifturile private nu sînt pentru lux și ostentație, după cum nici apartamentul tai-panului. Ele există tocmai pentru a-ți oferi un loc în care să-ți ții lucrurile de taină, poate un loc în care să te ascunzi tu însuți. Vei înțelege mai bine după ce vei citi testamentul și vei cerceta atent seiful tai-panului. Apără acest seif cu toate puterile tale. Trebuie să fii extrem de atent, sînt o grămadă de taine acolo — cred că prea multe uneori — și unele nu prea curate.

— Sper să mă descurc, spusese el politicos, detestîndu-l pe vărul său, și cuprins de febra aceea imensă că, în cele din urmă, dobîndise prada pentru care muncise din greu, și pentru care riscase atît de mult.

— Nu vei da greș. Tu nu... spusese bătrînul pe un ton bățos. Ai fost supus la încercări și ți-ai dorit postul dintotdeauna, nu ?

— Da, răspunsese Dunross. Am încercat să mă pregătesc pentru asta. Dar sînt totuși foarte surprins că îmi încredințezi mie această misiune.

— Ți se dă cea mai înaltă funcție în compania *Struan*, nu datorită dreptului pe care îl ai prin naștere, care te face apt numai pentru Curtea Internă, ci datorită convingerii mele că ești cel mai bun care m-ar putea urma. Ai complotat în taină, ai dat din coate, ți-ai croit drum spre funcția asta de ani de zile. Asta-i adevărul, nu-i așa ?

— Compania *Struan* are nevoie de schimbare. Și, să fim sinceri, *Nobila Casă* este într-o situație grea. Nu este numai vina ta, a fost război, a urmat conflictul din Coreea, apoi Suezul... Și am avut cîțiva ani parte de *Joss* rău. Vor trece ani pînă vom fi în siguranță. Dacă Quillan Gornt, sau oricare din cei douăzeci de dușmani ar ști măcar jumătate din adevăr, dacă ar ști ce mult ne-am în-

glodat în datorii, ne-am îneca în propriile noastre cambii fără valoare într-o săptămînă.

— Cambiile noastre sînt bune... nu sînt fără valoare. Exagerezi ca de obicei.

— Valorează douăzeci de cenți la dolar pentru că nu avem capital suficient, nu avem îndeajuns bani lichizi, și sîntem în pericol de moarte.

— Prostii.

— Oare ? Vocea lui Dunross deveni tăioasă pentru prima oară. *Rothwell-Gornt* ar putea să ne înghită într-o lună dacă ar ști valoarea activului nostru, față de datoriile care ne presează.

Bătrînul îl privise doar, fără să răspundă. Apoi spuse într-un tîrziu :

— Este o situație temporară. De sezon și temporară.

— Prostii ! Tu știi foarte bine că îmi dai postul pentru că sînt singurul om care poate rezolva situația dezastruoasă lăsată de voi, de tine, de tata, și fratele tău.

— Da, pun rămășag că tu poți să rezolvi. Asta-i adevărul, izbucni Alastair înfuriat. Da. Tu ai moștenit, în mod cert, atît de mult din diavolul de Struan în sîngele tău încît să-i poți fi un urmaș pe măsura lui, dacă asta ți-ai pus în minte.

— Mulțumesc. Recunosc că nimic nu-mi va sta în cale. Și pentru că asta e noaptea adevărurilor, pot să-ți spun acum de ce m-ați urît totdeauna, de ce propriul meu tată m-a urît și el.

— Poți ?

— Da, pentru că am supraviețuit războiului și fiul tău nu, pentru că nepotul tău Linbar, ultimul din ramura *Struanilor* este un flăcău drăguț, dar nu e bun de nimic. Da, eu am supraviețuit, dar bieții mei frați nu, și tatăl meu încă îmi mai reproșează și acum asta. Este adevărat, nu-i așa ?

— Da, spusese Alastair Struan. Da, mi-e teamă că este.

— Mie nu mi-e teamă că e adevărat. Nu mi-e teamă de nimic. Bunica Dunross a avut grijă să nu-mi fie !

— *Heya,* tai-pan, îl întîmpină în timp ce se deschise ușa liftului Claudia Chen, o asiatică plăcută, cu părul grizonat, între cincizeci și șaizeci de ani ce stătea în spatele

unui birou imens ce domina foaierul etajului douăzeci şi unu, şi slujea *Nobila Casă* de patruzeci şi doi de ani, douăzeci şi cinci de ani muncind în exclusivitate pentru tai-panii care s-au perindat unul după altul.

— *Neh hoh mah ?* Ce mai faceţi ?

— *Ho, ho,* îi răspunse el absent. Bine ! apoi în engleză : A sunat Bartlett ?

— Nu, se încruntă ea. Doar la prînz trebuie să apară. Vrei să încerc să-l găsesc ?

— Nu. Dar ce e cu convorbirea mea cu Foster la Sydney ?

— Nu am reuşit încă. Nici convorbirea cu domnul MacStruan la Edinburgh. Ai păţit ceva ? întrebă ea, simţindu-i imediat starea de spirit.

— Poftim ? Oh, nu, nimic !

Încercă să-şi arunce povara de pe umeri, trecu pe lîngă biroul ei intrînd în propriul lui birou, de unde se vedea portul. Se aşeză într-un fotoliu comod lîngă telefon. Ea închise uşa şi se aşeză în apropierea lui cu carnetul de notiţe pregătit.

— Tocmai mi-am amintit de ziua în care am preluat funcţia.

— Oh. *Joss* bun, tai-pan !

— Da.

— *Joss* bun, repetă ea, şi asta de mult timp.

El rîse.

— Mult timp ? Ca pentru patruzeci de vieţi. De fapt sînt de-abia trei ani, dar întreaga lume s-a schimbat şi înaintează atît de repede. Cum vor arăta oare următorii cîţiva ani ?

— La fel, tai-pan. Am auzit că te-ai întîlnit cu domnişoara Casey Tcholok la intrarea principală.

— Eh, cine ţi-a spus ? întrebă el răstit.

— Bunul Dumnezeu, tai-pan. Nu pot să-mi dau în vileag sursele. Dar am auzit că te-ai uitat lung în ochii ei şi ea la fel în ochii tăi. *Heya ?*

— Prostii. Cine ţi-a vorbit de ea ?

— Noaptea trecută am sunat la hotel să văd dacă totul e în regulă. Şi directorul mi-a spus ce-au păţit cu ea. Ştiai că prostu ăla era să-i spună că nu mai au nici un loc în hotel ? *Huh,* i-am spus că dacă ei împart doar apartamentul sau şi patul, sau nu împart nimic nu-i

treaba noastră. Dar ne aflăm în 1963 şi timpurile moderne dau dreptul să se bucure de libertate în felul lui. Şi oricum este un apartament frumos, cu două intrări şi camere separate. Şi, ce e mai important, sînt oaspeţii noştri. Claudia rîse. Am tras cîteva sfori... *Ayeeyah*, puterea, ce plăcută jucărie !

— I-ai spus tînărului Linbar sau celorlalţi că K.C. este femeie ?

— Nu. La nimeni. Ştiam că tu ştii. Barbara Chen mi-a spus că domnul John tocmai telefonase în problema lui Casey Tcholok. Cum arată ?

— *Bună de pat* ar fi cuvîntul potrivit, spuse el zîmbind.

— Da, şi altceva ?

Dunross se gîndi un moment, apoi zise :

— E foarte atrăgătoare, frumos îmbrăcată, deşi mai sobră astăzi, cred că de hatîrul nostru. Foarte sigură pe ea şi cu un ascuţit spirit de observaţie. A văzut că uşa din faţă era în unghi şi a întrebat de ce. Dunross luă un cuţitaş din fildeş de tăiat hîrtie şi se jucă cu el. Lui John nu i-a plăcut mai deloc. Zicea că ar paria că este una din americancele acelea tulburătoare, care seamănă cu fructele din California : splendide cînd le priveşti, cărnoase, dar fără nici un pic de gust !

— Săracul domnul John, oricît iubeşte el America, preferă... anumite privelişti din Asia !

Dunross rîse.

— Cît de abil negociator este vom afla curînd ! zîmbi. Am introdus-o neanunţată.

— Pun rămăşag pe 50 HK că cel puţin unul din ei ştia dinainte că e femeie.

— Phillip Chen sigur, dar vulpoiul ăsta bătrîn nu le va spune celorlalţi. Pariez pe o sută că nici Linbar, Jacques sau Andrew Gavallan n-au ştiut.

— S-a făcut, spuse Claudia fericită. Poţi să-mi plăteşti chiar acum tai-pan. Am verificat foarte discret azi dimineaţă.

— Ia din banii de cheltuieli mărunte, îi spuse el pe un ton acru.

— Îmi pare rău, ea întinse mîna. Rămăşagu-i rămăşag, tai-pan.

Cu părere de rău, îi dădu bancnota roşie de 100 de dolari.

— Mulţumesc. Pariez pe 100 că Casey Tcholok îi va da gata pe domnul Linbar, pe domnul Jacques şi Andrew Gavallan.

— Ce mai ştii ? o întrebă el bănuitor. Ei ?

— O sută ?

— De acord.

— Excelent ! spuse ea cu vioiciune, schimbînd subiectul. Ce facem cu dineurile pentru domnul Bartlett ? Meciul de golf şi excursia în Taipe ? Bineînţeles, nu puteţi lua cu voi o femeie prin toate coclaurile alea. Să contramandez ?

— Nu, voi vorbi cu Bartlett, el va înţelege. Am invitat-o totuşi cu el la cursele de sîmbătă.

— Oh, atunci ne trebuie două locuri, fiindcă toate-s ocupate. Îi voi contramanda pe soţii Pang, ei nu se vor supăra.

— Vrei să-i aşezi împreună la masa ta ?

Dunross se încruntă.

— Ea să stea la masa mea, oaspete de onoare, iar pe el aşează-l lîngă Penelope, oaspete de onoare.

— Foarte bine. O voi suna pe doamna Dunross şi îi voi spune. Oh, şi Barbara, soţia domnului John, vrea să vorbească cu tine. Claudia oftă şi îşi aşeză cuta *cheong-sam*-ului ei albastru-închis. Domnul John nu a venit acasă noaptea trecută, ceea ce nu ar fi ceva ieşit din comun. Dar e ora 10 şi 10 şi nu pot să dau de el. Pare că nu a fost la Rugăciunile de Dimineaţă.

— Da, ştiu. Deoarece noaptea trecută s-a ocupat de Bartlett, i-am spus că poate lipsi de la şedinţa de dimineaţă (Rugăciunile de Dimineaţă reprezentau mijlocul amuzant prin care membrii companiei *Struan* dădeau rapoarte la şedinţa zilnică de la ora 8 pe care o avea tai-pan cu toţi directorii de la toate filialele companiei.) Nu e nevoie de el astăzi. Nu are nimic de făcut pînă la prînz, şi Dunross arătă de la fereastră către port. Se plimbă probabil cu barca lui, e o zi numai bună pentru vele.

— Foarte cald, tai-pan, chiar şi pentru una ca iubita lui.

— Fata asta e totdeauna foarte ferbinte, amărîtul de el ! John o fi cu barca lui — sau în apartamentul lui Ming-Li. Ai încercat la ea ?

Claudia pufni din nas şi zise :

— Tatăl tău obişnuia să spună că în gura închisă nu intră muşte. Cred că acum pot să-ţi spun că Ming-Li este Iubita lui Numărul Doi de aproape două luni. Noua favorită se autodenumeşte Fragrant Flower — floare înmiresmată, şi ocupă unul din apartamentele lui tainice lîngă Aberdeen Main Road.

— Ah, pentru a putea ancora aproape.

— Da, foarte aproape. O adevărată floare, o floare decăzută de la cabaretul Good Luck Dragon din Wanchai. Dar nu ştia nici ea unde este domnul John. Nu le-a vizitat pe nici una dintre ele, deşi avea întîlnire la miezul nopţii cu domnişoara Floare Decăzută, după cum spune ea.

— Cum ai aflat toate astea ? întrebă el cu admiraţie.

— Puterea, tai-pan, şi o reţea de relaţii construită timp de cinci generaţii. Cum altfel am fi supravieţuit, *heya ?* rîse pe înfundate. Sigur, dacă vrei povestea unui mic scandal adevărat, află că John Chen nu ştia că ea nu este fecioară, aşa cum pretindeau ea şi traficantul, atunci cînd a avut-o pentru prima oară.

— Ei ?

— Nu. El l-a plătit pe traficant...

Unul din telefoane sună, Claudia ridică receptorul :

— Vă rog, aşteptaţi un moment, apăsă pe butonul de oprire şi a continuat veselă pe acelaşi ton. 500 gheaţă, dolari americani, dar toate lacrimile ei, mărturiile ei nu erau decît prefăcătorie. Bietul băiat, aşa-i trebuie, eh, nu-i aşa tai-pan ? De ce e nevoie ca un om ca el, la vîrsta lui, să vrea ca virginitatea să încurajeze principiul yang al superiorităţii bărbatului. Are doar 42 de ani, *heya ?*

Apăsă pe buton.

— Biroul tai-panului, bună dimineaţa, spuse ea, politicos.

Dunross o privi. Era amuzat, năucit şi uluit, ca de obicei, de sursele ei de informaţii, pline de culoare şi de alte virtuţi, ca şi de plăcerea ei în a afla secrete şi a le transmite altora. Dar numai membrilor clanului şi în special celor din cercul intim.

— Un moment, vă rog ! opri butonul. Inspectorul Armstrong ar dori să te vadă. Este jos cu inspectorul Kwok. Îşi cere scuze că vine neanunţat şi te întreabă dacă poţi să le acorzi cîteva clipe.

— Ah, povestea cu armele. Poliţia noastră devine pe zi ce trece mai eficientă, remarcă el cu un zîmbet sec. Îi aşteptam după-amiază.

La ora 7 dimineaţă primise un raport de la Phillip Chen, căruia îi telefonase unul din sergenţii de poliţie, o relaţie a lui Chen, care făcuse o razie.

— Mai bine ai pune, Phillip, sursele noastre să afle cine e amestecat şi pentru ce, îi spusese el foarte îngrijorat.

— Am făcut-o deja. E mai mult decît o coincidenţă că aceste arme se află în avionul lui Bartlett.

— Ar putea fi foarte jenant să se constate că avem într-un fel sau altul vreo legătură cu toate acestea.

— Da !

O văzu pe Claudia acum aşteptînd, cu răbdare.

— Roagă-l pe Armstrong să mă scuze zece minute, Adu-i apoi sus.

Făcu ce i se spuse. Apoi adăugă :

— Dacă inspectorul Kwok a fost atît de repede introdus în afacerea asta, trebuie să fie ceva mult mai serios decît am crezut noi, *heya*, tai-pan ?

— Secţia Specială sau Serviciul Special de Informaţii trebuie să fie implicate imediat. Pun pariu că au fost deja contactate FBI şi CIA. E logic în cazul lui Brian Kwok, deoarece el este un camarad vechi de-al lui Armstrong şi unul dintre cei mai buni pe care îi au.

— Da, aprobă mîndră Claudia. Eeee, ce soţ minunat ar fi.

— Cu condiţia să fie o fată din clanul Chen. Tot mai ai nevoie de putere, *heya ?*

Toată lumea ştia că Brian Kwok fusese pregătit pentru a deveni primul chinez inspector şef adjunct.

— Sigur, o asemenea putere trebuie păstrată în familie ! sună telefonul, răspunse ea. Da, îi voi comunica, mulţumesc ! puse iritată telefonul în furcă. A sunat şeful grajdurilor guvernatorului să-ţi reamintească de cocteilul de la ora 18.00, ca şi cînd eu am uitat, al naibii.

Dunross ridică receptorul unuia dintre telefoane şi formă un număr.

— *Weyyyy ?* se auzi slab vocea servitoarei chinezoaice. Alo ?

— Chen *tai-tai*, spuse el la telefon în cantoneza lui perfectă. Cu doamna Chen, te rog, aici Dunross ! aşteptă. Ah, Barbara, bună dimineaţa.

— Oh, bună, Ian. Ştii ceva de John ? Iartă-mă că te necăjesc, spuse ea.

— Nici un necaz. Nu, nu ştiu nimic încă. Dar în clipa în care dau de el îi spun să te sune. Probabil că s-a dus devreme la pista de alergări pentru a o vedea la lucru pe Golden Lady. Ai încercat la Turf Club ?

— Da, dar ei nu-şi amintesc să-l fi văzut luînd micul dejun acolo, iar programul este între orele 5 şi 6. Al dracului ! E atît de imprudent. *Ayeeyah*, bărbaţii !

— E probabil dus cu barca lui. Nu avea nimic de făcut aici pînă la prînz şi este o zi minunată pentru vele. Ştii cum e el, ai verificat unde a ancorat ?

— Nu am putut, Ian, nu pot decît dacă mă duc acolo. Nu există telefon. Am oră la coafor şi pur şi simplu nu pot să o contramandez — tot Hong Kongul va fi la petrecerea ta diseară — nu pot să mă duc pe fugă la Aberdeen.

— Trimite pe unul din şoferii tăi, spuse Dunross pe un ton sec.

— Tang e liber azi şi am nevoie de Wu-chat, Ian. Chiar nu pot să îl trimit la Aberdeen — ar dura o oră şi între orele două şi patru sînt la un joc de mah-jong.

— O să-l pun pe John să te sune. Asta va fi în jurul orei prînzului.

— Nu mă întorc pînă cel mai devreme la cinci. Cînd voi da de el o să aibă de furcă cu mine, n-ai nici o grijă ! Bine, mulţumesc, iartă-mă că te-am deranjat. Pa.

— Pa ! Dunross puse receptorul jos şi oftă. Mă simt ca o blestemată de soră de caritate.

— Vorbeşte cu tatăl lui John, tai-pan, spuse Claudia Chen.

— Am vorbit. O dată. Şi ajunge. Nu e numai vina lui John. Doamna aceea e în stare să exaspereze pe oricine ! zîmbi. Dar cred că tensiunea ei nervoasă s-a ridicat pînă la lună. De data asta pe John o să-l coste un inel cu smarald sau o jachetă de nurcă.

Telefonul sună din nou. Claudia ridică receptorul.

— Alo ! Biroul tai-panului ! Da ? Oh ! Veselia îi dispăru, şi se încruntă. Un moment, vă rog. Apăsă pe bu-

tonul de întrerupere. O convorbire particulară de la Hiro Toda din Yokohama, spuse ea.

Dunross știa ce simțea ea față de individ, știa că îi ura pe japonezi și detesta legătura *Nobilei Case* cu aceștia. Nu le putuse ierta nici el niciodată japonezilor ce au făcut și în Asia în timpul războiului. Acelora pe care i-au învins. Celor lipsiți de apărare. Bărbați, femei și copii. Lagărele și uciderile inutile. Cît privește pe soldați, el nu avea nici o răfuială cu ei. Deloc. Războiul e război.

Războiul lui personal fusese împotriva germanilor. Dar războiul Claudiei avusese loc aici, în Hong Kong. În timpul ocupației japoneze. Fiindcă era euroasiatică nu o expediaseră în lagăr cu europenii civili. Ea, sora ei și fratele ei încercaseră să ajute prizonierii de război, cu alimente și medicamente pe care le strecurau în lagăr. Kampetai, poliția militară japoneză, a prins-o. După aceea nu a mai putut avea copii.

— Să spun că ești plecat ? întrebă ea.

— Nu.

Cu doi ani în urmă Dunross investise un capital uriaș la *Toda Shipping Industries* din Yokohama pentru două vapoare uriașe pentru a reface flota companiei *Struan,* distrusă în război. A ales acest șantier naval japonez pentru că producea nave de cea mai bună calitate, oferea condițiile financiare cele mai bune, garanta livrarea și avea toate acele calități pe care șantierele britanice nu le aveau. Și pentru că știa că venise timpul să uite.

— Bună Hiro, îl salută el pe acel om la care ținea. Bucuros să te aud. Cum e în Japonia ?

— Scuză-mă, te rog, că te-am întrerupt, tai-pan. În Japonia e bine, deși prea cald și umed. Nici o schimbare.

— Cum merge cu vapoarele mele ?

— Perfect, tai-pan. Totul este cum ne-am înțeles. Vroiam doar să îți spun că vin la Hong Kong sîmbătă dimineața într-o călătorie de afaceri. O să rămîn în timpul weekend-ului, apoi plec la Singapore și Sydney. Voi fi înapoi în timp util pentru a încheia socotelile în Hong Kong. Îți menții dorința de a veni la Yokohama pentru ambele lansări ?

— Da. Categoric. La ce oră ajungi sîmbătă ?

— La 11.10, cu Japan Air Lines.

— Trimit o mașină să te aștepte. Nu vrei să vii direct la Happy Valley, la curse ? Ai putea lua prînzul cu noi, după aceea mașina mea o să te ducă la hotel. Stai la *Victoria și Albert ?*

— De data aceasta la *Hilton*, de pe partea din Hong Kong. Tai-pan, scuză-mă, te rog, nu vreau să te ostenești prea tare pentru mine. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Trimit un om să te aștepte. Probabil pe Andrew Gavallan.

— A, foarte bine. Mulțumesc tai-pan. Aștept să te văd curînd. Îmi pare rău de deranj.

Dunross puse receptorul jos. Mă mir de ce o fi sunat, care o fi motivul adevărat ? se întrebă el. Hiro Toda, directorul general al celui mai dinamic complex de construcții navale din Japonia, nu face niciodată nimic precipitat sau nepremeditat. Dunross se gîndi la încheierea afacerilor lor cu vapoare și la cele trei rate, fiecare de cîte două milioane, a căror scadență iminentă era la 1, 11 și 15 septembrie, iar lichidarea în 19 zile. În total 12 milioane dolari americani pe care nu îi avea pentru moment. Și nici contractul de navlosire semnat de care era nevoie pentru a garanta împrumutul de la bancă nu-l avea încă.

— Nu-i nimic, spuse el detașat, totul o să fie bine.

— Pentru ei da, spuse Claudia. Știi că nu am încredere în ei, tai-pan. În nici unul din ei.

— Nu poți să-i învinuiești Claudia. Nu fac decît să încerce să împlinească economic ceea ce nu au reușit să rezolve militar.

— Scoțînd pe toți de pe piețele mondiale.

— Muncesc mult, realizează profituri și ne vor îngropa, dacă îi lăsăm, privirea i se aspri. Dar, în definitiv, Claudia, scarmănă un englez sau un scoțian și dai de un pirat. Dacă sîntem așa proști ca să îngăduim așa ceva, merităm să ne scufundăm. Nu despre asta e vorba în Hong Kong ?

— De ce ajutăm inamicul ?

— Ei au fost pe vremuri inamicul ! spuse el cu blîndețe. Dar rivalitatea ține de numai de 20 și ceva de ani, iar legătura noastră cu ei a început cu o sută de ani în urmă. Nu am fost noi primii negustori în Japonia ? Nu Struan Cotoroanța ne-a cumpărat primul teren oferit la vînzare în Yokohama în anul 1860 ? Nu a poruncit ea

ca aceasta să fie baza *Struanilor* pentru a se forma triunghiul China — Japonia — Hong Kong ?

— Da, tai-pan, dar nu cre...

— Nu, Claudia, am făcut o sută de ani afaceri cu clanul Toda, Kasigi, Toranaga, şi chiar în momentul acesta şantierele Toda sînt foarte importante pentru noi.

Telefonul sună din nou. Tot ea răspunse.

— Da, o să-i sun eu ! apoi către Dunross : Furnizorul pentru petrecerea ta din seara asta.

— Care-i problema ?

— Nici una, tai-pan, se tînguie doar. Totuşi'e a douăsprezecea aniversare a căsătoriei lui *tai-pan*. Tot Hong Kongul va fi acolo şi tot Hong Kongul va trebui să fie cît mai bine dispus ! din nou sună telefonul. Ah, bine ! Fă-mi legătura... E Bill Foster din Sydney.

Dunross ridică receptorul

— Bill... nu, ai fost cap de listă. Ai încheiat deja afacerea cu *Woolara Properties ?* Ce ne împiedică ?... Nu-mi pasă de asta, se uită la ceas. La voi este trecut de douăsprezece. Sună-i imediat şi oferă-le în plus cincizeci de cenţi australieni la fiecare acţiune. Oferta e bună pînă la încheierea bursei astăzi. Du-te imediat la bancă în Sydney şi spune-le să ceară rambursarea integrală a împrumuturilor la închiderea bursei astăzi. Nu pot mai puţin, au întîrziat deja treizeci de zile. Vreau să preiau controlul acestei companii. Fără ea noua noastră comandă pentru vasul de transport va cădea şi va trebui să luăm totul de la început. Ia avionul de joi, zborul Quantas 543. Aş vrea să fii aici pentru o şedinţă, puse receptorul jos. Adu-l pe Linbar sus imediat după întîlnirea lui cu Tcholok. Rezervă-i un loc la zborul Quantas 716 pentru Sydney vineri dimineaţă.

— Da, tai-pan, Claudia făcu o notă şi îi înmînă o listă. Astea sînt întîlnirile pentru azi.

Privi lista. Patru şedinţe cu consiliile cîtorva filiale în dimineaţa aceea : *Golden Ferry* la 10.30, *Struan Motor Imports* din Hong Kong la 11, *Chong-Li Foods* la 11,15 şi *Kowloon Investments* la 11.30. Dejun cu Lincoln Bartlett şi domnişoara Casey Tcholok de la 12.40 pînă la 14.00. Mai multe şedinţe de consiliu după-amiază. Peter Marlowe la 16.00, Phillip Chen la 16.20, cocteil la 18.00 cu guvernatorul, petrecerea de aniversare începe la 20.00, o notă să nu uite să îl sune pe Alastair Struan în Scoţia

la ora 11.00 şi să sune în timpul zilei cel puţin alte 15 persoane din toată Asia.

— Marlowe ? întrebă el.

— E un scriitor, stă la *Vic* — aminteşte-ţi, a cerut o întîlnire acum o săptămînă. Se informează pentru a scrie o carte despre Hong Kong.

— Ah, da, tipul care a făcut parte din Forţele aeriene britanice.

— Da. Vrei să-l contramandez ?

— Nu. Menţine totul cum am stabilit, Claudia ! scoase din buzunarul de la spate un bloc notes subţire, din piele neagră, şi îi dădu cîteva foi ce conţineau note stenografiate. Iată cîteva telegrame şi telexuri de trimis imediat şi note pentru diverse şedinţe de consiliu. Fă-mi legătura cu Jen în Taipe, apoi Havergill la bancă, şi vezi ce mai e pe listă.

— Da, tai-pan. Am auzit că Havergill se va retrage.

— Minunat. Cine va prelua ?

— Încă nu ştie nimeni.

— Să sper că va fi Johnjohn. Pune-ţi spionii la treabă. Pe o sută că aflu înaintea ta.

— S-a făcut.

— Bine. Dunross întinse mîna şi spuse cu un glas mieros : Poţi să-mi plăteşti de pe acum. E Johnjohn.

— Cum ? se holbă ea.

— Am decis azi noapte, toţi directorii. I-am rugat să nu spună nimănui pînă azi la ora 11.00.

Cu părere de rău, scoase hîrtia de 100 de dolari şi i-o dădu.

— *Ayeeyah*, ţineam aşa de mult la hîrtia asta.

— Mulţumesc, spuse Dunross şi o împături. Şi mie îmi place tot aşa de mult.

Cineva bătu la uşă.

— Da, spuse el.

Sandra Yi, secretara lui particulară, deschise uşa.

— Scuză-mă, tai-pan, dar bursa a crescut cu două puncte şi Holdbrook e pe linia doi.

Allan Holdbrook era şeful propriei companii specializate în bursă. Dunross apăsă pe butonul de pe linia doi.

— Claudia, imediat după ce termin, adu-l pe Armstrong.

Ea se retrase cu Sandra Yi.

— Da, Alan ?

— 'Neața tai-pan. Întîi : aici circulă tot mai des zvonul că noi vom face o ofertă pentru a prelua controlul asupra lui *Asian Properties*.

— Probabil lansat de Jason Plumm pentru a-și ridica acțiunile înaintea reuniunii anuale. Știi doar ce ticălos și abil este.

— Acțiunile noastre au crescut cu 10 cenți, poate datorită acestui lucru.

— Bine. Cumpără-mi imediat 20.000.

— Cu acoperire ?

— Bineînțeles.

— Bine. Acum al doilea zvon : am fi încheiat o afacere de milioane de dolari cu *Par-Con Industries*, o expansiune imensă.

— Născociri, fantezii, spuse Dunross liniștit, întrebîndu-se enervat cum s-a scurs secretul.

Se presupune că numai Phillip Chen, iar la Edinbourgh Alastair Struan și bătrînul Sean MacStruan știau de inițiativa de a falimenta *Asian Properties*. Iar despre afacerea *Par-Con*, care era strict secretă, cunoștea numai Curtea internă.

— Trei cineva cumpără în număr mare acțiuni de-ale noastre.

— Cine ?

— Nu știu. Dar se întîmplă ceva necurat, tai-pan. Felul în care acțiunile noastre au scăzut luna trecută... Nu cunosc nici un motiv în afară de un cumpărător sau mai mulți. La fel cu *Rothwell-Gornt*. Am auzit că un bloc de 200.000 a fost cumpărat de cineva din SUA.

— Află cine.

— Doamne, aș vrea să știu cum. La Bursă e foarte mare agitație și tensiune. O grămadă de bani chinezești se flutură pe acolo. Se încheie o groază de mici afaceri — cîteva acțiuni aici, cîteva colo, dar înmulțite cu o sută de mii sau așa ceva — bursa e pe cale să explodeze... ori să se ridice serios.

— Bine. Atunci vom face un masacru. Sună-mă înaintea închiderii bursei. Mulțumesc Alan... Puse receptorul jos, simțindu-și transpirația pe spate. La dracu ! exclamă el. Ce naiba se întîmplă ?

În anticameră, Claudia Chen aranja cîteva hîrtii împreună cu Sandra Yi, nepoata ei din partea mamei, 27 de ani, drăguță, o plăcere s-o privești, cu o minte de cal-

culator. Claudia se uită la ceas şi îi spuse în cantoneză :

— Inspectorul Brian Kwok este jos, dragă soră, de ce nu-l aduci sus ? După şase minute.

— *Ayeeyah*, da, surioară mai mare !

Sandra Yi îşi verifică în grabă machiajul şi plecă în fugă. Claudia zîmbi, şi gîndi că Sandra Yi ar fi o alegere perfectă pentru Brian Kwok. Veselă se aşeză în spatele biroului şi începu să bată telexurile. Tot ce trebuia făcut s-a făcut, îşi spuse ea. Ba nu, tai-pan a mai spus ceva... ce-o fi fost oare ? A, da. Formă numărul ei de acasă.

— *Weyyyyy*, spuse *amaha* ei, Ah Sam.

— Ascultă Ah Sam, spuse ea în cantoneză, nu cumva Fung, cea de-a treia îngrijitoare la closet e vară de-a treia cu tine ?

— Ba da, Mamă, răspunse Ah Sam, folosind formula de politeţe chineză ca de la servitor la stăpîn. Dar e vară de-a patra din ramura Fung-tat, nu din ramura Fung-Sam care e a mea.

— Nu-i nimic Ah Sam, telefonează-i şi află tot ce poţi despre doi diavoli de străini din Ţara Muntelui de Aur. Stau în apartamentul Fragrant Spring ! îi spuse cu răbdare numele pe litere, adăugînd delicat : Am auzit că au deprinderi curioase la pat.

— *Ayeeyah*, dacă cineva poate afla, aceasta este Fung. Ha ! Ce fel de deprinderi ?

— Ciudate, Ah Sam. Acum fii serioasă, micuţă gură spartă ! zîmbi şi închise telefonul.

Uşile liftului se deschiseră şi Sandra Yi îi aduse pe cei doi ofiţeri de poliţie, apoi plecă deşi n-ar fi vrut s-o facă. Brian Kwok o privi cum se îndepărtează. Avea 39 de ani, înalt pentru un chinez, peste 1,80, foarte arătos, cu păr negru albăstrui. Ambii bărbaţi erau în haine civile. Claudia, politicoasă, discută cu ei puţin, dar în momentul în care văzu că s-a stins beculeţul pe linia doi, îi conduse înăuntru, închizînd uşa.

— Îmi pare rău că am venit fără să te anunţăm, spuse Armstrong.

— Nici o problemă, Robert. Arăţi obosit.

— O noapte grea. Din pricina cazurilor de delincvenţă din întregul Hong Kong, spuse Armstrong liniştit. Cei răi mişună peste tot, iar sfinţii sînt crucificaţi.

Dunross zîmbi şi îşi întoarse apoi privirea spre Kwok :

— Cum îţi merge, Brian ?

Brian Kwok îi răspunse cu un zîmbet :

— Mulţumesc, Ian, foarte bine. Acţiunile la bursă cresc şi am cîţiva dolari în bancă. Maşina mea Porsche nu s-a făcut încă bucăţi, iar doamnele sînt doamne.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru toate astea. Urci pe munte duminică ?

— Dacă pot s-o pun la punct pe Lulu. Îi lipseşte un racord hidraulic lateral.

— Ai încercat la magazinul nostru ?

— Da. Fără succes, tai-pan. Cum o mai duci ?

— Depinde. Trebuie să merg la Taipe duminică după-amiază. Dacă o să am timp o să merg. Am făcut demersurile. Ce mai face Serviciul de Informaţii ?

Brian Kwok zîmbi :

— Se străduieşte ca să-şi cîştige existenţa.

S.I. era un departament complet independent, în cadrul Secţiei speciale de elită, semisecretă, responsabilă pentru prevenirea şi depistarea activităţilor subversive din colonie. Avea propriile sale mijloace secrete, fonduri secrete şi împuterniciri. Răspundea numai în faţa guvernatorului.

Dunross se lăsă pe spate în fotoliu şi întrebă :

— Despre ce e vorba ?

— Sînt sigur că ştii despre ce e vorba, spuse Armstrong. Este vorba de armele din avionul lui Bartlett.

— A, da, am auzit în dimineaţa aceasta, spuse el. Cu ce vă pot ajuta ? Aveţi idee la ce ar fi servit şi unde trebuiau să ajungă ? Cine le-a trimis ? Aţi prins doi oameni ?

Armstrong oftă.

— Da, sînt mecanici autentici, amîndoi antrenaţi de fostele forţe aeriene naţionaliste. Fără antecedente, deşi sînt suspectaţi ca fiind membri ai grupurilor secrete ale triadelor. Amîndoi sînt aici din timpul exodului din '49. Apropo, putem păstra secretul acestei afaceri între noi trei ?

— Dar superiorii voştri ?

— Vreau să-i implic şi pe ei — dar păstrează totul doar pentru urechile tale.

— De ce ?

— Avem motive să credem că armele sînt destinate unei persoane din cadrul companiei *Struan*.

— Cine ? întrebă Dunross răstit.

— Să-ţi spun în mod confidenţial ?

— Da. Cine e ?
— Cît de multe știi despre Lincoln Bartlett și Casey Tcholok ?
— Avem un dosar detaliat despre el — nu și despre ea. Îl vreți ? Pot să vă dau o copie, dar și asta trebuie păstrat confidențial.
— Sigur. Ne-ar fi de mare folos.
Dunross apăsă butonul interfonului.
— Da, sir ? întrebă Claudia.
— Fă o copie de pe dosarul Bartlett și dă-l inspectorului Armstrong cînd pleacă.
Dunross închise interfonul.
— Atunci nu-ți mai răpim din timp, spuse Armstrong. Întotdeauna faceți dosare clienților potențiali ?
— Nu. Dar vrem să știm cu cine facem afaceri. Dacă afacerea cu Bartlett se realizează ar putea însemna milioane pentru noi, pentru el, o mie de noi locuri de muncă în Hong Kong, depozite imense și o foarte largă expansiune — dar și cu un mare risc pentru noi. Toți oamenii de afaceri fac o declarație financiară, confidențială — poate noi sîntem puțin mai minuțioși. Pariez cu tine pe 50 de dolari contra unui ac de pălărie de damă rupt că și el mi-a făcut mie un dosar.
— Nu are nici un fel de legături cu lumea interlopă ?
Dunross rămase încremenit.
— Mafia ? Doamne sfinte, nu, în nici un chip. Pe de altă parte, dacă Mafia ar încerca să intre aici, nu ar trimite la graniță doar zece puști M14, două mii de gloanțe și o ladă cu grenade.
— Informația ta e a dracului de bună, îl întrerupse Brian Kwok. Al dracului de bună. Noi tocmai am terminat, acum o oră, de desfăcut pachetele cu materiale. Cine e informatorul tău ?
— Tu știi că nu există secrete în Hong Kong.
— În zilele noastre nu poți avea încredere nici în proprii tăi polițiști.
— Mafia ar trimite în mod sigur un vapor cu de douăzeci de ori mai multe puști, în plus și automate, în stil american. Dar Mafiei i s-ar înfunda aici, orice ar face. Ea nu ar putea niciodată să înlocuiască triadele noastre. Nu, nu poate fi Mafia — doar cineva din partea locului. Cine ți-a șoptit despre încărcătura aceea, Brian ?
— Poliția de la aeroportul din Tokyo, spuse Kwok. Unul din mecanicii lor făcea un control de rutină — îi

ştii cît sînt de minuţioşi. A raportat superiorilor săi, poliţia ne-a raportat nouă, iar noi am spus să-l lase să plece.

— În acest caz, intraţi în legătură cu FBI şi CIA, să verifice în Honolulu sau la Los Angeles.

— Ai parcurs planul de zbor ?

— Sigur. E evident. Dar de ce cineva din compania *Struan* ?

— Amîndouă lichelele au spus... Armstrong îşi scoase agenda şi citi : Întrebarea noastră a fost : Unde trebuia să duceţi pachetele ? Amîndoi au răspuns la fel, deşi exprimîndu-se diferit : La depozitul 15, urma să punem pachetele în compartimentul 7, în spate.

Se uită la Dunross.

— Asta nu demonstrează nimic. Noi facem cele mai mari operaţiuni de depozitare din Kai Tak. Doar pentru că urmau să ducă pachetele într-unul din depozitele noastre nu demonstrează nimic, decît că sînt descurcăreţi. Avem atît de multă marfă care intră acolo, încît n-ar fi dificil să intre şi un camion străin ! Dunross se gîndi o clipă. Magazia 15 este exact la ieşire, plasată perfect, se îndreptă spre telefon. Voi pune oamenii mei de la pază să se intereseze chiar ac...

— Nu, te rog, mai aşteaptă puţin.

— De ce ?

— Următoarea noastră întrebare, continuă Armstrong, a fost Cine v-a angajat ? Evident, au dat nume fictive şi descrieri false şi au negat totul, însă în curînd vor dori să coopereze mai mult cu noi, şi Armstrong zîmbi uşor. Unul dintre ei a spus totuşi atunci cînd un poliţist i-a răsucit puţin urechea, figurat vorbind sigur — citi din agendă — Lăsaţi-mă în pace, am prieteni foarte importanţi. Nu ai nici un prieten pe lumea asta, îi replică sergentul. Poate, dar prea Onorabilul Tsu-yan are, şi *Casa Chen* are.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, lungă. Aşteptau. Blestematele astea de arme, gîndi Dunross furios, dar faţa îi rămase calmă, mintea ageră.

— Avem peste o sută de Chen care lucrează pentru noi, rude şi neînrudiţi cu noi. Chen este un nume tot atît de comun ca şi Smith.

— Şi Tsu-yan ? întrebă Brian Kwok.

Dunross ridică din umeri.

— E şi director la *Struan*, dar şi la *Blacs*, al băncii Victoria şi al altor patruzeci de companii, unul din cei mai bogaţi oameni din Hong Kong, dar şi un nume pe care-l întîlneşti oriunde în Asia. La fel ca şi *Casa Chen*.

— Ştii că e suspectat ca avînd o funcţie înaltă în ierarhia triadei — în special în Junghiul Verde ? întrebă Brian Kwok.

— Oricare om important din Shanghai poate fi considerat suspect. Doamne sfinte, Brian, tu ştii că Ciang Kai-şi a fost bănuit că a predat Shanghaiul celor de la Junghiul Verde cu ani în urmă ca proprietate exclusivă dacă i-ar fi sprijinit campania din nord împotriva dictatorilor militari ? Nu este Junghiul Verde totuşi, mai mult sau mai puţin, o societate oficială secretă naţionalistă ?

— De unde şi-a făcut Tsu-yan averea, Ian ? spuse Brian Kwok. Prima sa avere ?

— Nu ştiu. Spune-mi tu, Brian.

— A realizat-o în timpul războiului din Coreea, făcînd contrabandă cu penicilină, medicamente şi petrol — dar mai ales cu penicilină — pentru comunişti. Înainte de Coreea toată averea lui era o fişie de pînză legată în jurul şalelor şi o ricşă stricată.

— Astea sînt numai zvonuri, Brian.

— Compania Struan a făcut şi ea avere.

— Da. Dar ar fi într-adevăr nechibzuit să se susţină că am reuşit făcînd contrabandă — oficial sau în secret, spuse Dunross calm. Ar fi total lipsit de raţiune.

— Nu aţi făcut aşa ?

— Struan a început cu o mică contrabandă acum peste 120 de ani, după cum se zvoneşte, dar era o profesie onorabilă pe atunci şi nicidecum împotriva legii britanice. Noi sîntem dintre capitaliştii care respectă legile şi pe comercianţii care fac negoţ cu China, de aceea dăinuim de ani.

Brian Kwok nu zîmbi.

— Mulţi spun că o parte din penicilina lui nu era bună. Era de o foarte proastă calitate.

— Dacă aşa era, dacă ăsta e adevărul, atunci, Brian, te rog, arestează-l, spuse Dunross rece. Personal cred că şi acesta e un zvon răspîndit de concurenţii săi invidioşi.

Dacă ar fi fost adevărat, ar fi plutit în golf împreună cu ceilalţi care au încercat, sau ar fi fost pedepsiţi ca Wong Pulbere Stricată.

Se referi la un contrabandist din Hong Kong care vînduse o cantitate foarte mare de penicilină alterată în timpul războiului din Coreea, investindu-şi averea în acţiuni şi pămînt în Hong Kong. În şapte ani a devenit foarte bogat. Apoi, anumite triade din Hong Kong au primit ordinul să-i plătească toate vechile poliţe. În fiecare săptămînă, cîte unul din membrii familiei sale dispărea sau murea. Prin înecare, prin accident de maşină, strangulare, otrăvire sau înjunghiere. Nici un asasin nu a fost prins vreodată. Masacrul a durat 17 luni şi 3 săptămîni, iar apoi a încetat. Numai el şi unul din nepoţii lui, pe jumătate arierat, au supravieţuit. Trăiesc şi azi, închişi ca într-o vizuină, în acelaşi vast apartament pe vremuri luxos, cu un servitor şi un bucătar, într-o atmosferă de teroare, păziţi zi şi noapte. Nu ies niciodată din casă, ştiind că nici un paznic, şi nici o sumă de bani nu ar putea împiedica aplicarea inexorabilă a sentinţei, care fusese publicată într-o casetă mică dintr-un ziar local chinez : „Wong Pulbere Stricată va fi pedepsit, el şi tot neamul lui".

— Robert şi cu mine, spuse Brian Kwok, l-am interogat o dată pe acel băiat bolnav mintal.

— Da ?

— Da. Groaznic. Fiecare uşă e închisă cu lacăte şi lanţuri, fiecare fereastră acoperită de scînduri bătute în cuie. Doar cîteva găuri ici şi colo. Nu ieşise din casă de cînd începuse masacrul. Locul mirosea urît. Doamne ce urît mirosea ! Bătrînul nu face nimic altceva decît să joace dame cu nepotul lui şi să privească la televizor.

— Şi aşteaptă, spuse Armstrong. Va veni şi ziua lor o dată. Nepotul lui trebuie să aibă şase sau şapte ani acum.

— Cred că ceea ce spui confirmă punctul meu de vedere, spuse Dunross. Tsu-yan nu este ca acesta şi n-a fost niciodată. Şi ce posibile foloase ar avea Tsu-yan din cîteva puşti M14. Dacă ar fi vrut, cred că ar fi putut aduna jumătate din armata naţionalistă şi un batalion de tancuri.

— În Taiwan, dar nu în Hong Kong.

— În negocierile voastre cu Bartlett, Tsu-yan a fost vreodată implicat ? întrebă Armstrong.

— Da. A fost la New York o dată şi la Los Angeles, ca reprezentant al nostru. De fiecare dată cu John Chen. Ei au iniţiat acordul între Compania *Struan* şi *Par-Con Industries* care urmează să fie finalizat — sau abandonat — aici, luna aceasta. L-au invitat oficial pe Bartlett la Hong Kong în numele meu.

Armstrong se uită la colegul său chinez. Apoi spuse :

— Cînd a fost asta ?

— Acum patru luni. A durat atît pentru ca ambele părţi să aibă timp să pregătească toate detaliile.

— John Chen, eh ? spuse Armstrong. El e, în mod sigur, *Casa Chen.*

— Ştii că John nu e genul, spuse Dunross. Nu are nici un motiv să se implice într-o asemenea afacere. Trebuie să fie doar o coincidenţă.

— Mai e încă o coincidenţă curioasă, zise Brian Kwok. Şi Tsu-yan şi John Chen cunosc un american, pe nume Banastasio. Oricum, amîndoi au fost văzuţi în compania lui. Îţi spune ceva numele acesta ?

— Nu. Cine e ?

— Un escroc de primă mînă, suspectat a fi gangster.

— Este de asemenea bănuit a avea strînse legături cu una din familiile *Cosa Nostra.* Vincenzo Banastasio.

Dunross se încruntă.

— Ai spus au fost văzuţi în compania lui ? Dar cine i-a văzut ?

— FBI-ul.

Tăcerea deveni mai apăsătoare. Armstrong căută o ţigară în buzunar. Dunross îi împinse tabachera de argint.

— Serveşte-te !

— Mulţumesc, nu. Nu trebuie să... Am făcut-o automat. Nu mai fumez de cîteva săptămîni. E ucigător ! apoi adăugă, încercînd să uite de dorinţa de a fuma. FBI-ul ne-a transmis nouă informaţia pentru că Tsu-yan şi domnul John Chen sînt persoane atît de importante aici. Ne-au cerut să fim cu ochii pe ei.

Dunross îşi aminti brusc remarca lui Foxwell despre un capitalist de seamă care era în secret comunist şi pe care îl urmăreau în Sinclair Towers. Hristoase, se gîndi el, Tsu-yan are acolo un apartament. Şi John Chen la fel. În mod sigur, nici unul din ei nu poate avea legături cu comuniştii.

— Sigur, contrabanda cu heroină este o mare afacere, spuse Armstrong pe un ton ferm.

— Ce vrei să spui, Robert ?

— Finanţarea contrabandei cu droguri necesită uriaşe sume de bani. Acestea nu pot veni decît de la bănci sau bancheri, în secret, bineînţeles. Tsu-yan este membru în consiliul de administraţie al mai multor bănci. La fel şi domnul Chen.

— Robert, ia-o mai încet cu asemenea afirmaţii, zise Dunross enervat. Tragi concluzii foarte periculoase fără să ai nici cea mai mică dovadă. Îmi închipui că pentru aşa ceva poţi fi dat în judecată, şi nu aş dori-o.

— Ai dreptate, scuze. Îmi retrag afirmaţiile. Totuşi, comerţul cu droguri e o mare afacere, iar aici, în Hong Kong, negoţul acesta se face pe scară largă, îndeosebi pentru piaţa americană. Oricum, voi afla eu cine sînt ticăloşii ăştia de la noi.

— Asta-i lăudabil. Iar din partea *Companiei Struan* şi a mea, ai tot sprijinul. Şi eu detest contrabanda.

— Oh, eu nu urăsc contrabanda, tai-pan, nici pe contrabandişti. Face parte din viaţă. E doar un alt fel de afacere — ilegală desigur — dar totuşi afacere. Mi s-a dat misiunea de a afla cine sînt tai-panii. Este o chestiune de satisfacţie personală, asta-i tot.

— Dacă doreşti să fii ajutat, e suficient să-mi ceri.

— Mulţumesc ! Armstrong se ridică de pe scaun cu un aer plictisit. Înainte de a pleca, aş vrea să îţi mai spun vreo două coincidenţe. Cînd numele lui Tsu-yan şi cel al lui Chen de la *Nobila Casă* au fost pronunţate azi dimineaţă, ne-am gîndit că ar fi fost bine să avem o discuţie cu ei imediat, dar, la scurt timp după ce am găsit armele, Tsu-yan a luat primul avion spre Taipe. Curios, nu-i aşa ?

— El aleargă încoace şi încolo tot timpul, zise Dunross, însă îngrijorarea sa crescuse, Tsu-yan era aşteptat la petrecerea lui în seara aceea, ar fi fost extraordinar să nu apară.

Armstrong dădu din cap.

— Se pare că a fost o hotărîre luată în ultimul moment — fără rezervare, fără bilet, fără bagaje, doar cîţiva dolari strecuraţi pe sub tejghea şi unul dintre cei cu loc a rămas pe dinafară, iar el a primit locul. Nu avea la el decît o servietă. Curios, nu ?

Brian Kwok zise :

— Nu avem nici o speranță că taiwanezii îl vor extrăda.

Dunross îl privi atent, apoi se uită din nou la Armstrong cu ochii săi fermi, străvezii ca gheața mării.

— Spuneai că sînt două coincidențe. Care este cea de-a doua ?

— Nu reușim să-l găsim pe John Chen.

— Ce spui ?

— Nu e acasă, nici la iubita lui, nici în alte locuri pe care le frecventează. Îi urmărim, din cînd în cînd, și pe el și pe Tsu-yan, de cîteva luni, de cînd ne-a informat FBI-ul.

Liniștea se așternu din nou.

— Ați controlat ambarcațiunea lui ? întrebă Dunross, fiind sigur că o făcuseră.

— Este la locul ei, ancorată, de ieri nu a mai ieșit în larg. N-a mai fost nici tînărul lui ajutor.

— O fi la terenul de golf ?

— Nu, nu e acolo, spuse Armstrong. Nici la hipodrom. N-a fost la antrenament, deși era așteptat, ne-a spus antrenorul. A plecat, a dispărut, a fugit.

6

Ora 11.15.

În sala de consiliu domnea o liniște ciudată.

— E ceva în neregulă ? întrebă Casey. Cifrele sînt foarte clare.

Cei patru bărbați din jurul mesei se uitară la ea. Andrew Gavallan, Linbar Struan, Jacques deVille și Phillip Chen, toți membri ai Consiliului de administrație intern.

Andrew Gavallan avea 47 de ani și era înalt și slab. Privi la teancul de hîrtii din fața lui. *Dew neh loh moh* pe toate femeile băgate în afaceri, își spuse supărat.

— Poate că ar fi mai bine să discutăm cu domnul Bartlett, spuse el jenat, neînțelegînd încă foarte bine că trebuiau să trateze cu o femeie.

— V-am spus deja că eu mă ocup de aceste probleme, răspunse ea, încercînd să nu-și piardă răbdarea. Sînt administrator și vicepreședinte executiv al *Companiei Par-Con Industries* și împuternicită să negociez cu dumneavoastră. Vi s-a confirmat aceasta în scris luna trecută.

Casey se stăpîni. Întîlnirea decursese greu. De la șocul lor inițial că trebuiau să discute cu o femeie, la inevitabila lor stînjeneală mult prea politicoasă, așteptînd-o pe ea să se așeze prima, să vorbească ea prima, apoi neluînd loc pînă ce nu-i invitase ea, discutînd banalități, nevrînd să treacă la afaceri, nedorind să negocieze cu ea ca persoană, ca persoană implicată în afaceri, spunîndu-i că soțiile lor ar fi încîntate să o însoțească la cumpărături, apoi rămînînd muți de uimire cînd văzuseră că știa toate detaliile proiectului lor. Toate acestea făceau parte dintr-o schemă cunoscută, căreia în mod normal ea ar fi putut să-i facă față. Dar nu în ziua aceea, o, Doamne, gîndi ea, trebuie să reușesc. Trebuie să o scot la capăt cu ei.

— De fapt e foarte ușor, spusese ea la început, încercînd să le alunge stînjeneala și folosind introducerea ei obișnuită. Uitați că sînt femeie — judecați-mi doar competența. Acum, pe agenda noastră de lucru sînt trei probleme fabricile de poliuretan, reprezentanța noastră pentru închirierea de computere și, în final, reprezentanța noastră generală pentru produsele petrochimice, îngrășăminte, produse farmaceutice și sportive pe piața asiatică. Să rezolvăm mai întîi cu fabricile de poliuretan, livrarea de produse chimice și un proiect de eșalonare a finanțării.

Le-a oferit imediat grafice și documentarea pregătită, le-a expus pe scurt toate datele, cifrele și procentajele, cheltuielile băncii și rata dobînzii, repede și foarte clar, astfel ca pînă și mintea cea mai înceată să înțeleagă proiectul. Iar acum se uitau cu toții lung la ea.

Andrew Gavallan rupse tăcerea.

— Totul... totul este foarte impresionant, draga mea.

— De fapt nu sînt draga dumneavoastră, spuse ea rîzînd. Am un nas băgăreț, sînt foarte insistentă și neînduplecată cînd e vorba de compania mea.

— Dar, domnişoară, interveni Jacques deVille cu un suav farmec galic, nasul dumitale este întrutotul perfect.

— *Merci, monsieur,* răspunse ea imediat, adăugînd fără efort într-o franceză acceptabilă : Dar, vă rog, n-am putea deocamdată lăsa deoparte forma nasului meu şi discuta forma înţelegerii noastre ? E mai bine să nu le amestecăm, nu ?

Din nou linişte. Linbar Struan spuse :

— Doriţi nişte cafea ?

— Nu, mulţumesc, domnule Struan, răspunse Casey, atentă să respecte obiceiul lor şi să nu li se adreseze pe numele mic prea devreme. Putem să discutăm această propunere ? Este cea pe care v-am trimis-o luna trecută... Am încercat să cuprind toate problemele, şi ale dumneavoastră, şi ale noastre.

Liniştea se lăsă din nou. Linbar Struan, 34 de ani, un bărbat frumos, cu păr blond-roşcat şi ochi albaştri, nepăsători, stărui

— Sînteţi sigură că nu doriţi cafea ? Sau poate ceai ?

— Nu, mulţumesc. Deci acceptaţi propunerea noastră ca atare ?

Phillip Chen tuşi şi spuse :

— Acceptăm în principiu să facem afaceri cu *Par-Con* în cîteva domenii. Preambulul la contract o indică. În ceea ce priveşte fabricile de poliuretan...

Casey îi ascultă consideraţiile generale, apoi mai încercă o dată să treacă la lucruri mai concrete — motivul acestei întîlniri. Dar totul mergea foarte greu şi îi simţea agitaţi. Niciodată nu fusese atît de rău. Poate pentru că sînt englezi şi n-am mai avut de-a face cu englezi pînă acum.

— Există ceva în mod deosebit pe care vreţi să-l lămuriţi ? întrebă ea. Dacă e ceva ce nu înţelegeţi...

Gavallan spuse :

— Înţelegem foarte bine. Ne oferiţi condiţii care sînt inegale. Noi finanţăm construirea fabricilor. Dumneavoastră ne furnizaţi maşinile, dar costul lor se amortizează în trei ani, ceea ce va bloca orice flux de capital lichid şi va însemna anularea oricărui profit pentru cel puţin cinci ani.

— Mi s-a spus că există obiceiul în Hong Kong de a amortiza în trei ani costul total al unei construcţii, răspunse ea la fel de repede, bucuroasă de provocare. Nu

vrem decît să respectăm obiceiul dumneavoastră. Dacă vreţi cinci — sau zece ani pentru amortizare — de acord cu condiţia ca aceasta să se aplice şi la construcţie.

— Dumneavoastră nu plătiţi pentru maşini — ele sînt închiriate şi taxa lunară plătită de societatea mixtă este mare.

— Care este pentru dumneavoastră cea mai înaltă rată bancară de azi, domnule Gavallan ?

S-au consultat, apoi i-au spus-o. După cîteva socoteli cu rigla de calcul, ea continuă :

— La rata de azi aţi putea economisi 17.000 dolari Hong Kong pe săptămînă pentru o maşină dacă acceptaţi acordul nostru care, în perioada despre care vorbim — o altă socoteală rapidă — vă va aduce un profit final cu 32% peste cea mai bună sumă pe care o puteţi obţine — şi discutăm despre milioane de dolari.

Ei o priviră în tăcere. Andrew Gavallan îi puse o mulţime de întrebări în legătură cu cifrele, dar ea nu se încurcă. Antipatia lor crescu. Tăcere. Era sigură că erau zăpăciţi de toate cifrele ei. Ce pot să le mai spun ca să-i conving ? se întrebă, din ce în ce mai neliniştită. *Compania Struan* se va îmbogăţi dacă-şi vor mişca fundurile, noi vom face avere, iar eu îmi voi face banii de tăvăleală. Numai cu spuma şi *Struan* va fi bogat, iar *Par-Con* va obţine un beneficiu net de aproape 80.000 dolari pe lună în următorii 110 ani, iar Linc a spus că voi avea şi eu partea mea.

— Cît vreţi ? o întrebase, chiar înainte să plece din America.

— 51 la sută, răspunse ea rîzînd, dacă tot mă întrebi.

— 3 la sută.

— Haide, Linc, vreau şi eu banii de tăvăleală.

— Pune pe picioare toată afacerea şi ai 100.000 de acţiuni *Par-Con* la 4 dolari sub preţul pieţii.

— S-a făcut. Dar vreau şi compania de poliuretan, spusese ea, ţinîndu-şi răsuflarea. Eu am început-o şi o vreau. 51 la sută. Pentru mine.

— În schimbul a ce ?

— Al *Companiei Struan.*

— S-a făcut.

Casey aşteptă aparent calmă. Cînd socoti că a venit momentul, spuse inocent :

— Ne-am înţeles deci, propunerea noastră rămîne valabilă ca atare ? Participăm cu 50% fiecare, ce poate fi mai bine decît atît ?

— Eu continui să susţin că nu oferiţi 50% din finanţarea societăţii mixte, răspunse tăios Andrew Gavallan. Dumneavoastră daţi maşinile şi materialele pe bază de credit, deci riscul dumneavoastră nu este echivalent cu al nostru.

— Dar aceasta este pentru taxele noastre şi pentru micşorarea cheltuielilor lichide, domnilor. Noi plătim din intrările de capital lichid. Cifrele sînt aceleaşi. Faptul că noi includem un rabat de uzură şi alte reduceri nu are nici o importanţă per total ! şi mai inocent, întinzîndu-le o nadă, adăugă : Noi finanţăm în Statele Unite, unde sîntem experţi. Dumneavoastră finanţaţi în Hong Kong, unde sînteţi experţi.

Quillan Gornt se întoarse cu spatele spre fereastra biroului său.

— Vă repet, vă putem oferi condiţii mai bune pentru orice afacere pe care aţi face-o cu *Compania Struan*, domnule Bartlett. Orice afacere.

— Aţi risca dolar pentru dolar ?

— Dolar pentru dolar.

Englezul veni de la fereastră şi se aşeză în spatele biroului său gol şi se uită din nou la Bartlett. Se aflau la ultimul etaj al clădirii Rothwell-Gornt, cu vedere spre Connaught Road şi faleză. Gornt era un bărbat voinic, de aproape 1,80 m, cu o faţă severă, încadrată de barbă, cu păr negru spicat cu alb, ca şi sprîncenele stufoase, şi cu ochi căprui.

— Nu e nici un secret că cele două companii — a noastră şi a lor — sînt mari rivale, dar vă asigur că putem oferi un preţ mai mare decît al lor, îi putem întrece, şi pot rezolva aspectul financiar care ne priveşte în această săptămînă. Noi doi, dumneavoastră şi cu mine, am putea avea o colaborare profitabilă. V-aş sugera să întemeiem o companie bazată pe legile din Hong Kong — taxele de aici sînt foarte rezonabile — 15% din tot ceea ce se cîştigă în Hong Kong, iar tot ceea ce se obţine în afara insulei este scutit de taxe ! Gornt zîmbi. Mai bine decît în Statele Unite.

— Mult mai bine, spuse Bartlett, care stătea într-un fotoliu de piele cu spătar înalt. Cu-adevărat mult mai bine.

— De aceea vă interesează Hong Kongul ?
— Unul dintre motive.
— Şi celelalte ?
— Nu există aici nici o companie atît de mare ca a mea, şi ar trebui să fie. Aceasta este epoca Pacificului. Dar aţi putea beneficia de venirea noastră. Avem multă experienţă pe care nu o aveţi şi un cuvînt de spus pe piaţa americană. Pe de altă parte *Rothwell-Gornt* şi *Struan* au experienţa care ne lipseşte nouă şi un cuvînt de spus pe piaţa asiatică.
— Cum am putea cimenta o colaborare ?
— Mai întîi trebuie să aflu ce vrea *Compania Struan*. Am început negocierile cu ei, şi nu-mi place să schimb avioanele la mijlocul cursei.
— Pot să vă spun eu ce vor : profit pentru ei şi la dracu' cu toţi ceilalţi ! zîmbi Gornt cu cruzime.
— Ceea ce am discutat cu ei părea corect.
— Sînt foarte pricepuţi să facă totul să pară corect şi să participe cu jumătate din sumă, apoi să vîndă cui vor ei pentru a obţine un profit şi totuşi să aibă controlul asupra afacerii.
— Asta nu s-ar putea face cu noi.
— O fac de aproape un secol şi jumătate. Au învăţat deja o serie de şmecherii.
— Şi dumneavoastră la fel.
— Bineînţeles. Dar *Compania Struan* este altfel decît noi. Noi deţinem companii şi diferite afaceri, ei sînt doar acţionari. Ei deţin puţin mai mult de 5% în majoritatea filialelor lor, şi totuşi au control absolut prin voturile lor speciale sau introducînd în contractele lor de asociere o clauză obligatorie care stipulează că *tai-pan*-ul lor este şi *tai-pan*-ul filialei cu drept absolut de decizie.
— Pare o chestie deşteaptă.
— Este. Şi ei sînt. Dar noi sîntem mai buni şi mai corecţi — iar contactele şi influenţa noastră în China şi pe toate ţărmurile Pacificului cu excepţia Statelor Unite şi a Canadei, sînt mai puternice decît ale lor, şi devin din zi în zi mai puternice.
— De ce ?
— Pentru că operaţiunile companiei noastre au început în Shanghai — cel mai important oraş din Asia — unde am devenit cei mai puternici. *Struan* s-a concentrat întot-

deauna pe Hong Kong, care, pînă recent, a fost aproape o baltă provincială.

— Dar Shanghaiul a ieşit din joc, şi asta de cînd comuniştii au închis continentul în '49. Azi nu mai există comerţ internaţional în Shanghai — totul trece prin Canton.

— Da, dar locuitorii lui au părăsit China şi au venit în sud cu bani, minte şi curaj, şi au făcut din Hong Kong ceea ce este el azi şi ceea ce va fi mîine metropola actuală şi viitoare a întregului Pacific.

— Mai mare decît Singapore ?

— Absolut.

— Şi decît Manila ?

— Absolut.

— Şi decît Tokio ?

— Acesta va fi întotdeauna numai pentru japonezi, ochii lui Gornt străluciră şi liniile feţei se adînciră. Hong Kongul este cel mai mare oraş din Asia, domnule Bartlett. Cine îl stăpîneşte va stăpîni în cele din urmă Asia... Evident, vorbesc despre comerţ, finanţe, construcţia de nave şi marile afaceri.

— Ce se întîmplă cu China Roşie ?

— Credem că Hong Kongul îi aduce foloase RPC-ului — cum îi spunem noi Republicii Populare China. Pentru ei noi sîntem „uşa deschisă" ţinută sub control. Hong Kongul şi *Rothwell-Gornt* reprezintă viitorul.

— De ce ?

— Pentru că Shanghaiul a fost centrul comercial şi industrial al Chinei, cel care imprima ritmul afacerilor, locuitorii lui sînt oamenii de afaceri ai Chinei, aşa cum au fost întotdeauna şi cum vor fi mereu. Iar acum cei mai buni sînt aici cu noi. Veţi vedea în curînd diferenţa dintre cei din Canton şi cei din Shanghai. Cei din Shanghai sînt întreprinzătorii, industriaşii, promotorii şi internaţionaliştii. Nu există magnat al industriei textile, armator sau mare industriaş care să nu fie din Shanghai. Cei din Canton au afaceri de familie, domnule Bartlett, ei sînt independenţi, dar cei din Shanghai înţeleg ce înseamnă o societate comercială, corporaţiile şi, mai ales, tot ceea ce este legat de finanţe şi activitatea bancară, şi Gornt îşi aprinse o altă ţigară. În aceasta stă puterea noastră, de aceea sîntem mai buni decît *Compania Struan* — şi în final vom fi primii.

Linc Bartlett îl studie pe omul din fața lui. Din dosarul pe care Casey i-l făcuse, știa că Gornt se născuse în Shanghai din părinți britanici, avea 48 de ani, era văduv cu doi copii mari, și fusese căpitan în infanteria australiană din Pacific, în anii 1942–45. Mai știa că el conducea *Rothwell Gornt* foarte bine, ca pe un domeniu personal, de 8 ani, de cînd preluase Compania de la tatăl său. Bartlett se foi în fotoliul adînc de piele.

— Dacă sînteți în concurență cu *Struan* și sînteți sigur că în final veți fi primii, de ce să așteptați ? De ce nu-i înghițiți ?

Gornt îl studie, cu fața sa colțuroasă rigidă.

— Nimic pe lumea asta nu mi-ar place mai mult. Dar nu pot, nu încă. Eram cît pe-aci s-o fac acum trei ani — au forțat prea mult nota, *joss*-ul fostului *tai-pan* se terminase.

— *Joss*-ul ?

— E un cuvînt chinezesc ce înseamnă noroc, soartă, dar și ceva mai mult. Gornt îl privi gînditor. Noi sîntem foarte superstițioși aici. *Joss*-ul este foarte important, la fel ca și calcularea timpului. *Joss*-ul lui Alastair Struan s-a terminat sau s-a schimbat, ultimul lui an de conducere a fost dezastruos pentru el, și apoi, în disperare, i-a predat conducerea lui Ian Dunross. Au fost cît pe-aci să se prăbușească atunci. Începuseră cererile presante din partea creditorilor, a acționarilor, a băncii. Am încercat să profit de situație dar Dunross s-a chinuit să iasă din încurcătură și a stabilizat piața.

— Cum ?

— Să spunem doar că a făcut abuz de influență în anumite cercuri bancare.

Gornt își aminti cu o furie rece cum Havergill, la bancă, brusc, contrar tuturor aranjamentelor lor secrete, nu s-a mai opus cererii *Companiei Struan* pentru un credit temporar imens, care i-a dat lui Dunross răgazul pentru a se pune din nou pe picioare.

Gornt își aduse aminte de furia imensă cu care îi telefonase lui Havergill. „De ce dracu' ai făcut asta ?" îl întrebase. „O sută de milioane drept credit extraordinar ? Pentru Dumnezeu, le-ai salvat gîtul. Îi aveam în mînă. De ce ?" Havergill îi spusese că Dunross a strîns suficiente voturi în consiliu, și a exercitat mari presiuni asupra lui. Nu mai era nimic de făcut...

Da, își spuse Gornt privindu-l pe american. Atunci am pierdut, dar eu cred că tu ești detonatorul de 24 de carate care va face să explodeze bomba ce va trimite la dracu' *Compania Struan* pentru totdeauna din Asia.

— Dunross a mers prea departe atunci, domnule Bartlett. Și-a făcut cîțiva dușmani de moarte. Dar acum noi sîntem la fel de puternici. E ceea ce ați numi un joc nedecis. Ei nu pot pune mîna pe noi, iar noi nu putem pune mîna pe ei.

— Doar dacă fac o greșeală.

— Sau noi facem o greșeală ! bărbatul mai vîrstnic suflă un rotocol de fum și îl studie, într-un tîrziu îl privi din nou pe Bartlett. În final vom cîștiga. Timpul în Asia e oarecum diferit de timpul în Statele Unite.

— Asta mi se spune și mie.

— Nu credeți ?

— Știu că aceleași reguli de supraviețuire se aplică aici, acolo, sau oriunde în lume. Diferă doar măsura.

Gornt se uită la fumul care urca din țigara sa către tavanul biroului lui mare, cu fotolii vechi de piele, lustruite de folosință, și minunate picturi în ulei pe pereți, mirosea a piele veche și a țigări bune. Scaunul lui Gornt, cu spătar înalt, sculptat în stejar și îmbrăcat în pluș roșu, părea solid, tare și funcțional, gîndi Bartlett, ca și omul care stă pe el.

— Putem oferi mai mult decît *Struan* și avem timpul de partea noastră, aici, acolo, și oriunde în lume, spuse Gornt.

Bartlett rîse. Gornt zîmbi și el, dar Bartlett observă că ochii lui nu zîmbeau.

— Dați o raită prin oraș, domnule Bartlett. Întrebați despre noi, și despre ei. Apoi hotărîți-vă.

— Da, așa voi face.

— Am auzit că avionul dumneavoastră e sechestrat.

— Da. E-adevărat. Polițiștii de la aeroport au găsit niște arme în el.

— Am auzit. Curios. Ei bine, dacă nu mai vreți să-l aveți sub sechestru, poate vă pot fi de folos cumva.

— Ați putea să mă ajutați chiar acum spunîndu-mi de ce și cine.

— Habar n-am — dar pun pariu că cineva de la *Struan* știe.

— De ce ?

— Vă ştiau mişcările pas cu pas.
— Şi dumneavoastră le ştiaţi.
— Da. Dar nu are nici o legătură cu noi.
— Cine ştia că vom avea această întîlnire, domnule Gornt ?
— Dumneavoastră şi cu mine. Aşa cum ne-am înţeles. De aici nu a plecat nici o informaţie, domnule Bartlett. După întîlnirea noastră secretă în New York anul trecut, totul s-a rezolvat prin telefon — nici măcar un telex de confirmare. Sînt de acord cu dorinţa dumneavoastră înţeleaptă de prudenţă, discreţie şi tratarea personală a afacerilor. Între patru ochi. Dar cine din oamenii dumneavoastră ştia de... de interesul nostru reciproc ?
— Nimeni în afară de mine.
— Nici măcar doamna administrator şi vicepreşedinte executiv ? întrebă Gornt cu vădită surprindere.
— Nu, domnule. Cînd aţi aflat că vicepreşedintele e femeie ?
— În New York. Ei, domnule Bartlett, nu e posibil să ne gîndim la o colaborare cu dumneavoastră fără a cunoaşte dosarul dumneavoastră şi al principalilor dumneavoastră directori.
— Bun. Asta va economisi timp.
— E ciudat să numeşti o femeie într-o astfel de poziţie cheie.
— Ea este braţul meu drept şi cel stîng şi cel mai bun director pe care l-am avut vreodată.
— De ce nu i-aţi spus de întîlnirea noastră de azi ?
— Una din primele reguli ale supravieţuirii este păstrarea opţiunilor deschise.
— Adică ?
— Adică nu-mi conduc afacerile cu ajutorul colaboratorilor. În plus, îmi place să ţin unele operaţiuni secrete. Bartlett se gîndi cîteva clipe, apoi adăugă : Nu e vorba de o lipsă de încredere. De fapt, îi uşurez situaţia. Dacă cineva de la *Struan* află şi o întreabă de ce mă întîlnesc cu dumneavoastră, uimirea ei va fi autentică.

După o pauză, Gornt spuse :
— Foarte rar găseşti pe cineva cu adevărat demn de încredere. Foarte rar.
— De ce ar vrea cineva să aibă în Hong Kong puşti M14 şi grenade şi de ce să folosească avionul meu ?

— Nu ştiu, dar mi-am propus să aflu, Gornt îşi stinse ţigara, scrumiera era din porţelan — dinastia Sung. Îl cunoaşteţi pe Tsu-yan ?

— L-am întîlnit de cîteva ori. De ce ?

— E un tip de treabă, deşi e director la *Compania Struan.*

— E din Shanghai ?

— Da. Unul dintre cei mai buni, şi Gornt îşi ridică privirea, o privire aspră. E posibil să aveţi şi un alt avantaj dacă trataţi cu noi, domnule Bartlett. Am auzit că *Struan* şi-a depăşit destul de mult posibilităţile de credit — Dunross mizează mult pe flota sa, în special pe cele două cargoboturi de mare capacitate pe care le-a comandat în Japonia. Primul trebuie plătit efectiv cam într-o săptămînă. Apoi, se mai aude că va face o ofertă pentru *Asian Properties.* Aţi auzit de ei ?

— Mari operaţiuni funciare, multe proprietăţi în tot Hong Kongul.

— Da. Sînt cei mai mari — mai mari chiar decît firma K.I.

— *Kowloon Investments* face parte din compania *Struan ?* Credeam că sînt o companie separată.

— Aparent sînt. Dar Dunross este *tai-pan* la K.I. — ele au întotdeauna acelaşi *tai-pan.*

— Întotdeauna ?

— Întotdeauna. Figurează în primele clauze ale contractelor lor. Dar Ian merge prea departe. E posibil ca *Nobila Casă* să devină în curînd neonorabilă. Are prea puţine lichidităţi în acest moment.

Bartlett se gîndi o clipă, apoi întrebă :

— De ce nu vă uniţi cu altă companie, poate *Asian Properties,* ca să preluaţi pe *Struan ?* Asta-i ce aş face eu în Statele Unite dacă aş vrea o companie pe care nu aş putea să o iau singur.

— Asta vreţi să faceţi aici, domnule Bartlett ? întrebă imediat Gornt, prefăcîndu-se şocat. Să „luaţi“ *Compania Struan ?*

— E posibil ?

Gornt privi cu atenţie tavanul înainte de a răspunde.

— Da — dar va trebui să aveţi un partener. S-ar putea să o faceţi cu *Asian Properties,* dar mă îndoiesc. Jason Plumm, *tai-pan*-ul, nu are curajul necesar. De noi aţi avea

nevoie. Numai noi avem isteţimea, cunoaşterea şi dorinţa. Oricum, va trebui să riscaţi o sumă foarte mare de bani. Lichizi.

— Cît ?

Gornt rîse.

— Mă voi gîndi la asta. Dar mai întîi trebuie să-mi spuneţi cît de serios vorbiţi.

— Şi dacă vorbesc serios, sînteţi alături de mine ?

Gornt se uită la el lung.

— Mai întîi trebuie să fiu sigur, foarte sigur, cît de serios vorbiţi. Nu e nici un secret că detest *Compania Struan* în general, şi pe Ian Dunross în mod special, că aş vrea să-i distrug. Deci îmi ştiţi deja poziţia pe care o am de foarte multă vreme. Dar eu nu o ştiu pe a dumneavoastră. Încă.

— Dacă am putea lua *Compania Struan*, ar merita ?

— O, da, domnule Bartlett. O, da — da, ar merita, spuse jovial Gornt, apoi vocea i se înăspri din nou. Dar totuşi trebuie să ştiu cît de serios vorbiţi.

— O să vă spun după ce îl văd pe Dunross.

— Aveţi de gînd să-i sugeraţi acelaşi lucru şi lui — că împreună puteţi înghiţi *Rothwell-Gornt* ?

— Am venit aici ca să fac din *Par-Con* o societate internaţională, domnule Gornt. Poate pînă la o investiţie de 30 de milioane dolari pentru o întreagă gamă de mărfuri, fabrici şi depozite. Cu puţin timp în urmă nici nu ştiam de *Struan* — sau de *Rothwell-Gornt*. Sau de rivalitatea dumneavoastră.

— Foarte bine, domnule Bartlett, să o lăsăm deocamdată aşa. Orice veţi face va fi interesant. Da. Va fi interesant de văzut dacă ştiţi să ţineţi în mînă un cuţit.

Bartlett se uită lung la el, neînţelegînd.

— E o veche zicală legată de bucătăria chinezească, domnule Bartlett. Ştiţi să gătiţi ?

— Nu.

— Gătitul e unul din hobby-urile mele. Chinezii spun că e important să ştii cum se ţine în mînă un cuţit, că nu-l poţi folosi pînă nu ştii să-l ţii corect. Altfel te vei tăia, şi acesta e un început foarte prost, nu ?

Bartlett zîmbi.

— Cum se ţine un cuţit, deci ? O să ţin minte asta. Nu, nu ştiu să gătesc. Niciodată n-am ajuns să învăţ — şi nici Casey habar n-are să gătească.

— Chinezii spun că există trei arte în care nici o altă civilizaţie nu se poate compara cu ei — literatura, pictura în penel şi pregătitul bucatelor. Înclin să fiu de acord cu ei. Vă place mîncarea bună ?

— Cea mai bună masă pe care am luat-o vreodată a fost într-un restaurant în afara Romei, pe Via Flaminia, *Casale*.

— Atunci avem cel puţin un lucru în comun, domnule Bartlett, *Casale* este şi unul din restaurantele mele preferate.

— Casey m-a dus acolo o dată — *spaghetti alla matriciana al dente* şi *buscetti* cu o sticlă de bere de la gheaţă, urmate de *piccata* şi din nou bere. N-am să uit masa asta niciodată.

Gornt zîmbi.

— Poate veţi lua masa cu mine cît rămîneţi aici. Pot şi eu să vă ofer *alla matriciana* — de fapt o veţi aprecia la fel de mult, e exact aceeaşi reţetă.

— Mi-ar face plăcere.

— Şi o sticlă de Valpolicella, sau un vin grozav de Toscana.

— Mie de fapt îmi place berea cu *pasta*. Bere americană de la gheaţă, direct din cutie.

După o pauză Gornt întrebă.

— Cît staţi în Hong Kong ?

— Cît e nevoie, spuse Bartlett fără ezitare.

— Bun. Atunci luăm masa împreună într-o zi săptămîna viitoare ? Marţi sau miercuri ?

— Marţi ar fi grozav, mulţumesc. Pot s-o aduc şi pe Casey ?

— Bineînţeles, apoi Gornt adăugă : Probabil că atunci veţi fi mai sigur de ceea ce vreţi să faceţi.

Bartlett rîse.

— Iar dumneavoastră veţi şti atunci dacă pot să ţin în mînă un cuţit.

— Poate. Dar ţineţi minte un lucru, domnule Bartlett. Dacă ne vom uni vreodată forţele pentru a ataca *Struan*, odată intrat în luptă nu va exista nici o modalitate de a te retrage din ea fără a fi rănit serios. Chiar foarte serios rănit. Eu trebuie să fiu foarte sigur. În fond, chiar rănit

vă puteţi retrage oricînd în America pentru a începe lupta altădată. Noi rămînem aici — deci riscul este inegal.

— Dar şi cîştigul este inegal. Dumneavoastră aţi cîştiga ceva deosebit de preţios care pentru mine nu înseamnă nici zece cenţi. Aţi deveni *Nobila Casă.*

— Da, spuse Gornt, închizînd ochii, se aplecă înainte să ia o ţigară în timp ce piciorul lui stîng se mişcă în spatele biroului pentru a apăsa pe un buton ascuns în podea. Hai să lăsăm totul pe mar...

Interfonul bîzîi uşor.

— Scuzaţi-mă, domnule Gornt, doriţi să amîn şedinţa consiliului de conducere ? întrebă secretara lui.

— Nu, spuse Gornt. Pot să aştepte.

— Bine, domnule. Domnişoara Ramos este aici. Puteţi să-i acordaţi cîteva minute ?

Gornt se prefăcu surprins.

— O clipă. Se uită la Bartlett. Am stabilit deci ?

— Da, Bartlett se ridică imediat. Rămîne stabilit pentru marţi. Pînă atunci, hai să lăsăm totul „pe foc".

Se întoarse să plece, dar Gornt îl opri.

— O clipă doar, domnule Bartlett, spuse el, apoi în interfon : roag-o să intre, închise butonul interfonului şi se ridică. Îmi pare bine că ne-am întîlnit.

Uşa se deschise şi fata intră. Avea 25 de ani şi era uluitoare, cu păr negru, scurt şi ochi violet închis, evident eurasiatică, îmbrăcată sport, în blue-jeans americani, deschişi la culoare şi o cămaşă.

— Bună, Quillan, spuse, cu un zîmbet ce încălzi camera, într-o engleză în care se simţea un uşor accent american. Iartă-mă că te deranjez, dar tocmai m-am întors de la Bangkok şi voiam să te salut.

— Mă bucur că ai făcut-o, Orlanda, şi Gornt zîmbi către Bartlett, care rămăsese cu ochii la ea. Linc Bartlett, din America. Orlanda Ramos.

— Hello, spuse Bartlett.

— Hello... oh, Linc Bartlett ? Traficantul de arme american, milionarul ? rîse ea.

— Cum ?

— Oh, nu fiţi atît de şocat, domnule Bartlett. Toată lumea din Hong Kong ştie — Hong Kongul e doar un sat.

— Serios — cum de ştiţi ?

— Am citit în ziarul meu de dimineaţă.

— Imposibil ! S-a întîmplat la 5 şi jumătate în dimineaţa asta.

— Era în *Fai Pao — Expres* — la „Ultima oră" la 9, azi-dimineaţă. E un ziar chinezesc şi chinezii ştiu tot ce se petrece aici. Nu vă faceţi probleme, ziarele englezeşti n-o să preia ştirea pînă la ediţia de după-amiază, dar vă puteţi aştepta ca atunci ziariştii să vă bată la uşă.

— Mulţumesc !

Ultimul lucru pe care-l vreau e afurisita de presă pe capul meu, gîndi Bartlett acru.

— Fiţi liniştit, domnule Bartlett, n-o să vă cer un interviu, deşi sînt reporter independent pentru presa chineză. Sînt deosebit de discretă, spuse ea. Nu-i aşa, Quillan ?

— Absolut. Mă pun chezaş pentru asta, spuse Gornt. Orlanda este demnă de încredere.

— Evident, dacă vreţi să-mi *oferiţi* un interviu — accept. Mîine.

— Mă voi gîndi la asta.

— Vă garantez că vă voi face un portret minunat.

— Chinezii chiar ştiu totul pe aici ?

— Bineînţeles, răspunse ea imediat. Dar *quai loh* — străinii — nu citesc ziarele chinezeşti, cu excepţia cîtorva ce colaborează cu China — cum face Quillan.

— Şi tot Serviciul Secret, secţia specială şi în general poliţia, spuse Gornt.

— Şi Ian Dunross, adăugă ea, arătîndu-şi vîrful limbii printre dinţi.

— Este atît de deştept ? întrebă Bartlett.

— Oh, da. Are în el sîngele Diavolului Struan.

— Nu înţeleg.

— Veţi înţelege, dacă veţi mai sta un timp pe aici.

Bartlett se gîndi la asta, apoi se încruntă.

— Ştiaţi şi despre puşti, domnule Gornt ?

— Numai că poliţia a găsit arme de contrabandă la bordul „avionului personal al milionarului american care a sosit noaptea trecută". Era şi în ziarul meu chinezesc de dimineaţă, *Sing Pao*, şi Gornt arboră un zîmbet sardonic. Adică *The Times* în cantoneză. Tot în coloana „Ultima oră". Dar, spre deosebire de Orlanda, sînt uimit că încă nu aţi

fost contactat de membrii presei noastre englezeşti. Ei sînt foarte harnici aici în Hong Kong. Mai harnici decît presupune Orlanda că sînt.

Bartlett simţi parfumul ei, dar insistă :

— Mă mir că nu aţi menţionat chestiunea, domnule Gornt.

— De ce-aş fi făcut-o ? Ce au de-a face puştile cu posibila noastră asociere viitoare ? Gornt chicoti. Dacă iese prost, Orlanda şi cu mine te vom vizita la închisoare.

— Bineînţeles, rîse ea.

— Mulţumesc frumos, simţind parfumul ei din nou. Bartlett lăsă deoparte puştile şi se ocupă de ea. Ramos — e un nume spaniol ?

— Portughez. Din Macao. Tatăl meu a lucrat pentru *Rothwell-Gornt* în Shanghai — mama mea e din Shanghai. Am crescut în Shanghai pînă în '49, apoi am plecat în America pentru cîţiva ani, la şcoala secundară în San Francisco.

— Da ? Oraşul meu natal e Los Angeles — am urmat şcoala în Valley.

— Îmi place California, spuse ea. Vă place Hong Kongul ?

— De-abia am ajuns, şi Bartlett zîmbi. Se pare că mi-am făcut o intrare explozivă.

Ea rîse. Dinţi albi, minunaţi.

— Hong Kongul e perfect — cu condiţia să poţi pleca în fiecare lună, sau aproape. Ar trebui să veniţi la Macao într-un week-end — e frumos, cu un aer de oraş vechi, numai la 50 de mile de aici, şi aveţi curse regulate. E cu totul altfel decît Hong Kongul, şi se întoarse către Bartlett. Încă o dată, îmi pare rău că v-am întrerupt, Quillan, voiam doar să te salut...

Se îndreptă spre ieşire.

— Nu, terminasem — tocmai plecam, spuse Bartlett, întrerupînd-o. Mulţumesc încă o dată, domnule Gornt. Ne vedem marţi, dacă nu cumva înainte... Sper să vă văd din nou, domnişoară Ramos.

— Da, mi-ar face plăcere. Iată cartea mea de vizită — dacă îmi veţi oferi interviul vă garantez o presă bună.

Îi întinse mîna şi el o atinse şi-i simţi căldura. Gornt îl conduse pînă la uşă, apoi o închise, se întoarse la birou şi luă o ţigară. Ea îi aprinse un chibrit, apoi stinse flacăra şi se aşeză în fotoliul în care stătuse Bartlett.

— E un bărbat frumos, spuse ea.

— Da. Dar e american, naiv, şi un tip foarte plin de el, căruia trebuie să i se dea puţin peste nas.

— Asta vrei să fac eu ?

— Poate. I-ai văzut dosarul ?

— Da. Foarte interesant, zîmbi Orlanda.

— Nu trebuie să-i ceri bani, spuse Gornt tăios.

— Ayeeyah, Quillan, mă crezi atît de proastă ? răspunse ea la fel de tăios, cu ochii fulgerînd.

— Bun.

— De ce-ar introduce arme în Hong Kong ?

— Da, oare de ce ? Poate cineva s-a folosit de el.

— Probabil că asta e. Dacă aş avea banii lui n-aş încerca să fac aşa o prostie.

— Nu, spuse Gornt.

— Oh, ţi-a plăcut chestia că sînt reporter independent ? Cred că am adus-o bine.

— Da, dar nu-l subestima. Nu e prost. E foarte isteţ. Foarte, şi îi spuse despre Casale. E o coincidenţă prea mare. Probabil că are şi el un dosar despre mine, unul amănunţit. Nu-s prea mulţi cei care ştiu că-mi place locul ăsta.

— Poate că are unul şi despre mine.

— Poate. Nu-l lăsa să te prindă cu nimic. Apropo de reporter.

— Ei, haide, Quillan, care dintre tai-pani, cu excepţia ta şi a lui Dunross, citeşte ziarele chinezeşti — şi nici tu nu le poţi citi pe toate. Am scris deja cîteva articole... „de la un corespondent special“. Dacă îmi oferă un interviu pot să-l scriu. Fii fără grijă, şi împinse scrumiera mai aproape de el. A mers bine, nu ? Cu Bartlett.

— Perfect. Ţi-ai greşit meseria. Ar trebui să te faci actriţă.

— Atunci te rog, vorbeşte cu prietenul tău despre mine, te rog, Quillan dragă. Charlie Wang este cel mai mare producător din Hong Kong, şi îţi este foarte obligat. Charlie Wang are atîtea filme de succes... n-am nevoie decît de o şansă... aş putea deveni un star ! Te rog !

— De ce nu ? răspunse el sec. Dar nu cred că eşti tipul lui.

— Mă pot adapta. Nu m-am purtat cu Bartlett exact cum ai vrut ? Nu sînt îmbrăcată perfect, în stil american ?

— Da, eşti, şi Gornt se uită la ea, apoi spuse delicat : Ai putea fi perfectă pentru el. Mă gîndeam că aţi putea evolua spre ceva mai permanent, nu doar o simplă aventură...

Ea fu deodată atentă.

— Cum ?

— Tu şi cu el v-aţi potrivi de minune, ca o enigmă chinezească perfectă. Ai umor, vîrsta potrivită, eşti frumoasă, deşteaptă, educată, minunată în pat, ai o minte isteaţă, şi suficientă spoială americană ca să-l faci să se simtă bine, şi Gornt trase din ţigară şi adăugă : Şi din toate femeile pe care le cunosc, tu ai putea cu adevărat să-i cheltuieşti banii. Da, voi doi v-aţi potrivi perfect... el ar fi foarte bun pentru tine, iar tu i-ai înveseli viaţa considerabil. Nu ?

— Oh, da, spuse ea imediat. Oh, da, i-aş înveseli-o, şi zîmbi, apoi se încruntă. Dar femeia care e cu el ? Stau în acelaşi apartament la Vic. Am auzit că e nemaipomenită. Ce-i cu ea, Quillan ?

Gornt zîmbi uşor.

— Spionii mei îmi spun că dorm separat, deşi sînt mai mult decît prieteni.

Ea se schimbă la faţă.

— Sper că nu e homosexual, nu ?

Gornt rîse. Era un rîs din toată inima.

— Nu ţi-aş face eu una ca asta, Orlanda ! Nu, sînt sigur că nu e. Are doar o relaţie ciudată cu Casey.

— Ce relaţie ?

Gornt ridică din umeri. După o clipă ea spuse :

— Ce fac cu ea ?

— Dacă Casey Tcholok îţi stă în cale, înlătur-o. Doar ai gheare.

— Eşti... Uneori nu-mi placi deloc.

— Tu şi cu mine, sîntem amîndoi realişti. Nu-i aşa ? spuse el foarte calm.

Ea simţi violenţa din spatele tonului. Se ridică imediat, se aplecă deasupra biroului şi-l sărută uşor.

— Ești un diavol, spuse ea, astupîndu-i gura. Asta-i pentru vremurile trecute.

Mîna lui rătăci spre pieptul ei, amintindu-și, bucurîndu-se de căldura care răzbătea prin pînza subțire.

— Ayeeyah, Orlanda, am avut vremuri bune, nu-i așa ?

Fusese amanta lui pe cînd fata avea 17 ani. Fusese primul ei bărbat și rămase cu ea aproape 5 ani și ar mai fi continuat, dar ea se dusese cu un tînăr la Macao cînd el fusese plecat, și el aflase. Așa că pusese punct. Imediat. Deși aveau pe atunci o fetiță de un an.

— Orlanda, îi spusese el cînd ea îl rugase să o ierte, nu e nimic de iertat. Ți-am spus de multe ori că tinerețea are nevoie de tinerețe și că va veni o zi... Șterge-ți lacrimile, mărită-te cu băiatul ăsta, o să-ți dau o zestre și binecuvîntarea mea...

Și în ciuda plînsetelor ei, el rămăsese neclintit.

— Vom rămîne prieteni, o asigurase, și voi avea grijă de tine cînd vei avea nevoie...

A doua zi își descărcă furia asupra tînărului, un englez, un funcționăraș de la *Asian Properties*, și într-o lună îl terminase.

— Este o chestiune de obraz, îi spusese el calm.

— Oh, știu, înțeleg, dar... ce să fac acum ? se tînguise ea. El pleacă mîine în Anglia și vrea să plec cu el și să mă mărit cu el, dar nu pot să mă mărit acum, nu mai are nici bani, nici viitor, nici slujbă, nici bani...

— Șterge-ți lacrimile, și du-te la cumpărături.

— Ce ?

— Da. Iată un cadou, îi dăduse un bilet dus-întors clasa întîi pentru Londra, în același avion în care tînărul călătorea la clasa a doua. Și o mie de lire, în bancnote noi, foșnitoare de 10 lire. Cumpără-ți o mulțime de haine drăguțe, și du-te la teatru. Ți-am rezervat o cameră la Connaught pentru 11 zile — doar semnezi chitanța — și întoarcerea îți este confirmată, așa că simte-te bine și întoarce-te relaxată și fără probleme.

— Oh, mulțumesc, dragul meu Quillan, oh, mulțumesc... Îmi pare atît de rău. Mă ierți ?

— Nu e nimic de iertat. Dar dacă mai vorbești cu el vreodată, sau îl vezi în secret... n-o să mai fiu niciodată prietenul tău sau al familiei tale.

Ea îi mulţumise de o mie de ori, printre lacrimi, blestemîndu-se pentru prostie, rugîndu-se ca mînia cerului să pogoare asupra celui ce o trădase. În ziua următoare tînărul încercase să vorbească cu ea la aeroport şi în avion şi în Londra, dar ea doar îl înjurase. Ştia acum care-i găina ce-i făcea ei ouăle de aur. În ziua în care ea plecase din Londra tînărul se sinucisese.

Cînd Gornt aflase, îşi aprinsese un trabuc fin, şi o invitase la masă în sala de sus de la *Victoria şi Albert*, cu candelabre şi feţe de masă fine şi argintărie fină, şi apoi, după ce şi-a băut Napoleonul, iar ea lichiorul de mentă, a trimis-o acasă singură, în apartamentul pe care i-l mai plătea. El a mai cerut un coniac, şi a rămas acolo, privind luminile portului, şi Piscul, simţind bucuria răzbunării, măreţia vieţii, şi faptul că şi-a recăpătat cinstea obrazului.

— Ayeeyah, am avut vremuri bune, spuse acum din nou Gornt, încă dorind-o, deşi nu se mai culcase cu ea de cînd aflase de escapada de la Macao.

— Quillan... începu ea, mîna lui încălzind-o şi pe ea.

— Nu.

Ochii ei se îndreptară spre uşa interioară.

— Te rog. Sînt trei ani, n-a mai fost nimeni...

— Mulţumesc, dar nu, el o ţinu departe de el acum, mîinile lui strîngîndu-i uşor braţele. Am avut deja ce-i mai bun, spuse el, ca un adevărat cunoscător. Şi nu-mi place ceva mai puţin bun.

Ea se aşeză pe marginea biroului, privindu-l supărată.

— Tu întotdeauna cîştigi, nu ?

— În ziua cînd vei deveni iubita lui Bartlett o să-ţi dau un cadou, îi spuse el calm. Dacă te duce la Macao şi stai cu el trei zile, dar nu în secret, îţi dau un Jaguar. Dacă îţi cere să te măriţi cu el primeşti apartamentul şi tot ce e în el, şi o casă în California drept cadou de nuntă.

Ea rămase cu gura căscată, apoi zîmbi triumfătoare.

— Un XK-E, negru, Quillan, oh, ar fi perfect ! apoi fericirea îi dispăru. De ce e atît de important ? De ce înseamnă atît de mult pentru tine ?

El se uită doar lung la ea.

— Iartă-mă, spuse ea, iartă-mă, nu trebuia să întreb.

Gînditoare, se întinse după o ţigară, o aprinse şi se aplecă şi i-o dădu.

— Mulţumesc, spuse el, văzînd rotunjimea sînului ei, privindu-l cu plăcere, dar întristîndu-se uşor că o asemenea frumuseţe e atît de trecătoare. O, apropo, n-aş vrea ca Bartlett să ştie de înţelegerea noastră.

— Nici eu, oftă ea şi zîmbi în silă, apoi se ridică şi dădu din umeri. Ayeeyah, oricum n-ar fi durat cu noi. Cu Macao, sau fără Macao. Te-ai fi schimbat — te-ai fi plictisit, bărbaţii se plictisesc întotdeauna.

Îşi verifică machiajul, apoi bluza, îi trimise un sărut şi plecă. El se uită lung la uşa închisă, apoi zîmbi şi stinse ţigara pe care i-o dăduse ea, din care nu trăsese nici un fum, nedorind să simtă urma buzelor ei. Îşi aprinse o alta şi murmură o melodie. Excelent, gîndi el fericit. Vom vedea acum. Domnule afurisit de înfumurat iancheu Bartlett, acum vom vedea cum ştii să ţii acest cuţit. Auzi, *pasta* cu bere ! Apoi Gornt simţi o undă de parfum rămasă după ea, şi pentru o clipă îşi aduse aminte de momentele cînd făceau dragoste. Cînd era tînără, preciză el în gînd. Slavă Domnului că aici frumuseţea sau tinereţea nu sînt atît de rare, şi că un înlocuitor e la îndemînă mereu, ca un telefon sau o bancnotă de 100 de dolari. Se întinse spre telefon şi formă un număr special, bucuros că Orlanda era mai mult chinezoaică decît europeancă. Chinezii sînt atît de practici. Se auzi tonul de apel, apoi vocea clară a lui Paul Havergill :

— Da ?

— Paul ? Quillan ! Ce mai faci ?

— Bună, Quillan — cred că ştii că Johnjohn preia conducerea băncii în noiembrie ?

— Da. Îmi pare rău.

— Oribil. Credeam că voi fi confirmat, dar consiliul l-a ales pe Johnjohn. S-a anunţat oficial aseară. Din nou Dunross, clica lui, şi afurisitul lor de capital. Cum a mers întîlnirea ta ?

— Americanul nostru freamătă de nerăbdare, aşa cum ţi-am spus că o să facă. Gornt trase adînc din ţigară şi încercă să-şi stăpînească emoţia din voce. Ce-ai zice de o acţiune cu totul specială înainte de a te retrage ?

— La ce te gîndeşti ?

— Pleci la sfîrşitul lui noiembrie ?

— Da. După 23 de ani. Într-un fel n-o să-mi pară rău.

Nici mie, gîndi mulţumit Gornt. Eşti învechit şi mult prea conservator. Singurul lucru bun la tine e ura faţă de Dunross.

— Asta înseamnă aproape 4 luni. Asta ne va da suficient timp. Ţie, mie, şi prietenului nostru american.

— Ce-ai de gînd ?

— Îţi mai aminteşti de planul nostru de acţiune ipotetică, cel numit „Competiţia" ?

Havergill se gîndi o clipă.

— Asta era cum să preiei sau să elimini o bancă de opoziţie, nu-i aşa ? De ce ?

— Să zicem că cineva a şters praful de pe acest plan şi a făcut cîteva schimbări şi a apăsat pe butonul *start*... acum două zile. Să zicem că cineva ştia că Dunross şi ceilalţi te vor elimina şi dorea să se răzbune. „Competiţia" ar funcţiona de minune.

— Nu văd de ce. Ce rost are să ataci Blacs ? banca Londrei, Cantonului şi Shanghaiului era principala oponentă a băncii *Victoria*. N-are logică.

— Ah, dar să zicem că cineva a schimbat ţinta, Paul.

— Care ?

— O să vin pe la trei şi-o să-ţi explic.

— Care ar fi acum ?

— Richard ! Richard Kwang controla banca *Ho-Pak* — una din cele mai mari bănci chinezeşti din Hong Kong.

— Dumnezeule ! Dar asta e... urmă o pauză lungă. Quillan, chiar ai început „Competiţia"... ai început-o cu adevărat ?

— Da, şi asta nu o ştii decît tu şi cu mine.

— Dar cum va funcţiona asta împotriva lui Dunross ?

— O să-ţi explic mai tîrziu. Poate Ian să-şi îndeplinească toate obligaţiile legate de navele lui ?

Urmă o pauză pe care Gornt o remarcă.

— Da, îl auzi el pe Havergill.

— Da, dar... ?

— Dar sînt sigur că se va descurca.

— Ce alte probleme mai are Dunross ?

— Îmi pare rău, dar asta nu ar fi etic.

— Desigur, Gornt adăugă pe un ton schimbat. Hai s-o spun altfel. Să zicem că barca lor a fost puţin scuturată. Nu ?

Urmă o pauză şi mai lungă.

— La momentul potrivit, un val foarte mic ar putea să îi răstoarne, pe ei sau pe orice altă companie. Chiar și pe tine.

— Dar nu *Banca Victoria.*

— Oh, nu.

— Bun. Atunci ne vedem la trei.

Gornt închise telefonul și-și șterse din nou fruntea, din ce în ce mai agitat. Își stinse țigara, făcu un calcul rapid, își aprinse altă țigară, apoi formă alt număr de telefon.

— Charles, e Quillan. Ești ocupat ?

— Nu. Cu ce te pot ajuta ?

— Vreau un bilanț, *un bilanț* era un semnal special pentru avocat să telefoneze la opt persoane care să cumpere sau să vîndă la bursa de valori pentru Gornt, în secret, pentru a evita să se afle că tranzacția are vreo legătură cu el, toate acțiunile și sumele de bani vor trece numai prin mîinile avocatului, astfel ca nici cei opt, și nici agenții de bursă să nu știe pentru cine au fost făcute tranzacțiile.

— Un bilanț va fi. Ce fel de bilanț, Quillan ?

— Vreau să vînd fără acoperire.

Asta însemna că vindea acțiuni pe care nu le deținea încă mergînd pe presupunerea că valoarea lor va scădea foarte mult. Apoi, înainte să trebuiască să le recumpere — în Hong Kong termenul maxim de acoperire era de două săptămîni — dacă acțiunile căzuseră cu adevărat, atunci încasa diferența. Evident, dacă greșea riscînd și acțiunile creșteau, ar fi trebuit să plătească diferența.

— Ce acțiuni și cîte ?

— O sută de mii de acțiuni la *Ho-Pak...*

— Isuse !

— ...la fel, la deschiderea bursei mîine, și încă două sute de mii în timpul zilei. Îți voi da atunci și alte indicații.

Urmă o liniște ciudată.

— Ai spus *Ho-Pak ?*

— Da.

— Va dura ceva timp să aduni toate acțiunile astea. Dumnezeule, Quillan, patru sute de mii ?

— Dacă tot o faci, mai ia o sută de mii. Să fie rotund, jumătate de milion.

— Dar... dar *Ho-Pak* este o bancă foarte stabilă. Acțiunile ei n-au scăzut niciodată.

— Da.

— Ce-ai auzit ?

— Zvonuri, spuse Gornt grav, și chicoti în sinea lui. Ce-ai zice de un prînz mai devreme, să mîncăm la club ?

— Voi fi acolo.

Gornt închise, apoi formă alt număr secret.

— Da ?

— Eu sînt, spuse Gornt prudent. Ești singur ?

— Da. De ce ?

— La întîlnirea noastră, iancheul a sugerat un atac.

— Ayeeyah ! Și ?

— Și Paul e și el cu noi, spuse el exagerînd în mod voit. Evident, în secret. Tocmai am vorbit cu el.

— Atunci sînt cu voi. Cu condiția să primesc controlul asupra navelor *Companiei Struan,* operațiunile lor funciare în Hong Kong și patruzeci la sută din proprietățile lor funciare în Tailanda și Singapore.

— Glumești !

— Nimic nu e prea mult pentru a-i zdrobi. Nu, bătrîne ?

Gornt auzi rîsul manierat, batjocoritor, și îl urî pe Jason Plumm pentru asta.

— Îl disprețuiești tot atît ca și mine, spuse Gornt.

— Da, dar vei avea nevoie de mine și de prietenii mei sus puși. Chiar și cu Paul de partea ta, tu și iancheul nu vă puteți descurca, nu fără mine și ai mei.

— De ce-aș mai vorbi atunci cu tine ?

— Ascultă, nu uita că nu-ți cer nimic din partea americanului.

Gornt își păstră calmul vocii.

— Ce are asta de-a face cu celelalte ?

— Te cunosc eu. Oh, da, te cunosc eu, bătrîne.

— Chiar mă cunoști ?

— Da. Nu te vei mulțumi doar să-l distrugi pe „prietenul" nostru, vei vrea totul.

— Oare chiar voi vrea ?

— Da. De multă vreme vrei să intri cu dreptul pe piața americană.

— Și tu.

— Nu. Știm care-i locul nostru. Ne mulțumim să mergem în urma ta. Ne mulțumim cu Asia. Nu vrem să fim Nobilă Casă etcetera...

— Ah ?

— Nu. Atunci ne-am înțeles ?

— Nu, spuse Gornt.

— Renunț la nave. În locul lor o să iau *Kowloon Investments* ale lui Ian, operațiunile aeroportului *Kai Tak*, și patruzeci la sută din proprietățile funciare în Tailanda și Singapore, și voi accepta douăzeci și cinci la sută la *Par-Con* și trei locuri în consiliul de conducere.

— Du-te dracu' !

— Oferta e valabilă pînă luni.

— Care luni ?

— Lunea viitoare.

— *Dew neh loh moh* pe toate lunile tale !

— Și pe ale tale ! Îți fac o ultimă ofertă. *Kowloon Investments* și operațiunile *Kai-Tak* în totalitate, treizeci și cinci la sută din terenurile lor în Tailanda și Singapore, și zece la sută din bucățica iancheului cu 3 locuri în consiliu.

— Asta-i tot ?

— Da. Și oferta asta-i valabilă tot pînă luni. Și să nu te gîndești că ne poți înghiți pe drum.

— Ai înnebunit ?

— Ți-am spus — te cunosc. S-a făcut ?

— Nu.

Din nou, rîsul ușor răutăcios.

— Pînă luni — lunea viitoare. Ai timp destul să te hotărăști.

— Ne vedem la petrecerea lui Ian diseară ? întrebă Gornt.

— Ți-ai pierdut mințile ? Eu nu m-aș duce dacă... Dumnezeule ? Quillan, chiar ai de gînd să te duci ? În *persoană* ?

— N-aveam de gînd — dar acum cred că mă voi duce. N-aş vrea să pierd poate ultima mare petrecere a ultimului tai-pan al *Struanilor*.

7

Ora 12.01.

În sala de consiliu lucrurile continuau să meargă greu pentru Casey. Nu voiau să înghită nici una din momelile pe care ea le oferea. Neliniştea ei crescuse, şi acum, în timp ce aştepta, simţi un val de frică străbătînd-o. Phillip Chen mîzgălea distrat o hîrtie, Linbar îşi făcea de lucru cu hîrtiile din faţa lui, Jacques deVille o privea gînditor. Apoi Andrew termină de scris ultimele procente pe care i le oferise ea. Oftă şi o privi.

— E clar că aceasta va fi o operaţiune de co-finanţare, zise el cu o voce tăioasă ! tensiunea din încăpere se micşoră şi Casey îşi stăpîni cu greu un strigăt de bucurie cînd el adăugă Cu cît ar fi pregătit *Par-Con* să participe în finanţarea comună, pentru întreaga afacere ?

— Optsprezece milioane dolari americani pentru acest an ar acoperi participarea noastră, răspunse ea imediat, observînd fericită că toţi îşi ascunseră uimirea.

Valoarea netă oficială a afacerilor *Companiei Struan* pe anul de dinainte era de aproape 28 de milioane, şi ea şi Bartlett îşi stabiliseră oferta pe baza acestei cifre.

— Fă prima ofertă la 20 de milioane, îi spusese Linc. Ar trebui să-i prinzi cu 25, ceea ce ar fi grozav. Este esenţial să finanţăm în comun, dar sugestia trebuie să vină de la ei.

— Dar uită-te la bilanţul lor, Linc. Nu poţi să fii sigur care este valoarea lor adevărată. Ar putea fi cu 10 milioane peste sau sub cifra asta, poate mai mult. Nu ştim cît de puternici sînt de fapt... sau cît de slabi. Uită-te la punctul ăsta : „14,7 milioane în sucursale". Ce sucursale, unde şi pentru ce ? Uite încă unul : „7,4 milioane transferate la..."

— Şi ce-i cu asta, Casey ? Deci 30 milioane în loc de 25. Proiectul nostru e încă valabil.

— Da, dar felul în care îşi fac bilanţul... Doamne, Linc, dacă noi am face măcar 1% din asta în America, garda financiară ne-ar înhăţa într-o clipă şi ne-am trezi în închisoare pentru cincizeci de ani.

— Da. Dar nu e împotriva legilor *lor*, şi ăsta-i principalul motiv pentru care am venit în Hong Kong.

— Douăzeci e prea mult pentru o primă ofertă.

— Te las pe tine să hotărăşti, Casey. Dar nu uita că în Hong Kong respectăm regulile Hong Kongului — orice e legal. Vreau să intru în jocul lor.

— De ce ? Şi nu-mi spune „pentru afurisita mea de plăcere".

Linc rîsese.

— O.K., atunci pentru afurisita *ta* de plăcere. Tu doar încheie înţelegerea cu *Struan.*

Umiditatea în sala de consiliu crescuse. Ar fi vrut să se şteargă pe faţă, dar rămase liniştită, aşteptînd ca ei să continue, prefăcîndu-se calmă. Gavallan rupse tăcerea.

— Cînd va confirma domnul Bartlett oferta de 18 milioane... dacă acceptăm ?

— Este confirmată, spuse ea dulce, trecînd peste jignire. Am libertatea să ofer pînă la 20 de milioane în această înţelegere fără să mă consult cu Linc sau cu consiliul său de conducere, spuse ea, dîndu-le în mod deliberat posibilitatea să manevreze, apoi adăugă inocent : Deci rămîne stabilit ? Bun, începu să-şi aranjeze hîrtiile. Mai departe. Aş...

— O clipă, spuse Gavallan, nervos. Eu, ăă, 18 este... Oricum, trebuie să prezentăm totul tai-panului.

— Oh, spuse ea, prefăcîndu-se surprinsă. Credeam că negociem de pe poziţii egale, că dumneavoastră patru aveţi aceleaşi împuterniciri ca şi mine. Poate că în viitor ar fi mai bine să discut direct cu domnul Dunross.

Andrew Gavallan se înroşi.

— Tai-panul are cuvîntul final. În totul.

— Mă bucur s-o aflu, domnule Gavallan. Eu am ultimul cuvînt numai pînă la 20 de milioane, şi le zîmbi radios: Foarte bine, discutaţi-o cu tai-panul dumneavoastră. Pînă atunci, să stabilim o limită în timp pentru perioada de gîndire.

Din nou linişte.

— Ce sugerați ? întrebă Gavallan, simțindu-se prins în cursă.
— Minima. Nu știu cît de rapid vă place să lucrați, spuse Casey.
Phillip Chen spuse :
— De ce să nu amînăm răspunsul pînă după prînz, Andrew ?
— Da, bună idee.
— Sînt de acord, spuse Casey.
Mi-am făcut treaba, gîndi ea. Voi rezolva cu 20 de milioane, cînd puteau să fie 30, și ei sînt bărbați și experți și mă consideră o proastă. Dar acum îmi voi căpăta banii de tăvăleală ! Dumnezeule din ceruri, fă să iasă această afacere, pentru că atunci voi fi liberă pentru totdeauna. Liberă să fac ce ? Nu contează, își spuse ea, mă voi gîndi la asta altădată. Se auzi continuînd după aceeași schemă.
— Să intrăm în detalii referitoare la felul cum vreți cele 18 milioane și...
— 18 nu este o cifră suficientă, o întrerupse Phillip Chen, minciuna venindu-i foarte ușor. Există tot felul de costuri suplimentare...
Într-un stil de negociere perfect, Casey se luptă cu ei și îi lăsă să ajungă la 20 de milioane și apoi, cu aparentă părere de rău, le spuse :
— Domnilor, sînteți niște oameni de afaceri excepționali. Foarte bine, 20 de milioane.
Le văzu zîmbetul ascuns și rîse în sinea ei.
— Bun, spuse Gavallan, foarte satisfăcut.
— Acum, continuă ea, vrînd să mențină tensiunea, ce structură vreți să aibă corporația noastră ? Evident, cu aprobarea tai-panului dumneavoastră — iertați-mă, a tai-panului, spuse ea, corectîndu-se cu doza minimă de smerenie.
Gavallan o privea, dorind iritat ca ea să fi fost bărbat. Atunci aș fi putut zice, bravo ție, sau du-te dracului, și-am fi rîs amîndoi pentru că tu știi și eu știu că întotdeauna trebuie să ceri părerea tai-panului într-un fel sau altul — fie că e Dunross, sau Bartlett, un consiliu de conducere sau nevasta ta. Da, și dacă erai bărbat nu și-ar mai fi spus cuvîntul în această încăpere afurisita de sexualitate, care nu-și are locul aici. Doamne, dacă erai mai bătrînă poate era altceva, dar, la dracu', o păsărică ca tine ? Ce dracu' au toate femeile americane ? Pentru numele lui

Dumnezeu, de ce nu stau la locul lor și nu se mulțumesc să facă ce se pricep mai bine ? Prostie. Și e o prostie să accepte atît de repede finanțarea, și o prostie încă și mai mare să ne dea 2 milioane în plus, cînd 10 ar fi fost de la început acceptabile. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să ai mai multă răbdare și ai fi făcut o afacere mult mai bună ! Asta-i necazul cu voi americanii — nu aveți subtilitate și răbdare și stil și nu vă pricepeți la arta negocierii, iar tu, dragă doamnă, ești mult prea nerăbdătoare să arăți cît de grozavă ești. Așa că acum știu cum să te joc. Se uită spre Linbar Struan care o privea pe furiș pe Casey, așteptînd ca el sau Phillip sau Jacques să continue. Cînd voi fi *tai-pan*, gîndi furios Gavallan, te voi distruge, tinere Linbar, te voi distruge, sau voi face om din tine. Trebuie să-ți faci loc singur în lume, să gîndești pentru tine, să te bazezi pe tine însuți, nu pe numele tău și pe moștenirea ta. Da, și mult mai multă trudă ca să scoți ceva energie din *yang*-ul tău — cu cît te recăsătorești mai repede cu atît mai bine. Ochii i se îndreptară spre Jacques deVille, care îi zîmbi. Ah, Jacques, gîndi el fără ranchiună, tu ești principalul meu rival. Și acum faci ce faci tu de obicei : vorbești puțin, ești atent la tot, gîndești mult — aspru, dar și meschin, dacă trebuie. Dar oare ce crezi tu despre afacerea asta ? Mi-a scăpat ceva ? Ce vede pentru viitor mintea ta ciudată de avocat parizian ? Ah, dar te-a pus la punct cu răspunsul la gluma ta despre nasul ei, nu ?

Și mie mi-ar plăcea să mă culc cu ea, își spuse el absent, știind că Linbar și Jacques ajunseseră și ei la aceeași concluzie. Bineînțeles — cui nu i-ar place ? Dar tu, Phillip Chen ? Oh nu. Tu nu. Ție îți plac mult mai tinere și mai perverse, dacă e adevărat ce se spune, *heya ?* Se uită din nou la Casey. Îi vedea clar nerăbdarea. Nu arăți a fi lesbiană, gîndi el și gemu în sinea lui. Să fie asta o altă slăbiciune a ta ? Doamne, ar fi o pierdere îngrozitoare !

— Compania mixtă trebuie să fie înființată conform legilor din Hong Kong, spuse el.

— Bineînțeles. Există...

— *Sims, Dawson și Dick* ne pot ajuta în sensul ăsta. O să aranjez o întîlnire cu ei pentru mîine sau poimîine.

— Nu e nevoie, domnule Gavallan. Am deja propunerile lor, ipotetice și evident confidențiale, pentru cazul în care am hotărî încheierea înțelegerii.

— Ce ?

Ei o priviră cu gura căscată cum scotea 5 cópii ale unui contract legal, concis şi înmîna cîte una fiecăruia.

— Am aflat că ei sînt avocaţii dumneavoastră, spuse ea veselă. Oamenii noştri i-au verificat şi mi s-a spus că sînt cei mai buni aşa că am fost de acord cu ei. I-am rugat să se gîndească la condiţiile eventuale ale unei companii mixte — atît din punctul dumneavoastră de vedere cît şi din al nostru. S-a întîmplat ceva ?

— Nu, spuse Gavallan, brusc furios că propriii lor avocaţi nu le spuseseră de *Par-Con*.

Începu să citească atent scrisoarea. *Dew neh loh moh* pe Casey şi cum dracu' o mai cheamă, gîndi Phillip Chen furios că s-au făcut de ruşine. Fie ca Despicătura ta Aurie să se ofilească şi să fie mereu uscată şi plină de praf, pentru apucăturile tale murdare şi obiceiurile tale nefeminine, scîrboase şi neobrăzate ! Să ne ferească Dumnezeu de femeile americane ! Ayeeyah, îl va costa ceva pe Lincoln Bartlett pentru că a îndrăznit să ne bage pe gît creatura asta. îi promise el. Cum de-a-ndrăznit ! Dar în acelaşi timp mintea lui calcula valoarea uluitoare a afacerii ce li se propunea. Trebuie să iasă cel puţin 100 de milioane dolari americani probabil în următorii cîţiva ani, îşi spuse el, ameţit. Asta va da *Nobilei Case* stabilitatea de care are nevoie. Oh, ce zi fericită, îşi spuse el radios. Şi participare egală, dolar pentru dolar. De necrezut ! Ce prostie să ne ofere asta atît de repede, fără să ne ceară măcar ceva mărunt în schimb. O prostie, dar la ce te poţi aştepta de la o femeie proastă ? Aiaa, coastele Pacificului se vor umple de toate produsele din spumă de poliuretan pe care le putem face — ambalaje, materiale de construcţie şi materiale izolante. O fabrică aici, una în Taiwan, una în Singapore, una în Kuala Lumpur şi încă una, prima, în Jakarta. Vom scoate milioane, zeci de milioane. Iar în ceea ce priveşte agenţia pentru licenţa de computere, ei bine, la preţul de licenţă pe care proştii ăştia ni-l oferă cu zece la sută mai puţin decît preţurile IBM-ului, mai puţin comisionul nostru de şapte virgulă cinci la sută — dacă ne mai tocmeam puţin am fi fost încîntaţi să acceptăm cinci la sută — pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare voi putea să vînd trei în Singapore, unul aici, unul în Kuala Lumpur şi unul piratului ăla de armator indonezian cu un profit clar de 67.500 dolari la fiecare, sau

405.000 dolari pentru șase convorbiri telefonice. Cît despre China... Cît despre China... Oh, zei mari și mai mici și mărunți, faceți ca această afacere să iasă și voi înzestra un templu nou, o catedrală, în Tai-ping Shan, promise el, chinuit de patimă. Dacă China va renunța la controlul asupra cîtorva domenii, sau măcar îl va slăbi puțin, vom putea fertiliza cîmpurile cu orez din provincia Kwantung și apoi din toată China și în următorii 12 ani afacerea asta ne va aduce zeci de sute de milioane de dolari, dolari americani și nu dolari Hong Kong ! Gîndul acestui profit îi îndulci considerabil furia.

— Cred că această propunere poate constitui o bază pentru discuții viitoare, spure el, terminînd de citit. Nu, Andrew ?

— Da. Gavallan puse contractul pe masă. O să-i sun după prînz.

Cînd i-ar conveni domnului Bartlett... și dumneavoastră, evident... să ne întîlnim ?

— În după-amiaza aceasta — cu cît mai repede cu atît mai bine — sau oricînd mîine, dar Linc nu va veni. Eu răspund de toate detaliile, e problema mea, spuse Casey pe un ton tranșant. El stabilește orientarea — și va seama oficial documentele finale — după ce le voi aproba eu. Asta este funcția șefului, nu ? se uită zîmbind la ei.

— Voi stabili o întîlnire și vă voi lăsa un mesaj la hotel, spuse Gavallan.

— Poate am putea să o fixăm acum — ca să fie și problema asta rezolvată ?

Cu o figură acră Gavallan se uită la ceas. Se apropie prînzul, slavă Domnului.

— Jacques — cît de ocupat ești mîine ?

— Mai bine dimineață, decît după-amiază.

— Și pentru John e bine așa, spuse Phillip Chen.

Gavallan ridică receptorul și formă un număr.

— Mary ? Sună-l pe Dawson și fixează o întîlnire pentru mîine la ora 11, cu domnul deVille, domnul John Chen și domnișoara Casey. În biroul lui. Puse receptorul jos. Jacques și John Chen se ocupă de toate problemele noastre legate de societăți mixte. John cunoaște toate detaliile legate de America, iar Dawson este expertul. Vă trimit mașina la zece jumătate.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie să vă deranjați

— Cum vreţi, răspunse el politicos. Poate este momentul să luăm o pauză pentru prînz.

— Mai avem încă un sfert de oră, spuse Casey. Să începem discuţia despre modul în care doriţi să finanţăm noi ? Sau, dacă doriţi, putem cere nişte sandviciuri şi să continuăm lucrul.

Se uitară la ea îngroziţi.

— Să lucrăm în timpul prînzului ?

— De ce nu ? E un vechi obicei american.

— Slavă Domnului că nu e şi aici obiceiul ăsta.

— Da, rosti sec Phillip Chen.

Casey simţi dezaprobarea lor plutind prin cameră, dar nu-i păsă. La dracu' cu voi toţi, gîndi ea iritată, apoi se forţă să lase supărarea deoparte. Ascultă, proasto, nu-i lăsa pe ticăloşii ăştia să te doboare ! Zîmbi dulce.

— Dacă vreţi să ne oprim acum pentru prînz, sînt de acord.

— Bun, spuse imediat Gavallan, şi toţi respirară uşuraţi. Începem prînzul la douăsprezece şi patruzeci. Probabil că vreţi să vă pudraţi nasul mai întîi.

— Da, mulţumesc, spuse ea, ştiind că voiau s-o vadă plecată ca să poată discuta despre ea, şi apoi despre afacere.

Ar trebui să fie invers, gîndi ea, dar nu va fi. Nu. Va fi la fel ca întotdeauna. Vor face pariuri care va fi primul. Dar nu va fi nici unul din ei, pentru că în acest moment *eu* nu vreau pe nici unul dintre *ei*, oricît de atrăgători ar fi ei, în felul lor. Bărbaţii aceştia sînt ca toţi ceilalţi pe care i-am cunoscut : ei nu vor dragoste, vor doar sex. Cu excepţia lui Linc. Nu te gîndi la Linc şi cît de mult îl iubeşti şi cît de groaznici au fost anii aceştia. Groaznici şi minunaţi. Adu-ţi aminte ce ţi-ai promis. Nu mă voi gîndi la Linc şi la dragoste. Nu, pînă la ziua mea care este peste nouăzeci şi opt de zile. Cea de-a nouăzeci şi opta zi încheie cel de-al şaptelea an şi datorită iubitului meu voi avea banii mei de tăvăleală şi îi voi fi cu adevărat egală şi, cu voia lui Dumnezeu, vom avea *Nobila noastră Casă*. Va fi ea darul meu de nuntă pentru el ? Sau al lui pentru mine ? Sau un cadou de despărţire ?

— Unde este toaleta pentru doamne ? întrebă ea, ridicîndu-se, şi toţi se sculară în picioare, mai înalţi decît ea, cu excepţia lui Phillip Chen, mai scund cu cîţiva centimetri, iar Gavallan îi arătă drumul.

Linbar Struan îi deschise uşa şi o închise în urma ei. Apoi rînji.

— Pe o mie că n-ai să reuşeşti niciodată, Jacques.

— Tot o mie pun şi eu, spuse Gavallan. Şi zece pentru tine, Linbar.

— S-a făcut, răspunse Linbar, cu condiţia să rămînă aici o lună.

— Tu te mişti mai încet, nu, bătrîne ? spuse Gavallan, apoi către Jacques Ei bine ?

Francezul zîmbi.

— Pe douăzeci că tu. Andrew, n-o să ademeneşti niciodată o asemenea doamnă în patul tău — iar tu, sărmane tinere Linbar, pun cincizeci contra calului tău de curse.

— Pentru Dumnezeu, îmi place mînza mea. Noble Star are mari şanse să cîştige. E cea mai bună din grajdurile noastre.

— Cincizeci.

— O sută, şi mă mai gîndesc.

— Chiar atît de mult nu-mi doresc un cal, şi Jacques îi zîmbi lui Phillip Chen. Tu ce crezi, Phillip ?

Phillip Chen se ridică.

— Cred că mă voi duce acasă să mănînc şi o să vă las pe voi armăsarii cu visele voastre. E totuşi curios că voi toţi pariaţi, iar ceilalţi nu — dar asta nu înseamnă că unul dintre voi ar putea cîştiga.

Rîseră din nou cu toţii.

— O prostie din partea lor să ne dea suma aia în plus, nu ? spuse Gavallan.

— Afacerea-i fantastică, spuse Linbar Struan. Cristoase, unchiule Phillip, fantastică !

— Ca şi *derrière*-ul ei, spuse deVille pe un ton de cunoscător. Nu, Phillip ?

Phillip Chen dădu din cap prietenos şi ieşi din încăpere, dar văzînd-o pe Casey dispărînd în toaleta pentru doamne, gîndi : Ayeeyah, de fapt cine vrea o dolofană ca asta ?

În toaletă, Casey se uită în jur, îngrozită. Părea curat, dar mirosea a canale vechi şi se vedeau o mulţime de găleţi una peste alta, cîteva pline cu apă. Pardoseala din gresie era stropită cu apă şi murdară. Am auzit eu că englezii nu sînt prea igienici, gîndi ea cu dezgust, dar aici, în *Nobila Casă ?* Ah ! Surprinzător !

Intră într-unul din veceuri, cu podeaua udă și alunecoasă, și după ce termină trase de mîner, dar nu se întîmplă nimic. Încercă din nou, și apoi încă o dată, și tot nimic nu se întîmplă, așa că înjură și ridică iute capacul bazinului. Bazinul era uscat și ruginit. Enervată, descuie ușa și se duse la chiuvetă și răsuci robinetul, dar nu curse nici o picătură. Ce se întîmplă aici ? Pun pariu că ticăloșii ăia m-au trimis special aici ! Erau șervete curate, așa că turnă stîngaci o găleată de apă în ciuvetă, vărsînd o parte din apă pe jos, se spălă pe mîini, apoi se șterse, furioasă că se stropise pe pantofi. Îi veni o idee, luă o altă găleată și o aruncă în veceu, apoi mai folosi o găleată să se spele din nou pe mîini. Cînd ieși de acolo se simți murdară. Bănuiesc că afurisita de țeava e spartă pe undeva și instalatorul nu va veni pînă mîine. Afurisite fie toate instalațiile sanitare ! Calmează-te, își spuse. O să începi să faci greșeli. Coridorul era acoperit cu un covor fin de mătase, chinezesc, dar pe pereți se aflau picturi în ulei reprezentînd clipere și peisaje chinezești. În timp ce se apropia de sala de consiliu putu auzi murmurul de voci din încăpere și un rîset — rîsul care vine după o glumă deocheată sau o remarcă indecentă. Știa că în momentul în care va deschide ușa, buna dispoziție și tonul de camaraderie vor dispărea și va fi din nou o liniște nefirească. Deschise ușa și toți se ridicară.

— Aveți probleme cu conductele de apă ? întrebă ea, stăpînindu-și enervarea.

— Nu, nu cred, spuse Gavallan, surprins.

— Ei bine, nu e apă. Nu știați ?

— Sigur că nu e — oh ! Stați la *V. și A.*, așa că... Nu v-a spus nimeni despre lipsa de apă ?

Începură toți să vorbească în același timp, dar vocea lui Gavallan se ridică deasupra celorlalte.

— *V. și A.* are propria sa rezervă de apă — ca și alte cîteva hoteluri — dar în rest toți avem cîte patru ore de apă la patru zile, așa că trebuie să folosim găleata. Nici nu mi-a trecut prin cap că nu știți. Îmi pare rău.

— Cum vă descurcați ? *La patru zile ?*

— Da. Timp de patru ore, de la 6 la 8 dimineața, apoi de la 5 la 7 seara. E o chestie groaznic de plicticoasă pentru că asta înseamnă evident să oprești rezerve pentru patru zile. În găleți, sau în cadă, în ce poți. Avem puține căldări — mîine e ziua noastră cu apă. Dumnezeule, ați avut apă, nu ?

— Da, dar... Vreţi să spuneţi că ţevile de apă sînt închise ? Peste tot ? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da, spuse Gavallan răbdător. Cu excepţia acestor patru ore la patru zile. Dar la *V. şi A.* nu aveţi probleme. Deoarece se află chiar în faţa falezei, ei îşi pot umple rezervoarele în fiecare zi de pe şlepuri — evident, trebuie să o cumpere.

— Şi nu puteţi face duş sau baie ?

Linbar Struan rîse.

— Toată lumea cam pute, după trei zile în căldura asta, dar cel puţin sîntem cu toţii în acelaşi canal. Oricum, metoda de supravieţuire e să te asiguri că ai o găleată plină înainte de a pleca de acasă.

— Habar n-aveam, spuse ea, îngrozită că folosise *trei* găleţi.

— Rezervoarele noastre sînt goale, explică Gavallan. Anul acesta nu a plouat aproape deloc, iar anul trecut a fost şi el secetos. O pacoste afurisită, dar asta e. Se mai întîmplă. *Joss.*

— Şi atunci de unde vă vine apa ?

Se uitară la ea lung.

— Din China, bineînţeles. Prin conducte peste graniţă în Noile Posesiuni sau cu tancurile din fluviul Pearl. Guvernul tocmai a navlosit o flotă de 10 tancuri care urcă pe Pearl, cu acordul Peking-ului. Ele ne aduc cam 10 milioane de galoane pe zi. Anul ăsta guvernatorul va plăti peste douăzeci şi cinci de milioane. În ziarul de sîmbătă scria că pentru populaţia noastră de trei milioane jumătate, consumul e de treizeci de milioane de galoane pe zi — inclusiv pentru industrie. În ţara dumneavoastră se spune că o persoană foloseşte 150 de galoane pe zi.

— E la fel pentru toată lumea ? Patru ore la fiecare patru zile ?

— Chiar şi la *Casa Mare* folosim găleata, şi Gavallan ridică din umeri.

Doar tai-panul are o casă la Shek-O, care are propria ei fîntînă. Cînd sîntem invitaţi acolo, ne îngrămădim cu toţii să dăm jos de pe noi murdăria.

Ea se gîndi din nou la cele trei găleţi pe care le folosise. Isuse, îşi spune, le-am folosit oare pe toate ? Nu-mi amintesc dacă a mai rămas ceva.

— Bănuiesc că mai am încă multe de învăţat, spuse ea.

Da, gîndiră toţi. Da, al naibii de multe.

— Tai-pan ?

— Da, Claudia ? spuse Dunross în interfon.

— Întîlnirea cu Casey s-a întrerupt pentru prînz. Domnul Andrew e pe linia patru. Domnul Linbar e pe drum spre noi.

— Amînă-l pînă după prînz. Ai reuşit cu Tsu-yan ?

— Nu, domnule. Avionul a aterizat la timp, la opt patruzeci. Nu e în biroul lui din Taipe. Nici în apartament. O să mai încerc, bineînţeles. Încă ceva. Tocmai am primit un telefon foarte interesant. Se pare că domnul Bartlett s-a dus în dimineaţa aceasta la *Rothwell-Gornt* şi a avut o întîlnire între patru ochi cu domnul Gornt.

— Eşti sigură ? întrebă el, brusc simţind un cuţit în stomac.

— Oh, da, foarte sigură.

Ticălosul, gîndi Dunross. Oare doreşte Bartlett să aflu ?

— Mulţumesc, spuse el, renunţînd deocamdată să se mai gîndească la asta, dar foarte mulţumit că aflase. Ai o mie de dolari pe ce cal vrei sîmbătă.

— Oh, mulţumesc, *tai-pan.*

— Înapoi la lucru, Claudia ! apăsă pe butonul numărul patru. Da, Andrew ? Cum v-aţi înţeles ?

Gavallan îi spuse lucrul cel mai important.

— Douăzeci de milioane bani gheaţă ? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Minunaţi, admirabili bani gheaţă americani ! Dunross îl simţea exultînd. Şi cînd am întrebat cînd o să confirme Bartlett înţelegerea, nulitatea aia mică a avut neobrăzarea să spună : „Oh, este confirmat deja — pot să merg pînă la 20 de milioane în afacerea asta fără să-l consult pe el sau pe oricine altul". Crezi că e posibil ?

— Nu ştiu. Dunross îşi simţi genunchii moi. Bartlett trebuie să apară. O să-l întreb.

— Hei, tai-pan, dacă chestia asta iese...

Dar Dunross nu-l mai asculta pe Gavallan, care continua extaziat să vorbească singur. E o ofertă incredibilă, îşi spuse Dunross. E prea bună. Unde-i chichiţa ? Unde-i chichiţa ? Din prima zi de cînd devenise tai-pan trebuise să manevreze, să mintă, să linguşească şi chiar să ameninţe — ca pe Havergill de la bancă — mult mai mult decît crezuse, pentru a depăşi dezastrele pe care le moştenise, precum şi pe cele naturale şi politice care păreau să

copleşească lumea. Chiar transformarea companiei în firmă publică nu însemnase pentru el capital, şi o perioadă se aşteptase să fie aşa, pentru că depresiunea mondială distrusese pieţile. Cu un an în urmă, în august, taifunul Wanda făcuse ravagii, lăsînd prăpăd în urma sa, sute de morţi, o sută de mii fără adăpost, cinci sute de vase de pescuit scufundate, douăzeci de cargouri scufundate, una din navele lor de 3000 tdw aruncată pe ţărm, imensul lor debarcader pe jumătate terminat făcut bucăţi şi întregul lor program de construcţii distrus pentru şase luni. În toamnă, criza din Cuba şi o nouă scădere a preţurilor. În primăvara asta de Gaulle respinsese intrarea Angliei în Piaţa Comună, şi din nou o scădere a preţurilor. China şi Uniunea Sovietică se ceartă, şi o nouă scădere a preţurilor... Şi acum aproape că am douăzeci de milioane de dolari americani, dar cred că sîntem într-un fel implicaţi în trafic de arme. Tsu-yan se pare că a şters-o să se dea la fund, iar John Chen Dumnezeu ştie pe unde e !

— Dumnezeii şi Cristoşii ! spuse el furios.

— Ce ? Gavallan se opri uimit din torentul de cuvinte. Ce s-a-ntîmplat ?

— Oh, nimic — nimic, Andrew. spuse el. Nimic legat de tine. Spune-mi despre ea. Cum e ?

— Pricepută la cifre, iute şi sigură pe ea, dar nerăbdătoare. Şi e cea mai arătoasă păsărică din cîte am văzut în ultimul timp, şi cred că are cel mai grozav fund din oraş ! şi Gavallan îi spuse de pariuri. Cred că Linbar e favoritul.

— O să-l concediez pe Foster şi o să-l trimit pe Linbar la Sydney pentru 6 luni, să rezolve toate treburile de acolo.

— Bună idee. Gavallan rîse. Asta o să-l oprească să mai fluiere în biserică — deşi se spune că doamnele de la Antipozi sînt foarte îndatoritoare.

— Crezi că iese afacerea asta ?

— Da. Phillip era extaziat. Dar e scîrbos să tratezi cu o femeie, ăsta-i adevărul. Crezi că am putea să trecem peste ea şi să tratăm direct cu Bartlett ?

— Nu. Ne-a spus foarte clar în scrisoare : K.C. Tcholok este principalul lui negociator.

— Ei bine... fi-i-ar nădragii să-i fie ! Ce nu facem noi pentru *Nobila Casă !*

— I-ai găsit punctul slab ?

— Nerăbdarea. Vrea să intre în joc — să fie bărbat. Aş spune că punctul ei nevralgic e că vrea cu disperare să fie acceptată în lumea bărbaţilor.

— Nu e rău că vrea asta — sau Sfîntul Graal. Ai stabilit întîlnirea cu Dawson pentru mîine la 11 ?

— Da.

— Spune-i lui Dawson s-o contramandeze, dar nu înainte de nouă dimineaţă.

Spune-i să găsească o scuză şi să o fixeze pentru miercuri la prînz.

— Bună idee, să o ţinem în tensiune, nu ?

— Spune-i lui Jacques că mă voi duce eu la întîlnire.

— Da, tai-pan. Dar John Chen ? Vrei să vină şi el ?

— Da, spuse Dunross după o pauză. L-ai văzut ?

— Nu. Îl aşteptăm la masă — vrei să-l caut ?

— Nu. Unde-i Phillip ?

— S-a dus acasă. Se întoarce la două jumătate.

Bun, îşi spuse Dunross, şi-l amînă pe John Chen pînă la acea oră.

— Ascultă...

Interfonul bîzîi.

— O clipă, Andrew ! apăsă pe buton. Da, Claudia ?

— Iartă-mă că te întrerup, dar mi-ai spus să-l caut pe dl. Jen în Taipei, şi e pe linia a doua, iar domnul Bartlett tocmai a sosit.

— Spune-i să intre după ce termin cu Jen ! cuplă din nou linia a patra. Andrew, s-ar putea să întîrzii cîteva minute. Oferă tu băuturile şi fă tot oficiul de gazdă pentru mine. O să vin cu Bartlett.

— Okay.

Dunross apăsă pe butonul liniei doi.

— *Tsaw an ?* spuse el în dialectul mandarin. Ce mai faci ? —, bucuros să vorbească cu unchiul lui Wei-wei, generalul Jen Tang-wa, şeful poliţiei secrete ilegale a Kuomintangului din Hong Kong.

— *Shey-shey*, apoi în engleză : Ce s-a întîmplat, tai-pan ?

— M-am gîndit că ar trebui să ştii.

Dunross îi spuse pe scurt despre arme şi Bartlett, că poliţia făcea cercetări, dar nu despre Tsu-yan sau John Chen.

— Ayeeyah ! Asta-i foarte ciudat într-adevăr.

— Da. Şi eu am gîndit la fel. Foarte ciudat.

— Eşti convins că nu e Bartlett ?

— Da. N-ar avea nici un motiv. Nici unul. Ar fi o prostie să-ţi foloseşti propriul avion. Bartlett nu e prost, spuse Dunross. Cine ar putea avea nevoie de astfel de arme aici ?

Urmă o pauză.

— Elemente criminale.

— Triazii ?

— Nu toţi triazii sînt criminali.

— Nu, spuse Dunross.

— O să încerc să aflu ceva. Sînt sigur că nu are nici o legătură cu noi, Ian. Mai vii duminică ?

— Da.

— Bun. O să încerc să aflu ceva. Bem ceva la şase duminică seara ?

— Ce-ai zice la opt ? L-ai văzut pe Tsu-yan ?

— Credeam că nu se întoarce pînă la sfîrşitul săptămînii. Nu e el al patrulea la întîlnirea de luni cu americanul ?

— Ba da. Am auzit că a prins o cursă mai devreme azi ! Dunross îşi păstră o voce neutră.

— Va suna precis — vrei să-ţi dea un telefon ?

— Da. Oricînd. Cu toate că nu e nimic important. Ne vedem duminică la opt.

— Da, şi mulţumesc pentru informaţie. Dacă aflu ceva te sun imediat. La revedere.

Dunross puse jos receptorul. Fusese foarte atent la tonul lui Jen, dar nu simţise nimic deosebit în el. Unde dracu' o fi Tsu-yan ? Se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră ! se ridică să-l întîmpine pe Bartlett. Hello ! zîmbi şi întinse mîna. Ian Dunross.

— Linc Bartlett ! îşi strînseră mîna. Am venit prea devreme ?

— Aţi veni exact la timp. Probabil că ştiţi că-mi place punctualitatea, rîse Dunross. Am auzit că întîlnirea a mers bine.

— Da, răspunse Bartlett, întrebîndu-se dacă Dunross se referă la întîlnirea cu Gornt. Casey îşi cunoaşte foarte bine problemele.

— Colegii mei au fost foarte impresionaţi — a spus că poate finaliza singură afacerea. Chiar poate, domnule Bartlett ?

— Poate negocia şi hotărî pînă la douăzeci de milioane. De ce ?

— Aşa. Voiam să aflu care e sistemul dumneavoastră de lucru.

Luaţi loc, vă rog — mai avem cîteva minute. Masa începe de-abia la douăsprezece patruzeci. Se pare că avem în faţă o afacere profitabilă.

— Aşa sper. După ce discut cu Casey, poate ne putem întîlni din nou noi doi.

Dunross se uită în agendă.

— Mîine la zece. Aici ?

— S-a făcut.

— Fumaţi ?

— Nu, mulţumesc. M-am lăsat acum cîţiva ani.

— Şi eu — şi totuşi mai vreau uneori o ţigară. Dunross se rezemă de spătarul scaunului său. Înainte de a merge la masă, domnule Bartlett, mai sînt cîteva probleme mărunte. Duminică după-amiază mă duc la Taipe, mă voi întoarce marţi înainte de prînz, şi aş vrea să veniţi cu mine. Sînt cîteva persoane pe care mi-ar place să le cunoaşteţi, la un meci de golf care ar putea să vă placă. Am discuta în voie şi aţi putea vedea eventualele locuri de amplasare a fabricii. Ar putea fi important. Am aranjat totul, dar e imposibil să o luăm şi pe domnişoara Tcholok.

Bartlett se încruntă, întrebîndu-se dacă ziua de marţi era doar o coincidenţă.

— Am înţeles de la inspectorul Armstrong că nu am voie să părăsesc Hong Kongul.

— Sînt sigur că situaţia se poate schimba.

— Deci ştiţi şi dumneavoastră despre arme ? spuse Bartlett, şi apoi trase o înjurătură în gînd pentru că-l luase gura pe dinainte şi reuşi să nu i se citească nimic în ochi.

— Oh, da. V-a mai deranjat cineva în legătură cu ele ? întrebă Dunross, privindu-l cu atenţie.

— Poliţia a hăituit-o pînă şi pe Casey ! Isuse ! Mi-au sechestrat avionul, toţi sîntem suspecţi, iar eu nu ştiu nimic despre arme.

— Ei, nu trebuie să fiţi îngrijorat, domnule Bartlett. Poliţia noastră e foarte bună.
— Nu sînt îngrijorat, doar furios.
— E de înţeles, spuse Dunross, bucuros că întîlnirea cu Armstrong fusese confidenţială, foarte bucuros.
Dumnezeule, îşi spuse el îngrozit, dacă John Chen şi Tsu-yan sînt în vreun fel băgaţi în treaba asta, Bartlett va fi într-adevăr foarte furios şi vom pierde afacerea şi el se va asocia cu Gornt şi atunci...
— Cum de-aţi auzit despre arme ?
— Ni s-a comunicat la biroul nostru din *Kai Tak* azi-dimineaţă.
— S-a mai întîmplat aşa ceva pînă acum ?
— Nu. Dunross adăugă pe un ton nepăsător Dar nu-i nimic rău în contrabandă, chiar puţin trafic de arme — de fapt sînt meserii foarte onorabile — sigur că le facem şi noi în altă parte.
— Unde ?
— Oriunde doreşte guvernul Maiestăţii Sale, rîse Dunross. Toţi sîntem piraţi aici, domnule Bartlett, cel puţin pentru cei din afară, făcu o pauză. Presupunînd că aranjez cu poliţia, mergeţi la Taipe ?
— Casey e foarte discretă, spuse Bartlett.
— N-am spus că nu se poate avea încredere în ea, şi de aceea nu merge cu noi.
— Pur şi simplu nu a fost invitată ?
— Unele obiceiuri de-ale noastre sînt puţin diferite de ale dumneavoastră, domnule Bartlett. De cele mai multe ori va fi binevenită — dar uneori, ei bine, s-ar evita multă stînjeneală dacă ar rămîne deoparte.
— Casey nu-i femeia care să se simtă stînjenită cu una, cu două.
— Nu mă gîndeam la stînjeneala ei. Îmi pare rău că sînt átît de sincer, dar poate e mai bine pentru mai tîrziu.
— Şi dacă nu mă pot conforma ?
— Va însemna probabil că n-o să puteţi profita de o ocazie unică, şi ar fi mare păcat — mai ales dacă intenţionaţi o colaborare de durată cu Asia.
— O să mă mai gîndesc la asta.
— Regret, dar trebuie să am răspunsul clar acum.
— Trebuie ?
— Da !
— Lua-v-ar dracu' !

Dunross rînji.

— Nu vreau. Totuşi, în concluzie : da sau nu ?

Bartlett izbucni în rîs.

— Dacă puneţi aşa problema, sînt de acord cu Taipe.

— Bun. Evident, o s-o rog pe soţia mea să se ocupe de domnişoara Tcholok cît timp sîntem plecaţi. Nu se va simţi cu nimic umilită.

— Mulţumesc. Dar nu trebuie să vă faceţi probleme cu Casey. Cum o să aranjaţi cu Armstrong ?

— N-am de gînd să *aranjez*, cu el, o să-l rog doar pe comisarul adjunct să-mi permită să răspund de dumneavoastră pînă acolo, şi la înapoiere.

— Eliberat pe cuvînt de onoare sub paza dumneavoastră ?

— Da.

— De unde ştiţi că nu voi părăsi oraşul ? Poate chiar am făcut trafic cu arme.

Dunross îl privi lung.

— Poate că faceţi. Poate veţi încerca — dar pot să vă aduc înapoi viu sau mort, cum se spune în filme. Hong Kongul şi Taipe sînt fieful meu.

— Viu sau mort, ei ?

— E o ipoteză, bineînţeles.

— Cîţi oameni aţi omorît în viaţa dumneavoastră ?

Atmosfera din cameră se schimbă şi amîndoi simţiră profund tensiunea. Nu e încă nici un pericol, îşi spuse Dunross, nu încă.

— Doisprezece, răspunse el, calm, deşi întrebarea îl surprinsese. Doisprezece de care sînt sigur. Am fost pilot de vînătoare în timpul războiului. Pe avioane Spitfire. Am doborît două avioane cu un singur loc, o Stuka, şi două bombardiere — erau Dornier 17 şi fiecare avea un echipaj de patru oameni. Toate au ars pe cînd se prăbuşeau. De doisprezece sînt sigur, domnule Bartlett. Bineînţeles că am tras într-o mulţime de trenuri, convoaie, concentrări de trupe. De ce ?

— Am auzit eu că aţi fost pilot. Eu nu cred că am omorît pe cineva. Eu construiam tabere, baze în Pacific, chestii de-astea. N-am tras niciodată cu o armă cu gîndul de a ucide.

— Dar vă place să vînaţi ?

— Da. Am fost într-un safari în '59 în Kenya. Am împuşcat un elefant şi o antilopă kudu mare şi mult vînat pentru gătit.

După o pauză, Dunross spuse :

— Cred că prefer să dobor avioane şi trenuri şi nave. În război, oamenii sînt cu totul neînsemnaţi. Nu-i aşa ?

— De vreme ce generalul este trimis pe cîmpul de luptă de către conducătorul său, aşa e. E un adevăr al războiului.

— Aţi citit *Arta războiului* de Sun Tzu ?

— Cea mai bună carte despre război pe care-am citit-o vreodată, spuse Bartlett entuziasmat. Mai bună decît Clausewitz sau Liddell Hart, chiar dacă a fost scrisă în anul 500 înainte de Cristos.

— Oh ?

Dunross se rezemă de spătarul scaunului, bucuros să lase deoparte discuţia despre victimele lui. De ani de zile nu m-am mai gîndit la ei, îşi spuse el. Nu e corect faţă de oamenii ăia, nu ?

— Ştiaţi că scrierea lui Sun Tzu a fost publicată în Franţa în 1782 ?

Sînt convins că Napoleon a avut şi el un exemplar.

— Cu siguranţă în rusă — şi Mao întotdeauna purta la el un exemplar cu paginile terfelogite de atîta citit, spuse Dunross.

— Aţi citit-o ?

— Tata mi-a băgat-o în cap bătîndu-mă. A trebuit să o citesc în original — în chineză. Şi apoi îmi punea întrebări din ea, foarte amănunţite.

O muscă începu să se lovească enervant de fereastră.

— Tatăl dumneavoastră dorea să deveniţi soldat ?

— Nu. Sun Tzu, ca şi Machiavelli, a scris mai mult despre viaţă decît despre moarte — şi despre supravieţuire mai mult decît despre război...

Dunross se uită spre fereastră, apoi se ridică, se îndreptă într-acolo şi nimici musca cu o violenţă controlată, care îl puse în gardă pe Bartlett.

Dunross se întoarse la birou.

— Tatăl meu considera că trebuie să cunosc totul despre supravieţuire şi cum să mînuiesc mase mari de oameni. El dorea să fiu vrednic într-o zi să devin tai-pan, deşi niciodată n-a crezut că va fi vreodată mare lucru de capul meu ! zîmbi.

— Şi el a fost tai-pan ?

— Da. A fost foarte bun. La început.

— Ce s-a întîmplat ?

Dunross rîse sardonic.

— Ei, atît de curînd secretele de familie, domnule Bartlett ? Ei bine, pe scurt, am avut o diferenţă de opinii destul de lungă şi plicticoasă. În final a predat conducerea lui Alastair Struan, predecesorul meu.

— Mai trăieşte ?

— Da.

— Să însemne răspunsul dumneavoastră ambiguu, în stil britanic, că v-aţi războit cu el ?

— Sun Tzu e foarte precis în ceea ce priveşte războirea, domnule Bartlett. E foarte rău să stîrneşti un război, spune el, dacă nu eşti nevoit s-o faci. Citez : Cea mai mare pricepere a unui general stă în înfrîngerea rezistenţei duşmanului fără să se lupte cu el.

— Şi l-aţi înfrînt ?

— Domnule Bartlett, s-a retras el singur de pe cîmpul de bătălie, pentru că era un om înţelept.

Chipul lui Dunross se înăspri. Bartlett îl studie atent. Amîndoi ştiau că de fapt acum trasează cîmpurile de bătălie, în ciuda propriei lor voinţe.

— Sînt bucuros că m-am hotărît să viu la Hong Kong, spuse americanul. Sînt bucuros că v-am întîlnit.

— Vă mulţumesc, poate că într-o zi nu veţi mai fi atît de bucuros.

Bartlett ridică din umeri.

— Poate. Dar între timp am pus la copt o afacere, bună şi pentru dumneavoastră bună şi pentru noi, zîmbi deodată, amintindu-şi de Gornt şi de cuţitul de bucătărie. Da. Sînt bucuros că am venit la Hong Kong.

— Aţi putea împreună cu Casey să fiţi invitaţii mei în seara asta ? Fac un mic bairam, o petrecere, la orele opt jumătate aproximativ.

— Petrecere oficială ?

— Nu, doar haine de cină. În regulă ?

— Perfect. Casey spunea că ţineţi la frac şi cravată, şi chestii din astea, după care Bartlett observă tabloul de pe perete : un vechi tablou în ulei reprezentînd o tînără chinezoaică, foarte drăguţă, în portul obişnuit al fetelor de pe bărci, ducînd cu barca un băieţel englez, cu părul

blond, legat într-o coadă la spate. Un tablou de Quance ?. Aristotle Quance ?

— Da, de el, spuse Dunross abia stăpînindu-şi uimirea.

Bartlett se apropie de el şi se uită mai atent.

— Un original ?

— Da. Vă pricepeţi la pictură ?

— Nu, deloc, dar Casey mi-a vorbit de Quance în vreme ce ne îndreptam încoace. Îmi spunea că e la fel de migălos cînd pictează de parcă ar reproduce fotografic, în felul lui un veritabil istoric al vremurilor de demult.

— Da, aşa-i.

— Dacă-mi aduc bine aminte, acesta trebuie să fie portretul unei fete pe care o chema May-may, May-may T'Chung, iar puştiul e unul dintre copiii pe care i-a avut ea cu Dirk Struan, da ?

Dunross nu spuse nimic, doar îl privi pe Bartlett din spate. Acesta cercetă pictura cu şi mai mare atenţie.

— Greu să-i vezi culoarea ochilor. Dar băieţelul e Gordon Chen, Sir Gordon Chen de mai tîrziu ? şi se întoarse şi se uită la Dunross.

— Domnule Bartlett, nu ştiu exact. Şi asta-i o legendă.

Bartlett îl fixă o clipă cu privirea. Cei doi bărbaţi se potriveau de minune, Dunross doar puţin mai înalt decît Bartlett. acesta mai lat puţin în umeri, amîndoi cu ochi albaştri, ai lui Dunross o idee mai spre verzui, amîndoi cu nişte chipuri pline de viaţă şi generoase.

— Şi vă bucuraţi că sînteţi tai-pan al Nobilei Case ? îl întrebă Bartlett.

— Bineînţeles.

— Nu ştiu exact cam care sînt puterile unui tai-pan, dar la *Par-Con* eu pot angaja şi concedia pe cine vreau, şi dacă vreau închid firma şi trag obloanele.

— Atunci sînteţi tai-pan.

— Atunci îmi place şi mie să fiu tai-pan. Şi vreau să pătrund în Asia... Dumneavoastră vreţi să vă croiţi drum spre piaţa americană. Şi împreună putem împleti între cele două maluri ale Pacificului o mreajă în care să pescuim totul pentru noi doi.

Sau un giulgiu pentru unul dintre noi, se gîndi Dunross, simțind că Bartlett îi place foarte mult deși știa că era periculos să nutrească astfel de sentimente pentru el.

— Eu am ce vă lipsește, iar dumneavoastră ceea ce-mi lipsește mie.

— Mda, făcu Dunross. Dar acum la amîndoi ne lipsește o masă bună.

Amîndoi se întoarseră spre ușă, Bartlett ajunse primul, dar nu o deschise imediat.

— Știu că nu e obiceiul ăsta la dumneavoastră, dar pentru că tot o să mergem amîndoi la Taipe, ce-ar fi să-mi spui Linc și eu ție Ian și să ne gîndim de pe acum cam cît putem paria pe meciul acela de golf ? Sînt convins că știi de pe acum că handicapul meu oficial e treisprezece, așa cum și eu știu că al tău e zece, tot oficial, ceea ce înseamnă cel puțin o lovitură mai puțin pentru fiecare dintre noi, așa pentru siguranță.

— De ce nu ? îi răspunse Dunross pe dată. Dar aici noi nu prea pariem pe bani, preferăm pe bile.

— Să fiu al naibii dacă eu am de gînd să-mi joc boașele la golf.

Dunross rîse.

— Dar poate că într-o bună zi ai să le joci. Noi aici de obicei pariem pe șase mingi de golf, cam așa.

— Ian, spune-mi, ar fi un obicei prost pentru un britanic dacă am paria totuși pe bani ?

— Ba deloc. Ce-ai zice de cîte cinci sute de fiecare parte, echipa care cîștigă ia totul ?

— Dolari americani, sau Hong Kong ?

— Hong Kong. Între prieteni e mai bine să fie dolari Hong Kong. Cel puțin la început.

Masa se servi în sala de mese a directorilor de la etajul 19, o încăpere în formă de L, așezată pe colțul clădirii, înaltă, cu draperii albastre, covoare chinezești albastre marmorate, ferestre mari de unde se vedea Kowloon și avioanele care decolau și aterizau la Kai Tak, iar spre sud pînă la Insulele Tăietorilor de Piatră și Tsing Yi, iar dincolo de ele țărmul Noilor Teritorii. Pe masa imensă, veche, din stejar, la care puteau mînca cu ușurință douăzeci de persoane, erau înșirate tacîmuri de ar-

gint şi cristaluri de Waterford de cea mai bună calitate. Pentru ei şase erau acolo patru ospătari, foarte bine instruiţi, îmbrăcaţi în pantaloni negri şi tunici albe, brodate cu emblema *Companiei Struan*. Cocktailurile fuseseră servite înainte ca Bartlett şi Dunross să sosească. Casey bea vodcă cu martini, ca şi ceilalţi — cu excepţia lui Gavallan, care ceruse un gin dublu. Lui Bartlett, fără a fi întrebat, i se oferi o cutie de Anweiser de la gheaţă, pe o tavă georgiană de argint.

— De unde-aţi ştiut ? spuse Bartlett încîntat.

— Cu complimentele *Firmei Struan and Company*, răspunse Dunross. Am auzit că aşa vă place ! îl prezentă lui Gavallan, deVille şi Linbar Struan, şi acceptă un pahar de Chablis de la gheaţă, apoi îi zîmbi lui Casey. Ce mai faceţi ?

— Mulţumesc, bine.

— Mă scuzaţi, spuse Bartlett către ceilalţi, dar trebuie să-i transmit un mesaj lui Casey, pînă nu-l uit. Casey, vrei te rog să-l suni mîine pe Johnston la Washington ? Află care-i cel mai bun om de legătură pentru noi aici la consulat.

— Sigur. Dacă nu-l găsesc întreb de Tim Diller.

Orice întrebare despre Johnston era o codificare pentru cum merge afacerea ? Iar răspunsul : Diller însemna bine, Tim Diller foarte bine, Jones rău, George Jones foarte rău.

— Bună idee, spuse Bartlett şi-i zîmbi, apoi către Dunross : E o încăpere frumoasă.

— E adecvată, răspunse Dunross.

Casey rîse, înţelegîndu-i jocul.

— Întîlnirea a mers foarte bine, domnule Dunross, spuse ea. Am venit cu o propunere la care trebuie să vă gîndiţi.

Ce tipic american să o spună aşa — nici un pic de subtilitate ! Oare nu ştie că afacerile se discută după prînz, nu înainte ?

— Da, Andrew mi-a spus în linii mari, răspunse Dunross. Mai vreţi un pahar ?

— Nu, mulţumesc. Eu cred că propunerea acoperă toate problemele, sir. Sînt puncte pe care aţi vrea să le clarific ?

— Sînt convins că vor fi, la momentul potrivit, spuse Dunross, amuzat în sinea lui, ca întotdeauna, de acel

sir pe care multe americance îl folosesc în mod curent, şi uneori, total nepotrivit, chiar şi pentru ospătari. Imediat ce o studiez o voi discuta cu dumneavoastră. O bere pentru domnul Bartlett, adăugă el, încercînd încă o dată să amîne afacerile pentru mai tîrziu, apoi către Jacques : *Ça va ?* *

— *Oui, merci. A rien* **. Încă nimic.

— Nu fi îngrijorat, spuse Dunross deoarece cu o zi în urmă adorata fiică a lui Jacques şi soţul ei avuseseră un accident serios de maşină pe cînd îşi petreceau vacanţa în Franţa — cît de serios, urma să i se comunice. Nu fi îngrijorat.

— Nu.

Din nou acea ridicare din umeri galică, ce ascundea imensa lui îngrijorare. Jacques era vărul primar al lui Dunross şi venise la firmă în '45. Războiul fusese îngrozitor pentru el. În 1940 îşi trimisese soţia şi cei doi copii mici în Anglia şi el rămăsese în Franţa. În tot timpul războiului. Urmase maquisul şi închisoare, fusese condamnat şi evadase, şi iar în *maquis* ***. Acum avea 54 de ani, şi era un bărbat liniştit şi puternic, dar periculos cînd era provocat. cu un piept larg, ochi căprui, mîini aspre şi multe cicatrici.

— În principiu. afacerea sună bine ? întrebă Casey.

Dunross oftă în sinea sa şi se concentră asupra ei.

— S-ar putea să am o contrapropunere la cîteva puncte minore. Între timp, adăugă el hotărît, puteţi considera că. in termeni generali, este acceptabilă.

— Oh. grozav, spuse Casey fericită.

— Splendid, spuse Bartlett, la fel de mulţumit, şi-şi ridică cutia de bere. Pentru o rezolvare fericită şi mari profituri — pentru dumneavoastră şi pentru noi.

Au băut în cinstea acestei urări, şi ceilalţi văzură la Dunross semne periculoase, şi se întrebară care puteau fi contrapropunerile tai-panului.

— Îţi va lua mult timp finalizarea, Ian ? întrebă Bartlett, şi toţi auziră acel *Ian,* Linbar Struan tresări vizibil.

---

* Merge ? (în franceză în original)

** Da, mulţumesc (ibid.)

*** Mişcarea de rezistenţă din Franţa în timpul ocupaţiei naziste.

Spre mirarea lor, Dunros spuse doar „nu", ca şi cum familiaritatea fusese un lucru obişnuit, apoi adăugă :

— Mă îndoiesc ca avocaţii să vină cu vreo problemă de nerezolvat.

— Ne întîlnim mîine cu ei la 11, spuse Casey. Domnul deVille, John Chen şi cu mine. Au văzut deja totul în detaliu... n-au fost probleme.

— Dawson e foarte bun — mai ales în ce priveşte legile fiscale americane.

— Casey, poate ar trebui să-l aducem pe tipul nostru din New York care se pricepe la taxe, spuse Bartlett.

— Sigur, Linc, imediat ce stabilim totul. Şi pe Forrester, şi către Dunross : El e şeful departamentului nostru de spume poliuretanice.

— Bun. Şi cred că am discutat suficient despre afaceri înainte de prînz, spuse Dunross. Astea sînt regulile *Casei*, domnişoară Casey. Fără afaceri la masă, nu face bine la digestie, şi îi făcu semn lui Lim . Nu-l aşteptăm pe domnul John.

Imediat apărură chelnerii, ţinură scaunele — locurile erau indicate printr-o carte de vizită tipărită în suporturi de argint — şi fu servită supa. În meniu erau trecute vin de Xeres la supă, Chablis la peşte — sau Bordeaux cu friptura de vacă şi budincă de Yorkshire, pentru cine prefera aşa ceva — fasole verde, cartofi şi morcovi fierţi. Şarlotă cu Xeres ca desert. Vin de Porto la brînzeturi.

— Cît rămîneţi aici, domnule Bartlett ? întrebă Gavallan.

— Cît e nevoie. Dar, domnule Gavallan, deoarece se pare că vom colabora mult timp, ce-ar fi să renunţaţi la „domnule" Bartlett şi „domnişoară" Casey şi să ne spuneţi Linc şi Casey ?

Gavallan îl privi ţintă pe Bartlett. I-ar fi plăcut să-i spună : „Ei bine, domnule Bartlett, pe aici nouă ne place să obţinem cu greu asta — e unul din puţinele mijloace de a deosebi prietenii de cunoştinţe. Pentru noi numele mici sînt ceva intim. Dar pentru că tai-panul nu a obiectat la acel uimitor „Ian", n-am încotro."

— De ce nu, domnule Bartlett ? spuse el afabil. Nu trebuie să fim protocolari, nu ?

Jacques deVille şi Struan şi Dunross chicotiră în sinea lor la acel „domnule Bartlett" şi la felul în care

Gavallan transformase o acceptare nedorită într-o punere la punct şi făcîndu-l să-şi piardă cinstea obrazului pe care nici unul dintre americani nu o va înţelege niciodată.

— Mulţumesc, Andrew, spuse Bartlett, şi adăugă : Ian, pot să încalc regulile şi să-ţi mai pun o întrebare înainte de masă ? Ai putea să finalizezi totul pînă marţea viitoare, într-un fel sau altul ?

Imediat atmosfera din încăpere se schimbă. Lim şi ceilalţi servitori ezitară, şocaţi. Toţi ochii se îndreptară spre Dunross. Bartlett se gîndi că a mers prea departe şi Casey era sigură de asta. Îl privi pe Dunross expresia feţei nu i se schimbase, dar a ochilor da. Toată lumea din încăpere ştia că tai-panul fusese somat aşa cum ar face cineva într-un joc de pocher mizează sau taci. Pînă marţea viitoare.

Aşteptau. Tăcerea părea să plutească, materială, multă vreme. Apoi Dunross rupse acea tăcere încordată :

— O să-ţi spun mîine, spuse el, calm, momentul trecu, toată lumea oftă uşurată, ospătarii continuară să servească şi toţi se relaxară.

Cu excepţia lui Linbar. Îşi mai simţea încă palmele ude de sudoare pentru că era singurul dintre ei care cunoştea firul acela ce trecea prin toţi urmaşii lui Dirk Struan — un impuls brusc, ciudat, primitiv aproape, spre violenţă — şi îl văzuse aproape izbucnind, aproape ieşind la suprafaţă. De data asta se retrase în adînc. Dar ştia că există şi că e acolo, şi asta îl îngrozea. Era urmaşul lui Robb Struan, fratele vitreg şi partenerul lui Dirk Struan, deci nu avea nici un strop din sîngele lui Dirk Struan în vine. O regreta amarnic şi îl ura încă şi mai mult pe Dunross pentru că-l făcuse să ajungă bolnav de invidie.

Să te ia Struan, Cotoroanţa afurisitule de Ian Dunross, şi pe toţi urmaşii tăi, îşi spuse el şi se înfioră involuntar la amintirea acesteia.

— Ce e, Linbar ? întrebă Dunross.

— Oh nimic, tai-pan, spuse el, tresărind speriat. Nimic — doar un gînd aşa deodată. Iartă-mă.

— Ce gînd ?

— Îmi venise în minte Struan Cotoroanţa.

Dunross rămase pentru o clipă cu lingura lui în aer, iar ceilalţi se holbară la el.

— Gîndul ăsta nu-i prea indicat pentru digestie.

— Nu, sir.

Bartlett se uită la Linbar, apoi la Dunross.

— Cine e Struan Cotoroanţa ?

— Una din fantomele de familie, spuse Dunross cu un rîs. Avem o mulţime în familia noastră.

— Cine n-are ? spuse Casey.

— Struan Cotoroanţa a fost întotdeauna bau-bau-ul nostru — şi încă mai e.

— Cu siguranţă că nu mai e, tai-pan, spuse Gavallan. E moartă de aproape 50 de ani.

— Poate că va muri o dată cu noi, cu Linbar, Kathy şi cu mine, cu generaţia noastră, dar mă îndoiesc, şi Dunross se uită ciudat la Linbar. Va ieşi la noapte Struan Cotoroanţa din mormîntul ei şi ne va înghiţi ?

— Jur pe Dumnezeu că nu-mi place nici măcar să glumeşti despre ea aşa, tai-pan.

— La dracu' cu Struan Cotoroanţa, spuse Dunross. Dacă ar trăi, i-aş spune-o în faţă.

— Cred că ai face-o. Da, rîse deodată Gavallan. Mi-ar fi plăcut să văd şi asta.

— Şi mie. Dunross rîse şi el, apoi văzu expresia lui Casey. Ei, doar mă laud, Casey. Struan Cotoroanţa a fost un diavol din iad, dacă e să crezi jumătate din legende. Era soţia lui Culum Struan — fiul lui Dirk Struan — întemeietorul companiei noastre. Numele ei de fată era Tess, Tess Brock, şi era fata duşmanului de moarte al lui Dirk, Tyler Brock. Se spune că au fugit amîndoi de-acasă în 1841. Tess avea doar 16 ani şi era o frumuseţe, iar Culum era moştenitorul *Nobilei Case*. A fost cam ca în „Romeo şi Julieta", — numai că ei nu au murit, şi asta nu a contat pentru duşmănia dintre Dirk şi Tyler, sau dintre clanul Struan şi clanul Brock, ci doar a mărit-o şi a complicat-o. Ea s-a născut în 1825, purtînd numele de Tess Brock, şi a murit în 1917 cu numele de Struan Cotoroanţa, la vîrsta de 92 de ani, fără dinţi, fără păr, senilă, parşivă şi îngrozitoare pînă în ultima clipă. Viaţa e ciudată, *heya ?*

— Da. Incredibilă uneori, spuse gînditoare Casey. De ce se schimbă atît de mult oamenii pe măsură ce îmbătrînesc — devin atît de ursuzi şi chinuitori ? Mai ales femeile ?

Pentru că aşa e de obicei, ar fi putut Dunross să-i răspundă imediat, şi pentru că bărbaţii şi femeile îm-

bătrînesc diferit. E nedrept — dar aşa se întîmplă întotdeauna. O femeie vede cum îi apar primele riduri şi cum începe să i se lase pielea şi cum carnea îşi pierde din prospeţime şi duritate, dar bărbatul ei arată încă bine şi este dorit şi apoi ea vede tinerele şi e îngrozită că o s-o părăsească pentru ele şi în final el aşa va face pentru că se va plictisi de cicăleala ei şi de agonia auto-mutilării pe care ea însăşi şi-o întreţine — şi, în acelaşi timp, şi datorită acelui impuls incontrolabil, adînc în el, către tinereţe...

„Ayeeyah, nu e afrodiziac în lume ca tinereţea, obişnuia să spună mereu bătrînul Chen-Chen — tatăl lui Phillip Chen — mentorul lui Ian. Nici unul, tinere Ian, nici unul nu e ca ea. Nici unul, nici unul, nici unul. Ascultă-mă bine. *Yang*-ul are nevoie de seva *yin*-ului, dar o sevă tînără, oh, da, trebuie să fie tînără, seva tînără care să-ţi lungească viaţa şi să-ţi hrănească *yang*-ul — oh, oh, oh ! Ţine minte, cu cît îmbătrîneşte Lujerul tău Bărbătesc, cu atît are mai multă nevoie de tinereţe şi schimbare şi entuziasm tînăr pentru a munci cu exuberanţă, şi cu cît mai mult cu atît e mai vesel ! Dar mai ţine minte că Minunatul-Sipet cuibărit între coapsele lor, deşi neasemuit, desfătător, delicios, sublim, oh atît de dulce şi oh, mereu atît de bine potolitor de dorinţe, atenţie ! Ha ! El e totodată o capcană, o cursă, o cameră de tortură, mormîntul final !“ Apoi bătrînul chicotea, burta i se sălta în sus şi-n jos şi lacrimile îi curgeau pe faţă. „Oh, minunaţi sînt zeii, nu ? Ne dăruiesc raiul pe pămînt, dar viaţa e iad cînd nu poţi să-ţi faci Călugărul-Cu-Un-Ochi să-şi ridice capul ca să intre în Paradis. *Joss*, copilul meu ! Asta este *joss*-ul nostru — să-ţi doreşti cu ardoare Despicătura-Lacomă pînă ce ea te va devora cu totul, dar oh oh oh...“ Trebuie să fie foarte greu de suportat pentru femei, mai ales cele americane, gîndi Dunross, această suferinţă la gîndul că îmbătrînesc, neputinţa de a împiedica aceasta să se întîmple atît de devreme, prea devreme — mai rău în America decît în orice alt loc din lume. De ce trebuie să-ţi spun eu un adevăr pe care tu probabil îl ştii deja în adîncul fiinţei tale ? se întrebă Dunross. Sau să-ţi spun că obiceiul american îţi cere să încerci să prinzi o tinereţe eternă pe care nici Dumnezeu şi nici diavolul şi nici un chirurg nu ţi-o pot dărui. Nu poţi

avea 25 de ani cînd ai 35, nici să fii tînăr de 35 cînd ai 45, sau să ai 45 cînd de fapt ai 55. Îmi pare rău, ştiu că nu e cinstit, dar asta e. Ayeeyah, îşi spuse el cu ardoare, mulţumesc lui Dumnezeu — dacă există vreun Dumnezeu — mulţumesc tuturor zeilor mari şi mici că sînt bărbat şi nu femeie. Îmi pare rău pentru tine, doamnă americană cu nume frumoase. Dar în loc de toate astea Dunross răspunse simplu :

— Presupun că se întîmplă aşa pentru că viaţa nu e uşoară şi pentru că, pe măsură ce creştem, sîntem hrăniţi cu prostii şi cu valori deformate — nu şi chinezii care sînt atît de înţelepţi — Cristoase, cît de necrezut de înţelepţi sînt ! În cazul Struan Cotoroanţei de vină a fost poate sîngele stricat al clanului Brock. Cred că a fost *joss*-ul ei — soarta, norocul, sau ghinionul. Ea şi Culum au avut şapte copii, patru băieţi şi trei fete. Toţi fiii ei au pierit de moarte violentă — doi de „flux" — probabil ciumă — aici în Hong Kong, unul a fost asasinat înjunghiat în Shanghai, iar ultimul s-a înecat în largul coastei la Ayr în Scoţia, unde se află pămînturile familiei noastre. Doar atît şi ar fi destul ca orice mamă să înnebunească, asta şi ura şi invidia care i-au înconjurat pe Culum şi pe ea toată viaţa. Dar dacă mai adaugi şi toate problemele traiului în Asia, venirea la conducerea *Nobilei Case* a fiilor unor străini... ei bine, cred că poţi înţelege ! şi Dunross rămase o clipă pe gînduri, apoi adăugă : Se spune că l-a condus pe Culum toată viaţa şi a tiranizat *Nobila Casă* pînă în ziua în care a murit — şi pe toţi tai-panii, toţi ginerii şi toţi nepoţii. Chiar şi după moarte. Îmi aduc aminte cum una din doicile mele, o englezoaică, arde-o-ar în veci focul Gheenei, îmi spunea mereu : „Ai grijă cum te porţi, domnişorule Ian, sau o chem pe Struan Cotoroanţa ca să te înghită..." Cred că aveam pe atunci cinci sau şase ani.

— Îngrozitor, spuse Casey.

Dunross înălţă din umeri.

— Aşa fac doicile copiilor.

— Nu toate, slavă Domnului, spuse Gavallan.

— N-am avut niciodată una bună. Sau vreo *gan sun* care să fi fost rea.

— Ce e o *gan sun ?* întrebă Casey.

— Înseamnă „trup alăturat", este numele corect pentru o *amah*. În China dinainte de '49, copiii din familiile în-

stăritè, ca şi majoritatea celor din vechi familii europene şi eurasiatice de aici aveau întotdeauna propriile lor „trupuri alăturate“ care aveau grijă de ei — în multe cazuri le păstrau toată viaţa. Cele mai mult *gan sun* jurau să rămînă necăsătorite. Le poţi recunoaşte uşor datorită cozii lungi pe care o poartă pe spate. *Gan sun*-a mea se numeşte Ah Tat. E o bătrînică nemaipomenită. Încă mai stă cu noi, spuse Dunross.

— A mea a fost pentru mine ca o mamă; mai mult decît adevărata mea mamă, spuse Gavallan.

— Deci Struan Cotoroanţa este străbunica ta ? îl întrebă Casey pe Linbar.

— Dumnezeule, nu ! Nu, eu — eu nu sînt urmaşul lui Dirk Struan, răspunse el şi ea îi văzu fruntea îmbrobonîndu-se de sudoare şi nu înţelese de ce. Sînt urmaşul fratelui său vitreg, Robb Struan. Robb Struan era partenerul lui Dirk. *Tai-pan* se trage direct din Dirk, dar chiar şi aşa... nici unul din noi nu se trage din Cotoroanţă.

— Sînteţi toţi înrudiţi ? întrebă Casey, simţind o tensiune ciudată în cameră, îl văzu pe Linbar ezitînd şi aruncîndu-i o privire lui Dunross cînd ea se uită la el.

— Da, spuse acesta. Andrew s-a căsătorit cu sora mea, Kathy. Jacques e vărul meu, iar Linbar... poartă numele nostru, şi Dunross rîse. Mai sînt încă mulţi oameni în Hong Kong care-şi amintesc de Cotoroanţă, Casey. Purta întotdeauna o rochie lungă, neagră, cu turnură mare şi o pălărie caraghioasă, cu o pană uriaşă, mîncată de molii, totul de mult demodat, şi avea mereu la ea un baston negru, cu măciulia de argint. De cele mai multe ori era plimbată în susul şi josul străzilor într-un soi de palanchin cărat de patru oameni. N-avea cu mult peste un metru jumătate, dar era rotundă şi solidă ca şi piciorul unui culi. Chinezii erau la fel de îngroziţi de ea. Porecla ei era „Onorabila Bătrînă Mamă Străină a Diavolului cu Ochiul Rău şi Dinţi de Dragon“.

— Aşa e, spuse Gavallan rîzînd scurt. Tata şi bunica o ştiau. Ei au avut propria lor companie comercială, aici şi în Shanghai, dar au pierdut, mai mult sau mai puţin, în război şi s-au asociat cu *Compania Struan* în 1919. Tata mi-a spus că în copilărie el şi prietenii lui obişnuiau să o urmărească pe Cotoroanţă pe stradă şi, cînd se enerva

foarte tare, ea își scotea dinții falși și-i clămpănea către ei, și rîseră cu toții cînd el o imită. Tata a jurat că dinții aveau vreo 60 de centimetri și erau așezați pe un fel de arc și făceau cranț, cranț, cranț !

— Hei, Andrew, am uitat, interveni Linbar rînjind. *Gan sun*-a mea, bătrîna Ah Fu, o știa foarte bine pe Struan Cotoroanța și ori de cîte ori era pomenită, își ridica ochii la ceruri și-i ruga pe zei să o apere de ochiul rău și de dinții fermecați. Fratele meu Kyle și cu mine... se opri și apoi continuă pe un ton diferit : Obișnuiam să o necăjim pe Ah Fu cu ea.

Dunross îi spuse lui Casey :

— E un portret al ei la Casa Mare — de fapt sînt două. Dacă vrei, ți le voi arăta într-o zi.

— Oh, mulțumesc, mi-ar place. E vreunul de-al lui Dirk Struan ?

— Sînt cîteva. Și unul al lui Robb, fratele său vitreg.

— Mi-ar place să le văd.

— Și mie, spuse Bartlett. Drace, eu n-am văzut niciodată vreo fotografie a bunicilor mei, ca să nu mai vorbim de una a străbunicului meu. Am vrut întotdeauna să aflu despre strămoșii mei, să știu cum arătau, de unde veneau. Habar nu am nimic despre ei, în afară de faptul că bunicul se pare că avea o companie de transport în Vechiul Vest, într-un loc numit Jerrico. Trebuie să fie grozav să știi din cine te tragi. Sînteți norocoși.

Stătuse tăcut, ascultînd și fiind atent la tot ce se ascundea în spatele vorbelor, fascinat de ei, căutînd indicii care să-l ajute să se hotărască : Dunross sau Gornt ? Dacă e Dunross, Andrew-Gavallan e un dușman, și va trebui înlăturat, își spuse el. Tînărul Struan îl urăște pe Dunross, francezul e o enigmă, iar Dunross însuși e nitroglicerină curată și la fel de periculos. Cotoroanța asta a voastră pare fantastică, spuse el. Și chiar și Dirk trebuie să fi fost un tip teribil.

— Ei, asta da caracterizare, spuse Jacques deVille cu ochii scînteind. A fost cel mai mare pirat al Asiei ! Așteaptă puțin — ai să te uiți la portretul lui Dirk și ai să vezi trăsăturile comune ale familiei ! Tai-panul nostru seamănă leit cu el și, *ma foi* *, i-a moștenit toate părțile rele.

---

* Pe legea mea (în franceză în original)

— Las-o moartă, Jacques, spuse Dunross prietenește, și apoi către Casey : Nu e adevărat. Jacques mă ia mereu peste picior. Nu semăn deloc cu el.

— Dar te tragi din el.

— Da. Străbunica mea a fost Winifred, singura fiică legitimă a lui Struan. Ea s-a căsătorit cu Lechie Struan Dunross, din același clan. Au avut un singur fiu care a fost bunicul meu — tai-pan după Culum. Familia mea — Dunross — sînt singurii descendenți direcți ai lui Dirk Struan, din cîte știm.

— Ai spus — legitimă ?

Dunross zîmbi.

— Dirk a mai avut fii și fiice. Unul dintre fii, Gordon Chen, era de la o femeie pe care de fapt o chema Shen, de asta știți, e ramura Chen de azi. Mai există și cea T'Chung — de la Duncan T'Chung și Kate T'Chung, copiii pe care i-a avut cu faimoasa May-may T'Chung. Oricum, așa spun legendele, și ele sînt acceptate aici deși nimeni nu le poate confirma, sau infirma, și Dunross ezită și colțul ochilor i se încreți de zîmbet. În Hong Kong și Shanghai predecesorii noștri erau, ei bine, prietenoși, iar chinezoaicele frumoase, atunci ca și acum. Dar foarte rar se căsătoreau cu iubitele lor, iar anticoncepționalele sînt o invenție foarte recentă — așa că nu știi niciodată cu cine te-ai putea înrudi. Noi, ei bine, noi nu discutăm lucrurile astea în public — ci, într-un stil perfect britanic pretindem că nu există, deși toți știm că există, dar așa nimeni nu-și pierde cinstea obrazului. Familiile eurasiatice din Hong Kong iau de obicei numele mamei, cele din Shanghai numele tatălui. Se pare că toți ne-am adaptat.

— Totul pare a fi foarte amical, spuse Gavallan.

— Uneori, răspunse Dunross.

— Atunci John Chen e rudă cu tine ? întrebă Casey.

— Dacă te gîndești la grădina raiului, atunci bănuiesc că toți sîntem înrudiți, și Dunross se uită la locul gol.

Nu e stilul lui John să dispară, gîndi el neliniștit, și nu e genul care să se bage în traficul de arme, pentru nici un motiv. Sau să fie atît de prost să se lase prins. Tsu-yan ? Ei bine, el e din Shanghai și poate fi ușor speriat — dacă e amestecat în treaba asta. John era ușor de recunoscut

dacă ar fi urcat în vreun avion azi-dimineață, deci n-a făcut-o. Trebuie să fi fugit cu o barcă — dacă a fugit. O barcă, unde ? Macao — nu, aici se înfundă. Un vapor ? Foarte ușor, gîndi el, dacă era aranjat sau chiar nearanjat și rezolvat totul într-o oră. În fiecare zi a anului există 30 sau 40 de plecări programate pentru toate colțurile lumii, vapoare mari și vapoare mici, ca să nu mai vorbim de o mie de jonci care pot pleca ori cînd vor, și chiar urmărit fiind, cîțiva dolari aici, cîțiva dincolo, și e ușor să strecori ceva afară — afară sau înăuntru. Bărbați, femei, copii. Droguri. Orice. Dar nici un motiv să strecori ceva înăuntru cu excepția oamenilor și a drogurilor și a armelor și a băuturii și a țigărilor și a benzinei — celelalte sînt scutite de vamă și fără restricții. Cu excepția aurului. Dunross zîmbi în sinea lui. Imporți aur în mod legal sub licență, la 35 de dolari uncia, pentru tranzit spre Macao, și ce se întîmplă apoi nu e treaba nimănui, dar e foarte profitabil. Da, își spuse el, și consiliul lui *Nelson Trading* se întîlnește în această după-amiază. Bun. Asta e o afacere riscantă care reușește întotdeauna. Pe cînd lua niște pește din tava de argint întinsă către el, o observă pe Casey uitîndu-se lung la el.

— Da, Casey ?

— Oh, mă întrebam doar cum de-mi știi numele, zise ea și se întoarse către Bartlett. Tai-panul m-a surprins, Linc. Chiar înainte de a face cunoștință mi s-a adresat cu Kamalian Çiranush, ca și cum ar fi fost Mary Jane.

— E persan ? întrebă imediat Gavallan.

— Pur armean.

— Kamali-an Çirrannuuush, spuse Jacques, plăcîndu-i sunetul șuierător al numelui. *Très jolis, mademoiselle. Ils ne sont pas difficiles sauf pour les crétins* *.

— Sau englezii, spuse Dunross și toți rîseră.

— Cum de-ai știut, tai-pan ? îl întrebă Casey, venindu-i mai ușor să-i spun tai-pan decît Ian, și Ian nu i se potrivește totuși, își spuse ea, furată de gîndul la trecutul lui și Struan Cotoroanța și umbrele care păreau să-l învăluie.

— L-am întrebat pe avocatul vostru.

— Ce vrei să spui ?

— John Chen m-a sunat aseară pe la miezul nopții.

---

* Foarte frumos, domnișoară. Și nu e greu decît pentru cretini. (în franceză)

Nu-i spuseseşi ce însemnau K.C. şi voiam să ştiu. Era prea devreme să sun la biroul tău din Los Angeles — acolo era doar 8 dimineaţa — aşa că l-am sunat pe avocatul tău din New York. Tatăl meu obişnuia să spună : cînd nu eşti sigur întreabă.

— L-ai deranjat pe Seymour Steigler III sîmbăta ? întrebă Barteltt, uimit.

— Da. Acasă în White Plains.

— Dar numărul lui e secret.

— Ştiu. L-am sunat pe un prieten chinez de la ONU. El mi l-a găsit. I-am spus domnului Steigler că vreau să ştiu pentru invitaţii — ceea ce, desigur, e adevărat. Trebuie să fim exacţi, nu ?

— Da, spuse Casey, cu mare admiraţie. Da, trebuie.

— Aseară ştiai de Casey că e... că e femeie ? întrebă Gavallan.

— Da. De fapt ştiu de cîteva luni, dar nu şi ce însemnau K.C. De ce ?

— Aşa, tai-pan. Casey, vorbeai de Armenia. Familia ta a emigrat în America după război ?

— După primul război mondial, în 1918, răspunse Casey, începînd povestea atît de des spusă. Iniţial numele nostru de familie a fost Tcholokian. Cînd bunicii mei au sosit în New York, au renunţat la *-ian* pentru a uşura lucrurile, pentru a-i ajuta pe americani să-l pronunţe. Şi totuşi, eu am primit numele de Kamalian Çiranoush. După cum ştiţi, Armenia este partea de sud a Caucazului — la nord de Iran şi Turcia şi la sud de Georgia sovietică. Pe vremuri era o naţiune suverană, liberă, dar acum e înglobată în Rusia Sovietică şi Turcia. Bunica mea a fost georgiană — pe vremuri se făceau multe căsătorii între neamuri diferite. Poporul meu era răspîndit în tot imperiul otoman, aproape două milioane, dar masacrele, mai ales cele din 1915 şi '16... şi Casey se înfioră. A fost un adevărat genocid. N-am mai rămas decît vreo 500.000, răspîndiţi în întreaga lume. Armenii au fost negustori, artişti, pictori şi bijutieri, dar şi scriitori şi soldaţi. Existau aproape 50.000 armeni în armata turcă înainte să fie dezarmaţi, proscrişi şi împuşcaţi de către turci în primul Război Mondial — generali, ofiţeri şi soldaţi. Erau o minoritate de elită, şi aşa fuseseră de secole.

— De aceea îi urau turcii ? întrebă deVille.

— Erau harnici și naționaliști și foarte buni comercianți și afaceriști — controlau o mulțime de afaceri și tranzacții. Bunicul spunea că avem comerțul în sînge. Sau poate principalul motiv e că armenii sînt creștini — ei au fost primul stat creștin din istorie sub romani — și turcii sînt evident mahomedani. Turcii au cucerit Armenia în secolul al XVI-lea și au existat întotdeauna hărțuieli la graniță între Rusia țaristă creștină și turcii „necredincioși". Pînă în 1917 Rusia țaristă a fost adevăratul nostru protector... Turcii otomani au fost întotdeauna un popor ciudat, foarte crud, foarte ciudat.

— Familia ta a plecat înainte să înceapă problemele ?

— Nu. Bunicii mei erau foarte bogați și, ca și mulți alții, au crezut că lor nu li se poate întîmpla nimic. Au scăpat chiar pe sub nasul soldaților, au luat cu ei doi fii și o fiică și au ieșit pe ușa din spate, doar cu ce au putut înhăța în goana către libertate. Restul familiei n-a reușit să fugă. Bunicul și-a plătit fuga din Istanbul pe o barcă de pescari care i-a dus pe el și pe bunica în Cipru, unde, într-un fel sau altul, au făcut rost de viză pentru America. Aveau la ei ceva bani și bijuterii — și multă pricepere. Bunica mai trăiește încă... și mai știe încă să se tocmească ca cei mai buni dintre ei.

— Bunicul tău era negustor ? întrebă Dunross. De-asta te-au interesat afacerile ?

— Comerțul ne-a fost băgat în cap imediat ce ne-am putut gîndi să fim independenți, spuse Casey. Bunicul a întemeiat o companie de optică în Providence, care făcea lentile și microscoape, și o firmă de import-export care se ocupa în principal de covoare și parfumuri, și pe deasupra făcea și ceva tranzacții cu aur și pietre prețioase. Tata desena și făcea bijuterii. E mort acum, dar a avut micul lui magazin în Providence, iar fratele lui, unchiul meu Bghos, lucra cu bunicul. Acum, de cînd bunicul a murit, unchiul meu conduce firma de export-import. E mică, dar sigură. Eu și sora mea am crescut printre tîrguieli, negocieri și probleme de profit. Era un joc grozav, și toți știam să-l jucăm la fel de bine.

— Unde... oh, mai vrei șarlotă, Casey ?

— Nu, mulțumesc, mi-ajunge.

— Unde ți-ai luat diploma în studii comerciale ?

— Cred că în multe locuri, spuse ea. După ce am terminat liceul, m-am înscris la un curs comercial de doi ani la *Katherine Gibbs* în Providence stenografie, dactilografie, contabilitate simplă, fişare, plus cîteva elemente comerciale de bază. Dar încă de cînd am învăţat să socotesc am lucrat nopţile şi în vacanţe şi la sfîrşit de săptămînă cu bunicul la firma lui. Am fost învăţată să gîndesc şi să fac planuri şi să pun planurile în aplicare, aşa că cea mai mare parte din pregătirea mea s-a făcut în timp ce munceam. Sigur că de cînd am terminat şcoala am urmat cursurile de specializare pe care le-am vrut — majoritatea la seral, şi Casey rîse. Anul trecut am urmat unul chiar la *Harvard Business School*, am fost primită de unii membrii ai facultăţii ca o bombă H, deşi acum începe să fie mai uşor pentru o femeie.

— Cum ai reuşit să ajungi omul... doamna care taie şi spînzură la *Par-Con Industries* ? întrebă Dunross.

— Perspicacitate, spuse Casey şi toţi rîseră o dată cu ea.

Bartlett interveni.

— Casey munceşte cît zece, Ian. Are o viteză fantastică la citit, aşa că poate studia mai multe probleme decît doi directori executivi obişnuiţi. Are un fler deosebit cînd e vorba de pericol, nu-i e frică să ia o hotărîre, încheie mai multe afaceri decît strică, şi nu roşeşte prea uşor.

— Asta-i punctul meu forte, spuse Casey. Mulţumesc, Linc.

— Dar nu ţi-e greu, Casey ? întrebă Gavallan. Nu trebuie să faci o mulţime de concesii ca femeie ca să ţii pasul ? Nu e uşor pentru tine să faci o muncă de bărbat !

— Nu consider că munca mea e o muncă de bărbat, Andrew, răspunse ea imediat. Femeile au tot atîta minte şi putere de muncă ca şi bărbaţii.

Se auzi imediat un hohot de rîs zeflemitor, dar prietenesc din partea lui Linbar şi Gavallan, dar Dunross îi ignoră şi spuse :

— Cred că vom discuta asta mai tîrziu. Totuşi, Casey, cum ai ajuns ceea ce eşti azi la *Par-Con* ?

— Să-ţi spun povestea adevărată, Ian care semeni cu Dirk Struan, cel mai mare pirat din Asia, sau să ţi-o spun pe cea cunoscută de toată lumea, se întrebă ea. Apoi îl auzi pe Bartlett începînd să povestească şi ştiu că acum putea

să viseze liniştită pentru că auzise această versiune de o sută de ori pînă acum, şi era parţial adevărată, parţial falsă şi parţial ceea ce el voia să creadă că se întîmplase. Cîte din poveştile *tale* cu Struan Cotoroanţa şi Dirk Struan sînt adevărate şi care e adevărata ta istorie şi cum ai devenit *tai-pan ?* Sorbi din vinul de Porto, bucurîndu-se de dulceaţa lui plăcută, pierdută în visare. E ceva în neregulă aici, gîndea ea acum, ceva ce pot simţi foarte clar. Ceva e în neregulă cu Dunross. Ce ? *

— Am întîlnit-o prima dată pe Casey în Los Angeles, California — acum aproape şapte ani, începu Bartlett. Primisem o scrisoare de la o oarecare Casey Tcholok, preşedinţa companiei *Hed-Opticals* din Providence, care dorea să discute despre o fuzionare. Pe vremea aceea eram în plină construcţie în întreg Los Angeles-ul — zone rezidenţiale, supermagazine, cîteva clădiri administrative destul de mari, zone industriale, zone comerciale — îmi spuneai ce vrei şi eu construiam. Aveam o cifră de afaceri de 3,2 milioane şi tocmai începusem să fiu cunoscut — dar eram încă la un milion de mile depărtare de Marele Panou de Afişaj.

— Adică Bursa New York-ului ?

— Da. Ei bine, Casey apare ca o floare şi-mi spune că vrea ca eu să fuzionez cu *Hed-Opticals* care scosese 277.600 de dolari în anul de dinainte, şi apoi împreună vom încerca să punem mîna pe *Randolf Opticals,* cea mai veche companie în domeniu — 53 de milioane din vînzări, curs la bursă, o bucată zdravănă din piaţa de lentile şi o groază de bani în bancă — şi eu îi spun că e nebună, dar de ce *Randolf ?* Ea-mi spune că în primul rînd pentru că e acţionară la *Bartlett Construction* — are 10 acţiuni de un dolar — am scos un milion de acţiuni şi am vîndut 500.000 la paritate — şi că ar fi foarte şic pentru *Bartlett Construction* să deţină *Randolf,* şi în al doilea rînd „pentru că ticălosul ăsta de George Toffer, care conduce *Randolf Opticals* e un mincinos, un şarlatan, un hoţ, şi încearcă să mă elimine".

Bartlett rînji şi se opri să-şi tragă sufletul, iar Dunross interveni rîzînd :

— E adevărat, Casey ?

Casey răspunse imediat :

— Oh, da, am spus că George Toffer e un mincinos, un şarlatan, un hoţ şi un ticălos. Şi încă mai e, şi Casey zîmbi fără veselie. Şi într-adevăr încerca să mă elimine.

— De ce ?

— Pentru că i-am spus să plece — să se ducă naibii.

— De ce-ai făcut-o ?

— Tocmai preluasem *Hed-Opticals.* Bunicul murise cu un an în urmă şi trăsesem la sorţi, unchiul meu Bghos şi cu mine, care ce ia... Eu am cîştigat *Hed-Opticals.* Avusesem o ofertă de la *Randolf* în urmă cu un an să ne cumpere — dar o refuzasem — aveam o activitate mică, dar bună, forţă de muncă bună, tehnicieni buni — o parte din ei armeni —, o mică parte din piaţă. Nu însă şi capital şi spaţiu de mişcare, dar ne descurcam, iar calitatea produselor noastre era excelentă. Imediat după ce am luat conducerea, George Toffer trecu pe acolo „din întîmplare". Avea o părere nemaipomenită despre el, Dumnezeule, ce părere ! Susţinea că era un veteran de război al armatei Statelor Unite, dar am descoperit că nu era — era genul de mincinos. Oricum, mi-a mai făcut o ofertă ridicolă să mă scape de *Hed-Opticals...* chestia cu biata fetiţă care ar trebui să se ocupe de bucătărie, şi „hai să luăm masa diseară în apartamentul meu şi de ce să nu ne distrăm pentru că sînt singur aici cîteva zile..." Am spus „Nu, mulţumesc" şi s-a simţit foarte jignit. Foarte. Dar mi-a spus „Okay" şi a revenit la afaceri şi a sugerat ca în loc să ne cumpere, să facem nişte contracte secundare pe cîteva contracte de-ale lor. Mi-a făcut o ofertă bună şi după cîteva tîrguieli ne-am înţeles. Dacă le rezolvam pe astea, mi-a spus, va dubla cifra. În următoarea lună am făcut treaba mai bine şi mai ieftin decît ar fi putut el vreodată s-o facă — am livrat totul conform contractului şi el a obţinut un profit fantastic. Dar apoi a revocat contractul pe baza unei clauze verbale şi a scăzut — furat — 20.378 dolari, apoi a doua zi cinci dintre cei mai buni clienţi ai mei ne-au părăsit pentru *Randolf,* iar în săptămîna următoare alţi şapte — toţi primiseră oferte la mai puţin decît preţul de cost. M-a lăsat să mă frămînt vreo săptămînă, apoi mi-a telefonat. „Bună, iubito", mi-a spus, fericit ca o broască rîioasă într-o căldare de noroi, „îmi petrec week-end-ul singur la Martha's Vineyard." Asta e o insuliţă pe Coasta de est. Apoi a adăugat : „Ce-ar fi să vii şi tu să ne distrăm puţin şi să discutăm despre

viitor și să dublez comanda." I-am cerut banii mei, și el a rîs de mine și mi-a spus să mai cresc și mi-a sugerat că ar fi mai bine să mă mai gîndesc la oferta lui pentru că în felul în care merg treburile în curînd n-o să mai existe *Hed-Opticals.* L-am înjurat, spuse Casey. Știu să înjur destul de bine, și i-am spus unde să se ducă în trei limbi. După încă patru săptămîni nu mai aveam clienți. Încă o lună și oamenii mei au trebuit să-și caute alte locuri de muncă. Pe atunci mă gîndeam că ar trebui să încerc în California. Nu voiam să rămîn în Est, și zîmbi strîmb. Era o chestie de cinste a obrazului, dacă știam pe atunci ce înseamnă asta. M-am gîndit să-mi iau o vacanță de cîteva săptămîni ca să mă gîndesc ce să fac. Apoi într-o zi rătăceam printr-un parc de distracții în Sacramento și Linc era acolo. Vindea într-o gheretă acțiuni la *Bartlett Construction* și am cumpărat...

— Ce făcea ? întrebă Dunross.

— Da, asta făceam, spuse Bartlett. Am vîndut mai mult de 20.000 acțiuni așa. Prin parcuri de distracții, comenzi de mărfuri prin poștă, supermagazine, agenți de schimb, centre comerciale — ca și bănci de investiții. Da, așa am făcut. Continuă, Casey.

— Așa că i-am citit prospectul și l-am privit un timp și m-am gîndit că e de viitor. Cifrele lui și bilanțul și ritmul de extindere erau excepționale și mi-am spus că oricine își vinde propriile sale acțiuni trebuie să ajungă departe. Așa că i-am cumpărat zece acțiuni, i-am scris și m-am dus să discut cu el. Și ăsta-i sfîrșitul poveștii.

— Pe naiba, Casey, cum să fie ! spuse Gavallan.

— Continuă tu, Linc, spuse ea.

— Okey. Ei bine, apoi...

— Niște porto, domnule... iartă-mă, Linc ?

— Mulțumesc, Andrew, dar, ăă, aș mai putea bea o bere ? și berea sosi imediat. Deci Casey a venit să mă vadă. După ce mi-a povestit totul, aproape exact cum a povestit acum, i-am spus : „O întrebare, Casey. Anul trecut *Hed-Opticals* a încasat pînă în 300.000. Ce profit va obține anul ăsta ?" „Zero", mi-a spus, cu zîmbetul ăla al ei. „Eu reprezint tot activul lui *Hed-Opticals.* De fapt, sînt tot ce-a mai rămas." „Atunci la ce bun să fuzionez cu zero — am eu destule probleme și așa." „Știu cum să curățăm *Randolf Opticals.*" „Cum ?" „Douăzeci și două la sută din acțiunile companiei sînt deținute de

trei oameni — şi toţi îl dispreţuiesc pe Toffer. Cu douăzeci la sută poţi deţine controlul. Ştiu cum să obţii voturile lor, şi, ceea ce e mai important, îi cunosc slăbiciunile lui Toffer." „Care sînt ?" „Vanitatea. e un grandoman, dar în primul rînd e prost." „Nu poate fi prost şi să conducă o companie ca asta. „Poate că la început n-a fost, dar acum e. E tocmai bun de înghiţit." „Şi tu ce vrei la afacerea asta. Casey ?" „Capul lui Toffer — eu vreau să-l dau afară." „Şi altceva ?" „Dacă reuşesc să-ţi arăt cum... dacă reuşim să preluăm *Randolf Opticals*, să zicem în şase luni, aş vrea... aş vrea un contract de un an, cu posibilităţi de prelungire pînă la şapte ani. pentru un salariu pe care-l consideri proporţional cu priceperea mea, ca vice-preşedinte executiv responsabil cu achiziţiile. Dar vreau această înţelegere cu mine ca individ, nu femeie, ca o persoană egală cu tine. Tu eşti şeful, bineînţeles, dar voi fi cu tine egală aşa cum ar fi un bărbat, orice individ... dacă mă achit de obligaţii.

Bartlett rînji şi sorbi din bere.

— Am spus „Okey, s-a făcut". M-am gîndit, ce am de pierdut — eu cu amărîtele mele de trei sferturi de milion şi ea cu bilanţul ei pe zero pentru *Randolf Opticals* în şase luni, ăsta chiar că e un furt. Aşa că am dat mîna, bărbat cu femeie, şi Bartlett rîse. A fost prima dată cînd am făcut o afacere cu o femeie, chiar aşa — şi n-am regretat niciodată.

— Mulţumesc, Linc, spuse Casey în şoaptă, şi fiecare bărbat îl invidie.

Şi ce s-a întîmplat după ce l-ai dat afară pe Toffer, se întrebă Dunross la fel ca toţi ceilalţi. Atunci a început între voi doi ?

— Şi preluarea, făcu el către Bartlett, a mers uşor ?

— Greu, dar ne-au înverşunat şi lecţiile pe care le-am învăţat — amîndoi le-am învăţat — au făcut cît o mie la sută. În cinci luni aveam controlul. Casey şi cu mine cuceriserăm o companie de 53 de ori şi jumătate mai mare decît a noastră. Cu şaizeci de minute înainte de ora H aveam un minus de 4 milioane de dolari în bancă şi eram pe punctul de a ajunge la închisoare, dar 60 de minute mai tîrziu deţineam controlul. Doamne, aia da luptă ! Într-o lună şi jumătate am reorganizat compania, iar

acum *Par-Con-Randolf Division* scoate un profit de 150 de milioane pe ani şi capitalul creşte. A fost un *blitzkrieg* clasic şi a constituit un model de tactică pentru *Par-Con-Industries.*

— Şi George Toffer ăsta, Casey ? Cum l-ai concediat ?

Casey îşi întoarse ochii de culoarea castanei de la Bartlett către Dunross şi el îşi spuse, Dumnezeule, aş vrea să fii a mea. Casey răspunse :

— În momentul în care am căpătat controlul eu...

Se întrerupse în clipa în care sună telefonul şi în încăpere apăru brusc o tensiune. Toţi, chiar şi servitorii, îşi îndreptară imediat atenţia către telefon — cu excepţia lui Bartlett. Sîngele se scurse din obrajii lui Gavallan şi deVille.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Casey.

Dunross rupse tăcerea :

— Este una din regulile noastre. În timpul prînzului nu ni se dă nici o legătură telefonică dacă nu este o urgenţă — o urgenţă personală — pentru unul din noi.

Îl priviră cu toţii pe Lim cum pune pe masă tava cu ceştile de cafea. Li se păru un secol pînă ce traversă încăperea şi ridică receptorul. Toţi aveau soţii şi copii şi familii şi toţi se întrebau ce moarte sau ce dezastru — şi Doamne, fă să fie pentru altul, şi-şi amintiră de ultima dată cînd sunase telefonul, cu două zile în urmă. Pentru Jacques. Apoi altădată, luna trecută, pentru Gavallan, mama lui era pe moarte. Toţi primiseră telefoane, de-a lungul vremii. Toate aducătoare de veşti proaste. Andrew Gavallan era sigur că era pentru el. Soţia lui, Kathren, sora lui Dunross, era la spital pentru rezultatele unor analize complete — de cîteva săptămîni se simţea rău fără vreun motiv aparent. Isuse Cristoase, gîndi el, fii tare, conştient că ceilalţi îl priveau.

— Ceee ? Lim ascultă o clipă, se întoarse şi întinse receptorul. E pentru tine, tai-pan.

Ceilalţi răsuflară adînc şi îl priviră pe Dunross. Merse sigur de sine spre telefon.

— Alo !... Laıdra — Ce ?... Nu... nu, vin imediat... Nu, nu face nimic. Vin imediat.

Puse jos receptorul într-o linişte adîncă şi toţi văzură cît era de şocat. După o pauză spuse :

— Andrew, spune-i Claudiei să-mi amîne întîlnirile de consiliu de după-amiază. Tu şi Jacques continuaţi cu Casey. Era Phillip. Mă tem că bietul John Chen a fost răpit.

Şi ieşi din încăpere.

8

Ora 14.35.

Dunross coborî din maşină şi intră grăbit pe uşa deschisă a Casei Mari, în stil chinezesc, ridicată în vîrful pintenului numit Punctul de Observaţie al lui Struan. Trecu pe lîngă un servitor impecabil care închise uşa în urma lui, şi intră în camera de zi. Încăperea era victoriană, lipsită de gust şi încărcată cu vechituri şi mobilă disparată.

— Bună, Phillip, spuse el. Îmi pare rău. Săracul John ! Unde e scrisoarea ?

— Uite-o ! Phillip o luă de pe canapea şi se ridică. Dar mai întîi uită-te la asta. Arătă spre o cutie de pantofi din carton îndoită aflată pe o măsuţă de marmură lîngă şemineu.

Cînd Dunross traversă camera o observă pe Dianne, soţia lui Phillip Chen, care stătea într-un colţ, pe un scaun cu spătar înalt.

— Oh, bună, Dianne, îmi pare rău, spuse el din nou.

Ea ridică din umeri impasibilă.

— *Joss*, tai-pan ! avea 52 de ani şi era eurasiatică, cea de-a doua soţie a lui Phillip Chen, matroană atrăgătoare şi încărcată de bijuterii, care purta un *cheong-sam* maro închis, un şirag deosebit de valoros din boabe de jad, şi un inel cu un diamant de patru carate — printre multe alte inele. Da, *joss*, repetă ea.

Dunross încuviinţă din cap, displăcîndu-i puţin mai mult decît de obicei. Se uită la conţinutul cutiei fără să atingă nimic. Printre bucăţi de ziar mototolite, văzu un stilou pe care-l recunoscu, era al lui John Chen, un per-

mis de conducere, cîteva chei pe un inel mic, o scrisoare adresată lui John Chen, Sinclair Towers 14A, şi o pungută de plastic cu o bucată de cîrpă pe jumătate băgată în ea. Scoase un stilou din buzunar şi deschise cu el permisul de conducere. John Chen.

— Deschide punga de plastic, spuse Phillip.

— Nu. Aş putea şterge amprentele de pe ea, spuse Dunross, simţindu-se caraghios, dar totuşi spunînd-o.

— Oh — am uitat de asta. La dracu. Sigur, amprente ! Ale mele sînt... sigur că am deschis-o. Ale mele trebuie să fie peste tot — pe toate.

— Ce e în ea ?

— E... Phillip veni lîngă el şi, înainte ca Dunross să-l poată opri, trase cîrpa afară, fără să mai atingă punga. Pe cîrpă nu se lasă amprente, nu ? Uite !

Cîrpa conţinea cea mai mare parte dintr-o ureche, tăiată curat şi precis, şi nu ruptă. Dunross blestemă încet.

— Cum a ajuns aici cutia ? întrebă el.

— A fost adusă de cineva. Cu mîini tremurînde, Phillip Chen înfăşură la loc urechea şi o puse în cutie. Pur şi simplu... pur şi simplu am deschis pachetul, aşa cum ar fi făcut oricine. A fost adusă acum aproape o jumătate de oră.

— De către cine ?

— Nu ştim. Un tînăr, a spus servitoarea. Un tînăr pe un scuter. Nu l-a recunoscut şi nici nu i-a luat numărul. Ni se aduc o mulţime de pachete. N-avea nimic deosebit — cu excepţia cuvintelor „Domnului Phillip Chen, o problemă de mare importanţă, a se deschide personal“ scrise pe pachet, pe care ea nu le-a observat imediat. Cînd l-am deschis şi am citit scrisoarea... a fost doar un tînăr care a spus „Un pachet pentru domnul Phillip Chen“ şi a plecat.

— Ai sunat la poliţie ?

— Nu, tai-pan, ai spus să nu fac nimic.

Dunross se îndreptă spre telefon.

— Ai vorbit deja cu soţia lui John ?

Dianne spuse imediat :

— De ce trebuie să-i dea Phillip veştile proaste ? Va face o criză de nervi îngrozitoare. Să o sune pe Barbara ? Oh, nu, tai-pan, nu... nu pînă ce nu informăm poliţia. Ei trebuie să-i spună. Ei ştiu cum se fac treburile astea.

Repulsia lui Dunross crescu.

— Mai bine ai chema-o aici repede.

Formă numărul poliţiei şi-l ceru pe Armstrong. Nu putea veni la telefon. Dunross spuse cine e, apoi întrebă de Brian Kwok.

— Dă, tai-pan.

— Brian, poţi să vii imediat aici ? Sînt acasă la Phillip Chen, la Punctul de Observaţie al lui Struan. John Chen a fost răpit.

Îi spuse despre conţinutul cutiei. Urmă o tăcere, apoi Brian răspunse :

— Vin imediat. Nu atinge nimic şi nu-l lăsa să vorbească cu nimeni.

— Bine.

Dunross puse receptorul jos.

— Acum dă-mi scrisoarea, Phillip.

O luă cu grijă, ţinînd-o de colţuri. Literele chinezeşti erau scrise clar, dar nu de o persoană cu multă educaţie. O citi încet, cunoscînd cea mai mare parte a caracterelor :

> „Domnule Phillip Chen, vă rog să-mi daţi voie să vă spun că am neapărată nevoie de 500.000 dolari Hong Kong şi de aceea mă adresez dumneavoastră. Sînteţi atît de bogat încît aceşti bani ar fi ca un fir de păr smuls de la nouă boi. Temîndu-mă că s-ar putea să mă refuzaţi nu am altă alternativă decît să-l iau ca ostatic pe fiul dumneavoastră. Făcînd aceasta nu mă mai tem de refuzul dumneavoastră. Sper că vă veţi gîndi cu grijă de trei ori la asta şi o să ţineţi seama de ea. Dumneavoastră veţi hotărî dacă veţi anunţa sau nu poliţia. Vă trimit o dată cu scrisoarea cîteva obiecte pe care fiul dumneavoastră le foloseşte zilnic, pentru a vă dovedi în ce situaţie se află fiul dumneavoastră. V-am trimis şi o bucată din urechea fiului dumneavoastră. Cred că vă veţi da seama de cruzimea şi grozăvia acţiunilor mele. Dacă plătiţi liniştit banii, viaţa fiului dumneavoastră va fi asigurată. Scrisă de Vîrcolac."

Dunross arătă spre cutie.

— Iartă-mă, dar recunoşti, ăăă... asta ?

Phillip Chen rîse nervos, şi la fel şi soţia lui.

— Tu o recunoşti, Ian ? Tu-l ştii pe John dintotdeauna. Asta e... Cum poate cineva recunoaşte aşa ceva, *heya ?*

— Mai ştie cineva de asta ?
— Nu, evident cu excepţia servitorilor, şi Shitee T'Chung şi cîţiva prieteni care luau masa cu mine. Ei... ei erau aici cînd a sosit pachetul. Da, erau aici. Au plecat chiar înainte să soseşti tu.
Dianne Chen se foi în scaun şi spuse ceea ce Dunross gîndea :
— Aşa că pînă diseară o să ştie tot Hong Kongul !
— Da. Şi pînă în zori titluri de-o şchioapă în ziare, şi Dunross încercă să-şi pună în ordine mulţimea de întrebări şi răspunsuri care-i năvăleau în minte. Presa va afla despre, ăăă, ureche şi „Vîrcolac" şi ziarele vor urla.
— Da. Da, vor urla.
Phillip Chen îşi aduse aminte ce-i spusese Shitee T'Chung cînd au citit cu toţii scrisoarea : „Nu plăti răscumpărarea cel puţin o săptămînă, Phillip prietene, şi vei fi cunoscut în toată lumea ! *Ayeeyah*, auzi, o bucată de ureche şi Vîrcolacul ! Eeee, vei deveni cunoscut în toată lumea !"
— Poate nu e urechea lui şi totul nu-i decît o păcăleală, spuse Phillip Chen cu speranţă în glas.
— Da !
Dacă e urechea lui John, îşi spuse Dunorss, profund tulburat, şi dacă au trimis-o încă înainte de negocieri, atunci pun pariu că amărîtul e deja mort.
— N-avea rost să-i facă una ca asta, spuse el. Sigur că vei plăti.
— Sigur. Avem noroc că nu sîntem la Singapore, nu ?
— Da.
În Singapore legea spunea că în momentul în care cineva era răpit toate conturile din bancă ale familiei erau blocate pentru a împiedica plata către răpitori. Răpirile deveniseră acolo foarte frecvente, iar chinezii preferau să plătească repede şi în secret, fără să mai anunţe poliţia.
— Ce nenorocire ! Săracul John !
Phillip spuse :
— Vrei nişte ceai — sau un pahar de ceva ? Ţi-e foame ?
— Nu, mulţumesc. Stau pînă vine Brian şi apoi plec ! Dunross se uită la cutie şi la chei, văzuse de multe ori inelul cu chei. Lipseşte cheia de la seif, spuse el.
— Care cheie ? întrebă Dianne Chen.

— John avea întotdeauna o cheie de la seif printre celelalte.

Ea nu se mişcă de pe scaun.

— Şi nu e acolo ?

— Nu.

— Poate te înşeli. Că a avut-o întotdeauna pe inel.

Dunross se uită la ea şi apoi la Phillip Chen. Amîndoi îi înfruntară privirea fără să şovăie. Ei bine, dacă nu au luat-o tîlharii, acum e la Phillip sau Dianne, şi dacă aş fi fost în locul lor aş fi făcut la fel. Dumnezeu ştie ce ar putea fi într-un asemenea seif.

— Poate mă înşel, spuse el pe un ton sec.

— Ceai, tai-pan ? întrebă Dianne, şi el văzu în ochii ei umbra unui zîmbet.

— Da, cred că da, spuse el, ştiind că ei luaseră cheia.

Ea se ridică, strigă să se aducă ceai şi se aşeză din nou.

— Eee, aş vrea să se grăbească... poliţia.

Phillip se uita pe geam la grădina uscată.

— Aş vrea să plouă.

— Mă întreb cît ne va costa să-l aducem înapoi pe John, murmură ea.

După o pauză, Dunross spuse :

— Oare chiar contează ?

— Cum să nu conteze ?! răspunse imediat Dianne. Zău, tai-pan !

— Oh, da, răspunse şi Phillip Chen. Cinci sute de mii de dolari Hong Kong ! Ayaaa, cinci sute de mii — asta-i o avere. Afurisiţii de triazi ! Ei bine, dacă ei cer cinci sute, pot s-o rezolv cu o sută cincizeci. Slavă Domnului că nu au cerut un milion ! sprîncenele i se încruntară şi faţa îi deveni şi mai pămîntie. *Dew neh loh moh* pe toţi răpitorii. Ar trebui hăcuiţi... toţi.

— Da, spuse Dianne. Triazi împuţiţi ! Poliţia ar trebui să fie mai deşteaptă. Să fie mai descurcăreaţă şi mai deşteaptă şi să ne apere mai bine.

— Ei, nu-i cinstit, spuse Dunross tăios. De ani de zile n-a mai fost o răpire importantă în Hong Kong, iar în Singapore asta se întîmplă în fiecare lună. Crimele sînt fantastic de rare aici — poliţia noastră face o treabă grozavă — grozavă.

— Ha, pufni Dianne. Toţi sînt corupţi. De ce să te faci poliţist dacă nu să te îmbogăţeşti ? N-am încredere în nici unul... Ştim noi, oh, da, ştim noi. Cît despre răpiri, ha, ultima a fost acum şase ani. A fost vărul meu de-al treilea, Fu San Sung — familia a trebuit să plătească şase sute de mii de dolari Hong Kong ca să-l capete înapoi teafăr... I-a adus în pragul falimentului.

— Ha ! rîse batjocoritor Phillip Chen. Colibri Sung ? Imposibil !

Colibri Sung era un armator foarte bogat, trecut de 50 de ani, cu un nas ascuţit — prea lung pentru un chinez. Fusese poreclit Colibri Sung pentru că zbura din salon de dans în salon de dans şi din floare în floare, în Singapore, Bangkok, Taipe şi Hong Kong, scăldîndu-şi bărbăţia în ulcica cu miere a nenumărate doamne, deşi gurile rele spuneau că nu bărbăţia, căci îi plăceau perversiunile.

— Poliţia a recuperat cea mai mare parte din bani, dacă-mi aduc eu bine aminte, şi i-a trimis pe criminali în închisoare pentru douăzeci de ani.

— Da, tai-pan, aşa s-a întîmplat, dar i-au trebuit luni întregi. Şi aş pune pariu că unul sau doi poliţişti ştiau mai mult decît au spus.

— Prostii, spuse Dunross. N-ai nici un motiv să crezi asta ! Nici unul.

— Aşa e, spuse iritat Phillip Chen. I-au prins, Dianne ! ea îl privi, imediat el îşi schimbă tonul. Sigur, dragă, poliţia poate fi coruptă, dar aici avem noroc, mult noroc. Bănuiesc că nu m-ar deranja atît de mult treaba asta cu John — e doar o problemă de răscumpărare şi familia noastră a fost norocoasă pînă acum — nu m-ar deranja dacă n-ar fi... asta ! arătă spre cutie cu dezgust. Teribil ! Şi total necivilizat.

— Da, spuse Dunross, şi se întrebă dacă nu era urechea lui John, a cui era oare ? De unde poţi face rost de o ureche ? Îi veni să rîdă de ridicolul întrebării. Reveni apoi la un gînd mai vechi, punîndu-şi problema dacă răpirea avea vreo legătură cu Tsu-yan, armele şi Bartlett. Nu e stilul chinezilor să mutileze o victimă. Nu, şi cu siguranţă nu atît de repede. Răpirea e o veche artă chinezească şi regulile au fost întotdeauna clare plăteşti şi taci şi nu vor fi probleme, amîni şi vorbeşti şi vei avea necazuri.

Rămase cu ochii pe fereastră la grădini şi la panorama largă a nordului oraşului şi a mării. Vapoare, jonci şi sampane punctau marea azurie. Deasupra lor era un cer senin şi nici un semn de ploaie, musonul de vară bătea egal din sud-vest şi se întrebă absent cum arătau clipe-rele plutind cu vîntul din pupa, sau luptînd contra vîntului pe vremea strămoşilor lui. Dirk Struan avusese întotdeauna un punct de observaţie secret în vîrful muntelui. De-acolo se putea uita spre sud şi est şi vest şi spre marele canal Sheung Su Mun, pe unde se intra în Hong Kong dinspre sud — singurul drum spre interior pentru vasele care veneau de acasă, din Anglia. Din punctul de observaţie al lui Struan se putea zări vasul poştal care se îndrepta spre insulă şi se putea semnaliza spre poale. Atunci tai-panul trimitea un cuter rapid care lua primul corespondenţa, pentru a avea un avans de cîteva ore faţă de rivalii săi, cele cîteva ore însemnînd probabil diferenţa între bogăţie şi faliment — atît de mult dura drumul de acasă. Nu ca astăzi, cu comunicaţiile rapide, gîndi Dunross. Sîntem norocoşi — nu trebuie să aşteptăm aproape doi ani pentru un răspuns, ca Dirk. Isuse, ce bărbat trebuie să fi fost ! Nu trebuie să pierd cu Bartlett. Trebuie să pun mîna pe aceste douăzeci de milioane.

— Afacerea sună foarte bine, tai-pan, spuse Phillip Chen, ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile.

— Da. Da, aşa e.

— Dacă ei chiar pun bani gheaţă ne vom îmbogăţi cu toţii şi va fi *h'eung yau* pentru *Nobila Casă,* adăugă el radios.

Dunross zîmbi din nou sardonic. *H'eung yau* însemna unsoare parfumată şi era de obicei o expresie folosită pentru bani, plată, şantaj, tot ce era plătit de toate restaurantele chinezeşti, majoritatea firmelor, toate tripourile, toate saloanele de dans, toate prostituatele către triazi, către orice formă de triadă, peste tot în lume.

— Şi totuşi mi se pare uimitor că *h'eung yau* este plătită în orice afacere este implicat un chinez.

— Ei, tai-pan, îi spuse Dianne ca şi cînd ar fi vorbit cu un copil. Cum poate să existe vreo afacere fără protecţie ? Evident, te aştepţi să plăteşti, aşa că plăteşti, nu contează. Toată lumea dă *h'eung yau* — o formă de *h'eung yau !* şi mărgelele ei de jad scoaseră un clinchet cînd se suci în scaun, cu ochii întunecaţi, negri pe albul

feţei — atît de preţuit printre chinezi. Dar afacerea cu Bartlett, tai-pan — crezi că se face ?

Dunross o privi. Ah Dianne, tu ştii toate detaliile importante pe care Phillip le ştie despre problemele lui şi despre ale mele, şi o mulţime pentru care Phillip s-ar înfuria îngrozitor dacă ar şti că le ştii. Deci tu ştii că firma ar fi într-o situaţie grea dacă nu se face afacerea cu Bartlett, dar dacă afacerea se încheie, atunci capitalul nostru va creşte rapid şi vom fi din nou bogaţi, şi tu vei fi mai bogată, dacă te poţi înfige să cumperi la timp. Da. Şi vă ştiu eu pe voi, doamnele chinezoaice din Hong Kong, aşa cum bietul Phillip nu vă ştie, pentru că eu nu am nici un strop de sînge chinezesc în mine. Ştiu că voi, doamnele chinezoaice din Hong Kong, sînteţi cele mai dure femei din lume cînd e vorba de bani — sau poate cele mai practice. Şi mai ştiu, Dianne, că tu eşti fericită acum, oricît de mult ai pretinde că nu. Pentru că John Chen nu e fiul tău. Dacă el e eliminat, cei doi fii ai tăi vor urma direct, iar cel mai mare, Kevin, va fi probabil moştenitorul. Aşa că te vei ruga cum n-ai mai făcut-o niciodată ca John să fi dispărut pentru totdeauna. Eşti fericită. John e răpit şi probabil mort, dar cum rămîne cu afacerea Bartlett ?

— Doamnele sînt atît de practice, spuse el.

— Cum aşa, tai-pan, întrebă ea, încruntîndu-se.

— Gîndesc în perspectivă.

— Uneori nu te înţeleg deloc, tai-pan, răspunse ea, tăios. Ce altceva, putem face pentru John Chen ? Am făcut tot ce-am putut. Cînd va sosi scrisoarea pentru răscumpărare vom negocia şi vom plăti şi totul va fi ca înainte. Dar afacerea Bartlett este importantă, foarte importantă, foarte foarte importantă, orice s-ar întîmpla, *heya* ? *Moh ching, moh meng*. N-ai bani, n-ai viaţă.

— Aşa e. E foarte importantă, tai-pan ! ochii lui Phillip căzură pe cutie şi el se înfioră. Cred că în situaţia asta, tai-pan, o să ne scuzi diseară... Nu cre...

— Nu, Phillip, spuse hotărît soţia lui. Nu. Trebuie să mergem. E o chestie de cinste a obrazului pentru întreaga noastră Casă. Vom merge aşa cum am stabilit. Oricît de greu ne-ar fi... vom merge aşa cum am stabilit.

— Bine, dacă spui tu.

— Da.

Oh, da, da, gîndi ea, socotind ce altceva putea să îmbrace pentru a mări efectul dramatic al intrării lor. Vom

merge diseară şi vom fi subiectul de discuţie al întregului Hong Kong. Bineînţeles, o să-l luăm pe Kevin. Poate că acum el este deja moştenitor. *Ayeeyah !* Cu cine ar trebui să se căsătorească acum fiul meu ? Trebuie să mă gîndesc la viitor acum. Douăzeci şi doi de ani e vîrsta potrivită şi trebuie să mă gîndesc la noul lui viitor. Da, o soţie. Cine ? Ar trebui să aleg fata potrivită acum şi foarte repede dacă el e moştenitorul, înainte s-o facă pentru mine vreo mînză cu foc între picioare şi lacoma ei mamă. *Ayeeyah,* gîndi ea, simţind cum o cuprinde căldura, zeii nu îngăduie una ca asta.

— Da, spuse ea, şi-şi atinse colţul ochilor cu batista, ca şi cum acolo ar fi fost o lacrimă, nu mai e nimic altceva de făcut pentru bietul John decît să aşteptăm — şi să continuăm să muncim şi să facem planuri şi să tragem sforile pentru binele *Nobilei Case !* ridică ochii către Dunross, ochii ei strălucitori. Afacerea Bartlett va rezolva totul, nu-i aşa ?

— Da.

Şi ai dreptate, gîndi Dunross. Pentru moment nu mai e nimic altceva de făcut. Chinezii sînt foarte înţelepţi şi practici. Deci concentrează-te pe lucruri importante — îşi spuse el. Lucruri importante — Ca de pildă : rişti ? Gîndeşte-te. Ce moment sau loc mai bun decît acum şi aici ai putea găsi pentru a începe planul cu care cochetezi încă de cînd l-ai întîlnit pe Bartlett ? Nici unul.

— Ascultaţi, spuse el, luînd o hotărîre, apoi se uită în jur şi spre uşa care ducea la camerele servitorilor, pentru a fi sigur că sînt singuri, îşi coborî vocea la un ton conspirativ şi Phillip şi soţia lui se aplecară în faţă pentru a auzi mai bine. Am avut o întîlnire între patru ochi cu Bartlett înainte de prînz. Am încheiat afacerea. O să mai fie cîteva mici schimbări, dar semnăm contractul în mod oficial marţi, săptămîna care vine. Cele douăzeci de milioane sînt garantate, iar anul viitor încă douăzeci de milioane.

Phillip Chen zîmbi cu toată faţa.

— Felicitări.

— Phillip, nu striga aşa tare, îi şopti soţia lui, la fel de încîntată. Servitorii ăia de gunoi de broască ţestoasă de la bucătărie au nişte urechi ascuţite cu care pot auzi pînă în Java. Tai-pan, vestea asta ştiu şi eu că e grozavă.

— Dar ținem totul secret numai între noi așa în familie, spuse Dunross încet. În după-amiaza asta am dat instrucțiuni agenților noștri de bursă să cumpere acțiuni ale firmei Struan, dar în taină, cu toți banii disponibili pe care-i aveam. Și voi să faceți la fel, în partide mici, și dați indicații la diferiți agenți și interpuși să facă la fel... ca de obicei.

— Da, sigur că da.

— Eu personal am cumpărat patruzecii de mii în dimineața asta.

— Și cît de mult vor urca acțiunile ? întrebă Dianne Chen.

— Se vor dubla.

— În cît timp ?

— În treizeci de zile.

— Aiiii ! chicoti ea. Ehei, ia gîndiți-vă !

— Mda, încuviință Dunross, binedispus.

Mda, ia gîndiți-vă, repetă el în minte. Iar voi doar cît să vă anunțați rudele apropiate, și nu-s puține, care la rîndul lor nu vor împărtăși taina decît celor mai apropiate rude ale lor, și nu-s decît o groază, și o să cumpărați și o să tot cumpărați pentru că vestea asta provine din sfînta sfintelor, o veste care valorează aur curat, și nu va fi deloc glumă, ceea ce va duce la săltarea acțiunilor și mai mult. Bineînțeles că toată lumea va afla că pontul ăsta e numai pentru cei din sînul familiei, așa că și mai mulți se vor arunca la aceste acțiuni, și apoi alții și alții, iar la urmă vestea contractului cu *Par-Con* va pune și mai mult gaz pe foc, așa că săptămîna viitoare voi anunța licitația de preluare a firmei Imobiliarele Asiatice și atunci să vezi cum va cumpăra Hong Kongul. Și acțiunile noastre vor urca pînă la ceruri. Și abia atunci, la momentul oportun, fac acțiunile de la Imobiliarele Asiatice să cadă și pornesc la vînătoarea adevăratei prăzi.

— Tai-pan, cîte acțiuni ? îl întrebă Phillip Chen, cu mintea încurcată în propriile-i calcule ale posibilului profit.

— Maximum. Dar asta să rămînă numai în familie. Acțiunile noastre vor fi cele care vor da tonul noului boom financiar.

— Și chiar o să fie un boom ? făcu Dianne cu suflarea tăiată.

— Sigur. Iar noi vom fi în frunte. Acum e numai timpul potrivit pentru una ca asta, toată lumea din Hong Hong e pregătită pentru un val de prosperitate. Iar noi vom furniza mijloacele, vom fi în frunte, şi dacă mai dăm şi noi cîte un brînci ici şi colo va fi o adevărată goană după acţiuni şi investiţii.

Se lăsă adîncă tăcere. Dunross văzu lăcomia întipărită pe chipul ei. Mişcarea degetelor făcea bijuteriile de jad să zornăie, Phillip Chen se uita pierdut în zare şi înţelese că mintea compradorului său era preocupată cu nenumăratele note pe care el, Phillip, le contrasemnase pentru împrumuturile firmei *Struan* şi care urmau să fie achitate în următoarele treizeci de zile : douăsprezece milioane de dolari pentru *Şantierele Toda* din Yokohama, pentru două superbe cargouri, şase milioane opt sute de mii către *Banca Internaţională Orlin* şi şapte sute cincizeci de mii către Tsu-yan, care acoperise altă datorie a firmei. Dar mintea lui Phillip Chen va fi preocupată în cea mai mare măsură de cele douăzeci de milioane ale lui Bartlett şi de urcarea cursului acţiunilor, dublarea valorii lor, cum anunţase el fără să aibă vreo bază reală. Dublare ? Nicidecum, nu au cum, nici o şansă, la naiba... Doar dacă vine un boom economic cu adevărat. Dunross simţi cum inima începe să-i bată mai iute.

— Şi dacă începe acel boom, Phillip, Dumnezeule Doamne, atunci sîntem oameni făcuţi.

— Da, da, de acord, Hong Kongul e taman pregătit pentru o perioadă ca asta. Sigur ! şi ochii lui Phillip Chen sticliră, degetele-i băteau darabana. Tai-pan, cîte acţiuni, ai ?

— La naiba, cîte...

Stîrnită rău, Dianne îl întrerupse pe Dunross :

— Phillip, săptămîna trecută astrologul meu mi-a spus că luna asta va fi o lună foarte importantă pentru noi. Uite, boomul ! Sigur că asta a vrut el să spună.

— Da, mi-aduc aminte că mi-ai spus, Dianne. Ah ah ah ! Tai-pan, cîte acţiuni zici ?

— Pînă la ultimul penny afurisit ! O să dăm lovitura imensă. Dar pînă vineri să nu ştie decît cei din familie. Fără nici o excepţie. Iar după ce se închide bursa, am să fac să se răspîndească zvonul despre contractul cu Bartlett...

— Aiiiiyyaaa ! făcu Dianne.

— Da, da. Şi în timpul weekendului am să lansez parola : nici un comentariu, Phillip, să ai grijă să nu te găsească nimeni, nu eşti disponibil, şi vine apoi lunea dimineaţă, şi fiecare o să-şi scoată ochii să apuce o acţiune. Dar rămîne cum am zis : fără nici un comentariu mai departe, iar luni cumpărăm masiv, pe faţă. Iar după închiderea bursei, luni, am să anunţ că acest contract este confirmat. Şi urmează marţi...

— Nebunia continuă...

— Da, boomul !

— Ah, zi minunată, şopti Dianne încîntată. Şi orice amah, copil de casă, culi, om de afaceri va socoti că acum e un *joss* bun şi va scoate la iveală bănuţii puşi deoparte, şi se satură toată lumea, acţiunile urcă în slava cerului. Ce păcat că mîine nu va fi un articol editorial în presă... sau chiar mai bine, să apară ce spune un astrolog într-unul din ziare... să zicem chiar Fong O-Sută-de-Ani... sau..., şi de emoţie femeia începu să se uite cruciş. Ei, Phillip, ce-ai zice de astrologul nostru ?

El se uită la ea cutremurat :

— Tung Bătrînul-Orb ?

— De ce nu ? Nişte *h'eung yau*... sau chiar dacă-i promitem nişte acţiuni şi lui acolo. Heya ?

— Păi...

— Lasă-l pe Tung Bătrînul-Orb pe seama mea. Îmi datorează şi el atîta lucru, pentru că i-am trimis doar destui clienţi. Şi nu va prooroci deloc strîmb anunţînd că cerul e favorabil şi prevesteşte cel mai mare boom din istoria Hong Kongului, nu-i aşa ?

9

Ora 17.25.

Dr. Meng, legistul poliţiei, îşi potrivi microscopul şi se apucă să studieze bucăţica de carne pe care o tăiase din ureche. Brian Kwok îl urmărea nerăbdător. Medicul era un cantonez mărunţel şi pedant, cu ochelari cu len-

tile groase, pe care și-i ridicase pe frunte. În sfîrșit, își ridică privirea și ochelarii căzură singuri la locul lor, pe nas.

— Ei bine, Brian, s-ar putea să fi fost tăiată de la o persoană vie, nu de la un cadavru... s-ar putea. Probabil în ultimele opt sau zece ore. Vînătaia... uite, aici pe dos — dr. Meng arătă delicat pata de pe dos și din partea de sus — îmi indică cu certitudine că persoana era în viață la momentul respectiv.

— De unde-i vînătaia, doctor Meng ? Ce a produs-o ? Tăierea ?

— Ar fi putut fi provocată de cineva care ținea specimenul strîns, zise dr. Meng cu prudență, în timp ce era retezat.

— Cu ce ? Cuțit, brici, șiș, sau satîr chinezesc, satîr de bucătărie ?

— Cu un instrument ascuțit.

Brian Kwok oftă.

— Și asta ar putea să omoare pe cineva ? Șocul ? Pe cineva ca John Chen ?

Dr. Meng își împreună degetele.

— Poate că da, poate că nu. A mai avut probleme cu inima ?

— Tatăl lui zicea că nu. N-am verificat încă și cu medicul lui personal, individul e în vacanță, dar John n-a dat niciodată semne că ar fi bolnav.

— Această mutilare probabil că nu ar omorî un om sănătos, dar s-ar simți foarte neplăcut timp de o săptămînă sau două, și medicul zîmbi larg : Foarte neplăcut, într-adevăr.

— Isuse ! zise Brian. Nu puteți să-mi dați vreo informație care să-mi fie de folos ?

— Eu sînt medic legist, Brian, nu ghicitor.

— Puteți spune dacă urechea e eurasiatică sau pur chinezească ?

— Nu. Cu acest specimen mi-ar fi aproape imposibil. Dar cu siguranță că nu e anglo-saxonă, indiană sau negroidă, și dr. Meng își scoase ochelarii, uitîndu-se cu o privire mioapă în sus, la comisarul cel înalt. Asta ar putea să provoace o agitație destul de mare în *Casa Chen,* heya ?

— Da. Și în *Nobila Casă.* Brian Kwok rămase o clipă dus pe gînduri. După părerea dumneavoastră, acest Vîrcolac, maniacul ăsta, este chinez ?

— Scrisul ar putea fi al unei persoane civilizate, la fel de bine cum ar fi putut să fie făcut de un *quai loh* care se dă drept o persoană civilizată. Dar dacă el sau ea este o persoană civilizată, asta nu înseamnă neapărat că cel care a făcut fapta şi cel care a scris scrisoarea sînt una şi aceeaşi persoană.

— Ştiu asta. Ce probabilitate există ca John Chen să fie mort ?

— După mutilare ?

— După faptul că Vîrcolacul, sau mai curînd Vîrcolacii, au trimis urechea înainte de a începe negocieri.

Doctorul cel mărunţel zîmbi şi spuse pe un ton sec :

— Te gîndeşti la ce spunea bătrînul Sun Tzu, „ucide unul ca să terorizezi zece mii" ? Nu ştiu. Eu nu fac speculaţii cu asemenea necunoscute. Nu calculez şansele decît atunci cînd pariez pe cai sau joc la bursă. Ce crezi că o să facă duminică Golden Lady, iapa lui John Chen ?

— Are şanse mari. Categoric. Ca şi Noble Star al lui Struan, Pilot Fish al lui Gornt şi, chiar mai mult, Butterscotch Lass a lui Richard Kwang. Pariez că ea va fi favorita. Dar Golden Lady e un trăpaş straşnic. Pariurile or să pornească de la trei la unu. E un cal iute şi vremea îi e favorabilă. E uscat. Nu face două parale cînd e ud.

— E vreun semn de ploaie ?

— S-ar putea. Au anunţat că vine furtună. Dar chiar şi o ploicică ar fi de-ajuns.

— Atunci ar fi mai bine să nu plouă duminică, *heya* ?

— Nu o să plouă luna asta, decît dacă sîntem foarte norocoşi.

— Dacă plouă, plouă, dacă nu, nu, ce contează ? Vine iarna şi scăpăm de umezeala asta afurisită, dr. Meng se uită la ceasul de perete. Arăta 17.35. Ce-ai zice de un pahar înainte de a pleca acasă ?

— Nu, mulţumesc. Mai am cîte ceva de făcut. Mare pacoste povestea asta.

— Mîine o să văd ce mai descopăr din analiza cîrpei, a hîrtiei de ambalaj. Poate găsesc ceva amprente care să te ajute, adăugă doctorul.

— Eu n-aş conta pe asta. Toată treaba asta miroase foarte rău. Al naibii de rău.

Dr. Meng dădu din cap aprobator şi glasul lui îşi pierdu blîndeţea.

— Tot ce are legătură cu *Nobila Casă* şi cu marioneta lor, *Casa Chen*, miroase rău, nu-i aşa ?

Brian Kwok trecu la *sei yap*, unul din numeroasele dialecte din provincia Kwantung, vorbit de mulţi cantonezi din Hong Kong.

— Frate, nu vrei să zici că toţi capitaliştii sînt împuţiţi, iar *Nobila Casă* şi *Casa Chen* mai mult decît oricare altele ? întrebă el zeflemitor.

— Dar tu, frate, nu ştii încă, în sinea ta, că vîntul schimbării suflă în întreaga lume ? Iar China, sub conducerea nepieritoare a preşedintelui Mao, şi a gîndirii lui Mao este în frunte...

— Ţineţi-vă propaganda pentru dumneavoastră, zise Brian Kwok cu răceală, luînd-o iarăşi pe englezeşte. Gîndirea lui Mao e în cea mai mare parte inspirată din scrierile lui Sun Tzu, Confucius, Marx, Lao Tse şi alţii. Ştiu că e poet — un mare poet — dar el a pus stăpînire pe China cu forţa şi acum nu mai există libertate acolo. Deloc.

— Libertate ? spuse doctorul cel mărunţel sfidător. Ce-nseamnă libertatea pentru cîţiva ani, atunci cînd sub conducerea preşedintelui Mao, China este din nou China şi şi-a recăpătat locul ce i se cuvenea în lume ? ! Acum toţi capitaliştii împuţiţi se tem de China ! Chiar şi Rusia revizionistă !

— Da. De acord. Pentru asta îi mulţumesc. Dar pînă una alta, dacă nu vă place aici, duceţi-vă acasă la Canton să daţi în brînci în paradisul ăla comunist, şi *dew neh loh moh* pe toţi comuniştii cu ai lor cu tot !

— Ar trebui să te duci acolo, să vezi cu ochii tăi. Asta-i propagandă, că pentru China comunismul nu e bun. Nu citeşti ziarele ? Acum nimeni nu mai moare de foame.

— Dar cele vreo douăzeci de milioane de oameni care au fost ucişi după ce au pus ei mîna pe putere ? Dar spălarea creierelor ?

— Tot propagandă ! Numai fiindcă ai umblat la şcoli bune englezeşti şi canadiene şi vorbeşti ca un porc de capitalist, nu înseamnă că faci parte dintre ei. Aminteşte-ţi de strămoşii tăi !

— Îmi amintesc foarte bine.

— Tatăl tău a greşit trimiţîndu-te de acasă.

Toată lumea ştia că Brian Kwok era născut la Canton şi, la vîrsta de şase ani, fusese trimis la şcoală în Hong Kong. Fiind un elev excelent, în '37, cînd avea doispre-

zece ani, cîştigase o bursă la o şcoală particulară din Anglia şi plecase acolo. În '39, cînd a început al doilea război mondial, întreaga şcoală a fost evacuată în Canada. În '42, la optsprezece ani, a terminat şcoala, fiind primul din clasa lui, şi a intrat în Royal Canadian Mounted Police, ca poliţist în civil, lucrînd în imensul Chinatown din Vancouver. Vorbea dialectul cantonez, mandarin şi *sei yap*, şi se distinsese prin meritele sale. În '45, îşi ceruse transferul în Royal Hong Kong Police. RCMP i-a dat aprobarea, deşi ar fi vrut să-l păstreze, şi aşa s-a întors la Hong Kong.

— Păcat de tine, Brian, să lucrezi pentru ei, continuă dr. Meng. Ar trebui să serveşti masele populare şi să lucrezi pentru partid !

— Partidul mi-a ucis tatăl şi mama şi aproape toată familia, în '43 !

— N-a existat niciodată vreo dovadă ! Niciodată. Numai vorbe ! Poate că diavolii din Gomindan au făcut-o, pe atunci domnea haosul la Canton. Eu eram acolo şi ştiu ! Poate că porcii de japonezi au fost de vină, ori triadele, cine ştie ? Cum poţi fi sigur ?

— Sînt sigur, ce naiba !

— A existat vreun martor ? Nu. Mi-ai spus-o chiar tu ! tonul lui Meng devenise tăios şi se uita la el cu ochii mijiţi. *Ayeeyah*, eşti chinez, foloseşte-ţi învăţătura pentru China, pentru clasa muncitoare, nu pentru stăpînul capitalist.

— Bravo !

Dr. Meng izbucni în rîs şi ochelarii îi căzură pe nas.

— Aşteaptă tu, comisare Kar-shun Kwok. Într-o bună zi o să ţi se deschidă ochii. Într-o bună zi o să-ţi dai seama cît e de minunat.

— Pînă atunci, găsiţi-mi naibii nişte indicii !

Brian Kwok ieşi din laborator, luînd-o pe culoar spre lift, simţindu-şi cămaşa lipită de spinare. Ce bine ar fi să plouă, gîndi el. Se urcă în lift, unde se mai aflau şi alţi poliţişti, care îl salutară şi el le răspunse la salut. La etajul trei coborî şi se îndreptă spre biroul lui. Armstrong îl aştepta, răsfoind un ziar chinezesc.

— Bună, Robert, îi spuse el, bucuros să-l vadă. Ce e nou ?

— Nimic. Dar tu ce ai aflat ?

Brian Kwouk îi povesti ce spusese dr. Meng.

— Pişpirică ăla şi cu „s-ar putea-urile“ lui ! Singurul lucru de care vorbeşte clar e un cadavru, şi chiar şi atunci trebuie să verifice de două ori.

— Da, sau despre preşedintele Mao.

— Iar ţi-a pus placa asta ?

— Da, Brian Kwok rînji vesel. I-am spus să se ducă înapoi în China.

— N-o să plece niciodată de aici.

— Ştiu, Brian aruncă o privire spre teancul de hîrtii de pe masa lui şi oftă, apoi zise : Nu e stilul unui localnic să taie o ureche atît de repede.

— Nu, nu dacă este o răpire curată.

— Poftim ?

— Ar putea fi vorba de o ranchiună, iar răpirea să fie doar o acoperire, făcu Armstrong şi chipul lui ridat se înăspri. Sînt de aceeaşi părere cu tine şi cu Dunross. Cred că i-au făcut de petrecanie.

— Dar de ce ?

— Poate că John a încercat să scape, a început o bătaie, şi atunci ei, sau el, au intrat în panică şi, înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, ei, sau el, l-au înjunghiat sau l-au pocnit cu un obiect contondent. Armstrong oftă şi se-ndreptă de spate ca să-i mai treacă junghiul dintre omoplaţi. Oricum, bătrîne, Marele Părinte Alb vrea ca acest caz să fie rezolvat rapid. M-a onorat cu un telefon ca să-mi spună că guvernatorul în persoană l-a sunat ca să-şi exprime îngrijorarea.

Brian Kwok înjură încet.

— Veştile proaste umblă repede ! În presă încă n-a apărut nimic ?

— Nu, dar s-a auzit în tot Hong Kongul şi dimineaţă o să se năpustească o adevărată furtună peste capetele noastre. Blestematul de domn Vîrcolac, cu ajutorul sifiliticei, hainei şi neînţelegătoarei prese hongkongheze, mi-e teamă că nu ne va da decît dureri de cap pînă îl prindem pe ticălos, sau ticăloşi.

— Da' o să-l prindem, zău o să-l prindem !

— Da. Ce-ai zice de o bere, sau şi mai bine un gin cu tonic, mare cît o piscină ? Mie nu mi-ar strica.

— Bună idee. Iar ai necazuri cu stomacul ?

— Da. Mary zice că din cauza gîndurilor bune pe care le rumeg.

Rîseră amîndoi și o porniră spre ușă, dar abia ieșiseră pe culoar că sună telefonul.

— Lasă-l naibii să sune, nu răspunde, nu poate fi nimic bun, spuse Armstrong, știind însă că oricum, ori el, ori Brian, îl vor ridica.

Brian Kwok ridică receptorul și încremeni. Era Roger Crosse, comisar șef, director al Serviciului Special de Informații, SI.

— Da, sir ?

— Brian, te rog să vii imediat sus.

— Da, sir.

— Armstrong e cu tine ?

— Da, sir ?

— Ia-l și pe el.

Telefonul se închise.

— Da, sir, puse receptorul la loc, simțindu-și spinarea scăldată de sudoare. Cel Mare ne vrea, acum.

Inima lui Armstrong încetă o clipă să mai bată.

— Poftim ? Pe mine ? îl ajunse din urmă pe Brian, care o luase spre lift. Ce treabă are cu mine ? Eu nu mai sînt în SI.

— Nu-i treaba noastră să-ntrebăm de ce, treaba noastră e să facem pe noi cînd el scoate un sunet.

Brian Kwok apăsă pe butonul *sus*.

— Ce s-o fi întîmplat ?

— Trebuie să fie ceva important. Poate în legătură cu continentul ?

— Chou En Lai l-a înlăturat pe Mao și au venit la putere moderații ?

— Visătorule ! Mao va muri la putere, ca zeu al Chinei.

— Singurul lucru bun ce se poate spune despre Mao e că întîi e chinez și abia după aia comunist. Comuniști blestemați !

— S-ar putea. Da. Se apropie războiul, se apropie războiul între Rusia și China. Mao are dreptate în privința asta.

— Rușii nu-s atît de proști.

— Nu conta pe asta, amice. Am spus-o și o mai spun, sovieticii sînt dușmanul lumii. Va fi război. Curînd o să-mi datorezi o mie de dolari, Robert.

— Nu cred că o să țin pariul ăsta. Masacrul va fi oribil.

— Da, dar tot o să se-ntîmple. Şi în privinţa asta Mao are dreptate. O să fie oribil, dar nu catastrofal. Iritat, Brian Kwok apăsă iar pe butonul liftului, ridică brusc capul. Crezi că s-ar putea să fi fost lansată în sfîrşit invazia din Taiwan ?

— Gluma asta veche ? Acelaşi vis iluzoriu ? Las-o baltă, Brian ! Ciang Kai-şi nu va ieşi niciodată din Taiwan.

— Dacă n-o face, întreaga lume ajunge la groapa cu gunoi. Dacă lui Mao i se dau treizeci de ani să-şi consolideze poziţia... Doamne, nici nu-ţi închipui ! Un miliard de automate ? Mare dreptate a avut Ciang cînd a vrut să termine cu ticăloşii de comunişti. Ei sînt adevăratul duşman al Chinei. Sînt blestemul ei. Hristoase, dacă li se dă timp să-şi pavlovizeze toţi copiii !

Armstrong îi spuse cu blîndeţe :

— Oricine ar crede că eşti un naţionalist. Potoleşte-te, băiete, în lumea care s-a numit şi se numeşte normală, totul este o jale. Dar tu, capitalist ce eşti, poţi merge la curse sîmbătă, să faci alpinism duminică, şi sînt o mulţime de fete care abia te aşteaptă, nu ?

— Iartă-mă, urcară în lift. Gîgîlicea ăla de Meng m-a prins pe picior greşit, zise Brian, apăsînd pe butonul ultimului etaj.

Armstrong îi răspunse în cantoneză.

— *Ba pe a măti cu iertarea ta, frate.*

— *Iar pe a ta a umflat-o un maimuţoi vagabond cu un coi într-o hazna.*

Armstrong zîmbi vesel.

— Nu-i rău, Brian, zise el în engleză. Nu-i rău deloc.

Liftul se opri. O luară pe culoarul cenuşiu. La uşă, se pregătiră. Brian ciocăni încetişor.

— Intră.

Roger Crosse era un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, înalt, cu ochi albaştri spălăciţi, părul blond şi rar, mîini mici, cu unghiile lungi. Masa lui de lucru era meticulos aranjată, asemeni hainelor sale civile, iar biroul spartan. Le făcu semn spre scaune, se aşezară, iar el continuă să citească un dosar. În cele din urmă îl închise cu grijă şi-l lăsă în faţa lui. Coperta era cenuşie, obişnuită.

— Un milionar american soseşte cu arme de contrabandă, un foarte suspect milionar shanghaiez, care a făcut trafic cu stupefiante, fuge în Taiwan, şi acum răpirea unui

grangure, Doamne apără-ne, Vîrcolaci şi o ureche mutilată. Toate în nouăsprezece ore. Unde e legătura ?

Armstrong rupse tăcerea.

— Ar trebui să existe vreuna, sir ?

— Crezi că nu e ?

— Regret, sir, nu ştiu. Deocamdată.

— Asta e foarte neplăcut, Robert, foarte neplăcut.

— Da, sir.

— Ba chiar supărător, cu atît mai mult cu cît cei de sus au şi început să mă piseze. Şi cînd se-ntîmplă aşa ceva... le zîmbi şi ei îşi stăpîniră cu greu un fior. Doar ştii, Robert, te-am avertizat de ieri că s-ar putea să fie implicate nume importante.

— Da, sir.

— Cît despre tine, Brian, noi te pregătim pentru o carieră strălucită. Nu crezi că ai putea să-ţi iei puţin gîndul de la cursele de cai, cursele de maşini şi aproape orice umblă în fuste şi să-ţi foloseşti unele din talentele tale neîndoielnice pentru a rezlova această mică enigmă ? Te rog s-o faci. Foarte repede. Eşti desemnat să te ocupi de acest caz împreună cu Robert, pentru că s-ar putea să fie nevoie de cunoştinţele tale, pentru următoarele cîteva zile. Vreau să scăpăm de asta cît mai rapid căci avem o mică problemă. M-a sunat aseară unul dintre prietenii noştri americani de la consulat. Cu titlu personal, şi arătă spre dosar. Acesta e rezultatul. Datorită informaţiei primite de la el, am interceptat originalul în zori. Bineînţeles că asta e o copie, originalul a fost returnat, iar... — ezită căutînd cuvîntul potrivit — curierul, de altfel un amator, a plecat netulburat. Este un raport, un fel de buletin cu mai multe capitole. Toate sînt destul de interesante. Da. Unul se numeşte „KGB-ul în Asia“. Susţine că ei ar avea o reţea de spioni foarte secretă, de care n-am mai auzit niciodată, cu numele de cod „Sevrin“, formată din duşmani de înalt nivel aflaţi în poziţii cheie în guvern, poliţie, lumea afacerilor — la nivelul tai-panilor — în toată Asia de Sud-Est, şi *mai ales aici, în Hong Kong*, Brian Kwok dădu drumul la aer pe gură cu un şuierat. Cam aşa e, zise Crosse. Dacă e adevărat.

— Credeţi că este, sir ? întrebă Armstrong.

— Zău, Robert, poate ar trebui să te pensionezi mai devreme din motive medicale : ramolire. Dacă n-aş fi fost neliniştit crezi că aş îndura nefericita plăcere de a trebui

să cer ajutorul Departamentului de criminalistică din Kowloon ?

— Nu, sir, scuzaţi-mă.

Crosse întoarse dosarul cu faţa spre ei şi îl deschise la prima pagină. Amîndoi bărbaţii rămaseră cu gura căscată. Scria : *„Confidenţial, pentru Ian Dunross. În mînă. Raport 3/1963. Un singur exemplar.“*

— Da, continuă el. Da. E pentru prima dată cînd avem o dovadă palpabilă că firma *Struan* are propriul ei sistem de informaţii. Le zîmbi şi cei doi simţiră cum li se încreţeşte pielea. Tare aş vrea să ştiu cum izbutesc comercianţii să afle tot soiul de informaţii extrem de secrete, pe care noi ar trebui să le ştim cu mult înaintea lor.

— Da, sir.

— Raportul face parte, în mod evident, dintr-o serie. Iar acesta e semnat în numele Comitetului de Cercetări al lui Struan, numărul 16, de un anume A.M. Grant, şi datat la Londra acum trei zile.

Brian Kwok rămase iarăşi cu gura căscată.

— Grant ? Să fie oare acel Alan Medford Grant care e membru al *Institutului de Planificare Strategică* din Londra ?

— Ai nimerit în plin, Brian. Da. Domnul AMG, el însuşi, consilier al guvernului Majestăţii Sale pentru probleme secrete, care-şi cunoaşte bine meseria. Îl ştii, Brian ?

— L-am întîlnit de vreo două ori în Anglia, anul trecut, cînd am participat la cursul pentru ofiţeri superiori la General Staff College. A ţinut o conferinţă despre studii strategice avansate pentru Orientul Îndepărtat. Strălucită. Foarte.

— Din fericire e englez şi e de partea noastră. Dar chiar şi aşa..., Crosse oftă iarăşi. Sper ca de data asta să greşească, fiindcă dacă nu, înseamnă că sîntem băgaţi în mocirlă mult mai adînc decît aş fi crezut. Se pare că puţine din secretele noastre mai sînt secrete. Neplăcut. Foarte. Cît despre ăsta — atinse iarăşi dosarul — sînt de-a dreptul şocat.

— Originalul a fost predat, sir ? întrebă Armstrong.

— Da. Lui Dunross personal, azi după-amiază la 16.18, şi glasul lui deveni şi mai dulceag. Din fericire, mulţumesc lui Dumnezeu, relaţiile mele cu verii noştri de peste

apă sînt excelente. Ca şi ale tale, Robert, spre deosebire de ale tale, Brian. Ţie nu ţi-a plăcut niciodată America, nu-i aşa, Brian ?

— Nu, sir.

— Şi pot să te întreb de ce ?

— Ei vorbesc prea mult, sir, nu le poţi încredinţa nici un secret, sînt gură mare şi eu îi socotesc cam proşti.

Crosse zîmbi doar din buze.

— Asta nu e un motiv să nu ai relaţii bune cu ei, Brian. Poate că prostul eşti tu.

— Da, sir.

— Nu sînt toţi proşti, chiar deloc.

Directorul închise dosarul, lăsîndu-l însă cu faţa spre ei. Amîndoi îl priveau ca hipnotizaţi.

— Sir, americanii v-au spus cum au aflat de raport ? întrebă Armstrong fără să se gîndească.

— Robert, zău încep să cred că sinecura ta în Kowloon ţi-a anchilozat creierul. Să te recomand pentru pensionare pe motive de boală ?

Armstrong se înfioră.

— Nu, sir, mulţumesc, sir.

— Ce, noi le-am dezvălui lor sursele noastre ?

— Nu, sir.

— Iar dacă aş fi fost atît de grosolan să-i întreb, mi-ar fi spus ?

— Nu, sir.

— Toată afacerea asta e foarte neplăcută şi cineva poate să-şi piardă reputaţia. Eu. Nu eşti de acord, Robert ?

— Da, sir.

— Bun, e ceva şi asta.

Crosse se lăsă pe spate în scaun, legănîndu-se. Ochii lui îi priveau sfredelitor. Amîndoi bărbaţii se-ntrebau cine putea fi cel care vînduse pontul, şi de ce. CIA nu poate fi, gîndea Brian Kwok. Ar fi pus ei mîna pe raport, nu au nevoie de SI să le facă treaba. Nemernicii ăia descreieraţi sînt în stare de orice, calcă orice în picioare, gîndi el scîrbit. Dacă nu ei, atunci cine ? Cine ? Trebuie să fie cineva care lucrează în domeniul informaţiilor, dar care nu poate, sau nu putea să intercepteze raportul, care e în relaţii bune, sigure, cu Crosse. Un funcţionar de la consulară ? Posibil. Johnny Mishauer, de la Serviciul de Informaţii al Marinei ? Nu e pe filiera lui. Cine ? Nu sînt mulţi... Ah, tipul de la FBI, protejatul lui Crosse ! Ed

Langan. Bun, cum putea Langan să afle de acest dosar? O informaţie de la Londra? Posibil, dar FBI-ul nu are birou acolo. Dacă pontul provine de la Londra, probabil că MI 5 sau MI 6 ar fi aflat primii şi s-ar fi aranjat să obţină materialul de la sursă şi ni l-ar fi comunicat nouă, făcîndu-ne de două parale pentru că nu ştim ce se petrece în propria noastră ogradă. Oare avionul curierului a aterizat în Liban? Parcă-mi amintesc că acolo e un tip de la FBI. Dacă nu de la Londra, sau din Liban, informaţia trebuie să provină chiar din avion. Un însoţitor informator binevoitor care a văzut dosarul, sau coperta? Din echipaj? *Ayeeyah!* Era un avion TWA sau Pan Am? FBI-ul are tot felul de legături, legături strînse, în lumea obişnuită a afacerilor, şi pe bună dreptate. Da, da. Este un zbor duminica? Da. Pan Am, ETA 2030. Soseşte prea tîrziu seara ca să mai poţi efectua livrarea după ce ajungi la hotel. Perfect.

— Ciudat că acest curier a venit cu Pan Am şi nu cu BOAC — e un zbor mult mai bun, zise el, mulţumit de modul deductiv în care îi lucra mintea.

— Da, aşa m-am gîndit şi eu, răspunse Crosse pe un ton la fel de egal. Foarte ne-englezesc din partea lui. Este drept că Pan Am aterizează la timp, pe cînd cu bătrînul BOAC nu ştii niciodată în ziua de azi. Şi dădu aprobator din cap spre Brian, plin de amabilitate. Iarăşi ai nimerit în plin.

— Mulţumesc, sir.

— Ce altceva mai deduci?

După o pauză, Brian Kwok spuse:

— În schimbul informaţiei, aţi acceptat să-i furnizaţi lui Langan o copie exactă a raportului.

— Şi?

— Şi regretaţi că v-aţi onorat promisiunea.

— De ce? oftă Crosse.

— Nu o să ştiu decît după ce voi citi dosarul.

— Brian, în după-amiaza asta te depăşeşti pe tine însuţi. Bravo, şi cu un aer absent, directorul se jucă cu dosarul şi amîndoi îşi dădură seama că vrea să le aţîţe curiozitatea, dar nici unul nu ştia de ce. În alte capitole de aici sînt una sau două coincidenţe bizare. Nume ca Vincenzo Banastasio... locuri de întîlnire ca Sinclair Towers... Nelson Trading vă spune ceva vreunuia din voi?

Amîndoi clătinară din cap.

— Toate astea sînt foarte bizare. Comuniști în dreapta noastră, comuniști în stînga..., privirea îi deveni și mai înghețată. Se pare chiar că avem un ticălos în rîndurile noastre, poate chiar la nivel de comisar.

— Imposibil ! zise Armstrong involuntar.

— Cît timp ai lucrat la noi, în SI, băiete dragă ?

Armstrong era cît pe ce să se cutremure.

— Două runde, aproape cinci ani, sir.

— Spionul Sorge a fost o imposibilitate, Kim Philby a fost o imposibilitate... Doamne Dumnezeule, Philby !

Neașteptata fugă în Rusia sovietică, în ianuarie a acelui an, a acestui englez, care a fost cîndva un agent de vîrf al MI 6 — serviciul englez de informații al armatei, care se ocupă cu spionajul și contraspionajul în străinătate — a provocat o undă de șoc în toată lumea occidentală, cu atît mai mult cu cît, pînă de curînd, Philby răspunsese la Ambasada engleză de la Washington de relațiile cu Departamentul american de Stat, cu cel al Apărării și cu CIA pentru toate chestiunile de securitate la cel mai înalt nivel.

— Că a putut să fie un agent sovietic toți acești ani și să rămînă nedescoperit e o imposibilitate, nu-i așa, Robert ?

— Da, sir.

— Și totuși a fost, și la curent cu secretele noastre cele mai tainice vreme de ani de zile. Cu siguranță între '42 și '58. Și unde a început să spioneze ? Să ne apere Dumnezeu, la Cambridge, în 1931. Recrutat în partid de un alt super-trădător, Burgess, tot de la Cambridge, și de prietenul său Maclean, arză-i-ar focul iadului !

Cu cîțiva ani în urmă, acești doi diplomați de la Foreign Office, cu funcții înalte — care și ei lucraseră în Serviciul de Informații în timpul războiului — fugiseră brusc în Rusia, luîndu-le-o numai cu cîteva secunde înainte agenților contraspionajului britanic, iar scandalul ce a urmat a zguduit Anglia și întregul NATO.

— Pe cine altcineva au mai recrutat ?

— Nu știu, sir, zise Armstrong prudent. Dar cu siguranță că acum sînt cu toții mari granguri în guvern, în Foreign Office, în învățămînt, presă, mai ales în presă, și, la fel ca și Philby, cu toții foarte bine camuflați.

— Cu oamenii nimic nu e imposibil. Nimic. Oamenii sînt cu adevărat îngrozitori. Crosse oftă și îndreptă dosarul. Da. Dar e un privilegiu să fii în SI, nu-i așa, Robert ?

— Da, sir.

— Trebuie să fii invitat să intri, nu ? Nu te poţi prezenta ca voluntar, nu ?

— Nu, sir.

— Nu te-am întrebat niciodată de ce nu ai rămas la noi, aşa e ?

— Nu, sir.

— Ei bine ?

Armstrong gemu în sinea lui şi trase adînc aer în piept.

— Am făcut-o fiindcă îmi place să fiu poliţist, sir, nu un agent secret. Îmi place să mă ocup de anchete criminalistice, să-mi măsor puterile cu răufăcătorii, să-i urmăresc şi să-i prind şi apoi să-i înfrîng conform regulilor, conform legii, sir.

— Adică noi, în SI, n-o facem ? Pe noi nu ne interesează tribunalele sau legea, numai rezultatele ?

— SI şi CID au reguli diferite, sir, zise Armstrong prudent. Fără ele, colonia ar fi ca o barcă fără vîsle.

— Aşa e. Oamenii sînt îngrozitori, iar fanaticii se înmulţesc precum viermii pe hoit. Ai fost un bun agent secret. Acum cred că e momentul să plăteşti toate orele şi lunile de pregătire atentă de care ai avut parte pe cheltuiala Majestăţii Sale.

Inima lui Armstrong încetă să bată preţ de două secunde, dar nu spuse nimic, îşi ţinu doar respiraţia, mulţumindu-i lui Dumnezeu că nici măcar Crosse nu-l putea transfera de la Departamentul de Criminalistică (CID) împotriva voinţei lui. Detestase timpul pe care-l petrecuse în SI. La început fusese interesant, şi faptul de a fi ales pentru acest serviciu însemna un mare vot de încredere. Dar curînd a încetat să-i mai placă — năvălirea bruscă asupra răufăcătorului în ceasurile întunecate, audieri *in camera*, nici o preocupare pentru dovezi concrete, numai rezultate, şi un ordin secret de deportare semnat rapid de guvernator, apoi calea spre frontieră, imediat, sau într-o joncă cu destinaţia Taiwan, fără drept de apel şi fără întoarcere. Niciodată.

— Asta nu e stilul englezesc, Brian, îi spunea el întotdeauna prietenului său. Eu sînt adeptul unui proces corect, deschis.

— Ce importanţă are ? Fii realist, Robert. Ştii că ticăloşii sînt toţi vinovaţi — că ei sînt duşmanul, agenţi comunişti inamici care încalcă regulile noastre pentru

a sta aici, pentru a ne distruge pe noi și societatea noastră, ajutați și încurajați de cîțiva avocați nemernici care ar face orice pentru treizeci de arginți, ori chiar mai puțin. La fel e și în Canada. Doamne, cîtă bătaie de cap am avut în poliția canadiană, propriii noștri avocați și politicieni erau dușmanul, și canadieni de dată recentă, curios, întotdeauna britanici, sindicaliști socialiști cu toții, care erau întotdeauna în primele rînduri ale oricăror tulburări. Ce contează cum atîta timp cît scapi de paraziți ?

— Contează, așa cred eu. Iar aici nu sînt toți răufăcători comuniști. Sînt o mulțime de lichele naționaliste care vor...

— Naționaliștii vor să nu fie comuniști în Hong Kong, atîta tot.

— Povești ! După război, Ciang Kai-și a vrut să pună mîna pe colonie. Numai flota engleză l-a oprit, după ce americanii ne-au vîndut. Și acum mai vrea să obțină suveranitatea asupra noastră. În privința asta nu se deosebește cu nimic de Mao Tse Tung !

— Dacă SI nu are aceeași libertate ca și dușmanul, cum o să ne descurcăm ?

— Brian, băiete, am spus doar că *mie* nu-mi place să fiu în SI. Ție o să-ți placă. Eu vreau numai să fiu un polițist, nu un James Bond !

Da, gîndi Armstrong încruntat, numai un polițist, în CID, pînă mă voi retrage în bătrîna Anglie. Isuse, am destulă bătaie de cap acum cu blestemații de Vîrcolaci. Ridică iarăși ochii spre Crosse, avînd grijă să nu lase să i se citească nimic pe chip, și așteptă. Crosse îl privi lung, apoi arătă cu degetul spre dosar.

— Conform ăstuia, sîntem în mocirlă mult mai adînc decît mi-am închipuit pînă și eu vreodată. E foarte îngrijorător. Da, își ridică privirea. Raportul ăsta face referire la altele, trimise anterior lui Dunross. Aș dori foarte mult să le văd cît mai curînd cu putință. Rapid și în liniște.

Armstrong îi aruncă o privire lui Brian Kwok.

— Ce zici de Claudia Chen ?

— Nu. Nici o șansă.

— Atunci ce propui, Brian ? întrebă Crosse. Îmi închipui că prietenul meu american va avea aceeași idee... și dacă a avut neinspirația să-i dea dosarul, o copie a dosarului, directorului CIA de aici... Aș fi într-adevăr foarte indispus dacă ne-ar lua-o iarăși înainte.

Brian Kwok rămase o clipă pe gînduri.

— Am putea trimite o echipă specializată în birourile tai-panului şi în apartamentul său, dar asta ar lua timp — căci nu ştim unde să căutm — şi ar trebui s-o facem noaptea. Ar fi o treabă riscantă, sir. Celelalte rapoarte — dacă există — e posibil să se găsească într-un seif la Casa Mare, sau la locuinţa lui de la Shek-O, ori chiar în apartamentul său privat din Sinclair Towers, sau în altul de care noi nici măcar nu ştim.

— Supărător, fu de acord Crosse. Informaţiile noastre sînt înfiorător de slabe chiar şi pe propria noastră moşie. Păcat. Dacă am fi chinezi am şti totul, nu-i aşa, Brian ?

— Nu, sir, scuzaţi-mă, sir.

— Ei bine, dacă nu ştii unde să cauţi, va trebui să întrebi.

— Poftim ?

— Să întrebi. În trecut, Dunross s-a arătat întotdeauna foarte cooperant. La urma urmelor, ţi-e prieten. Cere-i să le vezi.

— Şi dacă-mi spune nu, sau că au fost distruse ?

— Foloseşte-ţi mintea ta talentată. Îl duci puţin cu vorba, faci uz de puţină abilitate, îi arăţi simpatie, Brian. Şi îi propui un troc.

— Avem ceva ce să-i putem oferi la schimb, sir ?

— *Nelson Trading.*

— Poftim ?

— O parte e în raport. Plus o modestă informaţie pe care voi fi încîntat să ţi-o comunic mai tîrziu.

— Da, sir, mulţumesc, sir.

— Robert, ce ai făcut ca să-l găseşti pe John Chen şi pe Vîrcolac sau Vîrcolaci ?

— Tot CID a fost alertat, sir. Avem numărul maşinii lui. Am intervievat-o pe soţia lui, doamna Barbara Chen, între alţii — a fost în criză de plîns mai tot timpul, dar lucidă, foarte lucidă, cu tot potopul de lacrimi.

— Oh ?

— Da, sir. Ea e... Cred că înţelegeţi.

— Da.

— A spus că nu era neobişnuit ca soţul ei să lipsească pînă la ore tîrzii — a spus că avea multe conferinţe de afaceri la ore tîrzii, iar uneori se ducea devreme la hipodrom sau la iahtul lui. Sînt destul de sigur că ştie că

el era un om de petreceri. Reconstituirea mişcărilor lui de aseară a fost destul de uşoară pînă la ora două noaptea. A lăsat-o pe Casey Tcholok la *Old Vic* pe la 22.30...

— S-a văzut cu Bartlett aseară ?

— Nu, sir, Bartlett a fost tot timpul în avionul lui, la *Kai Tak*.

— John Chen a vorbit cu el ?

— Doar dacă din avion se poate face legătura cu sistemul nostru telefonic. L-am ţinut sub supraveghere pînă i-am prins pe ăia azi dimineaţă.

— Spune mai departe.

— După ce a lăsat-o pe domnişoara Tcholok — apropo, am descoperit că era Rolls-ul tatălui lui — a luat feribotul pentru maşini pînă la marginea Hong Kongului, unde s-a dus la un club chinezesc privat, în apropiere de Queen's Road, şi a dat drumul la maşină şi la şofer..., Armstrong îşi scoase carneţelul şi se uită la el. Era *Clubul Tong Lau*. Acolo s-a întîlnit cu un prieten şi coleg de afaceri, Wo Sang Chi, şi s-au apucat să joace mah-jong. Pe la miezul nopţii jocul s-a spart. După care, împreună cu Wo Sang Chi şi ceilalţi doi jucători, prieteni şi ei, Ta Pan Fat, un ziarist, şi Po Cha Sik, un agent de bursă, au luat un taxi.

Robert Armstrong se auzea pe sine raportînd faptele, reintrînd în rutina poliţistă ce-i era familiară, şi asta îl făcea să nu se mai gîndească la dosar şi la toate secretele pe care le ştia, şi nici la problema banilor de care avea nevoie atît de repede. Ce n-aş da să fiu doar un poliţist, gîndi el, detestînd Serviciul Special de Informaţii şi nevoia ca acesta să existe.

— Ta Pan Fat a coborît primul din taxi, la locuinţa sa din Queen's Road, apoi Wo Sang Chi a coborît la scurt timp după aceea, pe aceeaşi stradă. John Chen şi Po Cha Sik — credem că au legături cu triadele, treaba asta e acum în curs de verificare minuţioasă — s-au dus la garajul Ting Ma de pe Sunning Road, Causeway Bay, să ia maşina lui John Chen, un Jaguar 1960, se uită iarăşi pe carneţel, vrînd să fie exact, numele chinezeşti părîndu-i-se derutante şi acum, după atîţia ani. Un ucenic de la garaj, Tong Ta Wey, confirmă acest fapt. Apoi John Chen l-a condus pe prietenul său Po Cha Sik pînă la locuinţa acestuia din Happy Valley, Village Street numărul 17, unde acesta din urmă a coborît din maşină.

Între timp, Wo Sang Chi, colegul de afaceri al lui John Chen, care, curios, conduce compania de transporturi a lui Struan ce are monopolul asupra cărăuşiei către şi dinspre Kai Tak, se dusese la restaurantul Sap Wah de pe Fleming Road. El declară că se afla acolo de treizeci de minute, cînd a apărut John Chen şi au plecat împreună de la restaurant în maşina lui Chen, vrînd să ia de pe stradă nişte dansatoare şi să le invite la supeu.

— Să nu fi poftit măcar să meargă la salonul de dans şi să ia de acolo nişte fete ? întrebă Crosse gînditor. Cît mai e acum tariful, Brian ?

— Şaizeci de dolari Hong Kong, sir, la acea oră din noapte.

— Ştiu că Phillip Chen are reputaţia de a fi un zgîrcit, dar şi John Chen să fie la fel ?

— La acea oră din noapte, sir — zise Brian ca să lămurească lucrurile — o mulţime de fete încep să părăsească cluburile, dacă nu şi-au găsit încă un partener. Majoritatea cluburilor închid pe la unu noaptea, iar duminica nu e o zi prea bună pentru încasări. Este destul de obişnuit să le iei de pe stradă şi, cu siguranţă, n-are nici un rost să arunci şaizeci, poate de două sau trei ori şaizeci de dolari, fiindcă fetele bune stau cîte două sau trei împreună şi de obicei trebuie să inviţi mai întîi la cină două sau trei. N-are rost să arunci atîţia bani, nu-i aşa, sir ?

— Tu iei fete de pe stradă, Brian ?

— Nu, sir. N-am nevoie s-o fac.

Crosse oftă şi se întoarse către Armstrong.

— Continuă, Robert.

— Ei bine, sir, nu au reuşit să ia nici o fată şi s-au dus la barul de noapte *Copacabana* de la hotelul Sap Chuk de pe Gloucester Road să cineze, ajungînd acolo pe la ora unu. Pe la unu patruzeci şi cinci au plecat şi Wo Sank Chi a spus că l-a văzut pe John Chen urcîndu-se în maşina lui, dar nu l-a văzut cînd a pornit, iar el a luat-o pe jos spre casă, căci locuieşte în apropiere. A spus că John Chen nu era beat ori ţîfnos, cîtuşi de puţin, ba părea chiar bine dispus, deşi mai devreme, la club, la Tong Lau, păruse iritabil şi întrerupsese brusc partida de mah-jong. Şi aici se termină. Nu se ştie să mai fi fost văzut după aceea de vreunul din prietenii săi, sau de rude.

— I-a spus lui Wo Sang Chi unde se duce ?

— Nu. Wo Sang Chi ne-a spus că a presupus că se duce acasă, dar apoi a zis : „S-ar fi putut să se ducă să-şi viziteze prietena“. L-am întrebat cine e aceasta, dar a spus că nu ştie. După ce am insistat, a spus că parcă îşi aminteşte un nume, Floare Parfumată, dar nici o adresă sau număr de telefon. Asta e tot.

— Floare Parfumată ? Numele ăsta s-ar putea să-l aibă multe fete de noapte.

— Da, sir.

Crosse rămase o clipă dus pe gînduri.

— De ce-ar putea Dunross să vrea să fie eliminat John Chen ?

Cei doi ofiţeri de poliţie se uitau cu ochi mari la superiorul lor.

— Ia prelucrează ideea asta cu mintea ta ca un calculator, Brian.

— Da, sir, dar nu există nici un motiv. John Chen nu reprezintă o ameninţare pentru Dunross, şi n-are cum să reprezinte, chiar dacă ar deveni comprador. În *Nobila Casă* tai-panul deţine toată puterea.

— Zău ?

— Da. Prin definiţie. Brian Kwok ezită, luat iarăşi pe nepregătite. Da, sir, eu... în *Nobila Casă*, da.

Crosse îşi întoarse atenţia spre Armstrong.

— Ei bine ?

— Nu văd nici un motiv, sir. Deocamdată.

— Mai gîndeşte-te la asta.

Crosse aprinse o ţigară şi Armstrong simţi cum îl chinuie dorinţa de a trage şi el un fum. N-o să reuşesc niciodată să mă ţin de făgăduială, gîndi el. Blestematul de Crosse, pe care trebuie să-l suportăm toţi ! Ce naiba o fi în capul lui ? Îl văzu pe Crosse oferindu-i un pachet de *Senior Service*, marca de ţigări pe care o fumase întotdeauna. Nu te păcăli singur, îşi spuse el, marca pe care încă o fumezi.

— Nu, mulţumesc, sir, se auzi pe sine spunînd, simţind în stomac şi în tot trupul o durere săgetătoare.

— Nu fumezi, Robert ?

— Nu, sir, m-am lăsat... Încerc să mă las.

— Admirabil ! De ce ar putea Bartlett să vrea să-l elimine pe John Chen ?

Cei doi ofiţeri de poliţie îl priviră iarăşi cu gura căscată. Armstrong întrebă cu glas gutural

— Ştiţi de ce, sir ?

— Dacă aş şti, ce rost ar avea să vă întreb pe voi ? Asta e treaba voastră să aflaţi. Există undeva o legătură. Prea multe coincidenţe, prea bine aranjat, prea perfect... şi prea rău mirositor. Da, mie îmi miroase a amestec al KGB-ului, şi cînd se întîmplă asta în domeniul meu mărturisesc că devin iritabil.

— Da, sir.

— Bun, deocamdată asta este. Puneţi-o sub supraveghere pe doamna Phillip Chen, e foarte posibil să fie implicată pe undeva. Miza pentru ea e desigur suficient de mare. Urmăriţi-l şi pe Phillip Chen o zi sau două.

— S-a şi făcut, sir. Pentru amîndoi. Pentru Phillip Chen nu fiindcă l-aş bănui, ci fiindcă eu cred că amîndoi vor proceda ca de obicei : vor refuza să coopereze, vor tăcea chitic, vor negocia în secret şi vor răsufla uşuraţi după ce totul se va sfîrşi.

— Cam aşa. Nu înţeleg de ce indivizii ăştia, oricît de bine educaţi ar fi, cred că ei sînt cu mult mai deştepţi decît noi şi nu vor să ne ajute să ne facem treaba pentru care sîntem plătiţi ?

Brian Kwok simţi privirea sfredelitoare a ochilor reci ca oţelul şi pe spinare i se scurse un firicel de sudoare. Stăpîneşte-te, îşi spuse el. Nemernicul ăsta nu este decît un diavol străin, un necivilizat, un diavol străin mîncător de gunoi, plin de rahaţi, fără de mamă, sătul de *dew neh loh moh*, scoborît din maimuţă.

— Este un vechi obicei chinez pe care sînt sigur că-l cunoaşteţi, sir — zise el politicos — de a nu avea încredere în poliţie, în nici un fel de funcţionari guvernamentali. Ei au patru mii de ani de experienţă, sir.

— Sînt de acord cu această teorie, dar cu o excepţie. Englezii. Noi am dovedit în mod de netăgăduit că sîntem demni de încredere, că sîntem în stare să guvernăm, şi că, în general, funcţionarii noştri sînt incoruptibili.

— Da, sir.

Crosse îl privi o clipă, trăgînd din ţigară. Apoi spuse :

— Robert, ştii ce şi-au spus John Chen şi domnişoara Tcholok, sau despre ce au discutat ?

— Nu, sir. Pe ea încă nu am reuşit să o intervievăm, a fost toată ziua la *Struan*. Credeţi că ar putea fi ceva important ?

— Te duci la petrecerea lui Dunross diseară ?

— Nu, sir.

— Brian ?

— Da, sir.

— Bun. Robert, sînt sigur că Dunross nu se va supăra dacă te iau cu mine, treci să mă iei la ora 20. Toate persoanele importante din Hong Kong vor fi acolo. Poţi să-ţi pui urechile la treabă şi să-ţi bagi nasul peste tot, zîmbi de propria-i glumă, fără să-i pese că cei doi nu zîmbeau. Acum citiţi raportul. Mă întorc peste puţin timp. Şi, Brian, te rog să nu dai greş diseară. Ar fi foarte neplăcut.

— Da, sir.

Crosse ieşi.

După ce rămaseră singuri, Brian Kwok îşi şterse fruntea de sudoare.

— Individul ăsta mă îngheaţă.

— Da, la fel şi pe mine, amice, dintotdeauna.

— Chiar ar fi în stare să dea ordin ca o echipă să pătrundă la *Struan* ? întrebă Brian Kwok neîncrezător. Chiar în inima *Nobilei Case* ?

— Bineînţeles. Ba ar conduce-o chiar el. Asta-i prima ta rundă în SI, bătrîne, aşa că nu-l cunoşti cum îl cunosc eu. Individul ăsta ar fi în stare să conducă o echipă de asasini în iad, dacă ar considera că e suficient de important. Pariez că a luat chiar el dosarul. Doamne, numai eu ştiu două cazuri cînd a trecut frontiera dincolo, ca să discute cu un agent de-al nostru. Şi închipuieşte-ţi că s-a dus singur !

Brian rămase interzis.

— Guvernatorul ştie ?

— Nu cred. Ar face o apoplexie, iar dacă ar afla vreodată MI 6, el ar fi făcut de două parale, şi Crosse trimis în Turnul Londrei. Cunoaşte prea multe secrete ca să-şi asume un asemenea risc. Dar el e Crosse, şi n-ai ce-i face.

— Cine era agentul ?

— Omul nostru de la Canton.

— Wu Fong Fong ?

— Nu, unul nou, cel puţin era nou pe vremea mea. Din armată.

— Căpitanul Ta Quo Sa ?

Armstrong ridică din umeri.

— Am uitat.

Kwok zîmbi.

— Ai dreptate.

— Dar Crosse tot a trecut frontiera. Face numai ce vrea el.

— Hristoase, tu nu poţi nici măcar să te duci la Macao fiindcă ai fost în SI acum cîţiva ani, iar el trece frontiera ! Trebuie să fie sonat să-şi asume un asemenea risc !

— Da. Armstrong începu să-l imite pe Crosse. Şi cum se face că nişte comercianţi află unele lucruri înaintea noastră, băiete dragă ? Cît se poate de simplu, zise el, răspunzînd singur, iar glasul lui îşi pierdu tonul zeflemitor. Ei cheltuiesc bani. Cheltuiesc grămezi afurisite de bani, în vreme ce noi n-avem de cheltuială nici o para chioară. O ştie şi CIA, KGB ori CIA coreeană ? Cheltuiesc bani ! Hristoase, nimic mai simplu decît să-l angajezi pe Alan Medford Grant în echipa ta. Dunross l-a angajat. Cu un avans de zece mii de lire cumperi o mulţime de rapoarte, e mai mult decît suficient, poate nici n-a fost atît. Pe noi cu cît ne plătesc ? Două mii de lire pe an, pentru trei sute şaizeci şi şase de zile de cîte douăzeci şi cinci de ore, iar un poliţist de patrulă ia patru sute de lire. Uită-te la toată filiera birocratică pe care ar trebui s-o parcurgem ca să obţinem un fond secret de zece mii de lire pentru a cumpăra informaţii. Unde ar ajunge FBI, CIA şi blestematul de KGB dacă n-ar avea fonduri nelimitate ? Hristoase, — adăugă el sumbru — nouă ne-ar lua şase luni să obţinem banii, dacă i-am putea obţine, în timp ce Dunross şi alţi cincizeci ca el pot să-i ia din banii de cheltuieli mărunte.

Bărbatul acela masiv şedea gîrbovit pe scaunul lui, cu picioarele întinse, avînd cearcăne întunecate sub ochii injectaţi, iar lumina din plafon îi scotea în evidenţă pomeţii obrajilor. Aruncă o privire la dosarul de pe masă, dar nu-l atinse încă, întrebîndu-se numai ce veşti proaste o fi cuprinzînd.

— E uşor pentru cei ca Dunross, pe lumea asta, zise el.

Brian Kwok aprobă din cap, se şterse pe mîini şi îşi băgă batista la loc în buzunar.

— Se spune că Dunross ar avea un fond secret, fondul tai-panului, creat de Dirk Struan la început, cu prada obţinută atunci cînd a ars şi a jefuit Foochow, un fond pe care doar tai-panul aflat la conducere îl poate folosi,

tocmai pentru acest soi de lucruri, pentru *h'eung yau* şi alte plăţi, orice, chiar şi un mic omor. Se spune că ar fi de ordinul milioanelor.

— Am auzit şi eu zvonul ăsta. Da. Ce n-aş da... eh, las-o baltă, Armstrong întinse mîna după dosar, ezită, apoi apucă telefonul. Să începem cu ce-i mai urgent, îi spuse el prietenului său chinez cu un surîs sardonic. Mai întîi ar fi bine să-i trecem prin sită pe cîţiva granguri. Formă numărul Poliţiei din Kowloon. Armstrong. Dă-mi-l te rog pe sergentul Tang-po.

— Bună seara, sir. Da, sir ? glasul sergentului Tang-po era cald şi prietenos.

— Bună seara, spuse el cu glas mieros, folosind prescurtarea de la sergent major, aşa cum se obişnuia. Am nevoie de informaţii. Informaţii despre destinatarul armelor. Informaţii despre cine sînt răpitorii lui John Chen. Îl vreau pe John Chen, sau cadavrul lui, în trei zile. Şi îl vreau pe acest Vîrcolac, ori Vîrcolaci, cît mai repede în boxa acuzaţilor.

Urmă o scurtă pauză.

— Da, sir.

— Te rog să răspîndeşti ştirea. Marele Părinte Alb este foarte supărat. Iar cînd el se supără cît de puţin, comisarii ajung în alte posturi, la fel ca şi inspectorii, chiar şi sergenţii. Unii sînt retrogradaţi pînă la simplu agent şi trimişi la frontieră. Unii pot chiar să fie daţi afară, ori să ajungă la puşcărie.

Urmă o pauză şi mai lungă.

— Da, sir.

— Iar cînd el e foarte supărat, oamenii înţelepţi îşi iau tălpăşiţa, dacă pot, înainte ca sabia dreptăţii să pice pe cei vinovaţi, sau chiar pe nevinovaţi.

Altă pauză.

— Da, sir. Voi răspîndi ştirea, sir, imediat. Da, imediat.

— Mulţumesc, majurule. Marele Părinte Alb este cu adevărat foarte supărat. Şi încă ceva..., glasul lui deveni şi mai şoptit. Poate îi rogi pe fraţii tăi sergenţi să te ajute. Sînt sigur că o să înţeleagă că problema mea este şi a lor, trecu la cantoneză. *Cînd Dragonii varsă flăcări, tot Hong Kongul face pe el. Heya ?*

O pauză mai lungă.

— O să am grijă, sir.

— Mulţumesc.

Armstrong puse receptorul la loc.

Brian Kwok rîse.

— Asta o să-i pună pe toţi pe jar.

Englezul dădu din cap, dar chipul său nu-şi pierdu asprimea.

— Nu-mi place să folosesc prea des treaba asta, de fapt e numai pentru a doua oară că o fac, dar n-am de ales. Bătrînul mi-a dat clar de înţeles. N-ar fi rău să faci şi tu la fel cu informatorii tăi.

— Desigur. „Cînd Dragonii varsă flăcări..." Făceai aluzie la Cei Cinci Dragoni legendari ?

— Da.

Acum chipul plăcut al lui Brian Kwok deveni ca de piatră, ochii negri scînteind pe fondul pielii aurii, bărbia lui pătrată neavînd aproape deloc urme de barbă.

— Tang-po e unul din ei ?

— Nu ştiu, nu ştiu cu certitudine. Întotdeauna am avut impresia că este, deşi n-am nici o dovadă. Nu, nu sînt sigur, Brian. Este ?

— Nu ştiu.

— Oricum, nu contează dacă este sau nu este. Vestea o să ajungă la unul dintre ei, şi asta e tot ce mă interesează. Personal sînt destul de convins că Cei Cinci Dragoni există, că ei sînt cinci sergenţi chinezi, poate chiar sergenţi de comisariat, care controlează toate jocurile de noroc ilegale de pe străzile din Hong Kong şi probabil, nu-i exclus, mafia de protecţie, cîteva saloane de dans şi fete.

— Eu sînt de părere că Cei Cinci Dragoni sînt reali, Robert. Poate sînt mai mulţi, poate mai puţini, dar toate jocurile de noroc de stradă sînt controlate de poliţie.

— *Probabil* sînt controlate de membri chinezi din Royal Police Force, băiete, îl corectă Armstrong. Încă tot nu avem nici o dovadă şi urmărim această himeră de ani de zile. Mă-ndoiesc că vom izbuti vreodată să o dovedim, zîmbi. Poate o s-o faci tu cînd vei ajunge adjunct de prefect.

— Încetează cu astea, Robert, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ce naiba, n-ai decît treizeci şi nouă de ani, ai urmat cursul ăla special simandicos de la *Staff College* şi deja

ești mare. Pariez pe o sută la zece că o să ajungi la gradul ăsta !

— S-a făcut.

— Trebuia să fi pariat pe o sută de mii, zise Armstrong prefăcîndu-se nemulțumit. Atunci n-ai fi ținut pariul.

— Încearcă-mă.

— Nu. Nu-mi pot permite să pierd atît. S-ar putea să fii ucis anul ăsta sau la anu', ori să ți se-ntîmple ceva, ori să-ți dai demisia... Dar dacă nu, precis ajungi sus înainte de pensie, dacă o să vrei.

— Amîndoi.

— Eu nu, prea sînt englez, Armstrong îl bătu vesel pe spinare. Va fi o zi mare. Dar nici tu nu o să termini cu Dragonii, chiar dacă vei găsi probe, lucru de care mă îndoiesc.

— Nu ?

— Nu. Nu-mi pasă de jocurile de noroc. Toți chinezii vor să joace, și dacă vreo cîțiva sergenți chinezi controlează jocurile de noroc ilegale, de stradă, astea vor fi destul de curate și de corecte, chiar dacă sînt ilegale. Dacă nu le controlează ei, o vor face triadele, și atunci grupulețele de mici ticăloși pe care le ținem cu atîta grijă despărțite se vor uni iarăși într-o singură *tong* și atunci chiar că o să avem de furcă. Mă cunoști doar, băiete, eu nu-s genul care să facă să se clatine barca, de-asta nici n-o să ajung adjunct de prefect. Mie îmi place *status quo*-ul. Dragonii controlează jocurile, iar noi ținem triadele fărîmițate. Și atîta timp cît polițiștii sînt uniți, și sînt categoric cea mai puternică triadă din Hong Kong, vom avea liniște pe străzi, o populație cu rînduială și aproape deloc crime, crime violente.

Brian Kwok îi scrută chipul.

— Tu chiar crezi în asta, nu-i așa ?

— Da. Într-un mod foarte ciudat, în clipa de față Dragonii sînt sprijinul nostru cel mai puternic. Hai să fim sinceri, Brian, numai chinezii îi pot conduce pe chinezi. *Status quo*-ul e și în favoarea lor, iar crima violentă le-ar dăuna. Așa că ne dau ajutor atunci cînd avem nevoie — uneori, cel puțin — ajutor pe care noi, diavoli străini, nu l-am putea obține altfel. Nu că aș fi pentru corupție, pentru încălcarea legii, cîtuși de puțin, ori pentru mituire și toate celelalte lucruri scîrboase pe

care trebuie să le facem, ori pentru informatori. dar ce forţă de poliţie din lume poate să lucreze fără să-şi murdărească mîinile şi fără scîrbele de informatori ? Aşa încît eu cred că răul pe care-l reprezintă Dragonii îndeplineşte aici o necesitate. Hong Kongul este China, iar China e un caz aparte. Cît timp e vorba doar de jocuri ilegale, nu-mi pasă. Eu, dacă ar fi după mine, aş legaliza chiar azi jocurile de noroc, dar aş zdrobi pe oricine pentru practici mafiote de protecţie, pentru protecţia unor saloane de dans sau a unor fete. După cum ştii, nu pot să sufăr proxeneţii. Cu jocurile e altceva. Cum ai putea să-l opreşti pe un chinez să joace ? N-ai cum. Aşa că fă jocurile legale, şi toată lumea e fericită. De cîţi ani recomandă poliţia din Hong Kong acest lucru, şi în fiecare an sîntem refuzaţi ? Numai eu ştiu de douăzeci de ani. Dar nu. Şi din ce cauză ? Macao ! Simplu. Dragul de Macao portughez trăieşte de pe urma jocurilor de noroc, a traficului cu aur, asta îi ţine în viaţă, iar noi, Regatul Unit, nu ne putem permite să-l lăsăm pe vechiul nostru aliat să se ducă pe copcă.

— Votaţi-l pe Robert Armstrong ca prim-ministru !

— Bravo ! Dar e adevărat. Încasările de pe urma jocurilor ilegale sînt singurele noastre fonduri secrete şi bună parte din ele se duc pentru plata informatorilor. De unde altundeva am putea obţine rapid bani ? De la guvernul nostru recunoscător ? Nu mă fă să rîd ! Din cei cîţiva dolari pe care-i plăteşte în plus la taxe populaţia recunoscătoare că o protejăm ? Ha !

— Poate da. Poate că nu, Robert. Dar într-o bună zi toate astea se vor întoarce împotrivă. Plăţile, banii aceia fără justificare ce „se-ntîmplă" să fie într-un sertar de comisariat...

— Da, dar nu împotriva mea, căci eu nu mă ocup cu asta, nu iau mită, şi marea majoritate nu iau, nici englezi, nici *chinezi*. Dar pînă una-alta, cum am putea noi, trei sute douăzeci şi şapte de amărîţi de diavoli străini ofiţeri de poliţie să controlăm vreo opt mii de persoane civilizate, ofiţeri inferiori şi poliţai, plus încă trei milioane şi jumătate de mici nemernici cvilizaţi care ne urăsc de moarte, fii fără grijă.

Brian Kwok izbucni în rîs. Era un rîs molipsitor şi Armstrong rîse şi el, adăugînd :

— Bravo ție, ai reușit să mă faci să mă ambalez.

— Asemeni. Dar pînă una-alta, ai de gînd să citești primul ăsta, sau îl citesc eu ?

Armstrong se uită la dosarul pe care îl ținea în mînă. Era subțire și cuprindea douăsprezece pagini bătute strîns la mașină, părînd a fi mai mult un buletin informativ pe diverse teme, împărțite în capitole. Pe pagina de cuprins scria Partea întîi Previziuni politice și economice pentru Marea Britanie. Partea a doua KGB-ul în Asia. Partea a treia Aurul. Partea a patra Evoluții recente în CIA. Cu un aer plictisit, Armstrong își puse picioarele pe masă și se instală mai confortabil pe scaun. Apoi se răzgîndi și îi întinse dosarul.

— Ia-l și citește-l tu. Oricum citești mai repede decît mine. M-am săturat să citesc despre nenorociri.

Brian Kwok îl luă, abia stăpînindu-și nerăbdarea, cu inima bătîndu-i cu putere în piept. Îl deschise și se apucă să lectureze. Armstrong îl privea. Îl văzu pe prietenul său schimbîndu-se la față, pierzîndu-și culoarea. Acest lucru îl tulbură foarte tare. Brian Kwok nu era un tip care să fie ușor șocat. Îl văzu cum citește pînă la capăt, fără comentarii, apoi revine înapoi să mai verifice cîte un paragraf și închide încet dosarul.

— Deci e chiar atît de rău ? zise Armstrong.

— Mai rău. O parte din astea... Dacă n-ar fi semnat de A. Medford Grant, aș zice că e sonat. Susține că CIA are legături serioase cu Mafia, că pun la cale și au pus la cale să-l răstoarne pe Castro, că sînt băgați tare în Vietnam, în afaceri cu droguri și Dumnezeu mai știe cîte. Ia-l și citește cu ochii tăi.

— Cum e cu *cîrtița* ?

— Avem într-adevăr o *cîrtiță*. Brian deschise iarăși dosarul și căută paragraful. Ascultă : „Nu încape nici o îndoială că în momentul de față există un important agent comunist în poliția din Hong Kong. Documente strict secrete care ne-au fost aduse de generalul Hans Richter — comandant secund al Departamentului de Securitate Internă din Germania de Est — cînd a trecut la noi în martie anul acesta, arată clar că numele de cod al agentului este «Prietenul nostru», că se află *in situ* de cel puțin zece, poate chiar cincisprezece ani. Omul său de legătură este probabil un ofițer KGB din Hong Kong care se dă drept om de afaceri prieten, venit în vizită din una

din ţările de dincolo de Cortina de Fier, poate drept bancher sau ziarist, sau poate drept marinar de pe unul din cargoboturile sovietice aflate în trecere prin Hong Kong ori în reparaţii acolo. Printre alte informaţii documentate despre care ştim acum că «Prietenul nostru» le-a furnizat duşmanului se găsesc : toate frecvenţele radio de uz restrîns, toate numerele de telefon personale, secrete, ale guvernatorului, şefului poliţiei şi celor din eşalonul de vîrf al guvernului hongkonghez, împreună cu dosare foarte private privindu-i pe majoritatea dintre ei..."

— Dosare ? întrerupse Armstrong. Sînt incluse în raport ?

— Nu.

— Fir' ar să fie ! Continuă, Brian.

— „...majoritatea dintre ei ; planurile secrete de luptă ale poliţiei împotriva unei insurecţii provocate de comunişti, sau o repetare a răzmeriţelor din Kowloon ; cópii ale tuturor dosarelor personale ale ofiţerilor de poliţie de la gradul de inspector în sus ; numele celor şase agenţi secreţi ai Gomindanului care operează în Hong Kong sub actuala conducere a generalului Jen Tang Wa (Anexa A) ; o listă detailată cu agenţii Serviciului Special de Informaţii hongkonghez la Kwantung, aflaţi sub conducerea agentului principal Wu Fong Fong (Anexa B)."

— Isuse ! exclamă Armstrong. E cazul să-i scoatem de urgenţă de acolo pe bătrînul Fong Fong cu băieţii lui.

— Da.

— Wu Tat Sing figurează pe listă ?

Kwok verifică în anexă.

— Da. Ascultă cum se încheie acest capitol „...Concluzia comitetului dumneavoastră este că pînă nu va fi prins acest trădător, securitatea internă a Hong Kongului este în primejdie. De ce nu a fost transmisă pînă acum această informaţie poliţiei însăşi, nu ştim încă. Presupunem că are o legătură cu actuala infiltrare politică sovietică în administraţia Marii Britanii, la toate nivelele, ceea ce face posibilă existenţa unora ca Philby şi permite ca informaţii ca aceasta să fie îngropate, sau minimalizate, sau incorect prezentate (acesta a fost materialul Studiului 4/1962). Am sugera ca acest raport, sau părţi din el, să fie imediat aduse, în mod discret, la cunoştinţa guvernatorului sau a prefectului poliţiei din Hong Kong,

dacă dumneavoastră îi considerați demni de încredere."

Brian Kwok își ridică privirea, simțindu-și mintea zdruncinată. Mai sînt niște lucruri aici, Doamne, situația politică din Anglia și mai e și Sevrin... Ia și citește. Clătină din cap, neputincios. Isuse, dacă asta e adevărat... sîntem afundați pînă la gît. Doamne Dumnezeule !

— Cine ? Cine ar putea fi spionul ? Trebuie să fie foarte sus. Cine ?

Armstrong înjură încet.

După o tăcere prelungă, Brian spuse :

— Singurul... singurul care putea să știe toate astea este Crosse însuși.

— Hai, fii serios, pentru Dumnezeu !

— Gîndește-te, Robert. Îl cunoștea pe Philby. Nu a fost și el la Cambridge ? Amîndoi au învățat în același loc, sînt din aceeași grupă de vîrstă, amîndoi au fost în Serviciul de Informații în timpul războiului — la fel ca Burgess și Maclean. Dacă Philby a putut să rămînă nedescoperit atîția ani, de ce n-ar putea și Crosse ?

— Nu se poate !

— Cine altcineva, dacă nu el ? Nu a lucrat toată viața în MI 6 ? Nu a făcut o rundă de serviciu aici la începutul anilor '50 și n-a fost adus înapoi acum cinci ani să înființeze SI, ca o ramură specială a SB ? N-a fost el director tot timpul de atunci încoace ?

— Asta nu dovedește nimic.

— Zău ?

Urmă o tăcere lungă. Armstrong își privea atent prietenul. Îl cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama cînd vorbește serios.

— Pe ce te bazezi ? întrebă el neliniștit.

— Să zicem că Crosse e homosexual.

— Ești complet nebun ! explodă Armstrong. E însurat și... și o fi el un nemernic afurisit, dar niciodată nu s-a auzit de ceva în genul ăsta, niciodată.

— Da, dar nu are copii, nevastă-sa e aproape tot timpul în Anglia, iar cînd e aici dorm în camere separate.

— De unde știi ?

— Orice *amah* trebuie să știe, așa încît dacă aș vrea să aflu, aș ști pe cine să întreb.

— Asta nu dovedește nimic. O mulțime de oameni dorm în camere separate. Greșești în privința lui Crosse.

— Să zicem că ți-aș putea da o dovadă ?

— Ce dovadă ?

— Unde își face întotdeauna o parte din concediu ? În Cameron Highlands, în Malaya. Să zicem că ar avea un prieten acolo, un tînăr malayan, cunoscut ca pervers.

— Aș avea nevoie de poze, și știm amîndoi că pozele pot fi ușor de trucat, zise Armstrong aspru. Aș avea nevoie de înregistrări, și știm amîndoi că și astea pot fi trucate. Tînărul însuși ? Asta nu dovedește nimic. E o șmecherie veche de cînd lumea să aduci martori falși și mărturii false. N-a existat niciodată vreun indiciu... și chiar dacă ar fi poponar, asta nu dovedește nimic. Nu toți perverșii sînt trădători.

— Nu, dar toți perverșii se expun șantajului. Iar dacă este, ar fi foarte suspect. Foarte suspect. Am dreptate ?

Armstrong se uită neliniștit în jur.

— Nici măcar nu vreau să vorbesc de așa ceva aici, s-ar putea să ne înregistreze.

— Și dacă da ?

— Dacă da și dacă e adevărat, ne poate rade atît de rapid că nici n-ai avea timp să te dezmeticești. Ne poate rade oricum.

— Poate. Dar dacă el e, atunci va ști că ne-am prins, iar dacă nu e, va rîde de noi și eu sînt dat afară din SI. În orice caz, Robert, nu-i poate rade pe toți chinezii din poliție.

Armstrong se holbă la el.

— Ce vrea să-nsemne asta ?

— Poate că există un dosar despre el. Poate că orice chinez cu grad mai mare de caporal l-a citit.

— Poftim ? !

— Haide, Robert, știi bine că chinezii sînt foarte solidari. Poate că există un dosar, poate...

— Vrei să zici că sînteți cu toții organizați într-o confrerie ? O *tong*, o societate secretă ? O triadă în cadrul poliției ?

— Am spus poate. Toate astea sînt supoziții, Robert. Am spus *poate* și *probabil*.

— Cine e Înalt Dragon ? Tu ?

— N-am spus niciodată că există o asemenea grupare. Am zis poate.

— Mai există şi alte dosare ? Despre mine, de exemplu ?

— Poate.

— Şi ?

— Şi dacă ar fi, Robert, zise Brian Kwok cu blîndeţe, aş zice că tu eşti un excelent poliţist, necorupt, că ai jucat cu sume mari la bursă şi n-ai nimerit şi ai nevoie de vreo douăzeci de mii să achiţi nişte datorii presante... şi încă vreo cîteva lucruri.

— Ce alte lucruri ?

— Asta e China, bătrîne. Noi ştim aproape tot ce se petrecere cu *quai loh* de aici. Trebuie să ştim, ca să supravieţuim, nu crezi ?

Armstrong îi aruncă o privire stranie.

— De ce nu mi-ai spus pînă acum ?

— Nici acum nu ţi-am spus nimic. Nimic. Am spus *poate*, şi repet, poate. Dar dacă astea sînt adevărate...

Îi întinse dosarul şi îşi şterse transpiraţia de pe buza de sus.

— Citeşte singur. Dacă astea sînt adevărate, am dat de dracu' şi va trebui să lucrăm foarte repede. Ce am spus eu erau doar supoziţii. Dar nu şi în ce-l priveşte pe Crosse. Ascultă, Robert, pariez pe o mie, o mie la unu, că el e *cîrtiţa*.

10

Ora 19.43

Dunross termină de citit raportul cu coperţi albastre, pentru a treia oară. Îl citise de îndată ce sosise, ca întotdeauna, apoi încă o dată în drum spre palatul guvernatorului. Închise dosarul şi îl puse o clipă pe genunchi, dus pe gînduri. Se găsea acum în biroul său de la etajul doi al Casei Mari, construită pe un ieşind, în partea superioară a Piscului, ferestrele mari, plumbuite dînd spre grădini luminate de reflectoare, iar departe, jos, se întindea oraşul şi imensitatea portului. Pendula cea veche bătu

de opt fără un sfert. Încă cincisprezece minute, gîndi el. Apoi vor sosi oaspeţii, va începe petrecerea, şi vom lua cu toţii parte la o nouă şaradă. Ori poate o continuăm tot pe cea veche. Încăperea era înaltă, cu lambriuri de stejar vechi, draperii de catifea verde închis şi covoare chinezeşti de mătase. Era o încăpere bărbătească, confortabilă, veche şi foarte dragă lui. Auzi de jos murmurul glasurilor servitorilor. O maşină urcă dealul şi trecu mai departe. Sună telefonul.

— Da ? A, bună, Claudia.

— Încă nu l-am găsit pe Tsu-Yan, tai-pan. Nu era la birou. A sunat cumva ?

— Nu. Încă nu. Mai încearcă.

— Bine. Pe curînd. La revedere.

Şedea într-un fotoliu adînc, cu spetează înaltă, şi purta un smoking, dar nu-şi legase încă cravata. Privi absent pe fereastră, priveliştea fiind întotdeauna o încîntare pentru el. Dar în seara aceea îl bîntuiau gînduri negre, despre Sevrin şi despre trădător şi despre toate celelalte rele pe care le prevestea raportul. Ce era de făcut ?

— Să rîzi, zise el cu voce tare. Şi să lupţi.

Se ridică, îndreptîndu-se cu pasul său sprinten spre tabloul lui Dirk Struan, aflat pe perete deasupra căminului. Rama sculptată era grea, cu poleiala veche ciobită în unele locuri, şi era prevăzută cu balamale secrete pe o latură. O dădu la o parte de la perete şi deschise seiful pe care-l acoperea pictura. În seif erau multe hîrtii, unele îngrijit legate cu şnururi roşii, altele vechi de tot, unele noi, cîteva cutii mici, un Mauser curat, bine uns şi încărcat aflat pe un suport prins pe peretele lateral, o cutie cu muniţii, o Biblie veche, mare, pe a cărei copertă de piele fină erau gravate armele Struanilor, şi şapte dosare cu coperţi albastre, la fel cu cel pe care-l avea în mînă. Gînditor, puse dosarul alături de celelalte, în ordine. Le privi o clipă, vru să închidă seiful, însă se răzgîndi şi ochii îi căzură pe vechea Biblie. O mîngîie cu degetele, apoi o scoase şi o deschise. Pe prima filă erau lipite cu ceară roşie de sigiliu două jumătăţi de vechi monede chinezeşti de bronz, cu secţiunea inegală. În mod evident, cîndva existaseră patru asemenea jumătăţi de monedă, căci încă se mai vedea urma celor două care lipseau imprimată pe resturile de ceară roşie rămase pe hîrtia străveche. Scrisul de mînă din partea de sus a filei era frumos şi cali-

grafic : „Jur pe Domnul Dumnezeu ca oricui îmi va arăta cealaltă jumătate a vreuneia din aceste monede, să îi îndeplinesc orice dorință". Era semnat Dirk Struan, 10 iunie 1841, iar după semnătura lui urma cea a lui Culum Struan și a tuturor celorlalți tai-pani, iar ultimul nume era Ian Dunross. În dreptul primului loc unde fusese cîndva o monedă stătea scris : „Wu Fang Choi, plătit în parte, 16 august, Anul Domnului 1841", și semnat iarăși de Dirk Struan și cosemnat dedesubt de Culum Struan, cu data de 18 iunie 1945, „plătit integral". În dreptul celui de-al doilea : „Sun Chen-yat, plătit integral, 10 octombrie 1911", și semnat apăsat, Struan, Cotoroanța. Ah, își spuse Dunross, tulburat, ce splendidă aroganță, să te simți atît de sigură pe tine încît să fii în stare să semnezi în Biblie așa — Struan Cotoroanța și nu Tess Struan, ca să vadă generațiile viitoare.

Cîte generații vor mai urma ? se întrebă el. Cîți tai-pani vor mai trebui să semneze orbește și să facă Sfîntul Legămînt de a respecta porunca unui om mort de aproape un veac și jumătate ? Își plimbă gînditor degetele peste marginile zimțate ale celor două jumătăți de monedă rămase. După o clipă, închise Biblia cu un gest hotărît, o puse la locul ei, o atinse o dată ca să-i poarte noroc și încuie seiful. Aduse pictura la loc și privi în sus la portret, stînd acum cu mîinile vîrîte adînc în buzunare, în fața poliței de stejar vechi în care era săpat blazonul Struanilor, ciobit și crăpat pe alocuri, un vechi paravan chinezesc ascunzînd căminul uriaș. Acest portret în ulei al lui Dirk Struan era favoritul lui și îl luase din galeria lungă atunci cînd devenise tai-pan, atîrnîndu-l aici, la locul de onoare, în locul portretului lui Struan Cotoroanța care stătuse deasupra căminului în biroul tai-panului de cînd exista Casa Mare. Ambele fuseseră pictate de Aristotle Quance. În acesta, Dirk Struan stătea în fața unei draperii roșu-închis, lat în spete și mîndru, în redingota sa neagră, iar vesta, cravata și cămașa cu jabou erau albe. Avea sprîncenele groase, nasul puternic, chipul bărbierit, părul și favoriții lungi de un blond roșcat, buze arcuite și senzuale și puteai simți privirea ochilor care parcă te sfredelea, verdele lor fiind scos în evidență de negrul, albul și roșul din restul tabloului. Dunross schiță un zîmbet, nici speriat, nici invidios, privirea strămoșului său liniș-

tindu-l mai presus de toate, şi ştiind că este posedat, în parte posedat de el. Ridică paharul de şampanie către portret, cu un gest pe jumătate zeflemitor, cum o mai făcuse de atîtea ori „Noroc !". Ochii cei verzi îl priveau. Ce ai face tu, Dirk, legendarule Dirk ? gîndi el.

— Ai spune, probabil, pur şi simplu găseşte-i pe trădători şi ucide-i — cugetă el cu voce tare — şi probabil că ai dreptate.

Problema trădătorului din poliţie nu îl tulbura atît cît informaţiile despre reţeaua de spioni Sevrin, legăturile acesteia în SUA şi uluitoarele cîştiguri secrete realizate de comunişti în Anglia. De unde naiba obţine Grant toate informaţiile astea ? se întrebă el pentru a suta oară. Îşi aminti de prima lor întîlnire. Alan Medford Grant era un tip mărunţel ca un spiriduş, cu început de chelie, ochi mari şi dinţos, îmbrăcat într-un costum sobru, în dungi, cu melon pe cap, şi îi plăcuse de la prima vedere.

— Nu vă faceţi griji, domnule Dunross, îi spusese Grant atunci cînd îl angajase, în 1960, după ce devenise tai-pan. Vă asigur că nu va exista nici un conflict de interese cu guvernul Majestăţii Sale dacă eu voi conduce comitetul dumneavoastră de cercetări, pe baze non-exclusive, cum am discutat. De fapt, le-am şi cerut acordul. Nu vă voi da — confidenţial desigur, pentru dumneavoastră personal desigur, şi în nici un caz pentru publicare — nu vă voi da decît materiale secrete care, după părerea mea, nu periclitează interesul naţional. La urma urmelor, interesele noastre acolo sînt aceleaşi, nu-i aşa ?

— Aşa cred.

— Pot să vă întreb de unde aţi auzit de mine ?

— Noi avem prieteni în sfere sus-puse, domnule Grant. În unele cercuri numele dumneavoastră e destul de vestit. Poate că v-ar recomanda chiar şi un ministru de externe, adăugase el delicat.

— Ah, da.

— Aranjamentul nostru vă mulţumeşte ?

— Da. Iniţial un an, prelungit pînă la cinci dacă totul merge bine. Şi după cinci ?

— Încă cinci, zise Dunross. Dacă obţinem rezultatele pe care le vreau eu, onorariul dumneavoastră va fi dublat.

— Ah ! Sînteţi foarte generos. Dar îmi permiteţi să întreb de ce sînteţi atît de generos — poate că *extrava-*

gant ar fi cuvîntul potrivit — cu mine şi acest viitor comitet ?

— Sun Tzu a spus „Ceea ce îi permite unui suveran înţelept sau unui bun general să lovească şi să cucerească şi să realizeze lucruri ce nu stau în puterea oamenilor obişnuiţi este preştiinţa. Iar preştiinţa se obţine numai prin spioni. Nimic nu este mai important pentru stat decît calitatea spionilor. *Este de o mie de ori mai ieftin să plăteşti cu dărnicie pe cei mai buni spioni, decît să plăteşti prost o armată oricît de mică*".

Alan Medford Grant zîmbise încîntat.

— Mare dreptate a avut ! Onorariul meu de 8.500 de lire pe an este cu adevărat foarte generos.

— Credeţi că aş putea face o investiţie mai bună ?

— Nu, dacă îmi îndeplinesc corect obligaţiile, şi dacă cei pe care îi voi alege sînt cei mai buni oameni ce se pot găsi. Chiar şi aşa, vreo 30 de mii de lire pentru salarii... un fond de pînă într-o sută de mii de lire pentru informatori şi informaţii, toate din fonduri secrete... Sper să fiţi satisfăcut cu investiţia dumneavoastră.

— Dacă sînteţi cel mai bun, îmi voi recupera banii înmiit. Mă aştept să-i recuperez înmiit, spusese el, vorbind cît se poate de serios.

— Voi face, desigur, tot ce-mi stă în putinţă. Acum spuneţi-mi exact ce fel de informaţii doriţi.

— Orice informaţii comerciale, politice, care pot ajuta *Compania Struan* să-şi facă planurile de perspectivă, cu accent pe zona Pacificului, pe intenţiile ruşilor, americanilor şi japonezilor. Probabil că despre chinezi ştim noi înşine mai multe. Prefer să-mi daţi prea multe informaţii, decît prea puţine. De fapt, orice s-ar putea dovedi util, căci eu vreau să scot *Compania Struan* din comerţul cu China, mai exact vreau să internaţionalizez compania şi să o diversific astfel încît să nu mai fim dependenţi de comerţul cu China.

— Foarte bine. Unu : n-aş vrea să încredinţez rapoartele noastre poştei.

— Voi aranja un curier personal.

— Mulţumesc. Doi trebuie să am mînă liberă în alegerea, numirea şi schimbarea celorlalţi membri ai comitetului, şi să cheltuiesc banii cum consider eu de cuviinţă ?

— De acord.

— Cinci membri vor fi de ajuns.

— Cu cît vreţi să îi plătiţi ?

— Cinci mii de lire pe an onorariu pentru fiecare ar fi excelent. Cu suma asta pot angaja oameni unul şi unul. Pentru unele studii speciale, dacă e nevoie, voi numi membri asociaţi. Cum majoritatea contactelor noastre vor fi în străinătate, poate în Elveţia, s-ar putea ca fondurile să-mi fie puse la dispoziţie acolo ?

— Să zicem că depun întreaga sumă asupra căreia am convenit, trimestrial, într-un cont secret, în Elveţia. Din care să puteţi scoate bani cînd aveţi nevoie, valabilă fiind doar semnătura dumneavoastră sau a mea. Îmi daţi socoteală numai mie, trimestrial, privind restanţele. Dacă vreţi să stabiliţi o parolă, e în regulă.

— Perfect. Nu vă voi putea da nici un nume, nu vă pot da socoteală cui dau banii.

După o pauză, Dunross spusese :

— În regulă.

— Mulţumesc. Am impresia că ne înţelegem unul pe celălalt. Puteţi să-mi daţi un exemplu de ceea ce vreţi ?

— De exemplu, nu vreau să fiu surprins ca predecesorul meu de afacerea cu Suezul.

— Oh ! Vă referiţi la acel fiasco din 1956, cînd Eisenhower ne-a trădat din nou şi a provocat eşecul atacului anglo-francezo-israelian contra Egiptului, fiindcă Nasser naţionalizase canalul ?

— Da. Treaba asta ne-a costat o avere. Ne-a afectat grav interesele din Orientul Mijlociu, era să ne ruineze. Dacă tai-panul dinaintea mea ar fi ştiut că e posibilă închiderea Canalului de Suez, am fi putut cîştiga o avere închiriind capacităţi de transport, mărindu-ne flota... Ori dacă ar fi aflat dinainte ce au de gînd americanii, faptul că Einsenhower va lua iarăşi partea Rusiei sovietice împotriva noastră, am fi putut cu siguranţă să ne diminuăm pierderile.

Tipul cel mărunţel zisese cu tristeţe :

— Ştiţi că a ameninţat să îngheţe de îndată toate activele englezeşti, franceze şi israeliene din Statele Unite dacă nu ne retragem imediat din Egipt, cînd eram la numai cîteva ceasuri de victorie ? Cred că toate problemele noastre actuale în Orientul Mijlociu se trag de la acea decizie a Statelor Unite. Da. Din lipsă de chibzuinţă, Sta-

tele Unite au aprobat pentru prima oară pirateria internațională și au deschis calea pentru pirateriile ulterioare. Naționalizare ! Ce glumă ! *Furt* este cuvîntul potrivit, sau piraterie. Da. Eisenhower a fost necugetat. Și foarte nechibzuit căci a acceptat în continuare acel prostesc acord politic de la Ialta, încheiat de suferindul Roosevelt și de incompetentul Attlee, permițîndu-i lui Stalin să înghită o bună parte din Europa, cînd din punct de vedere militar era clar și pentru cel mai tîmpit politician ori cel mai mărginit general că *a ne opri era contrar adevăratelor noastre interese naționale, alor noastre și ale Statelor Unite.* Eu cred că Roosevelt ne ura într-adevăr, pe noi și Imperiul nostru Britanic, și tipul își încrucișă degetele și zîmbi. Teamă mi-e că există un mare dezavantaj în a mă angaja pe mine, domnule Dunross. Sînt întru totul pro-britanic, anticomunist, și mai ales anti-KGB, care este principalul instrument al politicii externe sovietice, ce urmărește în mod deschis și pe vecie distrugerea noastră, așa încît unele din previziunile mele mai sarcastice la adresa lor puteți să nu le băgați în seamă, dacă doriți. Sînt cu totul împotriva unui Partid Laburist dominat de aripa stîngă, și o să le amintesc întotdeauna celor care vor să mă asculte că imnul Partidului Laburist e „Internaționala" și Alan Medford Grant zîmbi cu aerul lui de spiriduș. E mai bine să știți de la început cum stați. Eu sînt monarhist, loialist și cred în sistemul parlamentar britanic. Nu vă voi da niciodată cu bună știință informații false, deși evaluările mele ar putea fi tendențioase. Îmi permiteți să vă întreb ce politică faceți ?

— În Hong Kong noi nu avem nici o politică, domnule Grant. Nu votăm, nu există alegeri. Sîntem o colonie, în special o colonie cu statut de port liber, nu o democrație. Coroana conduce, de fapt guvernatorul conduce despotic în numele Coroanei. Are un consiliu legislativ, dar e numai de formă, iar politica tradițională e cea de *laissez-faire*. Cu înțelepciune, el lasă lucrurile să meargă de la sine. Pleacă urechea la ce spune comunitatea oamenilor de afaceri, face schimbări sociale cu mare prudență și lasă pe toată lumea să facă ori să nu facă bani, să construiască, să se extindă, să dea faliment, să vină ori să plece, să viseze ori să stea treaz, să trăiască ori să moară, cum poate

fiecare. Iar impozitul maxim este de cincisprezece la sută, dar numai pentru banii cîştigaţi în Hong Kong. Aici nu avem politică, nu vrem politică, şi nici China nu vrea ca noi să avem politică aici. Şi ei sînt în favoarea *status quo*-ului. Vederile mele politice personale ? Sînt regalist, sînt pentru libertate, pentru piraterie şi comerţ liber. Sînt scoţian, ţin cu Struanii, cu *laissez-faire*-ul în Hong Kong şi cu libertatea în toată lumea.

— Cred că noi doi ne înţelegem. Bun. Pînă acum n-am mai lucrat niciodată pentru un particular, numai pentru guvern. Va fi o nouă experienţă pentru mine. Sper să vă dau satisfacţie, şi Grant făcu o scurtă pauză, gînditor.

— Ca Suezul în '56 ?

Ridurile din jurul ochilor omuleţului se încreţiră.

— Foarte bine, făceţi-vă planurile ţinînd cont că America va pierde Canalul Panama.

— Asta-i ridicol !

— O, nu fiţi atît de şocat, domnule Dunross ! Sînt de ajuns zece sau cincisprezece ani de muncă de pregătire din partea duşmanului şi de vorbărie liberală în America, abil sprijinită de suflete caritabile care cred în bunătatea naturii umane, adăugaţi la asta un pic de agitaţie panameză bine-calculată — studenţi şi aşa mai departe... da, întotdeauna studenţii sînt de preferat... dibaci ajutată în taină de cîţiva agitatori profesionişti, bine pregătiţi şi răbdători — şi experienţa şi finanţele secrete ale KGB-ului, plus un plan pe termen lung... Iată cum, într-o bună zi, canalul ar putea să treacă din mîinile Statelor Unite în ale duşmanului.

— N-ar accepta niciodată.

— Aveţi dreptate, domnule Dunross, dar asta-i aşteaptă. În caz de ostilităţi, sau chiar şi de criză, ce strangulare mai bună s-ar putea găsi împotriva principalului tău duşman capitalist, declarat public, decît să izbuteşti să paralizezi Canalul Panama, sau măcar să-l zdruncini puţin ? O singură navă scufundată în oricare din o sută de locuri posibile, sau o ecluză distrusă, ar putea bloca acest canal pentru ani de zile.

Dunross îşi aminti că înainte de a-i răspunde mai turnase cîte un pahar, după care spusese :

— Vorbiţi serios că ar trebui să ne facem planuri pentru o astfel de eventualitate ?

— Da, spusese omuleţul cu aerul său extraordinar de nevinovat. Eu sînt foarte serios cînd e vorba de meseria mea, domnule Dunross. Meseria mea, cea pe care mi-am ales-o, este să caut, să descopăr şi să evaluez mişcările duşmanului. Nu sînt antirus, antichinez sau antiest-german sau anti oricare din acel bloc. Dimpotrivă, doresc cu disperare să-i ajut. Sînt convins că ne aflăm în stare de război, că duşmanul tuturor oamenilor este membrul de partid comunist, fie el englez, sovietic, chinez, ungur, american, irlandez... chiar şi marţian... şi că între ei toţi există o legătură, că în centrul urzelii lor se află KGB-ul, luă o înghiţitură din paharul pe care Dunross tocmai i-l umpluse iarăşi. Asta e un whisky splendid, domnule Dunross.

— E *Loch Vey*. Provine de la o mică distilerie din apropierea ţinutului nostru de baştină, din Ayr. Este o firmă a Struanilor.

— Splendid !

Mai luă aprobator încă o înghiţitură din whisky şi Dunross îşi spuse să nu uite să-i trimită lui Alan Medford Grant, de Crăciun, o ladă. Dacă primele rapoarte se vor dovedi interesante.

— Nu sînt un fanatic, domnule Dunross, nici un demagog. Sînt numai un fel de reporter şi de pronosticator. Unii colecţionează timbre, eu colecţionez secrete...

Pentru o clipă, atenţia lui Dunross fu distrasă de farurile unei maşini care se ivise de după curba pe jumătate ascunsă, din vale. Se îndreptă agale spre fereastră, urmărind cu privirea maşina pînă ce aceasta dispăru, ascultînd cu plăcere sunetul motorului foarte bine reglat. Apoi se aşeză într-un fotoliu cu speteaza înaltă şi-şi lăsă iarăşi mintea să rătăcească în voie. Da, domnule Grant, eşti într-adevăr un colecţionar de secrete, cugetă el, uluit ca-ntotdeauna de vastitatea cunoştinţelor acestui tip mărunţel. *Sevrin !* Doamne Dumnezeule ! Dacă e adevărat... Cît de precis eşti de data asta ? Pînă unde să mă încred în spusele tale de data asta, pînă unde să merg la noroc ? În rapoartele anterioare Grant dăduse două pronosticuri care, pînă în momentul acela, se dovediseră corecte. Cu un an înainte, Grant prezisese că de Gaulle se va opune eforturilor Angliei de a intra în CEE, că atitudinea generalului francez va fi tot mai pronunţat antiengleză, anti-

americană și prosovietică, și că de Gaulle, instigat de influențe din afară și încurajat de unul dintre consilierii săi cei mai apropiați — un agent extrem de secret, o cîrtiță a KGB-ului — va monta un atac pe termen lung împotriva economiei SUA prin speculații cu aur. Dunross respinsese această posibilitate ca fiind mult prea trasă de păr și pierduse astfel o potențială avere. De curînd, cu șase luni înainte, Grant prevăzuse criza rachetelor din Cuba, faptul că Kennedy va arunca mănușa, va institui blocada contra Cubei și va exercita presiunea necesară, nedînd înapoi din fața primejdiei unui război, și că Hrusciov va bate în retragere. Mergînd la noroc, mizînd pe faptul că de data asta Grant avea dreptate — deși la momentul prezis o criză cubaneză a rachetelor părea foarte puțin plauzibilă — Dunross cîștigase pentru *Compania Struan* o jumătate de milion de lire cumpărînd la preț forfetar zahăr hawaian, alte șase sute de mii la bursă, plus încă șase sute de mii pentru fondul secret al tai-panului, și pusese bazele unui proiect pe termen lung, de a investi în plantații de zahăr din Hawai de îndată ce va găsi instrumentul financiar necesar. Și acum îl ai, își spuse el vesel. *Par-Con.*

— Ești pe punctul să-l ai, murmură el, corectîndu-se.

Pînă unde să mă încred în acest raport ? Pînă acum, comitetul lui AMG a fost o investiție nemaipomenită, în pofida sinuozităților lui, cugetă el. Da. Numai că asta e ca și cum ai avea propriul tău astrolog. Cîteva previziuni corecte nu înseamnă că toate o să fie la fel. Hitler a avut și el prezicătorul lui. La fel și Iulius Cezar. Fii înțelept, fii prudent, își spuse el. Ce să fac ? Acum ori niciodată ! *Sevrin.* Alan Medford Grant scrisese : „Documente ce ne-au fost aduse nouă, confirmate de spioana franceză Marie d'Orléans, prinsă de Sûreté la 16 iunie, indică faptul că Departamentul V (Dezinformare — ORIENTUL ÎNDEPĂRTAT) din KGB era *in situ* o rețea secretă de spionaj, pînă acum necunoscută, în tot Orientul Îndepărtat, cu numele de cod *Sevrin.* Scopul lui Sevrin este declarat limpede în Actul de Înființare furat : «Obiectiv : Zdrobirea Chinei revizioniste, oficial recunoscută de Comitetul Central al URSS ca unul din principalii dușmani, întrecută doar de SUA capitalistă. Procedură : Blocarea permanentă a Hong Kongului ca bastion al capitalismului în Orientul Îndepărtat, principală sursă de devize străine, asistență

străină și orice fel de asistență tehnică și cu produse a mass media, a guvernului, poliției, cercurilor de afaceri și Chinei. Metodă : Infiltrarea pe termen lung a presei și învățămîntului cu cetățeni străini simpatizanți de-ai noștri, controlați de Centru, dar numai în conformitate cu procedurile cele mai speciale valabile pentru întreaga Asie. Termen de începere : Imediat. Durata operațiunii : Deocamdată treizeci de ani. Dată vizată : 1980—83. Clasificare : *Roșu Unu*. Finanțare : Maximă. Aprobat : L.B., 14 martie 1950.» Este interesant de remarcat, continua Grant, că documentul este semnat în 1950 de L.B., presupus a fi Lavrenti Beria, pe vremea cînd Rusia Sovietică era pe față aliată cu China comunistă, și că, chiar și în acea perioadă, China era considerată inamicul lor numărul doi. (La asta se referă raportul nostru anterior, 3/1962, Rusia contra China.) Istoric vorbind, China a fost — și va fi întotdeauna — marele trofeu la care a visat Rusia imperialistă și hegemonică. Stăpînirea asupra Chinei, sau fărîmițarea ei în stătulețe vasale, învrăjbite, este dintotdeauna cheia de boltă a politicii externe rusești. Pe prim plan se află, desigur, blocarea Europei Occidentale, căci atunci, consideră Rusia, China poate fi înghițită oricînd. Documentele arată că celula hongkongheză a planului *Sevrin* e formată dintr-un controlor rezident, cu numele de cod Arthur, și șase agenți. Nu știm nimic despre Arthur, în afară de faptul că este agent al KGB de cînd a fost recrutat în Anglia, prin anii treizeci (nu se știe dacă s-a născut în Anglia, ori dacă părinții săi sînt englezi, dar trebuie să aibă în jur de cincizeci de ani). Misiunea lui este, bineînțeles, să opereze în cel mai mare secret, pe termen îndelungat. Documente strict secrete furate de la STB-ul cehoslovac (Securitatea Secretă de Stat), datate 6 aprilie 1959, confirmă acest lucru. În acestea se poate citi : «... între 1946 și 1959 au fost recrutați șase agenți cheie, cu ajutorul informațiilor furnizate de controlor, Arthur : unul în Biroul Colonial din Hong Kong (numele de cod Charles), unul la Tresorerie (numele de cod Mason), unul la Baza Navală (John), unul la Banca Londrei și a Chinei (Vincent), unul la Compania de Telefoane din Hong Kong (William) și unul la Compania Struan (Frederick). În conformitate cu procedurile normale, numai controlorul cunoaște adevărata identitate a celorlalți. Au fost stabilite șapte case conspirative. Printre acestea se

numără Sinclair Towers din Hong Kong Island şi Hotelul Nine Dragons din Kowloon. Omul de legătură al lui Sevrin la New York are numele de cod Giullio. El este foarte important pentru noi datorită relaţiilor sale cu Mafia şi cu CIA." Grant continua „Se bănuieşte că Giullio ar fi Vincenzo Banastasio, un gangster important, actualul *don* al familiei Sallapione. Sîntem în curs de a verifica acest lucru prin sursele noastre din SUA. Nu ştim dacă agentul secret duşman din poliţie (despre care e vorba în detaliu într-un alt capitol) face parte din *Sevrin*, dar presupunem că da. După părerea noastră, China va fi nevoită să-şi dezvolte tot mai mult comerţul cu Occidentul pentru a contrabalansa hegemonia imperialistă sovietică şi a compensa vidul şi haosul create de retragerea bruscă în 1960 a finanţării şi tehnicienilor sovietici. Forţele armate chineze au mare nevoie să fie modernizate. Recoltele au fost proaste. Prn urmare, orice fel de materiale strategice şi tehnică de luptă vor găsi în China, pentru mulţi ani de acum înainte, o piaţă care abia le aşteaptă, precum şi alimentele, alimentele de bază. Se recomandă cumpărarea pe termen lung, la preţ forfetar, de orez din America. Am cinstea de a fi, sir, al dumneavoastră preaplecat slujitor, AMG, Londra, 15 august 1963."

Avioane, tancuri, şuruburi şi piuliţe, rachete, motoare, camioane şi petrol şi cauciucuri şi electronice şi alimente, gîndi Dunross, mintea lui avîntîndu-se. O gamă nelimitată de produse cu care să faci comerţ, uşor de obţinut, uşor de transportat, şi nimic nu-i mai prielnic pentru comerţ decît un război. Dar acum China nu cumpără, indiferent de ce are nevoie, indiferent de ce spune Grant. Cine ar putea fi Arthur ? Cine din *Compania Struan* ? Isuse Hristoase ! John Chen şi Tsu-yan şi arme de contrabandă, iar acum un agent KGB în companie. Cine să fie ? Ce-ar fi... Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Intră, zise el, recunoscînd modul de a bate al soţiei lui.

— Ian, e aproape opt, spuse Penelope, soţia lui. M-am gîndit că n-ar fi rău să-ţi spun. Doar ştii cum eşti.

— Da.

— Cum a fost ziua de azi ? E groaznic ce s-a-ntîmplat cu John Chen. Cred că ai citit ziarele ? Vii jos ?

— Da. Puţină şampanie ?

— Mulţumesc.

Îi turnă ei și își umplu și lui paharul.

— Apropo, Penn, am invitat un tip pe care l-am cunoscut azi după-masă, un fost pilot în RAF. Mi s-a părut un tip simpatic. Peter Marlowe.

— Pilot de vînătoare ?

— Da. Însă pe avioane Hurricane, nu Spitfire. Ai o rochie nouă ?

— Da.

— Arăți bine.

— Mulțumesc, dar mă simt atît de bătrînă. Oricum, iți mulțumesc.

Se așeză pe celălalt fotoliu, parfumul ei fiind la fel de delicat ca și trăsăturile chipului.

— Peter Marlowe ai spus ?

— Da. Bietul tip a fost prins în Java în '42. A fost prizonier de război trei ani și jumătate.

— Sărmanul. A fost doborît cu avionul ?

— Nu, japonezii au bombardat aerodromul înainte ca el să ajungă la avion. Poate că a avut noroc. Două avioane au fost distruse la sol și ultimele două cînd abia decolaseră. Piloții au ars de vii. Se pare că cele patru Hurricane au fost ultimele din toată apărarea aeriană a Orientului Îndepărtat. Ce dezastru a fost !

— Îngrozitor.

— Da. Slavă Domnului că noi am făcut războiul în Europa.

Dunross o privi atent.

— Spunea că a stat un an în Java, apoi japonezii l-au trimis într-un lagăr de muncă la Singapore.

— La Changi ? întrebă ea, cu glasul schimbat.

— Da.

— O !

— A stat acolo doi ani jumătate.

Changi în malaieză înseamnă „viță agățătoare", și acesta era numele închisorii din Singapore folosită de japonezi în al doilea război mondial drept unul dintre cumplitele lor lagăre pentru prizonieri de război. Ea stătu o clipă pe gînduri, apoi zîmbi puțin cam nervos.

— L-a cunoscut pe Robin acolo ?

Robin Grey era fratele ei, singura ei rudă în viață. Părinții îi fuseseră uciși în cursul unui raid aerian asupra Londrei, în 1943, chiar înainte de căsătoria ei cu Dunross.

— Marlowe mi-a spus că da, parcă își amintește de el, dar era limpede că nu vrea să vorbească despre acele vremuri, așa că am lăsat-o baltă.

— Îl înțeleg. I-ai spus că Robin e fratele meu ?

— Nu.

— Cînd urmează să se întoarcă Robin aici ?

— Nu știu precis. Peste cîteva zile. Azi după-masă, guvernatorul mi-a spus că delegația este acum la Pekin.

O delegație parlamentară britanică pentru probleme comerciale, formată din reprezentanți ai celor trei partide — Conservator, Liberal și Laburist — fusese invitată să meargă de la Londra la Pekin pentru a discuta tot felul de chestiuni legate de comerț. Delegația sosise la Hong Kong cu două săptămîni în urmă și plecase imediat mai departe, la Canton, unde se țineau toate tratativele comerciale. O astfel de invitație era lucru foarte rar, mai ales pentru o delegație parlamentară, și încă și mai rar ca să fie invitată la Pekin. Robin Grey făcea parte din delegație, reprezentînd Partidul Laburist.

— Penn dragă, nu crezi că ar trebui să-l sărbătorim pe Robin, să dăm o recepție pentru el ? La urma urmelor, nu l-am văzut de ani de zile, e prima dată că vine în Asia de cînd s-a terminat războiul. N-ar fi timpul să îngropi securea și să faceți pace ?

— El nu e invitat în casa mea. În nici una din casele mele.

— N-ar fi timpul să te induplеci puțin, să uiți ce-a fost ?

— Nu, eu îl cunosc, tu nu. Robin are viața lui, iar noi o avem pe a noastră, așa am convenit el și cu mine cu ani în urmă. Nu, nu doresc deloc să-l mai văd vreodată. Este oribil, periculos, spurcat la gură și insuportabil.

Dunross izbucni în rîs.

— De acord cu tine că e antipatic și detest politica pe care o face, dar el nu e decît unul dintr-o jumătate de duzină de parlamentari. Delegația asta e importantă, ar trebui să le fac o primire, Penn.

— Dar te rog, Ian. Însă aș prefera să n-o faci aici, ori dacă nu, să-mi spui din timp pentru ca să anunț că nu mi-e bine, și nici copiilor. E o problemă de cinste a obrazului, și cu asta basta. Penelope scutură din cap, vrînd să alunge aceste gînduri. Dumnezeule ! Hai să nu-l lăsăm

să ne strice seara asta ! Ce face acest Marlowe la Hong Kong ?

— E scriitor, zicea că vrea să scrie o carte despre Hong Kong. Acum trăieşte în America. Vine şi soţia lui. A, apropo, i-am invitat şi pe americani, pe Linc Bartlett şi Casey Tcholok.

— Oh ! Penelope Dunross rîse. Oricum, patru sau patruzeci în plus, ce contează ? Eu tot nu-i cunosc pe cei mai mulţi dintre ei, iar Claudia a organizat totul cu eficienţa ei obişnuită, ridică dintr-o sprînceană. Deci un traficant de arme printre piraţi ! Nici că se putea ceva mai nimerit.

— Chiar e traficant ?

— Toată lumea aşa zice. Ai văzut ce scrie în numărul de azi după-masă în *Mirror*, Ian ? Ah Tat este convinsă că americanul e *joss* rău. A informat tot personalul, pe copii şi pe mine, aşa că e ca şi oficial. Ah Tat i-a spus lui Adryon că astrologul ei a insistat ca ea să-ţi spună să te fereşti de o influenţă nefastă dinspre Răsărit. Ah Tat e convinsă că e vorba de americani. Nu te-a lămurit încă ?

— Încă nu.

— Doamne, ce-aş mai vrea să pot sporovăi în cantoneză ca tine şi copiii. I-aş spune eu scorpiei ăleia bătrîne să-şi ţină pentru ea superstiţiile şi părerile. Ea e o influenţă nefastă.

— Şi-ar da şi viaţa pentru copii.

— Ştiu că e *gan sun*-a ta, că ea te-a crescut şi că e convinsă că ea e un dar ceresc pentru clanul Dunross. Dar în ce mă priveşte, e o zgripţuroaică bătrînă, cîrcotaşă şi dezgustătoare şi nu pot s-o sufăr. Penelope zîmbi dulce : Aud că americanca este foarte drăguţă.

— Atrăgătoare, nu drăguţă. Îi cam face zile fripte lui Andrew.

— Îmi închipui. O doamnă să discute afaceri ! Unde o să ajungă lumea asta ? Se pricepe ?

— E prea devreme ca să-mi dau seama. Dar e foarte isteaţă. E... N-o să fie uşor cu ea.

— Ai văzut-o pe Adryon în seara asta ?

— Nu. Ce s-a întîmplat ? întrebă el, recunoscînd imediat tonul.

— Iar a scotocit prin garderoba mea. Jumătate din ciorapii mei cei mai buni au dispărut, restul sînt împrăştiaţi, toate şalurile mele sînt răvăşite, bluza mea cea nouă

lipseşte, iar cordonul cel nou nu mai există. Mi-a şterpelit pînă şi cel mai bun Hermès... copila asta e de groază !

— La nouăsprezece ani nu mai e chiar copil, zise el obosit.

— E de groază ! I-am spus de atîtea ori !

— O să stau iarăşi de vorbă cu ea.

— Tot nu foloseşte la nimic.

— Ştiu.

Rîseră amîndoi.

— E aşa un drac împielițat !

— Poftim ! Dunross îi întinse soției sale o cutiuță plată. Pentru douăzeci de ani fericiți !

— Oh, îți mulțumesc, Ian. Cadoul tău e *joss*. O să... Se opri şi deschise cutia. Conținea o brățară din jad sculptat, jadul fiind prins într-un filigran de argint, foarte delicată, foarte veche, o piesă de colecționar.

— Vai, ce frumoasă e, îți mulțumesc, Ian, şi-o puse pe mînă peste lănțişorul subțire de aur pe care-l purta, iar el nu putu citi în glasul ei nici plăcere adevărată, nici dezamăgire. E foarte frumoasă, spuse ea aplecîndu-se şi sărutîndu-l uşor pe obraz. Mulțumesc, dragul meu. De unde ai luat-o ? Din Taiwan ?

— Nu. De aici, de pe Cat Street. La magazinul lui Wong Chun Kit, care...

Uşa se deschise brusc şi o fată dădu buzna ca o vijelie. Era înaltă şi zveltă, blondă. Spuse dintr-o suflare

— Sper că e în regulă că mi-am invitat un prieten în seara asta. Tocmai am primit telefon că vine, dar că o să întîrzie puțin, dar m-am gîndit că e în regulă. E un tip bine, mişto.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Adryon, zise Dunross calm, de cîte ori trebuie să te rog să bați la uşă înainte de a da buzna aici ? Şi fii bună şi vorbeşte englezeşte. Ce naiba înseamnă *mişto* ?

— Grozav, nemaipomenit, mişto. Iartă-mă, tată, dar zău că eşti cam rămas în urmă, fiindcă bine şi mişto sînt termeni la modă pînă şi în Hong Kong. Pe curînd, trebuie să fug, după petrecere ies în oraş... o să întîrzii, aşa că...

— Stai puțin.

— Asta-i bluza mea, bluza mea cea nouă, izbucni Penelope. Adryon, scoate-o imediat ! Ți-am spus de o mie de ori să nu-ți mai vîri nasul în garderoba mea.

— Hai, mamă, răspunse Adryon la fel de prompt, ţie nu-ţi trebuie, nu pot să o împrumut pentru seara asta ? tonul ei se schimbă. Te rog ? Te rog frumos ? Tată, convinge-o tu, trecu la o cantoneză perfectă de *amah* : Preacinstite tată... te rog ajut-o pe fiica ta Numărul Unu să realizeze irealizabilul, căci altfel o să plîng, plîng *oh ko*..., apoi iarăşi pe englezeşte, fără nici o pauză : Mamă, ţie nu-ţi trebuie, şi o să am grijă de ea, zău. Te rog !

— Nu.

— Haide, te rog frumos. O să am grijă de ea, promit.

— Nu.

— Mamă !

— Bine, dacă pro...

— Îţi mulţumesc !

Fata zîmbi fericită, făcu stînga-mprejur şi ieşi ca o vijelie, uşa trîntindu-se în urma ei.

— Fir-ar să fie ! spuse Dunross nemulţumit. De ce naiba toate uşile par să se trîntească în urma ei ?

— Acum cel puţin nu a făcu-o intenţionat, oftă Penelope. Nu cred că aş mai putea rezista încă o dată la un asemenea asediu.

— Nici eu. Mulţumesc lui Dumnezeu că Glenna e rezonabilă.

— E numai o chestiune de timp, Ian. Şi ea, ca şi Adryon, seamănă cu taică-su.

— Ei da ! Eu nu am o fire insuportabilă, zise el înţepat. Şi dacă tot veni vorba, sper că Adryon şi-a găsit un amic mai simpatic decît cretinii obişnuiţi ! Pe cine aduce ?

— Nu ştiu, Ian. Şi eu tot acum am aflat.

— Întotdeauna amicii ei sînt înfiorători ! În materie de bărbaţi are nişte gusturi de groază... Îl ţii minte pe tipul ăla cu căpăţînă de bostan şi braţe de maimuţă, de care era „îndrăgostită nebuneşte“ ? Dumnezeule mare, nu avea decît cincisprezece ani...

— Avea aproape şaisprezece ani.

— Cum îl chema ? A, da, Byron. Auzi, Byron !

— Zău n-ar fi trebuit să ameninţi că-l faci fărîme, Ian. Era doar dragoste de copil.

— Ba era dragoste de gorilă, la naiba, spuse Dunross şi mai acru. Tipul era o gorilă nemernică... Îl ţii minte pe cel dinaintea nemernicului de Byron ? Ticălosul ăla bun de dus la psihiatrie, cum îl chema ?

— Victor. Da, Victor Hopper. El a fost cel care... da, îmi amintesc, el a fost cel care m-a întrebat dacă poate să se culce cu Adryon.

— Ce-a făcut ? !

— Da, Penelope îi adresă un zîmbet nevinovat. Nu ți-am spus atunci, m-am gîndit că e mai bine să nu-ți spun.

— Ce-a făcut ? !

— Nu te enerva așa, Ian. Asta a fost mai bine de patru ani. I-am spus că nu, deocamdată nu, Adryon are abia paisprezece ani, dar nu va fi nici o problemă cînd va împlini douăzeci și unu. Și cu ăsta a terminat repede.

— Dumnezeule mare ! Te-a *întrebat* pe tine dacă poa...

— Cel puțin m-a întrebat, Ian ! E mare lucru. Toate astea sînt ceva banal, se ridică și-i umplu paharul, apoi își mai turnă și ei puțină șampanie. Nu mai ai decît vreo zece ani de purgatoriu, după aia o să vină nepoții. La mulți ani și tot ce-ți dorești ! rîse, ciocni cu el, apoi bău o înghițitură și-i zîmbi.

— Ai dreptate și de data asta, spuse el și îi zîmbi la rîndul său, plăcînd-o foarte mult.

— Am fost norocos, își zise el. Da, am fost blagoslovit în acea primă zi. Era o dimineață caldă și însorită de august, în 1940, în timpul Bătăliei pentru Anglia, la baza RAF de la Biggin Hill unde se găsea el, iar ea făcea parte din WAAF și abia fusese numită acolo. Pentru el era a opta zi de război, a treia misiune și primul avion doborît. Spitfire-ul lui era ciuruit de gloanțe, din aripi lipseau bucăți, coada era ca și tatuată. După toate regulile *joss*-ului, ar fi trebuit să fie mort, dar nu era. În schimb Messerschmitt-ul nu mai exista, pilotul lui era mort. Iar el ajunsese înapoi acasă, teafăr, amețit de victorie, de teamă, de rușine și de ușurare că el se întorsese, în vreme ce tînărul pe care-l zărise în cealaltă carlingă, inamicul, arsese urlînd în timp ce se prăbușea.

— Bună ziua, sir, îi spusese Penelope Grey. Bun venit acasă, domnule. Beți asta.

I-a dat o ceașcă de ceai fierbinte și dulce și nu a mai scos o vorbă, deși ar fi trebuit să înceapă imediat să-i pună întrebări, căci lucra la Informații. Nu i-a spus nimic, doar i-a zîmbit și l-a lăsat să se întoarcă din cerurile pline de moarte la lumea celor vii. El nu i-a mulțumit, și-a

băut ceaiul, care i s-a părut cel mai bun pe care-l băuse vreodată.

— Am doborît un Messerschmitt, spusese el cînd a putut în sfîrşit să vorbească, glasul tremurîndu-i, la fel ca şi genunchi, nu-şi amintea cînd şi-a desfăcut hamurile, cînd a ieşit din carlingă şi cînd s-a urcat în camion împreună cu ceilalţi supravieţuitori. Era un M. 109.

— Da, sir. Maiorul Miller a confirmat deja victoria şi vă roagă să vă pregătiţi să plecaţi din nou, din clipă în clipă. De data asta o să luaţi avionul Poppa Mike Kilo. Mulţumesc că l-aţi doborît, sir, asta înseamnă unul mai puţin din diavolii aceia... ce n-aş vrea să pot să merg cu toţi piloţii să vă ajut să-i ucideţi pe monştrii ăia...

Dar nu erau monştri, gîndise el, cel puţin primul pilot şi primul avion pe care îi ciuruise el nu erau — doar un tînăr asemeni lui, poate chiar de aceeaşi vîrstă, care arsese urlînd, murise urlînd, o frunză căzătoare în flăcări, iar în după-amiaza asta, ori mîine, ori în curînd, va fi rîndul lui. Ei sînt prea mulţi, duşmanii, iar noi prea puţini.

— Tommy s-a întors, Tom Lane ?

— Nu, domnule, îmi pare rău. El... maiorul spunea că domnul căpitan Lane a fost atacat deasupra Doverului.

— Mă îngrozeşte gîndul de a arde, de a mă prăbuşi arzînd, spusese el.

— Oh, nu, dumneavoastră nu vi se va întîmpla asta. Nu o să vă doboare. *Ştiu eu.* Nu, dumneavoastră nu vi se va întîmpla asta. Pe dumneavoastră nu vă vor doborî niciodată, niciodată, spusese ea, şi avea ochi de un albastru pal, părul blond şi pielea trandafirie, nici optsprezece ani împliniţi, dar puternică, foarte puternică şi foarte convinsă.

El a crezut-o, încrederea ei l-a ajutat să înfrunte încă patru luni de misiuni, uneori cîte cinci pe zi, să doboare şi alţi duşmani. Şi cu toate că mai tîrziu convingerea ei s-a dovedit neîntemeiată şi el a fost doborît, a rămas totuşi în viaţă şi nu a ars decît puţin. Apoi, cînd a ieşit din spital, nemaiavînd voie să zboare niciodată, s-au căsătorit.

— Nu mi se pare că au trecut douăzeci de ani, zise el, abţinîndu-se să arate cît e de fericit.

— Plus doi înainte, răspunse ea pe acelaşi ton.

— Plus doi...

Se deschise uşa. Penelope oftă văzînd-o pe Ah Tat că intră în încăpere, turuind o vorbă englezeşte şi treizeci în cantoneză.

— *Ayeeyah*, fiule, tu încă nu eşti gata, preacinstiţii oaspeţi trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta şi încă nici nu ţi-ai legat cravata, iar acel străin făr' de mamă din North Kwantung adus degeaba în casa noastră ca să gătească în seara asta... acel fecior puturos de tîrfă de un dolar din North Kwantung de unde ne vin cei mai buni hoţi şi cele mai proaste curve, care se crede bucătar... ha ! Acest individ cu slugoii lui străini la fel de vrednici de dispreţ ne spurcă bucătăria şi ne alungă liniştea. *Oh ko*, spuse mai departe bătrînica cea sfrijită, fără să-şi tragă sufletul, în vreme ce degetele ei ca nişte gheare se întinseră automat şi îi înnodară cu îndemînare cravata — şi asta nu e tot ! Fiica Numărul Doi pur şi simplu nu vrea să îmbrace rochia pe care Preacinstita Primă Soţie a ales-o pentru ea, iar furia ei se aude pînă în Java ! Eiii, familia sta ! Poftim, fiule — scoase din buzunar un plic şi i-l întinse lui Dunross — ăsta e încă un mesaj barbar de felicitări pentru această fericită ocazie, pe care sărmana ta mamă bătrînă a trebuit să-l aducă ea sus pe sărmanele ei picioare bătrîne fiindcă ceilalţi servitori care nu-s buni de nimic sînt nişte leneşi...

Făcu o pauză ca să-şi tragă o clipă sufletul.

— Mulţumesc, mamă, spuse el politicos.

— Pe vremea Preacinstitului tău tată, servitorii munceau şi ştiau ce-au de făcut, iar bătrîna ta mamă nu trebuia să suporte în Casa noastră Mare străini murdari ! porni spre uşă continuînd să bombăne blesteme la adresa bucătarului. Să nu întîrzii, fiule, căci... închisese uşa, dar vorbea mai departe.

— Ce a apucat-o şi pe *ea* ? întrebă Penelope obosită.

— Bombăne din cauza bucătarului şi a furnizorilor, nu-i plac străinii... o ştii cum e.

Deschise plicul, în care se afla un telex împăturit.

— Ce zicea de Glenna ? întrebă soţia lui, care, deşi nu pricepea aproape nici o boabă de cantoneză, recunoscuse cuvintele *yee-chat*. A doua Fiică.

— Doar că a făcut o criză din cauza rochiei pe care i-ai ales-o tu.

— Ce nu-i place la ea ?

— Ah Tat n-a spus. Ascultă, Penn, poate că Glenna ar trebui să se ducă pur şi simplu la culcare. E trecut de ora ei de somn şi...

— Lunaticule ! Nici o şansă, nici la sfîntu' aşteaptă. Nici măcar Struan Cotoroanţă n-ar putea-o împiedica pe Glenna să participe la prima ei petrecere de oameni mari, cum îi zice ea ! Şi ai fost de acord, Ian, *tu* ai fost de acord, nu eu !

— Da, dar nu...

— Nu. E destul de mare. În fond, are treisprezece ani şi merge pe treizeci. Penelope îşi termină calm şampania. Dar nu-ţi fă griji, mă ocup eu de tînăra domnişoară.

Se ridică şi abia atunci îi văzu faţa. Se uita cu ochii mari la telex.

— Ce s-a întîmplat ?

— Unul dintre oamenii noştri a fost ucis. La Londra. Grant. Alan Medford Grant.

— Oh, eu nu-l cunosc, nu-i aşa ?

— Cred că l-ai întîlnit o dată în Ayrshire. Era un tip mărunţel, ca un spiriduş. A fost la una din petrecerile noastre la Castelul Avisyard, cînd am fost ultima dată în vacanţă.

Ea încruntă din sprîncene.

— Nu ţin minte.

Luă telexul pe care el i-l întinsese. Scria „Cu regret vă informez că A.M. Grant a fost ucis într-un accident de motocicletă azi dimineaţă. Urmează detalii, cînd le voi avea. Îmi pare rău. Salutări, Kiernan".

— Cine e Kiernan ?

— Asistentul lui.

— Al lui Grant ? Era un prieten ?

— Într-un fel.

— E important pentru tine ?

— Da.

— O, îmi pare rău.

Dunross se forţă să ridice din umeri şi să-şi păstreze vocea egală. Dar în sinea lui înjura de mama focului.

— Aşa e viaţa. *Joss.*

Ea ar fi vrut să-i împărtăşească durerea, dîndu-şi imediat seama cît de profund şocat fusese. Ştia că este extrem de tulburat şi că încearcă să ascundă acest lucru. Ar fi vrut să-l întrebe chiar acum cine era acest om, ce era cu el. Dar nu spuse nimic. Asta este rolul meu, îşi rea-

minti ea. Să nu pun întrebări, să fiu calmă, şi să fiu acolo, să repar lucrurile, dar numai cînd sînt lăsată s-o fac.

— Vii jos ?

— Într-un minut.

— Să nu întîrzii, Ian.

— Bine.

— Şi încă o dată mulţumesc pentru brăţară, spuse ea, căci îi plăcuse într-adevăr foarte mult.

— N-ai pentru ce, răspunse Dunross, dar ea îşi dădea seama că nici nu o auzise.

Era deja la telefon, cerînd o convorbire internaţională. Ea ieşi şi închise încet uşa, apoi rămase în lungul coridor ce ducea spre aripile de est şi de vest, iar inima îi bătea cu putere. Blestemate fie toate telexurile şi toate telefoanele, blestemată fie *Compania Struan*, blestemat fie Hong Kongul, blestemate fie toate petrecerile şi toţi lingeblide. Ce n-aş da să putem pleca pentru totdeauna, să uităm Hong Kongul, să uităm de muncă şi de Nobila Casă şi de afaceri importante, de zona Pacificului şi de bursă şi de toate bles...

— Mamăăă !

Auzi strigătul ascuţit al Glennei răzbătînd tocmai din camera ei, care se afla în colţul îndepărtat al aripii de est, şi imediat toate simţurile ei se concentrară. În glasul Glennei se putea citi o turbare frustrată, dar nici o primejdie, aşa încît nu se zori, răspunse doar :

— Vin. Ce s-a întîmplat, Glenna ?

— Unde eeeşti ?

— Vin, scumpo, strigă ea, cu gîndul acum la lucrurile importante.

Glennei îi va sta bine în rochia aia, îşi spuse ea. Da, ştiu ce o să fac. O să-i împrumut şiragul meu mic de perle. O să arate perfect. Fericită că îi venise această idee, zori pasul.

De cealaltă parte a portului, în Kowloon, sergentul Tang-po, din CID, urcă scara şubredă şi pătrunse în încăperea unde îl aşteptau deja cei ce formau nucleul triadei sale secrete.

— Să vă băgaţi bine asta în ţeasta pe care unii dintre voi o purtaţi între urechi : Dragonii vor ca Chen al *Nobilei*

Case să fie găsit, iar Vîrcolacii ăştia sifilitici, mîncători de gunoaie să fie prinşi atît de repede încît şi zeii să rămînă uimiţi !

— Da, stăpîne, răspunseră în cor subalternii, şocaţi de tonul lui.

Se găseau în casa conspirativă a lui Tang-po, un apartament mic şi prăpădit de trei camere, cu o uşă dărăpănată, situat la etajul cinci al unui bloc la fel de dărăpănat, deasupra unor prăvălii foarte modeste, pe o alee ce se afla la numai trei străzi distanţă de sediul lor de poliţie din districtul Tsim Sha Tsui, sediu care dădea spre port şi spre Piscul de la extremitatea Peninsulei Kowloon. Erau nouă oameni : un sergent, doi caporali, iar restul agenţi, toţi detectivi în civil ai CID-ului, toţi cantonezi, toţi aleşi pe sprînceană şi legaţi prin jurămînt de sînge să fie loiali şi să păstreze taina. Ei formau *tong*-ul, sau Confreria secretă a lui Tang-po, care proteja toate jocurile de noroc de pe străzile din districtul Tsim Sha Tsui.

— Căutaţi peste tot, vorbiţi cu toată lumea. Avem trei zile, le spuse Tang-po.

Era un bărbat solid, de cincizeci şi cinci de ani, cu părul uşor încărunţit şi sprîncene groase, dar gradul lui era cel mai înalt la care putea ajunge, fără a fi ofiţer.

— Acesta e ordinul meu, al tuturor fraţilor mei Dragoni, şi al Înaltului Dragon însuşi. Pe lîngă asta, adăugă el ursuz, Marele Munte de Bălegar a promis că ne degradează şi ne trimite la graniţă sau în alte părţi, pe toţi, dacă nu reuşim, iar asta e prima dată că ne ameninţă astfel. Să urineze toţi zeii de la cea mai mare înălţime pe diavolii străini, mai ales pe scîrnavii cei făr' de mamă care nu vor să accepte banii ce li se cuvin şi să se poarte ca nişte persoane civilizate !

— Amin ! zise sergentul Lee cu multă ardoare, fiindcă fusese cîndva catolic, în tinereţe mersese la o şcoală catolică.

— Marele Muntele de Bălegar mi-a spus-o clar în după-amiaza asta : ori o scoatem la capăt, ori la graniţă cu noi, unde nu e nici o tigvă în care să te pişi şi nici un mijloc să storci un ban cale de douăzeci de mile. *Ayeeyah*, să ne ferească zeii să dăm greş !

— Aşa e, răspunse caporalul Hi în numele tuturor, notînd ceva în caiet, un tip cu trăsături ascuţite. care urma şcoala serală ca să devină contabil, şi el era cel care ţinea

registrele Confreriei şi procesele verbale ale întrunirilor lor.

— Frate Mai Mare, începu sergentul Lee politicos, s-a stabilit o recompensă pe care să o putem oferi informatorilor noştri ? Există un minim sau un maxim ?

— Da, le spuse Tang-po, adăugînd cu grijă : Înaltul Dragon a zis o sută de mii de dolari Hong Kong dacă în trei zile...

Se lăsă o tăcere bruscă la auzul sumei imense.

— ...jumătate pentru găsirea lui Chen al *Nobilei Case*, jumătate pentru găsirea răpitorilor. Şi un premiu de zece mii pentru fratele al cărui informator ne dă una sau alta, şi o avansare.

— Zece mii pentru Chen şi alte zece mii pentru răpitori ? întrebă caporalul. O, zeilor, faceţi să cîştig eu premiul, se rugă el, asemeni tuturor celorlalţi. Aşa e, Frate Mai Mare ?

— *Dew neh loh moh* asta-i ce am spus, replică Tang-po arţăgos, trăgînd din ţigară. Ce, ţi-s urechile umplute cu puroi ?

— Oh, nu, iertaţi-mă Preacinstite Sir. Vă rog să mă scuzaţi.

Toţi erau cu gîndul la premiu. Sergentul Lee îşi spunea : eiii zece mii şi o avansare dacă în trei zile !... Ah, dacă în trei zile... tocmai la timp pentru ziua curselor... O, voi zei, mari şi mici, binecuvîntaţi-mă de data asta şi pe urmă încă o dată sîmbătă, la pariul dublu. Tango-po se uită pe însemnările lui.

— Acum să trecem la alte treburi. Datorită cooperării lui Chang Valet de Zi şi a Preacinstitului Song, Confreria poate folosi zilnic duşurile lor de la *V and A* între opt şi nouă dimineaţa, în loc de între şapte şi opt ca pînă acum. Soţiile şi concubinele, cu rîndul. Caporal Ho, stabileşti ordinea.

— Hei, Preacinstite Stăpîn, aţi auzit de Floci Aurii ? strigă unul dintre detectivii cei tineri.

— Ce ?

Tînărul povesti ceea ce îi spusese Chang Valet de Zi în dimineaţa respectivă, cînd se dusese la bucătăria hotelului să ia micul dejun. Izbucniră cu toţii în hohote de rîs.

— *Ayeeyah,* închipuieşte-ţi una ca asta ! Precum aurul, *heya* ?

— Aţi avut vreodată în pat o diavoliţă străină, Preacinstite stăpîn ?

— Nu, niciodată. *Ayeeyah,* numai gîndul ăsta... pfui !

— Eu aş vrea, zise Lee rîzînd. Măcar să văd ce şi cum !

Pufniră şi ceilalţi în rîs şi unul zise tare :

— O Poartă de Jad e o poartă de Jad, dar se zice că unele diavoliţe străine ar avea-o piezişă !

— Eu am auzit că-s tăiate invers !

— Preacinstite Sir, mai era ceva, spuse tînărul detectiv după ce rîsetele se stinseră. Chang de Zi mi-a spus să vă zic că Floci Aurii are un emiţător-receptor miniaturizat, cum el n-a mai văzut niciodată, mai bun decît tot ce avem noi, chiar şi cei din Serviciul Special. Îl poartă tot timpul la ea.

Tang-po făcu ochii mari.

— Asta-i ciudat. Ce-ar putea să facă o femeie de diavol străin cu aşa ceva ?

Lee spuse :

— Să aibă legătură cu armele ?

— Nu ştiu, Frate Mai Mic. Femei cu emiţător-receptor ? Interesant. Nu era în bagajele ei cînd le-au verificat oamenii noştri aseară, deci probabil că-l avea în geantă. Bine, foarte bine. Caporal Ho, după întrunirea noastră să laşi un dar pentru Chang de Zi, vreo două *roşii* (o bancnotă roşie însemna o sută de dolari Hong Kong). Tare aş vrea să ştiu pentru cine erau armele alea, adăugă el gînditor. Aveţi grijă ca toţi informatorii noştri să afle că mă interesează şi treaba asta.

— Chen al *Nobilei Case* are vreo legătură cu armele şi cu aceşti doi diavoli străini ? întrebă Lee.

— Cred că da, Frate Mai Mic. Aşa cred. Da. Altă ciudăţenie : să trimiţi o ureche, nu-i civilizat, nu atît de curînd. Nu e deloc civilizat.

— A, deci credeţi că Vîrcolacii sînt diavoli străini ? Ori scîrnavi de corcituri ? Ori portughezi ?

— Nu ştiu, spse Tang-po nemulţumit. Dar toate astea se petrec în districtul nostru, deci e o chestiune de cinste a obrazului nostru, pentru noi toţi. Marele Muntele de Bălegar este foarte supărat. Şi cinstea obrazului lui e în joc.

— Eiii, zise Lee, scîrbavnicul ăla are o fire foarte păcătoasă.

— Da. Poate că informaţia despre emiţător o să-l mai potolească. Cred că o să le cer tuturor Fraţilor mei să-i pună sub supraveghere pe Floci Aurii şi pe prietenul ei traficant de arme. Nu se ştie niciodată. Bun, mai era ceva... Tang-po se uită din nou pe însemnările sale. Da, de ce a scăzut contribuţia noastră de la clubul de noapte *Happy Hostess* cu treizeci la sută ?

— Tocmai a fost preluat de un alt proprietar, Preacinstite Sir, răspunse sergentul Lee în al cărui sector se afla salonul de dans. Pok Chiorul l-a vîndut unui curvar shanghaiez pe nume Wang, Fericitul Wang. Fericitul Wang zice că Unsoarea Parfumată e prea mare, că afacerile merg prost, foarte prost.

— *Dew neh loh moh* pe toţi shanghaiezii. Aşa e ?

— Merg ceva mai prost, dar nu cu mult.

— Are dreptate, Preacinstite Sir, spuse caporalul Ho. M-am dus acolo la miezul nopţii să încasez de la curvar avansul pentru săptămîna asta, iar împuţiciunea de local era cam pe jumătate plin.

— Erau ceva diavoli da străini ?

— Doi sau trei, Preacinstite Stăpîn. Nici unul important.

— Transmite-i Cinstitului Fericitul Wang un mesaj din partea mea : are trei stăptămîni să-şi redreseze afacerile. Pe urmă mai vedem. Caporale Ho, spune-le cîtorva dintre fetele de la *Great New Oriental* ca timp de vreo lună să recomande *Happy Hostess*, ele au mulţi clienţi printre diavolii de străini... iar lui Wang spune-i că poimîine soseşte un portavion nuclear, *Corregidor*, pentru „R and R"... (folosi iniţialele englezeşti, toată lumea cunoscînd de „rest and recreation" — odihnă şi recreere — de pe vremea războiului din Coreea.) Îl voi întreba pe Fratele Dragon din Wanchai şi din zona docurilor dacă Fericitul Wang poate să trimită cîteva cărţi de vizită acolo. O mie şi ceva de barbari din Ţara de Aur ar putea să fie de folos. Stau aici opt zile.

— Preacinstite Sir, voi face asta chiar diseară, promise caporalul Ho.

— Prietenul meu din poliţia maritimă mi-a spus că ne vor vizita în curînd o mulţime de nave de război. E în curs de mărire a Şaptea Flotă americană, Tang-po se încruntă. Va fi dublată, din cîte spune el. De pe continent se aude că soldaţii americani vor intra în Vietnam în nu-

măr mare. Au deja o linie aeriană într-acolo, sau cel puţin — adăugă el — triada lor, CIA, are.

— Eiii, asta-i bine pentru afacerile noastre ! Va trebui să le reparăm navele şi să le distrăm oamenii. E bine ! foarte bine pentru noi.

— Da. Foarte bine. Dar o mare prostie din partea lor. Cinstitul Chou En Lai i-a prevenit, în mod politicos, de luni de zile, că China nu-i vrea acolo. De ce nu vor să-l asculte ? Vietnamul reprezintă propria noastră sferă exterioară barbară ! E o prostie să alegi tocmai jungla aia infectă şi pe barbarii ăia detestabili ca să te baţi cu ei. Din moment ce China nu a izbutit, în secole, să-i supună pe acei barbari din afară, cum o să reuşească ei ? Tang-po rîse şi îşi aprinse o altă ţigară. Unde a plecat bătrînul Pok Chiorul ?

— Bătrînului vulpoi i-a sosit viza permanentă şi s-a urcat în primul avion spre San Francisco. El, soţia lui şi cei opt copii.

Tang-po se întoarse către contabil.

— Ne datora vreun ban ?

— Nu, Preacinstite Sir. Plătise totul la zi, a avut grijă de asta sergentul Lee.

— Cît l-a costat pe curvarul ăla bătrîn ca să obţină viza ?

— Plecarea lui a fost uşurată de un dar de trei mii de dolari Hong Kong daţi caporalului Sek Pun So de la Emigrare, la recomandarea noastră. Nouă ni s-a dat procentul cuvenit. L-am ajutat de asemenea să găsească un negustor de diamante ca să-şi convertească averea în cele mai bune pietre ce se găsesc, se uită în registru : Comisionul nostru de doi la sută s-a ridicat la opt mii nouă sute şaizeci de dolari Hong Kong.

— Drăguţu' de Chiorul ! zise Tang-po, bucuros pentru el. S-a descurcat bine. Ce slujbă a acceptat ca să capete viza ?

— Ca bucătar într-un restaurant din Chinatown, numit *Good Eating Place*, răspunse sergentul Lee. *Oh ko*, eu am gustat mîncarea din casa bătrînului Chiorul şi era foarte proastă.

— O să angajeze pe altcineva să muncească acolo în locul lui, iar el se va apuca de afaceri imobiliare, jocuri de noroc sau un bar de noapte, zise careva. Eiii, ce *joss !*

— Dar cît l-a costat viza americană ?

— Ei, cheia de aur ce deschide poarta Paradisului ! oftă Ho. Am auzit că a plătit cinci mii de dolari americani ca să treacă în capul listei.

— *Ayeeyah*, asta e mai mult decît de obicei ! De ce ?

— Se pare că i s-a promis şi un paşaport american, de îndată ce vor trece cei cinci ani, fără să i se facă dificultăţi în legătură cu engleza lui. După cum ştiţi, bătrînul Chiorul nu vorbeşte englezeşte...

— Mozoliţii ăia din Ţara de Aur... storc bani, dar nu sînt organizaţi. N-au stil, n-au stil deloc, zise Tang-po dispreţuitor. Cîte o viză ici şi colo, cînd toată lumea de aici ştie că poţi să cumperi una dacă ştii cînd şi cum să te adresezi. Atunci de ce n-o fac ca lumea, în mod civilizat ? Douăzeci de vize pe săptămînă, chiar patruzeci. Diavolii ăştia de străini sînt nebuni cu toţii !

— *Dew neh loh moh*, dar ştiţi că aveţi dreptate ! spuse sergentul Lee, ameţit la gîndul banilor pe care i-ar fi putut scoate dacă ar fi fost viceconsul la Consulatul american din Hong Kong, la Secţia Vize. Eiii !

— Dacă am avea o persoană binecrescută în postul ăsta, am ajunge în curînd mandarini şi am conduce San Francisco ! zise Tang-po şi izbucniră cu toţii în rîs, apoi adăugă scîrbit Măcar dacă ar avea un bărbat acolo, nu unul căruia îi place un Lujer Fierbinte în Făgaşul Rău Mirositor sau al lui într-al altuia !

Hohotele de rîs se înteţiră.

— Hei, strigă unul dintre ei, am auzit că partenerul lui e tînărul diavol străin Burdihan-de-Porc-Băgăreţ de la Lucrări Publice, îl ştiţi, cel care vinde permise de construcţie unde nu trebuie !

— Asta e o treabă veche, Chan, foarte veche. Amîndoi au luat-o acum pe căi mai puţin înţelepte. Ultimul zvon e că viceconsulul nostru se ţine cu un tînăr... Tang-po adăugă delicat : Fiul unui cunoscut contabil, care este şi un cunoscut comunist.

— Eiii, asta nu-i bine, spuse sergentul Lee, dîndu-şi imediat seama cine era omul.

— Nu, fu de acord Tang-po. Mai ales că am auzit ieri că tînărul are un apartament secret după colţ. În districtul meu ! Iar în districtul meu sînt cele mai puţine crime.

— Aşa e, răspunseră toţi mîndri.

— Ar trebui poate să-i spunem o vorbă, Frate Mai Mare ? întrebă Lee.

— Nu, puneţi-l doar sub supraveghere specială. Vreau să ştiu totul despre aştia doi. Totul. Chiar şi dacă rîgîie, Tang-po suspină, îi dădu sergentului Lee adresa, apoi împărţi sarcinile. Dacă tot sînteţi toţi aici, am hotărît să devansez cu o zi ziua de plată.

Deschise geanta mare ce conţinea bancnote. Fiecare om primi echivalentul salariului său de poliţist plus cheltuieli autorizate. Un salariu de 300 dolari Hong Kong, fără bani pentru cheltuieli, nu era suficient pentru un agent să hrănească o familie oricît de mică şi să aibă un apartament mic, nici măcar un apartament de două camere cu o chiuvetă şi fără baie, şi să trimită un copil la şcoală ; ori suficient ca să poată trimite ceva bănuţi acasă, în satul din Kwantung, pentru tata, mama, bunicii şi unchii nevoiaşi, care, cu mulţi ani în urmă, în multe cazuri, îşi dăduseră economiile lor de o viaţă ca el să poată lua calea Hong Kongului. Tang-po era unul dintre aceştia. Era foarte mîndru că, la şase ani, singur, supravieţuise călătoriei, îşi găsise rudele, iar apoi, la optsprezece ani, intrase în poliţie — cu treizeci şi şase de ani înainte. O servise bine pe Regină, servise impecabil poliţia, duşmanilor japonezi nu le făcuse nici un fel de servicii în timpul ocupaţiei lor, iar acum conducea o diviziune importantă a Coloniei Hong Kong. Respectat, bogat, avea un fiu la colegiu la San Francisco, altul proprietar a unei jumătăţi de restaurant la Vancouver, în Canada, şi îşi întreţinea familia de la Kwantung. Iar ce e mai important, Divizia sa din Tsim Sha Tsui avea mai puţine cazuri de jaf nerezolvate, mai puţine răniri şi mutilări cu autorii nedescoperiţi şi mai puţine războaie între triade decît în orice alt district. Numai trei crime în patru ani, toate rezolvate, vinovaţii prinşi şi condamnaţi, unul dintre ei fiind un matelot de diavol străin, care îl ucisese pe un altul din cauza unei dansatoare. Jafuri mărunte aproape că nu existau şi turiştii de diavoli străini nu erau supăraţi de cerşetori şi de hoţi de buzunare — toate astea în cea mai mare zonă turistică, unde trăiau peste trei sute de mii de persoane civilizate ce trebuiau să trăiască în ordine

şi protejate de răufăcători şi de ele însele. *Ayeeyah* da, îşi spuse Tang-po. Dacă n-am fi noi, tîmpiţii, sifiliticii ăia de ţărani şi-ar sări unu' altuia în gît, dezlănţuiţi, prădînd, ucigînd, şi atunci ar izbucni inevitabilul strigăt al gloatei : „Ucideţi-i pe diavolii de străini ! Şi ar încerca s-o facă, iar atunci am lua-o de la capăt cu răzmeriţele. Să-i ia naiba pe toţi răufăcătorii şi persoanele ce tulbură liniştea !

— Bun, zise el afabil, ne întîlnim peste trei zile. Am comandat un ospăţ cu zece feluri de mîncare, de la *Great Food Chang*. Pînă atunci, fiecare să pună un ochi la găozul zeilor şi să-mi aduceţi răspunsurile. Îi vreau pe Vîrcolaci, şi îl vreau înapoi pe John Chen. Sergent Lee, tu mai rămîi puţin. Caporal Ho, scrie procesul verbal şi să-mi aduci conturile mîine la cinci.

— Da, Preacinstite Stăpîn.

După ce plecară toţi, Tang-po îşi aprinse o altă ţigară. Sergentul Lee îşi aprinse şi el una. Tang-po tuşi.

— Ar trebui să te laşi de fumat, Frate Mai Mare.

— Şi tu la fel ! Tang-po ridică din umeri. *Joss !* Dacă e să mor, o să mor. *Joss*. Oricum, ca să am linişte, i-am spus Primei Neveste că m-am lăsat. Mă cicăleşte şi iar mă cicăleşte.

— Arată-mi una care n-o face şi se va dovedi a fi un bărbat care-şi foloseşte Scîrbavnicul Făgaş.

Rîseră amîndoi.

— Asta-i adevărul. Săptămîna trecută ea a insistat să mă duc la un doctor, şi ştii ce mi-a zis labagiu' ăla făr' de mamă ? Mi-a zis : mai bine te-ai lăsa de fumat, bătrîne prietene, că dacă nu, înainte de a apuca să fii mai bătrîn cu douăzeci de luni noi, nu vei mai fi decît un pumn de cenuşă într-o urnă funerară şi atunci îţi garantez că Prima ta Nevastă o să-ţi cheltuiască toţi banii pe băieţi iubăreţi, iar concubina ta va gusta fructele altuia !

— Ce porc ! Ce porc !

— Da. M-a speriat cu adevărat. I-am simţit cuvintele pînă jos în Tainicul meu săculeţ ! Dar poate că n-a minţit.

Scoase o batistă, îşi suflă nasul. Respiraţia îi era şuierătoare. Îşi drese zgomotos glasul şi trase o flegmă în scuipătoare.

— Ascultă, Frate Mai Mic, Înaltul nostru Dragon spune că a venit vremea să-i organizăm pe Yuen Contrabandistul, pe Lee Praf Alb și pe vărul său Wu Patru Degete.

Sergentul Lee se holbă la el, uimit. Aceștia trei erau considerați a fi Înalții Tigri ai comerțului cu opiu din Hong Kong. Importatori și exportatori. Pentru uz local și, după cum se zvonea, pentru export în Țara de Aur unde se găseau bani din belșug. Opiu adus în secret în țară și transformat în morfină, iar apoi în heroină.

— Rău, foarte rău. Noi nu ne-am mai atins pînă acum niciodată de acest comerț.

— Da, spuse Tang-po prudent.

— Ar fi foarte periculos. Cei de la Narcotice sînt foarte serioși. Însuși Marele Munte de Bălegar e foarte pornit să-i prindă pe ăștia trei, al naibii de pornit.

Tang-po se uită la tavan. Apoi zise :

— Înaltul Dragon a explicat asta în felul următor : O tonă de opiu costă în Triunghiul de Aur șaizeci și șapte de mii de dolari americani. Transformată în blestemată de morfină și apoi în blestemată de heroină, iar heroina pură diluată la cinci la sută, concentrația la care se vinde de obicei pe stradă în Țara de Aur, livrată acolo, face aproape șase sute optzeci de milioane în dolari americani. Dintr-o tonă de opiu !

Tang-po tuși și își aprinse altă țigară. Lee simți sudoarea șiroindu-i pe spinare.

— Cîte tone ar putea să treacă prin mîinile celor impotenți ?

— Nu știm. Dar lui i s-a spus că în tot Triunghiul de Aur, adică Yunnan, Birmania, Laos și Thailanda, sînt cultivate cam trei sute optzeci de tone pe an. Bună parte sînt aduse aici. Probabil că ei urnesc cam cincizeci de tone, spunea el. E sigur de cincizeci de tone.

— *Oh ko !*

— Da. Tang-po transpira și el. Înaltul nostru Dragon spune că ar trebui să investim acum în acest comerț. O să crească tot mai mult. Are un plan să-i atragă de partea noastră pe cei de la Maritimă...

— *Dew neh lok moh,* nu poți avea încredere în nemernicii ăia care umblă pe mare.

— Asta am spus și eu, dar el zicea că avem nevoie de nemernicii care merg pe mare și că putem avea încredere

în cîţiva, bine aleşi, căci cine altcineva ar putea prinde şi agonisi, la momente bine alese, o cantitate „neînsemnată" de douăzeci la sută, sau chiar de cincizeci la sută, ca să-l mulţumim pînă şi pe Marele Muntele de Bălegar? Tang-po scuipă iarăşi la ţintă. Dacă i-am putea avea pe cei de la Maritimă, de la Narcotice, şi Banda Celor Trei, actuala noastră *h'eung yau* ar fi ca un pipi de copil pe lîngă apa din port.

În încăpere se aşternu o tăcere gravă.

— Ar trebui să recrutăm noi membri şi asta e întotdeauna o treabă primejdioasă.

— Da.

Lee luă ceainicul şi îşi turnă puţin ceai de iasomie. Acum spinarea îi era scăldată de sudoare, iar aerul încărcat cu fum era sufocant şi apăsător. Aştepta.

— Ce părere ai, Frate Mai Mic ?

Cei doi bărbaţi nu erau rude, dar foloseau între ei formula de politeţe chinezească fiindcă aveau încredere unul în celălalt de mai bine de cincisprezece ani. Lee îi salvase viaţa superiorului său în răzmeriţele din 1956. Avea acum treizeci şi cinci de ani şi pentru eroismul lui în timpul răzmeriţelor primise o medalie a poliţiei. Era însurat şi avea trei copii. Făcea parte de şaisprezece ani din poliţie şi toată leafa lui era de numai 843 dolari Hong Kong pe lună. Mergea la slujbă cu tramvaiul. Dacă nu şi-ar fi suplimentat venitul prin intermediul Confreriei, ca ei toţi, ar fi trebuit să meargă pe jos sau cu bicicleta, aproape în fiecare zi. Cu tramvaiul făcea două ore.

— Cred că ideea e foarte rea, răspunse el. Drogurile, orice fel de droguri, sînt o treabă al naibii de rea. Opiul e rău deşi e bun pentru oamenii bătrîni. Praful alb, cocaina, e rău, dar nu atît de rău ca injecţiile morţii. E *joss* rău să faci afaceri cu injecţiile morţii.

— Asta i-am spus şi eu.

— Ai de gînd să-i dai ascultare ?

— Ce e bine pentru un Frate ar trebui să fie bine pentru toţi, spuse Tang-po, evitînd un răspuns direct.

Lee rămase din nou în aşteptare. Nu ştia cum este ales un Dragon, ori cîţi Dragoni sînt, ori cine era Înaltul Dragon. El nu ştia decît că Tang-po este Dragonul lui, iar acesta era un om înţelept şi prudent, care avea la suflet interesele lor.

— A mai spus şi că unul sau doi din superiorii noştri de diavoli străini încep să aibă hemoroizi cu mîncărimi în legătură cu partea lor scîrnavă din banii de la jocurile de noroc.

Lee scuipă scîrbit.

— Da' ce fac curvarii ăia pentru partea lor ? Nimic. Închid doar ochii. Cu excepţia Şarpelui.

— Ăla ! Ar trebui înfundat în canal, labagiul ăla ! În curînd, cei de peste el, pe care-i plăteşte, nu vor mai putea să-i ascundă duhoarea. Iar putoarea lui se va întinde peste noi toţi.

— Trebuie să se pensioneze peste vreo doi ani, spuse Lee sumbru. Poate că-i va unge pe cei de sus pînă ce pleacă şi atunci nu vor putea să-i facă nimic. Se zice că are prieteni foarte sus.

— Şi pînă atunci ? întrebă Tang-po.

Lee oftă.

— Sfatul meu, Frate Mai Mare, e să fii prudent, să n-o faci dacă poţi să eviţi. Dacă nu poţi... — ridică din umeri. *Joss*. E hotărît ?

— Nu, încă nu. S-a pomenit de asta la întrunirea noastră săptămînală. Ca să ne gîndim ce-i de făcut.

— Au început discuţiile cu Banda Celor Trei ?

— Înţeleg că Lee Praf Alb a deschis discuţia, Frate Mai Mic. Se pare că sînt pe cale să se unească.

Lee rămase cu gura căscată.

— Cu jurăminte de sînge ?

— Aşa se pare.

— O să lucreze împreună ? Diavolii ăia ?

— Aşa au spus. Pariez că bătrînul Wu Patru Degete va fi Înaltul Tigru.

— *Ayeeyah,* tocmai el ? Se zice că a omorît el însuşi cincizeci de oameni, spuse Lee sumbru. Se înfioră la gîndul primejdiei. Cred că au trei sute de luptători în solda lor. Ar fi mai bine pentru noi toţi dacă ăştia trei ar fi morţi, sau după gratii.

— Da. Însă pînă una alta, Lee Praf Alb zice că sînt pe cale să se extindă şi pentru un pic de ajutor din partea noastră ne pot *garanta* un profit imens, Tang-po îşi şterse fruntea de transpiraţie, tuşi şi aprinse altă ţigară. Ascultă, Frate Mai Mic, spuse el încet, el se jură că li s-a oferit o sursă foarte mare de bani americani, bani peşin şi de la bănci, şi un foarte mare debuşeu de desfacere cu amănun-

tul pentru mărfurile lor acolo, în locul acela numit Manhattan.

Lee își simți transpirația de pe frunte.

— Un debușeu acolo, *ayeeyah*, asta înseamnă milioane. Ne garantează ?

— Da. Iar noi avem foarte puțin de făcut. Numai să închidem ochii și să avem grijă ca Poliția Maritimă și Serviciul de Narcotice să intercepteze numai transporturile prestabilite și să închidă ochii cînd trebuie s-o facă. Nu scrie în Cărțile Vechi : Dacă nu-ți iei partea, te va lovi trăznetul ?

Se lăsă iarăși tăcere.

— Cînd se va lua hotărîrea ?

— Săptămîna viitoare. Dacă se hotărăște da, oricum oragnizarea fluxului comerțului va dura luni de zile, poate chiar un an, Tang-po aruncă o privire la ceas și se ridică. E timpul să ne facem dușul. Song de Noapte ne-a pregătit după aceea cina.

— Eiii, foarte bine. Neliniștit, Lee stinse singurul bec din tavan. Și dacă hotărîrea e nu ?

Tang-po își strivi țigara și tuși.

— Dacă nu... ridică din umeri. Nu avem decît o viață, cu voia zeilor, așa că datoria noastră e să ne gîndim la familiile noastre. Unul din neamurile mele e căpitan pe lîngă Wu Patru Degete...

11

Ora 20.30.

— Bună, Brian, spuse Dunross. Bine ai venit.

— Bună seara, tai-pan, felicitări, e o noapte splendidă pentru o petrecere, îi răspunse Brian Kwok.

Un chelner în livrea se ivi ca din pămînt și Brian acceptă șampania adusă într-o cupă de cristal fin.

— Mulțumesc că m-ai invitat.

— Ești foarte bine venit.

Dunross stătea lîngă ușa salonului de bal al Casei Mari, înalt și elegant, iar la cîțiva pași de el Penelope saluta

alţi oaspeţi. Salonul pe jumătate plin era deschis spre terasele şi grădinile scăldate în lumină, unde majoritatea doamnelor în toalete strălucitoare şi a bărbaţilor în smoching stăteau de vorbă în picioare, în grupuri, sau şedeau la mese rotunde.

— Penelope, dragă, o chemă Dunross, îl ţii minte pe comisarul Brian Kwok.

— O, desigur, spuse ea, croindu-şi drum spre ei cu un surîs fericit pe faţă, deşi nu-l ţinea deloc minte. Ce mai faceţi ?

— Bine, mulţumesc. Felicitări !

— Mulţumesc. Simţiţi-vă ca acasă. Cina se serveşte la nouă şi un sfert, Claudia are lista cu aşezarea la mese, dacă v-aţi pierdut invitaţia. Scuzaţi-mă o clipă...

Se întoarse ca să întîmpine alţi oaspeţi, încercînd să urmărească din ochi dacă totul merge bine, dacă nimeni nu e singur, ştiind însă în sinea ei că dacă se întîmpla vreo nenorocire ea tot nu putea face nimic, că alţii ar drege imediat totul.

— Eşti foarte norocos, Ian, spuse Brian Kwok. Ea întinereşte pe an ce trece.

— Da.

— Bun. Să bem pentru încă douăzeci de ani ! Noroc !

Ciocniră. Erau prieteni încă de la începutul anilor '50, cînd se întîlniseră la prima cursă de viteză în pantă şi de atunci între ei exista o rivalitate amicală. Amîndoi erau membri fondatori ai *Clubului Hong Kong Sports Car and Rally*.

— Dar tu, Brian, nu ai nici o prietenă mai deosebită ? Ai venit singur ?

— Eu mă distrez, Brian Kwok coborî glasul. De fapt, am de gînd să rămîn mereu burlac.

— Visătorule ! Ăsta-i anul tău, eşti cel mai căutat burlac din tot Hong Kongul. Pînă şi Claudia a pus ochii pe tine. Nu mai ai nici o şansă, bătrîne.

— Doamne Dumnezeule ! Brian lăsă o clipă gluma la o parte. Ascultă, tai-pan, am putea discuta puţin în seara asta între patru ochi ?

— John Chen ? întrebă imediat Dunross.

— Nu. Toţi oamenii noştri îl caută, dar deocamdată nimic. E vorba de altceva.

— Afaceri ?

— Da.

— Speciale ?
— Speciale.
— Bine, zise Dunross. Ne vedem după cină. Despre...
Un hohot de rîs îi făcu să întoarcă brusc capul. Casey se afla în mijlocul unui grup de admiratori — printre care Linbar Struan, Andrew Gavallan şi Jacques deVille — chiar în dreptul uneia dintre uşile mari de sticlă ce dădeau spre terasă.
— Eiii, şopti Brian Kwok.
— Cam aşa ceva, spuse Dunross zîmbind larg.
Era îmbrăcată într-o rochie lungă pînă în podea, din mătase de culoarea smaraldului, mulată exact cît trebuie şi transparentă exact cît trebuie.
— Isuse, are sau nu are ?
— Ce ?
— Ceva pe dedesubt ?
— Caută şi vei găsi.
— Aş vrea. E splendidă.
— Aşa zic şi eu, răspunse Dunross vesel, deşi aş zice că celelalte femei, în proporţie de sută la sută, nu-s de acord.
— Are nişte sîni perfecţi, se vede.
— Tocmai că nu se vede. Doar se ghiceşte. Totul e în imaginaţia ta.
— Pariez că nu există alţii în Hong Kong care să-i egaleze.
— Cincizeci de dolari contra un ban că n-ai dreptate, dacă le includem şi pe eurasiatice.
— Cum putem dovedi cine cîştigă ?
— Nu putem. De fapt, eu sînt un adept al gleznelor.
— Cum ?
— Bătrînul unchi Chen-Chen obişnuia să spună : Întîi uită-te la glezne, fiule, şi o să-ţi dai seama ce soi e, cum se comportă, cum călăreşte, cum... ca orice mînză. Dar ţine minte, toate ciorile de sub soare sînt negre !
Brian Kwok rîse împreună cu el, apoi îi făcu un semn prietenesc cu mîna cuiva. Din cealaltă parte a încăperii, un bărbat înalt, cu chipul brăzdat de cute adînci, răspunse la salut. Alături de el se afla o femeie de o extraordinară frumuseţe, înaltă, blondă, cu ochi cenuşii. Şi ea îi făcu bucuroasă cu mîna.
— Asta e ceea ce se cheamă o englezoaică cu adevărat frumoasă !

— Cine ? A, Fleur Marlowe ? Da, este, într-adevăr. Nu ştiam că îi cunoşti pe cei din familia Marlowe, tai-pan.

— Nici eu nu ştiam că tu îi cunoşti ! Pe el l-am cunoscut azi după-amiază, Brian. Tu îl cunoşti de mult ?

— De vreo două luni numai. E persona grata pentru noi.

— Da ?

— Da. Îi arătăm cum lucrăm.

— Zău ? Pentru ce ?

— Cu cîteva luni în urmă, i-a scris prefectului spunîndu-i că vine în Hong Kong să strîngă material pentru un roman şi i-a cerut cooperarea noastră. Se pare că bătrînul citise întîmplător primul lui roman şi văzuse cîteva din filmele lui. Bineînţeles că întîi l-am supus unei verificări şi pare a fi în regulă, ochii lui Brian Kwok reveniră la Casey. Bătrînul s-a gîndit că n-ar strica să ne mai îmbunătăţească imaginea, aşa încît ne-a comunicat că, în anumite limite, Peter avea acordul lui şi să îi arătăm cum merg lucrurile, se uită iarăşi la Dunross şi schiţă un zîmbet. Datoria noastră nu e să-ntrebăm de ce !

— Cum se numeşte cartea lui ?

— *Changi*, despre timpul cît a fost prizonier de război. Fratele bătrînului a murit acolo, aşa încît cred că de asta i-a plăcut cartea.

— Tu ai citit-o ?

— Eu nu, am prea multe de făcut. Am răsfoit-o numai. Peter zice că e ficţiune, dar nu-l cred, Brian Kwok rîse. E un mare băutor de bere. Robert l-a luat cu el la vreo două concursuri de băut bere, Hundred Pinters şi s-a ţinut bine.

Hundred Pinters era o petrecere între bărbaţi numai, organizată de poliţişti, la care ofiţerii contribuiau cu un butoi de bere de o sută de pinte. Cînd se termina berea, petrecerea lua sfîrşit. Brian Kwok se delecta privind-o pe Casey. Dunross se întreba, pentru a mia oară, de ce asiaticii preferă anglosaxonele, iar anglosaxonii preferă asiaticele.

— De ce zîmbeşti, tai-pan ?

— Fără nici un motiv. Dar Casey nu e rea, ce zici ?

— Pe cincizeci de dolari că e *bat jam gai, heya ?*

Dunross se gîndi o clipă, cumpănind bine pariul. *Bat jam gai* însemna, ad litteram, carne albă de pui. Aşa

numeau cantonezii femeile care își rad părul pubian.

— S-a făcut. Dar greșești, Brian, e *see yau gai* (ceea ce însemna pui cu soia), adică, în cazul ei, roșcat, moale și ușor picant. Știu din sursă sigură.

Brian rîse.

— Prezintă-mă și pe mine.

— Prezintă-te singur. Ești major.

— Te las să cîștigi cursa de sîmbătă!

— Lunaticule! Încearcă-ți norocul, dar pariez pe o mie că nu reușești.

— Ce șanse îmi dai?

— Cred că glumești!

— Nu-i nici un rău să încerci. Unde e norocosul domn Bartlett?

— Cred că e în grădină, i-am spus lui Adryon să-l însoțească. Scuză-mă o clipă...

Dunross se întoarse să salute pe cineva pe care Brian Kwok nu-l cunoștea. Sosiseră deja peste 150 de oaspeți și toți fuseseră întîmpinați personal de gazde. Cina era pregătită pentru 217 persoane, așezarea la masă fiind stabilită cu grijă, în funcție de chip și obiceiuri, la mese rotunde întine pe pajiște, la lumina lumînărilor. Saloanele erau luminate de lumînări și candelabre, chelneri în livrea ofereau șampanie în cupe de cristal, ori somon afumat și caviar de pe platouri de argint. Pe estradă cînta o mică orchestră și printre smochinguri Brian Kwok zări cîteva uniforme, americane și englezești, de armată de uscat, de marină și de forțe aeriene. Nu era nici o surpriză că europenii predominau. Această petrecere era pentru restrînsul cerc britanic ce controla Central District și reprezenta puterea în Colonie, pentru prietenii lor albi și pentru cîțiva eurasiatici, chinezi și indieni foarte suspuși. Brian Kwok îi cunoștea pe cei mai mulți dintre invitați: Paul Havergill de la *Victoria Bank of Hong Kong*; bătrînul Sir Samuel Samuels, multimilionar, tai-pan a vreo douăzeci de companii imobiliare, bancare, de transporturi; Christian Toxe, editorul lui „*China Guardian*", care stătea de vorbă cu Richard Kwang, președintele lui *Ho-Pak Bank*; armatorul multimilionar V. K. Lam, ce stătea de vorbă cu Phillip și Dianne Chen, lîngă care se afla fiul lor Kevin; americanul Zeb Cooper, moștenitorul celei

mai vechi companii comerciale americane, Cooper-Tillman, care asculta ce-i spunea Sir Dunstan Barre, tai-pan al lui *Hong Kong and Lan Tao Farms*. Îl observă printre oaspeţi pe Ed Langan, omul FBI-ului, ceea ce îl surprinse. Nu ştia că Langan şi bărbatul cu care acesta stătea de vorbă, Stanley Rosemont, director adjunct al contingentului CIA pentru supravegherea Chinei erau prieteni de-ai lui Dunross. Îşi plimbă privirea peste grupurile de bărbaţi ce discutau între ei, nevestele lor stînd în general în grupuri separate. Sînt toţi aici, îşi spuse el, toţi tai-panii cu excepţia lui Gornt şi a lui Plumm, toţi piraţii, adunaţi aici, într-o ură incestuoasă, pentru a-l cinsti pe cel care este Tai-Panul. Care o fi spionul, trădătorul, şeful lui *Sevrin, Arthur* ? Trebuie să fie european. Pun pariu că se află aici. Şi îl voi prinde. Da. Îl voi prinde în curînd, acum că ştiu de existenţa lui. Îl vom prinde şi îi vom prinde pe toţi, gîndi el sumbru. Şi îi vom prinde pe escrocii ăştia cu mîţa în sac, vom pune capăt pirateriilor lor pentru binele comun.

— Şampanie, Preacinstite Sir, îi oferi chelnerul în cantoneză, arătîndu-şi dinţii într-un zîmbet larg.

Brian acceptă un pahar plin.

— Mulţumesc.

Chelnerul făcu o plecăciune, ca să nu i se vadă buzele.

— Tai-panul avea printre hîrtiile lui, cînd a venit azi acasă, un dosar albastru, şuşoti el repede.

— Există aici un seif, o ascunzătoare secretă ? întrebă Brian la fel de grijuliu, în acelaşi dialect.

— Servitorii spun că e în biroul de la etajul de deasupra, răspunse omul.

Numele lui era Feng Paharnicul şi făcea parte din reţeaua de agenţi secreţi ai SI. Acoperirea lui, ca chelner la compania care servea la toate petrecerile mari şi foarte selecte din Hong Kong, era de mare folos.

— S-ar putea să fie în spatele tabloului, din cîte am auzit... se întrerupse brusc şi trecu la jargon anglo-chinez : Şiam-pan-iee, Misseee ? întrebă el dezvelindu-şi dinţii, oferind tava doamnei eurasiatice în vîrstă şi măruntică ce se îndrepta spre ei. E de foarte, foarte bună calitate.

— Nu mă lua pe mine cu Misseee, puiandru neobrăzat, îi replică ea trufaşă, în cantoneză.

— Da, Preacinstită Mătuşă, iertaţi-mă, Preacinstită Mătuşă, făcu o plecăciune şi o şterse.

— Aşa deci, tînărul Brian Kwok, spuse bătrîna doamnă, uitîndu-se în sus la el cu ochii ei mici.

Era Sarah Chen, mătuşa lui Phillip Chen, în vîrstă de optzeci şi opt de ani, o femeie cu chip ca de pasăre, pielea de un alb străveziu şi ochi asiatici ce săgetau în toate părţile. Şi deşi părea foarte fragilă, se ţinea dreaptă şi avea o voinţă de fier.

— Mă bucur să te văd. Unde e John Chen ? Unde e sărmanul meu nepot ?

— Nu ştiu, Mare Doamnă, răspunse el politicos.

— Cînd o să mi-l aduci înapoi pe Nepotul meu Numărul Unu ?

— Curînd. Facem tot ce putem.

— Bun. Şi să nu vă amestecaţi dacă tînărul Phillip vrea să plătească în particular răscumpărarea pentru John. Să ai grijă de asta.

— Da. Voi face tot ce pot. Soţia lui John e aici ?

— Ce ? Cine ? Vorbeşte mai tare, băiete !

— Barbara Chen e aici ?

— Nu. A venit mai devreme, dar de îndată ce a sosit femeia *aia* „a apucat-o durerea de cap“ şi a plecat. Pfui, n-o condamn deloc !

Ochii ei bătrîni şi urduroşi priveau spre Dianne Chen aflată în cealaltă parte a încăperii.

— Pfui, femeia asta ! Ai văzut intrarea ei ?

— Nu, Mare Doamnă.

— Pfui, precum Dame Nellie Melba însăşi. A intrat maiestuoasă, cu batista la ochi şi cu fiu-su Kevin după ea — mie nu-mi place băiatul ăsta —, iar sărmanul meu nepot Phillip venea în urma lor ca un bucătar de mîna a doua. Pfui ! Singura dată cînd Dianne Chen a plîns a fost în crahul din cincizeci şi şase cînd i s-au prăbuşit acţiunile şi a pierdut o avere şi şi-a udat chiloţii. Ha ! Uită-te la ea, cum se sclifoseşte ! Se preface amărîtă, cînd toată lumea ştie că se poartă ca şi cum ar fi deja Împărăteasă Văduvă ! Îmi vine s-o ciupesc de obraji ! E dezgustătoare ! îşi întoarse privirea spre Brian. Să mi-l găseşti pe nepotul meu John. Nu vreau ca femeia asta sau plodul ei să ajungă *loh-pan* al casei noastre.

— Dar ar putea fi *tai-pan* ?

Rîseră amîndoi. Foarte puţini europeni ştiau că, deşi *tai-pan* înseamnă mare conducător, în vremurile vechi în China *tai-pan* era numit în mod obişnuit patronul unui bordel sau al unei toalete publice. Aşa încît niciodată un chinez nu s-ar denumi pe sine *tai-pan*, ci numai *loh-pan* — care însemna tot mare conducător sau prim conducător. Chinezii şi eurasiaticii se distrau foarte tare că europenilor le plăcea să-şi spună *tai-pan*, trecînd cu vederea, prosteşte, titlul corect.

— Da, dacă e *panul* potrivit, spuse bătrîna şi chicotiră amîndoi. Să mi-l găseşti pe John Chen, tinere Brian Kwok !

— Da, o să-l găsim.

— Bun. Acum, ce părere ai de şansele lui Golden Lady sîmbătă ?

— Are şanse mari, dacă e uscat. La trei la unu scoate ceva ! S-o urmăriţi şi pe Noble Star. Şi ea are şanse.

— Bun. După cină să vii la mine. Vreau să-ţi vorbesc.

— Bine, Mare Doamnă.

Zîmbi şi o urmări cum se îndepărtează, ştiind că ea voia de fapt să facă pe peţitoarea pentru vreo nepoată. *Ayeeyah*, va trebui să fac ceva în privinţa asta, nu peste multă vreme, îşi spuse el. Privirea i se îndreptă iarăşi spre Casey. Îl încîntau ochiadele dezaprobatoare pe care i le aruncau celelalte femei şi cele ascuns-admirative ale însoţitorilor lor. Apoi Casey ridică ochii şi îl văzu uitîndu-se la ea din capătul celălalt al încăperii. Îl privi şi ea o clipă, cu o privire scrutătoare la fel de deschisă. *Dew neh loh moh*, gîndi el tulburat, simţindu-se parcă dezbrăcat. Mi-ar plăcea să o am pe asta. Apoi îl observă pe Roger Crosse, cu Armstrong lîngă el. Îşi adună gîndurile şi se îndreptă spre ei.

— Bună seara, sir.

— Bună seara, Brian. Arăţi foarte distins.

— Mulţumesc, sir, ştia că nu e indicat să-i întoarcă complimentul. Mă văd cu tai-panul după cină.

— Bun. După aceea să vii la mine.

— Da, sir.

— Deci americanca ţi se pare grozavă.

— Da, sir.

Brian suspină în sinea lui. Uitase că Crosse putea să citească pe buze engleza, franceza și puțină arabă — nu știa să vorbească nici un dialect chinez — și că avea o vedere excepțional de bună.

— De fapt e cam bătătoare la ochi.

— Da, sir.

Îl văzu pe Crosse urmărindu-i cu atenție buzele și își dădea seama că acesta ascultă ce se discuta în partea cealaltă a încăperii. Era furios pe sine că nu știa să facă același lucru.

— Pare-se că e pasionată de computere, Crosse își întoarse privirea la ei. Ciudat, ce ?

— Poftim, sir ?

— Ce a spus Feng Paharnicul ?

Brian îi povesti.

— Bun. O să am grijă ca Feng să primească o primă. Nu mă așteptam să-i văd aici pe Langan și pe Rosemont.

— S-ar putea să fie o coincidență, spuse Brian. Pe amîndoi îi pasionează pariurile de curse. I-am văzut pe amîndoi în boxa tai-panului.

— Eu nu cred în coincidențe, zise Crosse. Față de Langan, bineînțeles că nici unul din voi nu știți nimic.

— Da, sir.

— Bun. Poate ar fi mai bine să vă vedeți amîndoi de treaba pentru care sînteți aici.

— Da, sir.

Bucuroși, cei doi se întoarseră să plece, dar se opriră cînd se făcu brusc liniște. Toți ochii se îndreptară spre ușă. Acolo stătea Quillan Gornt, cu sprîncenele lui stufoase și barba neagră, conștient că fusese remarcat. Ceilalți oaspeți își reluară grăbiți conversația, cu privirea în altă parte, dar toți numai urechi. Crosse fluieră încet.

— Ce o fi căutînd aici ?

— Pariez pe cincizeci la unu că urmărește ceva necurat, spuse Brian Kwok, la fel de uluit și el.

Îl priviră pe Gornt cum intră în salonul de bal și le întinde mîna lui Dunross și Penelopei, aflată alături de el. Claudia Chen, care era în apropiere, era în stare de șoc, întrebîndu-se cum să reorganizeze masa lui Dunross în timp atît de scurt, căci era clar că Gornt trebuia așezat acolo.

— Sper că nu te superi că m-am răzgîndit în ultima clipă, spuse Gornt, zîmbind doar cu buzele.

— Cîtuşi de puţin, replică Dunross, zîmbindu-i la fel.

— Bună seara, Penelope, am simţit nevoia să te felicit personal.

— Oh, îţi mulţumesc, spuse ea, zîmbetul îi rămăsese acelaşi, dar inima îi bătea acum foarte repede. Mi-a părut rău cînd am aflat de soţia ta.

— Mulţumesc.

Emelda Gornt fusese artritică şi ani de zile şi-i petrecuse într-un scaun cu rotile. La începutul anului făcuse o pneumonie şi murise.

— A avut mare ghinion, spuse Gornt, se uită la Dunross. *Joss* rău şi în ce-l priveşte pe John Chen.

— Foarte.

— Presupun că ai citit „*Gazette*" de după-masă ?

Dunross dădu afirmativ din cap, iar Penelope spuse :

— Asta poate speria de moarte pe oricine.

Toate ziarele de după-masă aveau titluri mari şi tratau pe larg despre urechea mutilată şi despre Vîrcolaci. Urmă o pauză pe care ea se grăbi s-o umple :

— Copiii tăi sînt bine ?

— Da. Annagrey pleacă în septembrie la Universitatea din California. Michael e venit aici pentru vacanţa de vară. Mă bucur că pot să spun că sînt toţi foarte bine. Şi ai voştri ?

— Sînt bine. Însă tare aş vrea ca Adryon să meargă la universitate. Of, Doamne, copiii din ziua de azi sînt tare dificili, nu-i aşa ?

— Cred că întotdeauna au fost, Gornt zîmbi uşor. Tatăl meu se plîngea mereu că sînt foarte dificil, se întoarse din nou spre Dunross. Da. Ce mai face tatăl tău ?

— Tare şi mare, din fericire. Clima englezească îi prieşte, din cîte spune el. O să vină aici de Crăciun.

Gornt acceptă un pahar de şampanie care i se oferea. Sub privirea lui, chelnerul se cutremură şi o şterse repede. Ridică paharul :

— Viaţă fericită şi multe felicitări.

Dunross toastă şi el la rîndu-i, încă mirat de venirea lui Gornt. Numai din politeţe şi pentru cinstirea obrazului li se trimiseseră invitaţii lui Gornt şi altor duşmani. Nimeni nu se aşteptase la altceva decît la un refuz poli-

ticos. Iar Gornt refuzase deja. Ce caută aici ? A venit să se împăuneze cu bucuria-i răutăcioasă, își spuse Dunross. Ca blestematul de taică-su. Asta trebuie să fie motivul. Dar de ce ? Ce drăcie o mai fi pus la cale împotriva noastră ? Bartlett ? Să fie ceva legat de Bartlett ?

— E o încăpere foarte plăcută, cu proporţii frumoase, spunea Gornt. Şi casa e splendidă. Întotdeauna am invidiat casa asta.

Da, nemernicule, ştiu, gîndi Dunross furios, amintindu-şi de ultima ocazie cînd un Gornt pusese piciorul în Casa Mare. Cu zece ani în urmă, în 1953, cînd tatăl lui Ian, Colin Dunross, mai era încă Tai-Panul. Era petrecerea de Crăciun a *Companiei Struan,* care prin tradiţie era cea mai mare a sezonului, şi Quillan Gornt sosise împreună cu tatăl lui, William, pe atunci tai-pan al companiei *Rothwell-Gornt,* tot pe neaşteptate. După cină a avut loc o înfruntare aprigă între cei doi tai-pani, în public, în sala de biliard unde se aflau adunaţi la joc vreo duzină de bărbaţi. Era momentul cînd *Compania Struan* tocmai fusese blocată de Gornt şi prietenii săi shanghaiezi în încercarea ei de a prelua *South Orient Airways,* care, din cauza cuceririi Chinei de către comunişti, devenise disponibilă. Linia aeriană de aprovizionare monopoliza tot traficul aerian în şi afară din Shanghai, dinspre Hong Kong, Singapore, Taipe, Tokio şi Bangkok, şi dacă ar fi fuzionat cu *Air Struan,* tînăra lor linie aeriană, Struanii ar fi avut practic monopolul în Orientul Îndepărtat, cu baza la Hong Kong. Cei doi bărbaţi se acuzaseră reciproc de practici necinstite — ambele acuzaţii erau adevărate. Da, îşi spune Ian Dunross, de acea dată amîndoi bărbaţii merseseră prea departe. William Gornt încercase prin toate mijloacele să se instaleze la Hong Kong după uriaşele pierderi ale firmei *Rothwell-Gornt* la Shanghai. Iar Colin Dunross, cînd şi-a dat seama că *Struan* nu poate cîştiga, îi suflase lui William Gornt *South Orient,* folosindu-se de influenţa lui pentru a sprijini să cîştige un grup cantonez de încredere.

— Asta ai făcut, Colin Dunross. Ai făcut-o. Ai căzut în capcană şi acum n-o să ne mai poţi opri niciodată, spusese cu bucurie răutăcioasă William Gornt. Sîntem aici şi vom rămîne. O să vă alungăm din Asia, pe tine şi blestemata ta de *Nobilă Casă. South Orient* nu-i decît începutul. Noi am cîştigat !

— Ai cîştigat pe naiba ! Grupul *Yan-Wong-Sun,* e asociat cu noi. Avem un contract.

— Anulat prin prezenta, Wiliam Gornt făcuse semn către fiul său cel mare şi viitor moştenitor, Quillan, care scoase copia unei înţelegeri. Acesta era un contract între grupul *Yan-Wong-Sun,* care e asociat al grupului *Tso-Wa-Feng,* spusese el bucuros, care e asociat al *Ta-Weng-Sap* care vinde controlul asupra *South-Orient*-ului lui *Rothwell-Gornt* pentru un dolar în plus faţă de costul iniţial. Quillan Gornt pusese hîrtia pe masa de biliard cu un gest larg. *South Orient* e a noastră !

— Nu vă cred !

— Treaba ta. Crăciun fericit !

William Gornt rîsese dispreţuitor şi plecase. Quillan îşi pusese la loc tacul de biliard, rîzînd şi el. Ian Dunross se afla lîngă uşă.

— Într-o zi, casa asta va fi a mea, îi şuierase Quillan Gornt, apoi se întorsese şi le strigase celorlalţi : Dacă vreţi careva slujbe, veniţi la noi. Curînd nu veţi mai avea de lucru. Nobila voastră Casă nu va mai fi mult timp nobilă.

De faţă fuseseră Andrew Gavallan, Jacques deVille, Alastair Struan, Lechie şi David MacStruan, Phillip Chen, chiar şi John Chen. Dunross îşi amintea furia tatălui său în acea noapte, care dădea vina pe trădarea asociaţilor şi pe *joss* rău, ştiind foarte bine că el însuşi îl avertizase, de multe ori, şi avertismentele lui fuseseră date la o parte. Doamne, ce umilire pentru noi ! Tot Hong Kongul a rîs de noi atunci. Gornt şi fiu-său şi şarlatanii lor shanghaiezi să urineze de sus pe *Nobila Casă !* Da. Acea noapte a însemnat căderea definitivă a lui Colin Dunross. În acea noapte am hotărît că el trebuia să plece, înainte ca această *Nobilă Casă* să fie pe veci pierdută. M-am folosit de Alastair Struan. L-am ajutat să îl înlăture pe tatăl meu. Alastair Struan trebuia să devină tai-pan. Pînă ce eu aveam să fiu destul de înţelept şi destul de puternic ca să-l înlătur pe el. Oare acum sînt destul de înţelept ? Nu ştiu, cugetă Dunross, concentrîndu-se acum asupra lui Quillan Gornt, ascultîndu-i amabilităţile, auzindu-se pe sine răspunzînd cu tot atît farmec, în vreme ce mintea lui spunea : nu am uitat de *South Orient,* nici că a tre-

buit să fuzionăm propria noastră linie aeriană cu a voastră, la un preț de nimic, și să pierdem controlul asupra noii linii rebotezată *All Asia Airways.* Nu am uitat nimic. Am pierdut atunci, dar de data asta vom cîștiga. Vom cîștiga tot, pe Dumnezeu !

Casey îi privea pe cei doi bărbați cu fascinație. Îl remarcase pe Quillan Gornt din prima clipă, recunoscîndu-l după pozele din dosar. Îi simțise forța și masculinitatea chiar de la distanță, cuprinsă de o stare de excitație nelămurită. În timp ce privea, tensiunea dintre cei doi bărbați aflați față în față i se părea aproape palpabilă ; doi tauri înfruntîndu-se. Andew Gavallan i-a spus de îndată cine e Gornt. Ea nu lăsase să se ghicească că știe, întrebîndu-i doar pe Gavallan și pe Linbar Struan de ce erau atît de șocați de sosirea lui Gornt. Cum erau numai ei patru — Casey, Gavallan, deVille și Linbar Struan — i-au povestit despre acel „Crăciun fericit" și „Într-o zi casa asta va fi a mea".

— Ce a făcut tai-panul.. ce a făcut Ian ? întrebă ea.

Gavallan spuse :

— S-a uitat numai la Gornt. Simțeam că dacă ar fi avut un pistol sau un cuțit sau un ciomag l-ar fi folosit, tot așa cum simțeam că, neavînd o armă, își va folosi dintr-o clipă în alta mîinile sau dinții... El însă a stat nemișcat ca o stîncă, privindu-l pe Gornt, iar Gornt s-a dat înapoi un pas, de turbare, literalmente. Dar individul ăsta, Gornt, are *cojones.* Recăpătîndu-și parcă stăpînirea de sine s-a uitat și el lung la Ian, preț de o clipă. Apoi, fără să scoată o vorbă, l-a ocolit încet, foarte atent, nescăpîndu-l nici o clipă din ochi, și a plecat.

— Ce caută nemernicul ăsta aici în seara asta ? bombăni Linbar.

Gavallan spuse :

— Trebuie să fie ceva important.

— Ce ? întrebă Linbar. Care din lucrurile importante ?

Casey se uită la el și surprinse cu coada ochiului semnul de avertisment pe care i-l făcu Jacques deVille. Instantaneu, chipurile lui Linbar și Gavallan se închiseră. Cu toate astea, ea mai întrebă :

— Ce caută Gornt aici ?

— Nu știu, îi răspunse Gavallan și ea îl crezu.

— S-au mai întîlnit de la acel Crăciun ?

— S-au mai întîlnit.

— Da, de multe ori, tot timpul, îi spuse Gavallan. În societate, desigur. Şi, pe urmă, fac amîndoi parte din consiliile unor companii, din comitete şi consilii ! tulburat, adăugă : Însă... ei bine, eu sînt sigur că amîndoi stau doar în expectativă.

Casey văzu că ochii lor se îndreaptă iarăşi spre cei doi duşmani şi le urmări privirea. Inima îi bătea cu putere. O văzură pe Penelope îndepărtîndu-se ca să stea de vorbă cu Claudia Chen. După o clipă, Dunross se uită în direcţia lor. Casey ştia că îi transmite într-un fel un semnal lui Gavallan. Apoi ochii lui se opriră asupra ei. Gornt îi urmări privirea. Acum amîndoi bărbaţii o priveau. Le simţea magnetismul, care o ameţea. Un drăcuşor din ea îi împinse paşii spre ei. Îi părea bine acum că se îmbrăcase aşa, mai provocator decît plănuise, dar Linc îi spusese că în seara asta putea să fie mai puţin sobră. În mers, simţea foşnetul mătăsii şi sfîrcurile sînilor i se întăriră. Le simţea ochii măsurînd-o din cap pînă-n picioare, dezbrăcînd-o şi, ciudat, de data asta nu o deranja. Mersul deveni imperceptibil mai felin.

— Bună, tai-pan, spuse ea cu pretinsă inocenţă. Voiai să mă alătur vouă ?

— Da, replică el imediat. Cred că voi doi vă cunoaşteţi.

Ea dădu din cap, zîmbindu-le la amîndoi, neobservînd capcana.

— Nu. Nu ne-am întîlnit niciodată. Dar ştiu, desigur, cine e domnul Gornt. Mi-a spus Andrew.

— A, atunci dă-mi voie să vă fac cunoştinţă. Domnul Quillan Gornt, tai-pan al companiei *Rothwell-Gornt*. Domnişoara Tcholok — Ciranoush Tcholok, din America.

Ea întinse mîna, conştientă de primejdia de a fi între cei doi bărbaţi, o jumătate a minţii ei fiind stîrnită de primejdie, iar cealaltă jumătate strigîndu-i : Isuse, ce cauţi aici ? !

— Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule Gornt, spuse ea, bucuroasă că vocea îi era controlată, plăcîndu-i atingerea mîinii lui, diferită de cea a lui Dunross, mai aspră şi mai puţin puternică. Din cîte ştiu, rivalitatea dintre companiile dumneavoastră e veche de generaţii.

— Numai de trei. Bunicul meu a fost primul care a simţit favorurile nu foarte blînde ale Struanilor, spuse Gornt pe un ton lejer. Într-o zi, mi-ar face plăcere să vă povestesc versiunea noastră despre aceste legende.

— Poate că amîndoi ar trebui să fumaţi o pipă a păcii, zise ea. Cu siguranţă că Asia este destul de mare pentru amîndoi.

— Lumea întreagă şi nu e, spuse Dunross amabil.

— Nu, confirmă Gornt, şi dacă nu ar fi auzit adevărata poveste, Casey ar fi crezut din tonul şi atitudinea lor că între ei există doar o rivalitate amicală.

— În America noi avem multe companii uriaşe, care convieţuiesc paşnic. În competiţie.

— Aici nu e America, spuse Gornt liniştit. Cît timp rămîneţi aici, domnişoară Tcholok ?

— Depinde de Linc, Linc Bartlett. Eu lucrez la *Par-Con Industries*.

— Da, ştiu. Nu v-a spus că cinăm împreună marţi ?

În mintea ei se aprinseră semnalele de primejdie.

— Marţi ?

— Da. Am stabilit azi dimineaţă. La întrevederea noastră. Nu v-a spus ?

— Nu, spuse ea, descumpănită pe moment.

Cei doi bărbaţi o urmăreau cu atenţie, şi ea ar fi dorit să se poată retrage cîteva clipe, să revină peste cinci minute după ce va fi cumpănit cele auzite. Isuse, îşi spuse ea, luptîndu-se să-şi păstreze stăpînirea de sine în timp ce gîndul la toate implicaţiile o copleşea.

— Nu, repetă ea. Linc nu mi-a pomenit de nici o întrevedere. Ce aţi stabilit ?

Gornt îi aruncă o privire lui Dunross, care asculta în continuare impasibil.

— Doar să luăm cina împreună marţea viitoare. Domnul Bartlett şi cu dumneavoastră... dacă sînteţi liberă.

— Îmi va face plăcere, mulţumesc.

— Unde e acum domnul Bartlett al dumneavoastră ?

— În... grădină, cred.

Dunross spuse :

— Ultima dată cînd l-am văzut era pe terasă. Adryon era cu el. De ce ?

Gornt scoase o tabacheră de aur şi o întinse spre ea.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Nu fumez.

— Vă deranjează dacă eu fumez ?

Clătină din cap. Gornt aprinse o ţigară şi se uită la Dunross.

— Aş vrea numai să-l salut, înainte de a pleca, spuse el pe un ton amabil. Sper să nu te superi că am venit numai pentru cîteva minute, o să te rog să mă scuzi că nu rămîn la cină. Am nişte treburi urgente de rezolvat... mă înţelegi.

— Desigur, replică Dunross. Regret că nu poţi rămîne.

Nici unul din cei doi bărbaţi nu lăsă să i se citească ceva pe chip. Numai în ochi. Se citea în ochii lor. Ura. Furia. Profunzimea acestora o şocă pe Casey.

— Să-l rugaţi pe Ian Dunross să vă arate Galeria Lungă, îi spunea Gornt. Am auzit că sînt acolo cîteva portrete excelente. Eu nu am fost niciodată în Galeria Lungă. Numai în sala de biliard.

Ea simţi un fior pe spinare, în timp ce el se uită din nou la Dunross şi acesta îi întoarse privirea.

— Întrevederea de azi dimineaţă, spuse Casey, cu mintea limpede acum, considerînd că e mai bine să lămurească totul pe loc, în faţa lui Dunross. Cînd a fost aranjată ?

— Acum vreo trei săptămîni. Credeam că sînteţi mîna lui dreaptă, mă surprinde că nu v-a pomenit de ea.

— Linc este tai-panul nostru, domnule Gornt. Eu lucrez pentru el. Nu trebuie să-mi spună totul, preciză ea, mai calmă acum. Ar fi trebuit să-mi spună, domnule Gornt ? Vreau să spun, era important ?

— S-ar putea să fie. Da. Am confirmat, oficial, că noi putem depăşi orice ofertă pe care v-o face Struan. Orice ofertă.

Gornt îi aruncă iarăşi o privire tai-panului. Glasul îi deveni puţin mai dur.

— Ian, am vrut să-ţi spun personal că sîntem pe aceeaşi pistă.

— Pentru asta ai venit ?

— Unul din motive.

— Şi celălalt ?

— De plăcere.

— De cînd îl cunoşti pe domnul Bartlett ?

— De vreo şase luni. De ce ?

Dunross ridică din umeri, apoi se uită la Casey, și din glasul, chipul și atitudinea lui ea nu reuși să deslușească nimic altceva decît bunăvoință.

— Nu știai nimic despre negocierile cu *Rothwell-Gornt* ?

Ea dădu negativ din cap, cu toată sinceritatea, uimită de iscusința cu care Bartlett plănuise totul, cu bătaie lungă.

— Nu. Sînt în curs negocieri, domnule Gornt ?

— Aș zice că da, zîmbi Gornt.

— În cazul ăsta, vom vedea, nu-i așa ? spuse Dunross. Vom vedea cine face cea mai bună afacere. Mulțumesc că mi-ai spus personal, deși nu era necesar. Știam, bineînțeles, că și tu vei fi interesat. Nu-i nevoie să subliniezi asta.

— De fapt, există un motiv foarte valabil, răspunse Gornt pe un ton tăios. Nici domnul Bartlett, nici această doamnă nu au cum să știe cît de vital este pentru tine *Par-Con*. M-am simțit dator să le atrag personal atenția. Și ție. Și, desigur, să te felicit.

— De ce e vital ? întrebă Casey, interesată acum.

— Fără afacerea cu *Par-Con* și mișcarea de capital căreia aceasta îi va da naștere, *Compania Struan* se va prăbuși, s-ar putea ușor prăbuși în cîteva luni.

Dunross rîse, iar cei care trăgeau pe ascuns cu urechea se înfiorară și ridicară tonul propriei lor conversații cu un decibel, îngroziți la gîndul că *Struan* ar putea să fie ruinată, și întrebîndu-se în același timp Ce afacere ? *Par-Con* ? E cazul să vindem sau să cumpărăm ? Acțiuni *Struan* sau *Rothwell-Gornt* ?

— Nici o șansă de așa ceva, spuse Dunross. Absolut nici una !

— Eu cred că există o mare șansă, tonul lui Gornt se schimbă. Oricum, cum spui chiar tu, vom vedea.

— Da, vom vedea, pînă atunci... Dunross se opri căci o văzu pe Claudia apropiindu-se de ei, stînjenită.

— Scuză-mă, tai-pan, zise ea, s-a primit legătura cu Londra, pe care ai cerut-o personal.

— Mulțumesc, Dunross se întoarse și îi făcu semn lui Penelope, care veni de îndată. Penelope, te rog ocupă-te de Quillan și de domnișoara Tcholok. Eu am un telefon. Quillan nu stă la cină, are treburi urgente.

Le făcu vesel cu mîna şi se îndepărtă. Casey remarcă graţia felină cu care se mişca.

— Nu rămîi la cină ? spunea Penelope, uşurarea ei fiind evidentă, deşi încerca s-o ascundă.

— Nu. Îmi pare rău că v-am deranjat sosind atît de brusc, după ce am refuzat invitaţia voastră amabilă. Din păcate, nu pot să stau.

— Păi, atunci... vreţi să mă scuzaţi o clipă, mă întorc imediat.

— Nu-ţi fă griji în privinţa noastră, spuse Gornt blînd. Ne descurcăm singuri. Încă o dată, îmi pare rău de deranj... Arăţi minunat, Penelope. Nu te schimbi deloc.

Ea îi mulţumi, iar Gornt o lăsă să plece. Răsuflînd uşurată, se îndreptă spre Claudia Chen, care aştepta în apropiere.

— Sînteţi un om ciudat, spuse Casey. Într-o clipă, război, în clipa următoare, tot numai farmec.

— Noi, englezii, avem reguli, de pace şi de război. Numai pentru că deteşti pe cineva nu înseamnă să-l înjuri, să-l scupi în faţă sau să-i jigneşti soţia, Gornt îi zîmbi. Ce-ar fi să mergem să-l căutăm pe domnul Bartlett al dumneavoastră ? După aceea chiar trebuie să plec.

— De ce i-aţi făcut asta ? Tai-panului ? Provocarea la luptă, treaba cu „vital" ? Asta a fost aruncarea oficială a mănuşii, nu-i aşa ? În public.

— Viaţa e un joc, spuse el. Toată viaţa e un joc, iar noi englezii îl jucăm cu reguli diferite de ale voastre, ale americanilor. Da. Iar viaţa e făcută să te bucuri de ea. Ciranoush... ce nume frumos aveţi. Îmi permiteţi să-l folosesc ?

— Da, răspunse ea după o pauză. Dar de ce aţi lansat tocmai acum provocarea ?

— Acum era momentul. Nu am exagerat în privinţa importanţei voastre pentru *Compania Struan*. Mergem să-l căutăm pe domnul Bartlett al dumneavoastră ?

Era a treia oară că spunea domnul Bartlett *al dumneavoastră*, gîndi ea. Vrea să tatoneze terenul sau să mă întărîte ?

— Sigur, de ce nu ? o luă spre grădină, conştientă de privirile, deschise şi ascunse, ale celorlalţi oaspeţi, primejdia dîndu-i o senzaţie plăcută. Întotdeauna vă faceţi intrarea în mod atît de teatral ?

Gornt rîse.

— Nu. Iartă-mă dacă am fost nepoliticos, Ciranoush, dacă te-am supărat.

— Te referi la întrevederea privată cu Linc ? Nu m-a supărat. Linc a fost foarte dibaci abordînd opoziţia fără ştirea mea. Asta mi-a dat o libertate de acţiune pe care altminteri nu aş fi avut-o în dimineaţa asta.

— A, deci nu te deranjează că nu a avut încredere în tine să-ţi spună ?

— Aici nu e vorba de încredere. Şi eu îi ascund deseori lui Linc unele lucruri, pînă la momentul potrivit, ca să-l protejez. În mod evident, el face acelaşi lucru pentru mine. Linc şi cu mine ne înţelegem unul pe celălalt. Sau cel puţin cred că eu îl înţeleg pe el.

— Atunci spune-mi cum să închei o afacere.

— Întîi trebuie să ştiu ce vrei. În afară de capul lui Dunross.

— Nu-i vreau capul, sau moartea, nimic de genul ăsta, ci doar sfîrşitul *Casei lor Nobile*. Cînd *Compania Struan* va fi distrusă, noi devenim *Nobila Casă*, chipul i se înăspri. Atunci toţi strigoii vor putea să doarmă.

— Vorbeşte-mi despre ei.

— Acum nu-i momentul, Ciranoush, deloc. Sînt prea multe urechi ostile. Povestea asta va fi numai pentru tine.

Erau acum în grădină, unde adia o briză blîndă, iar cerul nopţii era plin de stele. Linc Bartlett nu se afla pe această terasă, aşa încît coborîră pe scara albă de piatră, printre alţi oaspeţi, pînă la terasa de jos, spre potecile ce străbăteau pajiştea. Aici fură opriţi.

— Bună, Quillan, ce surpriză plăcută.

— Bună, Paul. Domnişoară Tcholok, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Paul Havergill. Paul conduce acum *Victoria Bank.*

— Numai temporar, domnişoară Tcholok, din cauză că directorul nostru e în concediu de boală. Eu mă voi retrage peste cîteva luni.

— Spre regretul nostru, spuse Gornt, după care făcu prezentările cu restul grupului.

Lady Joanna Temple-Smith, o femeie de cincizeci şi ceva de ani, înaltă şi cu faţa întinsă, apoi Richard Kwang şi soţia sa Mai-ling.

— Richard Kwang este președinte la *Ho-Pak*, una din cele mai bune bănci chinezești ale noastre.

— În domeniul bancar, noi sîntem toți competitori amicali, domnișoară, bineînțeles cu excepția lui *Blacs*, spuse Havergill.

— Poftim ? întrebă Casey.

— *Blacs* ? O, asta e porecla pentru *Bank of London, Canton and Shanghai*. Or fi ei mai mari decît noi și cu vreo lună mai vîrstnici, dar noi sîntem cea mai bună bancă de aici, domnișoară...

— *Blacs* sînt bancherii mei, îi spuse Gornt lui Casey. Mă împac foarte bine cu ei. Sînt bancheri de primă mînă.

— De a doua, Quillan.

Gornt se întoarse iarăși către Casey :

— Noi avem o vorbă aici, că *Blacs* e formată din gentlemeni care încearcă să fie bancheri, iar cei de la *Victoria* sînt bancheri care încearcă să fie gentlemeni.

Casey rîse. Ceilalți zîmbiră politicos.

— Toți sînteți în competiție amicală, domnule Kwang? întrebă ea.

— O, da. Noi n-am îndrăznit să ne confruntăm cu *Blacs* sau cu *Victoria*, spuse Richard Kwang curtenitor. Era un bărbat scund și îndesat, de vîrstă mijlocie, cu părul negru înspicat cu alb, un surîs plăcut, și vorbea o engleză perfectă. Am auzit că *Par-Con* va investi în Hong Kong, domnișoară Tchelek .

— Sîntem aici ca să vedem cum stau lucrurile, domnule Kwang. Încă nu s-a stabilit nimic, răspunse ea, trecîndu-i cu vederea pronunțarea greșită a numelui ei.

Gornt își coborî glasul.

— Numai între noi, să știți că le-am spus și domnului Bartlett și domnișoarei Tcholok că eu pot depăși orice ofertă pe care ar face-o *Struan*. *Blacs* mă sprijină sută la sută. Și am și alți bancheri prieteni. Sper că *Par-Con* va studia toate posibilitățile înainte de a se angaja la ceva.

— Cred că asta ar fi cel mai înțelept, spuse Havergill. Bineînțeles că *Struan* e în avantaj.

— *Blacs* și cea mai mare parte a Hong Kongului n-ar fi de acord cu tine, zise Gornt.

— Sper să nu ajungeți la o înfruntare, Quillan. *Compania Struan* e principalul nostru client.

Richard Kwang spuse :

— În orice caz, domnișoară Tchelek, ar fi bine să avem aici o mare companie americană precum *Par-Con*. Bine pentru dumneavoastră, bine pentru noi. Să sperăm că se va găsi o înțelegere care să-i convină *Par-Con*-ului. Dacă domnul Bartlett are nevoie de vreun ajutor...

Bancherul îi întinse cartea lui de vizită. Ea o luă, își deschise poșeta de mătase și i-o oferi pe a ei cu la fel de mare rapiditate, căci venise pregătită pentru schimbul imediat de cărți de vizită, care în Asia e obligatoriu și ține de bunele maniere. Bancherul chinez se uită la ea, apoi miji ochii.

— Îmi pare rău că nu am și eu carte de vizită tradusă în caractere, spuse ea. Bancherii noștri în America sînt *First Central New York* și *California Merchant Bank and Trust Company*, Casey le menționă cu mîndrie, căci cu siguranță că, împreună capitalul acestor giganți ai lumii bancare depășea 15 miliarde. M-aș bu..., se opri, uimită de atitudinea brusc glacială a celor din jur. S-a întîmplat ceva ?

— Da și nu, spuse Gornt după un moment. *First Central New York Bank* nu e deloc populară aici.

— De ce ?

Havergill spuse disprețuitor :

— S-au dovedit a fi o adunătură... adică, așa spunem noi englezii la o bandă de ticăloși, domnișoară,... *First Central New York* a făcut niște afaceri aici înainte de război, apoi s-a extins pe la mijlocul anilor patruzeci, cînd cei de la *Victoria* și alte instituții britanice abia ne repuneam pe picioare. În patruzeci și nouă, cînd președintele Mao l-a azvîrlit pe Ciang Kai-și de pe continent în Taiwan, trupele lui Mao au fost comasate la frontiera noastră, la numai cîteva mile în nord de Noile Teritorii. Exista riscul ca acele hoarde să dea năvală și să invadeze Colonia. Mulți au luat-o la sănătoasa, nici unul dintre noi, bineînțeles, însă chinezii au plecat toți care au putut. Fără nici un avertisment, *First Central New York* a cerut înapoi toate împrumuturile, și-a plătit depunătorii, și-a închis porțile și a șters-o, totul în numai o săptămînă.

— Nu știam, spuse Casey, uimită.

— Erau o adunătură de nemernici lași, draga mea, scuză-mi expresia, zise Lady Joanna cu dispreț fățiș. Bine-

înţeles, ei au fost *singura* bancă ce a dat bir cu fugiţii. Dar erau de fapt... eh, la ce te poţi aştepta, draga mea ?

— Probabil la ceva mai bun, Lady Joanna, spuse Casey, furioasă pe vicepreşedintele care se ocupa de contul lor, pentru că nu îi prevenise. Poate că au avut nişte circumstanţe atenuante, domnule Havergill. Împrumuturile erau substanţiale ?

— La momentul acela, din păcate da, foarte. Banca a ruinat un mare număr de întreprinderi şi de oameni, a cauzat imens de multă umilire şi durere. Totuşi, spuse el zîmbind, noi am beneficiat cu toţii de pe urma plecării lor. Acum vreo doi ani au avut neruşinarea să facă o cerere la secretarul financiar pentru o nouă autorizaţie ! Richard Kwang adăugă jovial : Dar asta e o autorizaţie care ştiu că nu va fi reînnoită niciodată ! Vedeţi, domnişoară Tchelek, toate băncile străine funcţionează pe baza unei autorizaţii de un an, care se reînnoieşte. Cu siguranţă că ne descurcăm foarte bine şi fără ăia, de fapt fără nici o bancă americană. Sînt aşa nişte... În fine, veţi constata, domnişoară K.C., că *Victoria, Blacs* sau *Ho-Pak*, poate toate trei pot satisface perfect toate necesităţile *Par-Con*-ului. Dacă dumneavoastră şi domnul Bartlett aţi vrea să staţi de vorbă...

— Aş fi bucuroasă să vă fac o vizită, domnule Kwang. Să zicem mîine ? La început eu mă ocup de toate chestiunile noastre bancare. Poate în cursul dimineţii ?

— Da, sigur că da. Veţi constata că sîntem competitivi, spuse Richard Kwang imperturbabil. La zece ?

— Excelent. Noi stăm la „*V and A*“, în Kowloon. Dacă ora zece nu vă convine, anunţaţi-mă, spuse ea. Mă bucur că v-am cunoscut personal şi pe dumneavoastră, domnule Havergill. Presupun că întîlnirea noastră de mîine e valabilă ?

— Desigur. La patru, nu-i aşa ? Abia aştept să stau de vorbă pe îndelete cu domnul Bartlett, şi cu tine, desigur, draga mea.

Era un bărbat înalt şi slab şi ea îi observă privirea ridicîndu-se de pe decolteul ei. Îşi înăbuşi aversiunea instantanee. S-ar putea să am nevoie de el şi de banca lui, îşi spuse ea.

— Mulţumesc, răspunse ea cu exact atîta deferenţă cîtă se cerea şi apoi îşi îndreptă farmecele asupra lui Lady Joanna. Ce rochie frumoasă, spuse ea, deşi în sinea ei îi

displăcea profund, la fel ca şi şiragul de perle mici ce înconjura gîtul uscăţiv al femeii.

— O, îţi mulţumesc, draga mea. Şi a ta e tot de la Paris ?

— Indirect. E un model Balmain, dar am cumpărat-o la New York.

Îi zîmbi soţiei lui Richard Kwang, o cantoneză mărunţică, voinică şi bine conservată, cu o coafură complicată, o piele foarte pală şi ochi înguşti. Purta un imens pandantiv din jad imperial şi un inel cu un diamant de şapte carate.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă Kwang, spuse ea, impresionată de bogăţia pe care o reprezentau acele bijuterii. Noi îl căutăm pe Linc Bartlett. L-aţi văzut cumva ?

— Nu l-am văzut de mai de mult. Cred că a intrat în aripa de est, răspunse Havergill. Mi se pare că e un bar acolo. Era cu Adryon, fiica lui Dunross.

— Adryon s-a făcut o fată foarte drăguţă, spuse Lady Joanna. Fac o pereche foarte reuşită împreună. E un bărbat fermecător domnul Bartlett. Nu e însurat, nu-i aşa, dragă ?

— Nu, răspunse Casey, la fel de afabil, adăugînd-o pe Lady Joanna Temple-Smith pe lista ei de persoane nesuferite. Linc nu e căsătorit.

— În curînd o să pună cineva mîna pe el, ţineţi minte ce vă spun. Cred că Adryon e nebună după el. Poate ţi-ar face plăcere să vii la ceai joi, draga mea ? Aş vrea să le cunoşti pe cîteva dintre fete. E ziua cînd se întruneşte Clubul nostru al Celor de Peste Treizeci de Ani.

— Mulţumesc, spuse Casey. Nu mă încadrez ca vîrstă, dar mi-ar face plăcere să vin.

— O, iartă-mă, draga mea ! Am presupus... O să trimit o maşină să te ia. Quillan, rămîi la cină ?

— Nu, nu pot. Am treburi urgente.

— Păcat, Lady Joanna zîmbi dezgolindu-şi dinţii stricaţi.

— Dacă vreţi să ne scuzaţi. Trebuie să-l găsim pe Bartlett şi după aceea eu trebuie să plec. Ne vedem sîmbătă, Gornt o luă pe Casey de braţ şi o trase după sine.

Ceilalţi îi priviră îndepărtîndu-se.

— E destul de atrăgătoare, un stil cam vulgar, nu-i așa ? spuse Lady Joanna. Chuluk. Asta-i un nume din Europa Centrală, nu ?

— Posibil. Ar putea fi din Orientul Mijlociu, Joanna, cine știe, poate turcesc, poate de prin Balcani... Havergill se întrerupse. A, înțeleg ce vroiai să spui. Dar nu, nu cred. Nu arată deloc a evreică.

— În ziua de azi cine își mai dă seama ? S-ar putea să-și fi aranjat nasul... În ziua de azi se fac lucruri nemaipomenite, nu-i așa ?

— Nu m-am gîndit nici o clipă să mă uit. Hîm ! Crezi tu ?

Richard Kwang îi dădu cartea de vizită a lui Casey soției sale, care o citi imediat și îi înțelese uimirea.

— Paul, pe cartea ei de vizită scrie trezorier și vicepreședinte al societății... e destul de impresionant, nu crezi ? *Par-Con* e o companie mare.

— E, dragă prietene, ei sînt americani. În America se fac tot soiul de lucruri extraordinare. Precis că nu e decît un titlu și nimic mai mult.

— Ca să-i salveze reputația amantei sale ? întrebă Joanna.

12

Ora 21.00.

Tacul de biliard lovi bila albă, care porni pe masa verde și îi făcu vînt celei roșii într-una din pungile îndepărtate, oprindu-se cu precizie în spatele altei bile roșii. Adryon aplaudă încîntată.

— O, Linc, a fost grozav ! Eram convinsă că numai te lauzi. Mai fă-o o dată !

Linc Bartlett zîmbi și el.

— Pe un dolar că cea roșie face înconjurul mesei și intră în punga aia, iar cea albă se oprește aici.

Însemnă punctul cu cretă.

— S-a făcut !

Se aplecă peste masă şi ochi, iar bila albă se opri la un milimetru de semnul făcut de el, în timp ce cea roşie cădea în pungă.

— *Ayeeyah !* Nu am la mine un dolar. Ei drăcie ! Poţi să-ţi rămîn datoare ?

— O doamnă, oricît de frumoasă, trebuie să-şi plătească datoriile de joc pe loc.

— Ştiu. Aşa spune şi tata. Poţi să-ţi plătesc mîine ?

El o privi, bucurîndu-se de prezenţa ei, încîntat că îndemînarea lui o încîntase. Fata purta o fustă neagră, lungă pînă la jumătatea genunchiului şi o splendidă bluză de mătase. Avea picioare lungi, foarte lungi, desăvîrşite.

— Nu.

El se prefăcu indispus, iar apoi izbucniră amîndoi în rîs în încăperea uriaşă, unde becurile luminau puternic doar masa mare de biliard, restul încăperii fiind cufundat într-o penumbră intimă, cu excepţia fîşiei de lumină ce pătrundea pe uşa deschisă.

— Joci nemaipomenit de bine, spuse ea.

— Să nu spui nimănui, dar în armată mi-am cîştigat existenţa jucînd biliard.

— În Europa ?

— Nu. În Pacific.

— Tatăl meu a fost pilot de vînătoare. A doborît şase avioane înainte de a fi doborît şi el şi de a nu mai putea zbura.

— Cred că asta îl făcea să fie un as, nu-i aşa ?

— Tu ai participat la debarcările alea înfiorătoare împotriva japonezilor ?

— Nu. Eu eram la construcţii. Noi veneam după ce totul se linişte a.

— O !

— Am construit baza, terenuri de aterizare în Guadalcanal şi pe insule în tot Pacificul. Războiul pe care l-am făcut eu a fost uşor, nimic în comparaţie cu al tatălui tău.

Ducîndu-se să pună tacul la loc în rastel îl încercă pentru prima oară un sentiment de părere de rău că nu fusese în infanteria marină. Expresia fetei cînd îi spusese că a fost la construcţii îl făcu să se simtă lipsit de bărbăţie.

— Ar trebui să ne ducem să ne uităm după prietenul tău. Poate că a venit deja.

— Nu e important. Nu e chiar prietenul meu, l-am cunoscut numai de vreo săptămînă, la petrecerea unei prietene. Martin e ziarist la *China Guardian*. Nu e iubitul meu.

— Toate tinerele domnişoare englezoaice vorbesc la fel de deschis despre iubiţii lor ?

— Datorită anticoncepţionalelor. Ele ne-au eliberat pentru totdeauna de servitutea masculină. Acum sîntem egale !

— Sînteţi, oare ?

— Eu sînt.

— Atunci eşti norocoasă.

— Da, ştiu că sînt foarte norocoasă, îl privi lung. Tu cîţi ani ai, Linc ?

— Sînt bătrîn.

Puse cu zgomot tacul la loc în rastel. Era pentru prima oară în viaţa lui că nu voia să-şi spună vîrsta. Fir-ar să fie, gîndi el, avînd o senzaţie ciudată de nelinişte. Ce-i cu tine ? Nimic. Nu-i nimc. Sau e ?

— Eu am nouăsprezece, tocmai spunea ea.

— Cînd e ziua ta ?

— Pe 27 octombrie. Sînt în Scorpion. Dar a ta cînd e ?

— Pe 1 octombrie.

— Nu se poate ! Spune-mi cinstit !

— Să mor eu dacă nu-i aşa.

Ea bătu încîntată din palme.

— Asta e grozav ! Tata e pe zece. E grozav, un semn bun.

— De ce ?

— O să vezi.

Veselă, îşi deschise poşeta, scoţînd un pachet de ţigări boţit şi o brichetă de aur plată. El îi luă bricheta să îi ofere foc, dar nu se aprinse. Mai încercă o dată şi încă o dată, dar tot nimic.

— S-o ia naiba, spuse ea. Drăcia asta n-a mers niciodată bine, dar o am de la tata şi ţin la ea. E drept că am scăpat-o de cîteva ori pe jos.

El studie bricheta, suflă în fitil şi meşteri puţin.

— Tot n-ar trebui să fumezi.

— Asta-mi spune mereu şi tata.

— Are dreptate.

— Da. Dar deocamdată îmi place să fumez. Cîţi ani ai, Linc ?

— Patruzeci.

— O! el îi citi uimirea pe chip. Deci eşti de o vîrstă cu tata! Sau aproape. El are patruzeci şi unu.

— Au fost doi ani buni, aruncă Linc pe un ton sec, spunîndu-şi în sinea lui: Oricum o iei, Adryon, sînt destul de bătrîn ca să-ţi fiu tată.

Ea se încruntă iarăşi.

— Ciudat, nu păreţi deloc de aceeaşi vîrstă, apoi adăugă grăbită: Peste doi ani o să am douăzeci şi unu, şi practic o să încep să îmbătrînesc. Nu-mi pot imagina că o să am douăzeci şi cinci, treizeci, ca să nu mai vorbesc de patruzeci de ani... Doamne, cred că aş prefera să mor.

— Da, la douăzeci şi unu eşti bătrîn, al naibii de bătrîn, spuse el, gîndindu-se: De mult nu ai mai stat cu cineva atît de tînăr, ai grijă, fata asta e dinamită, scăpără bricheta şi o aprinse, ce ştii tu!

— Mulţumesc, spuse ea, trăgînd din ţigară ca să nu se stingă. Tu nu fumezi?

— Nu, acum nu. Am fumat, dar Casey mi-a tot trimis articole ilustrate despre cancer şi fumat, pînă cînd m-am convins. E cert că acum mi-e mai uşor la golf, la tenis şi..., zîmbi. Şi la tot felul de sporturi.

— Casey e superbă. Chiar este vicepreşedinta ta?

— Da.

— O să... Aici o să fie greu pentru ea. Bărbaţilor nu le va plăcea deloc să trateze cu ea.

— La fel se întîmplă şi în America. Dar încep să se obişnuiască. Noi am creat *Pan-Con*-ul, în şase ani. Casey se pricepe să lucreze ca cei mai buni dintre ei.

— E amanta ta?

El luă o înghiţitură de bere.

— Toate domnişoarele englezoaice vorbesc aşa pe şleau?

— Nu, răspunse ea rîzînd. Eram doar curioasă. Toată lumea spune... toată lumea bănuieşte că e.

— Chiar aşa?

— Da. Toată societatea hongkongheză nu vorbeşte decît despre voi, iar seara asta va pune capac. V-aţi făcut amîndoi o intrare foarte remarcată, ca să nu mai vorbim de avionul tău particular, de armele de contrabandă şi de faptul că ea, Casey, a fost ultimul european care l-a văzut pe John Chen, din cîte spuneau ziarele. Mi-a plăcut interviul tău.

— Ei, acei tică... tipii ăia de la ziar mă aşteptau în uşă azi după-masă. Am încercat să fiu scurt şi incisiv.

— *Par-Con* chiar valorează o jumătate de miliard de dolari ?

— Nu. Vreo trei sute de milioane, dar în curînd va fi o companie de un miliard de dolari. Da, curînd.

O văzu cum se uită la el cu ochii aceia verzi-cenuşii, cu o privire deschisă, atît de matură şi totuşi atît de tînără.

— Eşti un om foarte interesant, Linc Bartlett. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Şi tu îmi placi. La început nu. Am ţipat ca din gură de şarpe cînd tata mi-a spus că trebuie să mă ocup de tine un timp, să-ţi prezint lumea. Nu m-am achitat prea bine de datorie, nu-i aşa ?

— A fost splendid.

— Hai, fii serios, zîmbi şi ea. Te-am monopolizat complet.

— Nu-i adevărat. L-am cunoscut pe Christian Toxe, editorul, pe Richard Kwang şi pe cei doi americani de la Consulat. Lannan, parcă îl chema pe unul.

— Langan. Edward Langan. E drăguţ. Nu am reţinut numele celuilalt. De fapt nu îi cunosc prea bine, au fost doar la curse cu noi. Christian e plăcut, iar soţia lui e grozavă. Ea e chinezoaică, aşa că nu e aici în seara asta.

Bartlett se încruntă.

— Fiindcă e chinezoaică ?

— A fost invitată, dar ştiam că n-o să vină. E o chestiune de cinste a obrazului. Pentru a salva obrazul soţului ei. Lumea bună nu aprobă căsătoriile mixte.

— Să te căsătoreşti cu băştinaşi ?

— Cam aşa ceva, ridică din umeri. O să vezi şi tu. Hai mai bine să-ţi mai fac cunoştinţă cu cîţiva oaspeţi, căci, dacă nu, va fi vai de mine !

— Ce ai zice de Havergill, bancherul ? Ce părere ai de el ?

— Tata îl consideră pe Havergill un neghiob.

— Atunci, pe legea mea, e un neghiob de douăzeci şi două de carate !

— Excelent ! spuse ea şi rîseră împreună.

— Linc ?

Întoarseră amîndoi capul spre cele două siluete care se conturau în fîşia de lumină dinspre uşă. El recunoscu

imediat vocea şi silueta lui Casey, dar nu ştia cine e bărbatul. De unde se găseau ei, era greu să distingă ceva, avînd lumina în faţă.

— Bună, Casey, cum merge ?

O luă pe Adryon, cu nonşalanţă de braţ, conducînd-o spre cei doi.

— I-am arătat lui Adryon cum se joacă biliard.

Adryon rîse.

— Ce modestie ! E nemaipomenit la biliard, Casey, nu-i aşa ?

— Da. A, Linc. Quillan Gornt voia să te salute înainte de a pleca.

— Brusc, Adryon încremeni pe loc şi se făcu albă la faţă. Linc se opri şi el, uimit.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă el.

— Bună seara, domnule Bartlett, spuse Gornt, apropiindu-se de ei şi intrînd în cercul de lumină. Bună, Adryon.

— Ce căutaţi aici ? spuse ea cu glas pierit.

— Am venit doar pentru cîteva minute.

— L-aţi văzut pe tata ?

— Da.

— Atunci plecaţi. Plecaţi şi lăsaţi în pace casa asta, spuse Adryon cu acelaşi glas.

Bartlett o privea cu ochii mari.

— Ce naiba se petrece aici ?

Gornt răspunse calm :

— E o poveste lungă. Mai poate să aştepte pînă mîine, sau pînă săptămîna viitoare. Voiam doar să confirm invitaţia la cină pentru marţi, şi, dacă sînteţi liberi în weekend, poate vreţi să ieşim la o plimbare cu iahtul meu. Duminică, dacă e vreme bună.

— Mulţumim. În principiu da, dar am putea să confirmăm mîine ? întrebă Bartlett, încă intrigat de atitudinea lui Adryon.

— Adryon, spuse Gornt blînd, Annagrey pleacă săptămîna viitoare, şi mi-a spus să te rog să-i dai un telefon.

Adryon nu răspunse, privindu-l în continuare cu ochi mari, şi Gornt adăugă către ceilalţi doi :

— Annagrey este fiica mea. Ele sînt bune prietene, au fost aproape tot timpul la aceleaşi şcoli. Annagrey pleacă la universitate în California.

— Da ? Dacă putem să o ajutăm cu ceva... zise Casey.

— E drăguţ din partea voastră, răspunse Gornt. O să o cunoaşteţi marţi. Putem vorbi despre asta atunci. Acum vă spun la re...

Uşa din celălalt capăt al sălii de biliard se deschise. În ea apăru Dunross. Gornt zîmbi şi îşi întoarse iarăşi atenţia spre ei.

— Noapte bună. domnule Bartlett, Ciranoush. Ne vedem marţi. Noapte bună, Adryon.

Făcu o scurtă plecăciune în faţa lor, după care traversă încăperea şi se opri.

— Noapte bună, Ian, spuse el politicos. Mulţumesc pentru ospitalitate.

— Noapte bună, răspunse Dunross la fel de politicos, şi se dădu la o parte, cu un uşor zîmbet pe buze.

Îl urmări pe Gornt cu privirea pînă ce acesta ieşi pe uşa principală, apoi îşi întoarse atenţia către sala de biliard.

— E aproape timpul să se servească cina, spuse el cu glas calm, şi cald. Cred că sînteţi cu toţii morţi de foame. Eu unul sînt.

— Ce... ce a vrut ? întrebă Adryon cu voce tremurată.

Dunross se apropie de ea cu un zîmbet pe chip, liniştind-o.

— Nimic. Nimic important, scumpa mea. Quillan s-a mai îmblînzit la bătrîneţe.

— Eşti sigur ?

— Sigur, o cuprinse cu braţul şi o îmbrăţişă uşor. Nu-i nevoie să-ţi frămînţi căpşorul tău drăguţ.

— A plecat ?

— Da.

Bartlett avu de gînd să spună ceva, dar se opri instantaneu văzînd privirea ce i-o aruncă Dunross peste capul lui Adryon.

— Da, totul e în regulă. scumpa mea, spuse Dunross îmbrăţişînd-o iarăşi uşor pe Adryon, iar Bartlett o văzu cum se ghemuieşte în cercul cald al acelor braţe. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Linc îmi arăta cum joacă el biliard şi deodată... A apărut atît de brusc. A fost ca o arătare.

— Şi pe mine ai fi putut să mă dobori cu o pană, cînd a apărut aşa, ca Zîna Rea, Dunross rîse, apoi adăugă pentru Bartlett şi Casey : lui Quillan îi plac scenele teatrale, apoi către Bartlett : Noi doi o să mai discutăm despre asta după cină.

— Desigur, spuse Bartlett, remarcînd că ochii nu-i surîdeau deloc.

Se auzi sunînd gongul pentru cină.

— Of, slavă Domnului ! zise Dunross. Haideţi să mergem, în sfîrşit se dă de mîncare. Casey, tu eşti la masa mea.

Rămase cu braţul pe după umerii lui Adryon, tandru, conducîndu-i paşii spre lumină. Casey şi Bartlett veneau în urma lor.

* *

Gornt se urcă la volanul Rolls-Royce-ului Silver Cloud negru, pe care îl parcase chiar în faţa Casei Mari. Era o noapte plăcută, deşi umiditatea crescuse iarăşi. Se simţea foarte mulţumit de sine. Şi acum la cină cu Jason Plumm ! îşi spuse el. Dacă tipul ăla se angajează, Dunross e ca şi terminat, iar eu devin proprietarul acestei case şi al *Companiei Struan*, cu tot calabalîcul ! Nici că s-ar fi putut mai bine : întîi Casey şi Ian aproape în acelaşi timp, şi totul etalat în faţa lui şi în faţa ei. Apoi Havergill şi Richard Kwang împreună. Apoi Bartlett în sala de biliard, şi pe urmă din nou Ian. Perfect ! Acum Ian e incitat, Bartlett e incitat, Havergill, Richard Kwang şi la fel şi Plumm. Ha ! De-ar şti ei. Totul e perfect. Cu excepţia lui Adryon. Îmi pare rău de ea. Păcat că şi copiii trebuie să moştenească duşmăniile părinţilor. Dar aşa e viaţa. *Joss*. Păcat că ea nu vrea să iasă în lume ci să părăsească Hong Kongul, ca Annagrey, măcar pînă ce Ian Dunross şi cu mine ne vom încheia definitiv socotelile. Aş prefera să nu fie aici să-l vadă zdrobit, şi nici Penelope. *Joss* dacă ele sînt aici, *joss* dacă nu sînt. Aş vrea ca el să fie aici cînd voi pune stăpînire pe boxa lui de la curse, pe locul lui în toate consiliile, în toate sinecurile, în adunarea legislativă. O, da, curînd toate vor fi ale mele. O dată cu invidia întregii Asii. Rîse. Da, da. Era şi timpul.

Atunci toţi strigoii vor putea să doarmă. Fie ei blestemaţi de strigoi ! Răsuci cheia în contact, pornind motorul, savurînd luxul tapiţeriei de piele veritabilă şi al lemnului şlefuit, aroma bogată şi aparte. Apoi băgă în viteză şi coborî aleea, trecînd pe lîngă parcarea unde se aflau celelalte maşini, pînă la uriaşa poartă principală din fier forjat, cu armele Struanilor pe ea. Se opri ca să treacă maşinile care circulau pe şosea şi zări în retrovizoare Casa Mare. Înaltă, întinsă, cu ferestrele luminate strălucitor, primitoare. Curînd vei fi a mea, îşi spuse el. O să dau aici petreceri cum n-a mai văzut şi nici nu va mai vedea vreodată Asia. Cred că mi-ar trebui şi o amfitrioană. Poate americanca ? Chicoti.

— Ah. Ciranoush, ce nume adorabil, spuse el cu voce tare, cu acelaşi glas voalat cu care îi rostise mai devreme numele.

Treaba asta ar fi uşor de realizat. Ajunge să foloseşti manierele de pe vechiul continent, nişte vin bun, o mîncare uşoară, dar excelentă, şi răbdare. Combinate cu cel mai ales rafinament masculin englezesc, aristocratic, cu vorbe frumoase, şi tipa va fi a ta, unde şi cînd vrei. Iar apoi, dacă ştii să alegi momentul potrivit, poţi să foloseşti şi o engleză de mahala, un pic de grosolănie bine cumpănită, şi vei dezlănţui în ea pasiuni ascunse, pe care nici un bărbat nu i le cunoaşte. Dacă eu nu mă înşel, are mare nevoie de un bărbat care să ştie cum să o ia. Aşadar, sau Bartlett nu face faţă, sau nu sînt amanţi, cum se sugera în raportul confidenţial. Interesant. Dar tu chiar o vrei ? Ca jucărie, poate. Ca unealtă, cu siguranţă. Ca amfitrioană nu, e prea băgăreaţă. Drumul era acum liber, aşa încît ieşi pe poartă şi o luă la vale pînă la intersecţie, coti la stînga, şi curînd se afla pe Peak Road, coborînd panta abruptă spre Magazine Gap unde se găsea apartamentul lui Plumm. După cina cu acesta, trebuia să meargă la o întîlnire, apoi în Wanchai, la unul din apartamentele sale private şi la calda îmbrăţişare a lui Mona Leung. Pulsul i se acceleră la gîndul stilului ei violent de a face dragoste, al urii ei abia disimulate faţă de el şi faţă de toţi *quai loh*, aflată în permanent conflict cu gustul ei pentru lux, apartamentul închiriat pentru ea şi modesta sumă de bani pe care i-o dădea el lunar.

— Niciodată să nu le dai bani destui, îl învăţase mai de mult tatăl său, William. Haine, bijuterii, vacanţe, e în regulă. Dar nu prea mulţi bani. Controlează-le cu dolari. Şi să nu crezi niciodată că te iubesc de dragul tău. Nu e cazul. Numai banii tăi contează şi vor conta vreodată. În ascuns, ele te vor dispreţui întotdeauna. Ceea ce mi se pare destul de corect, dacă stai să te gîndeşti. Noi nu sîntem chinezi şi nu vom fi niciodată.

— Nu există niciodată vreo excepţie ?

— Nu cred. Nu pentru un *quai loh*, fiule. Nu cred. Cu mine nici una n-a făcut excepţie, şi am cunoscut destule. O, îţi va dărui trupul ei, copiii ei, chiar şi viaţa ei, dar te va dispreţui intotdeauna. Nu are încotro, ea e chinezoaică, iar noi sîntem *quai loh !*

Ayeeyah, gîndi Gornt. Acel sfat s-a dovedit întemeiat de nenumărate ori. Şi m-a salvat de multă suferinţă. O să-mi facă plăcere să-l revăd pe bătrîn, îşi spuse el. Anul ăsta îi voi face un cadou grozav *Compania Struan.*

Conducea atent la vale, pe partea stîngă a drumului întortocheat, ţinînd aproape de peretele de stîncă. Noaptea era plăcută, şoseaua bună şi circulaţie puţină. În mod normal şi-ar fi luat şoferul, dar în această noapte nu voia să existe martori ai întîlnirii lui cu Plumm.

Nu, îşi spuse el. Şi nu vreau martori nici ai întîlnirii mele cu Wu Patru Degete. Ce o fi vrînd piratul ăla ? Nimic bun. Precis e ceva periculos. Da, însă în timpul războiului din Coreea, Wu ţi-a făcut o foarte mare favoare şi poate că acum vrea să îi returnezi acea favoare. Mai devreme sau mai tîrziu, există întotdeauna o zi a socotelilor, şi aşa e cinstit, asta e regula chinezească. Primeşti un cadou, dai înapoi un cadou puţin mai valoros. Ţi se face o favoare...

În 1950, cînd armatele comuniste chineze din Coreea îşi croiau drum de la Yalu spre sud, cu pierderi imense, erau într-o criză disperată de provizii strategice de tot soiul şi dispuse să plătească foarte bine pe oricine ar fi reuşit să le strecoare prin blocadă proviziile de care aveau nevoie. În acea vreme, compania *Rothwell-Gornt* se afla şi ea într-o situaţie disperată din cauza imenselor pierderi suferite la Shanghai datorită cuceririi acestuia de către Mao. Aşa încît, în decembrie 1950, el şi cu tatăl său au

făcut nişte împrumuturi masive şi au cumpărat în taină din Filipine un transport uriaş de penicilină, morfină, sulfamide şi alte medicamente, evitînd licenţa de export obligatorie. Pe acestea le-au încărcat în secret pe o joncă închiriată, cu unul din echipajele lor de încredere, şi le-au trimis la Wampoa, o insulă pustie de pe Pearl River, în apropiere de Canton. Plata urma să se facă în aur, la livrarea mărfii, dar pe drum, în meandrele estuarului Pearl River-ului, jonca lor a fost interceptată de piraţi de fluviu, care ţineau cu naţionaliştii lui Ciang Kai-şi, şi le-au cerut o răscumpărare. Nu aveau bani cu ce să răscumpere încărcătura, iar dacă naţionaliştii ar fi aflat că *Rothwell-Gornt* face afaceri cu duşmanii lor comunişti, pe care îi urau de moarte, viitorul companiei în Asia ar fi fost pe vecie compromis. Prin compradorele său, Gornt a aranjat o întîlnire în portul Aberdeen cu Wu Patru Degete, despre care se zicea că ar fi unul din cei mai mari contrabandişti din estuarul Pearl River-ului.

— Unde acum vas ? întrebase Wu Patru Degete în jargonul lui mizerabil anglo-chinezesc.

Gornt îi explicase cum putuse mai bine, vorbind în jargon, necunoscînd haklo, dialectul lui Wu.

— Poate, poate că nu ! zîmbise Wu Patru Degete. Telefonez eu trei zile. Parola *nee choh wah*. Trei zile, *heya ?*

În a treia zi a telefonat.

— Bine, rău, nu ştiu. Întîlnim două zile Aberdeen. După Ora Maimuţei.

Asta însemna ora zece seara. Chinezii împărţeau ziua în douăsprezece părţi de cîte două ore, fiecare avînd un nume, întotdeauna în aceeaşi ordine, începînd de la patru dimineaţa cu Cocoşul, apoi la şase Cîinele, şi aşa mai departe : Porcul, Şobolanul, Taurul, Tigrul, Iepurele, Dragonul, Şarpele, Maimuţa, Calul şi Capra. Peste două zile, la ora Maimuţei, pe jonca lui Wu, la Aberdeen, primise plata integrală a transportului său, în aur, *cu un plus de patruzeci la sută.* Un profit uluitor, de cinci sute la sută. Wu Patru Degete rînjise :

— Fac tîrg mai bun decît *quai loh*, nu fă griji. Douăzeci şi opt de mii de taeli de aur. (Un tael însemna ceva mai mult decît o uncie.) Data viitoare eu transport. Da ?

— Da.

— Tu cumperi, eu transport, eu vînd, patruzeci la sută mie, preţ de vînzare.

— Da.

Recunoscător, Gornt încercase să-i ofere un procent mai mare de data asta, dar Wu refuzase.

— Numai patruzeci la sută, preţ vînzare.

Însă Gornt a înţeles că acum îi era îndatorat traficantului. Aurul era în lingouri de contrabandă de cîte cinci taeli. A fost evaluat la rata oficială de 35 de dolari uncia. Dar pe piaţa neagră, trecut clandestin în Indonezia, în India sau înapoi în China, făcea de două sau trei ori pe atît... uneori şi mai mult. Din acest transport, iarăşi cu ajutorul lui Wu, *Rothwell-Gornt* a cîştigat un milion şi jumătate de dolari americani şi s-a repus pe picioare. După aceea au mai fost încă trei transporturi, care au adus un profit uriaş ambelor părţi. Apoi războiul s-a terminat şi la fel şi relaţia lor. De atunci, nu a dat nici un semn de viaţă, se gîndi Gornt. Pînă la telefonul de azi după-amiază.

— A, vechi prieten, putem vedem ? Diseară ? spusese Wu Patru Degete. Se poate ? Oricînd, eu aştept. Acelaşi loc ca pe vremuri. Bine ?

Deci acum favoarea trebuie returnată. În regulă. Gornt dădu drumul la radio. Chopin. Conducea pe drumul şerpuitor în mod automat, cu gîndul la întrevederile care-l aşteptau, motorul abia auzindu-se. Încetini, căci venea un camion din faţă, apoi ieşi de pe banda lui şi acceleră ca să depăşească un taxi care abia se tîra, pe porţiunea de linie dreaptă. Avînd viteză cam mare acum, frînă brusc căci se apropia de curba fără vizibilitate. Apoi ceva păru să plesnească în măruntaiele motorului, piciorul lui atinse podeaua, stomacul i se întoarse pe dos, şi intră în curba strînsă cu viteză excesivă. Panicat, apăsă iarăşi şi iarăşi pe pedala de frînă, fără rezultat, în timp ce mîinile sale răsuceau volanul. Luă destul de prost prima curbă, clătinîndu-se ca un om beat, ieşind din ea pe banda opusă a şoselei. Din fericire nu venea nimic din faţă, dar trase prea brusc de volan, apropiindu-se vertiginos de peretele de stîncă şi, cu stomacul cuprins de spasme de greaţă, suci

volanul în partea cealaltă. Avea acum viteză foarte mare şi se apropia de o nouă curbă. Aici panta era mai abruptă, drumul mai şerpuit şi mai îngust. Din nou luă curba prost, dar după ce o depăşi, reuşi o fracţiune de secundă să tragă frîna de mînă, ceea ce îi mai reduse puţin din viteză. Se apropia curba următoare. Ieşi din ea cu mult pe banda opusă, orbit de faruri ce se apropiau din faţă. Taxiul trase înspăimîntat spre margine şi era cît pe ce să se prăbuşească în gol, cu claxonul urlînd, dar trecu la cîţiva centimetri de el. Încercă disperat să revină pe partea corectă a şoselei, dar apoi începu să coboare la vale vertiginos, nemaicontrolînd maşina. O bucăţică de drum drept, şi izbuti să treacă într-o viteză inferioară, tocmai cînd intra într-o altă curbă fără vizibilitate, cu motorul urlînd. Reducerea bruscă de viteză l-ar fi proiectat prin parbriz dacă n-ar fi avut centura de siguranţă şi mîinile încleştate pe volan. Dădu colţul, dar din nou era cu mult în afară şi i-au lipsit numai cîţiva milimetri ca să nu se ciocnească de maşina ce venea din faţă. Reveni clătinîndu-se pe banda lui, cotind brusc, prea tare, încetinind puţin, dar panta şi întortochelile drumului nu mai conteneau. Tot avea viteză prea mare cînd intră în următoarea curbă şi la ieşire era mult pe banda opusă. Camionul greu încărcat ce trudea la deal nu putea face nimic. Cuprins de panică, trase de volan spre stinga şi abia reuşi să ocolească, cu o uşoară izbitură piezişă, camionul. Încercă să bage schimbătorul de viteze în marşarier, dar nu voia să intre, angrenajul protestă. Apoi, cuprins de groază, zări înaintea lui, pe banda pe care mergea, trafic lent, maşini venind din sens opus, şi drumul dispărînd după o curbă. Era pierdut, aşa încît trase stînga, spre peretele muntelui, încercînd să facă un ricoşeu şi să se oprească astfel. Se auzi un scrîşnet de metal ce se împotrivea, geamul lateral din spate se făcu ţăndări, şi apoi ricoşă din peretele de stîncă. Maşina care venea trase mult spre marginea şoselei, cu claxonul urlînd. Închise ochii, pregătindu-se pentru coliziunea frontală, dar, ca prin minune, aceasta nu se produse şi scăpă, mai avînd numai atîta putere cît să sucească tare volanul înapoi, spre peretele muntelui. Îl lovi cu o izbitură asurzitoare. Aripa din faţă stînga se rupse. Maşina brăzdă tufărişul şi mormanul de pămînt din faţă, izbi un pinten de stîncă şi se ridică de

spate, azvîrlindu-l pe Gornt într-o parte. Însă cînd mașina căzu înapoi, una din roți intră în șanț și se înțepeni, și chiar înainte de a lovi micuțul Mini din față, al cărui șofer încremenise, se opri.

Gornt se trase în sus cu greu. Mașina rămăsese pe jumătate săltată. Transpirația șiroia pe el și inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îi venea greu să respire sau să gîndească. Circulația în ambele sensuri se oprise în dezordine. Auzi cîteva claxoane sunînd nerăbdător, din vale și din deal, apoi pași grăbiți.

— Ești teafăr, omule ? întrebă străinul.

— Da, cred că da. M-au... m-au lăsat frînele.

Gornt își șterse sudoarea de pe frunte, încercînd să-și pună creierul în funcțiune. Își pipăi pieptul, apoi își mișcă picioarele, nu-l durea nimic.

— Eu... n-au mai ținut frînele... luam o curbă și... pe urmă totul...

— Frînele ? La un Rolls ? Eu credeam că faci pe Stirling Moss. Ai avut mare noroc. În locul tău, eu aș opri motorul.

Poftim ? Gornt își dădu seama că motorul încă mai torcea monoton și radioul continua să cînte, așa că suci cheia și, după o clipă, o soase din contact.

— Frumoasă mașină, spuse străinul, dar acum e într-o stare jalnică. Întotdeauna mi-a plăcut modelul ăsta. Șaizeci și doi. nu ?

— Da, așa e.

— Vrei să anunț eu poliția ?

Gornt făcu un efort să gîndească, simțindu-și încă pulsul bătînd în urechi. Istovit, își desfăcu centura de siguranță.

— Nu. E un post de poliție chiar sus pe deal. Dacă m-ai putea duce pînă acolo ?

— Cu plăcere, amice.

Străinul era scund și rotofei. Privi peste umăr spre celelalte mașini, taxiuri și camioane ce erau oprite pe ambele sensuri, cu șoferii lor chinezi și pasagerii lor chinezi uitîndu-se la ei gură-cască pe geamuri.

— Ce soi de oameni ! Poți să mori pe stradă, și s-ar chema că ai noroc dacă te-ar feri să nu calce chiar pe tine.

Deschise portiera și îl ajută pe Gornt să iasă.

— Mulţumesc.

Gornt îşi simţea genunchii tremurînd. O clipă nu şi-i putu controla şi se sprijini de maşină.

— Eşti sigur că n-ai păţit nimic ?

— Da. Numai că.., m-am speriat de moarte ! se uită la stricăciuni, botul maşinii îngropat în pămînt şi tufe, o hîrşîitură mare de tot pe toată partea dreaptă, caroseria boţită bine. În ce hal e !

— Da, dar nu s-a făcut armonică ! Ai avut mare noroc că ai fost într-o maşină bună, amice, străinul dădu drumul la portieră, care se închise cu un zgomot uşor. Straşnic lucrată. Poţi s-o laşi aici. Nu cred s-o fure careva, străinul rîse, luînd-o înainte spre maşina lui, care era parcată, cu luminile licărind, chiar în spate. Urcă, ajungem într-o clipă.

Atunci îşi aminti Gornt de surîsul pe jumătate batjocoritor de pe chipul lui Dunross, la plecare, pe care el îl luase drept bravură ostentativă. Mintea i se limpezi. Ar fi avut Dunross timp să saboteze... cu priceperea lui la maşini... doar n-ar fi... ?

— Fir-ar să fie, murmură el, îngrozit.

— Nu-ţi fă griji, amice, spuse străinul în timp ce trecea pe lîngă epavă. O să se ocupe poliţia de toate cele necesare.

Chipul lui Gornt deveni impenetrabil.

— Da, o să se ocupe.

13

Ora 22.25.

— Straşnică masă. mai bună decît cea de anul trecut, Ian, spuse bine dispus sir Dunstan Barre din cealaltă parte a mesei.

— Mulţumesc, făcu Dunross ridicînd paharul cu un gest politicos şi gustînd puţin coniacul fin din paharul special pentru astfel de băuturi.

Barre dădu pe gît vinul de porto, îşi umplu din nou paharul mai volubil decît de obicei.

— Doamne, Dumnezeule, iar am mîncat prea mult, ca totdeauna. Ei, Phillip ? Phillip !

— Da... bineînțeles,... sigur... mult mai bine, mormăi Phillip Chen.

— Bătrîne, nu te simți bine ?

— O da... o, nu... doar că vezi... sigur !

Dunross se încruntă, apoi aruncă o ochire și pe celelalte mese fără să-i mai asculte pe cei din jur. La masa lor, la care luau loc cu ușurință, confortabil, douăsprezece persoane, acum erau numai ei trei. Pe la celelalte mese, răspîndite pe terasă și pe pajiște, musafirii se întinseseră la coniac, vin de porto, trabucuri, sau se strînseseră grupuri grupuri în picioare, în vreme ce doamnele se retrăseseră înăuntru. Îl zări pe Bartlett lîngă mesele întinse care cu jumătate de oră mai înainte gemeau sub povara pulpelor de miel fripte, salatelor, bucăților alese de friptură de vită, plăcintelor enorme din carne și rinichi, fierbinți, cartofilor prăjiți și legumelor de toate felurile, prăjiturilor, cozonacilor și torturilor de înghețată sculptate. O veritabilă armată de slujitori curăța acum resturile. Bartlett era cufundat într-o discuție cu șeful poliției, Roger Crosse și americanul Ed Langan. Nu peste multă vreme mă răfuiesc eu și cu el, își spuse Dunross încruntat, dar mai întîi să rezolv cu Brian Kwok. Se uită în preajmă. Brian Kwok nu se vedea la masa lui, cea patronată de Adryon, și nici pe la celelalte, așa că se așeză din nou liniștit la locul lui, gustă din coniac și se lăsă purtat pe gînduri. Dosarele secrete, Serviciul MI—6, Serviciul special de informații, Bartlett, Casey, Gornt, Tsu-yan dispărut, iar acum și Alan Medford Grant mort de-a binelea. Telefonul pe care i-l dăduse lui Kiernan, secretarul de la Londra al lui Alan Medford Grant, fusese un adevărat șoc : „S-a întîmplat chiar azi-dimineață, domnule Dunross, începuse Kiernan. Ploua, era foarte lunecos, iar el, știți bine, era un entuziast al motocicletei. Venea spre oraș ca de obicei. După cîte știm acum, n-au fost martori. Cel care l-a găsit aruncat pe marginea drumului lîngă Esher și Șoseaua A3 n-a putut spune decît că el conducea mașina atent prin ploaie, și deodată s-a trezit în fața cu o motocicletă și un bărbat aruncat grămadă pe margine. Din cîte ne-a putut el spune, AMG murise cînd a dat el de dînsul. A chemat poliția și aceștia

au început ancheta, dar... ce să mai spun ! O mare pierdere pentru noi toți !" „Da ! Știi dacă avea cumva familie ?" „Din cîte știu eu nu, sir. Bineînțeles că am informat serviciul MI—6 deîndată." „Ah ?" „Da, sir" „De ce ?" Pe circuit se auziră puternice perturbații. „Sir, mi-a lăsat instrucțiuni precise. Dacă i se va întîmpla cumva ceva, trebuie să formez deîndată două numere de telefon și să vă telegrafiez și dumneavoastră, și așa am făcut. Nici unul din celelalte numere mie nu-mi spunea nimic. Primul s-a dovedit a fi numărul particular al unui funcționar foarte important din MI—6, și acesta a venit în jumătate de oră cu mai mulți oameni de-ai lui, au controlat biroul lui AMG, și toate hîrtiile lui. La plecare, au luat cu ei cea mai mare parte din aceste hîrtii. Cînd a văzut copia ultimului raport, cel pe care tocmai vi l-am trimis, aproape să-i vină rău, iar mai apoi cînd mi-a cerut copiile tuturor celorlalte rapoarte, iar eu i-am spus că, conform instrucțiunilor lui AMG, am distrus de fiecare dată copiile imediat ce am avut confirmarea că ați primit originalul, omul mai să facă apoplexie. Se pare că AMG nu prea a avut încuviințarea guvernului Majestății Sale să lucreze pentru dumneavoastră." „Dar eu am avut asigurarea lui Grant în scris că înainte de a-mi trimite oricare raport va obține aprobarea guvernului în prealabil." „Da, sir. Dumneavoastră n-ați comis nici o ilegalitate, dar domnul de la MI—6 aproape că a înnebunit." „Cine era ? Cum se numește ?" „Sir, mi s-a spus, mi s-a pus în vedere să nu pomenesc nici un nume. Era un înalt oficial și a spus ceva despre Legea păstrării secretului de stat." „Ai spus mai înainte că ți s-au lăsat două numere de telefon ?" „Da, sir. Celălalt număr era din Elveția. Mi-a răspuns o femeie și după ce i-am spus ce aveam de spus, dumneaei a făcut doar ah, îmi pare rău, și a închis. Sir, nu era englezoaică. Încă un lucru important, sir. În dispozițiile sale finale, AMG mi-a dat ordin să nu comunic nici unul dintre aceste numere celor cu care voi discuta, dar cum domnul de la MI—6 a cam insistat, ca să nu spun mai mult, i-am spus. A sunat deîndată acolo, dar linia era ocupată și a rămas ocupată multă vreme, apoi poșta ne-a comunicat că telefonul este pe moment scos din priză. Sir, omul

nostru a fost furios nevoie mare." „Spune-mi, dumneata poţi continua să-mi trimiţi rapoarte în locul lui AMG ?". „Nu, sir. Eu nu eram decît secretarul lui... adunam informaţiile pe care le obţinea el. Eu doar scriam rapoartele în locul lui, răspundeam la telefon cînd era el plecat, plăteam notele de plată pentru cheltuielile biroului. Stătea mult timp pe continent, dar nu-mi spunea mie niciodată unde a fost, după cum nu-mi mărturisea nici unul din secretele sale. Era... ei, să zicem, ştia să joace cărţile, ţinîndu-le foarte ferite de ochii celorlalţi. Nu ştiu de unde-şi culegea el informaţiile, nu ştiu nici măcar numărul său de la Whitehall. După cum v-am spus, ştia să-şi păzească secretele."

Dunross oftă şi mai gustă puţin coniac. Afurisit ghinion, îşi spuse el în sinea lui. A fost un accident... a fost crimă ? Şi cînd or să se arunce cei de la MI—6 la beregata mea ? Contul cu cifru din Elveţia ? Nu e nici acela ceva ilegal, şi nu e treaba nimănui decît a mea şi a lui. Ce-i de făcut acum ? Trebuie să existe o soluţie de înlocuire undeva. A fost într-adevăr accident ? A fost crimă ?

— Iartă-mă, ce spui ? făcu el cînd îşi dădu seama că nu reţinuse ce-i spusese Barre.

— Spuneam că a fost al naibii de caraghios momentul cînd Casey nu a vrut să plece, să părăsească puţin compania bărbaţilor şi a trebuit să-i cam faci vînt, spuse bătrînul solid rîzînd. Bătrîne, da ştiu că ai boaşe !

La sfîrşitul mesei, chiar înainte de a sosi coniacurile, vinurile de porto şi trabucurile, Penelope se ridicase de la masa ei, unde Linc Bartlett era prins de discuţia cu Havergill, iar doamnele celelalte s-au ridicat o dată cu ea şi au ieşit din cameră, apoi Adryon s-a ridicat şi ea de la masa ei, şi apoi toate doamnele de pe la mesele de pe terasă au pornit încet, încet să părăsească locul pe urmele gazdei. Lady Joanna, care stătuse la dreapta lui Dunross, se ridicase şi sugerase :

— Fetelor, haideţi, a venit vremea să ne mai pudrăm şi noi.

Supuse, celelalte doamne s-au ridicat şi ele, în vreme ce bărbaţii se prefăceau a fi neconsolaţi de acest veritabil exod.

— Haide, drăguţă, îi spusese lady Joanna lui Casey care nu catadicsise să se ridice.

— Mulţumesc, dar eu rămîn, mă simt bine aici.

— Sînt sigură că-i aşa, dar, hm, vino totuşi cu noi.

Atunci Casey băgase de seamă că toată lumea se uita la ea.

— Ce s-a întîmplat ?

— Mai nimic, interveni lady Joanna. Aşa e obiceiul pe la noi ca doamnele să-i lase pe domni singuri o vreme cu vinul lor şi cu trabucurile. Aşa că tu vino cu noi.

Casey o privise ţintă

— Vreţi să spuneţi că noi trebuie să o ştergem pentru că domnii discută afaceri de stat şi preţul ceaiului în China ?

— Draga mea, e doar o dovadă de bună creştere. Cînd eram la Roma...

Lady Joanna o privi cu un zîmbet ironic pe buze, distrîndu-se cînd simţi tăcerea aceea stînjenită care se lăsase şi privirile indignate ale celor mai mulţi dintre bărbaţi. Toţi îşi pironiră ochii asupra americancei.

— Cred că nu vorbiţi serios. Obiceiul ăsta a dispărut înainte de războiul civil, spuse Casey.

— Sînt sigură că în America aşa s-a intîmplat, întări lady Joanna cu zîmbetul ei echivoc. Dar aici e altfel, aici sîntem în Anglia. Şi pentru noi e o chestiune de educaţie. Dragă, haide, te rog, vino cu noi.

— Bine, dragă, răspunse Casey blînd. Dar mai tîrziu.

Joanna oftă, ridică din umeri, îi aruncă o privire lui Dunross, îi zîmbi strîmb şi ieşi împreună cu celelalte doamne. La masă se aşternu o tăcere de gheaţă.

— Tai-pan, nu te superi dacă rămîn, nu-i aşa ? îi aruncă rîzînd Casey.

— Ba tare mi-e teamă că da ! îi replică el politicos. E un obicei, nu e foarte important, dar asta-i. În felul ăsta doamnele au prilejul să folosească ele mai întîi toaleta şi găleata cu apă.

Zîmbetul dispăru de pe faţa ei, îşi scoase bărbia în afară.

— Şi dacă eu nu doresc să mă duc ?

— Ciranoush, aşa-i obiceiul la noi. În America e obiceiul să-i spui celuilalt pe numele mic, aici nu e. Şi zău, continuă Dunross privind-o calm, dar neclintit, nu pierzi nimic din cinstea obrazului, cum se zice la noi.

— Ba eu cred că da.

— Şi în privinţa asta îmi pare rău şi te asigur că nu e nici o jignire.

Ceilalţi rămăseseră în aşteptare, urmărindu-i pe amîndoi, distrîndu-i confruntarea asta, dar şi scoşi din sărite, în afară de Ed Langan care se simţi cu totul încurcat de purtarea ei.

— La naiba, Casey, începu el, vrînd să ia lucrurile în glumă. Nu te poţi pune tu cu un întreg City Hall !

— Am încercat şi treaba asta toată viaţa, răspunse ea tăios, evident furioasă, apoi deodată zîmbi radioasă, degetele porniră să bată uşor darabana pe faţa de masă şi se ridică. Domnilor, vă rog să-mi permiteţi... spuse ea mieros, şi se îndepărtă majestuos, ca o navă, lăsînd în urma ei un siaj de tăcere uluită.

— Nu eu i-am făcut vînt, spuse acum Dunross.

— Ei bine, chiar şi aşa a fost afurisit de caraghioasă toată chestia, spuse Barre. Mă întreb ce-o fi convins-o să-şi schimbe atitudinea. Ei, Phillip ?

— Cum ? făcu Phillip Chen cu totul absent.

— O clipă am crezut că individa are de gînd să se ia la harţă cu bietul Ian, nu-i aşa ? Dar i-a trecut ei ceva prin cap care a făcut-o să-şi schimbe gîndul. Ce anume ?

Dunross zîmbi.

— N-are nici un rost să te chinui. Tipa se înfurie la fel de uşor ca o hoardă de scorpioni.

— Dar te dă gata, sigur ! spuse Barre.

Se puseră pe rîs. Numai Phillip Chen nici nu zîmbi. Dunross începu să fie tot mai îngrijorat pentru el. Toată seara încercase să-l mai înveselească, dar nimic nu-l mai putea însenina. În timpul mesei, Phillip fusese inabordabil, răspunsese monosilabic. Barre se săltă de pe scaun şi trase un rîgîit.

— Gîndesc că ar fi bine să ud şi eu grădina, cît mai am loc de ceilalţi, şi dispăru în umbra pomilor.

— Hei, să nu te uşurezi pe camelii, strigă Ian după el, dar nu prea convingător, apoi încercă să-şi adune gîndurile. Phillip, n-ai de ce te îngrijora, îi spuse el celuilalt, cînd rămaseră singuri. O să-l găsească ei pe John, acuş acuş.

— Da, sînt sigur c-o să-l găsească, îi răspunse Phillip Chen politicos, îngrozit nu atît de răpirea fiului său cît

de ce găsise el în seiful acestuia chiar în după-amiaza aceea, pe care-l deschisese cu cheia luată din cutia de ghete.

— „Phillip, îi şuierase soţia lui, Dianne, la ureche, du-te şi ia-o, nu fi nebun. Ia-o, dacă nu o luăm noi, vine taipanul şi o ia". „Da, ai dreptate, ştiu". Mulţumesc tuturor zeilor că i-am urmat sfatul, se gîndi el, încă tulburat de şoc, aducîndu-şi aminte ce descoperise acolo cînd cotrobăise prin depozitul lui din seif. Plicuri din hîrtie de Manila de diferite mărimi, cele mai multe purtînd cîte o însemnare pe ele, un jurnal şi un carnet de telefoane. În plicul pe care scria „Datorii" erau adunate bilete de pariuri în valoare de 97. 000 dolari Hong Kong, pentru datorii făcute la bănci de pariuri ilegale. O poliţă de 30. 000 HK pentru Sing Zaraful, un cunoscut cămătar, cu o dobîndă de trei la sută pe lună, o poliţă la vedere pentru 20. 000 dolari SUA la banca *Ho-Pak*, precum şi o scrisoare de la Richard Kwang datată cu o săptămînă în urmă în care se spunea că în eventualitatea că John Chen nu va rezolva cumva povestea asta, el va fi nevoit să-i dezvăluie totul tatălui său. Apoi mai erau nişte scrisori care vădeau sporite relaţii de prietenie între fiul său şi un american, obişnuit al jocurilor de noroc, un anume Vincenzo Banastasio, care-l asigura pe John Chen că datoriile sale nu sînt chiar atît de presante : „John, nu te îngrijora şi nu te grăbi, ai cel mai bun credit, poţi oricînd să plăteşti în cursul anului..." şi prinsă de scrisoare era o fotocopie — o cambie legalizată prin care fiul său, moştenitorii, mandatarii lui se obligau să plătească lui Banastasio, la cerere, suma de 485. 000 dolari SUA şi dobînzile. Tîmpit, tîmpit, urlase el, ştiind bine că fiul său nu deţinea bunuri de acoperire nici pentru o cincime din aceste datorii aşa că lui îi revenea, în cele din urmă, obligaţia de a plăti aceste datorii. Apoi atenţia îi fu atrasă de un plic gros pe care scria *Par-Con*. Conţinea un contract de angajare semnat de K.C. Tcholok, datat cu trei luni în urmă, prin care John Chen devenea consultant particular pentru *Par Con* pentru „suma de 100. 000 dolari (dintre care pentru 50. 000 dolari există această chitanţă că au fost plătiţi) şi îndată ce va fi încheiat un contract satisfăcător între *Par-Con* şi concernele *Struan*, *Rothwell-Gornt* sau cu oricare altă companie din Hong Kong pe care o va alege *Par-Con*, urmează să încaseze încă un milion de

dolari într-o perioadă pe cinci ani, în rate egale, şi la treizeci de zile de la semnarea respectivului contract, se va achita datoria domnului Vincenzo Banastasio, din Las Vegas, 85 Orchard Road, Nevada, în valoare de 485.000 dolari, prima rată anuală de 200.000 dolari pentru primul an, precum şi completarea de 50.000 dolari..." „Şi toate astea în schimbul a ce ?", şoptise îngrozit şi neputincios Phillip Chen în depozitul subteran al băncii. Dar în acel lung contract nu se mai spunea nimic altceva decît că John Chen urma să devină „consultant particular pentru Asia". Nu mai erau alte note sau hîrtii la acest contract. Căută în grabă prin plic să nu cumva să fi trecut ceva cu vederea, dar plicul era gol. Frunzări şi celelalte hîrtii, dar nu mai găsi nimic. Apoi dădu cu ochii de un plic subţire, par-avion, pe umătate ascuns în alt plic. Pe el era scris „*Par-Con II*". Şi în el se aflau fotocopii ale unor note scrise de fiul său către Linc Bartlett. Prima notă fusese datată cu şase luni în urmă şi prin ea se confirma că el, John Chen, doreşte şi poate furniza firmei *Par-Con* informaţii dintre cele mai intime despre desfăşurarea afacerilor întregului complex de companii *Struan* : bineînţeles aceste date urmează să fie strict confidenţiale, dar, de exemplu, domnule Bartlett, puteţi vedea uşor din balanţa *Firmei Struan* pe anii 1954 pînă în 1961 (de la care dată concernul *Struan* a devenit societate pe acţiuni) că ceea ce vă propun eu este fezabil. Dacă studiaţi bine organigrama structurii *Corporaţiei Struan,* lista unora dintre cei mai importanţi acţionari, precum şi capitalul secret pe care-l deţin, inclusiv cel al tatălui meu, atunci nu veţi avea nici un fel de dificultăţi în privinţa condiţiilor de preluare de către *Par-Con.* Adăugaţi la acestea, fotocopii ale celorlalte documente de care v-am vorbit — şi vă jur în faţa lui Dumnezeu că puteţi să mă credeţi — atunci eu vă garantez deplin succes. Pun la bătaie chiar viaţa mea, garanţie dacă vreţi, dar dacă-mi avansaţi acum cincizeci din prima sută atunci sînt de acord să vă înmînez cele promise la sosire, cu condiţia să-mi restituiţi documentele de îndată ce încheiaţi afacerea, sau pentru a le folosi împotriva *Companiei Struan.* Vă garantez că vor fi folosite împotriva companiei. În cele din urmă, Dunross va fi nevoit să facă tot ce doriţi. Vă rog răspundeţi la cutia poştală obişnuită şi distrugeţi scrisoarea de faţă, aşa

cum ne-am înţeles". „Să vă înmînez ce ?" mormăi Phillip Chen, pierzîndu-şi cumpătul de nelinişte. Mîinile îi tremurau în vreme ce începu să citească a doua scrisoare. Era datată cu trei săptămîni în urmă „Dragă domnule Bartlett. Prin aceasta vă confirm data sosirii dumneavoastră aici. Totul e pregătit. Aştept cu nerăbdare să vă întîlnesc din nou şi să-l cunosc şi pe domnul K.C. Tcholok. Vă mulţumesc pentru cele cincizeci care au sosit fără probleme, pe viitor banii trebuie depuşi într-un cont secret cifrat la Zürich, o să vă dau eu amănunte cu privire la bancă atunci cînd veţi sosi. Vă mulţumesc de asemenea pentru că aţi fost de acord cu înţelegerea noastră verbală să vă ajut în felul în care am promis că am s-o fac, şi atunci voi avea trei la sută din acţiunile noii firme *Par-Con Asia Trading Company.* Pun în această scrisoare şi cîteva informaţii interesante : Primo Reţineţi datele la care notele de comandă ale *Firmei Struan* (contrasemnate de tatăl meu) trebuie plătite către *Toda Shipping* pentru noua supernavă de transportat containere — 1, 11 şi 15 septembrie. În conturile *Firmei Struan* nu există destui bani lichizi pentru a face faţă acestor plăţi. Secundo : pentru a răspunde domnului Tcholok în legătură cu poziţia tatălui meu în cazul unei confruntări la nivelul consiliului de administraţie cînd se va pune la vot în faţa împuterniciţilor problema preluării firmei. Şi el poate fi neutralizat. Fotocopiile incluse sînt doar o mostră dintre multe altele pe care le deţin. Acestea dovedesc strînse relaţii cu Lee Pulbere Albă şi vărul său Wu Sang Fang, cunoscut şi sub numele de Wu Patru Degete, încă de la începutul anilor '50, şi faptul că e coproprietar împreună cu ei, chiar şi astăzi, asupra unei părţi a unei companii imobiliare, a două companii de navigaţie şi a capitalului comercial de la Bangkok. Deşi acum amîndoi pozează în respectabili oameni de afaceri, investitori în afaceri de investiţii, şi milionari din afaceri maritime, toată lumea ştie că s-au îndeletnicit cu mult succes cu pirateria şi contrabanda ani de zile, şi în cercurile chinezeşti se zvoneşte cu insistenţă că aceştia ar fi Înalţi Dragoni ai comerţului cu opiu. Dacă s-ar face publică legătura tatălui meu cu ei, atunci îşi va pierde pe veci cinstea obrazului, vor fi retezate chiar şi legăturile strînse pe care le are cu *Firma Struan* şi cu toţi ceilalţi *hong* care mai există astăzi

aici, şi, ceea ce e şi mai important, vor zădărnici pentru totdeauna orice speranţe de a fi înnobilat, singurul lucru pe care şi-l doreşte mai mult decît orice. Chiar şi numai ameninţarea că se vor face aceste dezvăluiri va fi suficientă pentru a-l neutraliza, ba chiar ar putea face din el un aliat. Ştiu bine că mai e nevoie şi de alte documente pentru ca aceste hîrtii să fie luate în seamă în faţa unui tribunal, dar am astfel de dovezi din plin la loc sigur..."

Phillip Chen îşi aminti acum cu cîtă panică pornise în căutarea celorlalte documente, în vreme ce mintea lui urla că nu e posibil ca propriul său fiu să ştie atît de multe, să aibă balanţa financiară a *Firmei Struan* aşa cum arăta ea înainte de a fi făcută publică, să ştie de Wu Patru Degete şi de celelalte lucruri tainice ale lui. *O* zei, abia eu ştiu toate astea... nici Dianne nu ştie măcar jumătate ! Ce altceva mai ştie John ? Ce i-a mai spus americanului ? Înnebunit de îngrijorare se apucă să cerceteze fiecare plic în parte, dar nu mai găsi nimic. „Trebuie să mai aibă el un seif undeva ascuns, o tainiţă", mîrîi el cu voce tare, aproape nemaifiind în stare să gîndească. Furios adună totul şi trînti hîrtiile în geanta lui, sperînd că la o cercetare ulterioară mai amănunţită să găsească răspuns la toate întrebările, trînti uşa seifului şi o închise. Brusc îi trecu un gînd prin minte şi o redeschise. trase sertarul îngust afară şi-l întoarse cu fundul în sus pe fund erau lipite două chei. Una era o cheie de seif cu cifrul prins cu grijă de ea. Se uită apoi, încremenit, la cealaltă cheie. O recunoscu imediat. Era cheia propriului său seif din locuinţa de pe deal. Ar fi pariat cu viaţa lui că singura cheie existentă era doar cea pe care o avea el atîrnată cu un şnur la gît, şi care nu se desprinsese de fiinţa lui cel puţin de cînd taică-su i-o înmînase pe patul de moarte, cu şaisprezece ani înainte.

— Oh ko, făcu el acum cu voce tare, prins din nou de furie.

— Te simţi bine ? îl întrebă Dunross. Ce-ai zice de un pahar de coniac ?

— Nu, deloc, mulţumesc îi replică Phillip Chen cutremurat, revenind la realitate.

Făcînd un efort îşi recăpătă stăpînirea de sine şi se uită lung la tai-pan, ştiind că ar fi trebuit să-i mărturisească totul. Dar nu îndrăzni. Nu îndrăznea deocam-

dată pînă cînd nu știa exact în ce măsură secretele lor fuseseră furate. Dar nici atunci nu va îndrăzni. Pe lîngă alte legături pe care le-ar face, autoritățile ar putea foarte ușor să interpreteze greșit faptele, ca să nu mai spunem de altele care ar fi cît se poate de stînjenitoare și ar duce la tot felul de procese civile, dacă nu și penale...: ah ce idioate sînt legile astea ale englezilor, se gîndi el furios, idioate pentru că nu există o lege pentru cei bogați și alta pentru cei săraci, și atunci ce haz mai are să trudești ca un sclav, și să riști și să pui tot felul de planuri la cale ca să poți ajunge bogat ? Și pe lîngă toate astea ar trebui să recunoască în fața lui Dunross că el strînsese ani în șir documente secrete privitoare la firmă, că tatăl său făcuse și el la fel înainte, balanțe economice, cotele de acțiuni și alte lucruri de taină, secrete de familie foarte, foarte personale, contrabandă și plăți pentru astfel de acțiuni, și știa încă de pe acum că nu i-ar fi slujit la nimic dacă ar fi spus că făcuse toate astea doar pentru a putea apăra la momentul potrivit *Casa*, pentru că tai-panul atunci i-ar putea replica imediat, pe bună dreptate, că e adevărat, dar făcuse ceea ce făcuse pentru a apăra *Casa Chen* și nu *Nobila Casă*, și atunci, pe bună dreptate, de asemenea, s-ar fi pornit împotriva lui, s-ar fi pornit cu toată mînia lui împotriva sa și a urmașilor lui, iar într-un conflict devastator împotriva lui *Struan* lui nu-i rămînea decît să piardă, regulamentele lui Dirk Struan tocmai pentru asta fuseseră făcute, și atunci s-ar fi dus pentru totdeauna tot ceea ce se construise timp de un veac și jumătate. Mulțumesc zeilor că nu toate documentele lui erau în seif, se gîndi el înfrigurat. Mulțumesc zeilor că celelalte sînt îngropate adînc în pămînt. Apoi, deodată, niște cuvinte din prima scrisoare a fiului său țîșniră în mintea lui. „Adăugați la aceste fotocopii celelalte despre care v-am spus..." Păli și se ridică clătinîndu-se în picioare.

— Tai-pan, te rog iartă-mă... eu am să... să-ți spun noapte bună. Am s-o iau pe Dianne și... îți mulțumesc, noapte bună.

Se grăbi să iasă din casă. Dunross se uită lung după el, tulburat.

— Ah, Casey, începu să-i spună Penelope, să-ți fac cunoștință cu Kathren Gavallan, Kathren e sora lui Ian.

— Hello, spuse Casey zîmbind, simţind de la început că-i place cealaltă femeie.

Se aflau în anticamerele de la parter, împreună cu celelalte doamne care se apucaseră să sporovăiască sau să-şi mai dreagă machiajul, sau aşteptau să le vină şi lor rîndul să viziteze toaleta învecinată „să-şi mai dea cu pudră pe nas". Încăperea era confortabilă, spaţioasă şi plină de oglinzi.

— Amîndoi aveţi aceiaşi ochi, aş fi recunoscut imediat asemănarea, îi spuse ea. Bărbat deosebit, nu-i aşa ?

— Aşa gîndim şi noi, îi răspunse Kathren zîmbind uşor, o femeie de treizeci şi opt de ani, atrăgătoare, cu un plăcut accent scoţian, îmbrăcată cu o rochie lungă, răcoroasă, din mătase înflorată. Mare necaz cu lipsa asta de apă, nu-i aşa ?

— Mda, trebuie să fie tare greu cînd mai ai şi copii.

— Nu, chérie, copiilor chiar le place, interveni Susanne deVille, o femeie care se apropia de cincizeci de ani, elegantă, cu un uşor accent franţuzesc. Cum să-i mai convingi să facă baie în fiecare seară !

— Şi ai mei la fel, zîmbi Kathren. Numai pentru noi, părinţii, e un necaz, pentru ei nu e. E totuşi tare greu aşa, cînd ai de condus o gospodărie.

— Doamne, urăsc lipsa asta de apă, spuse Penelope. Vara asta a fost îngrozitor. În seara asta ai noroc. De obicei curge apa pe noi ! spuse în vreme ce-şi cerceta fardul de pe obraz. Nu mai sînt în stare să mai îndur încă o lună. Kathren, ţi-am spus că plecăm acasă pentru cîteva săptămîni ? O ştergem, cel puţin eu. Ian a promis să vină şi el, dar cu el nu ştii niciodată...

— Are şi el nevoie de o vacanţă, interveni Kathren, şi Casey băgă de seamă că avea cearcăne la ochi şi nişte riduri provocate de griji şi ascunse sub fard. Vă duceţi la Ayr ?

— Da, şi la Londra pentru o săptămînă.

— Mari băftoşi mai sînteţi. Casey, cît staţi la Hong Kong ?

— Nu ştiu, totul depinde de ce aranjamente face *Firma Par-Con.*

— Mda, Andrew spunea că aţi avut o întîlnire care a ţinut mai toată ziua.

— Nu cred că le-a convenit prea mult că au fost nevoiţi să discute afaceri cu o femeie.

— E spus chiar prea blînd, rîse Susanne deVille, săltîndu-şi fusta ca să-şi tragă bluza în jos pe dedesubt. Jacques al meu bineînţeles că e franţuz pe jumătate, aşa că acceptă ideea că femeile se ocupă şi ele de afaceri. Dar englezii ăştia..., începu ea ridicînd sprîncenele în slavă.

— Tai-panului nu pare să-i pese prea mult, interveni Casey, cu toate că de fapt cu el nu am dus tratative deocamdată.

— Dar ai avut cu Quillan Gornt, aruncă Kathren, şi Casey, ferindu-se să se trădeze chiar şi în atmosfera aceea intimă a salonului plin de femei, simţi împunsătura.

— Nu, replică ea. Eu nu am avut nici un fel de tratative cu el, nici nu l-am cunoscut pînă în seara asta. Bossul meu a discutat cu el.

Chiar înainte de cină avusese răgazul să-i spună lui Bartlett povestea tatălui lui Gornt şi Colin Dunross.

— Dumnezeule, nu e de mirare că Adryon era atît de mînioasă, îi spusese Bartlett. Ba chiar şi în camera de biliard, adăugă el căzînd o clipă pe gînduri. Toate astea se vede că îl cam încolţesc pe Dunross.

— Poate. Dar duşmănia lor e mai adîncă decît tot ce ştim noi, Linc. S-ar putea să aibă repercusiuni.

— Nu văd cum... deocamdată. Dacă n-am fi avut dinainte informaţiile lui John Chen, ceea ce ne-a spus Gornt ar fi fost vital pentru noi. Gornt nu are de unde să ştie că noi cunoaştem mai multe decît el. Aşa că el accelerează ritmul. Noi nici nu ne-am pus în bătaie armele grele şi amîndoi s-au apucat să ne facă curte.

— Te-ai hotărît cu care dintre ei vom merge ?

— Nu. Tu ce inspiraţie ai ?

— Încă nu mi-am format o părere. Deocamdată. Amîndoi sînt extraordinari. Linc, crezi că John Chen a fost răpit pentru că ne-a transmis informaţiile acelea ?

— Nu ştiu. De ce ?

— Înainte de sosirea lui Gornt, am fost oprită de inspectorul Armstrong. M-a întrebat despre cele discutate cu John Chen aseară, ce-a spus el, ce s-a spus exact cu prilejul ăsta. I-am relatat cam tot ce mi-am putut aminti, în afară de faptul că eu urma să primesc *chestia* aceea. Mai ales că nici nu ştiu ce e *chestia* aceea.

— Casey, nu e vorba de nimic ilegal.

— Nu-mi place să nu știu despre ce e vorba. Cel puțin nu acum. Astea toate mă... mă scot din apele mele, chestia cu armele acelea, răpirea asta plină de brutalitate, insistențele poliției...

— Nu e vorba de nimic ilegal. Lasă-le în seama mea așa. A spus cumva Armstrong că el vede vreo legătură între aceste fapte ?

— Nu s-a oferit să-mi spună nimic clar. Se dovedește a fi un ofițer de poliție englez, tăcut, un caracter puternic, gentleman, și în plus deștept și binepregătit cum nu vezi nici în filme. Sînt sigură că el e convins că i-am ascuns ceva, spuse ea șovăind. Linc, ce are John Chen atît de valoros încît să fie de mare importanță pentru noi ?

Își aminti cum o cercetase, o privise adînc, cu ochii lua albaștri întunecați, neliniștitori și ironici.

— O monedă, îi răspunsese el calm.

— Cum ? îl întrebă ea uluită.

— Chiar așa. De fapt numai jumătate de monedă.

— Linc, dar ce poate avea o monedă...

— Casey, deocamdată asta-i tot ce-ți pot spune acum. Dar tu trebuie să-mi confirmi dacă socoți că Armstrong a făcut vreo legătură între răpirea lui Chen și armele acelea.

— Habar n-am, ridică ea din umeri. Linc, nu cred. Dar n-aș putea paria. E un individ de la care nu scoți nimic, spuse ea și din nou șovăi. Linc, ai făcut vreo înțelegere, orice fel de înțelegere cu Gornt ?

— Nu, nimic precis deocamdată. Gornt dorește doar să vadă *Firma Struan* la pămînt și dorește să se unească cu noi pentru a putea rade firma asta. I-am spus că vom discuta treaba asta marți. La masă.

— Și ce-o să-i spui tai-panului după cină ?

— Depinde ce o să mă întrebe el. El știe bine că e o strategie obișnuită să verifici sistemul de apărare al adversarului.

Casey începu să se întrebe care o fi totuși adversarul, simțindu-se foarte străină chiar și aici, printre atîtea doamne. În afară de Penelope și Kathren Gavallan, precum și o altă doamnă pe care o întîlnise la coadă la toaletă mai înainte, toate celelalte se arătaseră mai degrabă ostile.

— Hello, îi spusese femeia aceea necunoscută. Aud că și dumneata ești cam străină prin părțile astea.

— Da, se vede că sînt, îi răspunse Casey, uluită de frumusețea ei.

— Numele meu e Fleur Marlowe. Peter Marlowe e soțul meu. Scriitor. Dar știu că arăți trăsnet !

— Mulțumesc. Dar și dumneata. Și dumneata abia ai sosit ?

— Nu. Noi stăm aici de trei luni și două zile, dar e prima petrecere cu adevărat englezească la care sîntem invitați, îi răspunse Fleur, într-o engleză nu chiar atît de afectată ca a celorlalte. Cea mai mare parte a timpului ne-o petrecem cu chinezii sau singuri. Avem un apartament în anexa hotelului, vechiul *V. and A.* Doamne, oftă ea uitîndu-se la ușa toaletei. De s-ar grăbi individa. Abia mă mai țin.

— Și noi stăm la *V. and A.*

— Da, știu. De-acum sînteți amîndoi cunoscuți de toată lumea, rîse Fleur.

— Nu chiar așa. Nu știam că acolo au și apartamente.

— Nu sînt niște apartamente, ci doar două dormitoare și un salon. Bucătăria e cît un dulap toată. Totuși poți spune că ești la casa ta. Avem și baie, apă curentă, și la W.C. chiar curge apa.

Fleur Marlowe avea niște ochi mari, cenușii, vioi, plăcuți, un păr lung și blond. Casey se gîndi că arăta cam de vîrsta ei.

— Soțul tău e ziarist ?

— Scriitor. A scris doar o carte. Scrie mai ales scenarii de film pe care le și regizează la Hollywood. Cu asta plătim noi chiria.

— De ce vă întîlniți mai ales cu chinezii ?

— Ei, pe Peter îl interesează chinezii, spuse Fleur zîmbind și șopti conspirativ, uitîndu-se cu grijă în jur la celelate femei. Te dau gata tipele astea, nu-i așa ? Mai englezoaice decît englezoaicele. De școală veche, cu tabieturi și ceremonial.

— Dar și tu ești englezoaică, se încruntă Casey.

— Da şi nu. Sînt englezoaică, dar din Vancouver, Canada. Locuim în Statele Unite, şi eu şi Peter şi copiii în bătrînul şi frumosul Hollywood, California. Şi nici eu nu mai ştiu de fapt ce sînt, jumate aşa, jumate aşa !

— Noi, eu şi Linc, locuim în Los Angeles.

— E grozav tipul. Ai mare noroc.

— Ce vîrstă au copiii ?

— Patru şi opt ani... şi, mulţumesc Domnului, nouă nu ni se întrerupe alimentarea cu apă.

— Cum îţi place la Hong Kong ?

— Casey, e fascinant. Peter adună aici date pentru o carte, aşa că pentru el e minunat. Doamne Dumnezeule, dacă numai jumătate din poveştile astea de aici sînt adevărate... cu Struan şi cu familia Dunross, şi toţi ceilalţi şi cu Quillan Gornt al tău.

— Nu-i al meu. L-am întîlnit abia în seara asta pentru prima dată.

— Cînd ai traversat salonul alături de el în seara asta ai produs un mic cutremur de pămînt ! rîse Fleur. Dacă mai stai aici, vorbeşte cu Peter, şi te pune el la curent cu tot felul de scandaluri, şi făcu semn cu capul spre Dianne Chen, care-şi dădea cu pudră pe nas în faţa unei oglinzi. E mama vitregă a lui John Chen, soţia lui Phillip Chen. E soţia numărul doi, prima a murit. Eurasiatică şi mai toată lumea o urăşte, dar după mine e una dintre cele mai simpatice fiinţe pe care le-am întîlnit.

— Şi atunci de ce-o urăşte lumea ?

— Cei mai mulţi din gelozie. La urma urmei e soţia compradorului *Nobilei Case*. Ne-am întîlnit mai înainte şi s-a purtat extraordinar cu mine. Ştii... e foarte dificil pentru o femeie la Hong Kong, mai ales cînd eşti şi străină. Nu ştiu de ce, dar s-a purtat cu mine de parcă făceam parte din familie. A fost extraordinară.

— E eurasiatică ? Arată a fi chinezoaică.

— Uneori e tare greu să spui numai după trăsături. Numele ei de fată e T'Chung, aşa cel puţin spune Peter, iar maică-sa-i Sung. Cei din familia T'Chung sînt urmaşii uneia din iubitele lui Dirk Struan, iar cei din familia Sung sînt o ramură nelegitimă a faimosului pictor Aristotle Quance. Ai auzit de el ?

— A, cum să nu !

— O mulţime dintre... familiile din Hong Kong provin din vechi ramuri ale urmaşilor lui Quance...

În clipa aceea uşa toaletei se deschise, apăru o femeie şi Fleur exclamă :

— O Doamne !

În vreme ce Casey îşi aştepta şi ea rîndul, ascultă mai mult absentă discuţia celor din jur. Ca de obicei despre rochii, căldură, raţionalizarea apei, necazuri cu servitorii şi *amah*, cît de scumpe ajunseseră toate, despre copii şi şcoală. Apoi îi veni şi ei rîndul să intre, iar apoi cînd ieşi văzu că Fleur Marlowe dispăruse, dar de ea se apropie Penelope.

— Am auzit că nu prea voiai să-i laşi pe bărbaţi cu ale lor. Nu te uita la ce spune Joanna, adăugă Penelope în şoaptă. E o nesuferintă, aşa a fost întotdeauna.

— A fost vina mea... nu sînt încă familiarizată cu obiceiurile de pe aici.

— Ştiu bine că e o prostie, dar la urma urmei e mai uşor dacă-i laşi pe bărbaţi să-şi vadă de treaba lor. Eu personal sînt fericită ori de cîte ori pot să-i las pe ei în pace şi să-mi văd de ale mele. Şi crede-mă, toată pălăvrăgeala lor mi se pare plicticoasă din cale afară.

— Da, uneori aşa. Dar era vorba de un principiu. Trebuie să fim tratate ca de la egal la egal.

— Draga mea, nu vom fi niciodată egale cu ei. În orice caz nu aici. Aici sîntem în Colonia Coroanei, la Hong Kong !

— Aşa-mi spune toată lumea. Şi cîtă vreme trebuie să-i lăsăm pe domni singuri ?

— Ei, vreo jumătate de oră. Nu e un timp precis. Îl cunoşti de mult pe Quillan Gornt ?

— În seara asta l-am întîlnit pentru prima oară, îi răspunse Casey.

— Individul... nu e binevenit în casa asta, o puse în gardă Penelope.

— Da, ştiu şi eu. Mi s-a povestit scena din seara de Crăciun.

— Şi ce anume ţi s-a povestit ?

Îi relată ce auzise. Se lăsă o lungă tăcere, apoi Penelope spuse :

— Străinii e mai bine să nu se amestece în conflictele de familie.

— Da, recunoscu Casey. Dar conflicte sînt în toate familiile. Noi, eu şi Linc, am venit aici ca să încheiem nişte afaceri... şi sperăm să stabilim nişte înţelegeri cu una dintre marile companii din Hong Kong. Deocamdată sîntem străini aici, ştim bine... şi tocmai de aceea căutăm un partener.

— Ei, draga mea, sînt sigură că pînă la urmă o să vă hotărîţi voi. Dar aveţi răbdare şi fiţi cu băgare de seamă. Nu-i aşa Kathren ? o întrebă ea pe cumnată-sa.

— Da, îi răspunse ea. Întru totul, mai spuse şi se uită la Casey cu aceeaşi privire directă pe care o avea Dunross. Şi sper să alegeţi partenerul care vă trebuie. Casey. Aici toţi sînt cam răzbunători.

— De ce ?

— Unul din motive e acela că sîntem o societate în care relaţiile sînt foarte strînse, multe înrudiri, fiecare ştie totul despre celălalt, mai toate secretele de familie. Un alt motiv izvorăşte din faptul că ura a pornit cu generaţii şi generaţii în urmă. Şi cînd urăşti, ei bine, urăşti din tot sufletul. Şi apoi aici ai de-a face cu o societate de piraţi care nu ştiu ce înseamnă vreun frîu aşa încît te trezeşti încurcat în tot felul de vendete. În plus aici mizele sînt foarte mari dacă te învîrteşti şi aduni o grămadă de aur poţi să ţi-o păstrezi cum vrei. în mod legal, chiar dacă ai dobîndit-o în afara legii. Hong Kongul e loc de tranzit, nimeni nu vine aici ca să rămînă, nici chiar chinezii, doar cît să facă bani şi apoi pleacă. E cel mai ciudat loc de pe pămînt.

— Dar cei din familia Struan şi Dunross şi Gornt stau aici de generaţii întregi, spuse Casey.

— Da, dar fiecare a venit aici numai cu un singur gînd : bani. Aici zeul nostru e banul. Iar îndată ce l-ai dobîndit, dispari, indiferent că eşti european, american sau chiar chinez.

— Draga mea Kathy. cred că exagerezi, îi replică Penelope.

— Poate, da-i adevărul adevărat. Apoi aici trăim la marginea prăpastiei în permanenţă : incendii, inundaţii, molime, lunecări de pămînt, revolte. Jumătate din populaţie sînt comunişti, jumătate naţionalişti şi se urăsc unii pe alţii într-un chip de neînţeles pentru un european. Iar China... China ne poate înghiţi în orice moment. Aşa

că aici trăiești doar pentru ziua de azi, și la naiba cu tot restul, apucă ce poți pentru că mîine cine știe! Și nu-i încurca pe alții. Pe aici oamenii sînt cam duri pentru că totul e foarte precar și nimic nu durează prea mult la Hong Kong.

— În afară de Pisc și de chinezi, adăugă Penelope.

— Chiar și chinezii vor să se îmbogățească iute și să o șteargă la fel de iute, ei mai mult chiar decît ceilalți, Casey, așteaptă și ai să vezi. Hong Kongul o să-și exercite asupra ta farmecul sau... duhul rău, depinde cum vezi lucrurile. E cel mai fantastic loc de pe pămînt cînd e vorba de afaceri. Pentru un bărbat e pasionant, o nebunie întreagă. Dumnezeule mare, e minunat pentru bărbați! Dar pentru noi e groaznic și orice femeie, orice nevastă urăște Hong Kongul cu o patimă pe care se prefac a o socoti dragoste.

— Ei, Kathren, interveni iar Penelope, iar exagerezi.

— Ba nu, deloc. Penny, sîntem toate în permanent pericol aici, doar știi bine. Noi femeile ne aruncăm într-o luptă pierdută dinainte... Kathren se opri și se sili să zîmbească. Îmi pare rău, cred că m-am cam aprins. Penn, mă duc să-l caut pe Andrew și dacă el vrea să mai rămînă eu am s-o șterg ușor, dacă nu te superi.

— Kathy, nu te simți bine?

— Ba da, doar puțin cam obosită. Ăla micu mă cam dărîmă, dar la anu', la internat cu el.

— Cum ți-au ieșit analizele?

— Perfect, și Kathy îi zîmbi forțat lui Casey. Cînd ai chef, dă-mi un telefon. Mă găsești în cartea de telefoane. Și nu vă încurcați cu Gornt. O să vă fie fatal. Pa, pa, iubito, adăugă ea uitîndu-se spre Penelope, după care plecă.

— E foarte drăguță, spuse Penelope. Dar muncește pînă nu mai poate.

— Tu te simți cumva în pericol?

— Eu sînt mulțumită cu copiii și soțul meu.

— Penelope, te-a întrebat dacă te simți amenințată de ceva, zise Susanne deVille pudrîndu-se cu dexteritate în vreme ce se studia în oglindă. Ei, spune!

— Nu. Uneori lucrurile mă cam depășesc, dar acum nu simt să mă amenințe ceva, nu mai mult decît pe tine.

— Ei, chérie, dar eu sînt pariziancă, cum mă poate amenința ceva pe mine? Ai fost vreodată la Paris, m'selle?

— Da, îi răspunse Casey. E minunat.

— Aceea e adevărata lume spuse Susanne cu o modestie tipic galică. Vai, arăt de cel puţin treizeci şi şase de ani !

— Susanne, vorbeşti prostii, îi replică Penelope, uitîndu-se la ceas. Cred că ar cam trebui să ne întoarcem. Scuzaţi-mă o secundă.

Susanne o urmări îndepărtîndu-se şi apoi se uită din nou la Casey.

— Eu şi Jacques am sosit la Hong Kong în 1946.

— Şi voi faceţi parte din vreuna din familiile de pe aici ?

— Tatăl lui Jacques s-a căsătorit cu o Dunross în primul război mondial... un fel de mătuşă a tai-panului, spuse ea aplecîndu-se în faţă dinaintea oglinzii şi îndepărtînd un grăunte de pudră. Pentru cei din familia Struan e important să fii rudă cu ei.

Casey băgă de seamă că o studia cu ochii aceia vicleni de franţuzoaică, prin oglindă.

— Sînt şi eu de aceeaşi părere cu tine că-i o prostie ca doamnele să plece de la masă, fiindcă, e limpede, pentru că atunci cînd noi plecăm ce le mai rămîne bărbaţilor să facă ?

— Şi eu gîndesc la fel, spuse Casey zîmbind. De ce vorbea Kathren de *ameninţare ?* Ameninţată de ce ?

— De tinereţe, de tinereţe, bineînţeles. Aici întîlneşti zeci de mii de *chinoises* minunate, sensibile, iubitoare, cu păr lung, negru şi nişte *derrières* frumoase, obraznice, şi un ten auriu care ştiu cu adevărat ce-i trebuie unui bărbat şi iau relaţiile sexuale drept ceea ce sînt cu adevărat : mijloc de a obţine hrana şi de a face troc ! Şi numai puritanismul scrîntit al englezilor a scrîntit şi mintea femeilor lor, sărmanele de ele. Mulţumesc lui Dumnezeu că m-am născut franţuzoaică. Biata Kathy !

— Ah, făcu Casey, pricepînd deodată. A descoperit că Andrew s-a încurcat cu cineva ?

Susanne zîmbi, dar nu răspunse, doar se uită lung la propria ei imagine din oglindă. Într-un tîrziu spuse :

— Şi Jacques al meu, bineînţeles că a avut şi el încurcături cu diverse fuste, toţi bărbaţii de pe aici au meteahna asta, şi aşa facem şi noi dacă avem minte. Dar noi,

francezii, știm că aceste mici infidelități nu trebuie să impieteze asupra unei căsătorii frumoase. Și acordăm acestor lucruri importanța pe care o merită, *non* ? și ochii ei castanii se întunecară. *Oui* !

— Pentru o femeie e destul de greu, nu-i așa ? Destul de greu să se descurce în situația asta !

— Chérie, pentru o femeie totul e greu pe lumea asta, pentru că bărbații sînt așa niște *crétins*, și Susanne deVille își îndreptă o cută și apoi își puse cîte o picătură de parfum după urechi și între sîni. Dacă te apuci să joci aici după regulile stabilite de bărbați, ai toate șansele să pierzi. Mai bine după regulile stabilite de noi, femeile. Aici, mademoiselle, dacă ești femeie cu adevărat, ai niște șanse nemaipomenite. Și dacă îți mai aduci aminte și de faptul că toți cei din neamul Gornt sînt cam otrăvitori. Și nu-l scăpa din ochi pe Linc Bartlett, Ciranoush, fiindcă deja sînt unele doamne pe aici care au și pus ochii pe el, și ar vrea să te umilească puțin.

14

Ora 22.42.

Individul se strecură cu prudență din zona întunecată a balconului de la etajul al doilea și se furișă pe ușa întredeschisă a biroului lui Dunross, în întunericul și mai adînc de dinăuntru. Rămase așa șovăind, trăgînd cu urechea ; hainele închise la culoare îl făceau aproape invizibil. În încăpere se auzea zvonul depărtat al petrecerii care sporea tăcerea de aici, iar pînda devenea și mai greu de îndurat. Aprinse o mică lanternă. Cercul de lumină căzu pe tabloul de pe șemineu. Se apropie. Dirk Struan din ramă părea să-l urmărească atent, cu un ușor zîmbet disprețuitor. Lumina se prelinse pe rama tabloului. O mînă se întinse delicat și începu să pipăie ușor, întîi o margine, apoi cealaltă. Neauzit, tabloul se dădu la o parte, îndepărtîndu-se de perete. Intrusul oftă ușurat. Se uită atent la încuietoare și apoi dădu la iveală un șirag de chei false. Alese

una şi o încercă, dar nu se potrivi. Alese alta. Apoi iar nu izbuti să găsească ce căuta. Urmară alte chei, după care se auzi un ţăcănit uşor, cheia se răsuci aproape cu totul, aproape... dar nu suficient. Niciuna din celelalte chei nu se potrivi deloc. Enervat, încercă iar cheia cu care aproape reuşise să deschidă seiful, dar nici de data asta nu izbuti pînă la capăt. Pipăi cu degete de expert din nou marginile seifului, dar nu descoperi nici un buton secret, nici o ascunzătoare. Încercă din nou cu aceeaşi cheie, într-o parte şi-n cealaltă, uşor la început, apoi mai ferm, dar cheia nu se răsucea în broască pînă la capăt. Rămase aşa şovăind. După o vreme împinse tabloul la loc cu grijă, sub privirea aceea care acum îşi bătea joc de el de-a binelea, după care intrusul se îndreptă spre birou. Se vedeau două telefoane. Ridică receptorul telefonului despre care ştia că nu are alt cuplaj în casă şi formă un număr. Se auzi cum sună o vreme monoton şi apoi sunetul se opri.

— Da ? întrebă o voce în engleză.

— Cu domnul Lop-*sing* vă rog, spuse intrusul încet, începutul unei parole.

— Aici nu-i nici un Lop-*ting*. Îmi pare rău, aţi format greşit numărul.

Răspunsul era exact parola de care avea nevoie, deci continuă :

— Vreau să las un mesaj.

— Îmi pare rău, aţi format numărul greşit. Mai uitaţi-vă o dată în cartea de telefoane.

Din nou răspunsul era cel corect, finalul parolei.

— Aici e Lim, şopti declinîndu-şi numele conspirativ. Cu Arthur vă rog. Urgent.

— O clipă.

Auzi cum receptorul trece în mîna altcuiva şi tusea seacă pe care o recunoscu imediat.

— Da, Lim ? Ai găsit seiful ?

— Da, răspunse celălalt, e după tabloul de deasupra şemineului, dar nu se potriveşte nici una dintre chei, am nevoie de echipament spe...

Se opri brusc. Se auzi un zgomot de voci care se apropiau. Puse uşor receptorul în furcă. Aruncă iute o privire ca să verifice dacă toate erau la locul lor, stinse lanterna şi se refugie grăbit spre balcon, apoi o luă la fugă de-a lungul faţadei de nord. O secundă, chipul îi fu luminat de razele lunii. Era chelnerul Feng, paharnicul.

Apoi se făcu nevăzut, fracul negru de chelner topindu-se în întuneric. Uşa biroului se deschise. Intră Dunross urmat de Brian Kwok. Aprinse lumina. Imediat încăperea deveni primitoare.

— Aici nu ne mai deranjează nimeni, spuse Dunross. Fă-te comod.

— Mulţumesc.

Era pentru prima dată cînd Brian Kwok era invitat în biroul lui Dunross. Amîndoi erau cu paharele de coniac în mînă şi se îndreptară spre răcoarea ce venea dinspre ferestre, briza uşoară legănînd perdelele de voal, şi se trîntiră în scaunele comode cu spătar înalt, aşezate unul în faţa celuilalt. Brian Kwok se uită la tablou, iluminat acum perfect de propriile lui lumini.

— Grozav portret.

— Mda.

Dunross se uită la tablou şi îngheţă tabloul era uşor deplasat, dar atît de puţin că nimeni n-ar fi băgat de seamă în afară de el.

— Ian, s-a întîmplat ceva ?

— Nu, nimic, spuse Dunross, revenindu-şi în fire şi stăpînindu-şi simţurile care, instinctiv, porniseră să detecteze o prezenţă străină în încăpere, după care îşi îndreptă întreaga atenţie spre inspectorul de poliţie chinez, dar în sinea lui se întreba adînc îngrijorat cine se atinsese de tablou şi de ce. Ei spune, la ce te gîndeşti ?

— La două lucruri. Întîi la cargoul nostru *Eastern Cloud.*

— Ah, făcu Dunross şocat.

Era vorba de unul dintre cargourile *Firmei Struan* care făceau curse neregulate de-a lungul ţărmului Asiei. *Eastern Cloud* era o navă de zece mii de tone, deosebit de eficientă pe rutele dintre Hong Kong, Bangkok, Singapore, Calcutta, Madras, Bombay, cu rare opriri la Rangoon, în Burma, transportînd din Hong Kong tot felul de mărfuri, şi aducînd aici alte produse din India, Malaya, Thailanda, şi Burma : materii prime, iută, tek, pietre preţioase, mătase, produse alimentare. Cu şase luni în urmă, nava fusese sechestrată de autorităţile din Calcutta, cînd, după o inspecţie neaşteptată a vameşilor, în unul dintre buncărele sale se descoperiseră circa 36.000 taeli de aur de contrabandă. Doar ceva mai mult de o tonă !

— Excelenţă, îi spusese Dunross consulului general al Indiei la Hong Kong, aurul e una, şi nu are nici o legătură cu firma noastră, iar sechestrarea navei e cu totul altceva.

— Ai, regret atît de mult, domnule Dunross, *sah*. Legea e şi ea lege, iar contrabanda cu aur în India e o încălcare serioasă a legii şi legea, *sah*, spune că orice navă care transportă bunuri de contrabandă poate fi confiscată şi apoi vîndută.

— Da, probabil că aşa e, dar poate că excelenţa voastră ar putea în acest caz convinge autorităţile...

Dar toate intervenţiile fuseseră ignorate şi chiar cele la nivel foarte înalt de-a lungul lunilor, şi aici, la Hong Kong, şi în India, chiar şi la Londra, nu dăduseră nici un rezultat. Deşi cercetările poliţiei indiene şi ale celei din Hong Kong nu reuşiseră să găsească nici un vinovat la bordul navei, cu toate astea *Eastern Cloud* zăcea mai departe sechestrată la Calcutta.

— Ce e cu *Eastern Cloud* ? întrebă Dunross.

— Credem că putem convinge autorităţile indiene să ridice sechestrul.

— Ce vor în schimb ? se interesă bănuitor Dunross.

— Nimic. Nu ştim cine sînt contrabandiştii, dar am aflat cine sînt informatorii, rîse Brian Kowk.

— Cine ?

— Acum vreo şase luni în urmă, aţi schimbat politica angajării echipajelor. Pînă atunci *Firma Struan* a folosit în exclusivitate numai echipaje din Canton pe navele sale, apoi, pentru motive ştiute numai de voi, aţi hotărît să folosiţi echipaje din Shanghai. Da ?

— Adevărat.

Dunross îşi aminti că Tsu-yan, din Shanghai şi el, îi propusese să facă schimbarea asta care va aduce multe avantaje *Firmei Struan* dacă va izbuti în felul ăsta să ajute pe unii refugiaţi din nord. „La urma urmei, tai-pan, şi ei sînt marinari tot atît de buni," adăugase Tsu-yan, iar salariile lor sînt cît se poate de convenabile".

Şi aşa s-a făcut că *Firma Struan* a angajat un echipaj de marinari din Shanghai pe *Eastern Cloud*, din cîte ştiu eu a fost pentru prima dată că se întîmpla una ca asta, iar cei din Canton, care n-au mai fost angajaţi, şi-au pierdut toată cinstea obrazului şi s-au plîns conducătorului lor cu rangul de *Sceptru Roşu* al triadei locale care...

— Pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă, fiindcă marinarii noștri nu fac parte din triadă !

— Ian, ți-am spus de multe ori că chinezilor le place să adere la tot felul de organizații. Bine atunci, să zicem că șeful lor cu rang de *Sceptru Roșu* e liderul sindicatului lor, cu toate că știu bine că la voi nu există nici sindicat, dar nenorocitul ăsta de care vorbim a sărit în sus și a spus, fără nici un echivoc, *oh ko*, ne-am pierdut cinstea obrazului din cauza nenorociților ălora din nord, dar am să le arăt eu lor, și i-a șoptit ceva unui informator indian care, bineînțeles, pentru o răsplată substanțială, mare parte din ea plătită dinainte, a fost de acord să vîndă vestea consulatului indian.

— Cum ?

Brian Kwok se arătă încîntat.

— Da, da. Recompensa a fost împărțită în douăzeci și opt de părți între indieni și echipajul din Canton al navei *Eastern Cloud*, cei care ar fi trebuit angajați, obrazul celor din Canton își redobîndi toată cinstea, iar nenorociții aceia din nord, din Shanghai, au ajuns într-o pușcărie indiană împuțită și și-au pierdut acum ei cinstea obrazului.

— Ah, Dumnezeule !

— Exact.

— Ai probe ?

— Bineînțeles. Dar să nu zicem acum decît că prietenul nostru indian ne ajută în intervențiile viitoare, în schimbul a... să zicem unor servicii făcute, așa că preferăm să nu-i mai amintim numele. Cine era șeful „sindicatului" de care vorbeam pe nava voastră ? Ei bine, unul din numele lui era Tuk Gură Mare, fochist de vreo trei ani buni pe *Eastern Cloud*. Era pentru că vai, n-o să-l mai vedem niciodată. L-am prins săptămîna trecută într-un fast de 14 carate... fastul unui conducător de frunte al triazilor, Sceptrul Roșu, prin bunăvoința unui informator prieten din Shanghai, fratele unuia din echipajul dumneavoastră care zăcea în pomenita închisoare împuțită din India.

— Și a fost deportat ?

— Da' bineînțeles, cît ai clipi. Noi nu-i prea iubim pe triazi. Sînt o bandă de criminali în vremea din urmă și-s vîrîți în tot felul de îndeletniciri necurate. L-am și zburat la Taiwan unde nu va fi primit chiar cu brațele

deschise, mai ales că societatea de la Shanghai, din nord, cu numele de Junghiul Verde şi societatea din sud, din Canton, triazii de 14 Carate se înfruntă şi acum pentru a dobîndi controlul asupra Hong Kongului. Iar Tuk Gură Mare era un 426 dovedit...

— Cei aia 426 ?

— Ah, am crezut că ştii. Toţi conducătorii triazilor sînt desemnaţi prin numere ca şi prin titluri simbolice, numerele sînt întotdeauna divizibile prin numărul mistic trei. Un conducător de rang are 489, la care se adaugă 21, care reprezintă creaţia, de şapte ori timpul, moartea şi semnifică renaşterea. Al doilea rang e Evantaiul Alb, la care se adaugă 3, şi 221 e de asemeni un multiplu de trei, 438, iar un Sceptru Roşu e 426. Cel mai de jos rang e 49.

— Pentru numele lui Dumnezeu, 49 nu e divizibil cu trei !

— Da, dar patru ori nouă fac treizeci şi şase, numărul jurămîntului secret de sînge, spuse Brian Kwok ridicînd din umeri... Doar ştii cît de neglijenţi sîntem noi chinezii cu numerele şi numerologia. Individul era Sceptru Roşu, 426, fără nici o îndoială. Ian, l-am prins. Aşa că triada există, sau a existat pe una dintre navele voastre. E drept?

— Aşa se pare.

Dunross se blestema acum pentru că nu se gîndise el mai înainte că atunci cînd s-a hotărît să schimbe echipajele se va pune problema cinstei obrazului de-o parte şi de alta, şi bineînţeles că în situaţia asta vor urma necazuri. Iar acum nimerise în altă capcană.. Acum avea şapte nave cu echipaj din Shanghai contra a circa cincizeci de nave cu echipaje din Canton.

— Doamne Isuse Cristoase, doar nu pot concedia echipajele din Shanghai pe care abia le-am angajat, şi dacă nu fac totuşi treaba asta se vor întîmpla şi mai multe nenorociri ca asta şi cinstea obrazului se va duce şi de o parte şi de cealaltă. Ei, ce soluţie se poate găsi în situaţia asta ?

— Să acorzi unele rute numai navelor cu echipaje din Shanghai, dar numai după ce vă consultaţi cu Sceptrul Roşu 426..., iartă-mă, cu liderul lor de sindicat, şi bineînţeles cu corespondentul lui la cei din Canton, şi toate astea numai după ce te-ai consultat cu un faimos

prezicător care să-ţi spună că e o treabă minunată pentru ambele părţi. Ce-ai zice de Tung Bătrînul Orb ?

— Tung Bătrînul Orb ? rîse Dunross. Perfect. Brian eşti un geniu. Şi un serviciu atrage după sine un contraserviciu. Dar numai pentru urechile tale, da ?

— În regulă.

— Garantat ?

— Da.

— Mîine dimineaţă, cum te scoli, cumpără acţiuni ale *Firmei Struan.*

— Cîte acţiuni ?

— Cît poţi de multe.

— Şi cîtă vreme va trebui să le păstrez ?

— Cum stai la capitolul *cojones* ?

Brian fluieră neauzit.

— Mulţumesc, bine, zise şi căzu pe gînduri. apoi se văzu cum face un efort să se întoarcă la chestiunile care-i stăteau în faţă. Atunci înapoi la *Eastern Cloud.* Ian, să ne întoarcem la ce ne interesează ! 36.000 taeli de aur fac, in mod legal, 1.514.520 dolari SUA. Dar dacă se topesc într-ascuns în bare de cîte cinci taeli, cum obişnuiesc contrabandiştii, şi dacă se livrează la Calcutta, atunci încărcătura aceea face de două ori, probabil de trei ori pe atît, pentru cumpărătorii particulari, să zicem 4.5 milioane. E drept ?

— Nu ştiu chiar exact.

— Ei, dar eu ştiu. Profitul pierdut — peste trei milioane... investiţia pierdută aproape un milion jumătate.

— Şi ?

— Deci ştim cu toţii că cei din Shanghai îşi rezolvă problemele în mod tot atît de lăturalnic şi exclusivist ca şi cei din Canton, din Chu Chow sau Fuken, sau oricare dintre micile grupări chinezeşti. Deci echipajul de marinari din Shanghai e cel care s-a apucat de contrabandă, el trebuie să fie vinovat, Ian, deşi deocamdată eu nu pot dovedi una ca asta. Aşa că poţi paria ultimul dolar pe care-l ai că tot cei din Shanghai sînt vinovaţi de a fi scos ilegal aurul din Macao pentru a-l aduce la Hong Kong, pentru a-l urca pe *Eastern Cloud,* tot cu bani din Shanghai a fost cumpărat aurul din Macao, şi deci parte din aceşti bani fac parte din fondurile triazilor din Junghiul Verde.

— Nu se prea potriveşte.

— Ai mai auzit de Tsu-yan ?

— Nu, dar voi ? zise Dunross cercetîndu-l atent.

— Încă nu, dar facem cercetări, îi răspunse Brian cîntărindu-l la rîndul lui. Părerea mea mai întîi e că Junghiul Verde a fost greu lovit, iar cum criminalilor nu le place să piardă banii cîştigaţi atît de greu, *Firma Struan* se poate aştepta la o mulţime de necazuri dacă nu reuşeşti să înăbuşi necazurile încă în faşă, aşa cum am sugerat eu.

— Nu toţi cei din Junghiul Verde sînt criminali.

— Ian, depinde. Şi acum a doua problemă, numai pentru urechile tale sîntem siguri că Tsu-yan e în banda contrabandiştilor cu aur. Şi acum a treia şi ultima mea sugestie dacă o anumită companie nu doreşte ca navele sale să fie sechestrate pentru contrabandă cu aur, îşi poate diminua uşor riscurile reducînd importul cu aur în Macao.

— Ei, chiar aşa ? făcu Dunross, plăcut surprins că reuşise să vorbească cît se poate de calm, întrebîndu-se în acelaşi timp cît de multe cunoştea Serviciul Special de Informaţii, şi cît de multe doar le ghicea.

Brian Kwok oftă şi continuă să-şi etaleze informaţiile pe care i le dăduse Roger Crosse.

— *Firma Nelson !*

Doar cu mare efort Dunross reuşi să-şi stăpînească trăsăturile feţei, ca să nu se trădeze.

— *Firma Nelson ?*

— Exact. *Compania de comerţ Nelson* din Londra. După cum bine ştii, *Firma Nelson* are dreptul de licenţă exclusivă pentru achiziţionarea lingourilor de aur pe piaţa internaţională pentru industria bijuteriilor din Hong Kong, şi, infinit mai important, are de asemenea monopolul exclusiv de transportare a lingourilor de aur prin Hong Kong la Macao, împreună cu o companie mult mai neînsemnată, *Compania trezorieră Saul Feinheimer*, de asemenea din Londra. Companiile *Nelson* şi *Saul Feinheimer* au cîteva lucruri în comun. De exemplu unii directori funcţionează la ambele companii sau au aceiaşi agenţi comerciali !

— Nu zău ?

— Da. Şi cred că şi tu eşti în consiliul lor.

— Sînt în consiliul a vreo şaptezeci de companii, îi replică Dunross.

— Adevărat şi nu toate aparţin pe de-a-ntregul, sau doar parţial *Firmei Struan*. Bineînţeles, unele pot aparţine de fapt în totalitate prin intermediari, în mod secret, nu-i aşa ?

— Da, bineînţeles.

— E un mare noroc că noi aici, la Hong Kong, nu sîntem obligaţi să publicăm numele directorilor consiliilor de administraţie... şi nici numărul de acţiuni deţinute, nu-i aşa ?

— Brian, unde vrei să ajungi ?

— Altă coincidenţă : biroul central înregistrat al *Companiei Nelson* din Londra se află în aceeaşi clădire ca şi filiala voastră britanică — *Struan London Limited.*

— Ei, hai, Brian, e doar o clădire imensă, şi unul din vadurile cele mai bune din Londra. Cred că sînt birourile a o sută de companii acolo.

— Ba chiar mai multe mii; dacă socoteşti şi toate companiile înregistrate prin intermediarul agenţilor comerciali... şi toate companiile care deţin majoritatea acţiunilor altor companii, cu directori interpuşi, care ascund în spatele lor o mulţime de fantome.

— Şi ce-i cu asta ?

De-acum Dunross putea gîndi cît se poate de limpede, cîntărind de unde putuse obţine Brian toate aceste informaţii, şi întrebîndu-se, de asemenea, unde naiba ţintea. *Compania Nelson* era o taină, şi filialele aparţineau în întregime firmei prin interpuşi încă de cînd se formase, în 1953, special pentru negoţul cu aur la Macao, Macao fiind singurul loc din Asia unde importul de aur era legal.

— Şi apropo, Ian, l-ai întîlnit vreodată pe acel portughez genial din Macao, signore Lando Mata ?

— Sigur. E un om fermecător.

— Da, aşa-i... şi are atîtea relaţii. Se zvoneşte că acum vreo cincisprezece ani el a reuşit să convingă autorităţile din Macao să aprobe formarea unui monopol pentru importul de aur, care apoi i-a vîndut chiar lui dreptul acesta de monopol, lui şi cîtorva prieteni de-ai lui pentru o taxă anuală modestă un dolar SUA la fiecare uncie. Ian, individul e exact acelaşi om care a convins autorităţile din Macao să legalizeze jocurile de noroc şi, ceea ce-i mai curios, să-i acorde chiar lui şi unor prieteni ai lui monopolul acestei afaceri. Drăguţă treabă, nu-i aşa ?

Dunross nu-i răspunse, doar îi urmări zîmbetul celuilalt în vreme ce ochii săi nu mai zîmbeau deloc.

— Şi uite aşa, treaba a mers strună vreme de cîţiva ani, continuă Brian, apoi în 1954 a fost abordat de unii entuziaşti ai aurului din Hong Kong — ştii, în 54 s-au schimbat şi la noi legile privitoare la aur — care au venit cu idei de îmbunătăţire a acestei afaceri compania lor va cumpăra în mod legal lingouri de aur de pe piaţa internaţională a aurului, în numele sindicatului din Macao, la preţul legal de 35 dolari SUA uncia, şi apoi va aduce acest aur, fără nici un fel de ascunzişuri, pe faţă, legal, cu avionul sau cu navele în Hong Kong. La sosire, vameşii noştri din Hong Kong vor supraveghea în mod legal şi vor păzi transportul de la *Kai Tak* sau din port pînă la feribotul pentru Macao, sau pînă la hidroavioanele de cursă Catalina. Iar cînd navele sau hidroavioanele ajung la Macao sînt întîmpinate de vameşii portughezi, iar lingourile, după cum scriu instrucţiunile, în bare de cîte patru sute de uncii, sînt transportate, sub pază, la camioane, de fapt nişte maşini închiriate, şi duse la bancă. Şi banca asta e o clădire urîtă, o grotă, care nu se ocupă în mod obişnuit de activităţi bancare, nu se ştie să aibă alţi parteneri de afaceri decît sindicatul cu pricina, nu-şi deschide uşile decît pentru a primi aur, şi nu-i place să aibă de-a face cu vizitatori de tot felul. Şi, ia ghiceşte, cine-i stăpînul acestei bănci ? Domnul Mata şi sindicatul său. De îndată ce ajunge în bancă, aurul acela dispare pur şi simplu, mai spuse Brian Kwok încîntat ca un magician care tocmai a izbutit numărul cel mare. Numai anul ăsta pînă acum au intrat acolo cincizeci şi trei de tone, Patruzeci şi opt de tone anul trecut. La fel cu un an înainte, ca şi mai înainte, şi tot aşa.

— O groază de aur, adăugă Dunross îndatoritor.

— Cred şi eu. Dar, foarte ciudat, nici autorităţile din Macao, nici cele din Hong Kong nu par intrigate şi nici nu le pasă că nici un gram din aurul care intră în banca aceea nu mai iese afară. Mă urmăreşti ?

— Da, bineînţeles.

— Ei, şi acolo nu se întîmplă alte minuni decît că, o dată ajuns în bancă, aurul e topit şi transformat din lingourile legale de patru sute de uncii, în părţi mai mici, de obicei lingouri de doi, sau mai ales de cinci taeli, care se transportă mult mai uşor, şi e mult mai uşor şi

pentru a fi trecut prin contrabandă. Şi acum ajungem la singura parte cu adevărat ilegală a întregului lanţ : scoaterea aurului din Macao şi aducerea lui prin contrabandă la Hong Kong. Bineînţeles că nu e ilegal să scoţi aur din Macao, nu la fel e şi cu cealaltă parte — introducerea lui prin contrabandă la Hong Kong. Dar şi tu ştii, la fel ca şi mine, că e destul de uşor să aduci prin contrabandă aproape orice la Hong Kong. Dar cea mai frumoasă parte a întregii poveşti e faptul că o dată ajuns la Hong Kong, indiferent cum a ajuns el acolo, e cît se poate de legal să deţii acest aur, îl poate deţine oricine, şi nu te întreabă nimeni. Şi asta spre deosebire de Marea Britanie, unde nici unui cetăţean nu i se îngăduie să deţină lingouri de aur. Şi o dată ce deţii acest aur în mod legal, îl şi poţi exporta în mod legal.

— Brian, şi unde ţinteşte toată povestea asta a ta ? întrebă Dunross sorbind gînditor din coniac.

Brian Kwok dădu peste cap alcoolul acela plin de miresme din imensul pahar şi lăsă să se aştearnă liniştea. După o vreme glăsui :

— Avem nevoie şi noi de ajutor.

— Noi ? Vrei să spui Serviciul Special ? zise Dunross şocat.

— Exact.

— Şi cine anume din Serviciul Special ? Tu ?

Brian Kwok şovăi o vreme.

— Chiar domnul Crosse în persoană.

— Ce fel de ajutor ?

— Am vrea să putem citi toate rapoartele lui Alan Medford Grant.

— Ei, haida de ! făcu Dunross ca să cîştige timp, pentru că nu se aştepta la una ca asta.

Brian Kwok dădu la iveală o fotocopie cu prima şi ultima pagină a raportului interceptat şi i-o întinse.

— Tocmai am primit o copie după documentul ăsta.

Dunross se uită peste pagini, erau autentice, fără nici o îndoială.

— Am vrea să ne aruncăm o privire şi peste toate celelalte.

— Nu te înţeleg.

— Nu am adus acum tot raportul, din motive de comoditate, dar dacă doreşti, îţi pot aduce şi restul mîine dimineaţă, adăugă Brian Kwok fără să clipească. Am

aprecia foarte mult... domnul Crosse spunea că ar aprecia foarte mult ajutorul acesta.

Pentru o clipă Dunross se simţi paralizat de imensitatea implicaţiilor acestei cereri.

Şi se auzi, ca printr-un văl, cum spunea chiar el cu gura lui :

— Acest raport şi celelalte, dacă mai există şi altele cumva... sînt cu totul personale, îi zise el foarte atent la ce spune. În orice caz informaţiile de acolo sînt personale, îmi sînt destinate numai mie, şi, bineînţeles, serviciilor specializate ale guvernului. Sînt convins că puteţi să obţineţi orice informaţie doriţi prin canalele voastre de informaţii.

— Da, sigur. Dar inspectorul şef Crosse ar socoti ca o favoare, Ian, dacă ne-ai îngădui să aruncăm o ochire şi noi pe ele.

Dunross sorbi iar din coniacul său, încă sub stare de şoc. Ştia că putea cu uşurinţă nega existenţa celorlalte rapoarte şi să le ardă sau să le ascundă, sau să le lase unde se aflau, dar nu voia să pară că evita să dea o mînă de ajutor Serviciului Special. Era de datoria lui să-i ajute. Serviciul Special era o parte vitală a Direcţiei Speciale şi a Direcţiei de Securitate a coloniei şi era convins că fără ele, nici colonia şi nici poziţia ei în Asia nu s-ar fi putut păstra cu nici un chip. Şi fără un sistem minunat de contrainformaţii, chiar dacă numai a douăzecea parte din cele spuse de AMG era adevărată, atunci zilele lor aici erau numărate. Dumnezeule mare, dacă nimereau în mîinile cui nu trebuie... Simţi o greutate care-i apăsa pieptul în vreme ce se chinuia să rezolve această dilemă. În minte îi veni o parte a acelui ultim raport trădătorul care se afla în rîndurile poliţiei. Apoi îşi aduse aminte că Kiernan îi spusese că acele copii ale lui erau singurele. Cîte din cele ce cuprindeau rapoartele erau informaţii cunoscute numai de el şi cîte erau ştiute şi de serviciul britanic de informaţii ? De ce acest secret ? De ce nu obţinuse Grant încuviinţarea de a i le încredinţa oficial ? Cristoase ! Să zicem că am greşit atunci cînd am împins unele lucruri prea departe ! În mîinile cui nu trebuie, în mîinile unor duşmani, multe dintre aceste informaţii ar fi mortale ! Cu un efort, se linişti şi încercă să se concentreze.

— Am să mă gîndesc la cele ce mi-ai spus și am să vorbesc din nou cu tine mîine. Asta mai întîi.

— Îmi pare rău, Ian, mi s-a spus să... să te fac să înțelegi urgența acestor informații.

— Aveai de gînd să spui să mă silești ?

— Da, îmi cer iertare. Te rugăm să ne dai o mînă de ajutor. Există și o cerere oficială prin care ți se cere colaborarea.

— Iar *Eastern Cloud* și *Firma Nelson* reprezintă răsplata ?

— *Eastern Cloud* e cadou. Informațiile pe care ți le-am dat sînt și ele la fel, un mic cadou. *Firma Nelson* nu ne privește, reprezintă doar un interes trecător pentru noi. Tot ce s-a pomenit aici e confidențial. Din cîte știu eu, nu deținem nici un fel de dovezi înregistrate ca atare.

Dunross își cercetă prietenul, pomeții proeminenți ai obrazului, ochii cu pleoape grele, ochii care-l priveau drept și fără să clipească, trăsăturile frumoase ale feței, bine proporționate, sprîncenele negre și groase.

— Brian, tu ai citit raportul ?

— Da.

— Atunci tu înțelegi în ce dilemă mă aflu ? îi spuse el ca să-l încerce.

— A, vrei să pomenești de trădătorul acela aflat încă în rîndurile poliției ?

— Ce facem cu ăsta ?

— Ai dreptate să fii prudent, da, foarte adevărat. Te referi la partea în care se spune că s-ar putea să avem un dușman infiltrat la nivel de inspector șef ?

— Exact. Știi cumva despre cine este vorba ?

— Nu, nu încă.

— Dar măcar bănuiești pe cineva ?

— Da. Și se află sub supraveghere. Ian, nu ai nici un motiv de îngrijorare în privința asta. Copiile acelea nu vor fi văzute decît de mine și de domnul Crosse. Vor fi informații strict secrete, nu contează.

— Brian, stai o clipă, n-am zis nici un moment că acele copii există, insistă Dunross, prefăcîndu-se enervat, și, în aceeași secundă, văzu o fulgerare în ochii celuilalt care putea fi și mînie, dar și dezamăgire, dar fața lui rămăsese impasibilă. Ia pune-te tu în situația mea, eu, un profan, spuse el indiferent, dar cu simțurile foarte treze, ar trebui să fiu nebun de-a binelea să păstrez

astfel de informații, nu crezi ? Aș fi mult mai inteligent dacă le-aș distruge, îndată ce părțile care mă interesează ar fi fost folosite. Nu crezi ?

— Ba da.

— Atunci să lăsăm lucrurile așa cum sînt în seara asta. Să zicem pînă mîine dimineață pe la zece.

Brian Kwok șovăi, apoi trăsăturile i se înăspriră.

— Ian, nu sîntem aici la un joc de societate. Miza nu înseamnă cîteva tone de aur acolo, sau niște mici escrocherii la bursă, sau niște zone mai neclare în negocierile cu China comunistă, unde sînt în joc niște milioane, acolo. Jocul pe care-l jucăm acum e mortal, iar milioanele de care e vorba sînt de fapt milioane de oameni, soarta unor generații care încă nu au văzut lumina zilei, precum și a ciumei comuniste. Vestea despre existența rețelei *Sevrin* e o veste foarte proastă, implicarea KGB-ului e o veste foarte proastă și ea și chiar și prietenii noștri din CIA și KMT pot fi la fel de periculoși dacă e nevoie să fie. Și te sfătuiesc ca în noaptea asta să pui pază serioasă aici în birou ca să-ți păzească dosarele.

Dunross se uită impasibil la amicul său.

— Deci părerea voastră avizată e că informațiile din acest raport sînt reale ?

— Crosse crede că s-ar putea. Ar fi înțelept să avem și noi un om aici în noaptea asta pentru orice eventualitate, ei ce zici, nu e bine ?

— Cum poftești, Brian.

— Să punem un om și afară la Shek-O ?

— Cum poftești tu, Brian.

— Nu ești prea dispus să cooperezi cu noi, așa-i ?

— Bătrîne, n-ai nimerit-o deloc. Am luat în serios tot ce mi-ai spus, i-o reteză scurt Dunross. Cînd ați obținut copia raportului și prin ce mijloace ?

Brian șovăi.

— Nu știu, și dacă aș ști, nu știu dacă ar trebui să-ți spun.

Dunross se ridică în picioare.

— Atunci haide, să-l căutăm pe Crosse.

— Dar spune-mi și mie, Peter, de ce cei din familiile Gornt și Rothwell îi urăsc pe cei din familia Struan și Dunross ? îl întrebă Casey.

Ea şi cu Bartlett se plimbau împreună cu Peter Marlowe şi soţia sa Fleur prin minunata grădină, în răcoarea serii.

— Nu ştiu eu chiar toate motivele lor de zîzanie, spuse englezul, un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani, blond, cu un accent ales şi mai ales cu o privire foarte intensă a ochilor acelora de un albastru cenuşiu. Lumea vorbeşte că ura asta merge pînă la familia Brock, şi că de fapt există nişte legături, nişte legături de familie între familia Brock şi familia Gornt. Se poate ca legăturile să urce chiar pînă la bătrînul Tyler Brock. De el aţi auzit ?

— Bineînţeles, replică Bartlett. Şi cum a început vendeta asta ?

— Pe cînd era doar un puşti, Dirk Struan ucenicea ca marinar pe una dintre navele comerciale înarmate cu tunuri ale lui Tyler Brock. Pe vremea aceea viaţa pe mare era destul de grea, viaţa e grea oriunde, dar în vremurile acelea pe mare... Dumnezeule Doamne ! Ei bine, Tyler Brock îl bătea pe tînărul Struan cu biciul pentru greşeli imaginare, apoi, în cele din urmă, l-a abandonat undeva pe coasta Chinei, socotindu-l mort de-a binelea. La vremea aceea Dirk Struan avea doar paisprezece ani, şi a jurat dinaintea lui Dumnezeu şi a diavolului că atunci cînd va ajunge bărbat în toată firea va distruge *Casa Brock şi Fiii* şi o să-l vîneze pe Tyler cu pisica cu nouă cozi. Din cîte ştiu eu deocamdată nu a făcut-o niciodată deşi circulă o poveste că l-ar fi bătut pe fiul mai mare al lui Tyler pînă l-a ucis, luptînd-se cu nişte fiare de luptă după obiceiul chinezilor.

— Ce-s astea ? întrebă Casey încurcată.

— Casey, un fel de ghioage, trei sau patru bucăţi din fier, articulate între ele, cu o bilă cu ghionturi la capăt şi un mîner la celălalt.

— Şi l-a ucis pentru a se răzbuna pe taică-su ? făcu ea şocată.

— Mai sînt unele aspecte pe care încă nu le cunosc, dar convingerea mea e că dacă a făcut-o a avut el motive temeinice s-o facă, spuse Peter Marlowe zîmbind ciudat. Dirk Struan, bătrînul Tyler şi alţii de talia lor, care au ridicat Imperiul Britanic, au cucerit India şi au deschis porţile Chinei, Dumnezeule, ăştia erau cu toţii nişte giganţi. Am pomenit vreodată că Tyler nu avea decît un ochi ? Celălalt îi fusese scos de o fungă în timpul unei

furtuni, prin anii 1830 pe cînd gonea cu cliperul lui, *White Witch,* pe urmele lui Struan, cu o încărcătură întreagă de opiu la bord. Struan era cu o zi înaintea lui cu cliperul *China Cloud,* și se aflau amîndoi într-o cursă care pe care, pentru că transportau amîndoi opiu din teritoriile britanice ale Indiei spre piețele din China. Se zice că Tyler și-a turnat niște brandy în găvanul scurs al ociului și a început să-și înjure marinarii să ridice mai multe vele ! Peter Marlowe se opri o clipă șovăind, apoi continuă. Dirk a fost ucis în timpul unui taifun la Happy Valley, în 1841, iar Tyler muri sărac, fără para chioară, după ce dădu faliment, prin 1893.

— Cum, fără un ban, Peter ? se miră Casey.

— Povestea spune că fiica lui, Tess, fiica lui cea mare, Struan Cotoroanța cum i se spunea mai apoi, a complotat ani de zile cum să-l doboare pe taică-su, doar știi că ea se măritase cu Culum Struan, unicul fiu al lui Struan, da ? Ei bine, Struan Cotoroanța a pus în taină la cale cu banca *Victoria,* întemeiată de Tyler în 1840, și cu firma *Cooper-Tillman,* partenerul lui Tyler în SUA treaba asta frumoasă. L-au prins la mijloc și au dus de rîpă marea *Casă Brock și Fiii,* făcînd-o să dispară într-un singur dezastru uriaș. A pierdut totul navele de transport, depozitele, rezervele de opiu, acțiunile, totul, totul. A fost pur și simplu șters de pe fața pămîntului.

— Și ce s-a mai întîmplat cu el ?

— Nu prea mai știu bine, nimeni nu mai știe exact, dar se spune că în aceeași noapte, 31 octombrie 1863, bătrînul Tyler s-a dus la Aberdeen, un port de cealaltă parte a Hong Kongului, și nepotul său cel mare, Tom, care pe atunci avea douăzeci și cinci de ani, și alți șase marinari de-ai lui, au furat o lorcea oceanică, o navă cu corpul caracteristic al navelor chinezești, dar cu greementul și velatura ca la cele europene, și au întins-o pe mare. Era înnebunit de furie, așa se zice, și a ridicat flamura firmei *Brock* în vîrful catargului mare, își înfipsese pistoale la brîu și o sabie de abordaj plină de sînge — ca să pună mîna pe navă uciseseră patru oameni. Cînd au ajuns la gîtuitura portului, le-a luat urma un bric-cuter, dar Tyler l-a zdrobit cu tunurile. Pe vremea aceea aproape toate navele erau înarmate cu tunuri din cauza piraților,

şi apele acestea au fost mai întotdeauna infestate de piraţi din vremuri imemoriale. Aşa că bătrînul Tyler a ieşit in larg, avea un vînt prielnic dinspre est şi se pregătea să vină şi furtuna. Cînd au ajuns în dreptul gurilor de la Aberdeen spumega de furie şi blestema. A blestemat-o pe Struan Cotoroanţa, a blestemat insula asta, *Banca Victoria* care-l trădase, pe cei din familia Cooper de la firma *Cooper şi Tillman,* dar cel mai amarnic îl blestema pe tai-panul care murise de douăzeci de ani şi mai bine, şi bătrînul Tyler urla că se va răzbuna. Se zice că urla că se va îndrepta spre nord să se apuce de jaf şi cu agoniseala aceea să pornească din nou compania şi Casa „...pe Dumnezeul meu că mă întorc eu, mă întorc eu şi am să mă răzbun şi atunci *Nobila Casă* voi fi eu, pe Dumnezeul meu... am să mă întorc eu..."

Bartlett şi Casey simţiră cum îi trece un fior rece prin şira spinării în vreme ce Peter Marlowe îşi drese vocea, apoi continuă.

— Tyler a pornit spre nord şi n-a mai auzit nimeni de el vreodată, nici urmă, nici de el, nici de lorcea aceea, nici din echipajul lui. Dar chiar aşa, el e încă prezent aici, la fel ca Dirk Struan. Indiferent ce afaceri vreţi să faceţi cu *Nobila Casă,* să nu uitaţi niciodată că veţi avea de-a face şi cu cei doi, sau cu fantomele lor. În noaptea în care Dunross a preluat funcţia de tai-pan, firma Struan a pierdut nava amiral a flotei sale de cargouri, *Lasting Cloud,* într-un taifun. A fost un dezastru financiar fantastic. S-a scufundat în largul Formosei, Taiwanului, şi s-a dus la fund cu tot echipajul, în afară de un singur marinar de rînd, un tînăr englez. Era pe puntea de comandă cînd s-a întîmplat catastrofa şi a jurat că au fost atraşi spre stîncile de care s-au zdrobit de nişte semnale luminoase false şi că a auzit cu urechile lui un rîs groaznic de nebun în vreme ce nava se scufunda.

Casey se scutură ca de frig fără să vrea. Barlett observă, şi o apucă de mînă ca din întîmplare, iar ea îi zîmbi recunoscătoare.

— Peter, oamenii de pe aici vorbesc de cei morţi de acum o sută de ani de parcă ar fi în camera de-alături.

— Un vechi obicei chinezesc, îi răspunse Peter Marlowe imediat. Chinezii socotesc că trecutul stăpîneşte

viitorul și explică prezentul. E drept că Hong Kongul dăinuie de numai o sută și douăzeci de ani, așa că un bătrîn de optzeci de ani din zilele noastre... Să-l luăm de exemplu pe Phillip Chen, actualul comprador. Are șaizeci și cinci de ani acum, bunicul său a fost faimosul Sir Gordon Chen, fiul nelegitim al lui Struan, mort în 1907, la vîrsta de optzeci și șase de ani. Așa că pe vremea aceea Phillip avea vreo nouă ani. Un băiat isteț de nouă ani își amintește tot felul de povești pe care cinstitul său bunic i le-o fi spus despre părintele său, tai-panul, și despre May-may, vestita lui iubită. Și povestea spune că Sir Gordon Chen era și el un caracter afurisit, un adevărat strămoș ! Avea vreo două neveste oficiale, opt concubine de diverse vîrste, și lăsase familia Chen, în continuă înmulțire, destul de bogată, destul de puternică, înzestrată cu de toate. Rugați-l pe Dunross să vă arate portretul lui... eu nu am văzut decît niște copii, dar, Dumnezeule, ce bărbat chipeș era. Și mai există și azi vreo duzină de oameni care l-au văzut cu ochii lor, unul dintre părinții întemeietori de dinastii. Și, Dumnezeule, Struan Cotoroanța a murit doar în urmă cu patruzeci și șase de ani. Ia uitați-vă colo, și Marlowe arătă spre un bătrînel pirpiriu și sfrijit, subțirel ca un lăstar de bambus, dar la fel de tare, care vorbea plin de înflăcărare cu o tînără doamnă. E Vincent McGore, tai-pan al celui de-al cincilea mare *hong*, *Compania comercială asiatică internațională*. A lucrat ani de zile pentru Sir Gordon, iar apoi pentru *Nobila Casă*, zise și zîmbi deodată. Povestea spune că a fost iubitul Struan Cotoroanței pe cînd el avea vreo optsprezece ani, proaspăt sosit cu o navă de transportat vite dintr-un port de prin Orientul Mijlociu, ei, individul nu e cîtuși de puțin scoțian !

— Peter, interveni Fleur, nu mai exagera și tu. Povestea asta ai încropit-o tu singur.

— Și ce-ți pasă ! îi spuse el, zîmbind mai departe. Ea nu avea decît șaptezeci și cinci la vremea aia.

Rîseră cu toții.

— Chiar e adevărat ? se interesă Casey. Chiar ?

— Cine mai știe care-i adevăr și care-i închipuire, Casey. Dar asta mi s-a spus și mie.

— Eu una nu cred o iotă, spuse Fleur hotărîtă. Lui Peter îi cam place să scornească tot felul de poveşti.

— Peter, de unde ai adunat tu toate chestiile astea ? se interesă Bartlett.

— Unele chestii le-am citit. Există exemplare din ziarele vremii care ţin pînă pe la anul 1870, la biblioteca Tribunalului. Apoi mai există şi Istoria Tribunalelor din Hong Kong. Şi dacă te interesează Hong Kongul, e o carte cît se poate de mare şi de documentată. Dumnezeule, şi la ce fel de instanţe recurgeau pe vremea aceea aşa numiţii judecători şi secretari coloniali, guvernatori şi poliţişti, tai-pani nobili şi oameni de rînd. Mită, crimă, corupţie, adulter, piraterie, fraudă... găseşti de toate acolo. Apoi am mai şi întrebat în dreapta şi-n stînga. Şi mai există zeci de chinezi bătrîni cărora le face plăcere să-şi aducă aminte de vremurile de odinioară şi care ştiu o groază de lucruri despre Asia şi despre Shanghai. Şi mai sînt o seamă de oameni încă plini de ură, sau doar plini de invidie şi care nu pot să nu toarne puţină otravă cînd e vorba de buna reputaţie a cuiva, sau chiar de o proastă reputaţie. Bineînţeles că eşti nevoit să mai cerni informaţiile, să alegi ce e fals de ce-i adevărat, şi e tare greu, dacă nu cumva chiar imposibil.

O vreme Casey rămase pe gînduri, apoi spuse :

— Peter, cam cum a fost la Changi ? Dar adevărat !

Pe faţa lui nu se citi nimic, doar privirea i se schimbă cu totul.

— Changi a fost o Facere, locul unde lumea a început din nou, şi glasul lui îi îngheţă pe toţi şi ea o văzu pe Fleur cum îl apucă de mînă, dar în aceeaşi clipă el păru să se întoarcă la realitate. Draga mea, nu s-a întîmplat nimic, îi spuse el, şi tăcuţi, oarecum stînjeniţi, cei doi coborîră spre terasa de jos, iar Casey îşi dădu seama că făcuse o gafă şi intrase într-un loc interzis. Haideţi să bem ceva, ce zici Casey ? îi strigă Peter Marlowe blînd şi aerul de stînjeneală se risipi.

— Da, mulţumesc de invitaţie, Peter.

— Linc, mai spuse Peter Marlowe, există o minunată zestre de acte violente ce se moşteneşte de la o generaţie la alta la neamul ăsta de piraţi... şi, drept să-ţi spun, cred că asta au rămas cu toţii. Aici e un loc cu totul

aparte, şi aici se nasc oameni aparte, spuse el, iar după un moment de gîndire adăugă : Am auzit că ai de gînd să te apuci de afaceri aici. Dacă aş fi în locul tău aş avea mare, mare grijă.

15

Ora 23.05.

Dunross, urmat de Brian Kwok, porni după Roger Crosse, şeful Serviciului Special de Informaţii, care se afla pe terasă, sporovăind cu Armstrong şi cu trei americani ! Ed Langan, comandantul Ed Mishauer, în uniforma ofiţerilor de marină, şi Stanley Rosemont, un individ înalt, în jur de cincizeci de ani. Dunross nu ştia că Langan era de la FBI, şi nici că Mishauer era reprezentantul serviciului de informaţii al marinei militare americane, ci doar că lucrau la consulat. Despre Rosemont ştia că lucra la CIA, ignorînd ce funcţie avea acolo. Doamnele se întorceau din nou pe la mese, sau porniseră să se preumble şi să povestească pe terasă sau prin grădină. Bărbaţii se întinseseră la băutură. Petrecerea împrumuta din blîndeţea acelei nopţi. Cîteva perechi mai dansau în salon, legănate de o muzică suavă şi domoală. Printre cei ce dansau era şi Adryon. Dunross o văzu pe Penelope încercînd stoică să-i facă faţă lui Havergill, îi mai zări pe Bartlett şi Casey adînc cufundaţi în discuţie cu Peter Marlowe şi Fleur, şi ar fi vrut al naibii de mult să audă ce se vorbeşte acolo. Marlowe, individul acela a ajuns o belea, se gîndi el în trecere. Deja ştie o mulţime de secrete şi dacă ajunge să citească şi lucrarea noastră... N-are nici o şansă, nici dacă înţepeneşte de tot. Lucrarea aia n-apucă el s-o citească. Cum a putut Alistair să fie atît de idiot !

În urmă cu cîţiva ani, Alistair Struan angajase un cunoscut scriitor să aştearnă pe hîrtie istoria familiei Struan pentru a sărbători 125 de ani de la începutul firmei şi-i pusese la dispoziţie catastife vechi, tone de

hîrtii gălbejite pe care nu le mai citise nimeni și nici nu le triase cineva. În numai un an de zile, scriitorul dăduse la iveală o veritabilă și incitantă saga, ce reînvia o mulțime de întîmplări și afaceri despre care se crezuse că sînt îngropate pe vecie în uitare. Cutremurați de descoperire, îi mulțumiseră scriitorului și încheiaseră socotelile cu el, plătindu-l generos, iar cele două copii ale lucrării, singurele existente, fuseseră închise în seiful tai-panului. Dunross se gîndise chiar să le distrugă, dar apoi mai chibzuise, cîntărind că viața-i viață, *jossu*-i *joss* și dacă doar vor fi citite nu se va întîmpla nimic.

— Hello, Roger, făcu el, zîmbind cam mohorît. Ne putem lipi și noi ?

— Bineînțeles, tai-pan, îl întîmpină Crosse plin de căldură, la fel ca și ceilalți. Simte-te ca acasă.

Americanii zîmbiră auzind gluma asta. Discutară mai departe despre lucruri mărunte, despre cursele de sîmbătă, după care Langan, Rosemont și comandantul Mishauer, simțind că ceilalți au de discutat chestiuni personale, se scuzară și se retraseră. Cînd rămaseră singuri, Brian Kwok prezentă în rezumat ce-i spusese Dunross.

— Ian, vom aprecia foarte mult ajutorul pe care ni-l dai, îi spuse și Crosse, țintuindu-l cu privirea lui pătrunzătoare. Brian are dreptate cînd spune că treaba-i foarte riscantă... dacă mai există și alte rapoarte ale lui AMG. Chiar dacă nu există, unii băgăreți s-ar putea să dorească să cerceteze totuși.

— Spune-mi și mie exact cum și cînd ați obținut copia ultimului raport.

— De ce ?

— Le-ați obținut chiar voi direct sau prin intermediul altcuiva ?

— De ce ?

— Pentru că e foarte important ! și vocea lui Dunross se aspri.

— De ce ?

Tai-panul îl fixă cu privirea lui grea și ceilalți trei simțiră puterea personalității sale copleșindu-i. Dar și Crosse știa ce vrea.

— Ian, îți pot răspunde doar parțial la întrebare, îi replică el cu răceală. Dar dacă eu îți spun, îmi spui și tu mie ce mă interesează ?

— Da.

— Am primit o copie a raportului azi dimineață. Un ofițer de informații, bănuiesc că în Anglia, i-a șoptit unui prieten de aici că un curier se îndreaptă spre tine ca să-ți aducă ceva ce ar fi de interes și pentru noi. Și omul său de legătură din Hong Kong ne-a întrebat dacă ne-ar interesa să ne aruncăm și noi o ochire peste hîrtiile alea... pentru o recompensă corespunzătoare ! și Crosse fu convins că ceilalți doi ofițeri care-și aminteau care era adevărata poveste erau de două ori impresionați de discuție. În dimineața asta, mi s-a adus fotocopia direct acasă de către un chinez pe care nu l-am mai văzut în viața mea. I s-a plătit... și înțelegi cred că în astfel de situații nu mai întrebi și numele omului. Ei și acum de ce te interesează ?

— Cînd anume în dimineața asta ?

— La ora 6.04, dacă chiar vrei ora exactă. Dar de ce ți se pare atît de importantă ora asta ?

— Pentru că Alan Medford Gr...

— Ah, tată, iartă-mă că te întrerup, dădu Adryon buzna peste ei, cu sufletul la gură, trăgînd după ea un tînăr înalt, arătos, cu smochingul cam șleampăt, cravata răsucită și niște pantofi ieftini, maro închis, care nu se prea potriveau cu eleganța din jur. Iartă-mă că te deranjez, dar pot să mai schimb muzica asta ?

Dunross îl măsură pe tînăr. Îl cunoștea pe Martin Haply și faima lui : un ziarist canadian, școlit în Anglia, de vreo douăzeci și cinci de ani, aflat în colonie de circa doi ani, care ajunsese pedeapsa lumii afacerilor. Pe toată lumea supăra sarcasmul său mușcător, dezvăluirile lui cu privire la unele personalități ale lumii financiare și despre unele afaceri, care se practicau la Hong Kong dar nu aveau echivalent în restul lumii occidentale.

— Tată, muzica asta e cumplită, se repezi din nou Adryon, și mama mi-a zis să te întreb pe tine ce-i de făcut. Pot să le spun să mai cînte și altceva ? Te rog !

— Dar să nu faci din petrecerea asta un spectacol !

Fata rîse, Dunross își îndreptă atenția asupra lui Martin Haply.

— Bună seara.

— Bună seara, tai-pan, îi răspunse tînărul sigur de el, cu un zîmbet provocator. Adryon m-a invitat aici. Sper că nu v-a deranjat că am sosit abia după ce s-a servit masa, nu ?

— Bineînţeles că nu, distrează-te, îi spuse Dunross care apoi adăugă sec : Şi mai sînt aici o mulţime de prieteni de-ai dumitale.
Haply rîse.
— N-am ajuns la cină pentru că am luat urma unei afaceri parşive.
— Ei ?
— Da. Se pare că anumite cercuri interesate, împreună cu o anumită bancă importantă au răspîndit zvonuri nefavorabile despre solvabilitatea unei bănci chinezesti.
— Vrei să zici de *Ho-Pak* ?
— O prostie. Zvonurile vreau să zic. Maşinaţii tipice pentru Hong Kong.
— Chiar ? Dunross auzise toată ziua că banca *Ho-Pak* a lui Richard Kwang exagerase investind mai mult decît avea de fapt capital. Chiar eşti sigur ?
— Am mîine în *Guardian* o coloană întreagă despre treaba asta. Şi dacă tot vorbim despre *Ho-Pak*, continuă ziaristul degajat, aţi auzit că mai bine de o sută de depunători şi-au ridicat toţi banii de la filiala lor din Aberdeen ? S-ar putea să fie începutul unui asalt asupra băncii şi...
— Iartă-mă. tată... haide, Martin, nu vezi că tata are treabă ?
Fata se apleca şi-l sărută pe Dunross uşor pe obraz. iar el o cuprinse cu braţul.
— Distrează-te, draga mea.
O urmări cu privirea cum se depărtează în grabă urmată de Haply. Înfumurat afurisit, îi trecu lui Dunross prin minte, gîndindu-se în acelaşi timp că ar fi vrut să citească de pe acum articolul de a doua zi, ştiind că Haply era omul care îşi făcea meseria serios, nu putea fi cumpărat şi era bun gazetar. Să fi investit oare Richard mai mult decît avea posibilitatea ?
— Ce ziceai, Ian ? Despre Alan Medford Grant ! îi întrerupse celălalt şirul gîndurilor.
— A, da, iartă-mă, spuse Dunross şi se aşeză din nou la masă, încercînd să-şi ordoneze problemele, fiecare în compartimentul ei. AMG e mort, le spuse el încet.
Cei trei ofiţeri făcură ochii mari :
— Cum ?
— Am primit o telegramă la opt fără un minut, seara asta, şi am vorbit cu secretarul său de la Londra

la nouă și unsprezece minute. Am vrut să aflu de la tine cînd ați primit documentul pentru că e evident că spionul de la KGB, dacă există, a avut timp suficient să cheme Londra și să facă să fie ucis bietul AMG. Nu-i așa ?

— Da ! chipul lui Crosse luă un aer solemn. La ce oră a murit ?

Dunross îi relată aproape întreaga conversație pe care o avusese cu Kiernan, în afară de partea care se referea la convorbirea cu Elveția. Un fel de intuiție îl preveni să nu pomenească o vorbă despre asta.

— Și acum întrebarea e a fost accident, coincidență sau crimă ?

— Nu știu, spuse Crosse. Dar eu nu cred în coincidențe.

— Nici eu.

— Cristoase Dumnezeule ! făcu Armstrong printre dinți. Dacă AMG n-a avut aprobare să destăinuie aceste secrete... Numai Dumnezeu știe ce-o fi și în celelalte rapoarte, numai Dumnezeu și cu tine, Ian. Și dacă numai tu deții singurele copii existente ale rapoartelor, asta le face și mai explozive.

— Dacă există, replică Dunross.

— Există ?

— Am să vă spun mîine. La ora zece, spuse el și se ridică. Acum vă rog să mă scuzați pe mine, adăugă el politicos și fermecător ca de obicei. Trebuie să mă mai ocup și de ceilalți invitați ai mei. Ah, un singur lucru. Ce se aude cu *Eastern Cloud ?*

Crosse păru șocat.

— Tai-pan, Dumnezeule mare, doar nu facem troc ! Brian, nu i-ai spus că noi doar dorim să-l ajutăm ?

— Ba da, sir !

— Prietenii trebuie să-și ajute prietenii, nu-i așa, tai-pan ?

— Ba da, absolut. Mulțumesc.

Îl urmăriră cu privirea pînă dispăru.

— Există sau nu există rapoartele alea ? mormăi Brian Kwok.

— Dacă există ? Eu aș zice că da, interveni Armstrong.

— Bineînțeles că există, replică Crosse enervat. Dar unde ? rămase o clipă pe gînduri, apoi continuă și mai enervat, iar ceilalți doi tresăriră. Brian, în timp ce tu

erai cu Ian, Feng Purtătorul Vinurilor, chelnerul, mi-a spus că niciuna dintre cheile lui nu se potriveşte.

— Păcătoasă treabă, sir, spuse Brian Kwok îngrijorat.

— Mda, seiful de aici nu va fi uşor de deschis.

— Poate că ar trebui să ne uităm şi la Shek-O, sir, aşa pentru orice eventualitate, spuse Armstrong.

— Dacă ai avea nişte documente ca astea, le-ai ţine tu acolo ?

— Nu ştiu, sir, Dunross e imprevizibil. Aş fi zis că le ţine în bîrlogul lui în biroul firmei *Struan*, acolo ar fi cel mai sigur loc.

— Ai fost vreodată acolo ?

— Nu, sir.

— Brian ?

— Nu, sir.

— Ei bine, nici eu, scutură Crosse din cap. Afurisită treabă.

Brian Kwok spuse meditativ Doar la noapte am putea trimite o echipă acolo. Există un lift particular care duce drept la etajul cu pricina, dar pentru asta ai nevoie de o cheie specială. Se bănuieşte că mai există un lift din garajul de la subsol, care nu se opreşte decît tot acolo.

— La Londra le-au cam scăpat frîiele din mînă, mîrîi Crosse. Nu pricep de ce amărîţii ăia nu-şi fac treaba aşa cum trebuie. Şi nici de ce AMG n-a cerut aprobare pentru documentele alea.

— Poate pentru că nu dorea ca cei din Serviciul Secret să ştie că el face afaceri şi cu cineva din afară, oftă Crosse şi îşi aprinse o ţigară rămînînd pe gînduri.

Armstrong simţi un jind să aprindă şi el o ţigară. Luă o gură de brandy, dar nu se simţi mai uşurat.

— Sir, Langan a transmis mai departe copia lui ?

— Da, lui Rosemont aici şi în sacul diplomatic pentru cartierul general al FBI-ului la Washington.

— Dumnezeule, articulă mohorît Brian Kwok, mîine dimineaţă o să ştie tot Hong Kongul.

— Rosemont m-a asigurat că nu va fi aşa, zîmbi Crosse strîmb de tot. Dar să fim pregătiţi pentru ce e mai rău.

— Sir, poate că Ian ar colabora mai strîns cu noi dacă l-am informa şi pe el,

— Nu, mai bine să ne păstrăm şi noi secretele noastre. Cred că el pune totuşi ceva la cale.

— Ce-ar fi să-l rugăm pe inspectorul şef Foxwell să vorbească şi el cu Dunross. Doar sînt prieteni vechi.

— Dacă nu l-a putut convinge Brian, atunci nu reuşeşte nimeni.

— Nici guvernatorul, sir ?

— Nu e nici un motiv să-l mai amestecăm şi pe el, clătină Crosse din cap. Brian, tu ai grijă de Shek-O.

— Să descopăr şi să-i deschid seiful, sir ?

— Nu. Ia cu tine o echipă şi ai grijă să nu intre acolo altcineva. Robert, tu du-te la sediu şi cheamă Londra. Vorbeşte cu Pensley de la MI—5 şi Sinders de la MI—6. Află exact momentul cînd s-a întîmplat ce s-a întîmplat cu AMG, tot ce poţi afla, verifică povestea tai-panului. Verifică totul, poate că mai există şi alte copii ale rapoartelor. Apoi trimite aici o echipă de trei oameni să supravegheze casa la noapte, în special să-l păzească pe Dunross, dar fără ştirea lui. Am să mă întîlnesc eu cu cel mai mare în grad dintre ei la intersecţia dintre Peak Road şi Culum's Way peste o oră, aşa că ai timp suficient pînă atunci. Şi mai trimite încă o echipă care să supravegheze birourile firmei *Struan*. Un om de-al nostru să stea în garajul acela pentru orice eventualitate. Robert, lasă-mi mie maşina ta. Ne întîlnim la mine în birou peste un ceas jumătate. Şi acum la treabă amîndoi.

Cei doi căutară gazda ca să-şi ceară scuze că trebuie să plece, mulţumiră, şi plecară cu maşina lui Brian Kwok. În vreme ce coborau Peak Road cu bătrînul Porsche, Armstrong dădu glas gîndurilor care-i frămîntau pe amîndoi de cînd îl auziseră pe Dunross :

— Dacă spionul e Crosse, atunci a avut vreme berechet să dea telefon la Londra, sau să-i dea de veste reţelei *Sevrin*, KGB-ului sau cui naiba trebuia să-i dea de veste.

— Exact.

— Noi am plecat de la biroul lui la şase şi zece, ceea ce înseamnă unsprezece la Londra, aşa că noi n-am fi avut timp, aşa că nu sîntem noi. Armstrong se mişcă uşor ca să-şi mai aline durerea de spate. Fir-ar să fie, tare-aş mai trage o ţigară !

— Bătrîne, e un pachet în torpedo.

— Mîine, mîine am să fumez şi eu. Am ajuns ca un alcoolic afurisit, rîse Armstrong, dar fără nici un fel

de veselie, și se uită la prietenul său. Caută să afli cît mai iute posibil cine a mai citit azi raportul lui AMG. Cît de repede poți.

— La asta mă gîndeam și eu.

— Dacă numai unul, acela l-a citit... atunci e încă o dovadă. Nu e chiar sigură sigură, dar ne apropiem ! își stăpîni un căscat nervos și se simți foarte obosit. Și dacă-i cel pe care-l bănuim noi, atunci sîntem la ananghie rău de tot.

Brian conducea în viteză, foarte bine.

— A spus cumva cînd i-a dat o copie lui Langan ?

— Da, la amiază, au luat masa împreună.

— Informația putea să se scurgă și de la ei, de la consulatul lor, acolo-i totul ca o sită.

— S-ar putea, dar nasul meu zice că nu-i așa. Rosemont e curat, Brian... la fel și Langan. Amîndoi sînt profesioniști.

— Eu tot n-am încredere în ei.

— Tu n-ai încredere în nimeni. Amîndoi au cerut celor de la centru să verifice ce au făcut Bartlett și Casey la Moscova.

— În regulă. Cred că am să trimit un telex unui prieten din Ottawa. Trebuie să aibă ei vreun fișier despre cei doi. Casey e pasăre rară între păsările rare, nu-i așa ? Ce zici, o mai fi avut ceva pe ea pe sub rochia aia mulată ?

— Pariu zece dolari contra un penny că n-ai să afli niciodată.

— S-a făcut.

Cînd șoseaua făcu un cot, Armstrong admiră priveliștea orașului văzut de sus și a portului, unde crucișătorul american, luminat din toate părțile, stătea amarat la cheul Hong Kongului.

— În vremurile bune, erau aici vreo jumătate de duzină de nave militare de-ale noastre, spuse el întristat. Ehei, bătrîna noastră marină regală !

În timpul războiului fusese ambarcat pe distrugătoare, locotenent în marina regală. De două ori s-a scufundat nava sub el, o dată la Dunkirk, a doua oară în largul portului Cherbourg, în a treia zi a debarcării din Normandia.

— Mda, păcat de marina noastră de război, vremurile nu stau pe loc, merg înainte.

— Și nu-s mai bune acum, Brian. Păcat că tot imperiul nostru a ajuns cam pe drojdie. Era mai bine înainte. Toată lumea asta parcă o ducea mai bine. Afurisit războiul ăla! Afurisiți nemții, afurisiți să fie și japonezii...

— Mda, și dacă tot vorbim de marină, ce zici de Mishauer?

— Tipul din serviciul de informații al marinei? Băiat bun, spuse Armstrong obosit. Am discutat o mulțime de-ale noastre. I-a șoptit bătrînului că SUA au să-și dubleze Flota a Șaptea. Și treaba-i atît de supra ultrasecretă că n-a avut încredere să comunice asta la telefon. În Vietnam se vor debarca trupe, masiv.

— Amărîții... o să-i toace și pe ei ca și pe franțuji. Ce naiba, ei nu citesc ziarele, ca să nu mai zic nimic de rapoartele serviciilor secrete?

— Mishauer a mai ciripit că portavionul lor nuclear va sosi într-o vizită de refacere și recreere poimîine. Altă veste ultrasecretă. Ne-au rugat să dublăm serviciile de pază și să-i păzim ca niște dădace bune pe toți iankeii care vor coborî la țărm.

— Cu asta alte belele.

— Mda, adăugă Armstrong acru, mai ales că bătrînul a pomenit de un cargou sovietic *avariat* care a cerut să intre în port pentru reparații o dată cu mareea de seară.

— Dumnezeule mare Cristoase! strigă Brian corectîndu-și o mișcare involuntară de volan.

— Așa am zis și eu. Mishauer aproape că a făcut un atac de cord, iar Rosemont a înjurat mai bine de două minute. Bătrînul le-a dat asigurări, bineînțeles, că nici un rusnac nu va pune piciorul pe uscat fără permisiune specială, ca de obicei, și o să ne ținem de coada lor, ca de obicei, dar vreo cîțiva tot se va întîmpla să aibă nevoie de un doctor sau mai știu eu ce o să le cășune atunci pe loc, și tot o să scape din plasa noastră.

— Mda, îngăimă Brian Kwok. Robert, sper să punem mîna pe rapoartele lui AMG. *Sevrin* e un cuțit înfipt în pîntecele Chinei.

— Cam așa-i.

O vreme merseră în tăcere.

— Noi am cam pierdut războiul, nu-i aşa ? făcu Armstrong.

— Cam aşa !

16

Ora 23.25.

Cargoul sovietic *Sovetki Ivanov* a fost amarat la cheul imens al docurilor de la Wampoa care au fost construite pe terenuri recuperate din mare în partea de est a zonei Kowloon. Nava era inundată de lumina reflectoarelor. O navă de douăzeci de mii de tone care făcea rutele Asiei şi avea baza la Vladivostok, departe în nord. Deasupra castelului de comandă se ridicau o mulţime de antene şi echipamente moderne de radar. Marinari ruşi stăteau lîngă piciorul scării de acces de la prova şi de la pupa, şi, în apropiere, făcea de pază cîte un poliţist chinez în uniformă regulamentară de serviciu, kaki, pantaloni scurţi, şosete trei sferturi, centură neagră şi pantofi. Marinarul care cobora la ţărm trebui să prezinte actele să-i fie verificate întîi de tovarăşii săi, apoi de poliţistul chinez, pentru ca apoi, pe cînd se îndrepta spre poarta docurilor, de cine ştie unde, să apară doi chinezi în civil care porniră pe urmele lui, fără să se ferească în vreun fel. Un alt marinar coborî pe scara de la pupa. Se supuse şi el aceloraşi verificări de documente, pentru ca apoi alţi doi poliţişti în civil să se ia pe urmele lui. Neauzită şi nebăgată în seamă, o barcă cu rame fu coborîtă la pupa, în partea dinspre larg, unde nu putea fi văzută, dispăru în întunericul cheului înalt, apoi lunecă fără un zgomot de-a lungul său spre o scară umedă, tăiată în piatră, la vreo cincizeci de metri distanţă. În barcă se aflau doi oameni, strapazanele ramelor erau înfăşurate cu grijă să nu scîrţîie. La piciorul scării, barca se opri. Cei doi rămaseră în ascultare, trăgînd cu urechea foarte atenţi.

La scara de la prova navei apăru un al treilea marinar care porni poticnindu-se la vale, la capătul scării fu oprit de marinarul de vardie care-i verifică documentele, se stîrni discuție, primului i se interzise să coboare, pentru că se vedea că e beat și, înjurînd de mama focului dădu să-i ardă o scatoalcă celuilalt, dar vardia se feri cu ușurință și-i arse la rîndul lui un pumn în falcă, celălalt îi răspunse la fel, atenția celor doi polițiști chinezi se îndreptă spre locul scandalului. Individul vînjos, ciufulit, ce stătuse la pupa bărcii cu rame, urcă iute scara cheului, trecu iute de zona luminată a docului și a căii ferate și dispăru pe unul din drumurile de acces ale șantierului naval fără să fie zărit de cineva. Barca porni înapoi spre navă, pe drumul pe care venise, și în aceeași secundă scandalul de la scară încetă. Bețivul dărîmat fu purtat înapoi la bord, cu destulă blîndețe. În inima docurilor, ciufulitul mergea alene, fără grijă. Din cînd în cînd, arunca, doar ca din întîmplare, ca un om cu experiență, cîte o privire înapoi să se convingă că nu-i luase nimeni urma. Era îmbrăcat în veșminte tropicale de culoare închisă, pantofi cu talpă de cauciuc. Documentele lui de marinar adevereau că era Igor Voranski, marinar calificat, din marina comercială sovietică. Se feri să se apropie de porțile șantierului naval ca și de polițiștii care le păzeau, o luă de-a lungul zidului vreo sută de metri și ajunse la o ușă laterală. Ușa dădea spre o alee în cartierul Tai-wan Shan, o mahala de cocioabe înghesuite din tablă ondulată, placaje și cartoane. Grăbi pașii. Curînd ieși din mahalaua aceea, ajungînd la străzi luminate bine, cu prăvălii și crîșme, pline de oameni și, în cele din urmă, nimeri pe Calea Chatham. Acolo opri un taxi.

— Mong Kok, cît de iute poți, îi spuse el în engleză. La feribotul de Yaumati.

Șoferul se uită obraznic la el :

— E ?

— Ayeeyah ! exclamă deîndată Voranski, și adăugă într-o perfectă și severă cantoneză, Mong Kok ! ești surd. Ai adulmecat cumva pulbere albă ? Poate crezi că eu oi fi vreun afurisit de turist străin de prin Țara Muntelui de Aur, tocmai pe mine care se vede că sînt din Hong Kong și trăiesc aici de douăzeci de ani ! Ayeeyah ! La feribotul de la Yaumati, de cealaltă parte a Kowloon-ului. Ai nevoie să-ți spun eu pe unde să ajungi ?

Eşti cumva din Mongolia de Sus ? Eşti cumva străin prin părţile astea ?

Şoferul trase jos mohorît semnalul care arăta că taxiul e liber, şi apăsă pe acceleraţie îndreptîndu-se spre sud şi apoi spre vest. Clientul de pe bancheta din spate se uită în urmă. Nu zări nici o maşină care să-l urmărească, dar nu se putea deocamdată relaxa. Ăştia de pe aici sînt deştepţi foc, aşa că fii cu băgare de seamă, îşi spuse el. Cînd ajunseră la feribotul de Yaumati, plăti cursa, nu-i dădu bacşişul de rigoare, dispăru în mulţime şi ieşi pe altă parte, oprind un alt taxi.

— La feribotul pentru Muntele de Aur.

Soferul încuviinţă somnoros, căscă şi porni spre sud. La staţia de feribot îi plăti şoferului încă înainte de a se fi oprit maşina, sări jos şi se amestecă în mulţimea ce se îndrepta spre bariera curselor pentru Hong Kong, dar, o dată trecut de barieră, nu se îndreptă spre poarta de acces a feribotului, ci spre toaletă, ieşi şi de acolo şi deschise uşa unei cabine telefonice şi intră. Acum fiind sigur că nu fusese urmărit se mai linişti. Introduse o monedă şi formă numărul.

— Da ? se auzi o voce de bărbat în engleză.

— Cu domnul Lop-*sing* vă rog.

— N-am cunoştinţă de numele ăsta. Aici nu e nici un Lop-*ting*. Aţi format un număr greşit.

— Doresc să las un mesaj.

— Îmi pare rău, dar aţi format un număr greşit. Mai uitaţi-vă o dată în cartea de telefon.

Voranski se linişti cu totul, pulsul i se mai potoli şi el. Vreau să vorbesc cu Arthur, spuse el în engleza lui perfectă.

— Îmi pare rău, dar încă nu a venit.

— Dar i s-a spus să fie acolo şi să aştepte telefonul meu, i-o tăie el scurt. De ce a intervenit schimbarea asta ?

— Cine e la telefon, vă rog ?

— Brown ! strigă el, folosind numele conspirativ.

Se mai calmă puţin cînd auzi cum în aceeaşi secundă vocea celuilalt împrumută o notă de respect aşa cum se cuvenea.

— Da, ah, domnule Brown, bine aţi venit din nou la Hong Kong. Arthur mi-a telefonat anunţîndu-mi că o să

sunaţi. Mi-a spus să vă spun că totu-i pregătit pentru întrevederea de mîine.

— Cînd ar trebui să se întoarcă ?

— În orice clipă, sir.

Voranski înjură în gînd pentru că era obligat să telefoneze la navă într-un ceas. Nu-i plăceau schimbările de planuri.

— Bine, făcu el. Spune-i să mă sune la 32 (numărul de cod al apartamentului din clădirea Sinclair Towers unde se întîlneau în secret). Americanul a apărut ?

— Da.

— Bun. Era însoţit de cineva ?

— Da.

— Bun. Şi ?

— Arthur nu mi-a mai spus altceva.

— Te-ai întîlnit cu ea ?

— Nu.

— Dar Arthur ?

— Nu ştiu.

— Dar a stabilit cineva vreun contract cu vreunul din ei ?

— Îmi pare rău, dar nu cunosc. Arthur nu mi-a spus.

— Şi cu tai-panul ce se aude ?

— Totu-i aranjat.

— În regulă. Cît ţi-ar lua ca să ajungi la 32 dacă va fi necesar ?

— Zece, cincisprezece minute. Vreţi să ne întîlnim acolo ?

— Am să hotărăsc mai tîrziu dacă e nevoie.

— Ah, domnule Brown, Arthur s-a gîndit că s-ar putea să doriţi să vă ţină cineva de urît, după o călătorie atît de lungă. O cheamă Koh, Maureen Koh.

— Drăguţ din partea lui, foarte drăguţ.

— Numărul ei de telefon e chiar lîngă telefonul de la 32. Doar sunaţi şi fata vine în jumătate de oră. Arthur voia să ştie dacă superiorul dumneavoastră va fi şi el cu dumneavoastră în seara asta... dacă ar avea şi el nevoie să-i ţină cineva de urît.

— Nu. El vine aşa cum ne-am înţeles, mîine la întîlnire. Dar mîine seară va dori şi el să se bucure de ospitalitatea voastră. Noapte bună.

Voranski puse, plin de sine, receptorul în furcă, conştient de gradul său înalt în KGB. În clipa aceea uşa

cabinei telefonice se deschise brusc, un chinez dădu buzna înăuntru, un altul blocă ieşirea.

— Ce nai...

Şi cuvintele muriră o dată cu el. Pumnalul lung şi subţire ieşi uşor. Chinezul lăsă trupul să se prăbuşească, preţ de o clipă se uită la grămada aceea inertă, îşi şterse pumnalul de cadavru, şi-l vîrî înapoi în teacă, în mînecă. Zîmbi larg celuilalt chinez solid care încă mai bloca vederea prin geamul din partea de sus a uşii, ca şi cum lui i-ar fi venit apoi rîndul să dea un telefon, apoi puse o monedă şi formă un număr. Cînd sună a treia oară, o voce politicoasă spuse

— Inspectoratul de poliţie Tsim Sha Tsui, bună seara.

Individul zîmbi drăceşte şi apoi spuse în dialectul din Shanghai, pe un ton foarte obraznic :

— Vorbeşti dialectul din Shanghai ?

De cealaltă parte se simţi un fel de şovăială, se auzi un declic, şi o altă voce în dialectul din Shanghai spuse

— Aici sergentul Tang-po. Ce vrei să ne spui ?

— Un agent sovietic s-a strecurat prin plasa voastră de neisprăviţi ce vă daţi şi la mamele voastre, nesimţit de nimeni ca o baligă de bou, dar de-acum a ajuns la strămoşii lui. Şi tot noi cei din loja de 14 Carate trebuie să vă facem şi treaba voastră infectă de gunoieri ?

— Ce sov...

— Ţine-ţi gura şi ascultă ! Mortăciunea asta de rahat de broască e în cabina telefonică de la feribotul Golden, în Kowloon. Aşa că spune-le superiorilor tăi care-şi regulează mamele să belească şi ei ochii la duşmanii Chinei şi nu numai la gaura împuţită a curului lor !

Agăţă receptorul în furcă şi ieşi din cabină. Se întoarse şi scuipă pe cadavru, închise uşa şi apoi el şi tovarăşul său dispărură în mulţimea trecătorilor ce se îndreptau spre capătul feribotului pentru Hong Kong. Nici nu-l băgă în seamă pe cel care-i urmărea, un american scund şi vînjos, îmbrăcat ca toţi ceilalţi turişti, cu inevitabilul aparat foto după gît. Deodată se sprijini de parapetul din babord al feribotului, contopindu-se perfect cu restul mulţimii, şi-şi îndrepta aparatul cînd într-o direcţie, cînd în cealaltă, în vreme ce nava se îndrepta spre insula Hong Kong. Dar, spre deosebire de ceilalţi turişti, filmul din aparat era cu totul special, după cum la fel de speciale erau şi lentilele şi aparatul.

— Salutare, amice, îi strigă un alt turist, apropiindu-se de el. Te-ai distrat bine ?

— Nemaipomenit, îi răspunse cel dintîi. Hong Kongul e un loc splendid, nu-i aşa ?

— Ba poţi s-o mai spui o dată, şi se întoarse admirînd priveliştea. Minneapolis nici nu miroase pe lîngă Hong Kong.

Cel dintîi se suci în aşa fel încît să nu-i piardă pe cei doi chinezi pe care-i urmărea cu coada ochiului. apoi spuse cu glas coborît :

— Avem probleme.

Celălalt turist albi.

— L-am pierdut cumva pe omul nostru ? Tom, nu s-a întors, sînt sigur, doar am păzit eu amîndouă ieşirile. Am crezut că-i reperat bine în cabina aceea telefonică.

— Poţi să pariezi că a fost cît se poate de bine reperat. Ia uită-te şi tu înapoi. colo în rîndul din mijloc, maimuţoiul ăla de chinez cu cămaşa aia albă şi cel de-alături. Blestemaţii ăia doi l-au dat gata.

— Dumnezeule, exclamă Marty Povitz. unul dintre membrii echipei CIA desemnaţi să urmărească tot ce se întîmplă pe *Sovieţki Ivanov,* şi se uită atent la cei doi chinezi. Din Kuomintang ? Naţionalişti ? Sau poate comunişti ?

— Rahat ! Habar n-am. Dar ăla-i şi acum ţeapăn în cabina telefonului de colo. Unde-i Rosemont ?

— A şter... şi Povitz se opri brusc, apoi vorbi din nou cu voce tare devenind iarăşi turistul încîntat de tot ce vede, în vreme ce pasagerii începură să se bulucească spre ieşire. Ia uite colo. arătă el spre creasta gorganului unde se ridicau blocuri înalte, luminate din toate părţile după cum erau şi casele ce împestriţau pantele, mai ales una dintre ele. cea mai înaltă locuinţă particulară din Hong Kong. ce lucea ca un giuvaier. Ei, ăla care are norocul să locuiască acolo înseamnă că-i taman în vîrful lumii ăsteia !

Tom Connochie, cel mai mare în grad dintre cei doi, oftă din adîncul inimii :

— Aia trebuie să fie casa vreunui tai-pan.

Şi-şi aprinse o ţigară. cu gîndurile aiurea şi dădu drumul chibritului care începu să se rotească apropiin-

du-se de fața apei. Apoi, tot discutînd ca niște turiști get-beget, fotografie și locuința aceea și apoi termină filmul făcînd ultimele cadre cu cei doi chinezi. Reîncărcă apoi alt film în aparat și, nevăzut de nimeni, îi strecură partenerului său filmul făcut mai înainte. Apoi, aproape fără să miște buzele, îi zise :

— Îndată ce tragem la mal, du-te și sună-l pe Rosemont, spune-i că avem probleme și apoi du-te și ai grijă să fie developat și copiat filmul încă în seara asta... Am să te sun eu după ce-i duc la culcare pe ăștia doi.

— Ești nebun ? Doar n-ai să te iei după ei de unul singur.

— Marty, trebuie, n-am ce face, și filmul s-ar putea să se dovedească foarte important. Nu vreau să mai riscăm și cu el.

— Nu.

— Marty, fir-ar să fie, doar eu sînt tai-pan în operația asta.

— Ordinele glăsuiesc să mergem cîte do...

— Șterge-te la fund cu ordinele ! șuieră Connochie. Sună-l pe Rosemont și ai grijă să nu aiurești filmul, mai adăugă el, după care, cu voce tare, strigă încîntat : O noapte nemaipomenită pentru navigație, ei ?

— Nemaipomenită.

Făcu ușor cu capul spre licăririle de lumină de pe gorgan, apoi își reglă aparatul și privi prin obiectivul telescopic super-puternic.

— Și dacă ai ajuns să locuiești acolo, ești făcut !

Dunross și Bartlett stăteau față în față în Galeria cea Lungă, din capul scărilor. Numai ei doi.

— Ai căzut la vreo înțelegere cu Gornt ? îl întrebă Dunross.

— Nu, cel puțin deocamdată.

Era la fel de tranșant, dur și de elegant ca și Dunross.

— Nici tu nici Casey ? mai întrebă Dunross

— Nu.

— Dar ai studiat posibilitățile de a o face ?

— Ian, am intrat în afaceri ca să facem bani... la fel ca și tine.

— Da, dar există și o etică la mijloc.

— Etica din Hong Kong ?

— Pot să te întreb de cîtă vreme durează tratativele voastre cu Gornt ?

— Cam de vreo şase luni. Eşti de acord cu propunerea noastră făcută azi ?

Dunross încercă să-şi alunge oboseala. El nu dorise să aibă discuţia asta cu Bartlett în seara asta, dar se dovedea necesară. Simţi că privirile tuturor portretelor de pe pereţi îl urmăreau.

— Ai spus marţi. Am să-ţi răspund marţi.

— Aşadar pînă atunci dacă vreau să tratez cu Gornt sau cu oricine altcineva e dreptul meu. Dacă accepţi oferta noastră acum, tîrgul s-a încheiat. Mi s-a spus că sînteţi cei mai buni, adică *Nobila Casă*, aşa că mai bine închei afacerea asta cu tine decît cu el... cu condiţia să obţin profitul cel mai rezonabil, cu toate garanţiile necesare. Eu am suficientă rezervă de bani gheaţă, voi nu. În schimb voi aveţi piaţa Asiei şi eu nu. Aşa că putem încheia afacerea.

Îşi stăpîni presentimentele, încîntat că diversiunea lui cu întîlnirea din acea dimineaţă cu Gornt făcuse posibilă această confruntare atît de repede şi-l silise să se simţă încolţit pe adversarul său... da, Ian, pînă cînd nu încheiem afacerea, eşti doar un adversar. Sau o fi vremea unui război fulger ? Îl studiase pe Dunross toată seara, fascinat şi de el şi de dedesubturile Hong Kongului, atît de străine faţă de tot ceea ce încercase el pînă atunci. Cu totul altă junglă, alte reguli, alte pericole. Mda, se gîndi el mohorît, aşa-i cînd ai de-a face cu de-alde Dunross şi Gornt, amîndoi la fel de periculoşi, ca o mlaştină plină de şerpi cu clopoţci, şi fără să ai cu ce măsura adîncimea. Trebuie să fiu prudent cum n-am fost niciodată. Se simţea apăsat de tensiunea aceea, conştient de privirile care-l urmăreau de pe pereţi. Ian, cît de departe pot împinge eu lucrurile cu tine ? Cît de mult pot risca la jocul ăsta ? Posibilităţile de profit sînt uriaşe, miza uriaşă, dar o singură mişcare greşită să facem şi ne înghiţi de vii şi pe mine şi pe Casey. Eşti un bărbat pe gustul inimii mele, dar, chiar şi aşa, deocamdată îmi eşti adversar şi încă stăpînit de tot felul de fantome. Mda, cred că Peter Marlowe a avut dreptate în privinţa asta, deşi nu în toate sensurile. Dumnezeule ! Numai fantome şi ce imensă ură ! Dunross, Gornt, Penelope, tînăra Struan, Adryon... cea

atît de curajoasă după spaima ce-a încercat-o la început. Se uită lung în ochii aceia albaștri, reci care-l urmăreau. Ian, ce-aș face eu acum dacă aș fi în locul tău, stăpînit de toată moștenirea asta sălbatică care stă acolo arătîndu-și încrederea în sine atît de ostentativ ? Nu știu. Dar mă cunosc pe mine și știu ce spune Sun Tzu despre cîmpul de luptă : și să-l faci pe dușmanul tău să primească lupta la locul și la timpul ales de tine. Ei bine, l-am ales, acum, aici !

— Ian, acum, înainte de a ne hotărî, spune-mi și mie cum ai de gînd să lichidezi datoria față de *Toda Shipping ?*

— Poftim ? tresări Dunross.

— Deocamdată nu ai găsit un navlositor pentru nava asta și nici propria ta bancă nu va plăti dacă nu găsește, așa că va trebui să te descurci singur, nu-i așa ?

— Ei, banca... nu-i o problemă.

— Dar din cîte am înțeles eu ți-ai depășit linia de credit cu 20 la sută. Oare asta nu înseamnă că trebuie să găsești o nouă linie de credit ?

— Și dacă voi avea nevoie, am una la dispoziție, răspunse Dunross tăios și Bartlett își dădu seama că nimerise locul descoperit.

— Cele 12 milioane necesare pentru Toda înseamnă o grămadă de bani gheață mai ales cînd trebuie adăugați și la celelalte datorii.

— Care alte datorii ?

— Rata de 6,8 milioane scadentă la 8 septembrie, pentru împrumutul de 30 de milioane luat de tine de la *Orlin International Banking* care-i fără acoperire, apoi față de profitul de 7,5 milioane trecute pe hîrtie anul trecut, anul ăsta corporația centrală are o pierdere de 4,2 milioane, plus 12 milioane pierderi cu *Eastern Cloud* și toate celelalte manevre de contrabandă.

Orice culoare dispăru de pe fața lui Dunross.

— Se pare că ești deosebit de bine informat.

— Da, sînt. Sun Tzu spune că trebuie să fii foarte bine informat și despre aliații tăi.

Vena de pe fruntea lui Dunross se zbătea.

— Vrei să spui dușmani.

— Ian, aliații devin uneori dușmani.

— Da. Sun Tzu nu obosește să amintească și despre spioni. Spionul tău nu poate fi decît unul din cei șapte.

— Ba are dreptate ! se întoarse şi-l cercetă acum pe Dunross de parcă omul ar fi fost şi el un portret, şi le compară pe amîndouă, apoi, în cele din urmă, continuă : Ochii şi linia maxilarului. Şi lumina aceea provocatoare din priviri care pare să spună ar fi bine să crezi că pot să storc untul din tine oricînd voi pofti eu.

Gura aceea zîmbi :

— Chiar şi acum spune la fel ?

— Da.

— Nu e nici o problemă cu nici una dintre liniile de creditare, fie ele vechi sau noi.

— Ba eu cred că este.

— *Victoria* e banca noastră... deţinem o importantă parte din acţiuni.

— Cît de importantă ?

— Şi dacă avem nevoie avem surse alternative de credit. Dar vom obţine tot ce vom dori de la *Victoria*. Şi ei sînt plini de bani gheaţă.

— Richard Kwang al nostru nu are aceeaşi convingere.

Dunross îşi întoarse iute privirea de la tablou.

— De ce ?

— Ian, nu mi-a spus. De fapt el nu zice nimic, dar Casey îi cunoaşte pe bancheri şi ştie cum sînt, iar în plus a învăţat şi ea să citească o linie de total şi ea aşa crede că gîndeşte dumnealui. Şi nu socot că se lasă amăgită prea mult nici de Havergill.

După o pauză, Dunross întrebă :

— Şi ce altceva mai gîndeşte Casey ?

— Că poate ar fi mai bine să ne asociem cu Gornt.

— Ei, atunci mai bine fii mai departe doar musafirul meu.

— Am să fiu. Dar cum rămîne cu Taipe ? îl întrebă Bartlett, dorind să-l descumpănească mai departe pe Dunross.

— Ce-i cu Taipe ?

— Invitaţia mai e valabilă ?

— Dar bineînţeles. Asta-mi aminteşte că ai fost lăsat în paza mea prin bunăvoinţa adjunctului şefului poliţiei. Şi am să-l informez şi pe Armstrong cu chestiunea asta mîine. Va trebui să semnezi o hîrtie prin care să garantezi că te întorci o dată cu mine.

— Mulţumesc că ai rezolvat problema asta. Şi pe Casey tot n-o inviţi ?

Bartlett îi răspunse la fel de tăios :

— De ce-aş avea nevoie de-un spion ? Toate informaţiile astea se pot obţine de la bancă şi nu-ţi rămîne decît să te străduieşti puţin să sapi ca să afli adevărul. Banca firmei *Toda* e *Banca Naţională a Japoniei* din Yokohama. şi au legături cu *Banca Orlin* într-o sumedenie de feluri. aşa cum avem şi noi, în cazul afacerilor din Statele Unite.

— Dar indiferent cine-i spionul tău, să ştii că a greşit-o. *Orlin* ne va extinde linia de credite, întotdeauna a făcut-o.

— De data asta mai bine să nu pariezi pe ei. Îi cunosc eu pe ticăloşii ăştia şi dacă adulmecă ei că s-ar putea să aibă loc un măcel, atunci te jupoaie ei întîi. şi atît de iute. de nici măcar nu apuci să bagi de seamă.

— Un măcel asupra *Concernului Struan* ? rîse Dunross cu hohote drăceşti.

Nici *Orlin*. nici vreo altă bancă afurisită nu poate şi nu doreşte în nici un chip căderea noastră.

— Dar poate că Gornt pune el ceva la cale cu ele.

Doamne Dumnezeule mare ! îşi stăpîni Dunross enervarea: Pune la cale sau nu pune ?

— Întreabă-l pe el.

— Aşa am să fac. Dar dacă totuşi ştii şi tu ceva. atunci spune-mi acum !

— Ţi-ai făcut duşmani ori încotro te întorci.

— Şi tu la fel.

— Mda. Şi asta ne face să fim parteneri buni sau răi ?

Bartlett la rîndul lui îl privi ţintă pe Dunross. Apoi privirile-i căzură pe un portret din capătul galeriei : de pe perete îl privea Ian Dunross ! Uluitoare asemănare ! Şi un cliper cu trei catarge în planul depărtat.

—E... Isuse Cristoase, acela trebuie să fie Dirk, Dirk Struan !

Dunross se întoarse şi se uită la portret.

— Da.

Bartlett se duse pînă în apropiere şi începu să-l studieze. Acum. cînd îl cerceta de aproape, văzu că acel căpitan de marină nu era Dunross, dar, chiar şi aşa. între ei era o ciudată asemănare.

— Jacques a avut dreptate. spuse el.

— Nu.

— Am crezut că am rezolvat problema asta de dimineaţă.

— Doar am întrebat. Cum rămîne cu avionul meu ?

Dunross se încruntă, încurcat.

— Bănuiesc că deocamdată rămîne reţinut la sol. Voiai să-l foloseşti pentru călătoria la Taipe ?

— Ar fi fost foarte convenabil, nu-i aşa, şi apoi am fi putut pleca oricînd am fi dorit.

— Am să văd ce pot face, spuse Dunross fără să-l scape din ochi. Dar oferta ta e fermă pînă marţi ?

— Fermă, aşa cum a spus Casey. Marţi. pînă la închiderea băncilor şi bursei.

— Marţi pînă la miezul nopţii ! replică Dunross.

— Totdeauna te mai tîrgui indiferent ce naiba spune partenerul tău ?

— Tu nu faci la fel ?

— În regulă, marţi la miezul nopţii. Cu prima secundă în care trecem în ziua de miercuri, toate obligaţiile reciproce şi amiciţiile sînt anulate. Bartlett ştia că trebuie să menţină presiunea asupra lui Dunross, avea nevoie de contrapropuneri acum, nu marţi, pentru a le putea folosi împotriva sau în favoarea lui Gornt. Individul acela de la *Blacs*, preşedintele lor. cum îl cheamă ?

— Compton Southerby.

— Da, Southerby. Am vorbit cu el după-masă. Mi-a spus că ei îl sprijină întru totul pe Gornt, fără rezerve. A sugerat că Gornt dispune de asemenea de o mulţime de eurodolari disponibili la prima cerere, şi din nou Bartlett văzu cum informaţia asta îşi atinge ţinta. Şi iar nu văd cum ai să plăteşti pe cei de la *Toda Shipping*, mai spuse el.

Dunross nu-i răspunse imediat. Încă mai căuta o modalitate să scape din cleştele ăsta, şi de fiecare dată se întoarce la început : spionul trebuie să fie Gavallan, de Ville, Linbar Struan, Phillip Chen, Alistair Struan, David MacStruan, sau tatăl său, Colin Dunross. Băncile puteau afla unele informaţii din cele spuse de Bartlett, dar cu nici un chip pierderile corporaţiei din acel an. Iar cifra era mult prea exactă. Asta-l şi şocase, şi apoi „şapte milioane jumătate trecute pe hîrtie“ ! Se uită la american, întrebindu-se ce alte amănunte despre treburile intime ale companiei mai ştie, simţind cum capcana se închide în

fața lui, nemailăsîndu-i loc să mai miște în nici un fel, dar știind bine că nici nu trebuia să renunțe la prea multe pentru că astfel va pierde totul. Ce să facă ? Se uită la chipul lui Dirk Struan și văzu zîmbetul lui pe jumătate ascuns, parșiv, un zîmbet care părea să-i spună : flăcăule, nu-ți rămîne decît să intri în jocul ăsta, unde-ți sînt boașele ? Prea bine.

— Nu-ți fă nici un fel de griji în privința *Firmei Struan.* Dacă te hotărăști să te asociezi cu noi, atunci vreau să încheiem un contract pe doi ani, și cu 20 de milioane anul care vine, spuse el, mergînd la risc. La semnarea contractului vreau 7 milioane.

Bartlett se strădui să-și ascundă bucuria.

— Okay în ce privește contractul pe doi ani. În ce privește banii gheață, Casey v-a oferit 2 milioane la semnare, și cîte un milion jumătate pe lună la începutul fiecărei luni. Gavallan a spus că ar fi convenabil.

— Nu-i deloc. Aș vrea 7 la început, apoi restul în tranșe lunare.

— Dacă voi fi de acord cu acest aranjament vreau drept garanții titlurile asupra noilor nave construite de *Toda* pentru anul ăsta.

— Pentru ce naiba mai ai nevoie de garanții ? izbucni Dunross. Esențialul acestei înțelegeri constă în faptul că vom fi parteneri, parteneri pe o imensă piață din Asia.

— Mda. Dar cele 7 milioane ale noastre acoperă plățile datorate în septembrie pentru *Toda Shipping*, vă scapă din ghearele *Băncii Orlin*, în schimb noi nu ne alegem cu nimic.

— Și de ce v-aș oferi vreo concesie ? Pot să scontez contractul cu voi imediat și să obțin un avans de 18, 20 de milioane pe care le puteți furniza fără nici o greuatate.

Da, se gîndi Bartlett, sigur că poți o dată ce contractul e semnat, dar înainte de asta nu obții nimic.

— Ian, sînt de acord să modificăm partea privitoare la plăți, dar ce primim noi în schimb ?

Aruncă o privire trecătoare tabloului de pe peretele din față, fără să-l vadă, pentru că se concentrase asupra lui Dunross cu toate simțurile sale, știind că acum se apropiau de loviturile finale. Iar titlurile asupra cargourilor imense construite de *Toda* ar fi acoperit riscurile concernului *Par-Con*, indiferent ce-ar fi făcut Dunross.

— Şi nu uita că cele 21 de persoane pe care le deţii la *Banca Victoria* sînt în gaj, mai adăugă el, drept garanţii pentru împrumuturile pe care le-ai făcut la banca asta. Dacă nu reuşeşti să plăteşti ratele către *Toda* sau *Orlin*, prietenul tău vechi Havergill îţi trage preşul de sub picioare. Şi eu aş face la fel.

Dunross ştiu că era învins. Dacă Bartlett cunoştea exact cantitatea de acţiuni bancare secrete, acţiunile secrete ale lui Chen, dimpreună cu acţiunile pe care le deţineau direct şi nu prin intermediari, atunci cum să mai ştie ce alte arme mai avea americanul împotriva sa.

— Bine atunci, începu el. Am să-ţi ofer titlurile asupra navelor mele pentru trei luni, cu condiţia ca mai întîi tu să-mi garantezi că acest aranjament va rămîne secret, cunoscut numai de noi doi. În al doilea rînd cu condiţia ca acel contract dintre noi să fie semnat în termen de şapte zile începînd de azi. În al treilea rînd că eşti de acord cu injectarea de capital gheaţă despre care ţi-am spus. Şi, în cele din urmă, să te angajezi să nu spui un cuvînt despre această înţelegere pînă cînd nu anunţ chiar eu această înţelegere.

— Şi cînd ai de gînd să anunţi ?

— Nu ştiu exact, dar cîndva între vineri şi lunea viitoare.

— Aş vrea să ştiu dinainte, insistă Bartlett.

— Bineînţeles. Cu douăzeci şi patru de ore.

— Vreau titlurile asupra navelor pentru o perioadă de şase luni, contractul semnat în termen de zece zile.

— Nu.

— Atunci nu încheiem nici o înţelegere.

— Prea bine, spuse Dunross imediat. Atunci hai să ne întoarcem la petrecerea noastră.

Şi porni calm spre scară. Bartlett fu contrariat de ruperea atît de bruscă a negocierilor.

— Stai puţin, şi simţi cum i se opreşte o secundă inima.

Dunross se opri lîngă balustradă şi se întoarse spre el, ţinîndu-se nonşalant cu o mînă de ea. Bartlett se strădui să-l încerce pe Dunross, în vreme ce simţea cum stomacul i se strînge de nelinişte, şi în ochii lui citi că decizia era definitivă.

— Bine, în regulă, titlurile pînă în ianuarie, întîi ianuarie, adică patru luni încheiate, păstrarea secretului

numai între noi trei tu, eu şi Casey, stabilim exact marţea viitoare, asta îmi îngăduie să-mi chem oamenii însărcinaţi cu taxele aici, investiţia de bani gheaţă, aşa cum ai zis tu, în legătură cu... cînd e întîlnirea aceea mîine ?

— Era la zece. N-ar fi mai bine să o punem la unsprezece ?

— Bineînţeles. Atunci ne-am înţeles, cu condiţia să confirmăm mîine la unsprezece.

— Nu. Tu nu ai nevoie de timp suplimentar. Eu s-ar putea să am, dar nu şi tu, şi zîmbi din nou. Da sau nu ?

Bartlett şovăi, instinctul său sfătuindu-l să încheie înţelegerea acum, întinde mîna şi gata, ai dobîndit tot ce-ai vrut. Da, dar ce-o să spună Casey ?

— Afacerea asta trebuia încheiată de Casey. Ea poate angaja firma pînă la suma de 20 de milioane. Te-ar deranja dacă ai bate palma cu ea ?

— La încheierea unei afaceri mîna o bat tai-panii între ei, un vechi obicei chinezesc. Casey e tai-pan la Par-Con ?

— Nu, răspunse Bartlett fără să şovăie. Eu sînt.

— Bun ! şi Dunross se întoarse şi îi întinse mîna, invitîndu-l, jucîndu-se cu el, citindu-i gîndurile. Atunci am încheiat înţelegerea ?

Bartlett se uită la mîna aceea întinsă, apoi în ochii aceia albaştri şi reci, simţind cum îi bate inima.

— Ne-am înţeles... dar vreau ca ea să încheie această afacere cu tine.

Dunross lăsă mîna în jos :

— Repet : cine-i tai-pan la *Par-Con* ?

Bartlett îi întoarse privirea fără să şovăie.

— O promisiune e promisiune, Ian. Pentru ea e foarte important. şi i-am promis că o las pe ea să conducă dansul pînă la o sumă de 20 de milioane.

Îl văzu pe Dunross că începe să se întoarcă, aşa că-i spuse ferm :

— Ian, dacă ar trebui să aleg între această afacere şi Casey, promisiunea făcută faţă de Casey, atunci nu mai e nici o îndoială. Niciuna. Aş socoti o favoare dacă...

Se opri scurt. Amîndoi îşi răsuciră iute capetele auzind un sunet involuntar, uşor, scos de cineva care trăsese cu urechea din penumbra care dăinuia în capătul culoa-

rului unde era rînduit un grup de canapele cu spătare înalte și scaune mari. Intr-o secundă Dunross se răsuci pe călcîie și, ca o pisică, țîșni neauzit să atace. Bartlett reacționă aproape la fel de iute, și se alătură lui Dunross. Dunross se opri în spatele unei canapele verzi din catifea. Și oftă adînc : nu era nici un intrus curios acolo, ci fiica sa, Glenna, de treisprezece ani, care dormea adînc, făcută colac, ca un mînz, arătînd ca un îngeraș în costumul ei boțit de petrecere, cu șiragul fin de perle al maică-si la gît. Bartlett răsuflă și el ușurat și șopti

— Dumnezeule, o secundă am crezut că... Ei, dar e straşnică puştoaica !

— Ai copii ?

— Un băiat și două fete. Bret are șaisprezece, Jenny paisprezece și Mary abia treisprezece. Din păcate nu am prilejul să-i văd prea des, oftă Bartlett liniștit acum. Sînt pe coasta de est. Mi-e teamă că nu mă prea iubesc. Mama lor... ei, am divorțat acum șapte ani. Ea s-a măritat din nou, dar... și Bartlett ridică din umeri, apoi se uită din nou la copilă. E ca o păpușă. Ai mare noroc.

Dunross se apleca și săltă ușurel copilul în brațe. Fata nici nu mișcă, ci doar se cuibări mai bine la pieptul lui, mulțumită. Se uită gînditor la american.

— Fii înapoi aici în zece minute împreună cu Casey. Și am să fac așa cum mi-ai cerut, deși eu tare nu sînt de acord cu asta, numai pentru că dorești să-ți respecți o promisiune.

Și se îndepărtă, cu pas sigur, și dispăru în aripa de est, unde se afla dormitorul fetiței. După ce rămase o clipă neclintit, Bartlett ridică privirea spre portretul lui Dirk Struan. Zîmbetul acela părea să-și bată joc de el :

— Du-te la naiba ! mîrîi el, simțind că, într-un fel, Dunross fusese mai dibaci decît el, după care zîmbi. Ei, ce dracu ! Dirk, bătrîne, nepotul tău se descurcă de minune !

Se îndreptă spre scară. Atunci observă un portret neluminat deloc, într-o nișă ferită. Se opri : era portretul unui căpitan de marină de pe vremuri, cu barba încăruntită, doar cu un singur ochi, nasul coroiat și arogant, chipul brăzdat de cicatrice, și o sabie de abordaj pe masa de lîngă el. Și Bartlett rămase cu gura căscată cînd văzu că

pînza era sfîşiată în mai multe direcţii, şi un cuţit scurt înfipt în dreptul inimii celui din tablou, cuţitul străpungînd pînza şi înfigîndu-se în perete.

Casey se uita şi ea acum la cuţitul acela. Încercă să-şi stăpînească un fior. Rămăsese singură în galerie, aşteptînd stînjenită. Din sala petrecerii, de jos, ajungeau pînă la ea acordurile muzicii, ritmul unui blues. O boare făcu să se înfioare draperiile şi-i mişcă un fir de păr, auzi cum bîzîie un ţînţar.

— Acela-i Tyler Brock.

Casey se răsuci pe călcîie speriată. Dunross o privea.

— Ah, nici nu te-am auzit venind, spuse ea.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

— Ei, nu-i nimic.

Se uită din nou la tablou.

— Peter Marlowe ne-a spus despre el.

— Ştie o mulţime de lucruri despre Hong Kong. dar nu chiar totul, şi nu tot ce ştie el e chiar exact. Ba unele sînt cu totul greşite.

— E... e puţin cam melodramatic, nu-i aşa, că a fost lăsat cuţitul acolo, spuse ea după un moment de tăcere.

— Struan Cotoroanţa ! E gestul ei. Şi a dat poruncă să fie lăsat acolo.

— De ce ?

— Aşa i-a plăcut ei. Era tai-pan !

— Serios, chiar, de ce a făcut-o ?

— A fost cît se poate de serios, spuse Dunross ridicînd din umeri. Îl ura pe tiacă-su şi a vrut să ne amintim cu toţii această moştenire de ură pe care ne-a lăsat-o.

Casey se înfioră, şi apoi făcu semn spre portretul aflat pe peretele opus. Aceea e ?

— Da. Portretul a fost făcut imediat după căsătoria ei.

Fata din tablou era subţirică, de vreo şaptesprezece ani, cu nişte ochi de un albastru deschis, păr blond. Purta o rochie de bal cu un decolteu adînc, un mijlocel subţire, nişte muguri de sîni, iar la gît un colier preţios, verde. Rămaseră o vreme uitîndu-se la tablou. Pe plăcuţa mică de bronz din partea de jos a ramei nu se vedea nici un nume, ci doar datele 1825—1917. Casey spuse

— O faţă cu totul comună, frumuşică, dar comună, în afară de buze. Subţiri, strînse, dezaprobatoare... dure.

Artistul a ştiut să redea mare parte din tăria ei de caracter. Quance ?

— Nu. Nu ştim cine a făcut tabloul ăsta. Se pare că era tabloul ei favorit. În casa Struan există şi un tablou făcut de Quance, pictat cam tot pe atunci. Dar e cu totul altfel, deşi se aseamănă foarte mult.

— Şi-a mai făcut vreun portret mai tîrziu ?

— Trei. Dar le-a distrus pe toate, de îndată ce au fost terminate.

— Există vreo fotografie de-a ei ?

— Din cîte ştiu eu, nu. Ura aparatele de fotografiat, să nu vadă vreunul prin casă ! şi Dunross rîse, iar Casey îi citi oboseala în ochi. O dată, un reporter de la *China Guardian* i-a făcut o fotografie, chiar înainte de primul război mondial. În numai un ceas, ea a trimis o ceată înarmată de pe una dintre navele noastre comerciale la redacţia lor cu ordin să dea foc întregii clădiri dacă nu obţin negativele şi toate copiile înapoi şi dacă nu veneau şi cu jurămîntul redactorului şef că pe viitor se va „abţine şi va evita s-o mai supere vreodată" Şi omul a jurat.

— Dar nu poţi face una ca asta fără să păţeşti chiar nimic, nu ?

— Nu, nu se poate... numai dacă nu eşti cumva tai-pan al *Nobilei Case*. În plus toată lumea ştia că Struan Cotoroanţa nu dorea cu nici un chip să o pozeze cineva, iar obraznicul ăla de bastard mucos a încălcat regula. Ea era la fel ca şi chinezii socotea că ori de cîte ori te fotografiază cineva de tot atîtea ori pierzi o parte din sufletul pe care-l ai.

Casey se uită printre gene la colierul de la gît.

— E din jad ?

— Smaralde.

— A costat o avere ! făcu ea ochii mari.

— Dirk Struan i-a lăsat colierul ăsta ei prin testament, nu trebuia să părăsească niciodată tărîmul Asiei şi avea să aparţină, pe rînd, soţiilor fiecărui tai-pan al *Nobilei Case*, o moştenire ce urma să fie trecută de la o doamnă la alta ! zîmbi el ciudat. Struan Cotoroanţa a purtat colierul toată viaţa, iar la moarte a poruncit să fie ars o dată cu ea.

— Dumnezeule mare, şi a fost ars ?

— Da.

— Doamne, ce păcat !

Dunross se uită din nou la portret.

— Nu, continuă el cu o voce schimbată. Ea a ţinut în mînă soarta *Nobilei Case* vreme de aproape şaptezeci şi cinci de ani. Ea era tai-pan, adevăratul tai-pan, deşi titlul ăsta îl purtau alţii. Struan Cotoroanţa a ştiut să scape de duşmani, şi de nenorociri şi a fost devotată testamentului lui Dirk Struan, i-a zdrobit pe cei din familia Brock şi a împlinit tot ce era necesar pentru *Nobila Casă*. Şi atunci ce înseamnă o jucărie ca asta care nici nu l-a costat nimic pe Dirk ? A fost probabil jefuită pirateşte din tezaurul vreunui mandarin, care, la rîndul lui, l-a furat şi el de la altul, şi, la început, doar ţăranii acestuia au plătit cu sudoarea lor pentru a fi plătită bijuteria.

Casey îl urmări cum se uită la chipul acela, chiar dincolo de el, în altă dimensiune.

— Sper să mă descurc la fel de bine ca ea, murmură el absent, şi lui Casey i se păru că vorbise cu tabloul acela, cu fata din pictură.

Ochii lui Casey se opriră asupra celuilalt portret al lui Dirk Struan şi din nou surprinse asemănarea aceea uluitoare. De fapt la toate cele zece tablouri mari de pe perete — nouă bărbaţi şi o fată — se putea vedea o asemănare de familie. Portretele acelea erau intercalate printre tot felul de peisaje, de toate mărimile, din Hong Kong, Shanghai şi Tiensin, ca şi multe alte marine cu clipere de-ale firmei *Struan*, sau alte nave comerciale. Dedesubtul portretului fiecărui tai-pan era o mică placă din bronz cu numele şi anii naşterii şi morţii Dirk Dunross, al patrulea tai-pan, 1852—1894, dispărut pe mare, in Oceanul Indian, o dată cu întregul echipaj de pe *Sunset Cloud*, Sir Lochlin Struan, al treilea tai-pan, 1841—1887, Alastair Struan, al nouălea tai-pan, 1900—, Dirk Struan, 1798—1841, Ross Lechie Struan, al şaptelea tai-pan, 1837—1915, căpitan în regimentul regal scoţian, mort în timpul luptelor la Ypres..."

— Cîtă istorie, făcu ea, socotind că venise timpul să-i întrerupă şirul gîndurilor.

— Da, da, aşa-i, replică el, întorcîndu-şi privirile spre ea.

— Eşti al zecelea tai-pan ?

— Da.

— Ţi-ai făcut portretul ?

— Nu.

— Dar trebuie să ți-l faci, nu-i așa ?

— Da, la vremea cuvenită. Nu e nici o grabă.

— Ian, spune-mi cum ajungi să fii tai-pan ?

— Trebuie să fii ales de cel de dinaintea ta. Numai el are dreptul să decidă în privința asta.

— Și tu ai ales cine îți va urma ?

— Nu, răspunse el, dar Casey socoti că de-acum hotărîse deja.

Și de ce mi-ar spune el mie una ca asta, se întrebă ea. Și de ce-i pui atît de multe întrebări ? Își desprinse privirea de pe silueta lui, un alt portret îi atrase atenția.

— Cine-i ? întrebă ea descumpănită.

Cel din tablou era prost croit, un pitic cocoșat, cu niște ochi ciudați și un zîmbet sardonic.

— Și ăsta a fost tai-pan ?

— Nu. Ăsta-i Stride Orlov, mai marele căpitanilor de pe navele lui Dirk. După ce tai-panul a fost ucis în taifunul cel mare și Culum a preluat conducerea, Stride Orlov a devenit comandantul întregii noastre flote de clipere. Povestea spune că era un mare marinar !

— Casey rămase pe gînduri.

— Iartă-mă, dar omul ăsta îmi dă fiori, nu știu de ce ! la brîu avea înfipte niște pistoale, iar în spatele lui se vedea silueta unui cliper. Are un chip înfricoșător, mai îngăimă ea.

— Asupra oricui a făcut aceeași impresie, în afară de tai-pan și de Struan Cotoroanța. Se spune că pînă și Culum îl ura.

Dunross se întoarse spre ea și o cercetă, iar Casey simți cum e cîntărită. Curiozitatea lui o făcea să se simtă și bine și neliniștită în același timp.

— Dar de ce Struan Cotoroanța ținea la el ?

— Legenda spune că, imediat după taifunul cel mare, pe cînd toată lumea din Hong Kong se chinuia să se adune, chiar și Culum, blestematul de Tyler a vrut să pună stăpînire pe *Nobila Casă*. A început să dea ordine, să-și asume controlul, să-i trateze pe Culum și Tess ca pe niște bieți copii... O trimisese pe Tess la bordul navei sale *White Witch*, și-i transmisese lui Culum să se prezinte și el la bord la apusul soarelui, altfel va avea de-a face cu el. Din punctul de vedere al lui Tyler *Nobila Casă* însemna

pentru el de-acum *Brock şi Struan,* iar el era tai-pan! Într-un fel sau altul, nimeni nu mai ştie cum s-a întîmplat, de ce şi cum a dobîndit Culum curajul acela — Dumnezeule, pe atunci Culum nu avea decît douăzeci de ani şi Tess abia şaisprezece — dar Culum i-a dat poruncă lui Orlov să se ducă pe *White Witch* şi *să-i aducă* soţia la ţărm. Orlov s-a dus singur, în aceeaşi clipă. În vremea asta Tyler era pe ţărm. Orlov a adus-o pe Tess, lăsînd în urmă un mort şi încă jumătate de duzină cu mădulare rupte, capete sparte! Dunross se uită la Casey şi ea remarcă acelaşi zîmbet pe jumătate batjocoritor, pe jumătate drăcesc, pe jumătate sălbatic, ce se vedea şi pe faţa tai-panului. Din clipa aceea Tess, adică Struan Cotoroanţa, a ţinut la el, sau cel puţin aşa se spune. Iar Orlov a slujit cu credinţă flota noastră pînă cînd a dispărut. Un om minunat, un mare marinar, în ciuda faptului că era atît de urît.

— A dispărut? A dispărut pe mare?

— Nu. Struan Cotoroanţa spunea că, într-o bună zi, a coborît la Singapore la ţărm şi nu s-a mai întors la navă. Mereu ameninţa că pleacă şi se întoarce în Norvegia, acasă. Aşa că poate s-a întors la el acasă. Poate a fost înjunghiat. Cine ştie! Asia e un tărîm plin de violenţă, deşi Struan Cotoroanţa spunea că nici un bărbat n-ar fi fost în stare să-l omoare pe Orlov! Deci numai o femeie i-a făcut capătul. Poate că l-a pîndit şi l-a prins Tyler. Cine ştie!

Fără să vrea, privirile i s-au întors la Tyler Brock. Se simţi fascinantă de chipul acela şi de implicaţiile cuţitului înfipt în tablou.

— De ce-a făcut una ca asta imaginii tatălui ei?

— Am să-ţi spun într-o bună zi, dar nu în seara asta, numai atît îţi mai mărturisesc că a înfipt cuţitul în perete bătîndu-l cu băţul de criket al bunicului, şi l-a blestemat dinaintea lui Dumnezeu şi a diavolului pe oricine va scoate cuţitul acela din peretele *ei!*

Dunross zîmbi şi Casey remarcă din nou oboseala groaznică ce părea să-l doboare, şi simţi un fel de bucurie pentru că şi pe ea începea s-o încerce aceeaşi oboseală, şi nu dorea să facă vreo greşeală chiar acum. El îi întinse mîna.

— Trebuie să dăm mîna în semn că am încheiat o înţelegere.

— Nu, spuse Casey, bucuroasă că ajunseseră și aici. Îmi pare rău. Eu trebuie să anulez înțelegerea noastră.

Zîmbetul dispăru de pe fața lui Dunross.

— Cum ?

— Da. Linc mi-a spus modificările pe care le dorești. Un contract pe doi ani. Cu asta depășim limita stabilită dinainte și eu nu pot aproba.

— Ah.

— Nu, continuă ea pe același ton moderat, dar plăcut. Îmi pare rău. Eu nu am putere decît pînă la 20 de milioane, așa că va trebui să închei afacerea asta tot cu Linc. E la bar și te așteaptă.

Pe chipul lui trecu o fulgerare de înțelegere a situației și parcă și ușurare, i se păru ei, după care fața își reluă calmul obișnuit.

— Acum e acolo ? spuse el încet, urmărindu-i fața.

— Da.

Casey simți cum o încearcă un val de căldură, fața începe să-i ardă și se întreabă dacă se vede că s-a înroșit.

— Deci nu noi trebuie să batem palma în chestiunea asta. Deci cu Linc ? Bartlett ?

Cu un efort, reuși să nu-și clintească privirea.

— Un tai-pan trebuie să trateze cu un tai-pan !

— E regula de bază. Dar se aplică chiar și în America ? spuse el cu voce moale, plăcută.

— Da.

— E ideea ta sau a lui ?

— Contează ?

— Foarte mult chiar.

— Dacă am să zic că e a lui, își pierde cinstea obrazului, nu ? Iar dacă zic că e a mea, tot el își pierde cinstea obrazului, dar în alt mod.

Dunross clătină ușor din cap și zîmbi, iar căldura acelui zîmbet îi spori și mai mult fierbințeala care o inundase. Deși era cît se poate de stăpînă pe sine simți că nu poate rămîne netulburată în fața farmecului firesc al acestui bărbat.

— Aici pe toți ne stăpînește gîndul acestei cinstiri a obrazului, într-un fel sau altul, spuse el.

Ea nu-i mai răspunse, doar își feri privirea, ca să cîtige timp. Și ochii îi căzură pe chipul acelei fetițe. Oare cum se poate ca o fetiță atît de frumușică să ajungă să poarte porecla de Cotoroanța ! Trebuie să fie cumplit să

ajungi să arăţi bătrînă la chip şi la trup, atunci cînd simţi că inima ţi-e tînără, puternica şi de neclintit. Nedrept pentru o femeie. O să ajung şi eu să fiu poreclită într-o bună zi *Tcholok Cotoroanţa ?* Sau poate *baba aia dichisită de Tcholok*, dacă am să rămîn tot singură, nemăritată, prinsă de lumea afacerilor, lumea bărbaţilor, de putere, bani — şi să ajung să fiu urîtă tocmai pentru că trudind pentru aceleaşi scopuri ca şi ei un nume, m-am dovedit la fel de capabilă ca ei, sau poate chiar mai capabilă ? Dar nici nu-mi pasă atîta vreme cît o să cîştigăm, eu şi cu Linc. Aşa că, în seara asta, joacă-ţi rolul pe care ţi l-ai ales, îşi spuse ea, şi mulţumeşte-i franţuzoaicei pentru sfatul pe care ţi l-a dat. „Copilă, adu-ţi aminte întotdeauna că sfaturile, bunele sfaturi vin de unde nu te aştepţi şi cînd te aştepţi mai puţin", îi tot bătea capul taică-su. Da, Ian, se gîndi Casey fericită, dacă nu mi-ar fi spus Suzanne cum trebuie să se descurce o doamnă în lumea bărbaţilor, poate că nu mi-ar fi venit în minte formula aceasta care să ne salveze cinstea obrazului. Dar să nu te laşi înşelat de una ca asta, Ian Dunross Struan. Asta tot afacerea mea e, şi de data asta eu sînt tai-pan al firmei *Par-Con.* Casey simţi deodată o bucurie nestăpînită cînd o nouă înfiorare o traversă toată : niciodată pînă acum nu avusese tăria să-şi proclame adevărata poziţie în cadrul firmei *Par-Con,* nici sieşi. Da, se gîndi ea foarte satisfăcută, asta sînt de fapt. Se uită la fetiţa din tablou cu un ochi critic de data asta şi acum văzu cît de mult greşise înainte şi cît de deosebită era fata în clipa aceea. Nu era oare ea încă de pe atunci un tai-pan în embrion ?

— Eşti foarte generoasă, îi spuse Dunross, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

— Nu, îi replică ea, imediat pregătită pentru ce avea de spus, şi se uită lung la el, gîndindu-se : tai-pan, dacă vrei să ştii adevărul, atunci află că nu sînt deloc generoasă, sînt doar rezervată, dulce şi blîndă cu tine, fiindcă asta te face să te simţi mai bine, dar nu-i destăinui nici unul dintre gîndurile astea şi lui, doar îşi plecă privirea şi spuse, cu blîndeţea necesară momentului Tu eşti generos !

El îi luă mîna, se apleca asupra ei şi i-o sărută cu un gest curtenitor ca în vremurile de demult. Ea tresări şi încercă să se ferească — nimeni nu făcuse un astfel de

gest, dar, în ciuda propriei sale convingeri, se simţi mişcată.

— Ah, Ciranoush, spuse el cu o ironică seriozitate, ori de cîte ori vei avea nevoie de un cavaler care să-ţi apere reputaţia, trimite după mine, şi-i zîmbi. Probabil că am să nimeresc pe alături, dar nu contează.

Ea rîse, tensiunea dintre ei dispăru, şi simţi că-i place tot mai mult bărbatul ăsta.

— Deci tot am încheiat pînă la urmă o înţelegere.

Îşi trecu în modul cel mai firesc braţul pe după talia ei şi o conduse spre scări. Atingerea lui era plăcută, poate prea plăcută, se gîndise ea. Nu ai de-a face cu un copil, fii cu băgare de seamă.

17

Ora 23.58.

Rollsul lui Phillip Chen se opri cu un scrîşnet de frîne în faţa locuinţei sale. Îşi făcu loc şi ieşi pe portiera din spate, roşu de furie, urmat de Dianne, la fel de enervată şi ea. Aici dăinuia noaptea întunecată, luminile oraşului, ale navelor din port zărindu-se departe, jos.

— Ferecă porţile şi apoi vino şi tu înăuntru, mîrîi el scurt către şoferul nervos şi el, apoi se grăbi spre uşa din faţă.

— Haide o dată, Dianne, se repezi el la ea, iritat la culme în vreme ce băga cheia în broască.

— Phillip, ce s-a întîmplat cu tine ? De ce nu poţi să-mi spui ? De...

— Gura, i-o reteză el, nemaifiind în stare să-şi stăpînească furia. ea se opri brusc şocată. Ţine-ţi gura şi fă ce ţi se spune ! zise el deschizînd uşa cu o zmucitură. Adu aici toţi servitorii !

— Dar Phill...

— Ah Sun ! Ah Tak !

Cele două *amah* adormite, cu părul vîlvoi, se arătară

în grabă din bucătărie şi se uitau cu ochii holbaţi la el, şocate de nefireasca lui furie.

— Da, Tată ? Da, Mamă ? începură amîndouă în dialectul din Canton. Pentru numele tuturor zeilor ce se...

— Ţineţi-vă fleanca ! urlă Phillip Chen, gîtul i se înroşise, faţa i se aprinsese şi mai tare. Intraţi în camera aceea şi rămîneţi acolo fără să mişcaţi pînă vă spun eu să ieşiţi de acolo ! Şi deschise uşa sufrageriei ale cărei geamuri dădeau spre şoseaua dinspre nord. Staţi toate aici pînă vă spun eu să ieşiţi afară şi dacă îndrăzneşte vreuna să se mişte de aici sau se apucă să se uite pe fereastră înainte de a veni eu înapoi... ei bine, atunci am să chem nişte prieteni să vă lege nişte greutăţi zdravene şi să vă arunce în port !

Cele două *amah* începură să se jelească, dar toată lumea i se supuse în grabă şi el trînti uşa în urma lor.

— Încetaţi o dată amîndouă ! ţipă Dianne la cele două *amah*.

Întinse mîna şi o ciupi pe una dintre ele tare de obraz, bătrîna încetă să mai urle în aceeaşi clipă, căscă gura surprinsă şi îşi roti ochii în cap.

— Ce v-a apucat acuma pe toţi ? Ce l-a apucat pe Tata ? Vai, vai, furia lui a ajuns de-acum în Iava... vai, vai...

— Ah Tak, taci o dată din gură ! şi Dianne începu să-şi facă vînt cu evantaiul, fierbînd de furie la rîndul ei. În numele tuturor zeilor, ce l-o fi apucat ? Nu mai are încredere în mine, în mine, singura lui soţie adevărată, dragostea vieţii lui ? Toată viaţa mea... Şi să plece aşa ca o furtună de la petrecerea tai-panului cînd totul mergea atît de bine... acum cînd am ajuns să ne vadă şi pe noi tot Hong Kongul, şi cînd toată lumea îl admira pe Kevin, linguşindu-se pe lîngă el, acum cînd el o să fie moştenitorul adevărat al *Casei Chen*, pentru că toată lumea e de acord că John Chen trebuie să fi murit numai de şocul pe care l-a trăit cînd i-au tăiat urechea. Oricine ar fi murit din pricina asta ! Chiar şi eu ! Se cutremură deodată, simţind cum parcă ei îi tăiau urechea acum, şi o răpeau, aşa cum i se întîmplase în după-amiaza aceea în vis, cînd se sculase leoarcă de sudoare, după ce aţipise puţin.

— Ayeeyah ! mormăi ea fără să se adreseze cuiva în mod deosebit. O fi înnebunit omul ?

— Da, Mamă, îi răspunse şoferul convins. Eu aşa cred. E din pricina răpirii. Nu l-am văzut niciodată pe Tata în halul ăsta de cînd...

— Pe tine cine te-a întrebat ! ţipă Dianne la el. E numai din pricina ta oricum ! Dacă l-ai fi adus pe John al meu acasă în loc să-l laşi pe mîna curvelor lui bune de gură nu s-ar fi întîmplat niciodată una ca asta.

Din nou cele două *amah* porniră să se jelească văzînd cît e de furioasă şi stăpîna îşi vărsă furia asupra lor, adăugînd :

— Dar lasă că ştiu eu cu cine am de-a face în ce vă priveşte pe voi două ! Dacă stau şi mă gîndesc cum sînt slujită în casa asta, e de ajuns ca să mă apuce durerile de burtă. M-aţi întrebat voi oare dacă am nevoie de vreun leac, de o aspirină măcar ? Sau de un ceai ? Sau de un şervet rece ?

— Mamă, începu una dintre ele împăciuitoare, şi arătă plină de speranţe spre scrinul lăcuit. Aici nu pot să-ţi fac nici un ceai, dar nu vrei nişte băutură ?

— Cum ? A, da, foarte bine. Da, da, Ah Tak.

Îndată bătrîna se repezi spre scrin, îl deschise, scoase o sticlă din coniacul care ştia ea că-i place stăpînei şi-i turnă într-un pahar.

— Sărmana Mamă, să-l vezi pe Tata în aşa hal de furie ! Groaznic ! Ce l-o fi apucat şi de ce nu vrea el să ne uităm pe fereastră oare ?

Pentru că nu vrea să vedeţi şi voi, rahaţi de broască ce sînteţi, cum îşi dezgroapă seiful din grădină, se gîndi Dianne. Şi nici chiar eu. Zîmbi mohorîtă de una singură, gustînd din coniacul fin, mai liniştită acum că ştia de mult unde fusese îngropată cutia aceea de metal. Şi avusese dreptate pe deplin să-l apere chiar în felul ăsta, adică urmărindu-l în taină cum îngroapă cutia, în cazul în care, zeii să-l păzească, tot ei ar fi hotărît să-l cheme de pe pămîntul acesta înainte de a apuca el să-i spună unde e locul acela tainic al ascunzătorii. Fusese datoria ei să nu-şi ţină făgăduiala de a nu se uita ce face el în noaptea aceea din timpul ocupaţiei japonezilor, cînd, cu atîta înţelepciune, adunase toate lucrurile de valoare şi le ascunsese. Nu ştia ea ce se află în cutia aceea, şi nici nu-i păsa. Fusese deschisă şi închisă de atîtea ori, de fiecare

dată în mare taină, cel puţin în ce-o priveşte. Nu-i păsa ce e acolo atîta vreme cît ştia unde se află soţul ei, unde se aflau diferitele locuri tainice unde-şi ţinea el lucrurile, unde erau cheile, ca să ştie de unde să le ia la o nevoie. Şi, la urma urmei, îşi spuse ea încrezătoare, dacă moare el cumva, fără mine *Casa Chen* se prăbuşeşte cu totul.

— Nu te mai smiorcăi acolo, Ah Sun !

Se ridică şi trase draperiile mari şi aruncă o privire afară dăinuia o noapte neagră, în grădină nu se vedea nimic, doar aleea de acces, porţile înalte din fier şi şoseaua de dincolo de ele.

— Mai vrei de băut, mamă ? întrebă bătrîna *amah*.

— Mulţumesc, guriţă dulce ce eşti tu, îi răspunse ea cu afecţiune, căldura băuturii alungîndu-i de-acum enervarea. Şi poţi să-mi masezi puţin gîtul. Mă cam doare capul. Voi, ăia doi, staţi o dată jos, tăceţi din gură şi nu mai scoateţi o vorbă pînă nu se întoarce Tata !

Phillip Chen mergea grăbit pe poteca din grădină, cu o lanternă într-o mînă, un hîrleţ în cealaltă. Poteca şerpuia prin grădina bine îngrijită, şi dispărea într-un pîlc de copaci şi tufişuri. Se opri o clipă, încercînd să se orienteze mai bine, apoi găsi locul pe care-l căuta. Şovăi, se uită înapoi, deşi ştia bine că acum nu-l mai putea vedea nimeni din casă. Încredinţat că era aşa şi nu-l pîndeşte nimeni, aprinse lanterna. Ochiul de lumină rătăci pe iarbă şi se opri la picioarele unui copac. Dădu cu grijă stratul de frunze căzute de deasupra. Cînd văzu că pămîntul de dedesubt fusese răscolit, blestemă urît de tot.

— Ah, porcul... propriul meu fiu să-mi facă una ca asta !

Reuşind să se stăpînească doar cu mare dificultate, se apucă să sape. Pămîntul era moale. Din clipa în care părăsise petrecerea, încerca să-şi reamintească exact cînd săpase ultima dată şi scosese cutia afară. Acum era sigur că asta se întîmpla prin primăvară, cînd avusese nevoie de nişte înscrisuri pentru un rînd de locuinţe pentru săraci din Wanchai, pe care le vînduse, cu de cincizeci de ori preţul cu care le cumpărase el, lui Donald McBride pentru noul cartier de locuinţe pe care voia să le construiască.

— Unde era pe atunci John ? murmură el. O fi fost în casă ?

În vreme ce săpa încerca să-şi amintească, dar nu reuşea deloc. Ştia că el nu s-ar fi apucat să sape seiful şi să-l scoată cînd ar fi fost vreun pericol, sau cînd se aflau străini în casă, şi că ar fi fost întotdeauna foarte prudent în astfel de situaţii. Dar John ? Nu m-aş fi gîndit niciodată că... Precis că John m-a urmărit într-un fel sau altul. Hîrleţul se lovi de metal. Cu grijă, curăţă pămîntul dîndu-l la o parte şi înlătură învelitoarea de protecţie de pe cutie şi de pe broasca masivă, şi apoi deschise seiful. Balamalele cutiei erau foarte bine unse. Cu degetele tremurînd, îndreptă lanterna spre seiful deschis. Păreau să fie în ordine toate hîrtiile, înscrisurile şi balanţele operaţiunilor personale părea să nu le fi clintit nimeni, dar acum ştia că fuseseră cu siguranţă luate toate, citite şi memorate sau chiar copiate. Unele informaţii din seiful fiului său nu puteau proveni decît de aici. Erau acolo neatinse toate cutiile de bijuterii, mai mici şi mai mari. Tulburat, întinse mîna şi o deschise pe cea pe care o căuta jumătatea de monedă dispăruse, cum la fel dispăruse şi documentul care explica menirea acestei piese. Lacrimi de mînie începură să-i curgă pe faţă şiroaie. Simţi că inima îi bate să-i spargă pieptul, simţi în nări mirosul pămîntului umed şi ştiu că, dacă în clipa aceea fiul său ar fi fost acolo, l-ar fi strîns fericit de gît cu mîinile lui pînă şi-ar fi dat duhul !

— Ah, fiule, fiule... blestemat fii de toţi zeii !

Simţi că-l lasă genunchii. Se aşeză tremurînd din toate mădularele pe o piatră şi încercă să-şi adune gîndurile. Îl auzea şi acum pe taică-său cum îl sfătuia pe patul de moarte „Fiule, să ai grijă şi să nu pierzi niciodată moneda asta, e ultima noastră posibilitate de a supravieţui şi a exercita vreo putere asupra *Nobilei Case*." Asta se întîmplase în 1937, cînd aflase şi cele mai tainice dintre tainele *Casei Chen*, că acela ce urma să devină comprador ajungea în mod automat un conducător de frunte la Hong Kong al lojei Hung Mun, marea societate secretă a Chinei, care sub Sun Yat-Sen a devenit 14 Carate, formată iniţial pentru a fi vîrful de lance al revoltei împotriva stăpînilor manciurieni atît de urîţi ; că acel comprador era principala şi legitima legătură între ierarhia chinezească de pe insulă şi moştenitorii lojei de 14 Carate de pe continent ; că datorită lui Chen-tse Jin Arn, cunoscut sub nu-

mele de Jin-qua, legendarul conducător al corporației negustorești *co-hong*, care deținea monopolul imperial al întregului comerț exterior, *Casa Chen* era de-acum pe vecie legată cu *Nobila Casă* prin dreptul de proprietate și prin legături de sînge. „Fiul meu, ascultă cu atenție ce am să-ți spun, îi șoptise omul acela pe moarte. Tai-panul, stră-străbunicul tău Dirk Struan, a fost creația lui Jin-qua, așa cum a fost de fapt și *Nobila Casă*. Jin-qua a gîndit această firmă, a realizat-o și l-a format pe Dirk Struan. Tai-panul a avut două concubine. Prima a fost Kai-sung, una dintre fetele lui Jin-qua, de la cea de-a cincea nevastă. Gordon Chen, tatăl meu și bunicul tău e fiul lor. A doua concubină a lui Dirk Struan a fost T'Chung Jin May-may, iubita lui vreme de șase ani, cu care s-a căsătorit în secret chiar înainte de marele taifun care i-a ucis pe amîndoi. Ea avea atunci douăzeci și trei de ani, o nepoată strălucită, sclipitor de inteligentă a lui Jin-qua, vîndută tai-panului pe cînd avea numai șaptesprezece ani pentru ca să-l învețe deprinderile lumii civilizate, fără să știe el că învață lucrurile astea. Urmașii lor au fost Duncan și Kate care au preluat numele de T'Chung, și au crescut în casa tatălui meu. Tata a căsătorit-o pe Kate cu un negustor din compania chinezească din Shanghai pe care-l chema Peter Gavallan — Andrew Gavallan vă e văr, deși el nici nu știe asta... Sînt atîtea lucruri de povestit, dar atît de puțin timp mi-a mai rămas. Nu contește, toate înrudirile și arborii de rudenie sînt în seif. Și sînt atîtea. Sîntem înrudiți cu Wu, Kwang, Sung, Kau, Kwok, Ng... cu toate familii vechi. Folosește toate cunoștințele astea cu băgare de seamă. Uite, asta e cheia de la seif. Și încă o taină, Phillip, fiul meu. Linia noastră coboară de la cea de-a doua soție a tatălui meu. Tata s-a căsătorit cu ea pe cînd avea cincizeci și trei de ani, iar ea șaisprezece. Era fiica lui John Yuan, fiul nelegitim al marelui negustor american Jeff Cooper, și o eurasiatică, Isobel Yau. Aceasta era fiica-foarte-secretă a lui Robb Struan, fratele vitreg al tai-panului și părtaș la întemeierea *Nobilei Case*, așa încît noi am strîns legături de sînge de la ambii Struan. Alastair Struan ne e văr, Colin Dunross ne e văr, cei din familia MacStruan nu sînt rude cu noi, istoria lor se află în jurnalele bunicului. Fiul meu, barbarii scoțieni și englezi au sosit în China și nu s-au căsătorit niciodată cu

cele pe care le-au adorat şi pe care, de cele mai multe ori, le-au părăsit atunci cînd s-au întors în insula lor cenuşie, acoperită de ceţuri, de ploi şi fără cer senin. O zei, cît de mult urăsc vremea din insula aceea, cît de mult detest trecutul acela. Da, Phillip, fiule, sîntem eurasiatici, deci nici dintr-o parte, nici din cealaltă. Niciodată n-am reuşit să mă împac cu asta. E blestemul, crucea noastră, dar depinde de fiecare dintre noi să transformăm asta într-o binecuvîntare. Fiule, îţi trec ţie răspunderea Casei noastre, bogată şi puternică aşa cum a dorit Jin-qua, şi fă şi tu la fel cu fiul tău şi ai grijă ca şi el să facă la fel cu propriul său fiu. Jin-qua ne-a dat naştere, într-un fel el ne-a dat bogăţie, dezlegări de taine. statornicie şi putere, şi tot el ne-a lăsat una dintre monede. Uite, Phillip, citeşte aici ce scrie despre monedă."

Caligrafia vechiului document era excelentă: „În această a opta zi a celei de-a şasea luni a anului 1841, după şirul vremilor ţinut de barbari, eu, Chen-tse Jin Arn din Canton, căpetenie a neguţătorilor din *co-hong,* am dat spre ajutor în această zi Diavolului cu Ochi Verzi, tai-panul *Nobilei Case*, căpetenia piraţilor străini şi diavoli, care au pornit cu război împotriva Imperiului Cerului şi ne-au furat insula Hong Kong, i-am numărat cincizeci de *lac* de argint, un milion de lire sterline în moneda lor, şi cu tezaurul acesta l-am salvat să nu fie înghiţit de Chiorul, marele său potrivnic. În schimb, tai-panul ne-a făgăduit înlesniri neguţătoreşti osebite pentru următorii douăzeci de ani, şi a pus cuvîntul chezaş că numai din familia Chen se va alege comprador al *Nobilei Case* în veci, şi a jurat că el sau urmaşii lui vor cinsti toate aceste legăminte ca şi pe cele ce vor fi dovedite de monede. Sînt patru. Cele patru monede au fost rupte în două. Tai-panul a primit patru jumătăţi de monedă. Ori de cîte ori i se va înfăţişa o jumătate de monedă lui, sau tai-panilor următori, a jurat să se împlinească cererea, *fie că e îngăduită de legea noastră sau a lor, fie că nu.*" Eu am păstrat una din jumătăţile de monedă, una dintre ele o voi da căpeteniei de armată Wu Fang Choi, vărul meu, una va fi dată nepotului meu Gordon Chen, iar pe cea de-a treia o voi tăinui. Adu-ţi aminte, tu cel ce vei citi aceste rînduri, cîndva în viitor, să nu te foloseşti de această monedă în chip uşuratic, pentru că tai-panul *Nobilei Case*

trebuie să împlinească orice... *dar numai o singură dată.* Şi nu uita că deşi Diavolul cu Ochi Verzi însuşi, ca şi urmaşii lui de altfel, îşi va cinsti făgăduielile, e totuşi un barbar turbat, viclean ca un manciurian jegos, pentru că a fost învăţat chiar de noi să fie aşa şi la fel de primejdios ca un cuib de vipere."

Phillip Chen se cutremură fără să vrea, amintindu-şi de violenţa care stătea oricînd să explodeze în Ian Dunross. E urmaşul Diavolului cu Ochi Verzi, asta-i cît se poate de sigur, se gîndi el. Da, şi el şi tatăl său. Blestemat fie John ! Ce diavol l-a apucat ? Ce a pus la cale împreună cu Linc Bartlett ? Bartlett are acum moneda ? Sau poate că încă mai e la John, iar acum au pus mîna pe ea răpitorii lui. În vreme ce mintea lui cîntărea febril toate posibilităţile, degetele cercetau cutiuţele cu bijuterii, una cîte una. Nu lipsea nimic. Cea mare o lăsă într-adins la urmă. Cînd o deschise, simţi un nod în gît, dar colierul era acolo. Răsuflă uşurat din adîncul sufletului. Frumuseţea smaraldelor în lumina aceea a lanternei îi produse o plăcere imensă, îndepărtînd o parte din supărarea care-l încerca. Ce prostie din partea lui Struan Cotoroanţa să poruncească să fie ars acest colier o dată cu trupul ei. Ce risipă groaznică, împotriva zeilor, şi o obrăznicie să prăduieşti atîta avere. Ce înţelept a fost tata să se apropie de coşciug înainte de a fi dat focului şi să-l ia !

Fără tragere de inimă, puse colierul la loc şi începu să închidă seiful. Şi cu moneda ce-o să facă ? Aproape că am fost nevoit să mă folosesc de ea atunci cînd taipanul ne-a luat întregul nostru stoc bancar, şi în mare măsură şi puterea noastră. Mda. Dar atunci m-am hotărît să-l mai las o vreme să vedem ce face, şi acesta e cel de-al treilea an, nu a făcut nimic deosebit şi cu toate că afacerea cu americanul pare să fie importantă, deocamdată nu s-a semnat nimic. Şi acum a mai dispărut şi moneda.

Gemu din rărunchi, aproape nimicit de suferinţă, simţind că-l dor şalele, nu numai capul. În vale se vedea oraşul întreg, navele ancorate la Promontoriul Glessing şi celelalte din radă. Insula Kowloon se scălda în lumină

şi numai ea putu vedea avionul care-şi lua zborul de pe aeroportul *Kai Tak*, un altul aflat încă în aer, pregătindu-se să aterizeze şi altul vuind deasupra capului, cu semnalizatoarele clipind mărunt.

Ce să facă ? se întrebă el sfîrşit. Are Bartlett moneda aceea ? Sau e la John ? Sau la Vîrcolaci ?

Dacă ajunge pe mîinile cui nu trebuie ar putea să-l distrugă cu adevărat.

18

Ora 0.36.

Gornt spuse

— Bineînțeles că Dunross ar fi putut să umble la frînele mele, Jason.

— Ei, haide, pentru numele lui Dumnezeu ! Cum o să se vîre el sub mașina ta în timpul unei petreceri la care participă două sute de invitați ce se fîțîie încoace și-ncolo ? Doar nu-i el atît de idiot !

Erau la vila lui Jason Plumm, din Happy Valley, aerul răcoros al miezului de noapte adia plăcut. deși umiditatea crescuse din nou. Plumm se ridică în picioare și aruncă restul de trabuc, luă altul și-l aprinse. Tai-panul de la *Asian Properties,* cel de-al treilea mare *hong,* era mai înalt decît Gornt, se apropia de șaizeci de ani ; avea o față fină, elegantă și purta un smoking de catifea roșie.

— Nici chiar Ian Dunross Afurisitul nu-i chiar atît de bezmetic.

— Nu ai dreptate. Cu viclenia lui de scoțian. e un animal care atacă prin surprindere, fără să mai cumpănească, și ăsta-i cusurul lui. Eu cred că el a făcut asta.

Plumm își adună degetele grămadă, studiindu-le gînditor.

— Poliția ce zice ?

— Nu le-am spus decît că m-au lăsat frînele. Nu era cazul să-i mai amestec în ciorba asta și pe băgăreții ăia, cel puțin nu deocamdată. Dar frînele unui Rolls nu te lasă așa cu de la sine putere, ce Dumnezeu. Ei, nu contează. Am să am eu grijă ca mîine Tom Nikklin să-mi spună exact care-i hiba, dacă există vreuna. După aia poliția are tot timpul să-și împlinească menirea.

— Sînt de acord, spuse Plumm. zîmbind subțire. N-avem nevoie de poliție ca să ne spele rufele, indiferent cît de caraghioase or fi, nu-i așa ?

— Aşa-i !

Amîndoi rîseră.

— Mare băftos ai fost. Gorganul acela nu-i cel mai nimerit loc să te lase frînele. Trebuie să fi fost tare neplăcut.

— Jason, ce să spun ? La început a fost cam neplăcut, dar, după ce am trecut de primul şoc, n-a mai fost nici o problemă, adăugă el ascunzînd adevărul.

Se delectaseră cu o cină superbă pe terasa de unde se vedea Happy Valley, hipodromul, oraşul şi marea în depărtare. Numai ei doi. Soţia lui Plumm era în Anglia, în vacanţă, copiii crescuseră şi nu mai erau de mult în Hong Kong, iar acum stăteau amîndoi şi pufăiau din trabuc, în fotoliile comode din biroul lui Plumm, încadrat de rafturi şi rafturi de cărţi, o încăpere elegantă, deşi fără ostentaţie, în deplin acord cu bunul gust ce dăinuia şi în celelalte zece camere ale vilei.

— O să dibuie Tom Nikklin dacă cineva s-a jucat cu frînele maşinii mele, că numai el e în stare, spuse el ca să încheie discuţia.

— Mda. Plumm gustă din paharul cu vin Perrier şi sifon la gheaţă. Ai de gînd să-l foloseşti pe tînărul Nikklin din nou la cursele din Macao ?

— Eu ? Poate vrei să glumeşti.

— Nu. Nu chiar, spuse Plumm cu binecunoscutul lui rîs. Parcă motorul lui Dunross a explodat în cursa de acum trei ani cînd mai-mai să fie ucis afurisitul acela !

— Ei, maşinile de curse au întotdeauna probleme.

— Da, da, foarte des, deşi nu întotdeauna, la accidentele astea dau o mînă de ajutor şi adversarii, încheie el zîmbind.

Gornt zîmbi şi el, deşi în sinea lui nu zîmbea deloc.

— Adică ce vrei să spui ?

— Nimic, flăcăule, doar zvonuri, şi bătrînul se aplecă şi-i mai turnă nişte whisky lui Gornt, apoi şi sifon. Ei, zvonurile zic că un mecanic chinez, pentru o mică recompensă acolo, a... cum se spune ? a dat şi el o mînă de ajutor cu o cheie.

— Mă cam îndoiesc că-i adevărat.

— Mă îndoiesc că treaba poate fi dovedită. Într-un fel sau în altul. E greţos, dar unii sînt în stare să facă orice

pentru o grămadă de bani acolo ! Chiar dacă nu-s cine ştie cît !

— Mda. Din fericire noi sîntem băgaţi în afaceri mari.

— Flăcăule, exact aşa gîndesc şi eu. Ei, făcu Plumm scuturînd scrumul havanei, care-i situaţia ?

— Foarte simplu : dacă Bartlett nu semnează afacerea cu *Struan*, în următoarele zece zile, atunci putem jumuli *Nobila Casă* ca pe o raţă împuşcată.

— O mulţime de oameni au crezut asta şi mai înainte şi *Struan* continuă să fie *Nobila Casă*.

— Da, dar în clipa de faţă sînt foarte vulnerabili.

— De ce ?

— Din cauza notei de plată de la *Şantierele navale Toda* şi a ratei de la *Orlin*.

— Nu-i adevărat. *Struan* dispune de credite excelente... da, ştiu, au investit prea mult, dar nu mai mult decît oricare altul. O să-şi mai lungească puţin linia de credite şi atît, sau Ian o să se ducă la Richard Kwang, sau la *Blacs*.

— Să zicem că *Blacs* nu-i ajută, şi n-o să-i ajute, şi ia gîndeşte-te că Richard Kwang e neutralizat. Nu-i mai rămîne decît *Banca Victoria*.

— Atunci Ian o să roage banca să-i acorde ceva mai mult credit şi o să fim nevoiţi să i-l aprobăm. Paul Havergill o să pună propunerea la vot în faţa consiliului de directori. Ştim cu toţii că nu putem să avem mai multe voturi decît partidul Struan, aşa că vom vota şi noi cu ei pentru ca să ne salvăm cinstea obrazului, prefăcîndu-ne că sîntem tare fericiţi să facem favoarea asta, ca de obicei.

— Da, numai că de data asta, am plăcerea să-ţi spun că Richard Kwang va vota împotriva lui *Struan*. Şi cu asta consiliul de administraţie va fi în mare încurcătură, cererea de credit va fi amînată... firma nu va fi în stare să-şi onoreze plăţile, aşa că Dunross se duce la fund.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar Richard Kwang nici măcar nu e în consiliul de administraţie. Ce-ai păţit, te-ai scrîntit ?

Gornt pufăi din ţigară.

— Nu, tu eşti de vină că ai uitat ce joc am pus la cale. Se numeşte *competiţia*. Şi a şi început să se deruleze de acum cîteva zile.

— Împotriva lui Richard ?
— Exact.
— Bietul Richard, bătrînul !
— Mda. El va fi votul nostru decisiv. Iar Dunross nu se va aştepta niciodată la un atac din partea aceea.
Plumm îl cîntări cu privirea.
— Richard şi Dunross sînt prieteni buni de tot.
— Da, numai că Richard e la mare ananghie. Va începe asaltul asupra băncii *Ho-Pak*. Şi va face tot ce-i va sta în putinţă să se salveze.
— Am înţeles. Cîte acţiuni de-ale băncii *Ho-Pak* ai vîndut fără acoperire ?
— O mulţime.
— Eşti sigur că Richard nu are mijloacele să oprească asaltul asupra băncii, că nu poate obţine fonduri suplimentare ?
— Chiar dacă reuşeşte, noi, eu şi cu tine, putem să-i zădărnicim oricînd acţiunea.
— Mda, noi doi putem, şi Jason Plumm urmări cum se ridică rotocoalele fumului spre tavan. Dar numai pentru că Dunross nu va fi în stare să onoreze plăţile acelea nu înseamnă că-i terminat.
— De acord şi cu asta. Dar după dezastrul cu *Ho-Pak*, zvonul că firma *Struan* nu şi-a onorat datoriile o să facă să cadă acţiunile ca plumbul. Bursa va fi foarte nervoasă, vor apare peste tot semnele unei prăbuşiri de bursă pe care noi le vom sprijini vînzînd acţiuni fără acoperire. Nu s-a stabilit nici un fel de sesiune a consiliului de administraţie al băncii pentru următoarele cîteva săptămîni, doar dacă Paul Havergill nu va convoca vreuna. Şi el nu va convoca niciuna. De ce-ar face-o ? Nu-şi doreşte nimic mai mult decît să adune partea de acţiuni care se află în mîini străine. Aşa că totul e aranjat dinainte. Prin urmare parola va fi salvarea lui Richard Kwang, iar acesta, votînd aşa cum va spune Paul, va deveni unul din partizanii săi. Deci acum consiliul de administraţie o să-l lase pe Ian să fiarbă vreo cîteva zile, apoi se va oferi să-i prelungească linia de credit pentru a-i restabili credibilitatea, dar asta în schimbul acţiunilor *Struan* asupra băncii, şi asta va fi tîrgul.
— Dunross nu va fi niciodată de acord, nici el nici Phillip Chen, nici Tsu-yan.

— Nu are de ales, ori acceptă, ori *Struan* se duce la fund... cu condiţia ca tu să te ţii tare, pentru că ai votul în puterea ta. Şi odată ce banca îi smulge acţiunile pe care le mai are asupra băncii... cum tu controlezi consiliul de administraţie, şi deci *Banca Victoria*, ei bine, atunci s-a terminat cu el.

— Mda, dar să zicem că găseşte undeva o nouă linie de credit ?

— Atunci iese doar rău scărmănat, probabil slăbit pentru totdeauna, dar noi, Jason, oricum ne alegem cu partea leului. Important e să ne alegem momentul potrivit, doar ştii bine.

— Şi cu Bartlett cum rămîne ?

— Bartlett şi *Par-Con* îmi aparţin. Nu se va urca el niciodată pe corabia *Struan* cînd se duce la fund. De asta am eu grijă.

După un moment de tăcere, Plumm reluă

— S-ar putea să meargă. Da, s-ar putea să meargă.

— Atuncii vii şi tu cu mine ?

— După ce termini cu *Struan*, cum ai de gînd să înghiţi firma *Par-Con ?*

— Eu singur n-am să pot. Dar noi doi cu siguranţă că vom putea ! şi Gornt îşi strivi havana în scrumieră. *Par-Con* va însemna un efort pe termen lung şi va ridica cu totul alte probleme. Dar mai întîi *Struan*. Bine ?

— Dacă mie îmi va reveni filiala din Hong Kong a companiei imobiliare *Struan*, 35 la sută din proprietăţile lor din Tailanda şi Singapore, şi facem juma-juma afacerile lor de la aeroportul Kai Tak, bine ?

— Mda, în regulă, de acord cu toate în afară de Kai Tak. Am nevoie de teritoriul acela pentru a rotunji compania liniilor aeriene *All Asia Airways*, şi sînt sigur că înţelegi treaba asta, bătrîne. Dar ai oricum un scaun în consiliul de administraţie al noii companii, zece la sută din acţiuni, la valoarea nominală, bineînţeles şi cîte un loc în consiliul firmelor concernului *Struan*, şi în toate filialele.

— Cincisprezece la sută şi postul de preşedinte al concernului *Struan*, pe rînd cu tine, un an eu, un an tu, da ?

— De acord, dar eu mai întîi !

Gornt îşi aprinse o ţigară. De ce nu ? se gîndi el încîntat. La anul pe vremea asta, concernul *Struan* va fi

dezmembrat așa că postul de președinte e doar o formalitate, bătrîne Jason.

— Atunci ne-am înțeles întru totul ? Și, dacă vrei, încheiem amîndoi o minută, cîte o copie pentru fiecare din noi.

Plumm clătină din cap și zîmbi.

— N-am nevoie de nici o minută, să dispară gîndul ăsta ! Uite așa ! și-i întinse mîna. De acord !

Cei doi își dădură solemn mîna.

— Jos cu *Nobila Casă !*

Și rîseră amîndoi, foarte mulțumiți de înțelegerea la care ajunseseră. După dobîndirea acțiunilor imobiliare ale concernului *Struan*, propria lui firmă *Asia Imobiliară* va deveni cea mai mare de acest fel în Hong Kong. Gornt va avea un desăvîrșit monopol asupra traficului aerian, maritim și fabricilor, o deplină superioritate în Asia. Bun, se gîndi Gornt. Și acum să vedem ce facem cu Wu Patru Degete.

— Dacă-mi chemi un taxi, eu am întins-o.

— Ia mai bine mașina mea. Șoferul meu o să...

— Mulțumesc, nu, prefer un taxi. Serios, Jason, mulțumesc tare mult.

Plumm sună portarul blocului aceluia cu 20 de etaje, proprietate a firmei sale *Asia Imobiliară*. În vreme ce așteptau venirea taxiului, închinară cîte un pahar în sănătatea lor, pentru distrugerea definitivă a concernului *Struan*, și pentru profiturile pe care aveau să le realizeze. În camera alăturată sună un telefon.

— Iartă-mă o clipă, bătrîne.

Ieși pe ușa pe care o închise în urma lui aproape complet. Era în dormitorul său personal acum, unde lucra uneori cînd era nevoit să stea pînă noaptea tîrziu, o încăpere destul de mică, ordonată, izolată fonic perfect, aranjată exact ca o cabină de navă, cu o cușetă în perete, niște difuzoare Hi-fi, care împrăștiau o muzică lentă, un radiator autonom și un frigider. Iar într-o latură a încăperii, se întindea o instalație întreagă și sofisticată de radioamator pentru unde scurte, pasiunea statornică a lui Jason Plumm încă din copilărie. Ridică receptorul.

— Da ?

— Cu domnul Lop-*sing,* vă rog, spuse vocea aceea de femeie.

— Aici nu e nici un Lop-*ting*, răspunse el firesc. Îmi pare rău. Aţi format un număr greşit.

— Vreau să las un mesaj.

— Aţi greşit numărul. Mai uitaţi-vă în cartea de telefon.

— Am un mesaj urgent pentru Arthur de la centru s-a transmis prin radio că intîlnirea se amînă pentru poimîine. Aşteptăm instrucţiuni la 06.00 ! şi legătura se întrerupse, veni tonul.

Plumm se încruntă şi puse receptorul în furcă.

Wu Patru Degete stătea rezemat de balustrada joncii sale, împreună cu Poon Vremebună, urmărindu-l pe Gornt cum se urcă în sampanul pe care-l trimisese în întîmpinarea lui.

— Aşa-i că nu s-a schimbat prea mult în toată vremea asta ? spuse Wu distrat, în vreme ce ochii înguşti îi sticliră.

— Mie diavolii ăştia de străini îmi par toţi la fel, nu conteşte. Cîţi au trecut de atunci ? Zece ? întrebă Poon, scărpinîndu-se în fund unde-l supărau hemoroizii.

— Mnu. Să tot fie fo doisprezece de-acu. Ce vremurile era pe atunci, *heya ?* spuse Wu. Ce profituri multe. Minunate, ne strecuram în sus pe fluviu, spre Canton, ferindu-ne de diavolii de străini şi de lacheii lor, şi oamenii preşedintelui Mao ne primeau cu braţele deschise. Mda. Şi tot oamenii tăi era atunci mai mari şi nu vedeai picior de diavol străin nicăieri... şi nici funcţionari din ăştia graşi, care aşteaptă să le mozoleşti mîna cu unsori alese şi binemirositoare. Puteai să-ţi vizitezi toată familia şi pe toţi prietenii şi nu aveai nici un fel de necazuri, *heya ?* Nu ca acum. *Heya ?*

— Comuniştii ăştia s-a făcut şi ei ai dracului, tare deştepţi şi tare afurisiţi, mai răi decît mandarinii.

Wu se întoarse cînd cel de-al şaptelea fecior al său apăru pe punte. Flăcăul purta o cămaşă albă, curată acum, pantaloni cenuşii şi pantofi eleganţi.

— Fii atent, îi strigă Wu deodată. Eşti sigur că ştii ce ai de făcut ?

— Da, tată.

— Bun, spuse Patru Degete, încercînd să ascundă cît era de mîndru de el. Nu vreau să faci cumva vreo greşeală.

Îl urmări cum păşeşte stîngaci pe pasarela nesigură din scînduri, ce făcea legătura dintre jonca aceea şi următoarea, şi tot aşa mai departe peste alte opt jonci pînă la pontonul încropit de mîntuială.

— Al şaptelea tău fiu ştie el ceva ? întrebă Poon încet.

— Nu, nu încă, replică Wu mînios. Auzi, tîmpiţii ăia care nu-s buni decît să-i dai la cîini, să se lase prinşi cu armele mele în halu' ăsta ! Şi. fără arme, toată truda noastră e degeaba.

— Bună seara, domnule Gornt. Sînt Paul Choy... unchiul meu Wu m-a trimis să vă conduc spuse tînărul într-o engleză excelentă, repetînd aceeaşi minciună care-i intrase de-acum în fire, devenind adevăr.

Gornt se opri tresărind, apoi continuă să urce treptele înşelătoare cu mai multă abilitate marinărească decît tînărul.

— Bună seara, îi răspunse el. Eşti american ? Sau doar urmezi şcoala acolo, domnule Choy ?

— Şi una şi alta, îi răspuse Paul zîmbind. Doar ştiţi cum se întîmplă în situaţii din astea. Fiţi atent să nu vă loviţi cu capul de parîme... şi e lunecos al naibii aici.

Se întoarse şi o luă înainte, arătînd drumul. De fapt îl chema Wu Fang Choi, şi era al şaptelea fecior al tatălui său, de la cea de-a treia soţie a sa, dar, după ce s-a născut, tatăl său, Wu Patru Degete, se îngrijise să facă rost de un certificat de naştere în Hong Kong, un gest neobişnuit pentru un locuitor al satelor de bărci, pusese pe act numele de fată al mamei băiatului, adăugase numele de Paul, şi luase numele unui văr ca să-l treacă drept tată. „Ascultă, fiul meu, îi spusese Patru Degete îndată ce fiul său ajunse să înţeleagă, ori de cîte ori vorbim *haklo* pe nava mea, poţi să-mi spui tată, dar niciodată dinaintea unui diavol de străin, nici măcar în haklo. Eu sînt pentru tine *unchiul*, unul dintre mulţii unchi pe care-i ai tu. Priceput-ai ?" „Da, dar de ce, tată ? Am făcut ceva rău ? Îmi pare rău dacă te-am supărat cu ceva." „Nu, nu m-ai supărat cu nimic, eşti un băiat bun şi muncitor. Dar e mai bine aşa pentru familie ca tu să ai alt nume." „Dar de ce, tată ?" „Cînd o să vină vremea o să ţi se spună de ce." Apoi mai tîrziu, cînd făcuse de-acum doisprezece ani, învăţase multe, şi se dovedise de ispravă, taică-su îl trimisese în Statele Unite. „Ei fiule, acum

ai să înveţi toate şmecheriile diavolilor de străini. Trebuie să ajungi să vorbeşti ca un străin sadea, să dormi ca un străin, să devii exact ca ei pe dinafară, dar să nu uiţi niciodată cine eşti tu de fapt, care-i poporul tău, şi nici că toţi afurisiţii ăştia de diavoli străini îs mai prejos de noi, doar seamănă a fiinţe omeneşti, dar nu-s cu siguranţă civilizaţi deloc, blestemaţii."

Paul Choy rîse în sinea lui. Dacă ar fi ştiut americanii, de la tai-pan la ultimul prost, şi englezii şi iranienii, germanii, ruşii, oricare altă rasă şi culoare, dacă ar şti cu adevărat toţi ce gîndeşte cel mai păduchios dintre culii despre ei, ar face cu toţii atac de aplopexie, îşi spuse Paul pentru a cine ştie cîta oară. Asta nu pentru că toate neamurile de oameni din China i-ar fi dispreţuit pe străini, ci doar socoteau că străinii nu sînt demni de nici un fel de consideraţie. Bineînţeles că nu avem dreptate, îşi spuse el. Şi străinii ăştia sînt fiinţe omeneşti, şi unii dintre ei chiar sînt civilizaţi... în felul lor... şi mult mai avansaţi decît noi din punct de vedere tehnic. Dar... tot noi sîntem superiori..

— De ce zîmbeşti ? îl întrebă Gornt, aplecîndu-se să treacă pe sub o parîmă şi ferindu-se să nu se lovească de toate troacele aruncate la nimereală pe punţi.

— Ah, mă gîndeam doar ce minunată e viaţa. Luna trecută, pe vremea asta, făceam surfing la Malibu, în California. Ei, Doamne, Aberdeen e cu totul altceva, nu-i aşa ?

— Vrei să spui că aici cam pute ?

— Bineînţeles.

— Da, aşa-i.

— Cînd e maree înaltă, e mult mai bine. Şi, în afară de mine, nimeni nu pare să simtă duhoarea asta aici.

— Cînd ai fost ultima dată aici ?

— Acum cîţiva ani... doar zece zile... după ce am terminat facultatea, licenţiat în management, dar nu cred că am să reuşesc să mă obişnuiesc vreodată cu mirosul ăsta, rîse Choy. Abia aştept să mă întorc în New England.

— Unde ai studiat ?

— Întîi la Seattle, gimnaziul şi Universitatea *Washington* din Seattle. Apoi mi-am luat licenţa la Harvard, la Facultatea de management din Harvard.

Gornt se opri scurt.

— Harvard ?
— Da, sigur, am obţinut bursă.
— Foarte frumos. Cînd ai terminat ?
— În iunie anul trecut. Ca şi cum aş fi ieşit din puşcărie ! Ei, dar te freacă ăia de-ţi iese untul ca să-ţi dea o licenţă. Doi ani de groază. Cînd am scăpat de acolo am întins-o cu un amic spre California, mai făcînd una, mai făcînd alta, ca să ne cîştigăm traiul, şi ca să avem şi noi nişte bani acolo să ne îndeletnicim cu surfingul, să ne mai distrăm şi noi puţin după ce ne-am dat duhul în şcoala aia... Apoi... Choy zîmbi, acum vreo cîteva luni, unchiul Wu m-a chemat şi mi-a spus că a venit vremea să mă apuc şi eu de lucru, aşa că iată-mă-s ! La urma urmei, m-a ţinut şi el la şcoală. Părinţii mei au murit acum mulţi ani în urmă.
— La Harvard ai fost şef de promoţie ?
— Nu chiar. Al treilea.
— E foarte bine.
— Mulţumesc. De-acum nu mai avem mult. Jonca noastră e ultima.
Păşeau cu grijă pe pasarela aceea şubredă, Gornt era urmărit cu suspiciune de tăcuţii locuitori ai bărcilor, în vreme ce ei traversau plutitoarele lor locuinţe, unde familiile moţăiau, sau găteau, mîncau sau jucau mah-jong, unii reparîndu-şi sculele de pescuit, cîţiva copii chiar îndeletnicindu-se cu pescuitul.
— Domnule Gornt, vedeţi că aici e chiar lunecos de tot ! şi sări pe puntea lipicioasă. Am ajuns. Ah, acasă, ce bine-i acasă ! îşi băgă mîna în părul unui puşti care făcea de pază şi-l ciufuli, după care-i spuse în *haklo*, fiindcă ştia că Gornt nu cunoaşte dialectul : Frăţioare, fii cu ochii în patru, altfel te prind şi te iau diavolii.
— Da, da, aşa am să fac, chiţăi puştiul, uitîndu-se bănuitor la Gornt.
Paul Choy îl conduse sub punte pe musafir. Bătrîna joncă mirosea a catran şi lemn de tek, peşte împuţit şi sare de mare, mirosea a o mie de furtuni. Sub punte, scara de pe puntea principală dădea ca de obicei într-o singură încăpere mare, cabina prova care ţinea cît lăţimea navei şi se întindea pînă la prova. Într-un şemineu de cărămidă, construit cam imprudent, ardea un foc de cărbuni, deasupra căruia susura un ceainic murdar, plin de funingine. Fumul se ridica drept în sus şi-şi făcea loc

afară printr-o gaură cu horn încropit deasupra, tăiată în punte. Pe o latură se aflau scaune vechi din trestie, măsuțe și cușete grosolane. Wu Patru Degete era singur și de îndată făcu semn spre unul dintre scaune și își arătă fața radiind de bucurie :

— *Heya,* bine văzut la tine, spuse el într-o engleză poticnită, greu de înțeles. Vișchi ?

— Mulțumesc, răspunse Gornt. Mă bucur să te văd.

Paul Choy turnă scotch din cel bun în două pahare aproximativ curate.

— Domnule Gornt, vreți apă ? întrebă el.

— Nu, fără e mai bine. Te rog, nu prea mult.

— Sigur.

Wu primi paharul care-i era destinat și-l ridică în cinstea lui Gornt.

— Bine văzut la tine, *heya !*

— Da, sănătate !

Îl urmăriră pe Gornt cum gustă băutura.

— Bun, spuse el, foarte bun whisky.

Wu se arătă din nou încîntat și făcu semn spre Paul.

— El băiat soră al meu.

— Da.

— Școl bun, Țara Aurul.

— Da, da, mi-a zis. Trebuie să fii foarte mîndru de el.

— Ce alea ?

Paul Choy îi traduse bătrînului.

— A, la mulțumesc, la mulțumesc. El vorbește bine la el, *heya* ?

— Da, zîmbi Gornt. Foarte bine.

— A, bune, nu contește. Fumeze ?

— Mulțumesc, și-l urmăriră pe Gornt în vreme ce lua o țigară apoi luă și Wu una, iar Paul Choy le aprinse pe amîndouă, după care se lăsă iar tăcere.

— Bun vezi prieteni veche la tine, *heya* ?

— Da, dar ție îți face plăcere să-ți vezi vechii prieteni ?

— Da, bune.

Urmă altă tăcere.

— El fiu la soră al meu, repetă bătrînul marinar și-l văzu pe Gornt cum încuviințează dînd din cap, fără să spună nimic, așteptînd, și bătrînului îi plăcu să-l vadă pe Gornt cum stă liniștit, așteptînd cu răbdare să-l audă

ajungind la subiectul discuţiei, aşa cum procedează orice persoană civilizată.

Unii dintre diavolii ăştia rozalii pînă la urmă invaţă să se poarte. Mda, dar unii au învăţat afurisit de bine... ca de o pildă tai-panul, fir-ar el să fie, cu ochii ăia reci, urîţi şi albaştri ca de peşte, aşa cum au cei mai mulţi dintre diavolii de străini, cu care se uită la tine ca un rechin mort... şi ăla mai şi ştie puţin şi dialectul *haklo*. Mda, tai-panul e chiar prea civilizat şi prea viclean. dar măcar acela are în urma lui generaţii, şi strămoşul lui a fost Ochi Rău. Mda, dar Diavolul cu Ochi Verzi, primul din familia lui, care a încheiat un legămînt cu marele meu strămoş şi căpitan al mărilor Wu Fang Choi şi fiul său, Wu Kwok, şi şi-a ţinut făgăduiala, şi a avut grijă ca şi fiii săi să şi-o păstreze, şi fiii acestora. Aşa că tai-panul de acum trebuie socotit un vechi prieten, deşi, dintre toţi, ăsta-i cel mai afurisit. Bătrînul încercă să-şi stăpînească un fior, îşi drese glasul şi scuipă ca să alunge spiritul rău care zace în gîtul fiecărui om. Îl cercetă mai departe pe Gornt. Eeeee, îşi zise el, trebuie să fie groaznic să vezi în orice oglindă te-ai uita faţa aceea rozalie, faţa aceea plină de păr, ca de maimuţă şi în rest pielea albă ca o burtă de broască ! Ptiu ! Pe faţă îi apăru un zîmbet cu care-şi ascunse stînjeneala, şi încercă să citească pe chipul lui Gornt, să afle ce e sub masca aceea, dar nu izbuti. Nu contează, îşi spuse el încîntat, pentru că din pricina asta am cheltuit atîta timp şi atîţia bani pentru a-l pregăti pe al şaptelea fiu... şi el o să afle !

— Poate vreai cere un favor ? întrebă el ispititor.

Grinzile navei troznіră încurajator, în vreme ce jonca se lăsă în parîmele de amarare.

— Da, ce favoare vrei să-mi ceri, bătrîne prietene ?

— Fiul la sora al meu... vreme lucrează ceva... dai la el slujba ? şi citi uimire pe chipul lui Gornt, ceea ce-l contrarie, dar îşi ascunse reacţia. Tu espliceşte, îi zise el lui Paul Choy în engleză şi apoi adăugă în haklo. Explică-i căcatului ăsta de broască ţestoasă ce vreau eu de la el. Exact aşa cum ţi-am spus eu.

— Unchiul meu îşi cere iertare pentru că nu poate să vă spună el direct ce are de spus, aşa că mi-a cerut mie să vă explic, domnule Gornt, spuse Paul Choy plin de politeţe. Vrea să vă roage să vedeţi dacă-mi puteţi oferi vreo slujbă, doar pentru ca să mă deprind cu ac-

tivitatea marilor întreprinderi, în vreuna din companiile dumneavoastră de transporturi aeriene sau maritime.

Gornt sorbi din pahar.

— De ce neapărat în aceste întreprinderi, domnule Choy ?

— Unchiul meu are deosebite interese în domeniul transporturilor maritime, după cum ştiţi, şi doreşte ca eu să învăţ şi să-i modernizez activitatea acestor întreprinderi ale sale. Sir, dacă doriţi, pot să vă ofer o prezentare detailată a pregătirii mele în acest domeniu, cel de-al doilea an de la Harvard a fost consacrat studiului acestor domenii, interesul meu principal fiind transporturile de orice fel. Înainte ca unchiul meu să mă sileas... să mă cheme aici, fusesem acceptat de direcţia internaţională a *Băncii Ohio*, spuse Paul Choy şovăind oarecum. Cel puţin asta mi-a cerut unchiul să vă spun.

— În afară de dialectul *haklo* ce alte dialecte mai vorbeşti ?

— Mandarina.

— Cîte caractere ştii să scrii ?

— Cam patru mii.

— Ştii stenografie ?

— Doar să scriu la maşină cu mare viteză. Pot să bat cam optzeci de cuvinte pe minut, dar nu fără greşeală.

— Ceec ? se interesă Wu.

Gornt îl urmări pe Paul Choy în vreme ce-i traducea unchiului său ce se discutase mai înainte, cîntărindu-l atent acum, şi pe el şi pe Wu Patru Degete, după care spuse

— Ce fel de pregătire ai în vedere ?

— Doreşte ca eu să învăţ tot ce trebuie să ştiu despre conducerea companiilor aeriene şi maritime, activităţile de navlosire şi transport, operaţiile practice ale acestora, fiind în acelaşi timp un funcţionar eficient pentru dumneavoastră în aparatul acesta administrativ. Sînt familiarizat cu teoria informaţiei, ştiu să programez un calculator, pe cînd învăţam la Harvard lucram şi în domeniul trusturilor, schimburilor valutare.

— Şi dacă nu dai randament, sau dacă se iveşte, cum se zice, un conflict de personalitate ?

Tînărul îi replică ferm :

— Domnule Gornt, nu se pune problema asta, cel puţin atita vreme cît voi fi acolo mă voi strădui să nu se ivească.

— Ceee ? Ce-a zis ? Exact ! interveni brusc Wu în *haklo*, băgînd de seamă schimbarea de ton, fiind cu urechile şi ochii în patru.

Fiul său îi explică, exact.

— Bună ! spuse Wu cu vocea aspră. Spune-i exact, dacă nu-i vei împlini toate cîte ţi le dă de făcut, cît se poate de mulţumitor, atunci vei fi înlăturat din familie, iar mînia mea îţi va face zilele amare.

Paul Choy şovăi, ascunzîndu-şi tulburarea, educaţia lui de american urlînd în el şi imboldindu-l să-i spună lui taică-său să se ducă naibii, pentru că el era absolvent al facultăţii Harvard, era american, avea în buzunar un paşaport american pe care-l binemeritase, indiferent de banii aduşi de blestematele de sampane şi blestemata de familie. Dar îşi feri privirea şi se strădui să nu i se citească nimic pe faţă. Nu fi nerecunoscător, îşi porunci sieşi. Nu eşti american, american adevărat. Eşti chinez şi capul familiei tale are dreptul să poruncească după cum îi e voia. De n-ar fi fost el, şi acum ai fi muncit pe-o cotineaţă de barcă din astea din Aberdeen. Paul Choy oftă. Ştia că el avusese mai mult noroc decît ceilalţi unsprezece fraţi ai lui. Patru erau căpitani de jonci aici la Aberdeen, unul locuia la Bangkok, şi naviga pe Mekong, altul avea un feribot în Singapore, altul avea o întreprindere de import-export în Indonezia, doi dispăruseră pe mare, un frate ajunsese în Anglia, ocupîndu-se nici el nu ştia cu ce, şi ultimul, cel mai mare, conducea vreo douăsprezece nave de aprovizionare în portul Aberdeen, unele un fel de bucătării plutitoare, trei bărci de plăcere şi în plus vreo opt Doamne ale Nopţii !

După un moment de tăcere, Gornt întrebă

— Ce-a spus ? Exact !

Paul Choy şovăi puţin, apoi se hotărî să-i spună exact vorbele bătrînului.

— Domnule Choy, îţi mulţumesc că ai fost sincer cu mine. Înţelept din partea dumitale. Eşti un tînăr care face impresie. Acum înţeleg perfect, şi pentru întîia oară de cînd Wu pusese prima întrebare în dialect, el se întoarse şi se uită la bătrînul marinar şi-i surîse. Bucuros îţi angajez nepotul !

Wu zîmbi cu toată fața și Paul Choy se strădui să nu i se citească pe chip ușurarea pe care o simți.

— Domnule Gornt, n-am să vă dezamăgesc.

— Știu.

Wu arătă cu mîna spre sticlă :

— Vișchi ?

— Nu, mulțumesc, cît a fost a fost minunat.

— Chind incep lucruri ?

Gornt se uită la Paul.

— Cînd vrei să începi să lucrezi ?

— Mîine ? Oricînd vă convine dumneavoastră, sir.

— Mîine. Miercuri.

— Ah, vă mulțumesc. La ora opt ?

— Nu, la început la nouă și apoi la opt. Șase zile pe săptămînă, bineînțeles. O să ai program prelungit și eu am să te cam exploatez... Numai de tine va depinde cît vei prinde din meseria asta și cît de repede voi putea să-ți măresc răspunderile.

— Mulțumesc, domnule Gornt.

Și fericit, Paul Choy traduse cele discutate pentru ca să știe și tatăl său. Wu gusta fără grabă din coniac.

— Chit banii ? întrebă el.

Gornt șovăi. Știa că trebuia să fie exact suma care se cuvenea, nici prea mult, nici prea puțin, pentru ca să-i cinstească obrazul lui Paul Choy și să-i cinstească și obrazul unchiului său.

— O mie de dolari HK pe lună, primele trei luni, și după aceea am să mai văd.

Tînărul se feri să i se citească mîhnirea pe chip. Abia dacă făceau 200 de dolari SUA, dar traduse în *haklo* propunerea.

— Poate ar fi mai bine 2000 ? și Wu își ascunse plăcerea, pentru că o mie era exact suma cuvenită, dar el se mai tîrguia acum doar pentru a-i cinsti și obrazul diavolului de străin și pe al feciorului.

— Pentru că trebuie de fapt învățat, o mulțime de funcționari de valoare vor trebui să piardă timp cu el, neglijîndu-și alte treburi, spuse Gornt politicos. Cheltuieli mari ca să pregătești pe cineva.

— Dar și școala la Țara Aur merit mulțime bani, spuse Wu ferm. Două ?

— O mie prima lună, 1250 următoarele două luni ?

Wu se încruntă și adăugă :

— Luna trei 1500, *heya* ?

— În regulă. A treia și a patra lună 1500. Și revedem salariul după patru luni. Și Paul Choy se angajează să lucreze pentru *Rothwell-Gornt* vreme de doi ani.

— Ce spunește ?

Paul Choy îi traduse din nou. La naiba, se gîndi el, cum să ajung să fac concediul în Statele Unite cu 50 de dolari pe săptămînă ? Sau chiar 60 ! La naiba ! Și unde naiba am să locuiesc ? Pe un afurisit de sampan ? Atunci îl auzi pe Gornt spunînd ceva și gîndurile îi revenirâ pe pămînt.

— Sir ?

— Am spus că, deoarece ai fost atît de sincer cu mine, am să-ți ofer locuință pe gratis într-unul din blocurile firmei... La Gable. Acolo stau toți cei care fac practică în domeniul administrației, și avem băieți din Anglia. Dacă ai să ajungi să faci parte dintr-un *hong* al diavolilor de străini, atunci e mai bine să te împrietenești de pe acum cu viitori conducători ai acestei firme.

— Da, sir ! răspunse Paul Choy și nu izbuti să nu-și arate încîntarea. Da, sir, mulțumesc, sir !

Wu Patru Degete întrebă ceva în *haklo*.

— Sir, dorește să știe unde este blocul acesta.

— Pe gorgan. Domnule Choy, e foarte frumos acolo. Sînt sigur că vei fi mai mult decît mulțumit.

— Puteți paria... da, sir !

— Mîine seară apartamentul va fi gata și te poți muta.

— Da, sir !

După ce Wu pricepu ce spusese Gornt, dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Eu acorde este. Doi anii și dupe vede. Poate mulți ani, *heya* ?

— Da.

— Bun. Mulțumește eu la prieten batrin, zise Wu și apoi în *haklo* — și acum întreabă-l ce doreai să afli... despre bancă.

Gornt se ridicase să plece, dar Paul Choy îi spuse

— Mai e ceva ce dorea unchiul meu să întrebe, sir, dacă mai puteți îngădui cîteva clipe.

— Bineînțeles.

Gornt se așeză din nou pe scaun și Paul Choy observă că acum celălalt era mai vigilent, pus oarecum în gardă.

— Unchiul meu vrea să știe părerea dumneavoastră despre asaltul de azi al creditorilor asupra băncii din Aberdeen, filiala băncii *Ho-Pak*.

Gornt se uită lung la el, fără să clipească.

— Ce vrea să știe în privința asta ?

— Circulă tot felul de zvonuri, spuse Paul Choy. Unchiul meu are o mulțime de bani depuși acolo, ca și mulți alți prieteni ai săi. Dacă se ajunge ca lumea să dea buzna să-și scoată banii de-acolo asta-i o veste cît se poate de proastă.

— Cred că ar fi bine să-și scoată banii, spuse Gornt, încîntat de prilejul neașteptat de a pune gaz pe foc.

— Dumnezeule ! exclamă Paul Choy cutremurat.

Acum îl adulmeca pe Gornt îndeaproape și cu atenție și băgă de seamă cum manifestă brusc un fel de încordare și un fel de bucurie, ceea ce-l surprinse. Cumpăni lucrurile un timp, apoi se hotărî să schimbe tactica și să-l încerce în alt fel.

— Vrea să știe dacă vindeți acțiuni fără acoperire.

Gornt îl întrebă cu un ton prefăcut

— El sau dumneata, domnule Choy ?

— Amîndoi, sir. Are un pachet întreg de acțiuni și dorește ca eu să am grija lor, exageră tînărul. I-am explicat mecanismul sistemului bancar modern și al bursei. cum funcționează și în ce măsură bursa din Hong Kong diferă de cea din Statele Unite. Sir, a priceput foarte iute cam despre ce-i vorba — altă exagerare din partea lui Paul Choy, fiindcă descoperise că nu-l poate dezbăra pe bătrîn de prejudecățile lui. M-a întrebat dacă să vîndă și el fără acoperire.

— Bineînțeles. Cred că ar fi bine dacă ar face-o. Circulă zvonuri că banca *Ho-Pak* a investit peste posibilități. împrumutînd de la alte bănci pe termen scurt și cu dobîndă mică, împrumutînd pe alții pe termen lung și cu dobîndă mare, mai ales în domeniul funciar și imobiliar, clasicul mod ca o bancă să intre în serioase dificultăți. Pentru orice eventualitate, ar fi mai bine ca unchiul dumitale să-și scoată toți banii și să vîndă fără acoperire acțiuni ale băncii.

— Altă întrebare, sir. Băncile *Blacs* sau *Victoria* vor lua banca *Ho-Pak* pe cauțiune, ca să-i dea o mînă de ajutor ?

Cu un efort, Gornt reuşi să nu-şi arate sentimentele pe faţă. Bătrîna joncă se înclină uşor cînd valurile de la o altă navă o prinseră în jocul lor.

— De ce-ar face celelalte bănci una ca asta ?

Am intrat într-o capcană, îi trecu lui Gornt prin minte, şi se cutremură. Nu le pot spune adevărul... nu se ştie la cine va ajunge informaţia asta ! Dar, în acelaşi timp, nici nu îndrăznesc să nu le spun ăstor doi bandiţi, bătrînului afurisit şi căţelandrului lui blestemat. De fapt nu fac decît să-i întorc gestul de favoare pe care mi l-a făcut şi trebuie să plătesc la rîndul meu, chestiune de obraz ! Paul Choy se aplecă înainte, pe faţă i se citea nerăbdarea.

— Teoria mea e că de va fi un adevărat asalt asupra lui *Ho-Pak*, celelalte bănci nu o vor lăsa să se prăbuşească, aşa cum s-a întîmplat cu *East India* şi *Banca din Canton*, o adevărată nenorocire, pentru că o astfel de prăbuşire creează un val de şoc care nu va folosi deloc nici bursei, nici celor ce operează prin bursă. Toată lumea se aşteaptă la un *boom* financiar, şi pot pune pariu că cei mari din lumea afacerilor nu vor îngădui ca o astfel de catastrofă să le distrugă şansele unui veritabil avînt economic. Cum *Victoria* şi *Blacs* sînt grangurii, ele vor lua *Ho-Pak* pe cauţiune.

— Şi care-i ideea dumitale, domnule Choy ?

— Dacă cineva ar şti dinainte cînd *Ho-Pak* va fi în pragul falimentului şi cînd una dintre bănci sau chiar amîndouă vor trece la operaţia de cauţiune, ei bine, atunci acela va putea face avere.

Gornt încercă să se hotărască ce să facă, dar se simţi deodată obosit şi nu destul de ager, cum ar fi trebuit să fie. Probabil că accidentul acela de maşină m-a marcat mai mult decît am crezut eu, îşi spuse el. O fi fost mîna lui Dunross ? O fi încercat ticălosul acela să egaleze scorul, şi să-mi plătească pentru noaptea de Crăciun sau pentru victoria din cadrul Pacificului Oriental sau celelalte cincizeci de alte victorii asupra lui, poate chiar şi pentru victoria aceea de demult, de la Macao ! Gornt simţi deodată că se încălzeşte cînd îşi aminti bucuria aceea turbată în vreme ce urmărea pista de curse, ştiind că în orice clipă maşina tai-panului avea să se blocheze, şi urmărea maşinile urlînd cînd încheiau un tur de traseu, iar apoi deodată Dunross, din fruntea plutonului de

mașini, n-a mai apărut, aștepta și spera, iar apoi a venit și vestea cea mare că Dunross s-a dat peste cap la Melco Hairpin, într-un talmeș balmeș de fiare, cînd motorul i-a explodat, apoi a aflat că întreaga mașină de curse a explodat devenind o imensă minge de foc, dar că Dunross reușise să iasă din mașină neatins. Și deodată îl încercă o mare dezamăgire și o mare bucurie în același timp. Nu-l voia pe Dunross mort. Voia să-l știe în viață, dar distrus, viu ca să-și contemple dezastrul. Rîse în sinea lui. Ei, nu eu am fost cel care a apăsat pe butonul care a declanșat totul. Bineînțeles că eu l-am împins pe tînărul Donald Nikklin, sugerîndu-i tot felul de căi și mijloace și spunîndu-i că puțin *h'eung yau* în mîna cui trebuie... Deodată zări privirile lui Paul Choy și ale bătrînului urmărindu-l, așteptînd, și brusc toată bucuria i se evaporă. Dădu deoparte gîndurile de mai înainte și se concentră.

— Da, domnule Choy, bineînțeles că ai dreptate. Numai că premizele dumitale sînt greșite. Bineînțeles că toate astea sînt pur teoretice. Deocmadată *Ho-Pak* n-a dat faliment. Poate că nici nu va da. Dar nu văd nici un motiv ca vreo bancă să facă gestul pe care-l sugerezi dumneata, cel puțin nu s-a întîmplat niciodată pînă acum una ca asta. Fiecare bancă prosperă sau dă faliment prin propriile merite, asta-i distracția întregului nostru sistem de piață liberă. Un astfel de plan precum cel pe care l-ai sugerat înainte ar crea un precedent periculos. Va fi imposibil să sprijini fiecare bancă care nu și-a gospodărit mijloacele cum trebuie. Domnule Choy, nici una dintre celelalte două bănci nu au nevoie de *Ho-Pak*. Ambele bănci au clienți mai mult decît le trebuie și așa. Niciuna din ele nu are interese bancare suplimentare aici și mă îndoiesc că vreuna din ele să aibă nevoie de așa ceva.

La naiba, își spuse Paul Choy. Orice bancă e nevoită să se dezvolte ca orice altă afacere, iar *Blacs* și *Victoria* sînt cele mai apucătoare dintre toate... în afară de concernul *Struan* și *Rothwell-Gornt*. La naiba, așa sînt și *Imobiliarele Asia* și toate celelalte *hong*.

— Sir, sînt sigur că aveți dreptate, dar unchiul meu Wu ar fi foarte recunoscător dacă-i veți spune în cazul în care veți mai afla ceva în privința asta.

Se întoarse spre tatăl său și-i spuse în *haklo* :

— Eu am terminat, cinstite unchiule. Acest barbar e de acord că banca s-ar putea să aibă necazuri.

Wu păli.

— Mda ? Cît de grav e ?

— Mîine dimineaţă sînt primul la casă. Ar trebui să vă retrageţi tot capitalul, cît mai iute.

— Ayeeyah ! Pe toţi zeii !. spuse Wu răguşit. Am să-i retez cu mîna mea gîtul bancherului Kwang dacă pierd o singură afurisită de centimă, chiar dacă mi-e nepot.

Paul Choy se uită lung la el :

— Chiar ţi-e nepot ?

— Băncile astea-s nişte născociri afurisite ale diavolilor de străini ca să fure averea oamenilor cinstiţi, începu Wu să facă spume. Da' am să iau eu înapoi totul pînă la ultimul bănuţ de aramă, că de nu o să-i las sînge ! Spune-mi ce ţi-a mai zis despre bancă !

— Cinstite unchiule, te rog să fii liniştit. După obiceiurile barbarilor, nu e politicos să-l faci pe acest barbar să aştepte.

Wu îşi stăvili furia şi-i spuse lui Gornt în engleza lui amestecată şi execrabilă :

— Banca reu, banca, *heya ?* Mulţumeşte adevăr spunem la eu. Banca reu banca, *heya ?*

— Uneori, spuse Gornt cu prudenţă.

Wu Patru Degete se sili să-şi descleşteze pumnii şi să se calmeze.

— Mulţumeşte la eu pentru favor... da... şi vreuşeşte cum spune la fiu la sora meu, heya ?

— Îmi pare rău, iartă-mă, dar n-am înţeles. Domnule Choy. ce vrea unchiul dumitale să spună ?

După ce sporovăi cu tatăl său o vreme, aşa de ochii musafirului, tînărul îi spuse :

— Unchiul meu va socoti ca un gest de adevărată favoare dacă va putea să fie înştiinţat personal, dinainte, asupra oricărui asalt asupra băncii, preluare a acesteia de altă bancă sau cauţiune... bineînţeles orice fel de informaţie de acest fel va fi total confidenţială.

Wu încuviinţă dînd din cap, zîmbind acum doar cu buzele.

— Da, asta favor.

Întinse mîna și i-o strînse pe-a lui Gornt în cel mai prietenesc mod, știind că barbarilor le place obiceiul ăsta, deși el personal îl socotea necivilizat și dezgustător, contrar oricăror bune maniere existente încă din vremuri imemoriale. Dar voia ca fiul său să deprindă iute toate dedesubturile și asta numai la cea de-a doua mare companie și mai avea nevoie în plus și de informațiile deținute de Gornt. Știa și el cît de importante erau aceste informații dacă le aveai înaintea altora. Eeee, făcu el în sinea lui, dacă n-ar fi fost prietenii mei din poliția maritimă a Asiei, flota mea n-ar mai însemna nimic !

— Nepoate, condu-l la țărm, urcă-l într-un taxi și apoi așteaptă-mă pe mine. Ia-l și pe Tok Două Satire și așteptați-mă, acolo, lîngă stația de taxiuri.

Îi mulțumi din nou lui Gornt, îi conduse pînă pe punte și-i urmări cum se îndepărtează. Sampanul său de serviciu aștepta, îi văzu cum se urcă în el și se îndreaptă spre țărm. Era o noapte minunată și adulmecă vîntul. Se simțea umezeală. Ploaie ? De îndată cercetă cerul nopții, stelele, făcînd apel la toți anii lui de experiență. Ploaia avea să vină numai cu furtună. Iar furtuna însemna taifun. Era destul de tîrziu în anotimpul acela pentru ploaie de vară, dar ploaie putea veni și mai tîrziu, așa deodată, ploaie mare, gîndi el, iar taifunurile pînă hăt în noiembrie, și cel mai devreme în mai, iar dacă asta va fi voia zeilor, atunci pot veni oricînd, în orice anotimp ! Ploaia ne-ar prinde bine, se gîndi el. Dar nu și un taifun. Se cutremură. Acum sîntem aproape în cea de-a noua lună. Pentru el cea de-a noua lună îi aducea amintiri neplăcute. De-a lungul multilor săi ani de viață, taifunul îl lovise de nouăsprezece ori în luna asta, de șapte ori de cînd murise taică-su, în 1937, și el devenise căpetenie a *Casei Maritime Wu* și comandant al flotei. Și dintre cele șapte taifunuri, primul îl lovise chiar în anul acela. Vînt de 115 noduri se aruncase dinspre nord nord vest, și-i scufundase o flotă întreagă de vreo sută de jonci, în estuarul fluviului Pearl. Peste o mie s-au înecat atunci, și fiul său mai mare cu toată familia lui. Apoi, în '49, exact cînd poruncise el întregii sale armade de pe fluviul Pearl să fugă din teritoriul

comunist şi să se stabilească pentru totdeauna la Hong Kong, fusese surprins pe mare de furtună şi se scufundase împreună cu alte nouăzeci de jonci şi trei sute de sampane. El şi familia lui fuseseră salvaţi, dar pierduse 817 oameni. Atunci vînturile acelea se năpustiseră din est. Cu doisprezece ani mai înainte, îl nimeriseră din est nord est şi pierduse şaptezeci de jonci. Cu zece ani înainte, taifunul Susan, cu vînturi de optzeci de noduri, dinspre nord est, răsucindu-se spre est sud est, îi decimase flota din Taiwan, îl costase alte cinci sute de vieţi de oameni, la Taiwan şi alte două sute departe, în sud, spre Singapore, şi pierduse încă un fiu, cu toată familia lui. Taifunul Gloria, în '57, vînt de o sută de noduri, altă mulţime de oameni înecaţi. Cu un an în urmă, taifunul Wanda s-a năpustit asupra Aberdeenului şi l-a distrus o dată cu cea mai mare parte din satele plutitoare ale celor din neamul *haklo*, din Noile Teritorii. Atunci vîntul s-a năpustit dinspre nord nord vest şi s-a întors la nord vest, ca să se sucească spre sud. Wu cunoştea el bine vînturile astea ca şi numărul zilelor, la fel de bine. Pe septembrie 2, 8, din nou 2, apoi 18, 22, 10, iar taifunul Wanda în cea dintîi zi a lunii. Mda, se gîndi el, şi numărul zilelor se adună şi dau 63, care-i divizibil cu numărul tainic 3, de unde iese 21, divizibil şi el cu 3. O să vină iar taifunul în cea de-a treia zi a celei de-a noua luni a acestui an ? Şaizeci şi trei e divizibil cu nouă. O să vină în cea de-a noua zi ?

Adulmecă din nou vîntul. Se simţea şi mai multă umezeală. Venea ploaie. Vîntul se întări puţin. Şi venea din nord nord est. Bătrînul marinar hîrîi din gît şi scuipă. *Joss!* Dacă se nimereşte în cea de-a treia, sau în cea de-a noua zi, sau a doua, ăsta-i *jossul*, nu contează. Singurul lucru sigur e că taifunul o să vină dintr-o parte sau din alta şi o să fie în cea de-a noua lună, sau poate că tot luna asta, şi-i la fel de rău. Se uită acum la sampan şi-l văzu pe fiul său stînd în mijlocul său, alături de barbar, şi se întrebă cît de multă încredere putea avea în el. Băiatul e isteţ şi deprinsese el apucăturile diavolilor de străini cît se poate de bine, se gîndi el plin de mîndrie. Mda, dar oare cît de mult l-au atins şi pe el diavoleştile lor obiceiuri ? O să aflu eu curînd, nu contează. Îndată ce intră el în moară, devine ascultător. Sau moare. În trecut *Casa Wu*

se ocupase şi cu negoţul de opiu, dar întotdeauna cu sau pentru *Nobila Casă*, şi numai uneori pentru noi. Ehei, pe vremuri, era cinstit să te ocupi de opiu. Pentru unii e şi acum. Pentru mine, Mo Contrabandistul. Lee Pulbere Albă, ah, ce-i cu ei ? Să intrăm şi noi în frăţie sau nu ? Şi Pulberea Albă, ei, e cu totul altceva oare ? Sau doar un fel de opiu ceva mai tare, cam cum e cu berea şi cu spirtul ? Şi care-i deosebirea cînd faci negoţ cu Pulbere Albă şi cind faci negoţ cu sare ? Niciuna. Decît că acum nişte tîmpite de legi ale diavolilor de străini spun că una-i contrabandă şi cealaltă nu-i ! Ayeeyah, acum vreo douăzeci de ani, pe cînd diavolii de barbari au pierdut afurisitul lor de război cu ticăloşii din Mările de Răsărit, aici guvernul a pus mîna pe tot monopolul comerţului. Şi comerţul cu China nu s-a construit el pe spinarea opiului, uns de opiul cultivat în India barbarilor ?

Dar acum, după ce şi-au distrus propriile lor cîmpuri de cultivare, se fac că negoţul ăla nici n-a existat vreodată, că e imoral şi o crimă cumplită pentru care meriţi douăzeci de ani de puşcărie ! *Ayeeyah,* cum să mai înţeleagă un om civilizat un barbar din ăştia ? Scîrbit, coborî sub punte. Eeee, făcu el obosit. A fost o zi grea. Mai întîi că John Chen a dispărut, apoi ticăloşii ăia netrebnici, de nici pentru hrană la cîini nu sînt buni, s-au lăsat prinşi la aeroport şi mi se fură transportul meu de arme de împuţita asta de poliţie. Apoi în după-amiaza asta mai vine şi scrisoarea din partea tai-panului, trimisă printr-un curier : „Salutare Cinstite al meu Vechi Prieten. Un gînd al meu îmi spune să-l pui pe al şaptelea tău fiu în tabăra duşmanului, e mai bine şi pentru el, e mai bine şi pentru noi. Cere-i lui Barbă Neagră să vină să te vadă în seara asta. Apoi dă-mi şi mie un telefon." Şi era semnată cu sigiliul tai-panului şi cu un „Vechiul tău Prieten". Pentru un chinez, un vechi prieten era o persoană particulară sau o firmă care-ţi făcuse în trecut o imensă favoare, sau cineva cu care ai făcut afaceri şi s-a dovedit deosebit de cinstit cu tine şi legătura cu el profitabilă de-a lungul anilor. Uneori anii ăştia se întindeau pe generaţii întregi.

Mda, făcu Wu, tai-panul e un vechi prieten. Doar el îi dăduse ideea de a scoate un certificat de naştere şi un alt nume pentru cel de-al şaptelea fiu al său, să-l trimită în Ţara Aurului şi aranjase acolo toate ploile în univer-

sitatea aceea mare; şi veghease acolo asupra lui fără ca el să ştie ceva şi în felul acesta rezolvase şi dilema : cum să-şi educe un copil în Statele Unite fără ca acesta să aibă nici o legătură cu opiul. Ce zănatici sînt şi barbarii ăştia ! Mda, dar şi aşa. tai-panul nu e dintre ei. E cu adevărat un vechi prieten,... după cum e şi *Nobila Casă.* Wu îşi aduse aminte de toate cîştigurile pe care el şi familia lui le dobîndiseră în taină de-a lungul generaţiilor, cu sau fără ajutorul *Nobilei Case,* în vreme de război şi în vreme de pace, făcînd negoţ acolo unde nu puteau ajunge navele barbarilor : contrabandă, aur, opiu, cauciuc, maşini, medicamente, orice şi toate numai mărfuri care lipseau. Chiar şi oameni, unii care voiau să scape de pe continent, alţii care doreau să ajungă acolo, iar pentru asta plăteau din gros. Cu sau fără *Nobila Casă,* dar cel mai adesea cu sprijinul acesteia, cu tai-panul de acum şi cu cel de dinaintea lui, cu Bătrînul Nas de Uliu, vărul lui şi înaintea acestuia cu Cîine Nebun, tatăl lui, şi înaintea ăstuia cu tatăl vărului lui. Şi aşa clanul Wu a tot prosperat. Acum, Wu Patru Degete avea şi el şase procente din acţiunile *Nobilei Case,* cumpărate de-a lungul anilor şi ascunse cu ajutorul acesteia prin tot felul de intermediari, dar totul controlat numai de el, o mare parte din transporturile de aur şi afacerile corespunzătoare, laolaltă cu investiţii mari aici, în Macao, la Singapore şi Indonezia, în proprietăţi, firme maritime, bănci. Bănci, se gîndi el posomorît. Dacă ajung să pierd un bănuţ, îi retez vărului meu gîtul cu mîna mea, nu înainte de a-i băga pe gît propriul lui *Săculeţ Tainic* pe care tot eu am să i-l tai. Acum stătea sub punte şi se duse în cabina principală, murdară şi neorînduită, unde dormea el cu soţia. Aceasta stătea în cuşeta imensă, umplută cu paie, şi cînd intră el, ea se răsuci în pat pe jumătate adormită.

— De-acum ai isprăvit ? Vii şi tu în pat ?

— Nu. Tu culcă-te, îi spuse el blînd. Eu mai am treburi.

Ascultătoare, făcu exact ce i se spuse. Ea era tai-tai, nevasta sa principală, erau căsătoriţi de patruzeci şi şapte de ani. Îşi scoase hainele şi se schimbă, îşi puse o cămaşă albă, curată, şosete curate, pantofi, dunga pantalonilor gri era perfectă. Trase încet uşa cabinei după el şi urcă iute pe punte, nesimţindu-se la largul lui în veşmintele acelea strîmte.

— Eu mă întorc înaintea zorilor, să știi și tu, al patrulea nepot !

— Da, bunicule.

— Tu rămîi la veghe !

— Da, bunicule.

Îi dădu un ghiont ușor băiatului și o luă spre pasarelă, oprindu-se la cea de-a treia joncă.

— Poon Vreme bună ! strigă el.

— Da... da, se auzi o voce adormită, bătrînul stînd colac pe un sac vechi și moțăind.

— Adună toți căpitanii. În două ceasuri sînt înapoi.

Poon se dezmetici dintr-o dată.

— Ridicăm velele ? întrebă el.

— Nu. În două ceasuri sînt înapoi. Adună căpitanii.

Wu își urmă apoi drumul și fu salutat cu plecăciuni cînd ajunse la sampanul său de serviciu. Se uită spre mal. Fiul său era lîngă Rollsul cel mare care avea un număr norocos — o singură cifră 8 —, pe care-l cumpărase cu 150.000 de dolari HK, la o licitație guvernamentală ; lîngă mașină, șoferul său în livrea și omul lui de pază, Tok Două Satîre, îl aștepta cu supușenie să vină. Ca de fiecare dată, îi făcu plăcere să vadă automobilul acela mare, și-și mai amăgi îngrijorarea care sporise în ultima vreme. Bineînțeles că nu era el singurul posesor de Rolls în satul acela de la malul mării. Dar, după cum era obiceiul, al lui era întotdeauna cel mai mare și cel mai nou. Și *baat* — opt — era cel mai norocos număr pentru că rima cu *faat* care însemnă prosperitate în plin avînt. Simți că vîntul se schimbă cu un punct și neliniștea-i spori. Eeee, azi a fost o zi păcătoasă, dar mîine va fi și mai rău.

Grăsimea aia de cîine de John Chen o fi șters-o spre Țara Aurului, sau o fi fost cu adevărat răpit ? Fără căcatul ăla, am ajuns eu calul de curse al tai-panului. M-am săturat să mai fiu calul de curse al cuiva. Dar 100.000 răscumpărare pentru găsirea lui John Chen sînt bani investiți cu chibzuință. Și aș plăti de douăzeci de ori suma asta pentru John Chen și blestemata lui de monedă. Mulțumesc zeilor că am pus și eu niște spioni în *Casa Chen.*

Împunse aerul cu mîna spre țărm :

— Bătrîne, dă-i bătaie iute, îi porunci el barcagiului, făcînd o mutră mînioasă. Am o groază de treburi de făcut înainte să vină ziua !

19

Ora 14.23.

Ziua devenise foarte umedă şi încinsă, cerul mohorît, norii porniseră să se adune. De cînd se deschisese banca în dimineaţa aceea, mulţimea aceea gălăgioasă, asudată, continuase să se tot îmbulzească înăuntrul şi în faţa acelei mici filiale din Aberdeen a *Băncii Ho-Pak.*

— Cinstite Sung, nu mai am bani să fac plăţile, şopti îngrozită funcţionara, în vreme ce sudoarea îi păta îngrijitul *cheong-sam.*

— De cît ai nevoie ?

— Vreo 7,47 dolari pentru clientul Tok-sing, dar mai sînt alţi cincizeci care aşteaptă.

— Du-te înapoi la ghişeul tău, îi răspunse directorul la fel de îngrijorat. Şi du-i cu vorba. Prefă-te că verifici conturile... Biroul Central a jurat că un transport de bani a plecat de acolo acum o oră... poate a întîrziat din pricina traficului... Du-te înapoi la ghişeu, domnişoară Pang, închise iute uşa biroului şi, transpirînd, se duse iar la telefon. Cu cinstitul Richard Kwang, vă rog. Iute.

De cînd banca deschisese cu punctualitate la ora zece, patru sau cinci sute de oameni s-au îmbulzit la unul dintre cele trei ghişee şi ceruseră banii înapoi, pe toţi, şi economiile lor în întregime, şi apoi binecuvîntîndu-şi *jossul,* începuseră să se zbată să iasă afară, la larg. Cei care deţineau safeuri, ceruseră să li se dea drumul să şi le golească. Unul cîte unul, însoţit de cîte un funcţionar, coborîseră în subsol, mai mai să leşine de fericire. O dată ajunşi jos, funcţionarul deschidea cu cheia lui, clientul cu cheia lui, după care funcţionarul îl părăsea. Şi, rămas singur, în aerul acela umed din subsol, clientul îşi binecuvînta zeii pentru că soarta îi îngăduise să fie unul dintre cei fericiţi. Apoi, cu mîini tremurînde, îşi aduna banii peşin sau acţiunile, sau lingourile, sau bijuteriile, ca şi toate celelalte lucruri de taină ale lui, şi le punea în geantă sau servietă, chiar în pungi de hîrtie, sau le îndesa în buzunarele umflate deja cu bancnote. Apoi, deodată înspăimîntat să aibă asupra sa atîta bogăţie, la vedere, fără nici o

pază, toată averea vieții sale, vedea cum fericirea îi zboară și o ștergea pe furiș, lăsînd locul altuia, la fel de înspăimîntat și de fericit la început.

Coada celor de afară începuse să se formeze cu mult înainte de ivirea zorilor. Oamenii lui Wu Patru Degete ocupaseră primele treizeci de locuri, vestea făcuse înconjurul portului, așa că alții li se alăturară imediat, apoi alții, apoi toți cei care aveau un cont cît de cît în banca asta, în vreme ce zvonul se lățea tot mai mult, făcînd să se îngroașe coada mereu. Pe la ora zece, mulțimea nervoasă, neliniștită părea o adevărată revoltă. Printre ei începură să se plimbe polițiști în uniformă, tăcuți, atenți la tot ce se întîmplă, prezența lor calmînd mulțimea. Pe măsură ce treceau orele, numărul acestora crescu de asemenea pe tăcute și activitatea lor era bine secondată de secția de poliție din East Aberdeen. Pe la amiază, cîteva Black Maria — mașini negre pentru arestați — staționau pe niște străduțe laterale, avînd drept sprijin și o echipă de polițiști special antrenați pentru a împrăștia manifestanți. Iar ofițerii erau toți europeni.

Mulțimea era formată în majoritate din simpli pescari și imigranți proveniți din regiunea Canton, și neamul *haklo*. Doar unul din zece să fi fost născut în Hong Kong. Restul erau imigranți veniți nu de multă vreme din Republica Populară Chineză, din Imperiul de Mijloc, cum numeau ei pămîntul natal. Dăduseră năvală să caute adăpost la Hong Kong, fugind să scape de comuniști sau naționaliști, de foamete sau pur și simplu de sărăcie, așa cum făcuseră și alții dintre strămoșii lor cu mai bine de un secol în urmă. Nouăzeci și opt la sută din populația Hong Kongului era formată din chinezi, și proporția se menținuse de cînd fusese întemeiată colonia.

Toți cei care ieșeau din bancă îi informau pe cei de afară care se interesau dacă le fuseseră plătiți toți banii, pînă la ultimul. Dar chiar și așa, cei care așteptau să le vină rîndul tremurau de teamă. Își aminteau cu toții de falimentul din urmă cu un an, ca și de cele la care fuseseră martori o viață întreagă, în satele lor de baștină alte ruinări, destrămări de întreprinderi, fraude, jaful cămătarilor, furturile de bani, corupție și cît de ușor era să te trezești că munca ta de-o viață se evapora pur și simplu, fără să ai tu vreo vină, indiferent ce fel de guvern ar fi

fost, comunist, naţionalist, sau stăpînirea mandarinilor. De patru mii de ani încoace era la fel.

Şi toţi urau faptul că trebuiau să depindă de nişte bănci, dar erau nevoiţi să-şi pună şi ei banii undeva la adăpost cît de cît, viaţa fiind aşa cum era şi cei dornici să-ţi fure banii la fel de mulţi ca păduchii. *Dew neh loh moh* cu toate băncile astea, gîndeau cei mai mulţi dintre ei, îs scorniri ale diavolului, ale diavolilor străini ! Mda. Înainte de a veni diavolii aceştia de străini şi a invada Imperiul de Mijloc, nu existau bani de hîrtie, ci bani adevăraţi, mai ales de aramă şi argint şi aur, mai ales de argint şi aramă, pe care-i puteai simţi în palmă şi-i puteai ascunde, şi nu dispăreau niciodată, aşa, ca fumul. Nu ca banii ăştia împuţiţi de hîrtie. Şobolanii erau în stare să înghită banii de hîrtie, şi oamenii ! Şi banii ăştia de hîrtie sînt altă scornire a diavolilor de străini. Înainte de a apare ei în Imperiul de Mijloc, viaţa era atît de frumoasă ! Acum ? *Dew neh loh-moh* cu toţi străinii ăştia ai iadului !

La ora opt, în acea dimineaţă, directorul băncii, îngrijorat, l-a sunat pe Richard Kwang.

— Dar, cinstite stăpîne, afară să tot fie vreo cinci sute de oameni de pe acum şi coada duce de aici, de la noi, pînă la cheul portului.

— Nu contestă, cinstite Sung. Le plăteşti tuturor celor care doresc să-şi vadă banii înapoi. Nu-ţi face griji ! Vorbeşte-le, majoritatea lor sînt doar nişte pescari superstiţioşi. Încearcă să-i convingi să renunţe să-şi retragă banii, dar celor care insistă... plăteşte-le ! *Banca Ho-Pak* e la fel de sigură de situaţia ei ca şi *Blacs* sau *Victoria !* E o minciună afurisită să se spună că am investit mai mult decît ne ţineau buzunarele ! Plăteşte-le ! Cercetează atent carnetele lor de cecuri şi nu trebuie să te grăbeşti cu fiecare client. Fii metodic.

Şi în felul acesta directorul filialei şi funcţionarii de la ghişeu au încercat să-şi convingă clienţii că nu era cazul să fie deloc îngrijoraţi, că au fost lansate nişte zvonuri mincinoase de către oameni răuvoitori.

— Bineînţeles, dacă vrei, îţi poţi retrage banii, dar să nu-ţi închipui...

— Aheeyah ! Dă-i banii o dată, ce mai stai, se pornea următorul de la coadă nervos, că doar vrea banii ei, eu îi

vreau pe ai mei, şi în spatele meu e şi fratele nevestii-mi care vrea să şi-i scoată pe ai lui, ca şi mătuşă-mea care-i şi ea pe undeva pe afară. Ayecyah, că doar n-am să stau toată ziua aici! Trebuie să ies pe mare. Cu vîntul ăsta care bate acum o să ne pomenim cu o furtună azi mîine, şi trebuie să prind...

Şi banca începu să tot facă plăţi. Pînă la ultimul ban. Ca oricare altă bancă, şi *Ho-Pak* folosea depunerile în propriile conturi şi acorda altora, împrumuturi de tot felul. În Hong Kong erau destul de puţine regulamente de funcţionare şi destul de puţine legi. Unele bănci foloseau pînă la 80 la sută din depunerile de bani gheaţă pentru împrumuturi deoarece erau convinşi că niciodată clienţii lor nu vor cere toţi o dată să li se restituie banii, şi nici toţi banii odată. În afară de cazul acesta din Aberdeen. Dar, din fericire, banca din Aberdeen nu era decît una dintre cele optsprezece filiale răspîndite în toată colonia. *Ho-Pak* nu se simţea ameninţată în nici un fel. De trei ori în cursul acelei zile directorul filialei a fost nevoit să ceară Biroului Central să mai trimită numerar. Şi de două ori să ceară instrucţiuni. În dimineaţa aceea, la zece şi un minut, Wu Patru Degete stătea cu Paul Choy lîngă biroul directorului, iar Tok Două Satîre în picioare în spatele lui.

— Vreţi să vă lichidaţi toate conturile la *Ho-Pak*? oftă directorul cutremurat.

— Mda. Acum, spuse Wu şi Paul Choy încuviinţă din cap.

— Dar nu avem atîta... începu directorul sfîrşit.

— Vreau toţi banii mei, acum! şuieră Wu. Bani gheaţă sau lingouri. Acum! Nu pricepi o dată?

Domnul Sung începu să clipească mărunt din ochi. Îl sună pe Richard Kwang şi-i explică repede situaţia.

— Da, da, stăpîne! şi-i oferi receptorul lui Wu. Cinstitul Kwang doreşte să vorbească cu dumneavoastră, cinstite Wu.

Dar nici un fel de asigurări nu-l puteau convinge pe bătrînul marinar.

— Nu. Acum! Banii mei şi banii oamenilor mei. Acum! Şi cei din celelalte conturi, ăăă, din cele speciale, indiferent unde or fi!

— Dar, cinstite unchiule, începu Richard Kwang mîngîietor, la filiala aceea nici nu mai au atîta numerar. Voi fi bucuros să-ți ofer un cec de bancă !

Wu explodă cu totul.

— Eu n-am nevoie de cecurile tale ! Eu vreau banii mei înapoi ! Nu pricepi o dată ? Bani !

Habar nu avea ce însemna un cec de bancă și înspăimîntatul domn Sung începu să-i explice. Paul Choy se lumină la față.

— Cinstite unchiule, cecul de bancă e în regulă, îi spuse el. Un cec de bancă e...

Bătrînul începu să urle :

— Cum naiba o bucată de hîrtie să fie la fel de bună ca niște bani gheață ? Vreau bani gheață, banii mei ! Acum !

— Cinstite unchiule, lasă-mă să stau puțin de vorbă cu cinstitul Kwang, îi spuse Paul Choy împăciuitor, înțelegîndu-i dilema. Poate că pot să te ajut.

Wu încuviință din cap mohorît.

— Bine, bine, vorbește și să ai grijă să ies cu bani de aici !

Paul Choy spuse la telefon cine este și apoi adăugă :

— Poate ar fi mai bine să vorbim în engleză, sir ! discută cu el cîteva momente apoi dădu din cap satisfăcut. Sir, numai o clipă ! și în *haklo* spuse : Cinstite unchiule, îi explică el, cinstitul Kwang îți achită tot creditul în bonuri garantate de guvern, argint sau aur, la Biroul Central, și un cec cu care să te poți duce la banca *Blacs* sau la *Victoria* pentru ce mai rămîne. Dar, eu ți-aș sugera, deoarece nu ai un seif unde să pui tot tezaurul ăsta, poate că ar fi mai bine să primești un cec de bancă de la cinstitul Kwang cu care pot deschide conturi la oricare dintre celelalte două bănci în numele tău. Deîndată !

— Băncile ! Ah, băncile sînt scorneala diavolilor de străini, capcane de homari pentru oamenii cinstiți !

Lui Paul Choy îi trebui jumătate de ceas ca să-l convingă. Apoi se duseră la sediul central al băncii *Ho-Pak*, dar Wu îl lăsă pe Tok Două Satîre să stea de veghe și să nu-l slăbească din ochi pe cinstitul Sung, care mai-mai să-și dea duhul.

— Tok, tu rămîi aici și dacă nu izbutesc să-mi iau banii de acolo, îi iei tu din banca asta !

— Da stăpîne, prea bine !

Aşa că se duseră la sediul central al băncii şi pe la prînz Wu Patru Degete avea alte conturi, jumătate la *Blacs*, jumătate la *Victoria*. Paul Choy rămăsese uluit de numărul imens de conturi diferite care trebuiseră lichidate şi deschise altele noi. Ca şi de suma de bani din ele : vreo două milioane de dolari HK. În ciuda tuturor explicaţiilor şi insistenţelor lui, bătrînul marinar refuză să-şi investească o parte din bani şi să speculeze la bursă acţiuni ale băncii *Ho-Pak*, spunînd că jocul ăsta-i făcut pentru *quai loh* de hoţi. Aşa că Paul se descotorosi de cinstitul Wu şi se duse pe la toţi agenţii de bursă pe care-i găsi, încercînd să speculeze acţiuni ale băncii în contul său.

— Dar, scumpul meu prieten, dumneata nu ai nici un fel de credit nicăieri. Bineînţeles dacă îmi dai un înscris cu sigiliul unchiului dumitale, sau asigurări în scris, bineînţeles...

Cu ocazia asta descoperi că toate firmele agenţiilor de bursă erau deţinute de europeni, aproape în exclusivitate, marea lor majoritate fiind britanici. Nici una dintre agenţii nu aparţinea vreunui chinez. Toate casele de schimb erau ţinute tot de europeni, şi de data asta în majoritate englezi.

— Domnule Smith, nu-mi pare corect aşa, spuse Paul Choy.

— Îmi pare rău, dar ştiţi aici localnicii, domnule... domnule Chee...

— Choy, Paul Choy.

— A, da. Îmi pare rău, domnule Choy, dar localnicii noştri nu par interesaţi în activităţile acestea complicate, moderne cum sînt bursa, agenturarea bursei... bineînţeles că ştiţi că majoritatea localnicilor sînt de fapt imigranţi ? Cînd am venit noi aici, Hong Kongul era doar piatră goală.

— Da, dar eu sînt interesat în aceste activităţi, domnule Smith. În Statele Unite un agent de bursă...

— Ei, în Statele Unite ! Sînt sigur că acolo se lucrează altfel, domnule Chee. Şi dacă sînteţi bun să mă scuzaţi... bună ziua !

Fierbînd, Paul Choy trecu de la agent la agent, dar peste tot fu aceeaşi poveste. Nici unul nu voia să-i acorde nici un credit fără sigiliul unchiului său. Ajunse pe o bancă în piaţa Memorial, lîngă Tribunal, în vecinătatea

blocurilor firmelor *Struan* şi *Rothwell-Gornt*, se uita spre port, şi se gîndea. Apoi se duse la biblioteca tribunalului şi reuşi să intre după ce discută cu un funcţionar pedant al bibliotecii.

— Sînt de la firma *Sims, Dawson şi Dick*, îi spuse el volubil acestuia. Noul lor jurisconsult din Statele Unite. Doresc nişte informaţii urgente despre burse şi agenţiile de schimb.

— Sir, doriţi instrucţiunile guvernului în privinţa asta ? îl întrebă un bătrîn bibliotecar eurasiatic care se dovedi mai săritor.

— Da.

— Ei bine, sir, nu există nici un fel de instrucţiuni guvernamentale în privinţa asta.

— Cum ?

— Ei bine, practic nici un fel de instrucţiuni. bibliotecarul se duse la un raft, informaţiile necesare reprezentau doar cîteva paragrafe dintr-un tom uriaş.

— Doar atît ? spuse uluit Paul Choy.

— Da, sir.

— Dar atunci bursa e deschisă, cu totul deschisă oricui ! îngăimă el şi mintea începu să i se învîrtească.

— Da. în comparaţie cu Londra şi cu New Yorkul, spuse bibliotecarul înveselit. Cît priveşte activitatea agenturilor de bursă, ei bine, sir, oricine se poate apuca să-şi înfiinţeze un birou, cu condiţia ca cineva să dorească să-i vindeţi acţiunile şi să existe şi cineva care să dorească să le cumpere, şi amîndoi să dorească să plătească un comision. Singura problemă e că firmele existente... ăăă controlează complet bursa.

— Şi cum se poate sparge acest monopol ?

— Sir, eu nu m-aş băga. Aici, în Hong Kong, stăm sub semnul unui status quo...

— Şi atunci cum poate cineva pătrunde în rîndurile agenţilor de bursă ? Cum să te apuci cît de cît de afaceri ?

— Sir, mă îndoiesc că veţi putea. En... englezii controlează totul cu mare grijă, spuse el delicat.

— Dar asta nu mi se pare corect !

Bătrînul clătină din cap şi zîmbi uşor. Îşi împreună degetele a rugăciune, îi plăcea tînărul chinez de dinaintea lui, invidiindu-i naivitatea... şi pregătirea lui în Statele Unite.

— Doriţi cumva să jucaţi la bursă în numele dumneavoastră personal ? îl întrebă el blînd.

— Mda... şi Paul Choy încercă să dreagă gafa. Cel puţin aşa mi-a spus firma *Sims, Dawson şi Dick*... să...

— Ei, haide, domnule Choy, dumneavoastră nu sînteţi de la *Sims, Dawson şi Dick*, îi spuse bătrînul mustrîndu-l politicos. Dacă ar fi angajat un american, lucru ce nu s-a mai pomenit vreodată, aş fi auzit de mult, laolaltă cu alţi o sută, şi cu mult înainte ca dumneavoastră să fi pus piciorul în Hong Kong. Precis că sînteţi domnul Paul Choy, nepotul marelui Wu Sang Fang, care abia a venit de la Harvard din America, înapoi acasă.

Paul Choy rămase cu gura căscată.

— De unde ştiţi ?

— Domnule Choy, aici sîntem la Hong Kong. O aşezare foarte mică. Şi trebuie să ştim şi noi ce se mai întîmplă aici. Doar aşa mai supravieţuim şi noi. Chiar vreţi să speculaţi la bursă ?

— Da. domnule...

— Manuel Pereira, sînt portughez din Macao ! şi bibliotecarul scoase un stilou şi pe spatele unei cărţi de vizită proprii scrise cîteva cuvinte de recomandare. Uitaţi. Ishwar Soorjani e un vechi prieten. Biroul lui e exact cum ieşi de pe Calea Nathan, în Kowloon. E un pars din India şi se ocupă de schimburile de bani, de valută. cumpără şi vinde acţiuni din cînd în cînd. S-ar putea să vă ajute... dar nu uitaţi, dacă împrumută bani, sau vă acordă credit o să vă cam coste, aşa că nu trebuie să luaţi vreo decizie greşită.

— Ah, mulţumesc foarte mult, domnule Pereira ! şi Paul Choy îi întinse mîna, iar Pereira, surprins, acceptă gestul, celălalt i-o strînse cu căldură, se repezi să iasă din bibliotecă dar se opri îndată. Spuneţi, domnule Pereira,... în chestia cu bursa. Există vreo posibilitate oricît de vagă ? Se poate ? Vreun mijloc de a te implica în activitatea de agenturare ?

Manuel Pereira avea un păr argintiu. nişte mîini lungi şi elegante, şi pronunţate trăsături de chinez. Îl cîntări pe tînărul din faţa lui, apoi îi spuse blînd

— Nu vă poate împiedica nimeni să formaţi o companie care să se apuce să manevreze propriile dumneavoastră acţiuni de bursă, o bursă chinezească. Se încadrează în legislaţia Hong Kongului, sau mai bine zis în

lacunele acesteia! şi ochii bătrînului străluciră. Nu aveţi nevoie decît de bani pentru asta, de bani, legături de afaceri, cunoştinţele necesare şi telefoane...

— Banii mei, vă rog, şopti răguşit bătrîna *amah*. Uitaţi carnetul meu de economii.

Avea chipul îmbujorat de aerul încins din sala filialei din Aberdeen a băncii *Ho-Pak*. Se făcuse trei fără un sfert şi aştepta din zori.

Bluza învechită, albă şi pantalonii negri erau pătaţi de sudoare. Pe spinare îi atîrna o coadă de păr încărunţit.

— Ayeeyah, nu mai împingeţi! striga celor din spatele ei. O să vă vină şi vouă curînd rîndul.

Sleită de oboseală, tînăra funcţionară de la ghişeu luă carnetul, aruncă din nou o privire spre ceas. Ayeeyah! Mulţumesc tuturor zeilor că la trei închidem prăvălia, se gîndi ea, şi, simţind cum o macină durerea de cap, se întrebă totuşi cum aveau să închidă uşile cînd atîţia oameni mînioşi se înghesuiau în faţa grilajului, împinşi şi ei la rîndul lor de ceilalţi din spate.

În carnetul acela de economii erau 323,42 de dolari HK. Urmînd întocmai instrucţiunile domnului Sung de a nu se grăbi şi a verifica totul cu cea mai mare grijă, funcţionara răsfoi dosarul clientei, încercînd să nu mai audă şirul de cuvinte murdare care zburau în jurul ei de ceasuri întregi. Se convinse că suma era corectă, apoi se uită din nou la ceas, cînd se întoarse pe scaunul înalt de la ghişeu, deschise sertarul cu bani şi-l trase afară; nu mai era destul numerar înăuntru aşa că închise din nou sertarul cu cheia şi se duse în biroul directorului. Prin mulţimea care aştepta trecu un fior de mînie. Femeia aceea nepricepută şi pirpirie! Ochii celor de la rînd o urmăriră, apoi se opriră neliniştiţi la ceasul de pe perete, apoi se întoarseră iar la funcţionară. Aceasta bătu la uşă şi dispăru în biroul şefului.

— Nu am cu ce să-i plătesc bătrînei Ah Tam, spuse ea stînjenită. Nu mai am decît 100 de dolari şi am tras de timp cît am putut...

Directorul Sung îşi şterse sudoarea adunată pe buza de sus.

— E aproape trei, aşa că bătrîna să fie ultimul client, domnişoară Cho.

O luă cu el printr-o uşă laterală în camera tezaurului. Uşa seifului era grea de tot. Iar cînd văzu sertarele goale, funcţionara rămase cu gura căscată. La vremea asta, în zilele obişnuite, sertarele erau pline cu pachete frumos legate de bancnote şi cu fişicuri cu monede de argint, bancnotele prinse cîte o sută, o mie, sau în zeci de mii. Cel mai mult, după închiderea casei, îi plăcea să sorteze banii, să pipăie teancurile de bancnote noi, foşnitoare.

— Ah, ce groaznic, prea cinstite Sung ! făcu ea cu ochii în lacrimi, ochelarii i se aburiseră şi păru-i stătea vîlvoi.

— O problemă de moment, doar o problemă de moment, domnişoară Cho. Adu-ţi aminte ce scria onorabilul Haply în ziarul *Guardian* de azi ! şi goli şi ultimul raft, folosindu-şi ultimele rezerve, blestemînd transportul de numerar care nu venise. Uite !

Îi dădu 15.000, aşa ca să arate clienţilor că are cu ce plăti, o puse să semneze pentru ei, luă cîte 15 dolari pentru celelalte două funcţionare de la ghişeu. Acum seiful era cu adevărat gol. Cînd reveni în sala băncii, se făcu deodată o linişte tensionată la vederea sumei imense de bani, bani lichizi. Directorul împărţi bani şi celorlalte funcţionare, după care se făcu nevăzut în biroul lui. Domnişoara Cho rîndui frumos banii în sertar, urmărită de privirile tuturor ca şi celelalte funcţionare. Lăsă pe masă la vedere un teanc de o mie de dolari, rupse sigiliul şi numără metodic 320 de bancnote, apoi încă trei şi, în cele din urmă, şi mărunţişul, după care împinse toţi banii pe ghişeu spre femeie. Bătrîna îi înghesui pe toţi într-o pungă de hîrtie, după care următorul aflat la rînd se vîrî nervos în faţă şi-i băgă domnişoarei Cho sub nas carnetul de economii.

— Uitaţi, pe toţi dumnezeii, vreau şapte mii...

În clipa aceea se auzi bătaia ceasului ce arăta ora trei, domnul Sung se arătă în aceeaşi secundă în pragul uşii şi spuse cu o voce sonoră

— Ne pare rău, dar acum trebuie să închidem. Domnişoarelor, vă rog să închideţi...

Restul cuvintelor sale fură înghiţite de un urlet furios :

— Pe toţi zeii, aştept de dimineaţă...

— *Dew neh loh moh,* stau aici de opt ceasuri încheiate...

— Ayeeyah, doar să-mi plătiţi şi mie că aveţi destul...

— Vă rog, vă rog...

În mod normal, banca şi-ar fi închis uşile şi i-ar fi servit pe clienţii care apucaseră să intre, dar de data asta, ascultătoare, cele trei funcţionare înspăimîntate îşi închiseră sertarele într-un cor de proteste, puseră afişul cu ÎNCHIS şi se traseră înapoi în faţa mîinilor întinse spre ele. Brusc mulţimea din incintă deveni gloată. Cei din faţă erau striviţi de ghişee de către cei din spate, care-şi făceau acum loc să intre înăuntru. O fată care fu izbită de ghişeu ţipă, mîini se întinseră şi apucară grilajul care era mai mult de decor decît pentru a-i apăra pe cei dinăuntru, toată lumea părea cuprinsă de turbare; un bătrîn marinar, căruia tocmai ar fi trebuit să-i vină rîndul, întinse mîna şi se chinuia să deschidă sertarul cu bani, bătrîna *amah* era strivită între trupurile celor o sută şi mai bine de oameni ce se îmbulzeau, şi se chinui să se strecoare printre ei într-o parte, cu banii strînşi la piept, cu mîinile uscate, o femeie tînără alunecă şi lumea o călcă în picioare, se zbătu să se ridice, dar picioarele acelea care o pisau nici nu o băgau în seamă, aşa că disperată îşi băgă colţii într-un picior, la nimereală, şi se făcu brusc destul loc ca să se salte în picioare, cu ciorapii rupţi, veşmîntul *cheong-sam* sfîşiat, şi înspăimîntată rău de tot. Spaima ei păru să-i molipsească şi pe ceilalţi cînd cineva strigă

— Omorîţi-l pe ticălosul acela de pui de căţea !

Şi ţipătul lui fu reluat şi de alţii :

— Omorîţi-l...

O secundă toată lumea aceea păru să şovăie, apoi toţi ca unul se repeziră înainte.

— Staţi !

Cuvîntul biciui aerul întîi în engleză, apoi în *haklo* şi dialectul cantonez şi apoi din nou în engleză. Se lăsă brusc o linişte desăvîrşită. În faţa lor apăru inspectorul şef al poliţiei, fără nici o armă, calm, cu o porta-voce electrică în mînă. Venise prin uşa din spate, intrase într-un birou şi acum stătea în faţa lor şi-i privea.

— E ora trei, spuse el încet în *haklo*. Legea spune că la ora trei băncile se închid. Această bancă s-a închis. Vă rog să vă întoarceţi şi să plecaţi acasă. În linişte !

Se lăsă din nou tăcere, de data aceasta în aer plutea şi mai multă mînie, trecu aşa ca un val peste mulţime şi o voce spuse scurt :

— Da' cu afurisiţii ăia de bani ai mei cum rămîne ?

Ceilalţi preluară strigătul celui dintîi, dar ofiţerul de poliţie se mişcă cu o viteză uimitoare, îndreptîndu-se chiar spre cel ce dăduse semnalul, săltă fără să se teamă bara de la ghişeu, care-l despărţea de mulţime, şi se apropie de individ. Lumea se trase înapoi.

— Mîine, îi spuse blînd poliţistul care-l domina cu statura lui uriaşă. Mîine o să-ţi primeşti toţi banii.

Omul plecă ochii, detestînd ochii aceia albaştri de peste ai diavolului de străin ca şi apropierea trupului său. Mohorît, se trase un pas înapoi. Poliţistul îi privi şi pe ceilalţi pe rînd în ochi.

— Tu, ăla din spate, porunci el, alegînd instinctiv, cu grijă şi fără să greşească, omul de care avea nevoie, şi cu o voce liniştită, care ştia să comande şi să se facă ascultat continuă : Întoarce-te şi fă loc celorlalţi să iasă.

Ascultător, cel căruia i se adresase, se supuse cum i se poruncise, şi, în clipa aceea, gloata deveni iar un grup de oameni, urmă un moment de şovăială şi altul îşi croi drum spre uşă să iasă :

— *Dew neh loh moh,* haideţi odată că doar n-am să stau toată ziua aici, spuse el supărat.

Începură să plece, mormăind, blestemînd, dar acum fiecare pentru el şi grijile lui, şi nu ca o gloată furioasă. Sung şi funcţionarele îşi şterseră sudoarea de pe frunte, apoi se aşezară tremurînd, acum la adăpostul ghişeului. Inspectorul şef o ajută pe bătrîna *amah* să se ridice. În colţul gurii îi apăruse o şuviţă de sînge.

— Ei, doamnă, te simţi bine ? o întrebă el în *haklo.* Bătrîna se zgîi la el fără să înţeleagă. Repetă întrebarea în dialectul din Canton.

— Da, da, îi răspunse ea răguşită, strîngînd la piept punga de hîrtie cu banii. Mulţumesc, cinstite stăpîne.

Femeia se îndepărtă şi dispăru în mulţime. Localul băncii se golise. După ce dispăru şi ultima persoană, englezul ieşi pînă pe trotuar, în faţa băncii şi rămase în uşă, fluierînd neauzit în vreme ce se uita cum lumea se împrăştia.

— Sergent !

— Da, sir !

— Acum poţi să-ţi îndepărtezi oamenii. Mîine la ora nouă vii aici cu o echipă. Pui bariere şi laşi să intre în bancă numai cîte trei amărîţi o dată. Tu şi încă patru oameni ajung !

— Da, sir.

Sergentul salută. Inspectorul şef se întoarse şi intră în bancă. Închise uşa din faţă în urma lui şi-i zîmbi directorului filialei

— Cam umezeală în după-amiaza asta, nu-i aşa ? spuse el în engleză, ca să-i cinstească obrazul lui Sung, pentru că toţi chinezii cu ceva educaţie din Hong Kong se mîndreau că vorbesc limba asta de circulaţie internaţională.

— Da, sir, îi răspunse Sung nervos.

În mod obişnuit îi plăcea de inspectorul şef, chiar destul de mult. Mda, îşi zise el. Dar acum fusese pentru prima oară cînd văzuse cu adevărat un *quai loh* cu Ochi Răi, sfidînd o mulţime de oameni, înfruntînd singur, ca un zeu rău, o gloată, abia aşteptînd să-i vadă clintind pe oameni ca să aibă prilejul să scuipe foc şi pucioasă. Sung se cutremură din nou.

— Mulţumesc, domnule inspector şef.

— Să intrăm în biroul dumitale ca să-mi fac şi eu raportul.

— Da, vă rog ! şi Sung se umflă în pene în faţa subalternilor săi, preluînd din nou frînele conducerii. Voi ceilalţi puneţi rînduială în registrele de casă şi faceţi ordine.

Îl conduse pe celălalt în birou şi se aşeză jos, numai zîmbet.

— Un ceai, domnule inspector şef ?

— Nu, mulţumesc ! inspectorul şef Donald C.C. Smyth avea aproape un metru optzeci, era vînjos, blond, ochi albaştri, chipul bronzat, scoase din buzunar nişte foi de hîrtie şi le puse pe masă. Conturile oamenilor mei. Mîine la ora nouă, le închizi conturile şi le dai banii. Or să vină la uşa din spate.

— Dar bineînţeles. Voi fi onorat s-o fac. Dar o să-mi pierd cinstea obrazului dacă pierd nişte clienţi atît de importanţi. Domnule inspector şef, banca noastră e la fel de trainică şi azi precum a fost şi ieri.

— Dar bineînţeles. Dar te rog, totuşi mîine la nouă. Bani gheaţă ! şi-i mai întinse nişte hîrtii şi patru carnete de economii. Iar pentru astea primesc şi un cec de bancă. Acum !

— Dar domnule inspector şef, azi a fost o zi nemaipomenită. *Ho-Pak* nu are nici un fel de dificultăţi. Bineînţeles că puteţi...

— Acum, îi zîmbi Smyth fermecător. Formularele de retragere sînt pregătite în regulă şi semnate.

Sung se uită la hîrtiile din faţa lui. Toţi chinezii ăştia pe care-i cunoştea erau interpuşii interpuşilor acestui om a cărui poreclă era Şarpele. Conturile totalizau 850.000 dolari HK. Şi asta numai la filiala lui, se gîndi el, foarte impresionat de înţelepciunea omului din faţa sa. Atunci ce-o fi avînd el la *Blacs* şi *Victoria*, şi la atîtea alte filiale din Aberdeen !

— Prea bine, spuse el obosit. Dar îmi pare rău cînd văd atîtea conturi părăsind banca.

— Bănuiesc că *Ho-Pak* nu e în pragul falimentului, nu ? spuse poliţistul zîmbind.

— O, nu, domnule inspector şef, îi replică Sung şocat. Avem un patrimoniu publicat deja de un miliard şi bani lichizi în rezervă de mai multe zeci de milioane. Dar aşa-i cu oamenii ăştia simpli, e destul un zvon, e o problemă temporară de credibilitate. Aţi văzut articolul domnului Haply în *Guardian* azi ?

— Da.

Chipul lui Sung se întunecă :

— Ah, nişte zvonuri răuvoitoare împrăştiate de nişte tai-pani geloşi de la alte bănci. Şi dacă Haply spune una ca asta, atunci e adevăr adevărat.

— Bineînţeles. Dar ştii, în după-amiaza asta, sînt cam aglomerat cu treburile.

— Da, bineînţeles. Îl fac imediat. A, era să uit, am văzut în ziar că aţi prins pe unul dintre Vîrcolaci.

— Avem doar un om suspect că ar face parte din triadă, domnule Sung, doar un suspect.

— Diavolii ! se cutremură Sung. Dar o să-i prindeţi pe toţi diavolii ăştia ! Auzi să trimită ei urechea omului ! Trebuie să fie nişte străini de locurile astea. Pot pune pariu că-s străini, nu contează. Uitaţi, sir, am făcut cecul...

Cineva ciocăni în uşă. Se arătă un caporal care salută.

— Sir, vă rog să mă iertaţi, afară se află maşina cu bani a băncii. Spun că sînt de la sediul central al băncii *Ho-Pak*.

— Ayeeyah, făcu Sung vădit uşurat acum. La ţanc. Mi-au promis că trimit banii la două. Mi-au mai venit deci bani !

— Cîţi sînt ?

— Jumătate de milion, răspunse caporalul imediat, întinzîndu-i un aviz de expediţie.

Caporalul era scund, inteligent, cu nişte ochi vioi.

— Bun spuse Smyth. Ei, domnule Sung, cu asta ai să scapi de necazurile astea, nu-i aşa ?

— Da, bineînţeles ! Sung îi văzu pe cei doi privindu-l şi spuse imediat încîntat. De n-aţi fi fost dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră... Cu permisiunea dumneavoastră vreau să-l sun pe domnul Richard Kwang chiar acum. Sînt sigur că va fi onorat, ca întotdeauna, să aducă o mică contribuţie la fondul de ajutorare al poliţiei, ca o dovadă a mulţumirilor noastre.

— Foarte amabil, dar nu e nevoie, domnule Sung.

— Ah, dar dacă mă refuzaţi, îmi pierd cinstea obrazului, domnule inspector şef.

— Sînteţi foarte amabil, răspunse Smyth, ştiind bine că de n-ar fi fost el aici în bancă şi oamenii săi afară, atunci şi Sung şi funcţionarele lui şi încă mulţi alţii ar fi fost acum morţi. Mulţumesc, dar nu e nevoie.

Luă cecul de bancă şi ieşi.

Domnul Sung încercă acum să-l convingă pe caporal care, în cele din urmă, trimise să fie chemat superiorul său. Sergentul Mok refuză şi el.

— De douăzeci de mii de ori, spuse el.

Dar domnul Sung insistă. Şi se vădi înţelept. Şi Richard Kwang şi el fu la fel de încîntat şi la fel de onorat să aprobe acel dar ce nu fusese cerut de nimeni : 20.000 dolari HK. Bani peşin.

— Domnule sergent Mok, dimpreună cu recunoştinţa băncii.

— Mulţumesc, cinstite domnule director Sung, răspunse Mok politicos, băgînd banii în buzunar, fericit că se afla în divizia Şarpelui şi cu totul impresionat că cei 20.000 dolari erau exact suma apreciată de Şarpe ca fiind valoarea muncii prestate de ei în după-amiaza aceea. Sper din toată inima ca marea dumneavoastră bancă să se vădească solvabilă şi să faceţi faţă acestei vremi nepriel-

nice, cu obişnuita dumneavoastră înţelepciune. Mîine, bineînţeles, vom fi la datorie. Vom fi aici la ora nouă punct să ne ridicăm şi banii...

Bătrîna *amah* încă mai adăsta pe banca de lîngă zidul portului, ca să-şi tragă sufletul. O dureau coastele, dar o dureau dintotdeauna, se gîndi ea sleită. *Joss !* Se numea Ah Tam, dădu să se ridice în picioare, dar un tînăr se apropie sprinten de ea şi-i spuse :

— Ei, bătrînico, stai jos oleacă, vreau să vorbesc cu tine ! individul era scund, solid, de vreo douăzeci şi unu de ani, cu faţa mîncată de vărsat de vînt. Ce ai în punga aia ?

— Care ? Care pungă ?

— În aia de hîrtie pe care o ţii lipită de veşmintele tale împuţite şi bătrîne.

— Asta ? A, nimic, cinstite stăpîne. Cumpărăturile mărunte pe care...

Tînărul se aşeză pe bancă lîngă ea şi-i şuieră la ureche :

— Gura, cotoroanţă ! Te-am văzut eu ieşind din afurisita aia de bancă. Cît ai scos ?

Bătrîna se agăţă disperată de punga ei, cu ochii închişi de groază şi îngăimă :

— 'S toate economiile mele, cinsti...

Îi smulse punga din mînă şi o deschise.

— Ayeeyah ! bancnotele erau destul de vechi şi le numără cu grijă. Deci 323 de dolari, spuse el dispreţuitor. Unde eşti tu *amah ?* La vreun cerşetor ? Nu ai fost prea înţeleaptă la viaţa ta.

— Da, da, ai dreptate, stăpîne, spuse ea, urmărindu-l cu ochii ei negri şi mijiţi.

— Partea mea de *h'eung yau* e de 20 la sută, spuse el şi începu să numere bancnotele.

— Dar, cinstite stăpîne, spuse ea cu voce miorlăită, 20 la sută e prea mult, dar aş fi foarte onorată dacă ai primi 5 la sută şi mulţumirile unei bătrîne ca mine.

— 15.

— 6.

— 10, ultima ofertă. Că n-am să pierd toată ziua cu dumneata.

— Dar, sir, eşti tînăr şi puternic, e limpede că eşti 489. Cei puternici trebuie să-i apere pe cei bătrîni şi slabi.

— Drept, drept, spuse el şi rămase o clipă pe gînduri, dorind să fie corect. Bine atunci. Numai 7 la sută.

— O, sir, cît de generos sînteţi. Vă mulţumesc, vă mulţumesc ! şi fericită îl urmări cum numără 22 de dolari, apoi băgă mîna în buzunar şi numără 61 de cenţi.

— Uite, îi restitui el mărunţişul şi restul banilor bătrînei.

Bătrîna îl copleşi cu mulţumiri, încîntată de tîrgul pe care-l făcuse. Ah, pe toţi zeii, murmură ea transfigurată, numai 7 la sută în loc de, ei, cel puţin 15 cît ar fi fost cinstit.

— Aveţi şi dumneavoastră bani la *Ho-Pak,* cinstite stăpîne ? îl întrebă ea politicoasă.

— Bun înţeles, îi replică tînărul plin de importanţă, de parcă ar fi fost chiar adevărat. De ani de zile frăţia mea îşi ţine conturile aici. Avem..., şi dublă brusc suma la care se gîndise iniţial,... avem vreo 25.000 numai la filiala asta.

— Eeeee ! cîrîi bătrîna. Auzi, atît de bogaţi ! Din clipa în care v-am văzut am ştiut că sînteţi 14 Carate... şi, bineînţeles, un prea cinstit 489.

— Chiar mai mult decît atît, aruncă tînărul plin de sine şi de importanţa lui. Eu mi-s... — dar se opri deodată, amintindu-şi că şeful îi certase, avertizîndu-i să fie prudenţi, şi nu se mai lăudă mai departe că eu sînt Kin Sop-ming, Kin Ciupitul de Vărsat, şi sînt unul dintre faimoşii Vîrcolaci, şi de toţi sîntem numai patru. Ei, bătrîno, vezi-ţi de treabă, îi spuse el în cele din urmă, plictisit de-acum de bătrînă. Am şi altceva mai bun de făcut decît să stau să trăncănesc cu tine.

Bătrîna se ridică, îi făcu o plecăciune şi atunci dădu cu ochii de omul care fusese la rînd înaintea ei. Omul era ca şi ea din Canton, un prăvăliaş dolofan pe care-l cunoştea de mult, fiindcă ţinea o dugheană unde vindea păsări la marginea străzii, în piaţa foind de lume de la Aberdeen.

— Ei, şi dacă vrei să te alegi şi cu un alt client, îi spuse ea răguşit tînărului, uite unul cu care te vei descurca uşor. A fost la rînd înaintea mea. Şi a scos peste 8.000 de dolari.

— Ah, unde-i ? Unde-i ? o întrebă tînărul.

— Am şi eu 15 la sută din dobîndă ?

— Numai 7, ultima ofertă !

— Bine, fie 7. Uite, colo, colo, îi şopti ea. Grăsanul ăla, îndopat ca un mandarin, cu cămaşa albă... ăl de transpiră de parcă acum ar fi la Nori şi Ploaie !

— Aha, îl văd.

Tînărul se ridică, şi porni iute să-şi intercepteze prada; îl ajunse cînd să dea colţul. Omul încremeni, apoi începu să se tîrguie o vreme, plăti 16 la sută şi dispăru în grabă, binecuvîntîndu-şi soarta de a fi scăpat atît de uşor. Tînărul se apropie vioi de bătrînă.

— Uite, babă, spuse el. Ticălosul avea 8.162,16 dolari; procentajul e de...

— 1305,92, iar cei 7 la sută ai mei 91,41 dolari, spuse ea iute.

Tînărul îi plăti exact, şi fu de acord să vină şi a doua zi să-i găsească victime.

— Cum te cheamă ? o întrebă el.

— Ah Su, stăpîne, îi spuse ea un nume fals. Al dumneavoastră ?

— Mo Wu-fang, îi spuse el folosindu-se de numele unui prieten.

— Atunci pe mîine, îi aminti bătrîna fericită, şi mulţumindu-i din nou o porni cu mersul ei şovăitor, încîntată de cîştigul dobîndit în acea binecuvîntată zi.

Şi tînărul se alesese cu un profit frumos. Avea peste 3.000 de dolari în buzunarele în care dimineaţă nu găsise destui bani nici pentru autobuz. Şi totu-i căzuse aşa din senin pentru că venise la Aberdeen de la Promontoriul Glessing pentru ca să pună la cutia poştală o altă scrisoare prin care cereau *Casei Chen* răscumpărarea.

— Pentru mai multă siguranţă, o pui de acolo ! îi spusese taică-su, conducătorul lor. Ca să punem ticăloasa asta de poliţie pe o pistă falsă.

— Dar nu ne alegem din treaba asta cu nici o para chioară ! îi strigase el lui taică-su şi celorlalţi plin de silă. De unde să facem noi rost acum de un ticălos de fiu dacă ăsta-i mort şi îngropat ! Cine mai plăteşte ceva dacă nu are dovada că e în viaţă ? Bineînţeles că nu. A fost o tîmpenie să-i dai cu hîrleţul în cap !

— Dar ticălosul încerca să scape ! urlă la el frate-su.

— Da, frate mai tînăr ce-mi ești, dar prima lovitură nu l-a dat gata, doar i-a sucit gîtul puțin. Trebuia să te fi oprit atunci.

— Așa aș fi vrut să fac, dar a intrat în mine duhul cel rău, așa că i-am mai tras una. Ce, doar nu i-am tras decît de patru ori. Eeee! indivizii ăștia crescuți în puf au țeasta gingașă.

— Da, dreptu-i, spuse taică-su, un bărbat scund, cu început de chelie, și o mulțime de dinți de aur, pe nume Kin Min-ta, sau Kin Chelbosul. *Dew neh loh moh*, dar de-acum ce-i făcut e bun făcut și n-are nici un rost să ne mai aducem aminte. *Joss!* A fost numai vina lui că a încercat să fugă! Ați văzut ediția din dimineața asta a lui *Times?*

— Nu, încă nu, tată, spuse el.

— Uite colea, să vă citesc și vouă Inspectorul șef al Poliției generale a afirmat astăzi că au arestat un membru al triadei pe care-l suspectează ca fiind membru al Vîrcolacilor, periculoasa bandă de criminali care l-au răpit pe John Chen. Autoritățile se așteaptă să rezolve cazul dintr-un moment în altul.

S-au pus cu toții pe rîs, el, fratele lui mai tînăr, taică-su și ultimul membru al bandei, prietenul său bun Chen Ureche-de-Cîine. Pun Po Chen, și rîdeau fiindcă știau cu toții că cele scrise acolo erau minciuni sfruntate. Niciunul dintre ei nu era membru al triadei sau să aibă vreo legătură cu triazii, și niciunul dintre ei nu mai fusese arestat pentru vreo nelegiuire pînă atunci, deși făcuseră și ei un fel de frăție a lor, iar taică-su, din cînd în cînd, se apuca să înjghebe cîte un mic sindicat pentru jocurile de noroc la Promontoriul de Nord. Taică-su fusese cel care venise primul cu ideea răpirii. Eeee, foarte deșteaptă idee, se gîndi el, cînd își aminti. Și cînd mai apoi John Chen fu omorît, din nefericire, pentru că încercase ca un prost să fugă, tot taică-su venise și cu ideea să-i taie o ureche și s-o trimită familiei.

— În chipul ăsta, din nenorocirea lui facem norocul nostru. Omoară unul ca să înspăimînți o mie. Și dacă trimitem urechea asta o să băgăm spaima în tot Hong Kongul, o să ajungem vestiți și bogați!

Da, da, se gîndi el stînd leneș și prăjindu-se la soarele din Aberdeen. Dar, deocamdată, încă n-am pus mîna pe

bogăţiile alea. Că doar îi spusese lui taică-su chiar în dimineaţa aia :

— Nu mi-e greu să mă duc tocmai pînă în Aberdeen să pun scrisoarea asta la poştă, tată, că e înţelept ce spui şi oricine ar face la fel. Dar mie nu-mi vine să cred că o să ne alegem cu vreo răsplată de pe urma ei.

— Nu conteşte şi ascultă ! Am eu nişte planuri şi mai grozave, cum n-a avut nici Al Capone. Stăm cîteva zile şi aşteptăm. Apoi dăm un telefon la *Casa Chen*. Dacă nu primim bani gheaţă imediat, atunci îl înşfăcăm chiar pe comprador în persoană ! Pe marele Zgîrciob Chen !

Toţi ceilalţi se uitaseră la el cu uluire.

— Mda, şi dacă voi socotiţi că n-o să vrea să plătească chiar aşa de repede după ce-a văzut urechea lui fecior-su... bineînţeles că o să-i spunem că era a lui fecior-su, poa' că o să dezgropăm şi stîrvul lui să i-l arătăm, *heya* ?

Kin Ciupitul se făcu tot numai zîmbet, amintindu-şi cum îi pălise pe toţi hohotele de rîs, de se ţineau de burţi, mai mai să se tăvălească pe jos de rîs.

— Da' acum la treabă. Chen Ureche-de-Cîine, avem nevoie iar de sfatul tău.

Chen Ureche-de-Cîine era un fel de văr de departe cu John Chen şi lucrase la el ca şef la una dintre multele companii ale lui Chen.

— Informaţiile tale cu privire la fiu au fost la mare fix ! Da' poa' că ne şopteşti şi nişte informaţii despre mişcările lui tac-su, ei ?

— Bun înţeles, cinstite conducător, e uşor, îi răspunse Chen-Ureche-de-Cîine. E un om cu tabieturi... şi uşor de înspăimîntat. Ca şi tai-tai a lui, ayeeyah, curva aia cu gura numai miere care ştie ea unde să-şi salte cracii sus. Şi-s încredinţat că o să ne dea banii iute-iute ca să-l scape. Mda, şi aşa-i credinţa mea că acum o să fie şi el foarte ascultător şi o să ne ajute. Numai că noi trebuie să cerem o sumă de două ori mai mare decît cea la care vrem să încheiem tîrgul pentru că ştie omul să se tîrguie ca nimeni altul. Am lucrat eu pentru afurisita de *Casă Chen* toată viaţa, aşa că ştiu eu ce cărpănos mi-e dumnealui.

— Minunat. Ei şi acum, pentru toţi zeii, cum şi cînd îl răpim noi chiar pe dumnealui Chen, capul *Casei Chen* ?

Ora 16.01.

Sir Dunstan Barre fu condus în cabinetul lui Richard Kwang cu toată politeţea ce considera că i se cuvine. Clădirea băncii *Ho-Pak* era mică şi fără mari pretenţii, în centru, lîngă Strada Gheţăriei, un birou obişnuit ca toate birourile chinezeşti, micuţ, plin cu de toate şi cam murdar, un loc unde se lucra, nu se făceau vizite de curtoazie. În cele mai multe cazuri, doi sau chiar trei oameni lucrau în acelaşi birou, fiecare conducînd cîte două sau trei afaceri diferite, folosind acelaşi telefon şi aceeaşi secretară. Şi de ce nu ? ar spune un om înţelept. Cînd plăteşti numai o treime pentru cheltuielile de regie, asta înseamnă un profit mai mare la aceeaşi cantitate de muncă.

— Dar Richard Kwang nu împărţea biroul cu nimeni altcineva. Ştia că asta nu place clienţilor lui, mai ales *quai loh,* iar şi acei puţini străini pe care-i avea erau foarte importanţi pentru banca lui şi pentru el, atît pentru că-i făceau cinste obrazului cît şi pentru celelalte avantaje suplimentare pe care i le aduceau, cum ar fi posibilitatea de a fi membru votant al exclusivistului club hipic, sau membru al clubului de cricket din Hong Kong, sau al clubului de golf, sau chiar numai al Clubului, sau al oricărui club neînsemnat, dar exclusivist, care erau controlate îndeaproape de tai-panii britanici ai marilor *hong,* de unde erau conduse toate marile afaceri.

— Hello, Dunstan, spuse el încîntat. Cum ne mai merge ?

— Minunat. Dar ţie ?

— Foarte bine. În dimineaţa asta calul meu a făcut un antrenament minunat.

— Da, da, eram şi eu pe hipodrom.

— Da ? Nu te-am văzut.

— Ei, am trecut şi eu aşa o clipă, două. Cîrlanul meu a cam făcut febră... s-ar putea să-l chinuim sîmbătă. Dar iapa ta Butterscotch numai că nu zbura azi-dimineaţă.

— Mai să bată recordul pistei. Dar o să încerce sîmbătă.

Barre chicoti :

— Am să vin să te trag de limbă chiar înainte de cursă şi o să-mi povesteşti tu atunci secretele grajdului. Niciodată nu poţi avea încredere în antrenori şi în jochei, nici în ai mei, nici în ai altuia, nu crezi şi tu la fel ?

Au mai discutat fără un subiect anume o vreme şi, în cele din urmă, Barre ajunse la motivul vizitei. Richard Kwang încercă să-şi stăpînească şocul.

— Să-ţi lichidezi toate conturile firmei ?

— Da, bătrîne. Chiar azi, îmi pare rău şi toate celelalte, dar consiliul meu de directori socoteşte că aşa e mai înţelept pentru moment, pînă cînd vă descurcaţi...

— Doar nu-ţi închipui cumva că sîntem la ananghie ? rîse Richard Kwang. N-ai citit articolul lui Haply din *Guardian* ?... Minciuni răuvoitoare răspîndite de unii taipani şi de unele mari bănci...

— A, da, l-am văzut. Obişnuitele lui prostioare, aş zice eu. Ridicol ! Să răspîndească zvonuri, auzi ! De ce-ar face cineva una ca asta ? Ha ? Am discutat azi-dimineaţă şi cu Paul Havergill şi cu Southerby şi amîndoi zic că Haply ar face mai bine să fie atent ce scrie acolo, dacă sugerează că ar avea şi ei vreun amestec, că altfel se mai alege şi cu vreun proces de calomnie. Tînărul ăla ar merita să fie bătut cu cravaşa. Şi, ei bine... Uite eu aş vrea să-mi faci un cec de bancă chiar acum... îmi pare rău, dar ştii şi tu cum sînt consiliile astea de administraţie.

— Da, da, fac imediat ! şi Richard Kwang îşi păstră mai departe zîmbetul pe faţă, dar simţi că-l umple ura mai mult decît de obicei împotriva individului elegant din faţa lui, fiindcă ştia că acel consiliu nu era decît o ştampilă în mîna lui Barre. Noi nu avem probleme. Sîntem o bancă de un miliard de dolari. Dacă te gîndeşti la chestia cu filiala din Aberdeen, ei bine, acolo nu-s decît o mînă de oameni prăpăstioşi şi superstiţioşi.

— Da, ştiu bine, spuse Barre care-l cercetă atent. Am auzit că în după-amiaza asta ai avut nişte probleme la filiala din Mong Kok, ca şi la Tsim Sha Tsui... la Sha Tin, din Noile Teritorii, ba-chiar, să ne ajute Dumnezeu, şi la Lan Tao.

Insula Lan Tao era la vreo şase mile est de Hong Kong, cea mai mare insulă din arhipelagul de trei sute de insule care formau colonia, insulă aproape nepopulată pentru că nu avea pic de apă.

— Ei vreo cîţiva clienţi acolo care şi-au retras economiile, spuse Kwang în bătaie de joc. Dar nu înseamnă o nenorocire !

De fapt era o nenorocire. Ştia şi el şi-i era teamă că de-acum ştie toată lumea. La început a fost doar o panică la Aberdeen. Apoi, în cursul aceleiaşi zile, şi ceilalţi şefi de filiale începuseră să-l sune tot mai neliniştiţi. Avea optsprezece filiale în toată colonia. La patru dintre ele se făceau retrageri masive, greu de făcut faţă. La Mong Kok, un adevărat viespar, lîngă suprapopulatul oraş Kowloon, rîndul se formase la începutul după-amiezii. Toată lumea voia să-şi retragă toţi banii. Nu atinsese proporţiile îngrozitoare de la Aberdeen, dar fusese destul pentru a arăta limpede că credibilitatea băncii era în mare criză. Richard Kwang putea lesne înţelege că în acel sat de pescari toată lumea auzise că Wu Patru Degete îşi lichidase iute conturile şi că toţi dăduseră buzna pe urmele lui. Dar ce se întîmplase la Mong Kok ? De ce acolo ? De ce la Lan Tao ? De ce la Tsim Sha Tsui, cea mai activă filială a băncii sale, aproape la capătul feribotului Golden. pe unde treceau 150.000 de oameni zilnic, spre şi dinspre Hong Kong ? Trebuie să fie un complot la mijloc. Oare în spatele acestui complot să se afle duşmanul meu de moarte Ching Zîmbăreţul ? Sau poate că-s ticăloşii ăia. ticăloşii aceia plini de invidii de la *Blacs* şi *Victoria* ? O fi pus la cale atacul acesta Havergill — Căcat Subţire ? Sau poate Compton Southerby de la *Blacs* ? Ăsta m-a urît întotdeauna. Soioşii ăştia de *quai loh* ! Dar de ce să mă atace chiar pe mine. Bineînţeles că sînt un bancher mult mai bun decît ei, şi de asta sînt geloşi pe mine, dar eu nu fac afaceri decît cu oameni civilizaţi şi aproape că asta nu-i afectează cu nimic. Atunci de ce ? Sau poate a răsuflat vestea că, în ciuda înţelepciunii mele şi a opoziţiei mele, partenerii mei, care controlează banca, au insistat să iau împrumuturi cu dobîndă mică pe termen scurt şi să dau împrumuturi pe termen lung, cu dobîndă mare pentru afaceri imobiliare, şi acum, din pricina prostiei lor să ajungem să fim neînstare să facem faţă unor extrageri masive de fonduri pentru că am investit prea mult ?

Richard Kwang ar fi vrut să strige şi să urle, să-şi smulgă părul din cap. Partenerii lui tainici erau Lando Mata şi Tung Mînăstrînsă, principali acţionari ai cazino-

urilor de la Macao şi ai sindicatului aurului, laolaltă cu Mo Contrabandistul, care-l ajutaseră să pună pe picioare banca *Ho-Pak* cu zece ani înainte.

— Ai auzit prezicerile lui Tung Bătrînul Orb din dimineaţa asta ? îl întrebă el, încă zîmbind.

— Nu, ce spune ?

Richard Kwang căută, găsi ziarul şi i-l întinse „Toate semnele arată că ne aflăm în pragul unei perioade de *boom*. Norocosul opt poate fi zărit pretutindeni în tării, sîntem în cea de-a opta lună iar ziua mea de naştere e pe data de opt a celei de-a opta luni." Barre citi articolul. În ciuda faptului că nu prea avea el încredere în prezicători, trăia de prea multă vreme în Asia ca să-i ignore cu totul. Simţi că inima îi bate mai iute. Tung Bătrînul Orb se bucura de o reputaţie imensă în Hong Kong.

— Dacă e să-l credem pe el, atunci ne aflăm în faţa celei mai mari catastrofe din istoria omenirii, spuse el.

— De obicei e mult mai prudent. Ayeeyah, ar fi tare bine, *heya* ?

— Chiar mai bine decît bine. Dar totuşi, Richard, bătrîne, hai să încheiem mica noastră afacere, da ?

— Bineînţeles. E doar un taifun într-o scoică goală, Dunstan. Sîntem mai tari ca niciodată... acţiunile noastre au scăzut doar cu un punct.

La deschiderea bursei, fusese o avalanşă de oferte de vînzare de acţiuni în cantităţi mici, la care, dacă nu s-ar fi reacţionat imediat, ar fi tras acţiunile la fund ca plumbul. Richard Kwang ordonase agenţilor săi să cumpere tot şi să nu se oprească pînă nu se stabilizează lucrurile. Cu asta stabilizase cursul acţiunilor băncii. În timpul zilei, pentru a-şi menţine poziţia, fusese nevoit să cumpere aproape cinci milioane de acţiuni, număr nemaipomenit de mare pentru o singură zi. Nici unul dintre experţii săi nu fusese în stare să-i spună cine se înverşuna să vîndă masiv. Nu exista nici un motiv pentru criza asta de încredere, poate numai lichidarea conturilor de către Wu Patru Degete. Blestemat fie diavolul ăsta bătrîn de către toţi zeii, laolaltă cu nepotul lui libidinos, şcolit la Harvard !

— De ce să nu...

Sună telefonul.

— Iartă-mă ! apoi în receptor : Am zis să nu fiu întrerupt !

— Domnul Haply de la *Guardian*, spune că e important, insistă secretara, nepoata lui, Mary York. A sunat și secretara tai-panului. Ședința consiliului de administrație de la *Nelson Trading* a fost devansată pentru azi la ora cinci după-amiază. A sunat domnul Mata să anunțe că va veni și el acolo.

Lui Richard Kwang îi stătu inima în loc. De ce? se întrebă el, uluit. *Dew neh loh moh,* se stabilise să se amîne pentru săptămîna viitoare. Oh, ko, de ce? Iute lăsă la o parte gîndurile astea pentru ca să se concentreze la Haply. Se hotărî că era prea periculos să vorbească cu el în fața lui Barre.

— Îl sun eu imediat în cîteva minute! și-i zîmbi celui de dinaintea lui cu obrazul lui rozaliu. Dunstan, lasă problema asta s-o rezolvăm peste o zi sau două. Nu sînt nici un fel de probleme.

— Bătrîne, nu pot. Îmi pare rău. Am avut un consiliu special, trebuie să rezolv astăzi. Consiliul de administrație a insistat, nu de alta.

— În trecut noi am fost generoși cu tine... și acum ai de la noi patruzeci de milioane de dolari fără acoperire... și împreună ne-am întovărășit să investim șaptezeci de milioane în noul tău program de construcții.

— Da, așa e, Richard, și profiturile tale vor fi substanțiale. Dar asta-i altă problemă și împrumuturile acelea au fost negociate cu deplină bunăcredință cu luni de zile în urmă și vor fi rezolvate cu aceeași bunăcredință la scadență. Nu s-a întîmplat niciodată să nu ne plătim datoriile către *Ho-Pak* sau oricare altă bancă! și Barre îi întinse înapoi ziarul și o dată cu el și un formular semnat și cu ștampila corporației lui. Toate conturile au fost reunite așa că un singur cec e suficient.

Suma se ridica la doar ceva mai mult de nouă milioane și jumătate. Richard Kwang semnă cecul de bancă și-l conduse zîmbind pe sir Dunstan Barre pînă la ușă, apoi, după ce scăpă de el, îi înjură pe toți care-i căzură sub ochi, intră în biroul lui trîntind ușa, dădu cu piciorul în birou, smulse telefonul și urlă la nepoata lui să i-l dea pe Haply și aproape că rupse receptorul cînd îl buși în furcă. *Dew neh loh moh* în toți acești *quai loh!* urlă el uitîndu-se la tavan și apoi se simți mai ușurat. Căcatul ăla de cîine! Mă întreb... ah, mă întreb dacă l-aș putea convinge pe Șarpe să interzică orice fel de coadă la fi-

liala aceea mîine ! Poate că el şi oamenii lui ar putea să-i domolească dacă vor rupe cîteva mădulare.

Mohorît, Richard Kwang îşi lăsă mintea în voia ei. O zi împuţită. Începuse destul de prost la hipodrom. Era convins că antrenorul, sau jocheul lui îi dădeau iepei lui, Butterscotch, pastile care să-i sporească vigoarea şi s-o facă să alerge mai repede, ca să-i crească acţiunile, şi să devină favorită, apoi sîmbătă să nu-i mai dea pastilele, el să parieze împotriva ei, ca să radă toate pariurile printr-un intermediar, să nu apară el drept cîştigător. Nenorociţi jegoşi ! Hoţi ! Mincinoşi ! Oare cred ei că eu ţin un cal de curse ca să pierd bani ! Bancherul hîrîi din gît şi scuipă în scuipătoare. Ah, Barre, gură de vierme, şi cu tine unchiule Wu, oase de cîine ce-mi eşti. Cu retragerilea astea de fonduri mi s-a dus cea mai mare parte din banii lichizi pe care-i aveam ! Nu contează, cu Lando Mata, Mo Contrabandistul, Tung Mînăstrînsă şi cu taipanul sînt în siguranţă. Ei, o să trebuiască să mai ţip şi eu, să urlu şi să mă milogesc şi să vărs lacrimi, dar nimic nu mă poate dărîma cu adevărat nici pe mine nici banca *Ho-Pak*. Sînt prea important pentru ei ca să mă lase.

Da, avusese parte de o zi împuţită. Singurul moment luminos fusese întîlnirea lui cu Casey din dimineaţa aceea. Îi făcuse mare plăcere să se uite la ea, îi făcuse mare plăcere să-i simtă mirosul curat, proaspăt, înviorător, de americancă căreia îi place să trăiască mult în aer liber. Se duelaseră în chip plăcut cu privire la problemele financiare şi crezuse că poate pune el mîna fie pe toate afacerile lor bancare, fie pe mare parte din ele. Cu siguranţă că se va alege şi el cu beneficii uriaşe. E atît de naivă fiinţa asta, se gîndi el. Erau impresionante cunoştinţele ei în domeniul bancar şi al finanţelor, dar cele cu privire la lumea Asiei nule ! Atît de naivă, să fie atît de sinceră cu planurile lor ! Mulţumesc tuturor zeilor că mai există şi americani pe lume !

— Eu iubesc America, domnişoară Casey. Da, da. Mă duc acolo de două ori pe an ca să mănînc şi eu o friptură bună şi să mă plimb prin Las Vegas... şi să fac afaceri, bineînţeles.

Eeee, făcu el fericit, ce minunate curve are Ţara Aurului, cele mai minunate şi cele mai accesibile *quai loh*

din lume, şi acolo *quai loh* sînt atît de ieftine în comparaţie cu fetele de la Hong Kong. Ah ah ah ! Ce bucurie să te duci cu ele în pat, cu subraţele lor uriaşe, atît de bine date cu deodorant, cu ţîţele, şoldurile şi fundul lor mari ! Dar cele mai minunate-s la Vegas. Ehei, îţi aminteşti de blonda aceea straşnică care părea să se prăbuşească peste mine, atît de înaltă era, dar cînd s-a întins... Telefonul său particular dădu semnal. Ridică receptorul, enervat ca de obicei fiindcă fusese nevoit să-l instaleze. Dar nu avusese de ales. Cînd fosta lui secretară îl părăsise şi se măritase, nevastă-sa i-o băgase pe gît pe nepoata ei favorită în locul ei, bineînţeles ca să mă spioneze pe mine, se gîndi el mohorît. Eeee, şi atunci ce-i rămîne omului de făcut ?

— Da ? spuse el în receptor, întrebîndu-se ce-o mai fi vrînd nevastă-sa acum.

— Nu m-ai sunat toată ziua... Am aşteptat ceasuri întregi !

Inima îi tresări la sunetul neaşteptat al glasului fetei. Auzind dialectul ei cantonez, la fel de dulce ca şi Poarta ei de Jad a plăcerilor, uită cu totul de mofturile ei obişnuite.

— Ascultă, comoară mică, spuse el cu un ton împăciuitor. Tăticul tău a fost foarte ocupat pe ziua de azi... Am...

— Lasă că ştiu eu, că tu nu o mai vrei pe fetiţa ta deloc. Am să mă arunc în valurile portului sau o să fiu nevoită să caut pe altcineva care să aibă cu adevărat grijă şi de mine, oh oh oh...

Simţi cum i se ridică tensiunea numai la gîndul lacrimilor ei.

— Ascultă, guriţă dulce, ne vedem în seara asta la zece. Şi o să luăm o masă bogată cu opt feluri de bucate, la Wanchai, în loja mea fa...

— La zece e prea tîrziu şi nu vreau nici o petrecere, vreau o friptură şi apoi să mergem la cuibuleţul nostru de la *V şi A* şi să bem nişte şampanie.

Sufletul îi gemu în tăcere, cînd se gîndi la pericolul de a fi văzut acolo, pentru ca apoi vestea să fie transmisă în taină soţiei lui principale. Ah ah ah ! Şi cu toate astea, obrazul lui ar dobîndi mare cinste în faţa prietenilor şi duşmanilor lui dacă ar fi văzut însoţind-o pe noua lui

metresă, tînăra stea exotică ce se ridica acum pe firmamentul televiziunii, Venus Poon.

— Te sun eu la zece...

— Zece e prea tîrziu. La nouă.

Încercă să-şi aranjeze în gînd toate întîlnirile din seara aceea să vadă cum ar putea să facă s-o împace şi pe ea.

— Ascultă, comoară mică...

— Zece-i prea tîrziu. Nouă. Şi simt că am să mor chiar acum fiindcă ţie nu-ţi mai pasă de mine deloc.

— Ascultă, tăticuţul tău are trei întîlniri şi...

— De-acum m-au apucat şi durerile de cap fiindcă ţie nu-ţi mai pasă de mine, oh oh oh. Şi fiinţa asta de care ţi-e silă o să-şi taie venele şi...

Cînd îi auzi schimbarea de ton simţi că i se strînge inima de tot.

— Sau o să răspundă la telefoanele date de alţii, nu aşa de falnici ca tăticul ei, bineînţeles, dar la fel de bogaţi ca şi el...

— Bine, bine, comoară mică. La nouă !

— Ah, atunci mă *iubeşti* adevărat, aşa-i ? deşi vorbea în dialectul cantonez, Venus Poon folosi cuvîntul englezesc, şi inima bancherului tresăltă, pentru că engleza era limba dragostei pentru chinezii moderni, deoarece chineza nu avea cuvinte romantice în vocabularul ei. Spune-mi, insistă ea. Spune-mi şi tu că mă *iubeşti*.

Şi îi spuse, simţindu-se vrednic de plîns şi apoi puse receptorul în furcă. Curvuliţă mică, gură dulce, gîndi el. Dar la nouăsprezece ani are şi ea dreptul să fie pretenţioasă şi năzuroasă, plină de incuri, cînd tu ai aproape şaizeci şi te face să te simţi de douăzeci, iar Yangul tău Imperial fericit ! Eeee, Venus Poon e cea mai straşnică din cîte am avut vreodată. Cam scumpă, eee, dar are nişte muşchiuleţi în Vîlceaua aceea de Aur a ei cum numai împăratul legendar Kung a mai cunoscut şi a scris despre aşa ceva. Simţi cu yangul său se înviorează şi se scărpină cu plăcere. În seara asta o să-i dau de furcă micuţei Punguţe Tainice. Şi o să cumpăr o sculă specială, mai mare, da, da, un inel cu clopoţei care s-o facă să se zvîrcolească de plăcere. Da, dar pînă atunci gîndeşte-te mai bine la ce te aşteaptă mîine. Cum te pregăteşti să în-

frunți ziua de mîine ? Sună-l pe prietenul tău, sergentul Tang-po, Mare Dragon, de la Tsim Sha Tsui și cîștigă-i ajutorul pentru ca și filiala lui și celelalte filiale din Kowloon să fie bine păzite de poliție. Sună la *Blacs*, la vărul Tung, de la marea bancă *Tung Po* și pe vărul Smiler Ching și pe Havergill ca să aranjezi să-ți furnizeze ceva bani lichizi suplimentar, contra garanțiilor și acțiunilor băncii *Ho-Pak*. Da, și mai sună-l pe foarte bunul tău prieten Joe Jacobs, vicepreședinte la *Banca federală și de comerț internațional de la Chicago*, banca lui are un activ de patru miliarde și-ți datorează o mulțime de servicii. O mulțime ! Și sînt o groază de *quai loh* care-ți sînt datori vînduți, ca și mulți oameni civilizați. Sună-i pe toți ! Brusc Richard Kwang se scutură de aceste reverii, cînd își aduse aminte că-l sunase tai-panul. Inima i se strînse de tot. Depozitul în bani lichizi și lingouri al firmei *Nelson Trading* era imens. Oh ko dacă și Nelson...

Telefonul sună enervant.

— Unchiule, domnul Haply te caută.

— Hello, domnule Haply, ce plăcere să vă aud. Îmi cer iertare dar eram ocupat mai înainte.

— Nu e nimic, domnule Kwang. Aș vrea doar să verific cîteva lucruri dacă se poate, spuse el. Mai întîi despre conflictele de la Aberdeen. Poliția...

— Nu se poate spune că au fost conflicte, domnule Haply. Doar cîțiva clienți mai gălăgioși și nerăbdători, spuse el, simțind că i se face silă de accentul de canadian al ziaristului și de faptul că era nevoit să fie politicos cu individul.

— Domnule Kwang, chiar acum mă uit la niște fotografii, la cele care au apărut în ediția de după-amiază a ziarului *Times*, și arată ca o revoltă în toată regula.

Bancherul se foi pe scaun și se sili să rămînă calm.

— Ei, ei, n-a fost chiar așa... trebuie să vorbesc și eu cu domnul Sung să aflu atunci.

— Am vorbit eu cu el, domnule Kwang. La 15.30. Am stat o jumătate de oră cu el. Mi-a mărturisit că de n-ar fi fost oamenii poliției acolo, lumea ar fi distrus sediul ! urmă un moment de tăcere. Aveți dreptate să minimalizați lucrurile, dar să zicem că eu vreau să vă ajut, și nu pot

dacă n-am datele necesare, așa că dacă vreți să ne înțelegem... Cîți oameni și-au retras conturile la Lan Tao ?

— Vreo optsprezece, spuse Richard Kwang, reducînd cifra la jumătate.

— Omul nostru spune că e vorba de 32, şi alţi 82 la Sha Tin. Dar la Mong Kok ?

— Vreo cîţiva.

— Omul meu spune că 48, iar alţi o sută au rămas pe dinafară la închiderea băncii. Ce se aude cu Tsim Sha Tsui ?

— Domnule Haply, încă n-am primit cifrele, îi spuse binevoitor Richard Kwang, chinuit de nelinişte, enervat pînă la ură de tirul întrebărilor.

. Toate ediţiile de seară sînt pline numai cu isteria de la filialele băncii *Ho-Pak*. Unii chiar cuvîntul ăsta îl folosesc.

— Oh ko...

— Mda. Eu aş zice să vă pregătiţi pentru o zi foarte fierbinte mîine, domnule Kwang, şi aş mai zice că adversarii dumneavoastră s-au organizat foarte bine. Totul se potriveşte prea bine pentru ca să fie doar o simplă coincidenţă.

— Vă mărturisesc că apreciez foarte mult interesul dumneavoastră, după care Richard Kwang adăugă delicat : Aş putea face ceva pentru dumneavoastră...

Din nou auzi rîsul acela enervant.

— Şi-au retras conturile vreunul dintre marii depozitari de la firma dumneavoastră ?

Richard Kwang şovăi o clipă, apoi îl auzi pe Haply cum profită de răgaz :

— Bineînţeles că am auzit despre Wu Patru Degete. Vreau să spun dacă şi-a retras depozitul careva de la marile *hong* britanice.

— Nu, domnule Haply, deocamdată nu.

— Se zvoneşte din ce în ce mai tare că *Firmele Hong Kong* şi *Lan Tao* au de gînd să-şi schimeb bancherii.

Richard Kwang simţi un cui în Punguţa sa Secretă.

— Domnule Haply, să sperăm că nu e adevărat. Dar cine-s tai-panii care conduc acţiunea asta şi care bancă sau bănci ? *Victoria* sau *Blacs* ?

— S-ar putea să fie din partea chinezească. Îmi pare rău, dar nu-mi pot permite să divulg sursele. Dar aţi face mai bine să vă pregătiţi cum trebuie... Sigur ca noaptea că nişte băieţi sus-puşi s-au pornit împotriva dumneavoastră să vă termine.

21

Ora 16.25.

— Tai-pan, cei doi nu împart patul împreună, spuse Claudia Chen.

— Cum ? îşi ridică Dunross absent ochii de pe maldărul de hîrtii pe care le rezolva.

— Nu. Cel puţin nu s-au culcat împreună noaptea trecută.

— Cine ?

— Bartlett şi Cirranoushee.

Dunross se întrerupse din lucru.

— Hm ?

— Da. Camere separate, paturi separate, micul dejun împreună în salon, amîndoi aranjaţi, dichisiţi, în halate modeste, lucru foarte interesant pentru că nici unul dintre ei nu pun nimic pe ei cînd se culcă.

— Nu ?

— Nu. Sau cel puţin aşa au făcut azi-noapte.

Dunross zîmbi, şi Claudia fu bucuroasă că veştile îl binedispuseseră. Prima dată cînd zîmbea cu adevărat pe ziua aceea. De cînd sosise ea la birou la ora opt, el muncea pe brînci ca un apucat, alerga la tot felul de întîlniri de afaceri, venind înapoi grăbit ; cu poliţia, Phillip Chen, guvernatorul, de două ori la bancă, o dată la casa lui de rendez-vous unde s-a întîlnit cu nu ştia cine. Nu avusese nici timp să ia masa de prînz, cel puţin aşa îi spusese valetul, şi doar tai-panul sosise o dată cu zorile. În ziua aceea văzuse cîte îl apasă, apăsare care mai devreme sau mai tîrziu îi cocoşează pe toţi tai-panii şi uneori îi şi doboară. Îl văzuse pe tatăl lui Ian dărîmat de enormele pierderi în nave din timpul războiului, pier-

derea Hong Kongului în fața japonezilor, care fusese o nenorocire, pierderea fiilor și nepoților, nenorociri peste nenorociri ! Și, în cele din urmă, îl strivise cu totul pierderea Chinei continentale. Îl văzuse pe Alastair Struan cum se prăbușise din pricina Suezului, și nu-și mai revenise din catastrofa aceea și cum nenorocirile se adunaseră una peste alta pînă cînd căderea acțiunilor lor, manevrată de Gornt, îl distrusese cu totul. Trebuie să fie o cumplită povară, se gîndi ea. Să ai grija tuturor oamenilor noștri, a *Nobilei Case*, să faci față dușmanilor și tuturor nenorocirilor venite pe neașteptate, fie din partea naturii, fie din partea omului, mereu prezente ; și toate păcatele, urmările pirateriei, diavoleștile intrigi din trecut care abia așteaptă să iasă din nou la suprafață din cutia Pandorei noastre, așa cum se și întîmplă din cînd în cînd. Păcat că tai-panii nu sînt chinezi, se gîndi ea. Pentru că atunci toate păcatele trecutului ar fi doar niște funigei.

— Și ce te face să fii atît de sigură de asta, Claudia ?

— Nici unul dintre ei n-are nici un fel de veșminte de dormit, pijamale sau chestii din acelea subțirele, spuse ea zîmbind cu toată fața.

— De unde știi tu ?

— Ei, tai-pan, te rog, nu pot să-mi divulg sursele.

— Și ce altceva ai mai aflat ?

— Ah ! făcu ea și schimbă brusc discuția. Ședința consiliului de la *Nelson Trading* e peste o jumătate de oră. Mi-ai spus că vrei să-ți aduc aminte. Dar înainte de asta îmi acorzi și mie cîteva minute ?

— Sigur. Peste un sfert de oră. Și acum, reluă el cu un ton impunător, pe care i-l cunoștea prea bine, ce altceva ai mai aflat ?

Claudia oftă, apoi își cercetă carnetul de note, plină de importanță :

— Tipa n-a mai fost căsătorită. Ei, o mulțime de pețitori, dar nici unul nu a rezistat prea mult. Dar, după cum spun zvonurile, nici unul dintre ei n-a...

Sprîncenele lui Dunross se ridicară scurt în sus :

— Vrei să spui că e fecioară ?

— Ei, de asta nu sîntem încă chiar așa de siguri... doar că se bucură de faima că nu are obiceiul să stea seara tîrziu, sau peste noapte cu vreun domn. Nu. Singurul bărbat cu care a fost văzută în lume e domnul Bartlett,

și nici cu el întotdeauna. În afară de cazurile cînd este vorba de călătorii de afaceri. Dar el, tai-pan, e cam flușturatic... un *fustangiu*, a fost termenul exact folosit. Și nu cu o singură doamnă, ci...

— Dar de obicei cu cine ?

— Ei, domnul Frumosul Bartlett nu se ține doar cu o anumită fată, tai-pan. Nimic statornic, după cîte mi se spune. În 1956 a divorțat, exact anul în care Cirrannousshee a dumneavoastră a venit la firma lui...

— Nu e Ciranoush a mea, îi replică el.

Și Claudia arboră un zîmbet și mai larg.

— Are douăzeci și șase de ani. E în săgetător.

— Ai pus pe cineva să cotrobăiască prin pașaportul ei... sau să-și arunce ochii pe unde nu trebuie ?

— Nu, mulțumesc cerului, tai-pan, se arătă șocată Claudia. Eu nu mă apuc să spionez oamenii. Doar pun și eu întrebări. Și pe o sută de dolari pariu că ea și domnul Bartlett cîndva au fost în relații de dragoste.

— Păi ăsta nu-i un pariu. Aș fi uimit la culme dacă n-ar fi făcut-o. Se vede cît de colo că el ține la ea... și ea la el. Doar ai văzut cum dansau împreună. Ăsta chiar nu-i pariu deloc.

Crețurile din jurul ochilor i se accentuară.

— Atunci ce avantaj îmi oferi mie în pariu dacă eu susțin că n-au fost niciodată amanți ?

— Cum ? Ia spune ce mai știi ! întrebă el bănuitor.

— Care-s șansele la pariu, tai-pan ?

O privi lung apoi spuse

— O mie la... nu, îți ofer zece la unu.

— S-a făcut. Uite o sută. Mulțumesc, tai-pan. Acum să ne întoarcem la *Nelson*...

— De unde obții tu toate informațiile astea, ei ?

Ea scoase un telex dintre hîrtiile pe care le luase, iar restul le puse în tava pentru documente pe care urma să le prezinte chiar lui.

— Ai trimis un telex oamenilor noștri de la New York cu o seară în urmă ca să obțină relații despre ea și să verifice din nou dosarul lui Bartlett. Și uite răspunsul, a venit.

Luă telexul, îl parcurse, citea foarte repede, avînd o memorie aproape fotografică. Oferea aceleași informații pe care i le spusese și Claudia, informațiile pur și simplu fără interpretările ei savante, și, în plus, menționa că

K. C. Tcholok nu are cazier la poliție, doar un cont de 46.111 dolari SUA la *Banca San Fernando Savings and Loan* și *8.700* dolari pe contul de cecuri la *Banca Los Angeles and California*.

— E înspăimîntător cît de ușor e să afli în Statele Unite ce cont are cineva în bancă, nu-i așa Claudia ?

— Înfiorător. Eu n-aș apela la una din băncile astea.

— Doar să împrumuți, zîmbi el. Claudia, data viitoare dă-mi telexurile pur și simplu, e mai ieftin.

— Da, tai-pan. Dar felul cum relatez eu unele lucruri nu ți se pare mult mai incitant ?

— Mda, dar de unde ai scos tu chestia cu dormitul în pielea goală ? Asta ai scornit-o tu.

— Ba chiar că nu. E din sursele mele de informații de aici. A treia îngrijitoare de la closet... și Claudia se opri scurt, dar prea tîrziu fiindcă intrase în capcană.

— Deci așa ! Ai un spion în *A and V !* A treia îngrijitoare. Care ? Care, Claudia ?

Ca să-i cinstească obrazul, ea se prefăcu enervată de gafă.

— Ayeeyah ! Un spion de clasă nu trebuie să trădeze nimic, așa-i ? și-i zîmbi blînd. Uite lista cu cei care te-au căutat. I-am amînat pe toți cît am putut pînă mîine... și te sun eu la timp ca să ajungi la ședință.

El încuviință din cap, dar ea băgă de seamă că zîmbetul îi dispăruse și se cufundase din nou în gînduri. Ea ieși, dar el nu mai auzi ușa închizîndu-se în urma ei. Se gîndea la spionii de mare clasă și la AMG, la întîlnirea lui cu Brian Kwok și Roger Crosse, din dimineața aceea, la ora zece, și la cea care va urma, la ora șase după-amiaza. Dimineață discuția fusese scurtă, tăioasă și pe un ton ridicat.

— Mai întîi, spune-mi dacă mai știți ceva despre AMG ? întrebase el.

Roger Crosse îi răspunse imediat

— A fost, se pare, totuși un accident. Nici un fel de semne care să dea de bănuit pe corp. Nimeni nu a fost văzut prin apropiere, nici urme de mașini, urme de impact, nici urme de frîne... în afară de cele ale motocicletei. Ei, și acum rapoartele, Ian... Apropo, acum știm că numai la tine există singurele copii.

— Iartă-mă, dar nu pot să fac ce mi-ai zis.

— De ce ? și în vocea polițistului se simți enervarea, mînia.

— Nu recunosc în nici un fel că acestea există, dar...

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, Ian, nu fi caraghios. Bineînțeles că aceste copii există. Chiar ne iei drept niște proști amărîți ? Dacă n-ar fi existat, ne-ai fi spus încă de aseară, și cu asta s-ar fi rezolvat totul. Te sfătuiesc foarte prietenește să ne îngădui să le vedem și noi.

— Iar eu te sfătuiesc tot prietenește să încerci să-ți ții firea ceva mai bine !

— Dacă-ți închipui, Ian, că mi-am pierdut stăpînirea de sine, atunci să știi că nu mă cunoști prea mult. Îți cer în mod oficial să-mi pui la dispoziție acele documente. Dacă refuzi, atunci am să invoc drepturile pe care le am în virtutea legii Secretului de Stat, la ora șase azi-după-amiază, și fie că ești, fie că nu ești tai-pan, al *Nobilei Case*, prieten sau nu, la șase și un sfert vei fi arestat. Te voi ține fără nici o posibilitate de a comunica cu cineva, și noi vom răscoli prin toate hîrtiile tale, seifurile, cutiile de depozit din bancă, pînă cînd le vom găsi. Ei, te rog frumos, scoate documentele alea !

Dunross își aminti și acum chipul glacial, ochii tăioși care-l priveau țintă, în vreme ce adevăratul său prieten Brian Kwok îi urmărea șocat.

— Nu.

— Crosse oftase din adînc. Amenințarea din tonul său îl făcuse să se cutremure.

— Pentru ultima dată te întreb de ce ?

— Pentru că de ajung pe mîinile cui nu trebuie, ar putea fi foarte dăunătoare pentru guvernul majestății...

— Ah, Doamne Dumnezeule. Dar eu sînt șeful serviciului special de informații !

— Știu prea bine !

— Atunci te rog frumos, fă ce ți-am cerut.

— Îmi pare rău. Cea mai mare parte a nopții m-am tot gîndit cum să fac ca, în deplină siguranță...

Roger Crosse se ridicase în picioare.

— La ora șase mă întorc după documente. Ian, să nu cumva să le arzi. Eu aflu imediat dacă încerci una ca asta și vei fi împiedicat s-o faci, imediat. La ora șase.

În noaptea de dinainte, în vreme ce toată lumea dormea, Dunross se dusese în biroul său și citise din nou ra-

poartele. Citindu-le acum cînd știa de moartea lui AMG, sau chiar de posibila lui ucidere, de amestecul celor de la MI-5 și -6, probabil a KGB-ului, ca și de neliniștea exagerată a lui Crosse, cînd știa că poate unele dintre cele cuprinse în rapoarte nu erau cunoscute de Serviciul Secret de Informații, dimpreună cu faptul că s-ar fi putut ca să se dovedească adevărate multe dintre afirmațiile din acele documente, pe care el le ignorase înainte, socotindu-le exagerate, toate la un loc ofereau acestor rapoarte o valoare mult mai mare. Unele aspecte îl făcură să intre în panică. Era prea riscant să le înmîneze altcuiva. Să le păstreze acum se vădea imposibil ! Și, în liniștea acelei nopți, Dunross se gîndise să le distrugă. În cele din urmă, se gîndise că era de datoria lui să nu facă una ca asta. Un moment se gîndi să le lase pur și simplu pe birou, cu ușa dublă larg deschisă spre întunericul de pe terasă, și să se ducă să se culce. Dacă Crosse era atît de interesat și de îngrijorat de soarta hîrtiilor, atunci el și oamenii lui precis că-l supravegheau acum. Să le închidă din nou la loc în seif nu mai era atît de sigur, pentru că, cel puțin o dată, cineva încercase seiful, și va încerca din nou. Și nici un seif nu rezistă unui atac din partea unor profesioniști care lucrează împreună.

Și stînd în întuneric, cu picioarele suite pe birou confortabil, simți emoția, căldura aceea minunată, amețitoare și parșivă a primejdiei care pîndea din jur, primejdie fizică de-acum. Prezența dușmanilor în apropiere, emoția de a sta pe muchie de cuțit, între viață și vidul absolut. Singurul lucru care-i strica această bucurie era conștiința că *Firma Struan* fusese trădată de cineva din interiorul ei, și-l muncea aceeași întrebare spionul Sevrin e același cu persoana care le-a vîndut secretele firmei lui Bartlett ? Unul dintre cei șapte ? Alastair, Phillip, Andrew, Jacques, Linbar, David MacStruan din Toronto, sau tatăl său. Era de necrezut că ar fi putut-o face vreunul din ei.

Îi cercetă în mintea lui pe toți. Ca la un examen clinic, fără patimi. Toți ar fi avut prilejul s-o facă, toți din același motiv : gelozia și ura, în diferite proporții. Dar nici unul dintre ei n-ar fi trădat și n-ar fi vîndut secretele *Nobilei Case* unui străin. Nici unul dintre ei. Și, cu toate astea, unul dintre ei a făcut-o. Care ? Orele treceau una după alta. Care ? Sevrin ? Ce să facă cu rapoartele ? AMG

fusese omorît ? Cît era adevărat din conţinutul acelor rapoarte ? Care ? Aerul nopţii se mai răcorise acum şi terasa îl îmbie să iasă. Rămase uitîndu-se la stele. Briza şi noaptea îl învăluiră în chip plăcut. Totdeauna îi plăcuse noaptea. Să zbori noaptea pe deasupra norilor de unul singur, cu mult mai plăcut decît ziua, cu stelele atît de aproape, cu ochii atenţi să prinzi bombardierele sau avioanele de vînătoare ale inamicului, cu degetul pregătit pe trăgaci... ce simplă era viaţa atunci, să ucizi sau să fii ucis !

Rămase acolo o vreme, apoi, înviorat, se întoarse în birou şi închise documentele, după care se aşeză în fotoliul cel mare cu faţa spre uşa terasei, la pîndă, chinuindu-se să găsească o ieşire, alegînd o cale. Apoi, satisfăcut, moţăi vreo oră şi se trezi ca de obicei înainte de răsăritul soarelui. Camera de toaletă era imediat lîngă birou, în faţa dormitorului cel mare. Se îmbrăcă fără să aleagă prea mult şi ieşi din casă în linişte. Pe drum nu se vedea nimeni. Îşi depăşi propriul record cu şaisprezece secunde. La vilă făcu o baie, se bărbieri şi se schimbă, luîndu-şi un costum tropical, apoi coborî în biroul lui de la etajul de dedesubt. În ziua aceea era foarte multă umezeală în aer, cerul arăta foarte ciudat. Se anunţă furtună tropicală, îi trecu lui prin minte. Poate că de data asta avem noroc şi nu trece doar pe lîngă noi, cum s-a întîmplat cu celelalte, şi va aduce şi nişte ploaie. Se întoarse de la fereastră şi se concentră la treburile *Nobilei Case*. Pe birou se adunaseră teancuri de telexuri care trebuiau rezolvate, cu tot felul de negocieri, afaceri, probleme şi şanse de a anlama altele, pretutindeni prin colonie şi chiar în lumea din jurul ei. Din toate direcţiile rozei vînturilor. În nord, pînă la Yukon, unde *Firma Struan* avea o întreprindere de prospecţiuni petrolifere cu o firmă canadiană, uriaşul concern *McLean-Woodley*, care se ocupa de exploatări forestiere şi minerit. Apoi din Singapore şi Malaya, iar în sud — pînă în Tasmania de unde transporta spre Japonia fructe şi minerale, spre vest — Marea Britanie, spre est — New York, pînă acolo ajungeau tentaculele noii firme internaţionale *Noble House* pe care o visa Dunross şi care începuseră să se întindă, pe moment destul de fragile, dar ademenitoare, cu toate că nu aveau deocamdată vitalitatea necesară pentru a se dezvolta,

lucru pe care-l cunoştea. Nu contează, curînd vor fi destul de puternice pentru asta. Contractul cu *Par-Con* o să facă păienjenişul nostru tare ca oţelul, şi Hong Kongul va fi buricul lumii, iar noi nucleul acestui centru. Mulţumesc lui Dumnezeu că există telefoane şi telexuri.

— Cu domnul Bartlett vă rog.

— Hello !

— Ian Dunross, bună dimineaţa, iartă-mă că te deranjez atît de devreme, dar putem să amînăm întîlnirea noastră pînă la 6.30 ?

— Da. E vreo problemă ?

— Nu. Treburi obişnuite. Şi sînt o mulţime pe care trebuie să le revăd.

— Vreo veste despre John Chen ?

— Încă nu, îmi pare rău. Dar te anunţ de am ceva. Salutări din partea mea lui Casey.

— În regulă. Dar ştiu că a fost o petrecere pe cinste aseară. Fiica ta e fermecătoare.

— Mulţumesc. Sosesc la hotel la 6.30. Bineînţeles e invitată şi Casey. Ne vedem atunci. La revedere.

Ah, Casey, se gîndi el. Casey şi Bartlett. Casey şi Gornt. Gornt şi Wu Patru Degete. Dimineaţă, devreme, fusese informat de Wu Patru Degete despre întîlnirea cu Gornt. Şi un fior plăcut îl traversă auzind că inamicul său mai mai să-şi piardă viaţa. Drumul Gorganului nu e cel mai nimerit loc din lume ca să rămîi fără frîne, se gîndi el. Păcat că bestia asta n-a murit. L-ar fi scutit de o sumă mare de necazuri. Apoi şi-l scoase pe Gornt din minte şi se reîntoarse la Wu Patru Degete. Mai folosindu-se de engleza de baltă a chinezului şi de cît dialect *haklo* ştia el, cei doi se înţelegeau pînă la urmă. Wu îi relatase tot ce putuse el pricepe. Comentariile lui Gornt despre banca *Ho-Pak* şi sfaturile lui date lui Wu de a-şi retrage banii fuseseră o mare surpriză pentru el. Şi motiv de îngrijorare. Ca şi articolul lui Haply. Oare ticălosul acela de Gornt ştie ceva de care eu nu am habar ? Fusese şi la bancă.

— Paul, ce se petrece aici ?

— Cu cine ?

— Cu *Ho-Pak*.

— Ah, asaltul creditorilor ? Foarte rău pentru imaginea băncii noastre, aş putea zice. Bietul Richard. Sîntem destul de siguri că dispune de toate rezervele de care are nevoie pentru a ieşi din furtuna asta, dar nu ştim în ce

măsură e înglodat în împrejurimi. Bineînțeles că l-am sunat imediat ce am citit articolul ridicol al lui Haply. Ian, trebuie să-ți spun că l-am sunat și pe Christian Toxe și i-am spus, fără nici un echivoc, că ar mai trebui să-și țină reporterii în frîu, și că trebuie să înceteze campania asta cu desăvîrșire, ca să nu aibă necazuri.

— Mi s-a spus că a fost coadă și la filiala din Tsim Sha Tsui.

— Da ? N-am auzit deocamdată. Dar am să verific. Dar chiar și așa, băncile *Prosperity Ching* și *Lo Fat* o să-l sprijine. Doamne, doar a făcut din *Ho-Pak* una dintre instituțiile cele mai importante în domeniul bancar. Și dacă dă faliment, numai Dumnezeu știe ce se mai poate întîmpla. Chiar și noi avem retrageri importante de bani la filiala noastră din Aberdeen. Ian, nu, să sperăm că totul se va risipi ca ceața. Și, fiindcă veni vorba de asta, Ian, crezi că o să plouă ? Azi e o vreme ciudată, nu ți se pare ? La radio se spune că s-ar putea să avem furtună. Dar crezi că o să și plouă ?

— Habar n-am, dar să sperăm că da. Dar nu duminică !

— Dumnezeule, ai dreptate. Dacă nu se pot ține cursele din cauza ploii o să fie groaznic. Nu se poate una ca asta. Ei, fiindcă veni vorba, aseară a fost o petrecere minunată, Ian. Mi-a plăcut să-i întîlnesc pe Bartlett și pe fata aia a lui. Și cum merg negocierile tale cu Bartlett ?

— A-ntîia. Ascultă, Paul...

Dunross zîmbi de unul singur, amintindu-și cum coborîse glasul, deși știa că biroul lui Havergill... Era lucru cunoscut că acest birou, de unde se vedea tot districtul central, era căptușit cu cărți de jur împrejur și foarte bine protejat împotriva... zgomotelor.

— Am încheiat afacerea. Inițial pentru doi ani. În termen de șapte zile semnăm hîrtiile. În fiecare an ei avansează cîte 20 de milioane de dolari bani gheață, pentru următorii mai negociem.

— Felicitări, scumpul meu prieten. Din suflet felicitări. Și cîți bani la început ?

— Șapte.

— E chiar minunat. Cu asta acoperi toate aranjamentele foarte frumos. Și e o mare bucurie să nu mai atîrne spectrul *Firmei Toda* în balanța de plăți, și cu încă un milion la *Orlin*, ei bine, poate că o să mai dea și ei un răgaz,

așa că, în cele din urmă, poți să nici nu-ți mai amintești de toți acești ani grei și să te gîndești numai la viitorul profitabil care te așteaptă.

— Da.

— Ai închiriat navele cuiva ?

— Nu încă. Dar o să avem navlositori la vreme pentru ca să acoperim împrumuturile.

— Am văzut că acțiunile tale au săltat cu două puncte.

— Sînt în urcare de-acum. O să se dubleze în următoarele treizeci de zile.

— O ! Ce te face să crezi ?

— Explozia financiară !

— Cum ?

— Toate semnele arată asta, Paul. A crescut încrederea oamenilor în viitorul lor. Și înțelegerea noastră cu *Par-Con* o să fie în fruntea acestui boom. Și e de multă vreme așteptat.

— Ar fi minunat. Cînd o să faci public aranjamentul cu *Par-Con* ?

— Vineri, după ce se închide bursa.

— Excelent. Parcă mi-ai fi citit gîndurile. Iar luni toată lumea o să se arunce să participe la marșul triumfal.

— Dar pînă atunci, să rămînă numai în familie.

— Bineînțeles. Ei, ai auzit că Quillan mai mai să-și rupă gîtul azi-noapte ? Imediat după ce a plecat de la petrecerea ta. Nu l-au mai ținut frînele la vale pe Drumul Gorganului.

— Da, am auzit. Ar fi trebuit să-și rupă gîtul... și cu asta acțiunile celei de-a doua mari companii s-ar fi înălțat la ceruri de bucurie.

— Ei. Ian, haide. Vorbești de boom ? Chiar crezi că așa o să fie ?

— Destul de sigur ca să fii tentat să cumperi din gros. Ce zici de un credit de un milion ca să cumperi acțiuni *Struan* ?

— Personal... sau pentru *Nobila Casă* ?

— Personal.

— Și ținem noi piept bursei ?

— Bineînțeles.

— Și dacă la bursă coboară ?

— N-o să coboare.

— Ian, să zicem că le împușcăm, ei ?

— Ce propunere vrei să faci ?

— Ei, dacă tot rămîne totul în familie, de ce să nu ne înţelegem că, dacă acţiunile coboară cu două puncte sub nivelul bursei azi la închidere, să vindem şi să compensăm contul vostru de pierderi ?

— Cu trei puncte atunci. Acţiunile *Struan* se vor dubla.

— Mda. Dar să zicem numai cu două puncte pînă semnezi contractul cu *Par-Con*. *Nobila Casă* e şi aşa grevată greu de creditele luate şi scadente. Să zicem doar două puncte, da ?

— În regulă.

La două puncte, sînt în siguranţă, se gîndi Dunross din nou, făcîndu-şi curaj. Eu aşa cred. Înainte de a pleca de la bancă, trecu şi pe la biroul lui Johnjohn, al doilea director adjunct, şi moştenitorul prezumtiv al lui Havergill, un tip îndesat, blînd, cu o vitalitate de colibri. Şi acesta din urmă fu încîntat de vizită. Numai că el recomandase mai multă prudenţă în ce priveşte un eventual boom şi, spre deosebire de Havergill, era foarte îngrijorat de asaltul asupra băncii *Ho-Pak*.

— Ian, nu-mi miroase deloc bine ce se întîmplă. Cam pute.

— Mda. Ce zici de articolul lui Haply ?

— Ei, numai prostii de la un capăt la altul. Nu mai gustăm noi şmecherii de genul ăsta. Să fie cei de la *Blacs* ? E nebunie. De ce-am pofti noi să eliminăm o serioasă bancă chinezească, chiar dacă am putea s-o facem ? Vinovatul s-ar putea să fie banca *Ching*. Poate. Ar putea fi mîna bătrînului Smiler Ching, el şi Richard au fost adversari ani de-a rîndul. S-ar putea să fie la mijloc un complot pus la cale de jumătate de duzină de bănci, inclusiv a lui Ching. Cum bine s-ar putea ca creditorii lui Richard să fie speriaţi rău de tot. De vreo trei luni încoace am auzit tot felul de zvonuri. S-au băgat adînc de tot în afaceri, cu vreo duzină de firme dubioase de construcţii imobiliare. Oricum, dacă banca se duce la fund, ne afectează pe toţi. Ian, fii prudent, al dracului de prudent.

— Bruce, am să mă bucur cînd am să te văd în biroul de sus.

— Nu-l subestima pe Paul, e foarte isteţ, a făcut multe, grozav de multe pentru Hong Kong şi pentru bancă. Dar acum, în Asia, Ian, vom avea nişte vremuri

grele de tot. Eu cred că bine faci și e înțelept că încerci să te mai diversifici și spre America de Sud... o piață uriașă, încă neîncercată de noi. Te-ai gîndit și la Africa de Sud ?

— Ce-i cu ea ?

— Uite, hai să luăm masa împreună săptămîna viitoare. Să zicem marți. Am niște idei care s-ar putea să-ți prindă bine.

— Da ? Care ?

— Ei bătrîne. Lasă să mai aștepte nerăbdarea ta. Ai auzit de Gornt ?

— Da.

— Nu se prea întîmplă una ca asta la un Rolls.

— Nu.

— Și e foarte convins că-ți poate sufla *Par-Con* de sub nas.

— N-o să-i meargă.

— L-ai văzut azi pe Phillip ?

— Pe Phillip Chen ? Nu. De ce ?

— Nu, nimic.

— De ce ?

— M-am întîlnit nas în nas cu el la hipodrom. Părea... ei, arăta groaznic, distrus. Nenorocirea cu John... răpirea lui John îl lovește foarte greu.

— Pe tine nu te-ar lovi dac-ai fi în locul lui ?

— Da. Bineînțeles. Dar n-am crezut că între el și fiul lui numărul unu sînt niște relații atît de strînse.

Și Dunross se gîndi la Adryon și Glenna, la fiul său Duncan, care avea de-acum cincisprezece ani și plecase în vacanță la ferma de oi a unui prieten al său din Australia. Ce m-aș face eu dacă vreunul dintre ei ar fi răpit ? Ce m-aș face dacă mi-ar sosi prin poștă urechea retezată a vreunuia dintre ei ? Aș înnebuni! Aș înnebuni de ură ! N-aș mai ține seama de nimic și i-aș urmări pe răpitori și apoi răzbunarea mea va fi de natură să nu o uite nimeni o sută de ani. Aș... Se auzi ciocănind la ușă.

— Da ? Ei, hello, Kathy, spuse el fericit întotdeauna să-și vadă sora mai mică.

— Dragă Ian, iartă-mă că te-am întrerupt de la treburile tale, spuse Kathy Gavallan dintr-o suflare în vreme ce se apropia de el, dar Claudia mi-a spus că ai cîteva minute libere înainte de următoarea întîlnire. Te deranjez ?

— Bineînţeles că nu, spuse el şi dădu deoparte minuta la care lucra.

— Mulţumesc, spuse ea, închise uşa în urma ei şi se aşeză pe scaunul cu spătar înalt de lîngă fereastră, iar el îşi îndreptă spinarea să-şi mai aline durerea de spate, şi-i zîmbi încurajator.

— Ei, ştii că-mi place pălăria ta ! o pălărie de pai deschisă la culoare cu o bandă galbenă care se potrivea cu rochia de mătase răcoroasă. Ce s-a întîmplat ?

— Ian, am scleroze multiple.

Se uită la ea năucit.

— Ce ai ?

— Cel puţin aşa spun analizele. Mi-a confirmat doctorul încă de ieri, dar ieri nu puteam să-ţi spun... Azi a verificat analizele cu un alt mare specialist şi se pare că nu e vorba de nici o greşeală ! îi relată ea cu voce calmă, pe chipul ei se citea aceeaşi linişte, şi cum stătea dreaptă pe scaunul acela înalt, părea mai frumoasă ca oricînd. Trebuia să spun şi eu cuiva. Iartă-mă că te-am luat cam pe nepregătite. Dar am socotit că poate mă ajuţi să-mi pun şi eu gîndurile în ordine şi să văd ce-i de făcut, nu acum, cînd o să ai timp, poate în weekend... ea îi văzu expresia şi rîse nervos. Nu e chiar o nenorocire atît de mare. Aşa cred.

Dunross se rezemă de spătarul scaunului de piele şi se sili să-şi oblige mintea şocată să gîndească din nou.

— Multiple... cam pe muchie, nu-i aşa ?

— Da. Cam aşa e. Se pare că e ceva care atacă sistemul nervos şi pentru care nu au încă remedii. Nu ştiu nici specialiştii ce e boala asta de fapt, nici de unde şi cum te... te căpătuieşti cu ea.

— Ei, du-te şi la alţi specialişti. Nu, mai bine chiar, du-te în Anglia cu Penn. Trebuie să fie acolo nişte specialişti, acolo sau în Europa. Trebuie să existe un remediu, Kathy, trebuie să fie !

— Dragul meu, nu e. Dar ideea cu Anglia e bună. Sînt... Doctorul Tooley spunea că ar fi dorit să mă duc să mă vadă şi un specialist de pe Harley Street, şi să urmez tratamentul lui. Deocamdată boala nu e foarte avansată şi nu trebuie să mă îngrijorez prea tare, dacă mă îngrijesc.

— Adică ?

— Adică să am grijă de mine, să iau medicamentele, să dorm după-amiaza, ca să nu obosesc, şi am să pot să am grijă mai departe de Andrew, de casă şi de copii, să joc chiar şi un tenis, din cînd în cînd şi golf, dar numai cîte o singură repriză, dimineaţa. Ştii, doctorii pot opri evoluţia bolii, dar nu pot remedia distrugerile existente. Mi-a spus că dacă nu am grijă de mine şi nu mă odihnesc cît trebuie, mai ales pe odihnă a insistat, atunci boala îşi începe din nou evoluţia, şi, din clipa aceea, porneşti la vale de tot. Da. Şi nici nu te mai refaci vreodată. Ai priceput, dragule ?

El se uită lung la ea, chinuindu-se să nu i se vadă disperarea. Simţea cum inima i se zbate în piept, prin minte îi trecură o mulţime de planuri, şi se gîndi, brusc : Dumnezeule, sărmana Kathy !

— Da, bine, mulţumesc lui Dumnezeu că poţi să te odihneşti cît e nevoie, spuse el, străduindu-se ca vocea să-i rămînă la fel de liniştită ca şi a ei. Te deranjează dacă vorbesc şi eu cu Tooley ?

— Cred că ar fi bine. Nu e nici un motiv de alarmă, Ian. Mi-a spus că totul se poate aranja dacă mă îngrijesc, iar eu l-am asigurat că voi fi atît de cuminte încît n-o să mai fie nevoie să fie îngrijorat în privinţa asta.

Şi Kathy rămase surprinsă cît de calm vorbea şi că mîinile, degetele i se odihneau atît de liniştite în poală, fără să trădeze nimic din groaza pe care o trăia în adîncul sufletului. Parcă şi simţea microbii, viruşii, gîngăniile acelea ale bolii înfigîndu-se în sistemul ei nervos, hrănindu-se cu nervii ei, înghiţindu-i puţin cîte puţin, secundă de secundă, ceas de ceas, pînă cînd va realiza cum îi amorţesc şi mai tare degetele de la mîini şi la picioare, apoi se urcă spre glezne şi încheieturi, şi apoi pe mîini şi apoi şi apoi... Doamne Dumnezeule sfinte Hristoase ! Îşi scoase o batistă micuţă din poşetă şi se tamponă cu ea pe nas şi pe frunte.

— E foarte umed pe ziua de azi, nu-i aşa ?

— Da, Kathy. Dar cum de a survenit atît de neaşteptat ?

— Dar nu e aşa deloc, dragule. Medicii n-au putut diagnostica nimic pînă acum, asta-i tot. De aceea am şi făcut analizele acelea.

La început nu simţise decît uşoare ameţeli şi dureri de cap, cu vreo şase luni înainte. Mai ales cînd juca golf.

Se concentra aplecată asupra mingii, căutînd să se echilibreze, cînd deodată ochii i se încețoșau, nu mai era în stare să vadă limpede, mingea se desfăcea în două, se transforma în două, în trei mingi, din nou în două, și nu se mai oprea din mișcare. Andrew făcuse glume pe socoteala ei și-i spusese să se ducă la un oftalmolog, dar nu era din pricina ochelarilor, aspirina nu o ajuta deloc, nici măcar pilulele mult mai tari. Pînă cînd Tooley, medicul lor de familie, o trimisese la spitalul *Matilda* de pe Colină ca să facă analize, mereu alte analize, radiografii cerebrale, pentru cazul că era vorba de vreo tumoră, dar n-au găsit nimic, cum de altfel nici celelalte analize n-au fost revelatoare. Numai cumplita puncție pe coloană a relevat ceva. Apoi alte teste au confirmat. Ieri. O, Doamne Dumnezeule, abia ieri să fi fost cînd am aflat că sînt condamnată la scaunul cu rotile, ca în cele din urmă să devin o arătare neajutorată ?

— Lui Andrew i-ai spus ?

— Nu, dragule, îi răspunse ea, retrăgîndu-se din nou de pe marginea prăpastiei în care privea. Nu i-am spus. N-am fost în stare. Deocamdată. Știi cît de prăpăstios e. Dar îi spun în seara asta. Nu-i puteam spune înainte de a-ți spune ție întîi. Totdeauna ție îți spuneam întîi cînd pățeam ceva, nu-i așa ? Și Lechie și Scotty și eu. Tu știai întotdeauna primul !

Și ea își aduse aminte de vremea cînd erau cu toții mici, de vremurile acelea minunate din Hong Kong și la Ayr at Castle Avisyard, din acea bătrînă și fantastică și plină de cotloane construcție de pe coama dealului, plină de vrejurile de vuietoare, de unde se vedea marea... de sărbătorile de paști și crăciun, de lungile vacanțe de vară, numai ea și cu Ian... și Lechie, cel mai în vîrstă dintre ei, Scott, de fratele ei geamăn... zile fericite cînd tata nu era acolo, toți fiind înspăimîntați de prezența tatălui lor, toți, în afară de Ian care era purtătorul lor de cuvînt întotdeauna, protectorul lor, cel care o încasa pentru toți... în seara asta nu mai ai dreptul la cină și scrii de cinci sute de ori *n-am să mai răspund niciodată*, un copil trebuie văzut, dar nu auzit... Ian era cel care mînca bătaie pentru toți, dar nu se plîngea niciodată. Ah, sărmanii Lechie și Scotty...

— Ian, spuse ea și brusc îi izvorîră lacrimi din ochi. Îmi pare atît de rău...

Şi simţi cum el o cuprinde cu căldură, se simţi deodată în siguranţă şi tot coşmarul pe care-l trăise pînă atunci se mai îmblînzi. Ştia totuşi că nu avea cum să scape de el pentru totdeauna. Acum nu. De-acum niciodată. Aşa cum nu se vor mai întoarce înapoi fraţii ei, decît poate în somn, aşa cum nu se va mai întoarce scumpul ei Johnny.

— Lasă, Ian, îngăimă ea printre lacrimi. Nu-i nimic. Nu pentru mine plîng, zău. Dar mă gîndeam la Lechie şi Scotty şi la copilăria noastră de la Ayr, cînd eram doar nişte ţînci, şi la Johnny al meu, că întotdeauna am suferit atît pentru ei...

Primul care murise fusese Lechie. Sublocotenent în infanteria uşoară de munte. Dispărut în 1940 în Franţa. Nimic n-au mai găsit din el. Acum era acolo lîngă marginea drumului, acum nu mai rămăsese nimic în locul unde stătuse, doar aerul plin de fum acru de la barajul de artilerie al panzerelor nemţeşti asupra acelui pod de piatră de peste pîrîu, drumul Dunquerkului. De-a lungul întregului război, trăiseră cu speranţa că Lechie era prizonier de război în vreun lagăr mai omeneşte administrat, nu în cele groaznice. Iar după război, după trei luni de căutări, nici un semn, nici un martor, nici cea mai neînsemnată urmă. Abia după aceea familia, şi în cele din urmă şi tatăl lor, au lăsat duhul lui Lechie să-şi găsească odihna în pace.

În 1939 Scott avea şaisprezece ani şi fusese trimis în Canada, pentru mai multă siguranţă, ca să-şi termine acolo şcoala, dar apoi, fiindcă tot era pilot, cînd a împlinit optsprezece ani, în ciuda urletelor de protest ale tatălui său, se înrolase în aviaţia canadiană, dorind să răzbune cumplit moartea lui Lechie. Devenise imediat ofiţer combatant, înrolat într-o unitate de bombardament şi se pregătise numai bine ca să participe la debarcare. Cu furioasă bucurie bombardase, transformînd numeroase oraşe în scrum, pînă în 14 februarie 1945, acum comandant de escadrilă, decorat cu Meritul Aviatic cu baretă, cînd în drum spre casă, după holocaustul de la Dresda, au fost atacaţi de un Messerschmitt, şi, cu toate că celălalt copilot a izbutit să aterizeze cu avionul avariat în Anglia, Scotty era mort pe scaunul din stînga. Kathy fusese la înmormîntare ca şi Ian de altfel, în uniformă acum şi el, venit în permisie de la Chungking, unde era ataşat pe lîngă forţele aeriene ale lui Ciang Kai şi, după ce fusese

şi el doborît cu avionul. Şi atunci plînsese pe umărul lui Ian, şi plînsese pentru Lechie, plînsese pentru Scotty şi plînsese pentru Johnny. Era văduvă. Locotenentul de aviaţie John Selkirk, decorat cu Medalia Meritul Aviatic, alt zeu al războiului, invincibil, de neîmblînzit, fusese şters de pe faţa cerului, venind vijelios, ca o torţă, spre pămînt, rămăşiţele arzînd complet în cădere. Johnny nu avusese nici el parte de funeralii. Nu mai rămăsese nimic de înmormîntat. Ca şi în cazul lui Lechie. Au primit doar o telegramă. Cîte una de fiecare. Ah, Johnny, Johnny, dragul, dragul meu...

— Dragul meu Ian, atîta pierdere amarnică, toţi pierduţi. Şi pentru ce ?

— Nu ştiu nici eu, micuţă Kathy, îi răspunse el ţinînd-o încă în braţe. Nu ştiu nici eu. Cum nu ştiu de ce eu am scăpat şi ei nu.

— Ah, sînt atît de fericită că tu n-ai păţit nimic ! şi-l strînse uşor în braţe, revenindu-şi, lăsă deopatre propria ei suferinţă, gîndindu-se la a celorlalţi, îşi şterse lacrimile, scoase o oglinjoară şi se privi. Dumnezeule, răvăşită mai sînt ! Iartă-mă.

Sala de toaletă personală a lui Dunross era mascată de o bibliotecă, dispăru înăuntru şi se fardă din nou. Cînd se întoarse, îl găsi privind pe fereastră.

— Deocamdată Andrew a plecat de la birou, dar îndată ce se întoarce am să-i spun eu, o încredinţă el.

— Nu, dragule, asta-i treaba mea. Eu trebuie să-i spun. Trebuie. Aşa e cinstit, îi zîmbi şi-l atinse uşor cu mîna. Ian, te iubesc !

— Şi eu, Kathy.

22

Ora 16.55.

Cutia de carton pe care Vîrcolacii i-o trimiseseră lui Phillip Chen odihnea acum pe biroul lui Crosse. Lîngă cutie se afla scrisoarea de răscumpărare, cheile, carnetul de conducere, stiloul victimei, ba chiar şi ziarele rupte,

folosite la împachetat. Tot acolo era şi punga aceea mică de plastic şi cîrpa pătată de sînge. Nu lipsea decît conţinutul. Totul fusese marcat cu cîte o etichetă. Roger Crosse era singur în încăpere şi se uita fascinat la obiectele acelea. Luă o bucată dintr-un ziar, toate fuseseră netezite bine, cele mai multe aveau agăţată şi cîte o etichetă cu data apariţiei şi numele ziarului chinezesc din care fuseseră rupte. Întoarse bucata aceea, căutînd şi alte indicii nebăgate în seamă înainte, vreo cheie ascunsă, ceva trecut cu vederea. Nu găsi nimic, puse bucata de ziar înapoi, rămase aplecat asupra biroului, rezemat în palme, pierdut în gînduri. Pe birou era şi raportul lui Alan Medford Grant, lîngă butonul interfonului. În încăpere dăinuia o linişte apăsătoare. Cîteva ferestre mici dădeau spre Wanchai şi spre o parte a portului către Promontoriul Glessing. Sună telefonul.

— Da ?

— Domnul Rosemont, de la CIA şi domnul Langan de la FBI, sir.

— În regulă.

Roger Crosse puse receptorul în furcă. Deschise sertarul de sus al biroului şi puse cu grijă raportul AMG înăuntru, peste telexul decodificat şi închise sertarul cu cheia din nou. În sertarul din mijloc se afla un magnetofon de înaltă sensibilitate. Îl verifică dacă funcţiona, şi atinse un buton ascuns. Fără să scoată un zgomot, rolele începură să se învîrtă. Interfonul de pe birou avea încastrat în el şi un microfon foarte puternic. Mulţumit, închise sertarul la loc. Un alt buton nevăzut de la biroul lui elibera neauzit resortul care bloca uşa. Îl atinse şi o deschise.

— Hello, poftiţi amîndoi, poftiţi înăuntru, spuse el amabil, închise uşa în urma celor doi americani, dădu mîna cu ei şi, neobservat, blocă din nou uşa. Vă rog să luaţi loc. Ceai ?

— Nu, mulţumesc, spuse cel de la CIA.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

Cei doi aveau fiecare cîte o mapă simplă. Rosemont deschise mapa lui şi scoase din ea un teanc de fotografii zece pe opt, prinse în două grupe.

— Uite, spuse el întinzîndu-i pachetul de fotografii de deasupra.

Erau mai multe fotografii cu Voranski în vreme ce se strecura prin şantierul naval, pe străzile din Kowloon, intrînd şi ieşind din taxiuri, telefonînd, şi mai multe cu chinezii care-l asasinaseră. În una din fotografii erau cei doi chinezi, în vreme ce părăseau cabina telefonică, lăsînd să se zărească, destul de bine, un corp prăbuşit în spatele lor. Numai adînc inoculata disciplină îl împiedică pe Crosse să-şi manifeste uluirea, furia oarbă.

— Mda, bun, foarte bine, murmură el blînd, punînd fotografiile pe masă, alertat foarte tare de pachetul de fotografii pe care le păstrase în mînă. Mda. Şi ?

Rosemond şi Ed Langan se încruntară.

— Şi voi l-aţi urmărit ?

— Bineînţeles, spuse Crosse, minţind cu admirabilă convingere. Dragul meu, aici sîntem la Hong Kong. Dar aş vrea tare mult să ne lăsaţi pe noi să ne vedem de treburile noastre şi să nu vă amestecaţi.

— Roger, noi, ăăă... noi nu vrem să ne amestecăm în treburile voastre, vrem doar să vă sprijinim.

— Dar poate că nu avem nevoie de sprijin ! şi vocea lui deveni tăioasă.

— Da, sigur, spuse Rosemont şi scoase o ţigară din pachet şi şi-o aprinse ; era un bărbat înalt şi zvelt, un păr cărunt tuns scurt, trăsături frumoase, nişte mîini puternice, ca de altfel toată personalitatea lui. Ştim unde s-au adăpostit cei doi ucigaşi. Sau cel puţin aşa credem, adăugă el. Unul dintre oamenii noştri socoate că i-a dibuit.

— Cîţi oameni aţi pus să spioneze nava ?

— Zece. Şi oamenii noştri nu au băgat de seamă să-l urmărească pe individ nici un om de-al vostru. Diversiunea aceea mai mai să ne păcălească şi pe noi.

— Foarte şmecheră, spuse Crosse binedispus, întrebîndu-se de care diversiune era vorba.

— Oamenii noştri nu au apucat să-l caute prin buzunare... ştim doar că a dat două telefoane din cabina aceea...

Rosemont băgă de seamă că Crosse îşi îngustează ochii. Curios, se gîndi el. Crosse habar nu are. Şi dacă nu ştie chestia asta, înseamnă că oamenii lui nu au apucat urma individului. Dar poate că doar minte şi comunistul nostru a fost cu totul liber să facă ce vrea în Hong Kong pînă cînd a fost înjunghiat.

— Am expediat o radiogramă acasă... şi cred că în curînd vom primi şi răspuns. Cine era tipul ?

— Din hîrtiile lui reiese că era vorba de Igor Voranski, marinar clasa întîi, marina comercială sovietică.

— Roger, aveţi dosarul lui ?

— E cu totul curios ca să vă întîlnesc pe amîndoi împreună. Vreau să spun că în filme... ni se spune că FBI-ul şi CIA sînt totdeauna la cuţite.

Ed Langan zîmbi.

— Bineînţeles, la fel cum sînteţi voi cu MI-5 sau la ruşi KB-ul şi GRU, şi alte cincizeci de birouri operative sovietice. Dar uneori sîntem pe aceleaşi cazuri, noi sîntem cu problemele interne ale Statelor Unite, Stan cu cele externe, dar amîndoi am crescut din acelaşi trunchi : problemele de securitate. Credem... ne întrebăm de fapt dacă putem colabora cu toţii. De data asta s-ar putea să fi nimerit pe un caz important, iar noi, eu şi cu Stan... pe noi ne cam depăşeşte.

— Aşa-i, răspunse Rosemont, fără să creadă o iotă.

— În regulă, interveni Crosse, fiindcă avea nevoie de informaţiile lor. Atunci tu întîi.

— În regulă, Roger. De o vreme ne-a ajuns la urechi că se pregăteşte ceva parşiv la Hong Kong... nu ştim ce, dar care are legături cu interesele Statelor Unite cum te văd şi cum mă vezi. Mă gîndesc că rapoartele lui AMG sînt o legătură. Uite, să-l luăm pe Banastasio, e din Mafia. Vînat mare. Narcotice, o groază. Să-l luăm pe Bartlett. Armele. Şi armele...

— Bartlett are vreo legătură cu Banastasio ?

— Nu ştim încă sigur, încă mai cercetăm. Ce ştim sigur e că armele au fost ascunse în avion la Los Angeles, unde îşi are baza avionul. Arme ! Arme, narcotice şi interesele noastre tot mai mari din Vietnam. De unde provin narcoticele ? Din triunghiul de aur ? Vietnam, Laos şi provincia Yunnan din China. Acum ne-am băgat în Vietnam şi...

— Bătrîne, şi cine v-a sfătuit să vă băgaţi prost v-a sfătuit... şi am spus asta de cincizeci de ori.

— Roger, noi nu facem politica, aşa cum n-o faci nici tu. Alta : portavionul nostru nuclear se află aici şi aseară soseşte şi nenorocitul de *Sovieţki Ivanov*. Prea se leagă, poate că sursa lor de informaţii provine de aici.

Apoi Ed vine la tine şi ne trezim cu raportul AMG, o nebunie curată, de la Londra şi culmea mai e şi *Sevrin* a ta ! Reiese că KGB-ul are oameni vîrîţi peste tot în Asia, iar voi v-aţi căpătuit cu o iscoadă într-un post-cheie.

— Treaba încă nu-i dovedită.

— Corect. Dar eu ştiu cîte ceva despre AMG. Pe ăsta nu l-a păcălit nimeni. Dacă spune el că *Sevrin* s-a vîrît aici şi că aveţi un spion vîrît printre voi, atunci aşa-i. Cu siguranţă că şi noi avem agenţi de-ai lor infiltraţi la CIA, cum are şi KGB-ul. Şi sînt sigur că şi Ed are la FNI...

— E îndoielnic, îl întrerupse tăios Ed Langan. Oamenii noştri sînt aleşi pe sprînceană şi pregătiţi hoţeşte. Voi vă adunaţi oameni de pe unde se-ntîmplă.

— Aşa o fi, acceptă Rosemont şi apoi se întoarse la Crosse. Să ne întoarcem la narcotice. Inamicul nostru principal e China roşie şi...

— Stanley, din nou greşeşti. China comunistă nu mai e un mare adversar pentru nimeni. Doar Rusia.

— China-i comunistă. Comuniştii sînt duşmanii noştri. Deşteaptă idee să inunzi Statele Unite cu narcotice şi China roşie... bine, bine, Republica Populară Chineză poate foarte bine să manevreze porţile de intrare.

— Dar n-au făcut-o. Direcţia noastră de narcotice e cea mai bine pregătită din toată Asia... şi nici ei nu au nici un argument care să sprijine teoria asta oficială falsă că chinezii sînt în spatele acestui negoţ. Nici o dovadă. Şi R.P. Chineză e la fel de pornită împotriva traficului de droguri ca şi noi toţi ceilalţi.

— Fie cum vrei tu, îi replică Rosemont. Roger, voi aveţi vreun raport asupra acestui agent ? E de la KGB ?

Crosse îşi aprinse şi el o ţigară.

— Voranski a fost aici şi anul trecut. Atunci a folosit numele fals de Serghei Kudriov, tot marinar clasa întîi. tot de pe aceeaşi navă, nu prea au imaginaţie, nu-i aşa ? Nici unul dintre ceilalţi doi interlocutori nu zîmbi. Numele lui adevărat e maiorul Iuri Bakian, direcţia întîi, KGB, departamentul 6.

Rosemont oftă din greu. Cel de la FBI se uită lung la el.

— Atunci ai dreptate şi totul se leagă.

— Poate, spuse cel înalt şi rămase pe gînduri. Roger, ce ai despre lgăturile stabilite de el anul trecut ?

— S-a jucat de-a turistul şi a stat la Nouă Dragoni, la Kowloon.

— E şi în raportul AMG, numele hotelului e pomenit acolo, spuse Langan.

— Da. Ne ocupăm de el de vreun an şi ceva. Dar n-am găsit nimic. Bakian-Voranski de obicei se comporta ca un simplu turist. L-am ţinut sub supraveghere continuă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. A stat vreo două săptămîni, apoi, exact înainte de plecarea navei, s-a strecurat înapoi la bord.

— Iubite ?

— Nu. Niciuna permanentă. De obicei îşi pierdea vremea pe la *Ringul de Dans Norocul* din Wanchai, cam iubăreţ el de felul lui, cel puţin aparent, dar nu punea întrebări şi nu se întîlnea cu nici o figură mai deosebită.

— A vizitat Sinclair Towers ?

— Nu.

— Păcat, spuse Langan, ar fi fost prea frumos. Acolo are un bîrlog şi Tsu-yan. Şi Tsu-yan îl cunoaşte şi pe Banastasio, John Chen îl cunoaşte la rîndul lui pe Banastasio, şi cu asta ajungem iar la arme, la narcotice, la rapoartele AMG şi la *Sevrin*.

— Mda, mîrîi Rosemont. Aţi pus mîna pe Tsu-yan ?

— Nu. A ajuns cu bine la Taipe, de unde s-a evaporat.

— Crezi că s-a ascuns acolo ?

— Aşa aş crede, spuse Crosse, dar în sinea lui îl socotea pe individ mort, eliminat deja de naţionalişti, de comunişti, de Mafia sau oamenii triadei, şi se întrebă dacă acesta putea fi un agent dublu, ori chiar diavolul suprem al tuturor serviciilor de spionaj, adică un agent triplu.

— O să-l găsiţi voi... sau poate îl găsim noi, dacă nu cumva băieţii din Taiwan.

— Roger, urmărirea lui Voranski v-a condus undeva ? întrebă Langan.

— Nu. Nicăieri, deşi i-am ţinut trena ani de zile. A fost ataşat al Comisiei comerciale sovietice de la Bangkok, a stat o vreme la Hanoi şi Seul, dar fără să aibă vreun fel de activităţi ilegale din cîte ştim. O dată ticălosul ăsta obraznic a vrut să obţină chiar şi un paşaport britanic şi mai mai să-l dobîndească. Din fericire, oamenii noştri verifică toate cererile de acest fel şi au găsit nişte nereguli în povestea lui. Îmi pare rău că a murit, doar ştiţi cît e de greu să-i miroşi pe spioni. O groază de timp

și muncă părăduită degeaba, Crosse se opri și își aprinse încă o țigară. Gradul lui de maior e destul de mare, ceea ce indică o treabă destul de afurisită. S-ar putea să fie unul dintre agenții lor speciali, puși să bată Asia și să se infiltreze adînc și să zacă undeva următorii douăzeci, treizeci de ani.

— Ticăloșii ăia și-au pus planurile la punct cu atîta vreme în urmă încît au început să pută rău de tot ! oftă Rosemont. Și cu cadavrul ce faceți ?

— Am pus pe unul din oamenii mei, care vorbește rusește, să-l cheme pe căpitanul navei... Gregor Suslev. Membru de partid, bineînțeles, dar destul de nevinovat. Din cînd în cînd se întîlnește cu iubita lui care are un apartament în Mong Kok, o barmaniță, căreia îi trimite bani, dar nu prea mulți, și ori de cîte ori vine el pe aici îi ține tovărășie. Individul se duce la curse, a jucat la jocuri de noroc în Macao de cîteva ori, vorbește destul de bine englezește. Și Suslev e sub permanentă supraveghere. Și nu mai vreau ca vreunul dintre înfierbîntații voștri oameni să se joace cu spionii pe care noi îi cunoaștem.

— Deci Suslev e un obișnuit al casei pe aici ?

— Da, navighează prin apele astea de ani de zile, are baza la Vladivostok, fost comandant de submarine. Și aici mai zburdă și el, mai ales marinărește.

— Ce vrei să spui ?

— Mai ales beat. Dar nu beat din cale-afară. Se mai distrează și el cu radicalii noștri britanici, cum ar fi Sam sau Molly Finn.

— Ăia care scriu tot timpul scrisori adresate redacțiilor ?

— Mda. Sînt mai mult o plictiseală decît o amenințare din punctul de vedere al securității. Ei bine, după cum au fost instruiți, omul meu care vorbește rusește i-a spus căpitanului Suslev că ne pare tare rău, dar se pare că unul dintre marinarii lui a avut un atac de inimă într-o cabină telefonică, la terminalul de feribot Golden. Suslev s-a arătat șocat, după cum se cuvine, și a fost destul de rezonabil. În buzunarul lui Voranski, din *întîmplare*, am descoperit un raport cuvînt cu cuvînt al conversației telefonice ulterioare a asasinului. I-am tradus-o în rusește, ca o dovadă în plus a nemulțumirii noastre față de cele întîmplate. La bordul navei aceleia sînt numai profesioniști, și

destul de hîrşîiţi în treburile astea ca să ştie că noi nu ne descotorosim de agenţii lor fără motive foarte serioase sau incidente şi grave provocări. Ştiu foarte bine că pe cei cunoscuţi îi supraveghem şi, dacă ne supără prea tare, atunci îi deportăm ! şi Crosse îi aruncă lui Rosemont o privire tăioasă, în vreme ce vocea îi rămăsese indiferentă. Metodele noastre sînt mai eficiente decît cuţitul, jbilţul de sugrumat, pistolul sau otrava.

Cel de la CIA încviinţă din cap.

— Dar atunci cine a avut poftă să-l ucidă ?

Crosse se uită din nou spre fotografii. Nu-i ştia pe cei doi chinezi, dar chipurile lor erau cît se poate de clare, la fel ca şi cadavrul din spatele lor, drept dovadă de necrezut.

— Dăm noi de ei. Indiferent cine-s. Cel care a telefonat la poliţie pretindea că ei sînt din triada 14 Carate. Dar individul nu vorbea decît dialectul din Shanghai şi Ningpo, drept urmare nu prea pare adevărat ce-a spus. Probabil că face parte din vreun fel de triadă. S-ar putea să fie din Junghiul Verde. Cu siguranţă profesionist bine pregătit, a ştiut să umble cu cuţitul perfect, cu mare precizie, acum victima era încă în viaţă, în secunda următoare moartă, fără să apuce să scoată un sunet. S-ar putea să fi fost unul dintre cei pregătiţi de voi, la CIA, pentru serviciul de informaţii al lui Ciang Kai-şi. Sau poate din coreenii pregătiţi de CIA, alţii pregătiţi de voi, şi ăia sînt antisovietici, nu-i aşa ? Poate agenţi ai Chinei comuniste, dar nu pare probabil. Agenţii lor nu se apucă să omoare *quai loh*, şi, cu siguranţă, nu aici în Hong Kong.

Rosemont încuviinţă din cap şi nu ripostă la reproşuri. Îi înmînă lui Crosse şi celelalte fotografii pe care le păstrase pînă atunci, dorind să obţină colaborarea englezului, avînd mare nevoie de ea.

— Astea-s fotografii ale locuinţei unde au intrat indivizii. Şi placa indicatoare a străzii. Omul nostru nu ştie să citească semnele chinezeşti, dar se traduc cam aşa : Strada Primului Anotimp, numărul 14. O fundătură nenorocită în spatele garajelor de autobuz de la Promontoriul de Nord.

Crosse începu să cerceteze noul set de fotografii cu aceeaşi atenţie. Rosemont se uită la ceas, apoi se ridică în picioare şi se îndreptă spre singura fereastră de unde se vedea o parte a portului.

— Ia priviţi ! spuse el plin de mîndrie.

Ceilalţi doi se duseră lîngă el. Imensul portavion nuclear tocmai dubla Promontoriul de Nord, îndreptîndu-se spre şantierul naval al marinei militare, malul dinspre Hong Kong. Era la marele pavoaz, flamurile obligatorii ţepene în bătaia vîntului, mulţime de marinari în uniforme albe pe puntea uriaşă, însemnată cu linii trasate pentru periculoasele avioane de vînătoare: Aproape 84.000 de tone. Nici un coş de fum, doar un castel de comandă foarte complex, monstruos de mare şi ameninţător, cu o pistă pentru avioane de vreo trei sute şi ceva de metri, de pe care puteau decola şi ateriza avioane de vînătoare în acelaşi timp. Prima navă de acest fel dintr-o întreagă serie.

— Asta zic şi eu navă ! spuse Crosse invidios, era pentru prima dată cînd acest colos intra în portul Hong Kong, de cînd fusese lansată la apă în 1960. Frumoasă, murmură el, plin de ciudă că era americană şi nu britanică. Care-i viteza maximă pe care o poate atinge ?

— Habar n-am, e secret, strict secret, împreună cu aproape toate celelalte date care o privesc, şi Rosemont se întoarse să-l privească. Nu poţi face în aşa fel încît să expediezi dracului nava aceea sovietică de spionaj din port ?

— Ba da, şi am putea să o şi aruncăm în aer, dar ar fi un gest la fel de necugetat. Stanley, linişteşte-te, trebuie să ne purtăm civilizat în treburile astea. Reparaţia navelor lor, şi unele au cu adevărat mare nevoie să fie reparate, e o sursă importantă de devize, ca şi de informaţii, şi îşi plătesc notele de plată pe loc. Sistemul nostru a fost încercat şi răsîncercat de-a lungul anilor.

Mda, se gîndi Rosemont cu silă, numai că sistemele voastre nu se mai potrivesc deloc. Imperiul britanic nu mai există, nici maharajahi britanici, şi acum avem un cu totul alt fel de inamic, mai inteligent, mai necruţător, de un totalitarism fanatic şi îngust, care nu ţine seamă de învechitele reguli cavalereşti de la Queensberry şi un plan planetar de a pune mîna cu lăcomie pe orice se poate. Voi, englezii, parale nu mai aveţi, cheag nu mai aveţi, marină militară nu, aviaţie de război nu, şi guvernul vostru-i plin de tot felul de socialişti şi adversari, şi, după părerea noastră, ăştia v-au cam vîndut cu totul ! Sînteţi roşi pe dinăuntru, şi serviciile voastre de informaţii

secrete au ajuns o piață. Dumnezeule, de două ori a trebuit să intrăm în război să vă salvăm pielea, tot noi să plătim greul lor și de fiecare dată voi ați fost cei care ați zădărnicit pacea. Și dacă n-ar fi intervenit Cartierul nostru general strategic al aerului, rachetele noastre, forța noastră nucleară de lovire, marina noastră, aviația, contribuabilii americani, banii noștri, ați fi cu toții morți, sau deportați, la mama dracului, în Siberia. Și acum, îmi place sau nu, trebuie să mă tîrguiesc cu tine. Avem nevoie de Hong Kong ca de o fereastră și de polițiștii voștri să păzească zona asta.

— Roger, mulțumesc pentru oamenii pe care i-ai trimis în plus, spuse el. Apreciem foarte mult gestul.

— Nici noi nu vrem să se întîmple nimic atîta vreme cît nava asta-i aici. Frumoasă navă. Vă invidiez pentru ea.

— Comandantul ei își va ține și nava și echipajul foarte din scurt, toți cei care vor coborî la țărm vor fi instruiți, preveniți, și vom coopera și noi cu cei din paza ei sută la sută.

— Am să am grijă să vă trimit o listă cu barurile unde e mai bine să nu calce oamenii voștri, unele sînt cunoscute locuri de adunare a comuniștilor, în altele s-ar putea întîlni cu marinari de ai noștri de pe *Dart*, din marina noastră regală, spuse Crosse zîmbind. S-ar putea să se mai și încaiere.

— Bine, Roger. Chestia cu uciderea lui Voranski e o coincidență prea bătătoare la ochi. Pot să trimit și eu un om de-al meu care vorbește dialectul din Shanghai ca să asiste la interogatorii ?

— Dacă am nevoie de ajutor îți spun eu.

— Ne poți da și nouă acum celelalte rapoarte ale lui AMG trimise tai-panului ? Și după aia te lăsăm în pace.

Crosse se uită lung la el, frămîntîndu-se stînjenit, deși era pregătit pentru întrebarea asta.

— Am nevoie de aprobare de la Whitehall.

Rosemont se arătă surprins.

— Omul nostru cel mai de seamă s-a dus la Marele vostru Părinte Alb și i s-a dat încuviințare. Trebuie s-o fi primit încă de acum o oră.

— Ah ?

— Cu siguranță. La naiba, nici nu ne-a trecut prin cap că AMG a fost omul în solda tai-panului, cu atît mai puțin că-i transmitea documente strict secrete, Dumne-

zeule ! De cînd Ed a pus mîna pe copia ultimului raport și testament al lui AMG, firele de telefon s-au încins la roșu. De la Washington am primit mînă liberă să facem rost cum om ști de celelalte rapoarte și am încercat să urmărim convorbirea aceea telefonică din Elveția, dar...

— Mai spune o dată !

— Telefonul dat de Kiernan. Al doilea telefon pe care l-a dat el.

— Nu pricep la ce te referi.

Rosemont îi explică. Crosse se încruntă.

— Oamenii mei nu mi-au spus nici o vorbă de treaba asta. Nici Dunross. De ce m-ar fi mințit Dunross... sau ar fi evitat să-mi spună și le povesti exact ce-i relatase Dunross. N-avea nici un motiv, dar absolut nici unul să ascundă povestea asta. Nu credeți ?

— Ba da. Roger, în regulă. Spune, tai-panul e curat ?

Crosse rîse.

— Dacă vrei să afli dacă tai-panul e un pirat sută la sută, regalist britanic, devotat *Nobilei Case,* intereselor sale și reginei, nu neapărat în această ordine, atunci răspunsul e da ! Cu siguranță.

— Roger, atunci dacă ne poți da și nouă copiile, noi o și întindem.

— Cînd primesc aprobarea de la Whitehall.

— Dacă îi întrebi pe cei de la camera de cifru, o comunicare prioritară, 1—4 a. Și care spune să ne dai și nouă copiile la primirea acesteia.

O comunicare 1—4 a era lucru foarte rar, și însemna executarea imediată a ordinului, o acțiune urgentă. Crosse ezită, dorind să evite capcana în care se afla. Nu îndrăznea să le spună să nu deținea documentele AMG nici acum. Ridică telefonul și formă numărul.

— Aici Crosse. E ceva pentru mine de la bază ? O comunicare 1—4 a ?

— Nu, sir. N-am avut decît comunicarea pe care v-am trimis-o acum o oră... pentru care ați și semnat, spuse femeia de la serviciul de codificare.

— Mulțumesc, spuse Crosse și puse receptorul jos. Deocamdată nimic, adăugă el.

— Rahat ! mîrîi Rosemont. Și doar au jurat că au și trimis-o și că o s-o primești înainte să ajungem noi aici. Atunci trebuie să sosească din clipă în clipă. Și dacă nu te superi, o să mai așteptăm.

— Am o întîlnire la Central, chiar acum. Poate ne vedem mai tîrziu puţin, în seara asta, ei ?

Ceilalţi doi clătinară din cap. Langan spuse :

— Noi mai aşteptăm. Am primit ordin să le expediem acasă în secunda în care facem rost de ele, prin curier, şi pază permanentă. La Kai Tak aşteaptă un avion militar ca să preia curierul... nu avem voie nici măcar să le copiem aici.

— Nu credeţi că exageraţi ?

— Numai tu poţi să ne spui. Ce-i în hîrtiile alea ?

Crosse se jucă cu bricheta. Pe ea se vedea semnul Universităţii Cambridge. O avea de cînd încă nu terminase facultatea.

— E adevărat ce spune AMG despre CIA şi Mafie ?

Rosemont îi întoarse privirea aceea grea.

— Habar n-am. Voi ăştia aţi folosit tot felul de ticăloşi în timpul celui de-al doilea război mondial. Şi am învăţat şi noi de la voi să profităm de ce avem. E principala voastră regulă a jocului. Şi, în plus, adăugă Rosemont plin de convingere, războiul ăsta va fi războiul nostru de data asta, şi indiferent cît va costa, noi îl vom cîştiga.

— Mda, trebuie ! răspunse Langan ca un ecou, la fel de convins. Fiindcă dacă de data asta pierdem, se duce dracului toată lumea şi altă şansă nu mai pupăm noi.

Pe puntea de comandă a navei *Sovieţki Ivanov*, trei oameni stăteau cu binoclurile aţintite asupra portavionului nuclear. Unul era un civil cu un laringofon la gît, legat la un casetofon, şi făcea un comentariu tehnic, de expert asupra celor ce vedea. Din cînd în cînd, cîte unul din ceilalţi doi mai adăuga şi el cîte ceva. Amîndoi purtau uniforme de marină. Comandantul Suslev şi secundul său. Portavionul înainta frumos, remorcherele stăteau în aşteptare, dar nu se vedea nici o remorcă. De pe feriboturi şi navele comerciale se înălţa un cor de sirene în semn de salut. Pe puntea pupa era o întreagă orchestră care cînta. Marinari, în uniforme albe, făceau semne navelor pe lîngă care treceau. Era o zi foarte umedă, soarele după-amiezii arunca lungi umbre.

— Comandantu-i expert, spuse secundul.

— Mda. Dar cu toate radarele alea pe el şi un copil ar fi în stare să-l conducă, îi răspunse căpitanul Suslev, un individ larg în umeri, bărbos, cu nişte ochi tipic slavi şi o figură prietenoasă. Radarele acelea care tot mătură pe sus par să fie antenele noului tip de radar de mare distanţă. Vasili, aşa-i ?

Expertul tehnic îşi întrerupse o clipă transmisia.

— Da, tovarăşe comandant. Dar uitaţi-vă la pupa. Sînt parcate pe punte cinci avioane F 5 de interceptare, în partea dreaptă a punţii de zbor.

— Şi se presupunea că nu vor intra în serviciu decît anul viitor, spuse Suslev şi şuieră printre dinţi.

— Da, răspunse civilul.

— Raportează asta separat, imediat ce nava acostează. Numai vestea asta şi merita călătoria în întregime.

— Da.

Suslev îşi reglă fin binoclul cînd nava făcu majestuoasă un tonou. Acum vedea bine suportul pentru bombe de sub planuri.

— Cîte avioane din astea o mai fi avînd în burtă, şi cîte focoase nucleare ?

Urmăriră în tăcere portavionul o vreme.

— Poate că de data asta să avem noroc, tovarăşe comandant, spuse secundul.

— Să sperăm. Atunci moartea lui Voranski nu a fost degeaba.

— Americanii trebuie să fie nişte idioţi să vină cu portavionul ăsta aici. Nu le trece prin cap că orice agent din Asia va fi atras de nava asta ?

— Pentru noi e un noroc. În felul ăsta ne vine şi nouă mai uşor s-o spionăm.

Suslev se concentră din nou asupra interceptorului F 5, care arăta ca o adevărată viespe, printre nişte biete muşte. Pe puntea de comandă erau o mulţime de aparate sofisticate dintre cele mai moderne, de supraveghere. Un radar mătura în continuu portul. Un marinar cărunt şi impasibil urmărea ecranul, semnalul luminos imens al portavionului printre celelalte nenumărate punctişoare. Binoclul lui Suslev se îndreptă spre castelul de comandă care trona ameninţător, apoi îl plimbă de-a lungul întregii nave. În ciuda voinţei lui, simţi că-l trece un fior în faţa mărimii şi puterii acestei nave.

— Se spune că din 1960, de la lansare, nu s-a mai făcut aprovizionare cu combustibil.

In spatele lui se deschise uşa de la cabina radio, aflată lîngă puntea de comandă şi se arătă un operator radio care se îndreptă spre el şi salută, întinzîndu-i o radiogramă.

— Urgentă, de la centru, tovarăşe comandant.

Suslev luă radiograma şi semnă pentru ea. O amestecătură de semne cabalistice. Apoi se mai uită o dată la portavion, lăsînd binoclul să se odihnească pe piept, şi ieşi din cabina de comandă. Cabina lui se afla imediat spre pupa, pe aceeaşi punte. Uşa era păzită, la fel şi accesul spre cabina de comandă. Închise cu cheia uşa cabinei în urma lui şi deschise seiful secret. Cartea cifrului era ascunsă într-un fel de perete fals. Se aşeză la birou. Descifră iute mesajul. Îl citi cu atenţie, apoi rămase cu ochii pierduţi în gol o vreme. Mai citi o dată, după care puse cartea cifrului la loc, închise seiful şi arse originalul radiogramei în scrumieră. Ridică receptorul.

— Comanda ? Trimite-l pe tovarăşul Metkin la mine.

În vreme ce aştepta, rămase pe gînduri lîngă hublou. Cabina nu era prea dereticată. Pe birou, într-o ramă, era fotografia unei femei solide care zîmbea plină de sine. Mai erau două fotografii, una a unui tînăr în uniformă de marină, alta a unei adolescente. Apoi cărţi, o rachetă de tenis, un ziar aruncat pe cuşeta nefăcută. Se auzi un ciocănit în uşă. Se duse şi deschise uşa. Dinaintea lui se afla marinarul ce urmărea ecranul radarului.

— Dimitri, intră, te rog, îi spuse Suslev făcîndu-i semn cu mîna spre radiograma descifrată, după care închise uşa în urma lui tot cu cheia.

Cel care intrase era un bărbat scund, solid, cărunt şi o figură plăcută. Oficial el era comisarul politic şi deci ofiţerul cel mai mare în grad de pe navă. Luă hîrtia cu mesajul descifrat. Se spunea : Urgenţă maximă. Suslev Gregor. Vei prelua răspunderile lui Voranski şi sarcinile lui imediat. Londra informează interese deosebite din partea CIA şi MI—6 faţă de informaţiile din rapoartele secrete transmise ilegal lui Ian Dunross de la *Firma Struan* de către coordonatorul serviciilor secrete britanice AMG. Ordonă-i lui Arthur să obţină deîndată copii. Dacă Dunross a distrus rapoartele, transmite un plan realist de a-l

putea reţine pe Dunross şi a-i extrage informaţiile prin narcoză chimică profundă.

Chipul marinarului se întunecă. Ridică privirile spre comandant.

— AMG ? Alan Medford Grant ?

— Corect.

— Să dea domnul să ardă în iad o mie de ani de acum încolo.

— Dacă există dreptate pe lumea asta aşa va fi, sau poate pe lumea cealaltă, spuse Suslev zîmbind mohorît, după care se duse la dulap de unde scoase o sticlă de votcă pe jumătate plină şi două pahare. Ascultă, Dimitri, dacă nu izbutesc, sau nu mă mai întorc nici eu, tu preiei comanda ! îi arătă cheia. Deschide seiful. Acolo sînt instrucţiunile cum să descifrezi şi tot ce mai trebuie.

— Lasă-mă pe mine să mă duc în noaptea asta în locul tău. Tu eşti mai impor...

— Nu, mulţumesc, bătrîne prietene ! şi-l bătu prieteneşte pe umeri. În cazul unui accident, preiei comanda şi continui misiunea. Doar pentru asta am fost pregătiţi atît ! ciocni paharul cu celălalt. Nu-ţi fă griji. Totul va fi bine, spuse el, bucuros că putea acţiona aşa cum voia el, foarte mulţumit cu ce făcea şi cu situaţia la care ajunsese pentru că, lucru ştiut de foarte puţini, el era adjunctul şefului departamentului pentru Asia, Direcţia întîi, KGB, departamentul 6, răspunzător pentru toate activităţile de spionaj din China, Coreea de Nord şi Vietnam, lector la departamentul de afaceri externe al Universităţii din Vladivostok, secţia 2A, Contrainformaţii, colonel KGB, şi cel mai important, membru de partid, cu funcţii superioare în aparatul din Extremul Orient. Centrul ne-a dat ordinele astea. Tu, aici la bord, vezi cum te păzeşti. Bine ?

— Bineînţeles. Gregor, pentru asta să nu-ţi faci nici un fel de griji. Mă descurc eu cu toate. Dar sînt îngrijorat în ce te priveşte, îi spuse Metkin.

Navigau împreună de ani de zile, ajunsese să-l respecte pe Suslev foarte mult, deşi n-ar fi putut spune din ce provenea autoritatea aceea a lui care se impunea de la sine. Uneori era tentat să încerce să afle. Te-ai încropit şi tu, îşi spuse el. Anul viitor ieşi la pensie şi s-ar putea să ai nevoie de prieteni puternici şi singurul mod de a dobîndi ajutorul unor prieteni puternici e să le cunoşti toate

mădularele. Dar cu Suslev sau fără Suslev tot o să ieși tu la pensie în chip onorabil, să stai liniștit, frumos, acolo la tine în Crimeea. Cînd își aminti de ținutul acela minunat, de climatul plăcut al Mării Negre, visînd să-și trăiască și el restul vieții alături de nevastă-sa și din cînd în cînd să-și mai vadă feciorul, ofițer KGB și el în plină afirmare, acum aflat la Washington, fără să mai fie amenințat nici din lăuntru, nici din afară. Dumnezeu să-l apere pe fiul meu de trădare sau de greșeli, se rugă el pătimaș, apoi brusc simți că-l cuprinde un val de gheață, ca de obicei, cînd îi trecea prin minte că superiorii săi s-ar putea să-l ghicească că, în ascuns, este credincios, și că părinții săi, țărani de altfel, îl crescuseră cu frica lui Dumnezeu. Dacă ar fi aflat, atunci s-ar fi dus și pensioara lui și Crimeea, l-ar fi așteptat poate niște ape reci și stătute unde să navigheze, fără casă, fără nimic.

— Voranski, începu el, dar cu prudență, ascunzîndu-și ura față de acel individ, era unul dintre agenții de vîrf, nu-i așa ? Unde a putut greși ?

— A fost trădat, asta i s-a întîmplat, spuse Suslev încruntat. O să-i găsim noi pe ucigașii lui și atunci o să plătească ei. Dar dacă numele meu e să fie și el pe lama cuțitului... și comandantul ridică din umeri, turnă vodcă în pahare și rîse scurt, nervos. Și ce-i cu asta ! E doar pentru numele partidului, în numele patriei !

Ciocniră și băură amîndoi pînă la fund.

— Cînd cobori la țărm ?

Suslev simți cum îl încearcă alcoolul acela tare, apoi, recunoscător, lăsă căldura lui să-l învăluie și să-i topească neliniștile, temerile, care păreau acum mai puțin reale. Se îndepărtă de hublou.

— Îndată ce portavionul e amarat la cheu, în siguranță, spuse el rîzînd în hohote. Ei, frumoasă navă, nu-i așa ?

— Tovarășe comandant, noi n-avem nimic care să facă față unei bestii ca asta, așa-i ? Nici supersonicelor de pe ea. Nimic.

Suslev zîmbi și-și mai turnă în pahar.

— Nu, tovarășe. Dar dacă dușmanul nu are credința adevărată care să-l ajute să reziste, n-are decît să aibă sute de astfel de portavioane și tot nu contează.

— Da, sigur, dar americanii ăştia sînt cam apucaţi, s-ar putea ca vreun general de-al lor să o ia razna şi ne şterg de pe faţa pămîntului.

— De acord, acum deocamdată încă pot, dar curînd n-o să mai poată. Le lipsesc boaşele pentru asta, şi Suslev bău din nou. Curînd ? Doar o leacă de vreme să mai treacă şi o să-i facem să-şi bage nasu-n cur ! oftă. Şi cînd o să începem noi, atunci o să fie straşnic.

— O să fie groaznic.

— Nu. Doar un foarte scurt şi nesîngeros război împotriva Americii, iar restul lumii se va prăbuşi ca un cadavru putrezit, aşa cum şi este.

— Fără vărsare de sînge ? Dar cum rămîne cu bombele lor atomice ? Cu bombele lor cu hidrogen ?

— Nu vor folosi ei niciodată încărcături atomice şi rachete împotriva noastră, pentru că sînt prea îngroziţi, chiar de pe acum, de ale noastre. Fiindcă ei sînt convinşi că noi le vom folosi.

— Şi le vom folosi ?

— Nu ştiu. Unii comandanţi ar vrea. Nu ştiu. Dar cu siguranţă că vom răspunde cu ele la un atac. Dar ca să începem noi un război atomic ? Nu ştiu. Va fi destul numai ameninţarea cu aceste arme. Nu cred că va fi nevoie de un adevărat război ! aprinse hîrtia cu mesajul descifrat şi o puse în scrumieră. Încă douăzeci de ani de *destindere* — ei, ce geniu sovietic a inventat ideea asta ! — şi vom avea o flotă de război mai mare şi mai grozavă decît a lor, şi o flotă aeriană aşijderea. Încă de pe acum avem mai multe tancuri şi mai mulţi ostaşi, dar fără nave şi avioane trebuie să mai aşteptăm. Pentru Maica Rusia douăzeci de ani de aşteptare nu e mare lucru, pentru ca apoi să conducă lumea.

— Şi China ? Cu China cum rămîne ?

Suslev dădu vodca peste cap şi umplu din nou paharele. Sticla se golise, se trînti în cuşetă. Zări hîrtia care ardea încet în scrumieră, răsucindu-se şi troznind, stingîndu-se.

— Poate că tocmai asupra Chinei vom fi nevoiţi să folosim armele nucleare, spuse el indiferent. Şi n-avem nevoie de nimic de acolo. De nimic. Şi rezolvăm o dată pentru totdeauna şi problema Chinei. La ultima noastră analiză, cîţi oameni aveau ei potriviţi ca vîrstă să fie apţi combatanţi ?

— Vreo sută şaisprezece milioane între optsprezece şi douăzeci şi cinci.

— Auzi ! Vreo sută şaisprezece milioane de diavoli galbeni cu care avem cinci mii de mile de frontieră... şi străinii ne spun să sîntem paranoici cînd vorbim de China ! şi bău tot restul de vodcă, pînă la ultima picătură. Arma atomică va rezolva în ce ne priveşte problema Chinei pentru totdeauna. Repede, simplu, pe veci !

Celălalt încuviinţă din cap.

— Şi cu Dunross ? Hîrtiile lui AMG ?

— Punem noi mîna pe ele chiar de la el. Dimitri, la urma urmei unul din oamenii noştri face parte din familie, altul e partenerul lui, altul e în serviciul lor secret, şi mai există şi Arthur şi *Sevrin* ori încotro s-ar întoarce, şi mai avem şi o duzină de radicali aiuriţi care să facă gălăgie în parlamentul lor, unii chiar în guvern.

Şi rîseră amîndoi.

— Dar dacă a distrus hîrtiile ?

Suslev ridică din umeri.

— Se zice că are o memorie fotografică.

— Şi o să-l interoghezi aici ?

— E destul de periculos să trecem la o spălare chimică a creierului. N-am mai făcut niciodată. Tu ?

— Nu, nici eu.

Comandantul se încruntă.

— Diseară, cînd raportezi, spune centrului să ne pregătească un expert în cazul în care vom avea nevoie de unul... Koranski de la Vladivostok dacă e disponibil.

Dimitri dădu din cap, şi rămase pe gînduri. Se uită la ediţia de dimineaţă a ziarului *Guardian*, mototolit, şi aruncat în cuşeta comandantului. Se duse şi-l ridică, ochii îi sticliră plini de interes.

— Gregor, dacă va fi nevoie să-l reţinem pe Dunross, ce-ar fi să punem chestia pe seama lor !

Şi arătă ziarul. Titlu mare, scos în evidenţă : SUSPECŢI ÎN CAZUL RĂPIRII DE CĂTRE VÎRCOLACI.

— Dacă Dunross nu se mai întoarce,... poate că omul nostru ajunge tai-pan, ce zici ?

Suslev începu să rîdă :

— Dimitri, eşti un geniu.

Rosemont se uită la ceas. Aşteptase îndeajuns.

— Roger, pot folosi telefonul tău ?

— Bineînţeles, îi răspunse Crosse.

Cel de la CIA îşi strivi ţigara în scrumieră şi formă numărul biroului CIA de la consulat.

— Aici Rosemont, dă-mi 2022. Centrul de comunicaţii al CIA.

— Aici 2022, la telefon Chapman. Cine-i ?

— Rosemont. Salut Phil, ceva nou ?

— Nu, doar că Marty Povitz raportează că la bordul lui *Ivanov* e grozav de multă activitate, binocluri de mare putere etc. Trei tipi. Unul dintre ei e un civil, ceilalţi doi sînt comandantul şi secundul. Una dintre antenele lor de radar lucrează neîntrerupt. Vrei să-l anunţăm pe comandantul de pe *Corregidor ?*

— Nu, la naiba, nu e nevoie să-l facem să mai şi mişte din coadă mai mult decît e nevoie. Phil, ia spune, am primit vreo confirmare la comunicarea noastră 40—41 ?

— Bineînţeles Stan, a sosit... stai... a sosit la 16.03 ora locală.

— Mulţumesc Phil.

Rosemont aprinse altă ţigară. Langan, care nu era fumător, îl privi lung, dar nu spuse nimic. Crosse fuma şi el.

— Roger, ia spune, ce învîrţi de fapt ? îl încolţi Rosemont aspru, făcîndu-l pe Langan să tresară. Şi tu ai primit comunicarea urgentă 1—4 a la 16.03 la fel ca şi noi. De ce ne mai ţii ?

— Pentru că în momentul ăsta socot că e mai bine aşa, îi răspunse Crosse cu o voce foarte plăcută.

Rosemont se înroşi la faţă, la fel ca şi Langan.

— Ei bine, nouă nu ne convine şi am dispoziţii, dispoziţii oficiale să ridic copiile chiar în clipa asta.

— Stanley, îmi pare tare rău.

Rosemont se înroşi cu totul, dar îşi păstră cumpătul.

— Nu ai de gînd să îndeplineşti o dispoziţie 1—4 a ?

— În clipa asta nu.

Rosemont se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Roger, în regulă, dar eu am să te raportez.

Şi smuci siguranţa, deschise uşa furios şi dispăru. Langan se ridicase şi el în picioare, încruntat.

— Roger, spune-mi şi mie care-i motivul ?

Crosse se uită la el calm.

— Motivul pentru ce ?

Langan începu să se înfurie şi el, dar se opri brusc. îngheţat de un gînd.

— Dumnezeule, Roger, nici tu n-ai pus mîna pe documentele alea ! Aşa-i ?

— Ed, haide, începu Crosse blînd, tu cel puţin ar trebui să ştii cît de eficienţi sîntem noi.

— Roger, ăsta nu-i un răspuns. Le ai sau nu le ai ?

Cel de la FBI îl înfruntă cu privirea pe Crosse, dar acesta nici nu se sinchisi. Ieşi şi el din birou, închizînd uşa. În aceeaşi clipă Crosse atinse resortul care închide uşa. Zăvorul se blocă. Ridică telefonul şi formă un număr.

— Brian ? Vreo veste de la Dunross ?

— Nu, sir.

— Ne întîlnim chiar acum jos, vii cu Armstrong.

— Da, sir.

Crosse puse receptorul în furcă, luă un mandat oficial de arestare pe frontispiciul căruia scria REŢINUT ÎN BAZA LEGII SECRETULUI DE STAT. Completă iute numele lui Ian Dunross şi semnă amîndouă copiile. Prima copie o păstră la el, cealaltă o închise cu cheia în sertar. Aruncă o ochire prin birou, verifică dacă totul era în regulă. Satisfăcut, aşeză o şuviţă de hîrtie în crăpătura sertarului încît numai el ar fi ştiut dacă cineva l-ar fi deschis sau ar fi încercat să o facă. Ieşi. În urma lui se auziră închizîndu-se zăvoare grele de siguranţă.

23

Ora 17.45

Dunross se afla în sala de consiliu a *Companiei Struan* împreună cu ceilalţi directori ai firmei *Nelson Trading,* şi îl privea pe Richard Kwang.

— Nu, Richard, îmi pare rău, dar nu pot să aştept pînă mîine după închidere.

— Pentru tine e totuna. Pentru mine contează.

Richard Kwang era lac de sudoare. Ceilalţi îl priveau — Phillip Chen, Lando Mata şi Tung Zeppelin.

— N-ai dreptate, Richard, spuse Lando Mata tăios. *Madonna !* Se pare că nu-ţi dai seama cît de serioasă e presiunea asupra băncii.

Dunross oftă. Ştia că dacă n-ar fi fost el acolo ar fi făcut cu toţii spume la gură şi ar fi ţipat unul la celălalt şi şi-ar fi aruncat cuvinte obscene, aşa cum se întîmplă de obicei la orice negociere oficială între chinezi, mai ales la una atît de serioasă ca aceasta. Dar exista o lege a *Nobilei Case* care cerea ca toate întîlnirile consiliului de conducere să se desfăşoare în engleză, iar engleza îi împiedica pe chinezi să se bălăcărească şi îi şi stînjenea, ceea ce de fapt se şi urmărea.

— Trebuie să o rezolvăm acum, Richard.

— Sînt de acord.

Lando Mata era un portughez trecut de cincizeci de ani, bărbat frumos cu trăsături ascuţite, cu ochi negri, păr întunecat şi ten auriu, dovadă clară a sîngelui chinezesc al mamei sale. Degetele lui lungi şi fine pianotau continuu pe masa de conferinţe şi el ştia că Richard Kwang nu va îndrăzni niciodată să dezvăluie că el, cu Tung Zgîrcitul şi Mo Contrabandistul deţineau controlul asupra băncii. Banca noastră e una, gîndi el furios, dar aurul nostru e altceva.

— Nu putem să ne periclităm aurul, nici banii lichizi.

— Niciodată, spuse nervos Tung Zeppelin. Tata voia să vă spun foarte clar şi asta. El vrea aurul lui !

— *Madre de Dios,* avem aproape cincizeci de tone de aur în subsolurile tale.

— De fapt sînt mai mult de cincizeci de tone, spuse Tung Zeppelin, cu fruntea îmbrobonită de sudoare. Bătrînul mi-a dat cifrele — sînt 1. 792. 668 uncii, în 298. 778 lingouri de cinci taeli.

Aerul din încăperea vastă era încins şi umed, ferestrele deschise. Tung Zeppelin era un bărbat de 40 de ani, solid, cu ochi mici şi înguşti, bine îmbrăcat, fiul cel mai mare al lui Tung Zgîrcitul, iar accentul lui — de aristocrat britanic. Porecla îi venea de la un film pe care Zgîrcitul îl văzuse în ziua naşterii sale.

— Richard, e corect, nu ?

Richard Kwang mută hîrtiile din faţa lui unde se aflau trecute cantitatea de aur şi balanţa curentă a firmei *Nelson Trading*. Dacă trebuia să le dea aurul şi banii

în seara aceea, lichiditățile băncii vor fi serios afectate și, cînd vestea se va răspîndi, așa cum desigur se va întîmpla, întregul lor edificiu va fi zguduit din temelii.

— Ce ai de gînd să faci, cîine tîmpit, țipase la el soția lui înainte ca el să plece din birou.

— Să amîn, să amîn și să sper că...

— Nu ! Spune-le că ești bolnav ! Dacă ești bolnav nu le poți da banii noștri. Nu poți merge la întîlnire ! Fugi acasă și noi o să spunem...

— Nu pot, chiar tai-panul a sunat. Și jigodia aia de Mata a sunat ! Nu îndrăznesc să nu mă duc ! Oh, oh, oh !

— Atunci află cine ne hăituiește și plătește-l ! Unde ți-e capul ? Pe cine ai supărat ? Sigur că ai supărat pe unul din împuțiții ăia de *quai loh*. Găsește-l și plătește-l, altfel o să pierdem banca, Clubul de Turf, o să pierdem caii, o să pierdem Rolls-ul și o să ne pierdem pentru totdeauna cinstea obrazului ! Aiiiiaaa ! Dacă se duce banca, n-o să mai fii niciodată Sir Richard Kwang, nu că m-ar interesa să devin Lady Kwang, oh nu ! Fă ceva ! Găsește-l pe...

Richard Kwang își simți sudoarea curgîndu-i pe spate, dar rămase calm, încercînd să găsească un mijloc de a ieși din încurcătură.

— Aurul este în deplină siguranță, și banii voștri la fel. Noi am fost de la început bancherii firmei *Nelson Trading*, și n-am fost niciodată în pericol. Am riscat mult cu voi la început..

— Haide, Richard, spuse Mata, ascunzîndu-și sila. Nu riști deloc cu aurul. Cu siguranță nu cu aurul *nostru*.

Aurul aparținea companiei *Great Good Luck* din Macao, care de treizeci de ani deținea și monopolul pariurilor. Valoarea actuală a companiei depășea două miliarde de dolari SUA. Tung Zgîrcitul deținea 30%, Lando Mata 40% — iar urmașii lui Mo Contrabandistul, care murise cu un an înainte, celelalte 30%. Iar noi, își spunea Mata, noi împreună deținem 50% din *Ho-Pak* pe care tu, căcărează tîmpită de cîine, ai pus-o într-un fel în primejdie.

— Îmi pare rău, Richard, dar votez pentru ca *Nelson Trading* să-și schimbe banca... cel puțin pentru moment. Tung Zgîrcitul este cu-adevărat furios... și am procura familiei Chin.

— Dar Lando, începu Richard Kwang, nu ai de ce să-ți faci probleme ! degetul lui se opri pe ziarul des-

chis, *China Guardian*, care zăcea pe masă. Noul articol al lui Haply spune din nou că sîntem o bancă trainică, totul nu e decît o furtună într-un pahar cu apă, stîrnită de un bandit răută...

— E posibil. Dar chinezii cred în zvonuri, iar asaltul asupra băncii există cu-adevărat, spuse Mata tăios.

— Bătrînul crede în zvonuri, spuse Tung Zeppelin aprins. Şi îl crede şi pe Wu Patru Degete. Patru Degete i-a telefonat în după-amiaza asta şi i-a spus că şi-a scos toţi banii şi l-a sfătuit să facă acelaşi lucru, şi într-o oră Lando şi cu mine eram în avionul nostru Catalina şi ne-ndreptam încoace şi tu ştii că nu-mi place deloc să zbor. Richard, tu ştii prea bine că dacă bătrînul vrea ca ceva să fie făcut *acum*, e făcut *acum*.

Da, gîndi dezgustat Richard Kwang, avarul ăla bătrîn şi împuţit ar ieşi din mormînt şi pentru cincizeci de cenţi.

— Vă propun să aşteptăm o zi sau două...

Dunross îi lăsa să vorbească doar pentru cinstea obrazului lor. El hotărîse deja ce aveau să facă. *Nelson Trading* era o firmă deţinută în totalitate de compania *Struan*, aşa că ceilalţi directori aveau de fapt un cuvînt mult prea mic de spus în toată afacerea asta. Dar deşi *Nelson Trading* avea licenţa exclusivă a guvernului Hong Kongului pentru importul de aur, fără afacerile cu aur ale companiei *Great Good Luck* — ceea ce însemna fără protecţia lui Tung Zgîrcitul şi a lui Lando Mata — profiturile firmei *Nelson Trading* erau aproape nule.

Nelson Trading primea un comision de un dolar la uncie pentru fiecare uncie de aur importată pentru companie şi livrată la cheul din Macao, şi încă un dolar la uncie pentru exporturile din Hong Kong. În semn de apreciere pentru conceperea întregii afaceri în Hong Kong, şi la propunerea companiei, *Nelson Trading* primise 10% din profitul real. „În anul acela, guvernul japonez fixase în mod arbitrar rata oficială a aurului la 55 de dolari uncia — ceea ce însemna un profit de 15 dolari la uncie. La piaţa neagră ar fi fost mai mult. În India ar fi fost aproape 98 de dolari. Dunross îşi privi ceasul. În cîteva minute Crosse va fi acolo.

— Avem un activ de peste un miliard, Lando, repetă Richard Kwang.

— Bun, interveni Dunross pe un ton tranşant, încheind întîlnirea. Atunci, Richard, într-adevăr nu contează,

în nici un fel. N-are rost să mai așteptăm. Am aranjat deja. Camionul pentru transfer va fi la intrarea laterală a băncii la ora 8 fix.

— Dar...

— De ce atît de tîrziu, tai-pan ? întrebă Mata. Nu-i nici ora 6.

— Atunci va fi întuneric, Lando. Nu vreau să mut 50 de tone de aur în plină zi. S-ar putea să fie tîlhari prin preajmă. Nu se știe niciodată, nu ?

— Dumnezeule, crezi că... triazii ? Tung Zeppelin era șocat. Îl sun pe tata. Să mai aducă niște paznici.

— Da, spuse Mata, sună-l imediat.

— Nu e nevoie, îi spuse Dunross. Poliția ne-a sfătuit că nu-i bine să facem prea multă gălăgie. Au spus că or să fie și ei acolo, ascunși.

Mata ezită.

— Bine, dacă spui tu, tai-pan. Tu răspunzi.

— Desigur, răspunse Dunross politicos.

— De unde să știm noi dacă *Victoria* e sigură ?

— Dacă nici *Victoria* nu e, atunci mai bine o ștergem din China. Dunross ridică receptorul și formă numărul direct al lui Johnjonn la bancă. Bruce ? Ian. O să avem nevoie de subsol — la opt jumătate fix.

— Foarte bine. Oamenii noștri de pază vor fi acolo. Folosiți intrarea laterală — cea din Strada Dirk.

— Da.

— Ai anunțat poliția ?

— Da.

— Bun. Apropo, Ian, despre... Richard mai e cu tine ?

— Da.

— Dă-mi un telefon cînd poți — sînt acasă diseară. Am verificat și situația lui nu arată deloc bine. Prietenii mei de la băncile chinezești sînt cu toții foarte nervoși... chiar Mok-tung a avut niște probleme la Aberdeen, și chiar și noi. Sigur că îi vom avansa lui Richard toți banii de care are nevoie, girați cu proprietățile lui, proprietăți acceptabile la bancă, dar dacă aș fi în locul tău mi-aș scoate toți banii lichizi. Aranjează ca *Blacs* să se ocupe mai întîi de cecul tău la cliringul de diseară.

Orice cliring bancar al cecurilor și împrumuturilor bancare se făcea în subsolul *Băncii Londrei, Cantonului și Shanghaiului* la miezul nopții, cinci zile pe săptămînă.

— Mulțumesc, Bruce. Pe curînd, apoi către ceilalți :

Totul este aranjat. Evident, transferul va fi secret. Richard, o să am nevoie de un cec de cliring pentru balanța lui *Nelson Trading*.

— Și eu vreau unul pentru balanța tatei, se auzi și Zeppelin.

Richard Kwang spuse :

— Voi trimite cecurile mîine, la prima oră.

— Diseară, spuse Mata, ca să se facă cliringul la noapte. Ochii i se închiseră și mai mult. Și, bineînțeles, unul pentru balanța mea.

— Nu am suficiente lichidități pentru a acoperi cele trei cecuri — nici o bancă nu ar avea suma asta, explodă Richard Kwang. Nici măcar *Banca Angliei*.

— Sigur. Sună, te rog, pe cine vrei pentru a gira cu proprietățile tale. Havergill, sau Southerby, degetele lui Mata se opriră din pianotare. Ei așteaptă telefonul tău.

— Ce ?

— Da. Am vorbit cu amîndoi în după-amiaza asta.

Richard Kwang nu spuse nimic. Trebuia să găsească o cale de a nu da banii în seara aceea. Dacă n-o face, va cîștiga dobînda pe o zi și poate mîine nu va mai fi nevoie să plătească. *Dew neh loh moh* pe toți împuțiții de *quai loh* și cei pe jumătate *quai loh*, care sînt și mai răi ! Zîmbi la fel de dulce ca și Mata.

— Fie, cum vreți. Dacă veniți amîndoi la bancă peste o oră...

— Se poate și mai bine, spuse Dunross. Phillip va merge acum cu tine. Poți să-i dai toate cecurile. De-acord, Phillip ?

— Oh da, tai-pan, spuse Richard Kwang, prinzînd iar curaj. Tocmai găsise o soluție excelentă. Un atac de inimă simulat ! În mașină, în drum spre bancă și apoi...

— Bun, mulțumesc. Atunci, dacă le duci imediat la *Blacs*, vor face cliringul la miezul nopții. Asta îți dă suficient timp, Richard, nu ?

— Oh, oh da, da, tai-pan.

Apoi văzu răceala din ochii lui Dunross și stomacul i se strînse și se răzgîndi. De ce trebuie ei să-mi ia atît de mulți bani ? își spuse el pe cînd se ridica. Mai aveți nevoie de mine acum ? Bun, hai, Phillip.

Ieșiră din încăpere. Urmă o liniște adîncă.

— Bietul Phillip, arată îngrozitor, spuse Mata.

— Da. Nici nu e de mirare.

— Triazi împuțiți, spuse Tung Zeppelin și se cutremură. Vîrcolacii trebuie să fie străini dacă i-au trimis urechea ! se înfioră iar. Sper să nu vină la Macao. Circulă tot mai mult zvonul că Phillip deja tratează cu ei, negociind cu Vîrcolacii în Macao.

— Nu-i adevărat, spuse Dunross.

— Dacă ar face-o, nu ți-ar spune, tai-pan. Și eu aș ține secret. Tung Zeppelin se uită mohorît spre telefon. *Dew neh loh moh* pe toți împuțiții de răpitori.

— E *Ho-Pak* terminată ? întrebă Mata.

— Dacă Richard Kwang nu rămîne cu lichidități, da. În după-amiaza asta Dunstan și-a lichidat toate conturile la el.

— Ah, deci încă o dată se adeverește un zvon !

— Mă tem că da, lui Dunross îi părea rău pentru Richard Kwang și *Ho-Pak*, dar mîine va vinde fără acoperire. Capitalul lui va scădea vertiginos.

— Cum va afecta asta *boom*-ul pe care l-ai prevăzut ?

— L-am prevăzut eu ?

— Cumperi o mulțime de acțiuni *Struan*, așa am auzit. Mata zîmbi ușor. La fel a făcut și Phillip, și *tai-tai* a lui, și familia ei.

— Oricine poate să cumpere acțiuni de-ale noastre, Lando, oricînd. Au un preț derizoriu.

Tung Zeppelin asculta cu atenție. Inima începu să-i bată mai repede. Și el auzise zvonuri că familia Chen din *Nobila Casă* cumpărase în ziua aceea.

— Ai văzut articolul de azi al Bătrînului Tung Orbul ? Despre prosperitatea care urmează ? Vorbea foarte serios.

— Da, spuse Dunross grav.

Cînd îl citise dimineață jubilase și părerea lui despre influența Diannei Chen se schimbase. Fără să vrea, Dunross citise din nou articolul și pentru o clipă se întrebase dacă într-adevăr prezicătorul prevăzuse propria lui părere.

— Bătrînul Tung Orbul e rudă cu tine, Zep ? întrebă el.

— Nu, tai-pan, nu, din cîte știu eu. *Dew neh loh moh*, dar e cald azi. Mă bucur că mă întorc la Macao — vremea e mult mai bună la Macao. Participi anul ăsta la raliu, tai-pan ?

— Da, sper că da.

— Bun ! Blestemată fie *Ho-Pak !* Richard ne va da cecurile, nu-i așa ? Bătrînul va face o comoție dacă va lipsi un penny.

— Da, spuse Dunross, apoi observă privirea ciudată a lui Mata. Ce s-a întîmplat ?

— Nimic, Mata se uită spre Zeppelin. Zep. e foarte important să avem cît mai repede aprobarea tatălui tău. De ce nu încerci, cu Claudia, să dai de el ?

— Bună idee.

Ascultător, chinezul se ridică și ieși din cameră, închizînd ușa după el. Dunross își îndreptă atenția spre Mata.

— Ei bine ?

Mata ezită. Apoi spuse calm

— Ian, mă gîndesc să-mi iau tot capitalul din Macao și Hong Kong și să-l depun la New York.

Dunross îl privi tulburat.

— Dacă faci asta încurci toată afacerea noastră. Dacă te retragi, ce retrage și Zgîrcitul, și apoi familia Chin, și Patru Degete... și toți ceilalți.

— Ce e mai important, tai-pan, afacerea sau banii tăi ?

— Nu vreau ca afacerea să fie dată peste cap așa.

— Ai finalizat cu *Par-Con ?*

Dunross îl privi.

— Verbal, da. Contractele peste șapte zile. Retragerea ta ne va lovi pe toți, Lando. Rău. Și ce va fi rău pentru noi va fi rău și pentru tine și foarte foarte rău pentru Macao.

— O să mă gîndesc la ce-ai spus. Deci *Par-Con* vine în Hong Kong. Foarte bine — și dacă *American Superfoods* preiau *H. K. General Stores,* atunci va fi o nouă creștere pe piață. Poate că Bătrînul Tung Orbul n-a exagerat. Poate că vom avea noroc. A greșit el vreodată pînă acum ?

— Nu știu. Personal nu cred să aibă o relație specială cu Atotputernicul, deși o mulțime de oameni cred asta.

— Un *boom* ar fi foarte bun, într-adevăr foarte bun. La momentul potrivit. Da, adăugă Mata pe un ton ciudat, am putea contribui puțin la cel mai mare *boom* din istoria noastră, nu ?

— Ai vrea să contribui ?

— Zece milioane dolari SUA pentru mine și familia Chin — pe Zgîrcit nu-l interesează, știu eu. Îmi spui unde și cînd.

— Jumătate de milion în acțiuni *Struan* la închidere joi, restul împărțit între *Rothwell-Gornt, Asian Proper-*

ties, Hong Kong Wharf, Hong Kong Power, Golden Ferries, Kowloon Investments şi *H.K. General Stores.*

— De ce joi ? De ce nu mîine ?

— *Ho-Pak* va scădea piaţa. Dacă o să cumpărăm joi chiar înainte de închidere, facem avere.

— Cînd anunţi înţelegerea cu *Par-Con* ?

Dunross ezită. Apoi spuse :

— Vineri, după închidere.

— Bun. Sînt cu tine, Ian. Cincisprezece milioane. Cincisprezece în loc de zece. O să vinzi acţiuni *Ho-Pak* fără acoperire mîine ?

— Bineînţeles, Lando. Ştii cine e în spatele presiunii asupra băncii *Ho-Pak* ?

— Nu. Dar Richard s-a întins prea mult, şi n-a fost prea înţelept. Oamenii vorbesc, chinezii n-au niciodată încredere în nici o bancă, şi sînt sensibili la zvonuri. Cred că banca va da faliment.

— Isuse !

— *Joss*, degetele lui Mata se opriră din bătut. Vreau să triplez importurile de aur.

Dunross se uită mirat la el.

— De ce ? Ai ajuns la capacitatea maximă. Dacă îi presezi vor face greşeli şi vei pierde mai mult. În momentul ăsta ai totul perfect echilibrat.

— Da, dar Patru Degete şi alţii ne asigură că pot face transporturi substanţiale, sigure.

— Nu-i nevoie să-i presezi — pe ei sau piaţa ta. Nu-i nevoie.

— Ascultă-mă o clipă. Sînt probleme în Indonezia, probleme în China, India, Tibet, Malaya, Singapore, agitaţie în Filipine, iar acum americanii vin în Asia de sud-est, ceea ce va fi minunat pentru noi şi îngrozitor pentru ei. Inflaţia va creşte şi atunci, ca de obicei, fiecare om de afaceri înţelept din Asia, în special oamenii de afaceri chinezi, o să vrea să scape de bancnote şi să aibă aur. Ar trebui să fim pregătiţi să le satisfacem cererile.

— Ce-ai auzit, Lando ?

— O mulţime de lucruri ciudate, tai-pan. De exemplu, că anumiţi comandanţi de armată americani vor o confruntare totală cu comuniştii. Şi au ales Vietnamul.

— Dar americanii nu vor învinge niciodată acolo. China nu-i va lăsa, şi nici în Coreea. Orice carte de istorie le va spune că *întotdeauna* China trece propriile-i graniţe

pentru a-şi proteja zonele-tampon atunci cînd se apropie vreun invadator.

— Chiar şi aşa, confruntarea va avea loc.

Dunross îl studie pe Lando Mata, a cărui imensă avere şi îndelungată practicare a onorabilei meserii de om de afaceri, cum o descria el, îi permiteau să intre uşor în cele mai secrete locuri.

— Ce-ai mai auzit, Lando ?

— CIA şi-a dublat bugetul.

— Asta trebuie să fie secret. Nimeni nu putea şti.

— Da. Dar eu ştiu. Măsurile lor de securitate sînt uimitoare, Ian, CIA e băgată peste tot în Asia de sud-est. Cred că unii dintre adepţii lor, prost îndrumaţi, încearcă chiar să se strecoare în comerţul cu opiu în Triunghiul de Aur în beneficiul prietenilor lor din triburile de pe dealurile Mekongului — pentru a-i încuraja să lupte împotriva Viet Congului.

— Cristoase !

— Da. Fraţii noştri din Taiwan sînt furioşi. Şi din ce în ce mai mulţi bani ai guvernului american se scurg în aeroporturi, porturi, drumuri. În Okinawa, Taiwan şi mai ales în Vietnamul de Sud. Anumite familii, cu relaţii politice înalte, contribuie la asigurarea cimentului şi a oţelului în condiţii foarte favorabile.

— Cine ?

— Cine produce ciment ? Poate în... să spunem în New England ?

— Doamne Dumnezeule, eşti sigur ?

Mata zîmbi fără umor.

— Am auzit chiar că o parte dintr-un împrumut guvernamental foarte mare pentru Vietnamul de Sud a fost acordat pentru un aeroport inexistent care e încă o junglă de nepătruns. Oh, da, Ian, cîştigurile sînt deja imense. Aşa că te rog, începînd de mîine cere cantităţi de trei ori mai mari. Luna viitoare inaugurăm noua linie de nave pe aripi submersibile — asta va scurta drumul pînă la Macao de la trei ore la şaptezeci şi cinci de minute.

— N-ar fi mai sigure avioanele Catalina ?

— Nu, nu cred. Navele pe aripi pot căra mult mai mult aur şi pot depăşi orice vas în apele astea — vom avea comunicaţii radar permanente, cele mai bune, aşa că putem întrece orice pirat

După o pauză, Dunross spuse :

— Atît de mult aur ar putea atrage tot felul de ticăloşi. Poate chiar escroci din toată lumea.

Mata schiţă unul din zîmbetele sale subţiri.

— Lasă-i să vină. N-o să mai plece niciodată de aici. Avem braţe lungi în Asia, degetele lui îşi începură din nou darabana. Ian, noi sîntem prieteni vechi, aş vrea un sfat.

— Cu dragă inimă — orice.

— Crezi în schimbare ?

— Schimbare în afaceri ?

— Da,

— Depinde, Lando, răspunse imediat Dunross. *Nobila Casă* s-a schimbat prea puţin în aproape un secol şi jumătate, dar din alte puncte de vedere s-a schimbat mult.

Il privi şi aşteptă. După o pauză Mata spuse

— În cîteva săptămîni guvernul din Macao e obligat să pună din nou la licitaţie concesionarea comerţului cu aur...

Dunross fu deodată foarte atent. Toate marile afaceri din Macao erau făcute pe bază de monopol, monopolul fiind obţinut de persoana sau compania care oferea pentru acest privilegiu taxa anuală cea mai mare.

— ...E al cincilea an. La fiecare cinci ani, departamentul nostru cere licitaţii restrînse. Licitaţia este deschisă oricui, dar, practic, noi îi studiem foarte atent pe cei care vor licita (urmă un moment de tăcere, apoi Mata continuă). Vechiul meu asociat, Mo Contrabandistul, e deja mort. Urmaşii lui sînt mult prea cheltuitori, sau mai interesaţi în Occident, jucîndu-şi banii în sudul Franţei sau cutreierînd terenurile de golf, decît de starea şi viitorul sindicatului. Pentru cei din familia Mo istoria e aceeaşi, veche de cînd lumea un culi găseşte aur, ascunde banii, investeşte în pămînt, economiseşte banii, devine bogat, îşi cumpără concubine bogate care îl termină repede. A doua generaţie, nemulţumită, cheltuieşte banii, ipotechează pămîntul pentru a-şi cumpăra cinstea obrazului şi favorurile doamnelor. A treia generaţie vinde pămîntul, se ruinează pentru unele favoruri. A patra generaţie e din nou culi, vocea lui Mata era calmă, chiar blîndă. Vechiul meu prieten e mort şi n-am nici un sentiment pentru fiii lui sau pentru fiii fiilor lui. Sînt bogaţi, imens de bogaţi datorită mie, şi-şi vor găsi singuri po-

ziţia socială, bună, proastă sau foarte proastă. În ceea ce-l priveşte pe Zgîrcit..., şi degetele lui se opriră din nou. Zgîrcitul e pe moarte.

Dunross spuse surprins :

— Dar l-am văzut chiar acum vreo săptămînă şi părea sănătos, slab ca întotdeauna, însă la fel de acru şi nesuferit.

— E pe moarte, Ian. Ştiu pentru că i-am servit de interpret pentru medicii portughezi. N-avea încredere în nici unul din fiii lui — aşa mi-a spus. A durat cîteva luni pînă l-am convins să meargă să-i consulte, dar ambii doctori au fost foarte siguri : cancer al colonului. I-a cuprins tot corpul. I-au dat o lună, două luni... asta a fost acum o săptămînă. Mata zîmbi. Bătrînul Zgîrcit i-a înjurat doar, le-a spus că se înşeală şi că sînt nişte proşti şi că n-o să plătească niciodată pentru un diagnostic greşit, şi portughezul cel subţire rîse fără umor. Are o avere de peste 600 de milioane dolari SUA, dar n-o să le plătească niciodată acelor doctori, şi tot ce va face va fi să bea în continuare amestecurile alea chinezeşti de ierburi urît mirositoare şi cu gust rău şi să fumeze din cînd în cînd opiu. Pur şi simplu nu va accepta un diagnostic *quai loh*, occidental — îl cunoşti doar. Îl cunoşti foarte bine. nu ?

— Da.

Cînd Dunross era în vacanţă, tatăl lui obişnuia să-l trimită să muncească pentru unii vechi prieteni. Tung Zgîrcitul fusese unul din ei, şi Dunross îşi aminti îngrozitoarea vară pe care o petrecuse transpirînd în subsolurile împuţite ale băncii din Macao a sindicatului, încercînd să-l mulţumească pe mentorul său şi să nu plîngă de furie la gîndul a ceea ce trebuia el să îndure în timp ce toţi prietenii săi se jucau afară. Dar acum era bucuros că existase acea vară. Zgîrcitul îl învăţase multe despre bani — valoarea lor, cum să-i faci, cum să-i păstrezi, despre camătă, lăcomie şi rata chinezească obişnuită de împrumut, în timpurile bune, de 2% pe lună.

— Ia o garanţie de două ori mai mare decît ai nevoie, dar dacă nu poate să-ţi ofere nimic, atunci uită-te în ochii celui care împrumută, obişnuia să ţipe la el Zgîrcitul. N-are garanţie, atunci evident îi iei o dobîndă mai mare. Acum gîndeşte-te, poţi să ai încredere în el ? Poate da

înapoi banii ? E harnic sau e leneş ? Uită-te la el, prostule, *el* e garanţia ta ! Cît de mult vrea el banii mei cîştigaţi cu greu ? Se istoveşte muncind ? Dacă da, ce contează pentru el doi la sută pe lună — sau patru la sută ? Nimic. Dar banii mei sînt cei ce-l vor face pe nenorocit bogat, dacă *joss*-ul lui e să fie bogat. Omul însuşi este garanţia de care ai nevoie ! Dă-i oricît fiului unui om bogat dacă girează cu moştenirea lui şi vei avea averea tatălui — banii vor fi aruncaţi pe fete, dar ce-ţi pasă, sînt banii lui, nu ai tăi ! Cum devii bogat ? Strîngi ! Strîngi bani, cumperi pămînt cu o treime din ei, împrumuţi o treime şi păstrezi o treime lichizi. Împrumută numai persoanelor civilizate şi nu te încrede niciodată într-un *quai loh*... chicotea el.

Dunross îşi amintea foarte bine de bătrînul cu ochi reci, fără dinţi — un analfabet care nu ştia să citească şi să scrie decît trei caractere, cele ale numelui său —, care avea o minte ca un computer, care ştia pînă la ultimul bănuţ cine ce-i datora şi cînd era scadenţa. Nimeni nu încercase vreodată să nu-şi achite datoriile, pentru că nu merita să trăieşti mereu hăituit. În vara aceea avea treisprezece ani şi se împrietenise cu Lando Mata. Atunci, ca şi acum, Mata era ca o fantomă, o prezenţă misterioasă care circula în sferele guvernamentale ale Macao-ului cum dorea, întotdeauna în umbră, abia văzut, abia cunoscut, un om ciudat care apărea şi dispărea după toane, lua ce-i plăcea, adunînd averi inimaginabile cum şi cînd dorea. Chiar şi acum nu erau decît cîţiva oameni care abia îi cunoşteau numele, iar pe el personal şi mai puţini. Nici măcar Dunross nu fusese niciodată în vila lui din Strada Fîntînii Sparte, o clădire joasă şi întinsă, ascunsă în spatele porţilor de fier şi a zidurilor de piatră uriaşe care o înconjurau, nici măcar el nu ştia cu adevărat nimic despre el — de unde venea, cine îi erau părinţii, sau cum reuşise să pună mîna pe acele două monopoluri care valorau imens.

— Îmi pare rău de bătrînul Zgîrcit, spuse Dunross. A fost întotdeauna un ticălos dur, dar n-a fost mai dur cu mine decît cu propriii lui fii.

— Da. E pe moarte. *Joss*. Şi n-am nici un sentiment pentru nici unul din urmaşii lui. Ca şi cei din familia Chin, vor fi bogaţi, toţi. Chiar Zeppelin, spuse cu un

rînjet Lando Mata. Chiar Zeppelin va căpăta 50—75 de milioane dolari SUA.

— Cristoase. cînd te gîndeşti la toţi banii care ies din jocurile de noroc.

Pleoapele lui Mata coborîră.

— Să fac o schimbare ?

— Dacă vrei să laşi în umbra ta un monument, da. În acest moment sindicatul permite doar jocuri de noroc chinezeşti fan-tan, domino şi zaruri. Dacă noul grup ar fi modern, deschis spre schimbări şi ar moderniza... dacă ar construi un nou cazinou mare, cu mese pentru ruletă, vingt-et-un, chemin-de-fer, chiar barbut american, toată Asia ar da năvală în Macao.

— Ce şanse sînt ca Hong Kongul să legalizeze jocurile de noroc ?

— Nici una — ştii mai bine decît mine că fără aur şi jocurile de noroc Macao ar dispărea, şi politica de bază a britanicilor şi a Hong Kongului e să împiedice ca asta să se întîmple. Noi avem cursele de cai, — voi aveţi mesele de joc. Dar cu proprietăţile astea moderne, hoteluri noi, jocuri noi, noi nave cu submersibile vei avea un venit atît de mare că va trebui să-ţi deschizi propria ta bancă.

Lando Mata luă o foaie de hîrtie, se uită la ea, apoi i-o întinse.

— Aici sînt patru grupe de cîte trei nume de persoane cu care am fi de acord să liciteze. Aş vrea părerea ta.

Dunross nu se uită la listă.

— Ai vrea să aleg grupul asupra căruia te-ai hotărît deja ?

Mata rîse.

— Ah, Ian, mă cunoşti prea bine ! Da, am ales grupul care va cîştiga, dacă oferta va fi suficient de mare.

— Ştie vreunul din grupuri că s-ar putea să-i iei ca parteneri ?

— Nu.

— Dar Zgîrcitul — şi familia Chin Nu vor ceda uşor monopolul.

— Dacă Zgîrcitul moare înainte de licitaţie, un nou sindicat va hotărî. Dacă nu, va fi o altă schimbare.

Dunross se uită la listă. Şi rămase cu gura căscată. Toate numele aparţineau unor chinezi cunoscuţi din Hong Kong şi Macao, toţi foarte bogaţi, unii cu un trecut ciudat,

— Ei bine, cu toţii sînt foarte cunoscuţi, Lando.

— Da. Pentru a cîştiga o avere atît de mare, pentru a conduce un imperiu al jocurilor de noroc e nevoie de oameni pricepuţi.

Dunross zîmbi şi el.

— De acord. Atunci de ce eu nu sînt pe listă ?

— Renunţă într-o lună la *Nobila Casă* şi-ţi poţi forma propriul tău sindicat. Îţi garantez că oferta ta va cîştiga. Eu iau patruzeci la sută.

— Îmi pare rău, dar nu se poate, Lando.

— Ai putea avea în zece ani o avere personală de 500 de milioane pînă la un miliard de dolari.

Dunross ridică din umeri.

— Ce-nseamnă banii ?

— *Moh ching moh meng !* N-ai bani n-ai viaţă !

— Da, dar nu există suficienţi bani în lume care să mă facă să renunţ la *Nobila Casă*. Totuşi, îţi propun ceva. Compania *Struan* se va ocupa de jocurile de noroc pentru tine, prin interpuşi.

— Îmi pare rău, dar nu. Totul, sau nimic.

— Am putea să o facem mai bine şi mai ieftin decît oricine, cu mai mult fler.

— Dacă demisionezi. Totul sau nimic, tai-pan.

Pe Dunross îl durea capul la gîndul atîtor bani, dar auzi hotărîrea din vocea lui Lando Mata.

— E corect aşa. Îmi pare rău, nu sînt disponibil, spuse el.

— Sînt sigur că tu, tu personal, ai fi binevenit ca un... ca un consultant.

— Dacă aleg grupul corect ?

— Poate, şi portughezul zîmbi. Ce zici ?

Dunross se întreba dacă să rişte să intre într-o astfel de asociere. Să faci parte din sindicatul jocurilor de noroc din Macao nu era acelaşi lucru cu a fi econom la Clubul de Turf.

— Mă mai gîndesc şi te anunţ.

— Bine, Ian, să-mi spui ce-ai hotărît în două zile, da ?

— S-a făcut. O să-mi spui care e oferta cîştigătoare — dacă te hotărăşti să schimbi ?

— Un asociat sau un consultant ar trebui să ştie asta. Acum, încă ceva şi pe urmă trebuie să plec. Nu cred că o să-l mai vezi vreodată pe prietenul tău Tsu-yan.

Dunross se uită uimit la el.

— Ce ?

— M-a sunat din Taipe ieri dimineață, foarte agitat. M-a întrebat dacă pot să-i trimit un avion Catalina, să-l ia în secret. Mi-a spus că e urgent, o să-mi explice cînd ne vedem. Va veni direct la mine cînd ajunge, și Mata ridică din umeri și-și examină unghiile cu manichiură perfectă. Tsu-yan e un vechi prieten, am mai găzduit vechi prieteni, așa că am fost de acord cu zborul. N-a mai venit, Ian. Oh, a sosit cu o barcă rapidă — omul meu îl aștepta la debarcader să-l ia, Mata ridică privirea. E aproape incredibil. Tsu-yan era îmbrăcat în haine zdrențăroase și împuțite de culi și avea o pălărie de paie pe cap. A murmurat ceva că mă va vedea ceva mai tîrziu în seara aceea, a sărit în primul taxi și a dispărut rapid, ca și cum toți diavolii erau pe urmele lui. Omul meu a rămas încremenit.

— Nu te înșeli ? Ești sigur că el era ?

— Oh, da, Tsu-yan e bine cunoscut — din fericire omul meu e portughez și are inițiativă. A pornit în urmărirea lui. Mi-a spus că taxiul lui Tsu-yan s-a îndreptat spre nord. Lîngă Poarta Barierii taxiul s-a oprit și Tsu-yan a pornit-o pe jos, cît de repede putea fugi, și a trecut în China. Omul meu a stat și l-a privit cum fugea pînă la grănicerii aflați în partea comunistă și apoi a dispărut în camera de gardă.

Dunross îl privea pe Mata și nu-i venea să creadă. Tsu-yan era unul dintre cei mai cunoscuți capitaliști și anti-comuniști din Hong Kong și Taiwan. Înainte de căderea Continentului fusese aproape un mic dictator militar în zona Shanghai-ului.

— Tsu-yan nu poate fi niciodată binevenit în China comunistă, spuse el. Niciodată ! Trebuie să fie primul pe lista lor neagră.

Mata ezită.

— Doar dacă nu lucrează pentru ei.

— Imposibil.

— Orice e posibil în China.

Douăzeci de etaje mai jos, Roger Crosse și Brian Kwok coborau din mașina poliției, urmați de Rogert Armstrong. Un agent din Serviciul Secret în civil îi întîmpină.

— Dunross este încă în biroul lui, domnule.

— Bun.

Robert Armstrong rămase la intrare, iar ceilalţi doi se îndreptară spre lift. La etajul douăzeci coborîră.

— Ah, bună seara, domnule, spuse Claudia, şi-i zîmbi lui Brian Kwok ; Tung Zeppelin aştepta lîngă telefon, se uită la poliţişti, brusc şocat, evident recunoscîndu-i.

— Domnul Dunross mă aşteaptă, spuse Roger Crosse.

— Da, domnule, ea apăsă pe butonul care făcea legătura cu sala de consiliu şi peste o clipă spuse A sosit domnul Crosse, tai-pan.

— Aşteaptă un minut, apoi invită-l înăuntru, Claudia, spuse Dunross, puse la loc receptorul şi se întoarse spre Mata. Crosse e aici. Dacă nu te prind la bancă discară, te găsesc mîine dimineaţă.

— Da. Sînt... te rog sună-mă, Ian. Da. Vreau să discut cîteva minute cu tine între patru ochi. Diseară sau mîine.

— Diseară la nouă, spsue imediat Dunross. Sau oricînd mîine.

— Sună-mă la nouă. Sau mîine. Mulţumesc.

Mata traversă încăperea şi deschise o uşă abia vizibilă, camuflată ca o parte din bibliotecă. Uşa dădea într-un coridor secret, care cobora la etajul de dedesubt. Inchise uşa după el. Dunross se uită în urma sa gînditor. Mă întreb ce-o fi în mintea lui. Puse toate hîrtiile şedinţei într-un sertar şi îl încuie, apoi se rezemă de spătar, în capul mesei, încercînd să-şi adune gîndurile, cu ochii pe uşă, inima bătîndu-i puţin mai repede. Telefonul sună şi el tresări.

— Da ?

— Tată, spuse Adryon, repezită ca de obicei, scuză-mă că te întrerup; dar mama vrea să ştie la ce oră vii acasă la masă.

— O să întîrzii. Spune-i să nu mă aştepte. O să mănînc ceva în drum. La ce oră te-ai întors aseară ? întrebă el, amintindu-şi că-i auzise maşina cu puţin înainte de a se lumina.

— Devreme, spuse ea, şi el vru să o certe, dar simţi tristeţe în glasul ei.

— Ce s-a întîmplat, scumpa mea ?

— Nimic.

— Ce s-a-ntîmplat ?

— Nimic de fapt. Am avut o zi grozavă, am luat masa cu Linc Bartlett al tău — am mers la cumpărături, dar prostul ăla de Martin m-a tras în piept.

— Ce ?

— Da. L-am aşteptam o afurisită de oră. Stabilisem să mergem să luăm ceaiul la *V şi A*, dar n-a apărut. Prost afurisit !

Dunross se lumină la faţă.

— Pur şi simplu nu te poţi baza pe anumite persoane, nu, Adryon ? Auzi ! Să te tragă în piept ! Ce obrăznicie ! îi spuse el, pe tonul grav cel mai potrivit momentului, incîntat că Haply urma să-şi primească răsplata.

— E un ticălos ! Un ticălos nemaipomenit !

Uşa se deschise. Crosse şi Brian Kwok intrară. Dădu din cap către ei, invitîndu-i înăuntru. Claudia închise uşa în urma lor.

— Trebuie să te las, draga mea. Te iubesc, scumpa mea ! Pa ! puse receptorul jos. Bună seară, spuse el, liniştit acum.

— Rapoartele, te rog, Ian.

— Sigur, dar mai întîi trebuie să mergem la guvernator.

— Mai întîi vreau dosarele alea, Crosse scoase mandatul, în timp ce Dunross ridică receptorul şi formă un număr. Aşteptă numai un moment. Bună seara, sir, inspectorul Crosse e aici... da, sir, îi întinse receptorul. Pentru tine.

Crosse ezită, încruntat, apoi îl luă.

— Inspectorul Crosse, spuse el, ascultă o clipă. Da, sir. Bine, sir, şi închise telefonul. Ei, ce şmecherie mai pui la cale ?

— Nici una. Sînt doar prudent.

Crosse îi arătă mandatul.

— Dacă nu capăt rapoartele, sînt autorizat de Londra să-ţi aduc aceasta la cunoştinţă azi la ora 18, cu guvernator sau fără.

Dunross îl privi la fel de încruntat.

— Te rog s-o faci.

— Te-am înştiinţat, Ian Struan Dunross! Regret, dar eşti arestat!

Dunross îşi împinse puţin bărbia înainte.

— Bine. Dar mai întîi, pe Dumnezeu, *vom merge* la guvernator!

24

Ora 18.20.

Tai-panul şi Roger Crosse traversau aleea cu pietriş alb către intrarea principală a Palatului Guvernatorului. Brian Kwok rămăsese lîngă maşina poliţiei. Uşa se deschise şi tînărul în uniforma marinei regale îi salută politicos, apoi îi conduse într-o minunată antecameră. Excelenţa sa Sir Geoffrey Allison, D.S.O., O.B.E. *, era un bărbat blond-roşcat, aproape de 60 de ani, elegant, cu voce blîndă, dar foarte dur. Stătea la un birou vechi şi îi privea.

— Bună seara, spuse el liniştit şi le făcu semn să se aşeze. (Tînărul marinar ieşi din încăpere şi închise uşa). Se pare că avem o problemă, Roger. Ian are în proprietatea lui ceva ce îi aparţine în mod legal şi nu vrea să ţi-o dea — pe care tu o vrei.

— O vreau în mod legal, sir. Am împuternicirea Londrei pe baza Legii Secretului de Stat.

— Da, ştiu asta, Roger. Am vorbit acum o oră cu ministrul. El a spus, şi eu sînt de acord, că nu-l putem aresta pe Ian şi răscoli *Nobila Casă* aşa, cît ai clipi. Asta într-adevăr nu s-ar cuveni. şi nici n-ar fi foarte înţelept, oricît de mult am vrea noi să obţinem dosarele AMG. Şi, la fel, nu s-ar cuveni şi nici n-ar fi înţelept să le dobîndim prin acţiuni de capă şi spadă — ca să zic aşa. Nu ?

— Cu colaborarea lui Ian nimic din toate acestea nu ar fi necesare, spuse Crosse. I-am arătat că guvernul Majestăţii sale s-a implicat total. Se pare că pur şi simplu nu înţelege, sir. Ar trebui să colaboreze.

* D.S.O. — Distinguished Service Order, şi O.B.E. — Officer of the British Empire.

— Sînt de acord. La fel a spus şi ministrul. Evident, cînd Ian a venit aici azi-dimineaţă mi-a explicat într-adevăr motivele lui pentru care este atît de... atît de prudent..., aş putea spune motive întemeiate ! Şi ministrul este de acord, şi ochii lui cenuşii deveniră pătrunzători. Exact, cine este agentul comunist bine ascuns din poliţia mea ? Cine sînt spionii *Sevrin ?*

Urmă o tăcere prelungă.

— Nu ştiu, sir.

— Atunci fii drăguţ şi află cît se poate de repede. Ian a fost amabil şi m-a lăsat să citesc raportul AMG pe care l-ai interceptat în mod corect, şi guvernatorul se schimbă la faţă pe cînd cită din raport „... această informaţie trebuie transmisă personal inspectorului de poliţie sau guvernatorului *dacă sînt consideraţi loiali...*" Cerule ! Ce se-ntîmplă în lumea asta ?

— Nu ştiu, sir.

— Ei bine, ar trebui să ştii, Roger. Da, şi guvernatorul îi privi atent. Acum, spionul ăsta. Ce fel de om ar putea să fie ?

— Dumneavoastră, eu, Dunross, Havergill, Armstrong — oricine, spuse imediat Crosse. Dar cu o trăsătură specifică cred că ăsta e atît de ascuns încît probabil a uitat aproape cine este cu adevărat, sau care sînt adevăratele lui loialităţi şi interese politice. Trebuie să fie cu totul special — ca toţi cei din *Sevrin,* şi bărbatul acela tras la faţă se uită la Dunross. Trebuie să fie cu totul special — verificările şi bilanţurile agenţilor din Serviciul Secret sînt într-adevăr foarte bune, ca şi cele făcute de CIA, dar habar n-am avut de *Sevrin* pînă acum.

— Cum ai de gînd să-l prinzi ? întrebă Dunross.

— Cum ai de gînd să-ţi prinzi spionul din compania *Struan ?*

— N-am idee ! şi se întrebă : ar putea fi spionul *Sevrin* cel care ne-a trădat secretele lui Bartlett ? Dacă are o funcţie înaltă, e unul din cei şapte — toţi de neconceput.

— Asta-i, spuse Crosse. Toţi de neconceput, dar unul e spion. Dacă prindem unul, am putea scoate de la el numele celorlalţi, dacă le ştie, şi ceilalţi doi îngheţară la auzul duşmăniei calme din vocea lui. Dar, ca să-l prindem, cineva trebuie să facă o greşeală, sau noi să avem puţin noroc.

Guvernatorul se gîndi puțin... Apoi spuse :

— Ian m-a asigurat că nu e nimic în rapoartele anterioare care să dea vreun nume — sau vreun indiciu. Deci celelalte rapoarte nu ne-ar putea ajuta imediat.

— Ar putea, sir, în alte domenii.

— Știu ! Cuvintele sunară calm dar spuneau „Taci din gură, stai jos și așteaptă să termin“, Sir Geoffrey lăsă tăcerea să plutească un moment în cameră. Deci se pare că problema noastră e doar să-i cerem lui Ian să coopereze. Repet, sînt de acord că precauția lui este justificată, și fața i se înăspri. Philby, Burgess și Maclean ne-au dat o lecție minunată. Trebuie să vă mărturisesc că, de cîte ori vorbesc cu Londra, mă întreb dacă nu cumva vorbesc cu alt afurisit de trădător, își suflă nasul într-o batistă. Ei bine, ajunge. Ian, fii te rog amabil și spune-i lui Roger în ce condiții îi vei da copiile AMG.

— Le voi înmîna, personal, șefului, sau adjunctului biroului MI—6 sau MI—7, cu condiția să am garantarea în scris a Excelenței Sale că cel căruia i le dau este într-adevăr ceea ce pretinde că este.

— Ministrul este de acord, sir ?

— Dacă tu ești de acord, Roger, din nou tonul era politicos, dar se ghicea în el îndemnul „Ai face bine să fii de acord, Roger“.

— Foarte bine, sir. Domnul Sinders a fost de acord cu planul ?

— Va fi aici vineri, cu voia transporturilor aeriene.

— Da, sir, Roger Crosse se uită la Dunross. Atunci ar fi mai bine să țin eu rapoartele pînă atunci. Poți să-mi dai un pachet sigi...

Dunross clătină din cap în semn de nu.

— Sînt în siguranță pînă le voi înmîna eu.

Crosse dădu și el din cap.

— Nu. Dacă noi știm, probabil că și alții știu. Ceilalți nu sînt atît de cinstiți ca noi. Trebuie să știm unde sînt — ar fi bine să punem un paznic permanent.

Sir Geoffrey aprobă dînd din cap.

— E corect, nu, Ian ?

Dunross se gîndi o clipă.

— Bine. Le-am pus într-un seif în subsolurile băncii Victoria ; gîtul lui Crosse se înroși cînd Dunross scoase o cheie și o puse pe birou, numerele erau șterse cu grijă.

Există aproape o sută de seifuri acolo. Numai eu ştiu numărul. Aceasta e singura cheie. Dacă vreţi s-o păstraţi, Sir Geoffrey. Atunci... ei bine, mai mult de-atît nu pot face pentru a evita riscurile.

— Roger ?

— Da, domnule. Dacă sînteţi de acord.

— Într-adevăr sînt în siguranţă acolo. Sigur că nu e posibil să fie toate sparte. Bun, deci totu-i stabilit. Ian, mandatul este anulat. Promiţi, Ian, să i le înmînezi lui Sinders în momentul în care soseşte ? Privirea îi deveni din nou pătrunzătoare. Să ştii că mi-am dat toată osteneala să obţin asta.

— Da, sir.

— Bun. Atunci aşa rămîne. Încă nimic despre bietul John Chen, Roger ?

— Nu, domnule, încercăm totul.

— Groaznică treabă. Ian, ce-i toată povestea asta cu *Ho-Pak* ? Chiar au necazuri ?

— Da, domnule.

— Vor da faliment ?

— Nu ştiu, Se spune că da.

— Îngrozitor. Nu-mi place deloc. Foarte prost pentru imaginea noastră. Şi afacerea cu *Par-Con* ?

— Pare bună. Sper să am un raport favorabil pentru dumneavoastră săptămîna viitoare, sir.

— Excelent. Nu ne-ar strica aici nişte firme americane mari, zîmbi. Înţeleg că fata e uluitoare ! Apropo, delegaţia parlamentară sindicală soseşte mîine de la Pekin. Îi voi primi joi — evident, vii şi tu.

— Da, sir. Va fi o masă numai de bărbaţi ?

— Da, bună idee.

— O să-i invit la curse sîmbătă — ce iese în plus poate merge în rezervele băncii, sir.

— Bun. Mulţumesc, Ian. Roger, vrei să mai rămîi o clipă ?

Dunross se ridică, dădu mîna cu ei şi plecă. Deşi venise cu Crosse în maşina poliţiei, Rolls-ul lui îl aştepta. Brian Kwok îl opri.

— Care-i treaba, Ian ?

— Mi s-a cerut să-l las pe şeful tău să-ţi spună.

— Corect. Mai întîrzie ?

— Nu ştiu. Totu-i în regulă, Brian. Nu-ţi face probleme. Cred că am rezolvat problema corect.

— Sper. Îmi pare rău... afurisită treabă.

— Da, Dunross se aşeză pe bancheta din spate în Silver Cloud. Golden Ferry, spuse el scurt.

Sir Geoffrey turnă vin de Xeres în două superbe cupe de porţelan subţire.

— Afacerea asta AMG mă cam sperie, Roger, spuse el. Mă tem că încă nu m-am obişnuit cu perfidia, trădarea şi ticăloşiile la care poate ajunge duşmanul — chiar după atîta timp.

Sir Geoffrey fusese în corpul diplomatic toată viaţa, cu excepţia anilor de război cînd servise ca ofiţer de stat major în armata britanică. Vorbea rusa, mandarina, franceza şi italiana.

— E îngrozitor.

— Da, sir, Crosse îl privi. Sînteţi sigur că puteţi avea încredere în Ian ?

— Vineri nu vei avea nevoie de acordul Londrei pentru a acţiona. Ai ordonanţa consiliului. Vineri le luăm.

— Da, sir, Crosse primi cupa de porţelan, şi avu simţămîntul că fragilitatea ei îl stînjeneşte. Mulţumesc, sir.

— Îţi sugerez să pui doi oameni în permanenţă în subsolul băncii, unul din Serviciul Secret şi unul din Departamentul de investigaţii criminale, şi altul în civil să-l urmărească pe tai-pan — evident, discret.

— O să aranjez cu banca înainte să plec. Pe el l-am pus deja sub urmărire discretă.

— Ai făcut-o deja ?

— Cu el ? Da, sir. M-am gîndit că o să se folosească de situaţie în folosul lui. Ian e un tip foarte şmecher. De fapt, tai-panul *Nobilei Case* nu e niciodată prost.

— Nu. Noroc ! Ciocniră uşor paharele, clinchetul porţelanului sună minunat. Tai-panul acesta este cel mai bun dintre toţi cei cu care am avut de-a face.

— A spus Ian că ar fi recitit recent toate rapoartele, domnule ? Aseară, de pildă ?

Sir Geoffrey se încruntă, reamintindu-şi conversaţia din acea dimineaţă.

— Nu cred. Stai puţin, a spus... a spus exact : „Cînd am citit prima dată rapoartele m-am gîndit că unele din ideile lui AMG erau exagerate. Dar acum — acum că

el a murit, mi-am schimbat părerea..." Asta ar putea să însemne că le-a citit din nou recent. De ce ?

Crosse examină în lumină cupa fină de porţelan.

— Am auzit de multe ori spunîndu-se că are o memorie remarcabilă. Dacă dosarele din subsolul băncii sînt de neatins... ei bine, n-aş vrea ca KGB-ul să fie tentat să pună mîna pe el.

— Dumnezeule, doar nu crezi că ar putea fi atît de proşti ? Tai-panul ?

— Depinde ce importanţă acordă ei acestor rapoarte, sir, spuse Crosse calm. Poate că urmărirea noastră ar trebui să fie pe faţă — asta i-ar speria în cazul în care s-ar fi gîndit la aşa ceva. Aţi vrea să-i spuneţi dumneavoastră despre asta, sir ?

— Sigur, sir Geoffrey notă ceva în agenda sa. Bună idee. Afurisită treabă. Ar putea Vîrcolacii... ar putea fi vreo legătură între traficul de arme şi răpirea lui John Chen ?

— Nu ştiu, sir. Nu încă. Armstrong şi Brian Kwok se ocupă de acest caz. Dacă există vreo legătură o vor descoperi ! privi lumina soarelui la apus reflectată în transparenţa palä, albăstrie a porţelanului ce părea să mărească strălucirea aurie a vinului sec. Interesant acest joc de culori.

— Da. Sînt T'ang Ying — numite aşa după directorul Fabricii Imperiale din 1736, împăratului Ch'en Leung, de fapt, sir Geoffrey ridică privirea spre Crosse. Un spion bine ascuns în poliţia mea, în Ministerul Britanic al Coloniilor, în Departamentul meu de Finanţe, baza navală, banca *Victoria*, compania de telefoane, şi chiar *Nobila Casă*. Ar putea să ne paralizeze şi să creeze mari probleme în relaţia noastră cu China comunistă.

— Da, sir, Crosse privi cu atenţie cupa. Pare imposibil să fie atît de subţire. N-am mai văzut niciodată o asemenea cupă.

— Eşti colecţionar ?

— Nu, sir. Mă tem că nu ştiu nimic despre ele.

— Sînt cupele mele preferate, Roger, foarte rare. Se numesc *t'o t'ai* — fără consistenţă. Sînt atît de subţiri încît smalţurile, cel interior şi cel exterior, par să se atingă.

— Aproape că mi-e teamă s-o şi ţin în mînă.

— Oh, sînt destul de rezistente. Delicate, desigur, dar rezistente. Cine ar putea fi Arthur ?

Crosse oftă.

— Nu e nici un indiciu în acest raport. Nici unul. L-am citit de cincizeci de ori. Trebuie să fie ceva în celelalte, indiferent ce crede Dunross.

— Posibil.

Cupa delicată părea să-l fascineze pe Crosse.

— Porţelanul este o argilă, nu ?

— Da. Dar tipul acesta e făcut dintr-un amestec de două argile, Roger, caolin — după districtul deluros Kingtehchen unde se găseşte — şi *pan tun tse*, aşa-numitele micile blocuri albe de piatră. Chinezii le numesc carnea şi sîngele porţelanului. Sir Geoffrey se duse pînă la masa acoperită cu piele, bogat împodobită, ce servea drept bar, şi aduse carafa, avea cam 20 de centimetri înălţime şi era translucidă, aproape transparentă. Albastrul este şi el remarcabil. Cînd obiectul este aproape uscat, este suflat praf de cobalt pe porţelan cu o ţeavă de bambus. De fapt culoarea este făcută din mii de punctişoare minuscule de albastru. Apoi este smălţuit şi ars la aproape 1 300 de grade.

O puse înapoi pe bar, mulţumit că i-a atins şi i-a privit desăvîrşirea.

— Remarcabil.

— A existat întotdeauna un Edict Imperial împotriva exportului lor. Noi, *quai loh*, aveam dreptul numai la obiecte făcute din *hua shih*, piatră alunecoasă, sau *tun ni* — lut pentru cărămizi. se uită din nou la cupa sa, cu o privire de cunoscător. Geniul care a făcut-o cîştiga probabil 100 de dolari pe an.

— Poate că i se dădea prea mult, spuse Crosse, şi amîndoi zîmbiră.

— Poate.

— O să-l găsesc pe Arthur, sir, şi pe ceilalţi. Fiţi sigur de asta !

— Mă tem că n-am încotro, Roger. Aşa am stabilit cu ministrul. Va trebui să-l informez pe primul ministru — şi pe şefii de stat major.

— Atunci informaţiile vor trebui să treacă prin tot felul de mîini şi guri şi nu se poate ca duşmanul să nu afle că sîntem pe urmele lui.

— Da. Așa că va trebui să lucrăm repede. Ți-am cumpărat o păsuire de patru zile, Roger. Ministrul nu va acționa în nici un fel în acest răgaz.

— Ați cumpărat, sir ?

— Vorbind la figurat. În viață toți primim și dăm chitanțe — chiar și în corpul diplomatic.

— Da, sir. Mulțumesc.

— Nimic despre Bartlett și domnișoara Casey ?

— Nu, sir. Rosemont și Langan au cerut dosare ia zi. Se pare că există o oarecare legătură între Bartlett și Banastasio — încă nu sîntem siguri de natura ei. Și el și domnișoara Tcholok au fost la Moscova luna trecută.

— Ah ! sir Geoffrey umplu din nou cupele. Ce-ai făcut cu individul ăla amărît, Voranski ?

— I-am trimis trupul înapoi la vasul lui. sir, și Crosse îi spuse pe scurt despre întîlnirea sa cu Rosemont și Langan și despre fotografii.

— Ce noroc ! Verii noștri devin din ce în ce mai isteți, spuse guvernatorul. Ai face bine să-i găsești pe asasini înaintea KGB-ului — sau a CIA, nu ?

— Am pus deja oameni în jurul casei. Cum apar, punem mîna pe ei. O să-i ținem bineînțeles închiși, fără posibilitate de comunicare între ei. Am întărit paza în jurul lui *Ivanov*. Nimeni nu va mai scăpa din plasă. V-o promit. Nici unul.

— Bun. Comisarul a spus că a cerut și celor din Departamentul de investigații criminale să fie în alertă. sir Geoffrey se gîndi o clipă. O să trimit o notă secretarului că nu te vei conforma punctului 1—4a. Legătura americană din Londra va fi cu siguranță foarte nemulțumită, dar în situația actuală, cum ai putea să te conformezi ?

— Dacă îmi permiteți, sir, poate ar fi mai bine să-i cerem să nu menționeze că nu avem încă rapoartele, sir. Și informația asta ar putea ajunge unde nu trebuie. Să lăsăm totul așa, cît se poate.

— Da, sînt de acord, guvernatorul sorbi din vin. E multă înțelepciune în politica de *laissez-faire*, nu ?

— Da, sir.

Sir Geoffrey se uită la ceas.

— O să-i telefonez peste cîteva minute, să-l prind înainte de masă. Bun. Dar există o problemă pe care n-o pot lăsa. *Ivanov*. Azi dimineață am auzit de la in-

termediarul nostru neoficial că Pekin-ul priveşte cu mare nelinişte prezenţa acestui vas aici.

Reprezentantul neoficial al Republicii Populare Chineze în Hong Kong şi al conducătorilor comunişti era considerat a fi unul dintre vicepreşedinţii *Băncii Chinei*, banca centrală a Chinei prin care treceau toată valuta şi toate milioanele de dolari americani obţinute prin furnizarea bunurilor de larg consum şi aproape toată hrana şi apa Hong Kongului. Marea Britanie susţinuse întotdeauna, în mod prostesc, că Hong Kongul era pămînt britanic, o Colonie a Coroanei. În toată istoria Hong Kongului, din 1841 încoace, Marea Britanie nu îngăduise niciodată ca un reprezentant chinez *oficial* să locuiască în Colonie. Niciodată.

— S-a abătut din drum ca să-mi vorbească de *Ivanov*, continuă Sir Geoffrey, şi a vrut să sublinieze marea nemulţumire a Pekin-ului că există aici un vas spion sovietic. Mi-a sugerat chiar să mă gîndesc dacă n-ar fi înţelept să-i cer să plece... La urma urmelor, a spus el, am auzit că unul din spionii KGB-ului care se dădea drept marinar chiar a fost omorît aici. I-am mulţumit pentru grijă şi i-am spus că-mi voi anunţa superiorii — la timpul potrivit, sir Geoffrey mai sorbi din vin. În mod ciudat, nu a părut deranjat de existenţa aici a portavionului nuclear.

— Ciudat într-adevăr ! spuse Crosse la fel de surprins.

— Să indice oare asta o altă schimbare politică — o schimbare clară şi importantă de politică externă, o dorinţă de pace cu Statele Unite ? Nu pot să cred asta. Totul indică o ură patologică faţă de America, guvernatorul oftă şi umplu din nou cupele. Dacă se aude că *Sevrin* există, că sîntem subminaţi aici... Dumnezeule atotputernic, vor avea un acces de furie, şi pe bună dreptate !

— Vom găsi trădătorii, sir, fiţi liniştit. Îi vom găsi.

— Oare ? Mă întreb, sir Geoffrey se aşeză lîngă fereastră şi se uită afară, la gazonul perfect tuns, la grădina englezească, la arbuşti şi straturi de flori, totul înconjurat de zidul alb, înalt, la apusul de soare frumos soţia lui tăia flori, rătăcind printre straturile din capătul grădinii, urmată de un grădinar chinez, posomorît şi dezaprobator. Erau căsătoriţi de treizeci de ani şi aveau

trei copii, acum toţi căsătoriţi şi ei, erau mulţumiţi împreună şi se înţelegeau bine. Întotdeauna trădători, spuse el trist. Sovieticii sînt experţi în folosirea lor. E atît de uşor pentru trădătorii din *Sevrin* să se agite, să împrăştie ici şi colo puţină otravă, atît de uşor să neliniştească China, biata Chină care oricum este xenofobă ! Oh, cît de uşor putem fi puşi în pericol aici ! Şi, ce-i mai rău, cine e spionul *vostru* ? Spionul din poliţie ? Trebuie să fie cel puţin inspector şef ca să aibă acces la informaţiile acelea.

— Habar n-am. Dacă aş fi avut, ar fi fost de mult neutralizat.

— Ce-ai de gînd să faci cu guvernatorul Jen şi cu agenţii lui naţionali secreţi ?

— Am de gînd să-i las în pace — îi ştim de luni de zile. E mult mai bine să-i lăsăm pe agenţii străini cunoscuţi să rămînă aici decît să ne chinuim să-i descoperim pe înlocuitorii lor.

— Sînt de acord — ar fi cu siguranţă toţi înlocuiţi. Ai lor, şi ai noştri. E trist, atît de trist ! O facem noi, şi o fac şi ei. Atît de trist şi atît de stupid — lumea asta e un paradis, ar putea fi un paradis.

O albină bîzîi în ferestrele boltite, apoi zbură din nou în grădină cînd sir Geoffrey dădu perdeaua deoparte.

— Ministrul mi-a cerut să mă asigur că parlamentarii care ne vizitează — delegaţia noastră economică ce se întoarce mîine din China — vor beneficia de o securitate optimă, legală, dar cu discreţie totală.

— Da, sir. Înţeleg.

— Se pare că unul sau doi dintre ei ar putea fi viitori miniştri dacă o să cîştige Partidul Laburist. Ar fi bine dacă i-am impresiona în mod plăcut.

— Credeţi că au vreo şansă data viitoare laburiştii ?

— Nu comentez asemenea probleme, Roger, vocea guvernatorului era fermă, şi încărcată de repros. Nu mă interesează politica de partid — eu o reprezint pe Majestatea Sa Regina — dar, personal, chiar doresc ca unii dintre extremiştii lor să plece şi să ne lase cu sistemul nostru pentru că e clar că mare parte din filozofia lor socialistă de stînga nu are nici o legătură cu modul nostru englezesc de viaţă, şi vocea lui sir Geoffrey se înăspri. E foarte clar că unii dintre ei îl ajută pe duş-

man — de bună voie sau păcăliţi. Pentru că tot sîntem aici, constituie vreunul din invitaţii noştri un risc ?

— Depinde ce înţelegeţi prin asta, sir. Doi sînt sindicalişti de stînga mărunţi, extremişti gălăgioşi — Robin Grey şi Lochin Donald McLean. McLean face paradă de admiraţia lui pentru Partidul Comunist. Este printre primii pe lista noastră de socialişti. Toţi ceilalţi socialişti sînt moderaţi. Membrii conservatori sînt moderaţi, din clase de mijloc, foşti militari. Unul e destul de imperialist, reprezentantul Partidului Liberal, Hugh Guthrie.

— Şi extremiştii ? Tot foşti militari ?

— McLean a fost miner, sau cel puţin tatăl lui a fost. Aproape toată viaţa a fost reprezentantul muncitorilor şi sindicalist în minele scoţiene. Robin Grey a fost în armată, căpitan la infanterie.

Sir Geoffrey ridică privirea.

— Nu se întîmplă prea des ca foştii căpitani să fie sindicalişti, extremişti zgomotoşi, nu ?

— Nu, sir, Crosse sorbi din vin, apreciindu-i savoarea, bucurîndu-se mai mult de ceea ce ştia. Şi nici să se înrudească cu un tai-pan.

— Ce ?

— Sora lui Robin Grey este Penelope Dunross.

— Dumnezeule ! sir Geoffrey se uită mirat la el. Eşti sigur ?

— Da, sir.

— Dar de ce n-a spus, de ce n-a spus Ian nimic pînă acum ?

— Nu ştiu, sir. Poate-i e ruşine cu el. Domnul Grey este în mod sigur cu totul diferit de doamna Dunross.

— Dar... La naiba, eşti sigur ?

— Da, sir. De fapt, Brian Kwok a descoperit legătura între ei. Întîmplător. Parlamentarii au trebuit să dea datele personale obişnuite ca să obţină viza pentru China, data naşterii, profesiune, rude apropiate etc. Brian făcea o verificare obişnuită ca să fie sigur că toate vizele erau în ordine, pentru a evita orice probleme la graniţă. Brian a observat întîmplător că domnul Grey scrisese „soră, Penelope Grey“ la rude apropiate, cu o adresă, Castelul Avisyard în Ayr. Brian şi-a adus aminte că aceasta era adresa din ţară a familiei Dunross, Crosse îşi scoase portţigaretul de argint. Vă deranjează dacă fumez, sir ?

— Nu, te rog.

— Mulţumesc. Asta s-a întîmplat acum vreo lună. Am socotit faptul destul de important ca Brian să obţină mai multe informaţii. Ne-a luat destul de puţin timp ca să stabilim cu certitudine că doamna Dunross este într-adevăr sora lui şi cea mai apropiată rudă. Din cîte ştim acum. doamna Dunross s-a certat cu fratele ei imediat după război. Căpitanul Grey a fost prizonier de război la Changi, prins la Singapore în 1942. S-a întors acasă la sfîrşitul anului 1945 — părinţii lor fuseseră omorîţi în bombardamentul asupra Londrei în '43. Ea era deja căsătorită cu Dunross atunci — se căsătoriseră în 1943, domnule, chiar după ce el fusese doborît — ea era WAAF. Ştim că fratele şi sora s-au întîlnit cînd Grey a fost eliberat. Din cîte am aflat, nu s-au mai întîlnit niciodată. Sigur, oricum nu e treaba noastră, dar cearta trebuie că a fost...

Crosse se opri cînd se auzi un ciocănit discret în uşă şi sir Geoffrey strigă supărat.

— Da ?

Uşa se deschise.

— Mă scuzaţi, sir, spuse politicos aghiotantul său, Lady Allison m-a rugat să vă spun că a venit apa.

— Oh, minunat ! Mulţumesc, uşa se închise, Crosse se ridică imediat, dar guvernatorul îi făcu semn să se aşeze la loc. Nu, te rog termină, Roger. Cîteva minute nu mai contează, deşi trebuie să mărturisesc că nu mai am răbdare. Vrei să faci un duş înainte de a pleca ?

— Mulţumesc, sir, dar avem rezervoarele noastre proprii de apă la secţia de poliţie.

— Oh, da, am uitat. Continuă. Ce spuneai... cearta ?

— Cearta trebuie că a fost destul de serioasă pentru că se pare că a fost definitivă. Un prieten apropiat al lui Grey i-a spus unuia dintre oamenii noştri acum cîteva zile că, din cîte ştia el, Robin Grey nu mai avea rude în viaţă. Probabil că-ntr-adevăr se urăsc foarte tare.

Sir Geoffrey se uită la cupa sa fără să o vadă. Îşi aminti brusc propria sa copilărie nenorocită şi cum îşi urîse tatăl, atît de mult încît timp de treizeci de ani nu-l sunase, nu-i scrisese şi cînd a fost pe moarte anul trecut nu s-a obosit să se ducă la el să se împace cu omul care îi dăduse viaţă.

— Oamenii se poartă îngrozitor unul cu altul, murmură el trist. Ştiu. Da. E uşor să te cerţi în familie. Şi apoi, cînd e prea tîrziu, o regreţi, da, o regreţi cu adevărat. Oamenii se poartă îngrozitor unul cu altul...

Crosse privea şi asculta, lăsîndu-l să vorbească fără şir, lăsîndu-l să-şi deschidă sufletul, atent să nu facă nici un gest care să-l distragă, dorind să-i cunoască secretele, tainele ascunse cu grijă. Ca şi Alan Medford Grant, Crosse colecţiona secrete. Afurisit să fie ticălosul ăla şi blestematele lui de rapoarte ! Blestemat fie Dunross şi ticăloşiile lui ! Cum Dumnezeu să pun mîna pe rapoartele alea înaintea lui Sinders ? Sir Geoffrey privea în gol. Apoi apa gîlgîi vesel undeva în ţevile din pereţi şi el îşi reveni. Îl văzu pe Crosse privindu-l.

— Hm, gîndeam cu voce tare ! Prost obicei pentru un guvernator, nu ?

Crosse zîmbi, dar nu se lăsă păcălit.

— Sir ?

— Bine. Aşa cum spuneai, nu e treaba noastră.

Guvernatorul îşi termină hotărît paharul şi Crosse ştiu că întrevederea se terminase. Se ridică.

— Mulţumesc, sir.

Cînd rămase singur, guvernatorul oftă. Se gîndi o clipă, apoi ridică telefonul direct şi îi dădu operatorului numărul de-acasă din Londra al ministrului.

— Sînt Geoffrey Allison. Pot vorbi cu el, vă rog ?

— Bună, Geoffrey !

— Bună ziua, sir. Tocmai am vorbit cu Roger. M-a asigurat că locul de depozitare şi Dunross vor fi păziţi foarte bine. Domnul Sinders a plecat ?

— Va fi acolo vineri. Bănuiesc că accidentul nefericit al acelui marinar nu a avut urmări ?

— Nu, sir. Totul pare a fi sub control.

— Primul ministru era foarte îngrijorat.

— Da, sir, guvernatorul adăugă În legătură cu 1—4a... poate n-ar trebui să spunem încă nimic prietenilor noştri.

— Au luat deja legătura cu mine. Erau supărător de iritaţi. La fel şi oamenii noştri. Bine, Geoffrey. Din fericire săptămîna asta avem un week-end lung, aşa că o să-i informez luni şi o să redactez observaţiile lui atunci.

— Mulţumesc, sir.

— Geoffrey, senatorul acela american care este acum la voi. Cred că ar trebui călăuzit.

Guvernatorul se încruntă. *Călăuzit* era un cod între ei doi, însemnînd „supravegheat cu mare atenție". Senatorul Wilf Tillman, un aspirant la președenție, vizita Hong Kongul în drum spre Saigon, într-o acțiune de documentare înconjurată de multă publicitate.

— Mă voi ocupa de asta cum încheiem convorbirea. Mai e ceva, sir ? întrebă el, nerăbdător să facă baie.

— Nu, trimite-mi doar o notă personală despre programul senatorului, *program* era un alt cod care însemna furnizarea de informații detailate Ministerului Britanic al Coloniilor. Cînd ai timp.

— Îl veți avea pe birou vineri.

— Mulțumesc, Geoffrey. Vorbim mîine la ora obișnuită.

Legătura se întrerupse. Guvernatorul închise telefonul gînditor. Conversația lor a fost probabil înregistrată în grabă și, la ambele capete, ascultată pe îndelete. Chiar și așa erau prudenți. Știau că dușmanul are cel mai modern și sofisticat echipament de ascultare din lume. Pentru o convorbire sau întîlnire cu adevărat secretă s-ar fi dus în camera de beton ca o celulă din subsol, în permanență păzită, care era verificată meticulos în fiecare săptămînă de experții în securitate pentru posibile instalații electronice de ascultare.

Afurisită pacoste, gîndi sir Geoffrey. Afurisită pacoste toată această afacere gen capă și spadă ! Roger ? De necrezut, dar chiar și așa, a existat odată un Philby.

25

Ora 18.20.

Căpitanul Gregori Suslev făcu cu mîna degajat spre polițiștii aflați la poarta șantierului naval din Kowloon, cei doi detectivi în civil care-l urmăreau aflîndu-se în spatele său, la 50 de metri. Era îmbrăcat în haine civile, bine croite, și rămase o clipă lîngă bordură, privind

traficul, apoi făcu semn unui taxi care trecea. Taxiul demară şi un mic Jaguar gri, cu sergentul Lee din Departamentul de investigaţii criminale şi un alt civil din acelaşi departament la volan, îl urmă imediat.

Taxiul intră în traficul intens de pe Chatham Road şi merse spre sud, de-a lungul liniei ferate, apoi coti spre vest pe Salisbury Road în extremitatea sudică a Kowloon-ului, depăşi staţia terminus de cale ferată, lîngă ultima saţie a Golden Ferry-ului. Acolo se opri. Suslev plăti şoferului şi urcă în fugă treptele hotelului *Victoria şi Albert*. Sergentul Lee îl urmă, pe cînd celălalt detectiv parca Jaguarul poliţiei.

Suslev intră cu paşi mari, degajat, şi rămase pentru o clipă în holul mare, aglomerat, cu tavan înalt, frumos ornamentat, cu ventilatoare demodate învîrtindu-se deasupra capetelor, şi căută în multitudinea de mese una liberă. Întreaga încăpere era însufleţită de clinchetul cuburilor de gheaţă în pahare şi de discuţii. Majoritatea europeni. Cîteva cupluri de chinezi. Suslev rătăci printre oameni, găsi o masă, ceru cu glas puternic o vodcă dublă, se aşeză şi începu să-şi citească ziarul. În clipa următoare fata era în picioare lîngă el.

— Bună, spuse ea.

— Ginny, *daragaia*, spuse el luminîndu-se la faţă şi o îmbrăţişă, ridicîndu-i în aer picioarele micuţe, spre dezaprobarea şocată a tuturor femeilor din încăpere şi invidia ascunsă a tuturor bărbaţilor. A trecut mult timp de cînd nu ne-am văzut, *golubcik*.

— Aiiiiaaa, spuse ea cu o mişcare a capului, şi păru-i scurt i se învolbură, apoi se aşeză, conştientă de priviri, bucurîndu-se de ele, urîndu-le. Tu tîrziu. De ce tu ţinut la mine aşteptat ? Nu place la o doamnă aştepte în *Victoria* singură, *heya !*

— Ai dreptate, *golubcik !* Suslev scoase un pachet subţire şi i-l dădu, radios. Uite, tocmai de la Vladivostok !

— Oh ! Cum mulţumesc la tine ?

Ginny Fu avea douăzeci şi opt de ani şi lucra aproape în fiecare noapte la *Barul Beţivilor Veseli*, într-o alee din Mong Kok, cam o jumătate de milă spre nord. În unele nopţi se ducea la salonul de dans *Good Luck*. De cele mai multe ori ziua stătea în locul prietenelor ei în spatele tejghelelor din magazin atunci cînd ele erau cu

vreun client. Dinți albi, ochi negri, păr negru, strălucitor și piele aurie, *cheong-sam*-ul ei strident colorat era crăpat pînă sus pe coapsele lungi, îmbrăcate în ciorapi. Se uită emoționată la cadou.

— Oh, mulțumesc, Gregori, mulțumesc foarte mult !

Îl puse în poșeta ei mare și îi zîmbi. Apoi ochii i se îndreptară către chelnerul care venea cu vodca lui Suslev, cu acel dispreț deschis pe care îl aveau toți chinezii pentru tinerele chinezoaice care stăteau la masă cu *quai loh*. Ele evident că trebuia să fie prostituate de cea mai joasă speță — cine altcineva ar sta la masă cu un *quai loh* într-un local public, și mai ales în holul hotelului *Victoria ?* Puse jos băutura cu o insolență studiată și o privi.

— *Dew neh loh moh* pe toate lăturile de porci de strămoși ai tăi, șuieră ea într-o cantoneză ordinară. Soțul meu de aici este un 489, în poliție și dacă-i spun doar un cuvînt o să-ți smulgă alunele alea mărunte pe care tu le numești boașe din trupul tău scîrbos după ce-ți termini treaba aici la noapte.

Chelnerul se albi.

— Ce ?

— Ceai fierbinte ! Adă-mi un păcătos de ceai fierbinte și dacă scuipi în el o să-i spun bărbatului meu să-ți înnoade paiul ăla pe care tu-l numești Lujerul tău Minunat !

Chelnerul dispăru.

— Ce i-ai spus ? întrebă Suslev, înțelegînd doar cîteva cuvinte din cantoneză, deși vorbea foarte bine engleza.

Ginny Fu zîmbi dulce.

— I-am cerut doar aduce ceai, știa că acum chelnerul va scuipa în ceaiul ei, sau, mai probabil, pentru siguranță, îl va ruga pe un prieten să o facă, așa că n-o să-l bea și asta îl va face să-și piardă și mai mult cinstea obrazului. Cîine împuțit ! Data viitoare nu place întîlnit aici, mult oameni scîrbos, spuse ea arogantă, uitîndu-se în jur, apoi își încreți nasul către un grup de englezoaice între două vîrste care se uitau la ea. Prea mult persoană împuțită, adăugă ea cu voce tare, scuturîndu-și din nou părul, și chicoti în sinea sa văzîndu-le că roșesc și-și întorc privirea. Cadoul ăsta, Gregy. Mulțumesc așa foarte !

— Un fleac, spuse Suslev. Știa că nu va deschide pachetul acum — sau în prezența lui — ceea ce era un

obicei chinezesc foarte bun şi înţelept, atunci, dacă nu-i plăcea darul sau era dezamăgită sau blestema cu voce tare că ceea ce primise nu era bun ca mărime, sau culoare, sau înjura zgîrcenia, ori prostul gust al celui ce i-l dăruise, atunci el nu putea să-şi piardă cinstea obrazului, şi nici ea nu putea să şi-o piardă. Foarte înţelept !

— Ce ?

— Nimic.

— Tu arată bine.

— Şi tu.

Trecuseră trei luni de la ultima lui vizită şi deşi iubita lui din Vladivostok era o eurasiatică, din mamă rusoaică albă şi tată chinez, îi plăcea mult Ginny Fu.

— Gregy, spuse ea, apoi în şoaptă, cu un zîmbet ştrengar : Termină băutură. Începem vacanţă ! Am vodcă... am alte lucruri !

El îi zîmbi.

— Sigur că ai, *golubcik !*

— Cîte zi ai ?

— Cel puţin trei, dar...

— Oh ! încercă ea să-şi ascundă dezamăgirea.

— ...trebuie să mă întorc la vasul meu. Avem noaptea asta, cea mai mare parte din ea, şi mîine, şi toată noaptea de mîine. Şi stelele vor străluci !

— Trei luni timp lung, Gregy !

— O să mă întorc curînd.

— Da, Ginny Fu îşi alungă dezamăgirea şi deveni din nou practică. Termină băutură şi plecam ! îl văzu pe chelner venind grăbit cu ceaiul ei, ochii ei îl sfredeliră pe cînd aşeza ceaiul pe masă. Hm ! E clar că e rece şi nu e proaspăt ! spuse ea scîrbită. Cine sînt eu ? O bucată împuţită de carne de cîine de diavol străin ? Nu, sînt o persoană civilizată din Cele Patru Provincii care pentru că tatăl ei cel bogat şi-a pierdut toţi banii la jocurile de noroc, a fost vîndută de el drept concubină pentru a deveni Doamna Numărul Doi pentru acest şef de poliţie al diavolilor străini ! Aşa că poţi să te pişi în pălărie !

Se ridică. Chelnerul se dădu un pas înapoi.

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebă Suslev.

— Nu plăteşte pentru ceaiuri, Gregy. Nu fierbinte ! spuse ea cu aroganţă. Nu dă bacşiş !

Suslev plăti totuşi şi ea îl luă de braţ şi ieşiră împreună, urmăriţi de toate privirile. Îşi ţinea capul sus,

dar în sinea ei ura privirile tuturor chinezilor, chiar şi cea a tînărului băiat de serviciu care deschise rigid uşa — leit fratelui ei mai mic pentru a cărui hrană şi şcoală plătea ea.

Dunross urca scările. Îi lăsă să treacă, cu o clipire amuzată în ochi, apoi băiatul de la uşă se lumină la faţă şi se înclină politicos în faţa lui. Se îndreptă către telefonul interior. Fu observat de mulţi şi ochii îl urmăriră. Ocoli un grup de turişti încărcaţi cu aparate de fotografiat şi îi observă pe Jacques deVille şi soţia sa Susanne la o masă într-un colţ. Amîndoi stăteau rigizi, privind fix la paharele din faţa lor. Dunross dădu din cap, amuzat şi plictisit. Bietul Jacques fusese iarăşi prins şi ea răsucea în vechea rană noua infidelitate. *Joss!* Parcă-l auzea pe bătrînul Chen-chen rîzînd. „Viaţa bărbatului e suferinţă, tinere Ian ! Da, este eternul *yin* războindu-se cu *yang*-ul nostru oh, atît de vulnerabil..."

În mod normal Dunross s-ar fi făcut că nu-i vede, şi i-ar fi lăsat singuri, dar instinctul îi spuse altceva.

— Bună Jacques, Susanne. Ce mai faceţi ?

— Oh, bună, bună, tai-pan, şi Jacques deVille se ridică politicos. Nu vrei să stai cu noi ?

— Nu, mulţumesc, nu pot, apoi văzu cît de mare era suferinţa prietenului său şi-şi aduse aminte de accidentul de maşină din Franţa : Avril, fiica lui Jacques, şi soţul ei ! Ce s-a întîmplat ? Dar exact ! spuse Dunross aşa cum ar fi spus un conducător, aşteptînd un răspuns imediat.

Jacques ezită. Apoi spuse :

— Exact, tai-pan : am veşti de la Avril. A telefonat de la Cannes chiar cînd plecam de la birou. Ea, ea a spus : „Tati... tati, Borge a murit... Mă auzi ? De două zile încerc să dau de tine... a fost frontal, şi celălalt, celălalt om a fost... Borge al meu a murit... mă auzi... ?" Vocea lui Jacques era plată. Apoi legătura s-a întrerupt. Ştim că e în spital la Cannes. M-am gîndit că e mai bine ca Susanne să plece imediat. Cursa ei s-a amînat aşa că... aşa că aşteptăm aici. Cineva încearcă să prindă legătura cu Cannes, dar n-am prea mari speranţe.

— Dumnezeule, îmi pare rău, spuse Dunross, încercînd să scape de strîngerea de inimă pe care o avu la gîndul că în locul lui Avril putea fi Adryon. Avril nu avea decît douăzeci de ani, iar Borge Escary fusese un tînăr minunat. Fuseseră căsătoriţi numai un an şi ju-

mătate şi asta era prima lor vacanţă după naşterea unui fiu. La ce oră e cursa ?

— La ora opt.

— Susanne, vrei să avem noi grijă de copil ? Jacques, de ce nu pleci şi tu — o să am eu grijă de tot aici.

— Nu, spuse Jacques. Mulţumesc, dar nu. E mai bine să se ducă Susanne. O s-o aducă ea pe Avril acasă.

— Da, spuse Susanne, şi Dunross observă că părea mai mică. Le avem pe *amah*-e... e mai bine să fiu doar eu, tai-pan. *Merci*, dar nu, aşa e cel mai bine. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu e cinstit, nu, nu e. Borge era un băiat atît de drăguţ !

— Da, Susanne. O să-i spun lui Penn să treacă pe la voi în fiecare zi, aşa că nu-ţi face probleme, vom avea grijă de copil, şi de Jacques, Dunross îi cîntări cu privirea pe amîndoi, era sigur că Jacques era stăpîn pe sine, bun, gîndi el, apoi spuse, ca un ordin : Jacques, după ce Susanne urcă în avion întoarce-te la birou. Trimite un telex omului nostru din Marsilia. Spune-i să rezerve un apartament la *Capitol*, să o aştepte cu o maşină şi zece mii de dolari în franci. Spune-i din partea mea că trebuie să fie la dispoziţia ei tot timpul cît stă acolo. Să mă sune mîine cu un raport complet asupra stării lui Avril, accident, cine conducea şi cine era celălalt şofer.

— Da, tai-pan.

— Eşti sigur că totul e în ordine ?

Jacques zîmbi forţat.

— *Oui. Merci, mon ami.*

— *De rien.* Îmi pare atît de rău, Susanne — sună cu taxă inversă dacă te putem ajuta cu ceva.

Se îndepărtă. Omul nostru din Marsilia este bun, îşi spuse el. Va avea grijă de tot. Şi Jacques e un om de fier. M-am gîndit la tot ? Da, cred că da. Pentru moment e rezolvat. Dumnezeu să le apere pe Adryon şi Glenna şi Duncan şi Penn, îşi spuse. Şi pe Kathy, şi pe toţi ceilalţi. Şi pe mine — pînă ce *Nobila Casă* va fi în siguranţă. Se uită la ceas. Era exact 6.30. Ridică un telefon interior.

— Cu domnul Bartlett, vă rog.

O clipă aşteptă, apoi auzi vocea lui Casey.

— Alo !

— Ah, bună, Ciranoush, spuse Dunross. Vrei, te rog, să-i spui că sînt în hol ?

— Oh, bună, sigur ! Nu vrei să urci ? Noi sîntem...

— De ce nu coborîţi voi ? M-am gîndit că, dacă nu sînteţi prea ocupaţi, v-aş lua cu mine la o întîlnire — ar putea fi interesantă pentru voi. Am putea mînca pe urmă, dacă sînteţi liberi.

— Mi-ar place. Stai să vorbesc cu Linc.

O auzi repetînd ce-i spusese el şi se gîndi la pariul lui cu Claudia. E imposibil ca cei doi să nu fie amanţi, îşi spuse el, sau să nu fi fost amanţi, trăind atît de aproape unul de celălalt. N-ar fi normal !

— Coborîm imediat, tai-pan ! simţi zîmbetul din vocea ei cînd închise telefonul.

Primul Şef de Sală se învîrtea acum pe lîngă el, aşteptînd rara onoare de a-i ţine scaunul tai-panului. Fusese anunţat de Al Doilea Şef de Sală în momentul în care se află că Dunross se apropia de uşa de intrare. Numele lui era Pok După-Amiază, un bărbat cărunt, maiestuos, şi-şi conducea oamenii cu un bici din bambus.

— Ah, Onorate Domn, ce plăcere, spuse bătrînul în cantoneză, şi se înclină respectuos. Ai mîncat azi orez ? aceasta era o modalitate politicoasă de a spune în chineză bună ziua, bună seara, sau ce mai faci.

— Da, mulţumesc, Frate Mai Mare, răspunse Dunross, îl ştia de mic pe Pok După-Amiază ; din cîte îşi amintea, din totdeauna Pok După-Amiază fusese şeful de sală în holul hotelului de la ora 12 pînă la 6 seara, şi de multe ori, cînd Dunross era copil, trimis cu vreun comision aici, după ce încasase vreo bătaie, cu palma sau cu biciul, bătrînul îl aşeza la o masă într-un colţ, îi aducea pe furiş o prăjitură, îl mîngîia cu blîndeţe pe cap şi nu-i cerea niciodată bani. Arăţi înfloritor !

— Mulţumesc, tai-pan. Oh, şi tu arăţi foarte sănătos ! Dar încă ai un singur fiu ! Nu crezi că e timpul ca onorata ta Supremă Doamnă să-ţi găsească o a doua soţie ?

Zîmbiră amîndoi.

— Urmează-mă, te rog, spuse bătrînul plin de importanţă şi-l conduse către cea mai bună masă care apăruse ca printr-un miracol într-un spaţiu larg, privilegiat, unde se aflau patru chelneri energici care înghesuiseră alţi consumatori şi mese pentru a face loc, acum stăteau toţi drept, aproape nemişcaţi, cu faţa strălucind.

— Ca de obicei, domnule ? întrebă chelnerul care servea vinul. Am o sticlă din '52.

— Perfect, spuse Dunross, ştiind că era acel La Doucette care îi plăcea atît de mult. Ar fi preferat ceai, dar era o chestiune de cinstea obrazului să accepte vinul. Sticla era deja acolo, într-o frapieră cu gheaţă. Îi aştept pe domnul Bartlett şi domnişoara Tcholok.

Imediat un alt chelner se îndreptă spre lift pentru a-i aştepta.

— Dacă mai doriţi ceva, vă rog, chemaţi-mă.

Pok După-Amiază se înclină şi se îndepărtă, fiecare chelner din încăpere simţindu-se nervos, conştient de prezenţa lui. Dunross se aşeză şi îi observă pe Peter şi Fleur Marlowe încercînd să stăpînească două fetiţe drăgălaşe şi gălăgioase de patru şi opt ani, oftă şi-i mulţumi Domnului că fetele lui trecuseră de acea vîrstă. În timp ce sorbea din vin, savurîndu-l, îl văzu pe bătrînul Willie Tusk uitîndu-se spre el şi făcîndu-i cu mîna. Îi răspunse.

Cînd era un copil, obişnuia să vină din Hong Kong de trei sau patru ori pe săptămînă cu probleme de afaceri pentru Tusk de la bătrînul Sir Ross Struan, tatăl lui Alastair — sau, de cele mai multe ori, erau cereri din partea tatălui său care, ani de zile, condusese sectorul de afaceri externe al *Nobilei Case*. Din cînd în cînd Tusk servea *Nobila Casă* în domeniile în care se pricepea — orice avea legătură cu scoaterea a ceva din Tailanda, Burma sau Malaya şi trimiterea acestui ceva cu vaporul oriunde, doar cu puţin *h'eung yau* şi rata lui comercială de 7,5%.

— Pentru ce e jumătatea de procent, Unchiule Tusk ? îşi aminti el că îl întrebase într-o zi, uitîndu-se cu atenţie în sus spre bărbatul pe care acum îl depăşea cu mult în înălţime.

— Ăştia sînt banii mei de fetiţe, tinere Ian.

— Ce sînt banii de fetiţe ?

— Sînt nişte bani de buzunar în plus pentru a-i da la fetiţe, la doamnele care-ţi plac.

— Dar de ce dai bani doamnelor ?

— Ei, asta e o poveste lungă, puştiule.

Dunross zîmbi în sinea lui. Da, o poveste foarte lungă. Această parte a educaţiei sale avusese diferiţi profesori, unii buni, unii foarte buni, şi unii proşti. Bătrînul Unchi Chen-chen îi aranjase prima întîlnire cu o femeie cînd avea paisprezece ani.

— Oh, chiar vorbeşti serios, Unchiule Chen-chen ?

— Da, dar nu trebuie să spui nimănui, altfel taică-tău mă omoară ! Hm, continuase bătrînul cel drăguţ, tatăl tău ar fi trebuit să aranjeze asta, sau să-mi spună mie s-o aranjez, dar nu contează. Acum, cîn...

— Dar cînd, cînd... oh, eşti sigur ? Vreau să spun cît, cît trebuie să plătesc şi cînd, Unchiule Chen-chen ? Cînd ? Adică înainte sau... sau după sau cînd ? Asta nu ştiu eu.

— Nu ştii multe ! Încă nu ştii cînd să vorbeşti şi cînd nu ! Cum pot să te învăţ dacă vorbeşti ? Am eu toată ziua la dispoziţie ?

— Nu, sir.

— Eeee, spusese bătrînul Chen-chen, cu zîmbetul lui larg, eeee, dar ce norocos eşti ! Prima dată într-o Splendidă Strîmtoare ! Va fi prima dată, nu ? Spune drept !

— Ăăă... ei bine, ăăă, ei bine... ăăă. da.

— Bun !

Abia mulţi ani mai tîrziu descoperise Dunross că unele din cele mai vestite bordeluri din Hong Kong şi Macao licitaseră în secret pentru privilegiul de a-l iniţia în arta dragostei pe un viitor tai-pan şi urmaş al însuşi Diavolului cu Ochi Verzi. În afară de cinstea obrazului pe care bordelul ar fi cîştigat-o pentru multe generaţii, pentru faptul că fusese ales de compradorul *Nobilei Case*, ar fi fost de asemenea un mare *joss* şi pentru doamna aleasă. Prima Sevă, chiar şi cea a celui mai neînsemnat personaj, era un elixir de nepreţuită valoare — la fel cum, se spunea în învăţăturile chinezeşti, seva *yin*-ului unei fecioare era la fel de preţuită şi de căutată pentru reîntinerirea *yang*-ului.

— Sfinte Dumnezeule, Unchiule Chen-chen ! explodase el. E adevărat ? Chiar m-ai vîndut ? Vrei să-mi spui că m-ai vîndut unui afurisit de bordel ? Pe mine ?

— Bineînţeles. Bătrînul îşi ridicase privirea către el, şi chicotise îndelung, ţintuit acum la pat în marea casă a familiei Chen de pe creasta Punctului de Observaţie al lui Struan, aproape orb şi pe moarte, dar împăcîndu-se uşor şi mulţumit de sine. Cine ţi-a spus, cine, eh ? Eh, tinere Ian ?

Tusk, un văduv, care frecventa saloanele de dans şi barurile şi bordelurile, fusese cel căruia i se spusese povestea, ca o legendă, de către una din *mama-san*-e, care auzise că era un obicei în *Nobila Casă* ca compradorul lor

să aranjeze prima inițiere pentru urmașii Diavolului cu Ochi Verzi Struan. „Da, bătrîne, îi spusese Tusk, Dirk Struan i-a spus lui Sir Gordon Chen, tatăl bătrînului Chen-chen, că-și va arunca Ochiul lui cel Rău asupra *Casei Chen* dacă ei nu aleg bine." „Aiurea", îi spusese Dunross lui Tusk, care continuase, jignit, să-i spună că nu făcea decît să reproducă o legendă care intrase deja în folclorul Hong Kongului, și, aiurea sau nu, Ian bătrîne, primul tău regulat i-a adus bătrînului mii de dolari Hong Kong!

— A fost o chestie groaznică, Unchiule Chen-chen!

— De ce? A fost o licitație foarte profitabilă. Pe tine nu te-a costat nimic, și ți-a făcut o deosebită plăcere. Pe mine nu m-a costat nimic, și mi-a adus 20.000 dolari Hong Kong. Bordelul fetei a cîștigat multă cinste a obrazului, și fata la fel. Pe ea nu a costat-o nimic, și i-a oferit timp de mulți ani o imensă clientelă care voia să se bucure de calitățile deosebite ale Primei tale alegeri!

Jad Elegant fusese numele sub care o cunoscuse. Avea 22 de ani și era foarte pricepută, o profesionistă încă de cînd fusese vîndută bordelului de către părinții ei, cînd avea doar 12 ani. Bordelul se numea *Casa celor O Mie de Plăceri*. Jad Elegant era dulce și blîndă — cînd voia, și o adevărată zgripțuroaică, cînd voia. Se îndrăgostise nebunește de ea, și relația lor durase două vacanțe de vară, cînd venea acasă de la internat din Anglia, căci aceasta fusese perioada pe care o aranjase, prin contract, Chen-chen. În ziua cînd se întorsese acasă în cea de-a treia vacanță de vară se grăbise să se ducă la bordel, dar ea dispăruse. Chiar și acum Dunross își amintea cît de nenorocit se simțise, cum încercase să o găsească. Dar fata nu lăsase nici o urmă.

— Ce s-a întîmplat cu ea, Unchiule Chen-chen? Ce s-a întîmplat, zău?

Bătrînul oftă, obosit acum, în patul lui uriaș.

— Era timpul să plece. E foarte ușor întotdeauna pentru un tînăr să-i dăruiască prea mult unei fete, prea mult timp, prea multe gînduri. Era timpul să plece... acum puteai alege singur și trebuia să te gîndești la bordel, și nu la ea... Oh, nu încerca să-ți ascunzi dorința, te înțeleg, oh, cum te înțeleg! Nu-ți face probleme, a fost bine plătită, fiul meu, n-ai avut copii cu ea...

— Unde e acum?

— S-a dus în Taiwan. Am avut grijă să aibă suficienți bani să-și deschidă propriul ei bordel, a spus că asta do-

rea să facă şi... înţelegerea noastră includea cumpărarea contractului ei cu bordelul. Asta m-a costat, oare 5... sau 10.000 ? Nu-mi aduc aminte, sînt obosit acum. Trebuie să dorm puţin. Întoarce-te, te rog, mîine, fiul meu...

Dunross sorbi din vin, şi-şi aduse aminte. A fost singura dată cînd Chen-chen m-a numit „fiul meu", îşi spuse el. Ce bătrîn minunat ! Aş vrea să fiu tot atît de înţelept ca el, şi demn de el. Chen-chen murise o săptămînă mai tîrziu. Funeraliile lui fuseseră cele mai grandioase din cîte văzuse Hong Kongul, cu o mie de bocitoare profesioniste şi tobe urmînd sicriul către cimitir. Femei îmbrăcate în alb fuseseră plătite să meargă în urma sicriului, tînguindu-se cu voce tare către Ceruri, rugîndu-i pe zei să uşureze drumul spiritului acestui mare om către Neant sau renaştere, sau orice se întîmplă cu spiritele celor morţi. Chen-Chen trecuse în mod oficial la creştinism, aşa că i se făcuseră două slujbe, pentru siguranţă, una creştină, cealaltă budistă...

— Bună, tai-pan !

Casey era lîngă el, cu Linc Bartlett alături. Zîmbeau amîndoi, deşi amîndoi păreau puţin obosiţi.

Îi salută şi Casey comandă un whisky cu sifon, iar Linc o bere.

— Ai avut o zi bună ?

— Şi bună şi rea, spuse el după un moment de tăcere. Voi ?

— Ocupaţi, dar nu ne plîngem, spuse ea. Juristul vostru, Dawson, a contramandat azi-dimineaţă întîlnirea — a amînat-o pentru mîine la prînz. Restul zilei am stat pe telefon şi telex cu America, pentru a organiza treburile. Serviciul e foarte bun aici, e un hotel grozav. Sîntem gata să ne îndeplinim clauzele din contract.

— Bun. Cred că voi veni şi eu la întîlnirea cu Dawson, spuse Dunross. Asta va grăbi lucrurile. O să-l rog să vină la companie. Îţi trimit maşina la 11.30.

— Nu e nevoie, tai-pan. Ştiu drumul cu feribotul, spuse ea. Am mers cu el în după-amiaza asta. Cei mai bine cheltuiţi cinci cenţi din viaţa mea. Cum de aveţi tarife atît de mici ?

— Am transportat patruzeci şi şapte de milioane de pasageri anul trecut, şi Dunross se uită la Bartlett. Vii mîine la întîlnire ?

— Doar dacă ai nevoie de mine în mod special, spuse el imediat. Casey se ocupă la început de toate problemele legale. Ea ştie ce vrem, iar Seymour Steigler III vine cu *Pan-Amul* joi — el e principalul nostru consilier şi jurist fiscal. El va rezolva toate punctele cu juriştii voştri, ca să putem semna în şapte zile fără probleme.

— Excelent.

Un chelner zîmbitor, respectuos, le aduse băuturile şi umplu din nou paharul lui Dunross. Cînd rămaseră singuri, Casey spuse pe un ton calm :

— Tai-pan, cu navele tale. Vrei o înţelegere separată pentru ele ? Dacă juriştii le trec în contract, n-o să mai fie un secret. Cum să facem să rămînă secret ?

— O să întocmesc eu documentul şi o să-l confirm prin pecetea noastră. Asta îl va face legal şi obligatoriu. Iar înţelegerea rămîne secretă, doar între noi trei, nu ?

— Pecete, Ian ? întrebă Bartlett.

— Da, echivalentul unei ştampile, şi Dunross scoase o cutiuţă din bambus, subţire şi prelungă, de doi inci lungime şi jumătate de inci lăţime şi-i culisă capacul bine fixat, scoase pecetea aflată în cutia căptuşită cu mătase stacojie şi le-o arătă, era făcută din fildeş, pe faţa inferioară erau sculptate în relief cîteva caractere chinezeşti. Asta e pecetea mea personală — sculpturile sînt făcute de mînă aşa că e aproape imposibil de falsificat. Se introduce capătul ăsta în tuş... (tuşul era roşu şi aproape solid, aşezat cu grijă în compartimentul său într-o extremitate a cutiei)... şi se imprimă apoi pe hîrtie. De multe ori în Hong Kong nu se semnează documentele, se pune doar o pecete pe ele. Majoritatea nu sînt legale fără pecete. Pecetea e la fel ca asta, doar puţin mai mare.

— Ce înseamnă caracterele ? între Casey.

— Sînt un joc de cuvinte despre numele meu şi strămoşul meu. Cuvînt cu cuvînt înseamnă ilustrul tăiş ascuţit din nobilele mări verzi. Jocul de cuvinte despre Diavolul cu Ochi Verzi, cum era numit Dirk, *Nobila Casă*, şi *dirk* — pumnal, Dunross zîmbi şi o puse la locul ei. Are alte înţelesuri — cel aparent este „tai-pan al *Nobilei Case*". În chineză..., se întoarse la sunetul unui clopoţel de bicicletă, băiatul de serviciu trecea printre oameni ţinînd ridicată pe un băţ o tăbliţă pe care erau trecute numele celor căutaţi la telefon, nu ei figurau pe tăbliţă, şi continuă. În scrierea chinezească există întotdeauna

diferite nivele ale sensurilor. De aceea este limba asta atît de complexă şi de interesantă.

Casey îşi făcea vînt cu un meniu. Era cald în încăpere deşi ventilatoarele din tavan produceau o adiere uşoară. Îşi scoase un şerveţel şi-şi tamponă nasul.

— Întotdeauna este atîta umezeală ? întrebă ea.

Dunross zîmbi şi răspunse :

— Azi e relativ uscat. Uneori e o umiditate de nouăzeci şi nouăzeci şi cinci la sută săptămîni în şir. Toamna şi primăvara sînt cele mai bune perioade aici. Iulie, august şi septembrie sînt foarte calde şi umede. Deşi acum se prevăd ploi. S-ar putea chiar să avem şi un taifun. Am auzit la radio că în sud-est se formează o depresiune tropicală. Da. Dacă avem noroc va ploua. Încă nu se raţionalizează apa la *V. şi A.*, nu ?

— Nu, spuse Bartlett, dar după ce am văzut găleţile aseară la tine, nu cred că voi mai socoti apa un lucru banal.

— Nici eu, spuse Casey. Trebuie să fie îngrozitor de greu fără apă.

— Oh, te obişnuieşti. Apropo, propunerea mea în legătură cu documentul te satisface ? îl întrebă Dunross pe Bartlett, dorind problema rezolvată şi nemulţumit cu el însuşi că fusese obligat să întrebe, se amuză întristat cînd observă că Bartlett ezită o fracţiune de secundă şi-i aruncă o privire imperceptibilă lui Casey înainte de a răspunde.

— Sigur, Ian, continuă Bartlett, i-am cerut lui Forrester — şeful departamentului nostru de spume uretanice — să vină cu acelaşi avion. M-am gîndit că am putea porni toată afacerea. Nu are rost să aşteptăm pînă avem documentele oficiale semnate, nu ?

— Nu, Dunross se gîndi o clipă, apoi se hotărî să-şi verifice teoria.

— Cît de priceput e ?

— Foarte priceput.

— Charlie Forrester ştie tot ceea ce trebuie ştiut despre spuma de poliuretan — producere, livrare şi vînzare, adăugă Casey.

— Bun, Dunross se întoarse către Bartlett şi spuse cu inocenţă : N-ai vrea să-l luăm în Taipe ? Văzu o fulgerare în ochii americanului şi ştiu că avusese dreptate. (Simte-te prost, ticălosule, îşi zise el, nu i-ai spus încă !

N-am uitat cît mi-ai dat de furcă aseară, cu toate informațiile tale secrete. Ia ieși din asta cu obrazul nepătat !) În timp ce noi jucăm golf, sau facem altceva, o să-i aranjez lui Forrester o întîlnire cu experții mei — poate verifica amplasamentele posibile și poate pune treaba asta pe roate.

— Bună idee, spuse Bartlett, fără a se simți deloc prost, și părerea lui Dunross despre el se îmbunătăți.

— Taipe ? Taipe în Taiwan ? întrebă Casey emoționată. Mergem în Taipe ? Cînd ?

— Duminică după-amiază, spuse Bartlett calm. Mergem pentru cîteva zile, Ian și...

— Perfect, Linc, spuse ea zîmbind. În timp ce voi jucați golf, eu pot verifica lucrurile cu Charlie. Care-i handicapul tău, tai-pan ?

— Zece, răspunse Dunross, și pentru că Linc Bartlett o știa sînt sigur că și tu o știi.

Ea rîse.

— Uitasem statistica asta vitală. Al meu e paisprezece într-o zi foarte bună.

— Cu una sau două lovituri în plus sau în minus ?

— Sigur. Femeile trișează la golf ca și bărbații.

— Da ?

— Da. Dar, spre deosebire de bărbați, ele trișează pentru a-și micșora handicapul. Un handicap e un simbol al poziției, nu ? Cu cît e mai mic scorul cu atît e mai înaltă poziția ! De obicei femeile nu pariază mai mult de cîțiva dolari, așa că un handicap mic nu e deosebit de important, doar pentru cinstea obrazului. Bărbații ? I-am văzut trimițînd în mod deliberat în teren accidentat pentru a căpăta alte două lovituri, dacă erau într-o rundă tensionată, care le-ar scădea handicapul cu un punct. Desigur, asta numai dacă nu jucau acea rundă pe bani. Care-i miza între perechile voastre ?

— 500 de dolari Hong Kong.

Ea fluieră.

— Poarta ?

— Dumnezeule, nu, spuse Bartlett. Jocul.

— Chiar și așa, cred că ar fi mai bine ca acum doar să chibițez.

— Ce înseamnă asta ? întrebă Dunross.

— Să privesc. Dacă nu sînt atentă, Linc va miza în joc partea mea din *Par-Con*.

Zîmbetul ei îi încălzi pe amîndoi şi apoi, pentru că Dunross îl făcuse în mod deliberat pe Bartlett să cadă în cursă, se hotărî să-l scoată din ea.

— E o idee grozavă, Casey, spuse el, privind-o atent. Dar, gîndindu-mă mai bine, poate ar fi preferabil ca tu şi Forrester să vă ocupaţi de Hong Kong înainte de Taipe — acesta va fi cea mai mare piaţă a noastră. Iar dacă juristul vostru soseşte joi, poate ai vrea să fii cu el aici, şi se uită direct la Bartlett, o adevărată imagine a nevinovăţiei. Dacă vrei să contramandăm plecarea, e în regulă, aveţi suficient timp să mergeţi şi la Taipe altă dată. Dar eu trebuie să mă duc acum.

— Nu, spuse Bartlett. Casey, tu te ocupi de toate problemele de aici. Seymour va avea nevoie de ajutorul tău. Voi face acum un tur preliminar şi apoi vom putea merge împreună altă dată.

Ea sorbi din pahar şi-şi păstră expresia calmă. Deci nu sînt invitată, eh ? gîndi ea, iritată.

— Plecaţi duminică ?

— Da, spuse Dunross, sigur că tertipul îi reuşise, nesimţind nici o schimbare la ea. Duminică după-amiază. Dimineaţă s-ar putea să fac alpinism, aşa că mai devreme nu pot.

— Alpinism ? Vrei să spui că te caţeri pe munţi, tai-pan ?

— Oh, nu. Doar cu maşina — în Noile Teritorii. Puteţi veni amîndoi dacă vreţi. Adăugă către Bartlett. Putem merge direct la aeroport. Dacă-i pot convinge să elibereze avionul, am s-o fac. O să întreb mîine.

— Linc, spuse Casey, ce faci cu Armstrong şi poliţia ? N-ai voie să pleci de aici.

— Am aranjat eu asta azi, spuse Dunross. I s-a permis să plece pe răspunderea mea.

Ea rîse.

— Fantastic ! Dar nu uita de cauţiune !

— N-o să uit.

— Plecaţi duminică, tai-pan ? Cînd vă întoarceţi ?

— Marţi, la timp pentru prînz.

— Marţi semnăm ?

— Da.

— Linc, nu e prea scurt timpul şi programul prea strîns pînă în ultima clipă ?

— Nu. Vom ține permanent legătura. Afacerea e încheiată. Nu mai avem decît s-o punem pe hîrtie.

— Cum spui tu, Linc. Totul va fi pregătit pentru semnare cînd vă întoarceți. Tai-pan, dacă sînt probleme discut cu Andrew ?

— Da. Sau cu Jacques, și Dunross se uită în colț : acum masa lor era ocupată de altcineva, nu-i nimic, își spuse, s-a făcut tot ce s-a putut. Telefoanele merg foarte bine în Taipe, deci nu trebuie să-ți faci probleme. Acum puteți merge să luăm cina ?

— Sigur că da, spuse Bartlett.

— Ce-ați vrea să mîncați ?

— Ce-ai zice de mîncare chinezească ?

— Regret, dar trebuie să fiți mai preciși, spuse Dunross. Ea ca și cum ai spune că vrei mîncare europeană — care ar fi orice, de la mîncarea italienească pînă la fiertura englezească.

— Linc, n-ar fi mai bine să-l lăsăm pe tai-pan să hotărască ? spuse Casey, și adăugă : Tai-pan, trebuie să-ți mărturisesc, îmi plac dulciurile și acriturile, rulourile cu ouă, tocana chinezească și orezul prăjit. Altceva mai special nu mă pasionează.

— Nici pe mine, fu de acord cu ea Bartlett. Șerpi, cîini, sau alte chestii exotice.

— Șerpii sînt foarte buni acum, spuse Dunross. Mai ales bila lor, amestecată cu ceai. Te înviorează, un stimulent grozav ! Și puțină carne de cățelandru chow fiartă în sos de stridii e minunată.

— Ai mîncat ? Ai mîncat cîine ? Casey era șocată.

— Mi s-a spus că e pui. Semăna mult la gust cu puiul. Dar să nu mănînci niciodată cîine și să bei whiskey în același timp, Casey. Se spune că transformă carnea în bucăți de fier care-ți vor face foarte rău...

Se auzea glumind și spunînd fleacuri în timp ce îi privea pe Jacques și pe Susanne urcînd într-un taxi. Inima i se strînse cînd se gîndi la ei și la Kathy și la toți ceilalți și dori să se urce el în avion și să o aducă înapoi pe Avril în siguranță — o fată atît de drăguță, un membru al familiei sale... Pentru Dumnezeu, cum să trăiești ca un om, să conduci *Nobila Casă* și să rămîi întreg la minte ? Cum să-ți ajuți familia și să închei afaceri și să te împaci cu toți ? Asta-i bucuria și durerea de a fi Tai-Pan, îi spusese de multe ori în vis Dirk Struan. Da, dar e atît de puțină

bucurie. Te înşeli şi Dirk are dreptate, şi tu eşti mult prea serios, îşi spuse el. Singurele probleme serioase sînt *Par-Con*, boom-ul, Kathy, hîrtiile AMG, Crosse, John Chen, *Toda Shipping*, şi faptul că ai refuzat oferta lui Lando Mata, dar nu neapărat în ordinea asta. Atît de mulţi bani ! Ce vreau eu de la viaţă ? Bani ? Putere ? Sau întreaga Chină ? Îi văzu pe Casey şi Bartlett privindu-l. De cînd au venit ăştia doi, îşi spuse el, n-am avut decît necazuri. Îi privi şi el. Merita să te uiţi la ea, aşa cum arăta cu pantalonii ei strîmţi şi bluza mulată pe trup.

— Lăsaţi-mă pe mine să aleg, spuse el, hotărît ca în seara aceea să prefere mîncare cantoneză.

Auziră clopoţelul băiatului de serviciu şi văzură tăbliţa şi pe ea scria „Domnişoara K. C. Shuluk". Dunross îi făcu semn băiatului.

— Te va conduce la telefon, Casey.

— Mulţumesc.

Se ridică. Privirile urmăriră picioarele lungi, perfecte, şi mersul ei senzual — femeile geloase, o urau.

— Eşti un ticălos, spuse Bartlett calm.

— Ce ?

— Da ! Zîmbi celălalt şi asta micşoră duritatea cuvintelor. 20 la 1 că Taipe a fost un test — dar nu-ţi port pică pentru asta, Ian. Nu. Am fost dur aseară — a trebuit să fiu, aşa că merit o săpuneală. Dar să nu-i mai faci asta a doua oară lui Casey, că-ţi tai gîtul.

— Chiar o s-o faci ?

— Da. A ajuns la limită.

Privirea lui se întoarse către Casey. O văzu trecînd pe lîngă masa familiei Marlowe, oprindu-se o clipă şi salutîndu-i pe ei şi pe copii, apoi mergînd mai departe.

— Ştie că nu a fost invitată.

Dunross se nelinişti.

— Eşti sigur ? Am crezut... Nu m-am descurcat bine ? În momentul în care am realizat că nu i-ai spus încă... Îmi pare rău, am crezut că o să iasă bine.

— La naiba, ai fost perfect ! Şi totuşi 5 la 10 că ştie că nu a fost invitată.

Bartlett zîmbi din nou şi Dunross se întrebă din nou ce se ascundea sub acel zîmbet. Va trebui să fiu mai atent cu ticălosul ăsta, îşi spuse el. Deci Casey a ajuns la limită ! Mă întreb ce-a vrut să spună cu adevărat. Dunross alesese acel local în mod deliberat, vrînd să fie văzut cu deja fai-

mosul — sau infamul Bartlett și doamna sa. Știa că asta va alimenta zvonurile despre apropiata lor afacere, va agita și mai mult bursa și-i va pune în încurcătură pe pariori. Dacă *Ho-Pak* dădea faliment, cu condiția să nu antreneze în prăbușire și alte bănci, *boom*-ul s-ar mai putea încă produce. Dacă Bartlett și Casey ar ceda puțin, își spuse el, și dacă aș putea avea cu-adevărat încredere în ei, aș putea da cea mai mare lovitură a secolului. Atît de mulți „dacă". Prea mulți. Deocamdată nu am controlul bătăliei. Bartlett și Casey țin frînele în mînă. Cît de mult vor coopera ? Apoi ceva ce inspectorul șef Armstrong și Brian Kwok spuseseră puse în mișcare un gînd vag și neliniștea lui crescu.

— Ce părere ai de tipul ăla Banastasio ? întrebă el, păstrîndu-și vocea neutră.

— Vincenzo ? întrebă imediat Bartlett. Un tip interesant. De ce ?

— Așa, mă întrebam, spuse Dunross, aparent calm, dar în sinea lui șocat că avusese dreptate. Îl știi de mult ?

— De trei sau patru ani. Casey și cu mine am fost de cîteva ori cu el la curse — la Del Mar. E un jucător de mîna întîi, acolo și la Vegas. Pariază de obicei 50.000 pe o cursă — așa ne-a spus. El și cu John Chen sînt prieteni destul de buni. E prieten și cu tine ?

— Nu. Nu ne-am întîlnit niciodată, dar l-am auzit pe John pomenind de el de cîteva ori, spuse el, și pe Tsu-yan.

— Ce mai face Tsu-yan ? Și el joacă. Cînd l-am văzut în Los Angeles, de-abia aștepta să ajungă la Vegas. Era la curse ultima dată cînd am fost acolo cu John Chen. Nici o veste încă despre John sau răpitori ?

— Nu.

— Afurisit ghinion.

Dunross nu-l mai asculta. Dosarul pe care-l ceruse despre Bartlett nu menționase nici o urmă de legătură cu Mafia — dar Banastasio lega totul. Armele, John Chen, Tsu-yan și Bartlett. Mafia însemna bani murdari și droguri, și o continuă căutare de paravane legale pentru spălarea banilor. Tsu-yan fusese băgat în afaceri cu medicamente în timpul războiului din Coreea — iar acum se spunea că era amestecat în contrabanda cu aur în Taipe, Indonezia și Malaya, împreună cu Wu Patru Degete. Ar putea Banastasio să transporte aur... cui ? Oare bietul

John Chen aflase din întîmplare ceva și de aceea fusese răpit ? Să însemne asta că o parte din banii companiei *Par-Con* sînt banii Mafiei — este oare *Par-Con* condusă sau controlată de Mafia ?

— Parcă îmi aduc aminte că John a spus că Banastasio e unul din principalii voștri acționari, spuse el, bîjbîind în întuneric.

— Vincenzo are un pachet mare de acțiuni. Dar nu e nici în conducere și nici director. De ce ?

Dunross văzu că acum ochii lui Bartlett erau foarte atenți și aproape că-i simțea mișcarea gîndurilor, întrebîndu-se unde vrea să ajungă cu aceste întrebări. Așa că se opri aici.

— E ciudat cît de mică e de fapt lumea, nu ?

Casey ridică receptorul, clocotind în sinea ei.

— Alo, sînt domnișoara Tcholok. Aveți o convorbire pentru mine ?

— Ah, o clipă, vă rog.

Deci nu sînt invitată la Taipe, își spunea ea furioasă. De ce n-a spus-o direct tai-panul, ci pe ocolite, și de ce nu mi-a spus nimic Linc ? Isuse, e și el vrăjit de tai-pan cum am fost eu aseară ? De ce în secret ? Ce altceva mai pun la cale ? Taipe, e ? Ei bine, am auzit că e un loc pentru bărbați, așa că dacă toți își doresc un week-end de depravați, eu n-am nimic împotrivă. Dar nu și dacă e vorba de afaceri. De ce nu mi-a spus Linc ? Ce-avea de ascuns ? Furia lui Casey crescu, apoi își aminti ce spusese franțuzoaica despre frumoasele *chinoises* atît de ușor accesibile și furia ei se transformă într-o neliniște ciudată, îngrijorîndu-se pentru soarta lui Linc. Afurisiți să fie bărbații ! Afurisiți să fie bărbații și lumea pe care și-au creat-o doar pentru ei. Și aici e mai rău ca în orice alt loc în care am fost vreodată. Afurisiți să fie englezii ! Sînt toți atît de plăcuți și de deștepți și au maniere elegante și spun *te rog* și *mulțumesc* și se ridică atunci cînd intri în încăpere și-ți țin scaunul dar, dincolo de aparențe, sînt la fel de ticăloși ca și ceilalți. Mai rău. Sînt ipocriți, asta sînt ! Ei bine, vom fi chit ! Într-o zi vom juca golf, domnule tai-pan Dunross, și nu ți-ar strica să dovedești cu adevărat că ești bun, pentru că eu pot juca pînă la zece puncte într-o zi bună — am învățat golful de mult, într-o

lume a bărbaţilor — aşa că o să-ţi trag o săpuneală ! Da. Sau poate biliard. Sigur, şi cunosc o groază de şmecherii. Casey se gîndi la tatăl ei cu o scăpărare bruscă de bucurie, şi cum îi dăduse primele noţiuni în ambele jocuri. Dar Linc fusese cel ce o învăţase cum să lovească jos, în partea stîngă, cu tacul pentru a-i da bilei o răsucire către dreapta pentru a ocoli bila opt — îi arătase atunci cînd, într-un mod prostesc, ea îl provocase la joc. O terminase înainte să-i explice ceva.

— Casey, ai face mai bine să cunoşti toate punctele slabe ale unui bărbat înainte de a lupta cu el. Te-am desfiinţat tocmai ca să-ţi dovedesc asta. Eu nu joc de plăcere — ci doar ca să cîştig. Eu nu joc cu tine. Te vreau, altceva nu mai contează. Hai să uităm înţelegerea făcută şi să ne căsătorim şi...

Asta se întîmplase la cîteva luni după ce ea începuse să lucreze pentru Linc Bartlett. Avea douăzeci de ani şi era deja îndrăgostită de el. Dar încă era mai mare dorinţa de a se răzbuna pe celălalt bărbat, şi de a avea banii ei, şi de a se descoperi pe sine, aşa că-i spuse :

— Nu, Linc, am stabilit şapte ani. Am stabilit-o ca de la egal la egal. Eu te voi ajuta să devii bogat şi îmi voi lua partea în drumul tău către milioane, şi nici unul din noi nu-i datorează nimic celuilalt. Poţi să mă dai afară oricînd, pentru orice motiv, şi eu pot să plec pentru orice motiv. Sîntem egali. Nu vreau să neg că te iubesc din tot sufletul, dar tot nu vreau să schimb înţelegerea noastră. Dar dacă vei mai vrea să-mi ceri să mă mărit cu tine cînd voi împlini douăzeci şi şapte de ani, atunci voi fi de acord. Mă voi căsători cu tine, voi trăi cu tine, te voi părăsi — orice vei vrea. Dar nu acum. Da. Te iubesc, dar dacă vom deveni acum iubiţi eu... eu n-o să pot niciodată... Pur şi simplu nu pot, Linc, nu acum. Am atîtea de aflat despre mine însămi.

Casey oftă. Ce înţelegere nebunească şi chinuitoare. Au meritat puterea şi afacerile şi maşinaţiile — şi toţi anii şi lacrimile şi singurătatea ? Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu. Şi *Par-Con ?* O să pot vreodată să-mi ating scopul : *Par-Con şi* Linc, sau va trebui să aleg între ei ?

— Ciranoush ? se auzi în receptor.

— Oh, bună, domnule Gornt ! simţi un val de căldură străbătînd-o. Ce surpriză plăcută ! adăugă ea, adunîndu-se.

— Sper că nu te deranjez !

— Deloc. Cu ce te pot ajuta ?

— Mă întreb dacă-mi puteți confirma că duminica asta tu și domnul Bartlett sînteți liberi ? Vreau să-mi dau petrecerea pe nava mea și aș vrea să fiți oaspeții mei de onoare.

— Îmi pare rău, domnule Gornt, dar Linc nu poate E foarte ocupat.

Simți ezitarea și apoi plăcerea ascunsă din vocea lui

— Ai vrea să vii fără el ? Mă gîndeam să invit cîțiva prieteni de afaceri. Sînt convins că o să fie interesant pentru tine.

Ar putea fi foarte bine pentru *Par-Con* dacă mă duc își spuse ea. Și pe urmă, dacă Linc și Tai-panul merg la Taipe fără mine, de ce să nu mă pot duce pe vas fără ei ?

— Mi-ar place foarte mult, spuse ea cu căldură, dacă ești sigur că nu vă încurc.

— Sigur că nu. O să te luăm de la debarcader, în fața hotelului, lîngă Golden Ferry. La 10 — în ținută obișnuită. Știi să înoți ?

— Sigur.

— Bun — apa e plăcută. Schi nautic știi ?

— Ador.

— Foarte bine.

— Să aduc ceva ? Mîncare, vin, altceva ?

— Nu. Cred că vom avea totul la bord. Vom merge într-una din insule și vom face un picnic, vom schia — ne vom întoarce după apus.

— Domnule Gornt, așa vrea ca excursia asta să rămînă între noi. Așa cum a spus Confucius, „Într-o gură închisă nu intră muște".

— Confucius a spus multe lucruri. O dată a comparat-o pe o doamnă cu o rază de lună.

Ea ezită, simțind primejdia. Apoi se auzi spunînd calm.

— Trebuie să-mi aduc o supraveghetoare ?

— Poate că ar trebui, răspunse el și ea îi simți zîmbetul.

— Ce zici de Dunross ?

— N-ar fi o supraveghetoare bună, dar ne-ar putea strica o zi perfectă.

— Aștept cu nerăbdare duminica, domnule Gornt.

— Mulțumesc.

Și se auzi declicul telefonului. Ticălos înfumurat ! spuse ea aproape cu voce tare. Cît ești tu de sigur ? Doar

mulţumesc şi clic, fără la revedere. Sînt a lui Linc şi nu sînt disponibilă. Atunci de ce ai cochetat la telefon şi ai acceptat invitaţia la petrecere ? se întrebă ea. Şi de ce ai vrut ca nemernicul ăsta să ţină secretă întîlnirea voastră de duminică ? Şi femeilor le plac secretele, îşi spuse ea furioasă. Femeilor le plac o mulţime de lucruri care plac şi bărbaţilor.

26

Ora 20.35.

Culi-ul se afla în subsolul murdar al *Băncii Ho-Pak*, un bătrîn mărunt, îmbrăcat într-o flanelă de corp soioasă şi ruptă şi un şorţ zdrenţuit. Cînd cei doi hamali îi aşezară sacul de pînză pe spatele îndoit, îşi potrivi chinga pe frunte şi se propti în ea, preluînd toată încordarea în muşchii gîtului, şi apucă cu mîinile cele două chingi uzate. Acum că avea în spate toată greutatea, îşi simţi inima prea mult solicitată bătînd cu putere să facă faţă efortului, iar articulaţiile troznind şi cerînd odihnă. Sacul cîntărea peste 40 de kilograme — aproape mai mult decît propria lui greutate. Controlorii tocmai îl sigilaseră. Conţinea exact 250 lingouri mici de aur, de contrabandă, fiecare de cîte cinci taeli — puţin peste şase uncii — din care numai unul i-ar fi asigurat existenţa lui şi familiei sale pentru cîteva luni. Dar bătrînul nu se gîndea să încerce să fure nici măcar unul. Toată fiinţa lui era concentrată pentru a-şi înfrînge agonia trupului, pentru a-şi face picioarele să se mişte, pentru a-şi împlini treaba, ca să-şi ia plata la sfîrşitul schimbului şi apoi să se odihnească.

— Grăbeşte-te, îi spuse acru şeful de echipă, mai avem încă mai bine de 20 de afurisite de tone de încărcat. Următorul !

Bătrînul nu răspunse. Asta i-ar fi luat prea mult din energia preţioasă. Trebuia să-şi drămuiască cu grijă puterea în seara asta dacă voia să termine. Cu un efort îşi mişcă picioarele noduroase, cu varice şi pline de cicatrici după atîţia ani de muncă. Un alt culi îi luă locul

pe cînd ieși tîrșit încet din încăperea de ciment umedă, cu rafturile încărcate cu stive ordonate, ce păreau că nu se mai termină, de lingouri mici de aur care așteptau sub privirile atente ale celor doi funcționari de bancă impecabili — așteptau să fie încărcate în următorul sac de pînză, să fie numărate și iar numărate, apoi sigilate. Pe scara îngustă bătrînul se clătină. Își recăpătă cu greu echilibrul, apoi ridică un picior pentru a păși pe treapta următoare — mai erau doar douăzeci și opt acum — apoi încă una și tocmai ajunsese pe palier cînd picioarele îi cedară. Se clătină și se sprijini de perete pentru a-și ușura greutatea, cu inima bubuind, cu ambele mîini ținînd strîns chingile, știind că nu va putea niciodată să-și rearanjeze încărcătura dacă și le scotea, îngrozit că șeful de echipă sau ajutorul lui ar putea trece pe acolo. Prin pînza de durere covîrșitoare auzi pași venind către el și se forță să-și salte sacul mai sus pe spate și să se miște din nou. Aproape că se prăbuși.

— Hei, Chu Nouă Carate, te simți bine ? întrebă celălalt culi în dialectul din Shantung, potrivindu-i sacul.

— Da... da... gîfîi el ușurat, mulțumit că se nimerise să fie chiar prietenul lui din satul natal aflat departe în nord, și conducătorul echipei lui de zece oameni. Afurisiți fie toți zeii, am... am alunecat doar.

Celălalt se uită cu atenție la el în lumina chioară dată de singurul bec de deasupra lor. Văzu ochii bătrîni, chinuiți și urduroși, și mușchii întinși.

— Îl iau eu pe ăsta, tu odihnește-te puțin, luă cu mișcări dibace sacul din spinarea bătrînului și-l aruncă pe podea. O să-i spun străinului ăla fără de mamă, care crede că are suficientă minte să fie șef de echipă, că te-ai dus să te ușurezi ! băgă mîna în buzunarul pantalonilor lui zdrențuiți, scoase și-i dădu bătrînului una din foițele lui mici de țigară răsucite. Ia-o. O să ți-o scad din plata de diseară.

Bătrînul mulțumi mormăind. Era numai durere acum, de-abia mai putea gîndi. Celălalt își puse sacul în spate, gemînd de efort, se propti în chinga de frunte, apoi, cu mușchii picioarelor încordați, urcă încet scările, mulțumit de înțelegerea făcută. Bătrînul se strecură într-o nișă prăfuită și se ghemui pe vine. Întinse cu degete tremurătoare foița de țigară cu priza ei de praf alb. Aprinse un chibrit și-l ținu cu grijă sub foiță pentru a o încălzi,

Praful începu să se înnegrească şi să fumege. Cu mare grijă apropie praful fumegînd de nări şi inhală adînc, iar şi iar, pînă ce fiecare granulă dispăru în fumul pe care îl trăgea oh, atît de recunoscător, în plămîni.

Se rezemă de perete. Curînd durerea dispăru şi rămase doar o euforie, care i se răspîndi în tot trupul. Se simţi din nou tînăr, din nou puternic şi ştiu acum că-şi va termina cu bine schimbul, iar sîmbăta care urma, cînd se va duce la curse, va cîştiga cursa dublă. Da, asta va fi săptămîna lui norocoasă şi-şi va da aproape tot cîştigul pe o proprietate, da, o proprietate mică la început, dar, odată cu boom-ul, proprietatea mea va creşte mai mult şi mai mult şi mai mult şi apoi o să-mi vînd acea proprietate şi voi avea o avere şi voi cumpăra mai mult şi mai mult şi atunci voi fi străbunic, şi toţi nepoţii mei se vor îngrămădi în jurul meu... Se ridică, se îndreptă de spate şi apoi coborî din nou scările şi se aşeză în şirul de culi, aşteptîndu-şi rîndul cu nerăbdare.

— *Dew neh loh moh,* grăbiţi-vă, spuse el în dialectul lui cîntat din Shantung. N-am toată noaptea pentru voi ! Mai am o slujbă la miezul nopţii !

Cealaltă slujbă era pe un şantier în Centrală, nu departe de *Ho-Pak* şi ştia că era norocos să aibă două slujbe suplimentare într-o noapte în afara celei de fiecare zi, de muncitor constructor. Mai ştia şi că praful cel alb şi scump fusese cel care îl transformase şi-i luase oboseala şi durerea. Desigur, ştia că praful alb era periculos. Dar era înţelept şi prudent şi îl lua numai cînd ajungea la limita puterilor. Că acum îl lua aproape în fiecare zi, de două ori în aproape fiecare zi, asta nu-l îngrijora. *Joss,* îşi spuse el ridicînd din umeri, primind în spate un nou sac. Odinioară fusese fermier şi cel mai mare fiu al unor fermieri cu pămînt în provincia nordică Shantung, în delta fertilă, mişcătoare a Fluviului Galben unde, de secole, cultivaseră fructe şi grîne şi soia, arahide, tutun şi toate legumele pe care le mîncau. Ah, minunatele noastre cîmpuri, gîndi el fericit, urcînd acum scările, uitînd de inima care îi bătea nebuneşte, minunatele noastre cîmpuri pline de recolte bogate. Atît de frumoase ! Da. Dar apoi acum treizeci de ani au venit Timpurile Rele. Diavolii din Marea de Răsărit au venit cu puştile şi tancurile

lor și ne-au răpit pămînturile, și apoi, după ce comandantul suprem Mai Tse-tung și comandantul suprem Ciang Kai-și i-au înfrînt, s-au luptat între ei și din nou pămîntul a fost pustiit. Așa că am fugit de foamete, eu și tînăra mea nevastă și cei doi fii ai mei și am venit în acest loc, în Portul Înmiresmat, ca să trăim printre necunoscuți, barbari din sud și diavoli străini. Am mers tot drumul pe jos. Am rezistat. Mi-am dus în brațe fiii aproape tot drumul și acum fiii mei au șaisprezece și paisprezece ani și avem două fiice și toți mănîncă orez o dată pe zi și anul ăsta vi fi anul meu norocos. Da. O să cîștig cursa sau dublul zilei și, într-o zi, ne vom întoarce acasă în satul meu și ne vom lua pămîntul înapoi și-l vom cultiva din nou și președintele Mao ne va întîmpina cu bucurie și ne va lăsa să ne luăm înapoi pămîntul și vom trăi atît de fericiți, atît de bogați și atît de fericiți... Ieșise din clădire, în noapte, și stătea lîngă camion. Alte mîini ridicară sacul și-l așezară alături de ceilalți saci cu aur, alți funcționari verificînd, o dată, și încă o dată, numărul lor. În strada laterală se aflau două camioane. Unul era deja plin și era păzit de supraveghetori. Un polițist neînarmat privea în gol, pe cînd mașinile treceau pe lîngă el. Noaptea era caldă. Bătrînul se întoarse să plece. Apoi îi văzu pe cei trei europeni, doi bărbați și o femeie, care se apropiau. Se opriră lîngă camionul îndepărtat, și îl priviră. Fața i se lungi de uimire.

— *Dew neh loh moh !* Uită-te la tîrfa aia — monstru cu păr de paie, spuse el, neadresîndu-se nimănui în mod special.

— De necrezut ! răspunse cineva.

— Da, spuse el.

— E revoltător cum se îmbracă tîrfele lor în public, nu ? spuse cu scîrbă un hamal bătrîn și zbîrcit. Își fîțîie coapsele în pantalonii ăia strîmți. Poți să vezi fiecare cută păcătoasă ale buzelor ei de jos.

— Pun pariu că-ți poți băga tot pumnul și tot brațul acolo și nu mai dai de capăt, spuse un altul rîzînd.

— Cine ar vrea s-o facă ? întrebă Chu Nouă Carate și hîrîi din gît tare și scuipă, apoi își îndreptă din nou gîndurile cu plăcere către ziua de sîmbătă, în timp ce cobora din nou în subsoluri.

— Aș vrea să nu mai scuipe toți așa. E dezgustător ! spuse Casey scîrbită.

— E un vechi obicei chinezesc, spuse Dunross. Ei cred că în gît există un spirit rău de care trebuie tot timpul să încerci să scapi, altfel te sufocă. Sigur că legea nu le dă voie să scuipe, dar asta nu înseamnă nimic pentru ei.

— Ce a spus bătrînul ? întrebă Casey, privindu-l cum intră tîrîndu-și picioarele prin intrarea laterală a băncii, calmată acum și bucuroasă că va lua cina cu amîndoi.

— Nu știu... nu i-am înțeles dialectul.

— Pun pariu că n-a fost un compliment.

— Ai să-l cîștigi, Casey, rîse Dunross. N-au deloc o părere prea bună despre noi.

— Bătrînul trebuie să aibă pe puțin optzeci de ani și-și duce sacul ca pe-un fulg. Cum de-și mențin așa rezistența ?

Dunross ridică din umeri și nu spuse nimic. El știa. Un alt culi își ridică sacul în camion, se holbă la ea, hîrîi, scuipă și plecă tîrîndu-și picioarele.

— Ba pe tine să te ia naiba ! murmură Casey, apoi parodie gestul celuilalt, hîrîi din gît ca un hamal sadea și se făcu într-adins să scuipe la cîțiva metri ; și ceilalți rîseră împreună cu ea. Chinezul doar se uită lung la ei.

— Ian, ce facem ? De ce am venit aici ? întrebă Bartlett.

— M-am gîndit că v-ar place să vedeți cincizeci de tone de aur.

Casey căscă gura de uimire.

— Sacii ăia sînt plini cu aur ?

— Da. Haideți.

Dunross îi conduse în jos pe scările murdare, către subsolul băncii. Funcționarii băncii îl salutară politicoși și paznicii neînarmați și hamalii se holbară la ei. Cei doi americani se simțiră stînjeniți de privirile lor. Dar aurul le risipi stînjeneala : stive ordonate de lingouri de aur pe polițele de oțel care-i înconjurau — zece pe un rînd, fiecare stivă avînd zece rînduri.

— Pot să iau unul ? întrebă Casey.

— Vă rog, le spuse Dunross, privindu-i, încercînd să vadă cît de mare le era lăcomia.

Risc pentru o miză mare, își spuse el din nou. Trebuie să știu cît prețuiesc ăștia doi. Casey nu mai atinsese niciodată atîta aur. Nici Bartlett. Degetele le tremurau. Ea mîngîie unul din micile lingouri, cu ochii mari, înainte de a-l ridica.

— E atît de greu față de mărimea lui, murmură ea.

— Se numesc lingouri de contrabandă pentru că sînt ușor de ascuns și de transportat, spuse Dunross, alegîndu-și în mod deliberat cuvintele. Contrabandiștii poartă un fel de vestă de pînză cu buzunărele în care lingourile stau foarte bine. Se spune că un bun curier poate căra la un drum pînă la optzeci de livre — aproape 1300 de uncii. Desigur, trebuie să fie viguroși și bine antrenați.

Bartlett ținea cîte două în fiecare mînă, fascinat.

— Cîte lingouri fac optzeci de livre ?

— Cam două sute, cu puțin sub sau peste.

Casey se uită la el, și ochii ei căprui se făcuseră mai mari ca de obicei.

— Sînt ale tale, tai-pan ?

— Dumnezeule, nu ! Aparțin unei companii din Macao. Le mută de aici la *Banca Victoria*. Americanilor sau englezilor nu li se permite prin lege să dețină nici măcar unul din astea. Dar m-am gîndit că s-ar putea să vă intereseze, pentru că nu vezi prea des cincizeci de tone adunate laolaltă.

— Niciodată pînă acum n-am realizat ce înseamnă *adevărații* bani, spuse Casey. Acum înțeleg de ce ochii tatei și ai bunicului se luminau cînd vorbeau despre aur.

Dunross o privea. Nu vedea lăcomie în ea. Doar uimire.

— Fac mereu băncile astfel de transporturi ? întrebă Bartlett cu vocea răgușită.

— Da, mereu, spuse Dunross și se întrebă dacă Bartlett mușcase nada și se gîndea la un atac în stil mafiot cu prietenul lui Banastasio. În aproximativ trei săptămîni vom primi un transport considerabil, spuse el, mărind tentația.

— Cît valorează cincizeci de tone ? întrebă Bartlett.

Dunross zîmbi în sinea sa amintindu-și de Tung Zeppelin cu acea exactitate a lui față de cifre. Ca și cum ar fi avut vreo importanță !

— Oficial 63 de milioane de dolari, cîteva mii în plus sau în minus.

— Și le mutați doar cu o mînă de bătrîni, două camioane care nici măcar nu sînt blindate și fără paznici ?

— Bineînţeles. Nu e o problemă în Hong Kong, şi ăsta-i unul din motivele pentru care poliţia noastră e aşa de sensibilă cînd e vorba de arme. Dacă ea deţine singurele arme din Colonie, ei bine, ce altceva pot face tîlharii şi ticăloşii decît să înjure ?

— Dar unde sînt poliţiştii ? N-am văzut decît unul, şi ăla neînarmat.

— Oh, sînt pe-aici, prin jur, bănuiesc, spuse Dunross, în mod deliberat nepăsător.

Casey privi cu atenţie lingoul de aur, bucurîndu-se de atingerea metalului.

— Pare atît de rece, de veşnic. Tai-pan, dacă face 63 de milioane oficial, cît valorează pe piaţa neagră ?

Dunross observă broboane mărunte de transpiraţie pe buza ei superioară.

— Oricît de mult e dispus cineva să plătească. În momentul acesta, am auzit că cea mai bună piaţa e India. Ei plătesc între 80 şi 90 de dolari americani uncia, pentru livrare în India.

Bartlett zîmbi strîmb şi puse cu părere de rău cele patru lingouri înapoi în stiva lor.

— E un profit mare.

Priviră în tăcere cum alt sac era sigilat, lingourile verificate de două ori de ambii funcţionari. Din nou cei doi încărcători ridicară sacul pe un spate şi hamalul se îndreptă cu greu spre ieşire.

— Ce sînt alea ? întrebă Casey, arătînd spre nişte lingouri mult mai mari care se aflau în altă parte a subsolului.

— Sînt lingourile standard, de patru sute de uncii, spuse Dunross. Fiecare cîntăreşte cam douăzeci şi patru de livre (lingoul avea pe el o seceră şi un ciocan şi cifrele 99,999). Acesta e rusesc. Are o puritate de 99,99%. Aurul sud-african are de obicei puritatea de 99,98% aşa că cel rusesc e mai căutat. Evident, amîndouă pot fi uşor cumpărate pe piaţa neagră a Londrei ! îi lăsă să se mai uite, apoi spuse : Mergem acum ?

În stradă erau tot un singur poliţist, paznicii băncii, murdari şi neînarmaţi, şi cei doi şoferi de camion care fumau în cabinele lor. Traficul se rărise. Cîţiva trecători. Dunross se bucură să iasă din spaţiul închis al subsolului. Urîse beciurile şi spaţiile asemănătoare unor celule încă de cînd tatăl lui îl încuiase într-un dulap în copilărie,

pentru o vină de care acum nu-şi mai amintea. Dar îşi amintea cum bătrîna Ah Tat, *amah*-a lui, îl scosese de acolo şi îl apărase — iar el se uita în sus la tatăl său, încercînd să-şi oprească lacrimile de spaimă care continuau să-i curgă pe obraji.

— Ce bine e din nou la aer, spuse Casey şi se şterse cu un şerveţel ; ochii îi erau atraşi în mod irezistibil către sacii din camionul aproape plin. Aceştia sînt bani adevăraţi, murmură ea, ca pentru sine, un fior o străbătu şi Dunross ştiu imediat că îi găsise punctul slab.

— Aş bea o bere, spuse Bartlett. Atîţia bani îmi usucă gîtul.

— Aş bea un whisky cu sifon, spuse ea, şi vraja se rupse.

— O să mergem pe jos pînă la *Banca Victoria* şi o să vedem începutul transferului, apoi o să mîncăm.

Dunross se opri, îi văzu pe cei doi bărbaţi discutînd lîngă camioane, pe jumătate ascunşi în umbră, se încordă uşor, cei doi îl văzură şi ei — Martin Haply de la *China Guardian* şi Peter Marlowe.

— Oh, bună, tai-pan, spuse tînărul Martin Haply, venind spre el cu zîmbetul lui obraznic. Nu m-aşteptam să te văd aici. Bună seara, domnişoară Casey, domnule Bartlett. Tai-pan, vrei să-mi spui cîteva cuvinte despre afacerea *Ho-Pak* ?

— Ce afacere *Ho-Pak* ?

— Asaltul creditorilor asupra băncii, domnule.

— Nu ştiam că există aşa ceva.

— Aţi citit cumva articolul meu despre diferitele filiale şi zvonul...

— Dragul meu Haply, spuse Dunross cu farmecul lui obişnuit, ştii că nu-mi plac interviurile, nici nu le accept prea uşor... şi niciodată la colţ de stradă.

— Da, domnule, şi Haply făcu un semn cu capul către saci. Să se transfere tot aurul ăsta e cam neplăcut pentru *Ho-Pak*, nu ? Asta-i va semna sentinţa de moarte cînd se va afla.

Dunross oftă.

— Uită banca *Ho-Pak*, domnule Haply. Pot să-ţi spun ceva între patru ochi ? Îl luă pe tînăr de cot şi-l conduse mai departe cu o fermitate de catifea, cînd fură singuri,

ascunşi pe jumătate de unul din camioane, îi dădu drumul la braţ, vocea îi coborî, involuntar, Haply tresări şi se trase puţin înapoi. Pentru că ieşi cu fiica mea, vreau doar să ştii că ţin foarte mult la ea şi există anumite reguli printre gentlemeni. Presupun că eşti un gentleman. Dacă nu eşti, atunci Dumnezeu să te aibă în pază. Îmi vei da mie personal socoteală, imediat şi fără rezerve ! Dunross se întoarse şi se îndreptă către ceilalţi, deodată plin de politeţe. Bună seara, Marlowe, ce mai faci ?

— Bine, mulţumesc, tai-pan, şi bărbatul acela înalt arătă cu capul spre camioane. Uluitoare, toată această bogăţie !

— Cum ai aflat de transfer ?

— Un prieten gazetar mi-a pomenit de el acum o oră. A spus că vreo cincizeci de tone de aur sînt transferate de aici la *Banca Victoria*. M-am gîndit că ar fi interesant să văd cum se face asta. Sper că nu e... sper că n-am călcat pe nimeni pe bătături.

— Deloc ! şi Dunross se întoarse spre Casey şi Bartlett. Ei, vedeţi, v-am spus eu că Hong Kongul nu e decît un sat — nu poţi păstra aici prea mult un secret. Dar toate astea — arătă cu mîna către saci — totul este plumb — aurul prostului. Adevăratul transport a fost încheiat acum o oră. Nu au fost cincizeci de tone, doar cîteva mii de uncii. Majoritatea lingourilor băncii *Ho-Pak* sînt încă intacte.

Îi zîmbi lui Haply, care nu zîmbea, ci asculta cu o mutră încordată.

— Deci în final totul e fals ? întrebă uimită Casey.

Peter Marlowe rîse.

— Trebuie să mărturisesc că m-am gîndit eu că toată această operaţiune e puţin cam fantezistă.

— Ei bine, vă urez noapte bună, zise Dunross către Marlowe şi Martin Haply, şi îi luă pentru o clipă braţul lui Casey. Haideţi, e timpul să ne luăm cina.

Porniră în josul străzii, cu Bartlett alături.

— Dar, tai-pan, lingourile pe care le-am văzut, spuse Casey, cel pe care l-am ţinut în mînă, şi acela a fost fals ? Aş fi pariat pe orice că era autentic, şi tu Linc, nu ?

— Da, fu de acord Bartlett. Dar diversiunea a fost înţeleaptă. Şi eu aş fi făcut la fel.

Dădură colţul, îndreptîndu-se spre imensa clădire a *Băncii Victoria*, aerul era încins şi umed. Casey rîse nervos.

— Metalul ăla auriu m-a năucit — şi nu era decît un fals !

— De fapt, era adevărat, spuse Dunross liniştit, şi ea se opri. Îmi pare rău că te zăpăcesc, Casey. Am spus-o doar pentru Haply şi Marlowe, pentru a-i face să-şi suspecteze sursa de informţii. N-au cum să dovedească, nici că era aur, nici că nu era. Abia acum o oră mi s-a spus să aranjez transferul — ceea ce am făcut, evident, cu mare grijă !

Inima îi bătea tare. Se întrebă cîţi oameni ştiau despre rapoartele AMG, despre seiful din subsol şi cifrul lui. Bartlett îl privi.

— Pe mine m-ai păcălit, aşa că sper că şi pe ei, spuse el.

Dar în sinea lui gîndea de ce ne-ai adus să vedem aurul ? Asta aş vrea să ştiu !

— Ce curios, tai-pan, spuse Casey cu un rîs nervos. Ştiam, pur şi simplu ştiam că aurul era adevărat la început. Apoi te-am crezut cînd ai spus că e fals, şi acum te cred din nou. E aşa de uşor de falsificat ?

— Şi da şi nu. Ştii cu siguranţă doar dacă torni acid pe el — trebuie să-l supui la testul cu acid. Acesta e singurul test valabil pentru aur. Nu-i aşa ? adăugă el către Bartlett şi văzu zîmbetul abia schiţat şi se întrebă dacă americanul înţelesese.

— Cred că ai dreptate, Ian. Pentru aur, şi pentru oameni.

Dunross îi zîmbi şi el. Bun, îşi spuse el, ne înţelegem perfect.

Era destul de tîrziu acum. Feriboturile nu mai mergeau, Casey şi Linc Bartlett se aflau într-o mică şalupă particulară care pufăia încet, îndreptîndu-se spre port şi noaptea era minunată, vîntul aducea un miros pătrunzător de mare, iar marea era calmă. Stăteau pe una din bănci cu faţa spre Hong Kong, şi se ţineau de braţ. Fusese cea mai bună cină din cîte serviseră vreodată, conversa-

ţia presărată cu rîsete, Dunross încîntător. Au încheiat-o cu un coniac luat sus la *Hilton*. Amîndoi se simţeau pe deplin mulţumiţi de întreaga lume şi de ei înşişi. Casey simţi uşoara apăsare a braţului lui şi se rezemă de el.

— Nu-i aşa că-i romantic, Linc ? Uită-te la Pisc, şi la toate luminile. De necrezut. E cel mai frumos şi mai tulburător loc pe care l-am văzut vreodată.

— Mai bine ca-n sudul Franţei ?

— Acolo a fost cu totul altceva ! fuseseră împreună pe Coasta de Azur cu doi ani în urmă, prima dată cînd au mers împreună în vacanţă, şi ultima, supuşi la un efort mult prea mare pentru ca să nu se lase împinşi prea mult unul spre celălalt. Ian e fantastic, nu ?

— Da. Ca şi tine.

— Mulţumesc, prea amabile domn, ca şi dumneavoastră.

Rîseră, fericiţi că sînt împreună. La debarcader, în Kowloon. Linc plăti şalupa şi o porniră pe jos către hotel, braţ la braţ. Cîţiva ospătari mai erau încă în marele hol.

— Bună seara, domnule, bună seara, don'şoară, şuieră bătrînul liftier.

La etajul lor, Chang Valet de Noapte fugi înainte pentru a le deschide uşa apartamentului. Automat, Linc îi dădu un dolar şi fură invitaţi înăuntru cu o plecăciune. Chang închise uşa. Ea o zăvorî.

— Bei ceva ? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc. Ar strica gustul coniacului.

Îl văzu uitîndu-se la ea. Stăteau în mijlocul salonului, uriaşa fereastră prin care se vedea Hong Kongul în spatele lui, dormitorul lui în dreapta, al ei în stînga. Ea îşi simţea vena gîtului pulsînd, coapsele moi, şi el îi părea atît de frumos.

— Ei bine, e... mulţumesc pentru o seară încîntătoare, Linc. Eu... ne vedem mîine, spuse ea, dar nu se clinti din loc.

— Mai sînt trei luni pînă la ziua ta de naştere, Casey.

— Treisprezece săptămîni şi şase zile.

— Hai să uităm de ele şi să ne căsătorim acum. Mîine ?

— Tu... tu ai fost atît de minunat cu mine, Linc, atît de bun încît să ai răbdare şi să-mi suporţi... nebunia, şi

îi zîmbi, un zîmbet timid. Nu mai e mult. Hai s-o facem așa cum ne-am înțeles. Te rog.

El o privi lung, dorind-o. Apoi spuse :

— Sigur ! se opri în fața ușii sale. Casey, ai dreptate cu locul ăsta. E romantic și emoționant. Și pentru mine. Poate, poate ar fi mai bine să-ți iei altă cameră.

Ușa dormitorulu său se închise.

În noaptea aceea ea adormi plîngînd.

27

Ora 5.45.

Cei doi cai ieşiră în goană din turnantă, pe ultima lungime în linie dreaptă. Cerul către est era luminat, deşi nu apăruseră încă zorii, întunecat încă spre vest, iar Hipodromul Happy Valley era presărat cu cei veniţi la antrenamentul de dimineaţă.

Dunross era pe Buccaneer, uriaşul jugan murg, şi mergea în acelaşi rînd cu Noble Star, călărit de principalul său jocheu, Tom Leung. Noble Star înainta rapid şi amîndoi caii goneau bine, fără efort. Apoi Dunross văzu potoul în faţa sa şi brusc simţi dorinţa să-şi înfigă călcîiele în burta calului şi să-l întreacă pe celălalt. Celălalt jocheu simţi provocarea şi-l privi. Dar amîndoi ştiau că erau acolo doar ca să se antreneze şi nu să se întreacă, pentru ca să deruteze adversarii, aşa că Dunross îşi înfrînă dorinţa nebună care-l încerca.

Caii ţineau urechile pe spate. Spinarea le era udă de sudoare. Amîndoi muşcau zăbala. Şi acum, aflaţi în lungime dreaptă ţîşniră către potou întărîtaţi, manejul cu nisip, mai dificil decît pista cu iarbă obligîndu-i la efort sporit. Cei doi călăreţi se ridicară în scări, aplecaţi înainte, cu frîiele strînse.

Noble Star ducea o greutate mai mică. Începu să se detaşeze. Dunross îşi folosi în mod automat călcîiele şi-l înjură pe Buccaneer. Ritmul se înteţi. Distanţa dintre cei doi începu să se micşoreze. Bucuria îi crescu. Galopul ăsta nu avea să fie decît pe vreo jumătate de pistă, aşa că, îşi spuse, erau în siguranţă : nici un antrenor al adversarilor nu putea să-i cronometreze cu exactitate, aşa că îşi înfipse mai tare călcîiele şi cursa continuă. Amîndoi caii simţiră. Fuleul lor se mări. Noble Star mergea cu botul înainte şi, simţindu-l pe Buccaneer venind tare din spate,

mușcă zăbala își luă avînt, țîșni singură înainte, și îl întrecu pe Dunross cu *o* jumătate de lungime.

Acum călăreții micșorară viteza și, relaxîndu-se, continuară să alerge ușor în jurul pistei — un petec verde înconjurat de clădiri înghesuite, și șiruri de înălțimi care punctau coastele munților. După ce Dunross parcurse din nou în galop mic ultima lungime de pistă, întrerupse antrenamentul, se îndreptă spre locul în care, în mod normal, se afla cercul învingătorului și descălecă. O bătu cu dragoste pe mînză peste grumaz, apoi aruncă frîiele unui grăjdar. Omul se aruncă în șa și continuă antrenamentul. Dunross își îndreptă umerii, inima-i bătea tare și avea un gust de sînge în gură. Se simțea bine, mușchii prea mult încordați îl dureau într-un mod plăcut. Călărise toată viața. Cursele de cai erau încă privite în mod oficial în Hong Kong ca fiind de amatori. Cînd era tînăr, participase la curse două sezoane, și ar fi continuat, dar fusese sfătuit să renunțe de către tatăl său, pe atunci tai-pan și principal arbitru la curse, și apoi de către Alastair Struan cînd acesta preluase ambele funcții, apoi amenințat cu concedierea imediat dacă nu renunță. Așa că n-a mai participat, dar a continuat să antreneze caii din grajdurile Struan atunci cînd avea chef. Și alerga uneori în zori, cînd simțea nevoia s-o facă. Sculatul de dimineață, cînd aproape toată lumea dormea, galopul în lumina palidă a zorilor — antrenamentul și emoția, viteza și pericolul, toate îi limpezeau mintea.

Dunross scuipă gustul acela dulce amar al înfrîngerii. Așa-i mai bine, își spuse el. Aș fi putut s-o întrec pe Noble Star azi, dar trebuia s-o fac la turnantă, nu în lungime dreaptă. Alți cai se antrenau în manej, unii alăturîndu-se celorlalți în circuit, alții părăsindu-i. Grupuri de proprietari și antrenori stăteau de vorbă, niște *ma-foo* — grăjdari — plimbau caii acoperiți de pături. O văzu trecînd la galop mic pe Butterscotch Lass, iapa cea mare a lui Richard Kwang, cu o stea albă în frunte, chișițele curate, arătînd foarte bine cu jocheul ei care o strunea cu atenție. Mai departe, Pilot Fish, armăsarul medaliat al lui Gornt, porni într-un galop controlat, urmărind un alt cal al lui Struan, Impatience, o mînză nouă, neînvățată, recent achiziționată la prima licitație a acelui sezon. Dunross o privi cu ochi critici și își spuse că încă n-are rezistență. Să o lă-

săm un sezon sau două, şi-apoi o să vedem, gîndi el. Apoi Pilot Fish o depăşi rapid şi ea se feri, pe moment speriată, apoi o porni după el, pînă ce jocheul ei o înfrînă, forţînd-o să galopeze aşa cum voia el, nu după cheful ei.

— Aşa deci, tai-pan ! spuse antrenorul lui, un emigrant rus, aproape septuagenar, sever, cu faţa tăbăcită şi părul cărunt, care se ocupa pentru al treilea sezon cu caii lui Struan.

— Ce-i, Alexis ?

— Deci au dat dracii în dumneata, ţi-ai înfipt călcîiele în burta calului şi ai văzut-o pe Noble Star cum ţîşneşte înainte ?

— Ea încearcă întotdeauna. Noble Star încearcă întotdeauna, toată lumea o ştie, replică Dunross calm.

— Da, dar aş fi preferat ca numai dumneata şi cu mine să ne amintim de asta azi şi nu — bărbatul acela mărunt arătă cu un deget noduros spre privitori şi rînji — ... şi nu fiecare *vibliadok* din Asia.

Dunross zîmbi şi el.

— Observi prea multe.

— Sînt plătit să observ multe.

Alexis Travkin putea să călărească, să bea, să muncească şi să facă faţă mai mult şi mai bine decît un bărbat la jumătatea vîrstei lui. Era un singuratic printre ceilalţi antrenori. De-a lungul anilor istorisise diferite poveşti despre trecutul lui — ca majoritatea celor care fuseseră prinşi în marile tulburări ale Rusiei şi revoluţiilor sale, ale Chinei şi revoluţiilor sale, şi acum rătăceau pe drumurile mai puţin umblate ale Asiei căutînd o linişte pe care n-aveau s-o mai găsească niciodată. Alexis Ivanovici Travkin venise din Rusia în Harbin, în Manciuria, în 1919, apoi se îndreptase spre sud, spre Colonia internaţională Shanghai. Acolo începuse să alerge cu cai cîştigători. Pentru că era foarte bun şi ştia despre cai mai mult decît ştiu majoritatea oamenilor despre ei înşişi, deveni curînd antrenor. Cînd, în '49, avu loc din nou exodul, fugi spre sud, de data asta în Hong Kong, unde stătu cîţiva ani, apoi plecă din nou în sud, către Australia şi hipodromurile ei. Dar Asia îl atrăgea, aşa că se întorsese. În acea perioadă Dunross nu avea antrenor şi îi oferise să se ocupe de grajdurile *Nobilei Case*.

— Le iau, tai-pan, spusese el imediat.

— N-am discutat problema banilor, îi replicase Dunross.

— Ești un gentleman, ca și mine. O să-mi dai cea mai mare sumă, pentru cinstea obrazului dumitale — și pentru că sînt cel mai bun.

— Chiar ești ?

— Altfel de ce mi-ai oferi postul ? Și nici nu-ți place să pierzi.

Sezonul de dinainte fusese foarte bun pentru amîndoi. Primul nu chiar atît de bun. Amîndoi știau că acest sezon va constitui adevăratul test.

Noble Star mergea la pas pe lîngă ei, liniștindu-se.

— Și sîmbătă ?

— Va încerca.

— Și Butterscotch Lass ?

— Va încerca. La fel și Pilot Fish. La fel și ceilalți — în toate cele opt curse. E o întrecere cu totul deosebită. Va trebui să avem mare grijă cu cine concurăm.

Dunross aprobă dînd din cap. Îl observă pe Gornt vorbind cu sir Dunstan Barre în apropierea cercului cîștigătorilor.

— Voi fi tare necăjit dacă pierd în fața lui Pilot Fish.

Alexis rîse. Apoi adăugă cu o strîmbătură :

— În cazul ăsta poate ar fi mai bine s-o călărești chiar tu pe Noble Star, tai-pan. Atunci o să poți să-l bagi pe Pilot Fish în garduri la turnantă, dacă ți se pare periculos, sau să-l lovești cu cravașa peste ochi pe jocheul lui. Nu ? Bătrînul își ridică privirile către el. N-ai fi făcut același lucru cu Noble Star azi dacă ar fi fost o cursă adevărată ?

Dunross zîmbi.

— Cum n-a fost o cursă adevărată, n-ai să știi niciodată — nu ?

Un *ma-foo* veni spre ei și îl salută pe Travkin, înmînîndu-i un bilet.

— Un mesaj, domnule. Domnul Choi ar vrea să vă uitați la chingile lui Chardistan cînd aveți puțin timp.

— Vin imediat. Spune-i să-i pună mai multe tărîțe în mîncare lui Buccaneer azi și mîine, și Travkin se uită la Dunross, care o privea cu atenție pe Noble Star, se încruntă. Te gîndești să călărești sîmbătă ?

— Deocamdată nu.
— Nu te-aş sfătui.

Dunross rîse.

— Ştiu. Ne vedem mîine, Alexis. Mîine voi lucra cu Impatience.

Îl bătu prieteneşte pe spate şi plecă. Alexis Travkin rămase uitîndu-se după el; ochii îi lunecară peste caii care erau în grija sa, şi peste cei ai adversarilor. Ştia că sîmbăta aceea va fi dificilă şi că Noble Star va trebui să fie supravegheată. Zîmbi în sinea lui, mulţumit să participe într-un joc în care mizele erau foarte mari. Desfăcu biletul din mînă. Era scurt, în ruseşte. „Salutări din Kurgan, Înălţimea voastră. Am veşti de la Nestorova..." Alexis încremeni. Culoarea îi fugi din obraz. Pe sîngele lui Cristos! simţi el dorinţa să strige. Nimeni din Asia nu ştie că în Kurgan a fost căminul meu, în şesul de pe malurile fluviului Tobol, nici că tatăl meu a fost Prinţ al Kurgan-ului şi al Tobol-ului, nici că draga mea Nestorova, soţia mea ca un copil, de acum o mie de vieţi, a dispărut în revoluţie pe cînd eu eram cu regimentul meu... Jur pe numele Domnului că n-am amintit numele ei nimănui, şi nici măcar în sinea mea nu l-am mai rostit... Şocat, reciti biletul. Încă una din ticăloşiile lor, a sovieticilor — duşmanii tuturor ruşilor ? Sau e un prieten ? Oh, Isuse Cristoase, fă să fie un prieten ! După „Nestorova" biletul se încheia cu : „Vino te rog să ne întîlnim la Restaurantul *Dragonul Verde*, în aleea din Nathan Road 189, în încăperea din spate, la ora trei, azi după-amiază." Biletul nu era semnat.

În cealaltă parte a padocului, lîngă potou, Richard Kwang se îndrepta către antrenorul lui, cînd îl văzu pe al şaselea văr al său, Ching Zîmbăreţul, preşedintele uriaşei bănci *Ching Prosperity*, aflat în tribună, cu binoclul îndreptat spre Pilot Fish.

— Bună, Al Şaselea Văr, spuse el afabil în cantoneză, ai mîncat azi orez ?

Bătrînul viclean se puse imediat în gardă.

— Nu scoţi nici un ban de la mine, spuse el răguşit, dezvelindu-şi dinţii proeminenţi care îi dădeau în permanenţă o grimasă zîmbitoare.

— De ce nu ? răspunse la fel de brutal Richard Kwang. Ţi-am împrumutat 17 afurisite de milioane şi...

— Da, dar cu o notificare anterioară de nouăzeci de zile, și bine investiți. Am plătit întotdeauna dobînda de 40 la sută, mîrîi bătrînul.

— Cîine mizerabil, te-am ajutat cînd ai avut nevole de bani ! E timpul să te achiți acum !

— Să mă achit de ce ? De ce ? Chin Zîmbărețul scuipă. Ți-am plătit o avere în toți acești ani. Eu am riscat și tu ai cules profitul. Nu se putea moment mai prost ales pentru dezastrul ăsta ! Am investit pînă la ultimul bănuț — ultimul ! Eu nu sînt ca unii bancheri. Banii mei sînt întotdeauna bine folosiți.

Bine folosiți însemna în narcotice, cel puțin așa se spunea. Sigur că Richard Kwang nu întrebase niciodată, și nimeni nu știa cu siguranță, dar toată lumea credea că banca lui Ching Zîmbărețul era în secret unul din principalele oficii de cliring pentru acest gen de tranzacții, majoritatea mărfurilor veneau din Bangkok.

— Ascultă, vere, începu Richard Kwang. E doar ceva temporar. Ticăloșii de diavoli străini ne atacă. Cînd se întîmplă una ca asta oamenii civilizați trebuie să fie uniți !

— De acord. Dar tu ești cauza presiunilor asupra *Băncii Ho-Pak*. Tu ești. Asupra ta se fac — nu asupra băncii mele. Tu i-ai supărat pe ticăloși într-un fel sau altul ! Pe tine te hărțuiesc — nu citești ziarele ? Da, și tu ai toți banii investiți în niște afaceri proaste, așa am auzit. Tu, vere, tu ți-ai băgat singur gîtul în laț. Scoate banii de la corcitura aia de partener al tău, fiu ticălos de tîrfă malayeză. Are miliarde — sau de la Zgîrcit, și bătrînul chicoti brusc. Îți dau 10 la 1 pentru fiecare dolar pe care ți-l împrumută ticălosul ăla bătrîn !

— Dacă dau faliment, nici *Ching Prosperity* n-o s-o ducă prea bine !

— Nu mă amenința ! spuse furios bătrînul, în colțul buzelor avea în permanență cîțiva stropi de salivă, care îi alunecară peste dinți și apoi trecură din nou în colțul gurii, cînd făcu grimasa lui obișnuită. Dacă dai faliment nu e vina mea — de ce să doresc afurisitul tău de *joss* asupra familiei ? Nu ți-am făcut nici un rău — de ce să încerci să arunci *joss*-ul tău cel rău asupra mea ? Dacă azi... aiiiiaaa, dacă azi *joss*-ul tău cel rău se întinde și asupra mea și dacă ticăloșii de depunători încep să mă hăituiască n-o să rezist nici măcar o zi !

Pe moment Richard Kwang se simţi mai bine la gîndul că imperiul Ching era şi el ameninţat. Bine, foarte bine. Aş putea să mă folosesc de afacerile lui — în special filiera Bangkok. Apoi văzu ceasul cel mare de deasupra totalizatorului şi gemu. Era trecut de şase acum şi la zece băncile se vor deschide şi bursa se va deschide şi, deşi aranjase cu *Blacs*, cu *Victoria*, cu *Bombay* şi cu *Banca Răsăriteană a Kowloon-ului să* gireze cu proprietăţi care acoperă toată suma şi chiar o depăşesc, tot se simţea nervos. Şi furios. Trebuise să facă nişte înţelegeri foarte neplăcute, pe care nu dorea deloc să le onoreze.

— Haide, vere, doar 50 de milioane pentru 10 zile — o să-ţi prelungesc cele 17 milioane pentru doi ani şi mai adaug alte 20 în treizeci de zile.

— 50 de milioane pentru trei zile, cu dobîndă de 10% pe zi, cu împrumutul actual ca garanţie suplimentară, şi încă o garanţie suplimentară proprietatea ta din Central, transmisă prin act.

— Du-te-n mă-ta ! Proprietatea aia valorează de patru ori pe-atît.

Ching Zîmbăreţul ridică din umeri şi-şi întoarse binoclul către Pilot Fish.

— Oare armăsarul negru şi mare o s-o bată şi pe Butterscotch Lass ?

Richard Kwang se uită acru la calul lui Gornt.

— Doar dacă antrenorul şi jocheul meu cu gura spurcată se înţeleg să o împiedice să alerge bine sau dacă o dopează !

— Hoţi împuţiţi ! Nu poţi să ai încredere în nici unul ! Calul meu n-a cîştigat niciodată. Niciodată. Nici măcar n-a ieşit al treilea. Scîrbos !

— 50 de milioane pentru o săptămînă — 2 la sută pe zi ?

— 5. Plus proprietatea din Cen...

— Niciodată !

— Primesc 50 la sută din proprietate.

— 6 la sută, spuse Richard Kwang.

Ching zîmbăreţul îşi calculă riscul. Şi profitul potenţial. Profitul era imens dacă... Dacă *Ho-Pak* nu dădea faliment. Dar chiar şi aşa, împrumutul va fi acoperit de proprietate. Da, profitul va fi imens, cu condiţia să nu fie el însuşi ţinta unui asalt asupra băncii. Poate aş putea

juca şi garanta cu nişte transporturi viitoare şi mări cele 50 de milioane.

— 15 la sută şi asta-i ultima cifră, spuse el, ştiind că se putea retrage sau schimba pînă la prînz, după ce vedea cum mergea bursa şi ce presiuni se făceau asupra băncii, şi că va continua să vîndă acţiuni *Ho-Pak* fără acoperire cu mare profit.

— Şi poţi să o pui în înţelegere şi pe Butterscotch Lass.

Richard Kwang înjură obscen şi se tîrguiră un timp apoi stabiliră ca cele 50 de milioane să fie disponibile la ora două. Bani gheaţă. Îi va oferi ca garanţie suplimentară lui Ching Zîmbăreţul şi 39 la sută din proprietatea sa din Central, şi 25 la sută din drepturile asupra iepei sale. Butterscotch Lass fu argumentul hotărîtor.

— Şi sîmbătă ?

— Ce ? spuse Richard Kwang, urînd rînjetul şi dinţii proeminenţi ai celuilalt.

— Calul nostru e în a cincea cursă, *heya ?* Ascultă, Al Şaselea Văr, poate ar fi mai bine să ne înţelegem cu jocheul lui Pilot Fish. O să reţinem calul nostru — va fi favoritul — şi vom paria pe Pilot Fish şi Noble Star pentru siguranţă !

— Bună idee. Vom hotărî sîmbătă dimineaţă.

— Mai bine s-o eliminăm şi pe Golden Lady, nu ?

— Antrenorul lui John Chen a sugerat asta.

— Eee, prostul ăla, să se lase răpit ! Sper să mă informezi corect cine va cîştiga. Vreau să pariez pe învingător ! Zîmbăreţul tuşi şi scuipă.

— Zei căcăcioşi, nu vrem asta cu toţii ? Împuţiţii de antrenori şi jochei ! E dezgustător cum ne manevrează ei pe noi, proprietarii. Cine le plăteşte salariile, *heya ?*

— Clubul de Turf, proprietarii, dar în primul rînd pariorii care nu se pricep. Am auzit că ai fost aseară la *Old Vic* să mănînci mîncarea diavolilor de străini.

Richard Kwang se lumină la faţă. Cina lui cu Poon Venus fusese un succes enorm. Venise îmbrăcată cu noua rochie Christian Dior, scurtă pînă la genunchi, pe care abia i-o cumpărase, mătase neagră, mulată şi lenjerie fină pe dedesubt. Cînd o văzuse ieşind din Rolls-ul lui şi urcînd scările la *Old Vic* inima îi tresărise şi Săculeţul lui Secret se înfiorase. Zîmbise toată cînd văzuse efectul produs de intrarea sa asupra întregului hotel, cu brăţările ei de aur, groase, scînteind, şi insistase să urce pe jos

scările mari în loc să folosească liftul. Inima lui se încordase de bucurie reţinută şi de spaimă. Trecuseră printre europeni şi chinezi, toţi bine îmbrăcaţi, eleganţi, mulţi în haine de seară — soţi şi soţii, turişti şi localnici, bărbaţi la mese de afaceri, iubiţi şi viitori iubiţi de toate vîrstele şi naţionalităţile. El purta un costum nou, închis la culoare, făcut pe Savile Row, din cel mai scump caşmir subţire. Pe cînd se îndreptau spre masa pentru oficialităţi care îl costase una roşie — 100 de dolari — făcuse cu mîna către mulţi prieteni, şi gemu de trei ori în sinea lui cînd văzu patru dintre prietenii lui apropiaţi, chinezi, cu soţiile lor, umflate şi încărcate de bijuterii. Soţiile se uitaseră lung şi rece la el. Richard Kwang se înfioră. Soţiile sînt cu adevărat nişte balauri, toate la fel, îşi spuse el. Oh,oh,oh ! Şi minciunile tale sună fals în faţa lor chiar înainte să le spui. Nu se dusese încă acasă să dea ochii cu Mai-ling, care, probabil, aflase de la cel puţin trei prietene foarte bune de Poon Venus. O s-o lase să strige şi să ţipe şi să plîngă şi să-şi smulgă părul un timp pentru a scăpa de suflul diavolului şi el îi va spune că duşmanii i-au umplut mintea cu răutăţi — cum le poate asculta ea pe femeile astea afurisite ? — şi apoi îi va spune blînd despre vizonul lung pe care îl comandase cu trei săptămîni în urmă şi pe care urma să-l ridice chiar în ziua aceea pentru ca ea să-l poarte la cursele de sîmbătă. Apoi va fi linişte în casă — pînă data viitoare. Chicoti cînd se gîndi cît de isteţ fusese cînd comandase vizonul. Nu-l deranja deloc că îl comandase pentru Poon Venus de fapt, şi în acea dimineaţă, doar cu o oră înainte, în căldura braţelor ei, îi promisese că i-l va aduce în acea seară, ca să-l poată purta la curse sîmbătă. Oricum, e mult prea bun pentru o tîrfă, îşi spuse el. Haina aia a costat 40.000 dolari Hong Kong. O să-i iau alta. Ah, poate o să găsesc una la mîna a doua... Îl văzu pe Ching Zîmbăreţul uitîndu-se pieziş la el.

— Ce-i ?

— Poon Venus, *heya ?*

— Mă gîndesc să devin producător de filme şi să fac din ea un star, spuse el important, mîndru de acoperirea pe care o inventase ca scuză în faţa soţiei sale.

Ching Zîmbăreţul fu impresionat.

— Ei, dar asta e o treabă riscantă, *heya ?*

— Da, dar există modalităţi de a... de a te asigura împotriva oricărui risc ! şi clipi cu subînţeles.

— Aiaaa, adică un film sexy ? Oh ! Să-mi spui cînd începi turnarea, aş putea arunca o privire. Poon Venus goală ! Aiiiaaa, toată Asia ar plăti să vadă aşa ceva ! Cum e în pat ?

— Perfectă ! Acum că am învăţat-o. Era virgină cînd am...

— Ce *joss* ! spuse Ching. Zîmbăreţul, apoi adăugă. De cîte ori ai luat cu asalt Meterezele ?

— Azi noapte ? De trei ori — şi de fiecare dată cu mai multă forţă ! Richard Kwang se aplecă în faţă. Inima Florii ei e cea mai frumoasă din cîte am văzut vreodată. Da. Şi triunghiul ei ! Păr mătăsos, minunat şi buzele trandafirii şi delicate. Eee, şi Poarta ei de Jad... Poarta ei de Jad chiar are forma inimii şi intrarea cea mică e perfect ovală, roz, parfumată, şi Perla ei din Prag e tot trandafirie...

Richard Kwang simţi cum începe să asude, amintindu-şi cum ea se întinsese pe canapea şi îi dăduse o lupă uriaşă : „Ia-o, spusese ea mîndră. Cercetează zeiţa pe care călugărul tău cu capul chel se pregăteşte să o venereze." Şi el o cercetase. Meticulos.

— Cea mai bună amantă pe care am avut-o, continuă expresiv Richard Kwang, exagerînd puţin. Mă gîndeam să-i cumpăr un inel cu un diamant mare. Biata Guriţă de Aur a plîns în dimineaţa asta cînd am plecat din apartamentul pe care i l-am dăruit. Jura că se sinucide pentru că e atît de *îndrăgostită* de mine ! şi Richard folosi cuvîntul englezesc.

— Eee, eşti un om băftos !

Ching Zîmbăreţul nu vorbea englezeşte, folosea doar unele cuvinte ce se refereau la dragoste. Simţi că cineva îl priveşte din spate, şi întoarse capul. În tribuna alăturată, la 50 de iarzi, puţin mai sus, era acel diavol de poliţist străin, Marele Munte de Balegă, nesuferitul şef al departamentului de investigaţii criminale din Kowloon. Ochii reci de peşte se uitau fix la el, la gîtul lui atîrna un binoclu. Aiiiiaaa, murmură în sinea lui Ching, şi mintea îi zbură la diferitele controale şi capcane şi balanţe care-i apărau principala sursă de venituri.

— Eh ? Ce-i ? Ce-i cu tine, Ching Zîmbăreţule ?

— Nimic. Vreau să mă piş, atît. Trimite-mi hîrtiile la ora două dacă vrei banii mei.

Se întoarse încruntat şi se îndreptă spre toaletă, întrebîndu-se dacă poliţia ştia de apropiata sosire a diavolului de străin de la Muntele de Aur, un Tigru Puternic al Prafurilor Albe, cu ciudatul nume de Vincenzo Banastasio. Tuşi şi scuipă tare. E *joss* dacă ştiu, *joss* dacă nu. Pe mine nu mă pot atinge, nu sînt decît un bancher.

Robert Armstrong observase că Ching Zîmbăreţul vorbea cu bancherul Kwang şi fu sigur că cei doi puneau la cale ceva necurat. Poliţia cunoştea zvonurile despre Ching, *Prosperity Bank* şi afacerea cu narcoticele, dar pînă acum nu deţinea probe clare care să-l implice pe el sau banca lui, nici măcar probe adiacente pentru sechestrul băncii, interogatoriu şi deportare disciplinară. Ei bine, la un moment dat va face o greşeală, îşi spuse calm Robert Armstrong, şi-şi întoarse din nou binoclul spre Pilot Fish, apoi spre Noble Star, Butterscotch Lass, şi Golden Lady, iapa lui John Chen. Care din ei e în formă ? Căscă şi se întinse obosit. Avusese parte de o altă noapte lungă şi nu dormise încă. Chiar cînd pleca de la sediul poliţiei din Kowloon cu o seară înainte, toţi intraseră în panică, pentru că un alt telefon anonim le spusese că John Chen fusese văzut în Noile Teritorii, în micul sat de pescari Sha Tau Kwok, care intersecta extremitatea estică a graniţei. Se repezise acolo cu o echipă de poliţişti şi cercetaseră tot satul, bordei de bordei. Trebuiseră să fie foarte prudenţi, pentru că întreaga zonă de graniţă era extrem de delicată, mai ales în satul respectiv unde se afla unul din cele trei puncte de control. Sătenii erau îndrăzneţi, duri şi agresivi şi doreau să fie lăsaţi în pace. Mai ales de poliţia diavolilor de străini. S-a dovedit a fi doar o altă alarmă falsă, deşi descoperiseră două distilerii ilegale, o mică făbricuţă de heroină, care transforma opiul brut în morfină, iar aceasta în heroină, şi desfiinţaseră şase spelunci ilegale de jocuri de noroc.

Cînd Armstrong se întorsese la sediul poliţiei din Kowloon, veni un alt apel telefonic despre John Chen, de data asta în partea Hong Kongului, în Wanchai, lîngă Promontoriul lui Glessing, din zona docurilor. Se părea că John Chen fusese văzut, cu un bandaj murdar peste urechea dreaptă, pe cînd era legat într-o casă de raport. De data

asta cel care telefona își dăduse numele și numărul permisului de conducere ca să poată pretinde recompensa de 50. 000 dolari Hong Kong oferită de *Compania Struan* și *Nobila Casă Chen*. Din nou Armstrong mobilizase unități de polițiști pentru a înconjura zona și condusese o cercetare meticuloasă. Era deja cinci dimineața cînd întrerupsese operațiunea și trimisese oamenii acasă.

— Brian, e timpul să mă duc să mă culc, spuse el. O altă noapte *fang-pi*, pierdută.

Brian Kwok căscă și el.

— Da. Dar dacă tot sîntem în partea asta, ce-ar fi să luăm micul dejun la Para și apoi, și apoi hai să mergem să ne uităm la antrenamentul de dimineață.

Lui Armstrong îi dispăru imediat oboseala.

— Grozavă idee !

Restaurantul Para în Strada Wanchai, lîngă Hipodromul Happy Valley era deschis permanent. Mîncarea era excelentă și ieftină, și era un loc binecunoscut de întîlnire pentru triazi și iubitele lor. Cînd cei doi polițiști intrară cu pași mari în încăperea mare, animată, plină de zgomot și de clinchet de veselă, se făcu brusc tăcere. Proprietarul, Ko Un Picior, veni șchiopătînd spre ei, și îi conduse zîmbitor spre cea mai bună masă a localului.

— *Dew neh loh moh* și pe tine, bătrîne prieten, spuse încruntat Armstrong și adăugă cîteva obscenități speciale. într-o cantoneză vulgară, uitîndu-se pătrunzător către cel mai apropiat grup de tineri care se holbau la ei, și aceștia își întoarseră nervoși privirea.

Ko Un Picior rîse arătîndu-și dinții stricați.

— Ah, Înălțimea Voastră, faceți cinste bietului meu local. *Dim sum ?*

— De ce nu ?

Dim sum — haleală mică sau mîncăruri mici — erau niște rulouri de aluat umplute cu crevete, legume sau bucăți de carne, toate tăiate mărunt, apoi fierte la aburi, sau prăjite în grăsime încinsă, și mîncate cu puțină soia, cu pui, sau altă carne în diferite sosuri, cu tot felul de plăcințele.

— Înălțimile voastre se duc pe hipodrom ?

Brian Kwok aprobă cu capul, sorbind din ceaiul de iasomie, ochii lui rătăciră asupra celor din încăpere, făcîndu-i pe unii să se simtă foarte stînjeniți.

— Cine va cîștiga în a cincea cursă ? întrebă el.

Un Picior ezită, ştiind că ar face mai bine să spună adevărul. Spuse cu grijă în cantoneză :

— Se spune că nici Golden Lady, Noble Star, Pilot Fish, nici Butterscotch Lass nu a... nu a fost încă descoperită a avea vreun avantaj ! văzu ochii aceia negri, reci privindu-l fix şi încercă să-şi stăpînească o tresărire. Pe toţi zeii, aşa se spune.

— Bine. O să vin aici sîmbătă dimineaţa. Sau o să-mi trimit sergentul. Atunci o să-i poţi şopti la ureche dacă se pregăteşte vreo şmecherie urîtă. Da. Şi dacă se descoperă că unul din ei este dopat sau împiedicat în vreun fel să alerge şi eu nu ştiu de asta sîmbătă dimineaţă... poate că supele tale se vor strica pentru cincizeci de ani.

Un Picior zîmbi nervos.

— Da, Înălţimea Voastră. Acum să mă ocup de mîncare dumnea...

— Înainte de a pleca, care-i ultima bîrfă despre John Chen ?

— Nici una. Oh, chiar nici una, Înălţimea Voastră, spuse omul, cu broboane mici de sudoare pe buza superioară. Portul cel Înmiresmat e la fel de curat în informaţii despre el ca şi comoara unei virgine. Nimic, Înălţimea Voastră. Nici măcar un zvon cît o băşină de cîine, deşi toată lumea caută. Am auzit că mai e o recompensă mare în plus.

— Ce ? Cît ?

— 100. 000 de dolari în plus dacă e rezolvat în trei zile...

Cei doi poliţişti fluierară.

— Oferită de cine ? întrebă Armstrong.

Un Picior ridică din umeri, iar privirea i se înăspri.

— Nimeni nu ştie, Înălţimea Voastră. Se spune că de unul din Dragoni — sau de toţi Dragonii. 100. 000 şi slujbă înaltă dacă e în trei zile — dacă e găsit viu. Vă rog, lăsaţi-mă să mă ocup acum de mîncarea dumneavoastră.

Îl priviră îndepărtîndu-se.

— De ce l-ai strîns cu uşa pe Un Picior ? întrebă Armstrong.

— M-am săturat de ipocrizia lui mieroasă — şi toţi ticăloşii ăştia mici. Pisica cu nouă cozi ar rezolva problema triazilor.

Armstrong ceru o bere.

— Cînd m-am bazat pe sergentul Tang-po n-am crezut că o să pun lucrurile în mişcare atît de repede. 100. 000 sînt o groază de bani ! Asta nu poate fi o simplă răpire. Isuse Cristoase, e o recompensă uriaşă !

Trebuie să fie ceva tare necurat cu John.

— Da. Dacă e adevărat.

Dar nu ajunseră la nici o concluzie şi cînd fură la hipodrom, Brian Kwok se duse să dea un telefon la sediul poliţiei şi acum Armstrong îşi aţinti binoclul asupra iepei. Butterscotch Lass părăsea pista şi se îndrepta spre grajdurile de pe deal. Pare într-o formă grozavă, îşi spuse el. Toţi par. La dracu, care din ei ?

— Robert !

— Oh, bună, Peter.

Peter Marlowe îi zîmbi.

— Te-ai sculat de dimineaţă sau te culci tîrziu ?

— Tîrziu.

— Ai văzut cum a ţîşnit Noble Star fără ca jocheul ei să mişte un deget ?

— Ai ochi buni.

Peter Marlowe zîmbi şi dădu din cap. Arătă către un grup de bărbaţi aflaţi în jurul unui cal.

— Donald McBride mi-a spus.

— Aha ! McBride era un arbitru extrem de popular, proprietar de terenuri care venise la Hong Kong din Shanghai în '49. Ţi-a spus cine-i cîştigătorul ? Dacă cineva ştie, atunci el e ăla.

— Nu, dar m-a invitat în loja lui sîmbătă. Participi la curse ?

— Ce-ţi pasă ! O să te văd *pe tine* în loja membrilor — *eu* nu mă bat pe burtă cu grangurii !

Un timp amîndoi priviră caii.

— Golden Lady arată bine.

— Toţi arată la fel de bine.

— Încă nimic despre John Chen ?

— Nimic.

Armstrong îl zări prin binoclu pe Dunross vorbind cu unul din arbitri ; nu departe de el se afla agentul din Serviciul Secret pe care Crosse îl desemnase să se ocupe de el. Să treacă mai repede ziua de vineri ! îşi spuse poliţistul. Cu cît vedem mai repede dosarele alea AMG cu atît mai bine. I se făcu uşor rău şi nu-şi putu da seama

dacă era din cauza gîndului la rapoartele acelea sau la Sevrin, sau dacă era doar oboseala. Vru să ia o ţigară — se opri. N-ai nevoie să fumezi, îşi ordonă.

— Ar trebui să renunţi la fumat, Peter. Îţi face foarte rău.

— Da, Da, ar trebui. Tu cum te mai descurci ?

— N-am probleme. Apropo, Peter, bătrînul ţi-a aprobat călătoria pe drumul de graniţă. Poimîine, vineri, la 6 dimineaţa fix, la sediul poliţiei din Kowloon. E bine ?

Inima lui Peter Marlowe tresări de bucurie. În sfîrşit putea să arunce o privire în China Continentală, în necunoscut. În toată zona de graniţă a Noilor Teritorii exista un singur punct de observaţie de unde turiştii puteau privi spre China, dar dealul era mult prea departe aşa că nu se prea vedea nimic. Nici măcar cu binoclul.

— Ce grozav ! spuse el, fericit.

La sugestia lui Armstrong îi scrisese Comisarului regal şi-i ceruse această permisiune. Drumul de graniţă şerpuia de la un mal la celălalt. Era interzis traficului şi tuturor persoanelor — cu excepţia localnicilor în anumite zone. Se întindea pe o zonă largă între Colonie şi China. Era patrulat o dată pe zi, cu mare atenţie. Guvernul Hong Kongului nu voia să aibă nici o problemă cu Republica Populară Chineză.

— Cu o condiţie, Peter. Nu spui nimic despre asta şi nici nu povesteşti nimic timp de vreun an.

— Ai cuvîntul meu.

Armstrong îşi înăbuşi un alt căscat.

— Vei fi singurul iancheu care a mers vreodată pe-acolo, şi poate singurul care o va face vreodată.

— Nemaipomenit ! Mulţumesc.

— De ce ţi-ai luat cetăţenia americană ?

După o pauză, Marlowe spuse :

— Eu sînt scriitor. Tot venitul meu de-aici vine, aproape tot. Acum oamenii încep să citească ce scriu eu. Poate că mi-ar place să am dreptul de a-i critica.

— Ai fost vreodată într-o ţară de dincolo de Cortina de Fier ?

— Oh da. Am fost la Moscova, în iulie, la festivalul de film. Unul din filmele pentru care am scris scenariul a fost pe lista celor americane. De ce ?

— Aşa, spuse Armstrong, amintindu-şi de paşapoartele lui Bartlett şi Casey cu vizele puse la Moscova şi zîmbi. Fără un motiv anume.

— Serviciu contra serviciu. Am auzit un zvon despre armele lui Bartlett.

— Oh ?

Armstrong deveni brusc atent. Peter Marlowe era o persoană cu totul specială în Hong Kong deoarece avea acces la diferite straturi sociale şi era acceptat ca prieten de multe grupuri ostile în mod normal.

— Probabil că nu sînt decît vorbe goale, dar unii prieteni au o teorie...

— Prieteni chinezi ?

— Da. Ei cred că armele au fost un transport de probă, destinat unuia din cetăţenii noştri chinezi care se ocupă de piraterie — sau cel puţin, unul cunoscut a se ocupa de contrabandă — pentru a fi trimise unei bande de gherilă din cele care operează în Vietnamul de Sud, numită Viet Cong.

Armstrong mormăi :

— E prea trasă de păr, Peter. Hong Kongul nu e un loc unde să faci tranzit cu arme.

— Da. Dar transportul ăsta a fost special, primul, şi a fost cerut în grabă şi a trebuit să fie livrat în grabă. Ai auzit de Forţa Delta ?

— Nu, spuse Armstrong, uluit că Peter Marlowe aflase deja ceea ce Rosemont de la CIA îi asigurase în mare taină că era o operaţiune strict secretă.

— Am înţeles că e un grup de combatanţi antrenaţi special în SUA, Robert, o forţă specială care operează în Vietnam, în unităţi mici, sub controlul Grupului Tehnic American, un nume de acoperire pentru CIA. Se pare că se descurcă atît de bine încît Viet Cong-ul are nevoie rapid de arme moderne şi în cantităţi mari şi e dispus să plătească foarte bine. Aşa că astea au fost aduse aici în avionul lui Bartlett.

— El e implicat ?

— Prietenii mei se îndoiesc, spuse el după o pauză. Oricum, armele provin de la armata americană, Robert, nu ? Ei bine, odată aprobat acest transport, livrarea lor în cantitate mare trebuia să fie uşoară.

— Da ? Cum ?

— Statele Unite vor furniza armele.

— Ce ?

— Sigur ! şi faţa lui Peter Marlowe se destinse. De fapt e foarte simplu. Să spunem că aceste gherile din Viet Cong primiseră *înainte* să ajungă în Vietnam toate datele exacte despre transporturile SUA, destinaţiile exacte, cantităţile şi tipurile de arme — de la cele mici, la rachete.

— Cristoase !

— Da. Tu cunoşti Asia. Puţin *h'eung yau* ici şi colo şi ar fi uşor ca armele să dispară de aici şi să apară dincolo.

— Ca şi cum ar fi propriul lor depozit de muniţii ! spuse Armstrong, îngrozit. Cum vor fi plătite armele ? Printr-o bancă de aici ?

Peter Marlowe îl privi.

— Opiu în vrac. Livrat aici. Una din băncile noastre de aici finanţează.

Poliţistul oftă. Frumuseţea operaţiunii începu să capete sens.

— Impecabil, spuse el.

— Da. Un ticălos de trădător din America nu face decît să transmită nişte liste. Asta îi dă duşmanului toate armele şi muniţiile necesare pentru a-i omorî pe soldaţii noştri. Duşmanul plăteşte pentru arme cu o otravă care nu-l costă nimic — îmi închipui că e cam singura marfă vandabilă pe care o are în cantităţi mari şi pe care o poate obţine uşor. Opiul este adus aici de contrabandistul chinez şi transformat în heroină pentru că aici se face expertiza. Trădătorii din America se înţeleg cu Mafia care vinde heroina cu un profit enorm la tot mai mulţi puşti şi astfel tulbură şi distrug cel mai important bun pe care îl avem : tineretul.

— Cum am spus, impecabil. Ce pot face unii ticăloşi pentru bani !

Armstrong oftă din nou, îşi îndreptă umerii. Se gîndi un moment. Teoria lega toate datele foarte bine.

— Îţi spune ceva numele Banastasio ?

— Pare italian.

Peter Marlowe îşi păstră aerul inocent. Informatorii lui erau doi gazetari eurasiatici portughezi care detestau poliţia. Cînd îi întrebase dacă putea să transmită mai departe teoria, da Vega spusese : „Sigur, dar poliţia n-o s-o

creadă niciodată. Nu spune de unde ai aflat şi nu menţiona nici un nume, nici de Wu Patru Degete, Pa Contrabandistul, *Banca Ching Prosperity*, Banastasio, sau altul."

După o pauză, Armstrong spuse :

— Ce-ai mai auzit ?

— O mulţime de lucruri, dar ajunge pentru astăzi — e rîndul meu azi să scol copiii, să pregătesc micul dejun şi să-i trimit la şcoală ! Peter Marlowe îşi aprinse o ţigară şi din nou Armstrong simţi dureros fumul în propriii lui plămîni. Un singur lucru, Robert. Am fost rugat de un prieten gazetar să-ţi spun că a auzit că în curînd în Macao va avea loc o mare întîlnire a celor ce se ocupă de narcotice.

Ochii albaştri ai celuilalt se îngustară.

— Cînd ?

— Nu ştiu ?

— Ce fel de întîlnire ?

— Şefii. „Furnizori, importatori, exportatori, distribuitori", aşa mi-a spus.

— Unde în Macao ?

— N-a spus.

— Nume ?

— Nici unul. A adăugat totuşi că la întîlnire va participa şi o persoană foarte importantă din America aflată aici în vizită.

— Bartlett ?

— Dumnezeule, Robert, nu ştiu şi nici el n-a precizat. Linc Bartlett pare un tip foarte de treabă şi cinstit. Cred că nu e decît bîrfă şi gelozie, ca să-l implice.

Armstrong zîmbi invidios.

— Nu sînt decît un copoi suspicios. Există ticăloşi şi în înalta societate, ca şi într-un bordei amărît. Peter, bătrîne, transmite-i prietenului tău gazetar un mesaj. Dacă vrea să-mi dea vreo informaţie, să-mi telefoneze direct.

— Îi e frică de tine. Şi mie mi-e !

— Ţi-e frică mai mult de-o groază. Armstrong îi zîmbi, simţind că ţine la el, foarte bucuros pentru informaţia primită, convins că Peter Marlowe era un intermediar sigur care ştia să-şi ţină gura. Peter, întreabă-l unde în Macao, cînd şi cine şi — brusc îi veni o idee şi spuse, orbecăind în întuneric : Peter, dacă ar fi să alegi cel mai bun loc din Colonie pentru contrabandă, ce-ai alege ?

— Aberden sau Golful Mirs. Orice prost o ştie — sînt locurile care au fost întotdeauna primele folosite, încă de cînd a existat Hong Kongul.

— Ai dreptate, oftă Armstrong.

Aberdeen, îşi spuse el. Ce contrabandist din Aberdeen ? Oricare din două sute. Primul ar fi Wu Patru Degete. Patru Degete cu marele lui Rolls negru, cu numărul norocos 8, tîlharul ăla afurisit Tok Două Securi şi nepotul ăla tînăr al lui, cel cu paşaportul de iancheu, cel de la Yale, Yale era oare ? Patru Degete ar fi primul pe listă. Apoi Poon Vreme Bună, Pa Contrabandistul, Ta Sap-fok, Pok Pescarul... Cristoase, lista e fără de sfîrşit, şi nu-s decît cei de care ştim. În Golful Mirs, în nord-est lîngă Noile Teritorii ? Fraţii Pa, Fang Gură Mare şi încă alţi o mie...

— Ei bine, spuse el, foarte foarte bucuros acum pentru informaţii şi ceva îl făcea să fie sigur că e vorba de Wu Patru Degete, deşi niciodată nu se auzise că ar fi amestecat în afacerea cu heroină. Serviciu contra serviciu. Spune-i prietenului tău gazetar că parlamentarii care ne vizitează, delegaţia sindicală, sosesc azi de la Pekin... Ce-i ?

— Nimic, spuse Peter Marlowe, încercînd să pară calm. Ce spuneai ?

Armstrong îl privi pătrunzător, apoi adăugă :

— Delegaţia soseşte cu trenul de după-amiază de la Canton. Vor fi la graniţă pentru a schimba trenul la 4.32. Aseară am aflat de schimbarea planului, aşa că prietenul tău ar putea obţine un interviu în exclusivitate. Se pare că vizita a avut succes.

— Mulţumesc. Pentru prietenul meu. Da, mulţumesc. O să-i transmit imediat. Ei bine, trebuie să plec...

Brian Kwok veni repede spre ei.

— Bună, Peter, spuse el răsuflînd greu. Robert, îmi pare rău dar Crosse vrea să ne vadă imediat.

— Fir-ar să fie ! spuse Armstrong pe un ton enervat. Ţi-am spus să mai aştepţi pînă dai telefon. Ticălosul ăla nu doarme niciodată ! îşi frecă faţa ca să-şi alunge oboseala, avea pleoapele roşii de nesomn. Du-te şi ia maşina, ne întîlnim la intrarea principală.

— Bine.

Brian Kwok plecă în grabă. Tulburat, Armstrong îl privi îndepărtîndu-se.

— Arde primăria ? glumi Peter Marlowe.

— În meseria noastră primăria arde tot timpul, băiete, undeva ! şi poliţistul îl studie pe Peter Marlowe. Înainte să plec, Peter, aş vrea să ştiu de ce e atît de importantă pentru tine delegaţia de sindicalişti.

După o pauză, bărbatul cu ochi ciudaţi spuse :

— L-am cunoscut pe unul din ei în război. Locotenentul Robin Grey. A fost comandant la Changi în ultimii doi ani, vocea îi deveni inexpresivă acum, mai inexpresivă şi mai rece decît şi-ar fi imaginat Armstrong că poate fi. L-am urît şi m-a urît. Sper să nu-l întîlnesc, asta-i tot.

Dincolo de cercul învingătorului, Gornt îşi îndreptase binoclul asupra lui Armstrong pe cînd îl urma pe Brian Kwok. Apoi, gînditor, îl întoarse către Peter Marlowe care mergea alene spre un grup de antrenori şi jochei.

— Ticălos băgăcios ! spuse Gornt.

— Ei ? Cine ? Oh, Marlowe ! Sir Dunstan Barre chicoti. Nu e băgăcios, vrea doar să ştie totul despre Hong Kong. E fascinat de trecutul tău întunecat, bătrîne, de al tău şi al tai-panului.

— Tu nu ai secrete, Dunstan ? întrebă uşor Gornt. Vrei să spui că tu şi familia ta sînteţi curaţi ca lacrima ?

— Doamne fereşte ! se grăbi Barre să răspundă afabil, vrînd să transforme veninul brusc al lui Gornt în miere. Doamne Dumnezeule, nu ! În orice englez se ascunde un pirat. Toţi sîntem suspecţi ! Asta-i viaţa, nu ?

Gornt nu spuse nimic. Îl dispreţuia pe Barre, dar avea nevoie de el.

— O să fac un chef pe iahtul meu duminică, Dunstan. Nu vrei să vii şi tu — o să ţi se pară interesant.

— Oh ? Cine e oaspetele de onoare ?

— M-am gîndit să fie doar o petrecere între bărbaţi — fără soţii, nu ?

— Ah ! Atunci pune-mă şi pe mine la socoteală, spuse imediat Barre, luminîndu-se la faţă. Pot să aduc o prietenă ?

— Adu şi două dacă vrei, bătrîne, cu cît sînt mai multe cu atît e mai vesel. Va fi un grup mic şi select, fără probleme. Plumm e un tip de treabă şi prietena lui e foarte amuzantă ! Şi Gornt îl văzu pe Marlowe abătîndu-se din drum, chemat de un grup de ordonatori între care se

vedea clar Donald McBride, apoi, la un gînd brusc, adăugă : Cred că o să-l invit şi pe Peter Marlowe.

— De ce, dacă tu crezi că-i băgăcios ?

— S-ar putea să-l intereseze povestea adevărată a familiei Struan, piraţii care au întemeiat colonia şi piraţii de azi.

Gornt zîmbi şi Barre se întrebă ce ticăloşie mai punea la cale. Bărbatul cu faţa roşie îşi şterse fruntea.

— Cristoase, aş vrea să plouă. Ştiai că Marlowe a zburat pe avioane Hurricane — a doborît trei de-ale ticălosului de friţ în Bătălia Angliei, înainte să fie trimis în Singapore şi să vină toată mizeria aia. N-o să-i iert niciodată pe ticăloşii de japonezi pentru ce-au făcut flăcăilor noştri acolo, aici sau în China.

— Nici eu, aprobă întunecat la faţă Gornt. Ştiai că bătrînul meu a fost în Nanjing în '37 în timpul ocupaţiei ?

— Nu, Cristoase, cum a scăpat ?

— Cîţiva din oamenii noştri l-au ascuns vreo cîteva zile — am avut acolo dintotdeauna asociaţi. Apoi le-a spus japonezilor că e un corespondent al ziarului *Times*, din Londra, că e simpatizant al ocupanţilor şi i-a convins să-l lase să se întoarcă la Shanghai. Încă mai are coşmare despre zilele alea.

— Apropo de coşmare, bătrîne, ai încercat să-i oferi lui Ian o noapte de groază ducîndu-te la petrecerea lui ?

— Crezi că e chit acum, după ce şi-a pus oamenii să se joace la maşina mea ?

— Ce ? Barre era îngrozit. Doamne Dumnezeule ! Vrei să spui că cineva ţi-a umblat la maşină ?

— Cilindrul de presiune a fost spart, lovit în vreun fel sau altul. Mecanicul a spus că se putea sparge şi de la o piatră aruncată în el.

Barre se uită lung la el şi clătină din cap.

— Ian nu e prost. E periculos, da, dar nu e prost. Asta ar fi crimă premeditată.

— N-ar fi prima dată.

— Dacă aş fi în locul tău n-aş spune aşa ceva în public, bătrîne.

— Tu nu eşti public, bătrîne. Sau eşti ?

— Nu. Sigur că...

— Bun. Gornt îşi aţinti asupra lui ochii-i negri. Va urma o perioadă în care e bine ca prietenii să fie uniţi.

— Da ? Barre se puse imediat în gardă.
— Da. Bursa e foarte nervoasă. Asaltul ăsta de la *Ho-Pak* ne-ar putea strica o mulţime de planuri.
— Firmele mele agricole din Hong Kong şi Lan Tao sînt la fel de solide ca şi Piscul.
— Da, cu condiţia ca bancherii tăi elveţieni să continue să-ţi asigure noul credit.
Faţa rumenă a lui Barre se albi.
— Ce ?
— Fără împrumutul lor nu poţi prelua Docurile şi Pontoanele Hong Kong, Asigurările Regale ale Hong Kongului şi Malayei, să te extinzi în Singapore şi să faci toate acele mici escrocherii pe care le ai în plan — tu şi cu noul tău prieten Mason Loft, şmecherul puşti de la Banca Angliei. Nu ?
Barre îl privi, simţind o sudoare rece scurgîndu-i-se pe spate, şocat că Gornt îi cunoştea toate secretele.
— De unde ai aflat toate astea ?
— Am prieteni sus-puşi, bătrîne, rîse Gornt. Nu te teme, dinspre partea mea punctul tău vulnerabil e în siguranţă.
— Noi... noi nu sîntem în pericol.
— Sigur că nu. Gornt îşi întoarse din nou binoclul spre calul său. Oh, apropo, Dunstan, s-ar putea să am nevoie de votul tău la următoarea întîlnire a băncii.
— Pentru ce ?
— Nu ştiu încă, Gornt îl privi de sus. Vreau doar să ştiu dacă pot conta pe tine.
— Da. Da, sigur, Barre se întreba nervos ce avea de gînd Gornt şi de la cine aflase. Sînt întotdeauna bucuros să-ţi fac un serviciu, bătrîne.
— Mulţumesc. Vinzi acţiuni *Ho-Pak* fără acoperire ?
— Sigur. Mi-am scos ieri toţi banii, slavă Domnului. De ce ?
— Am auzit că afacerea lui Dunross cu *Par-Con* n-o să iasă. Mă gîndesc să vînd şi nişte acţiuni de-ale lui tot fără acoperire.
— Oh ? Nu iese ? De ce ?
Gornt zîmbi sardonic.
— Pentru că, Dunstan...
— Bună, Quillan, Dunstan, iertaţi-mă că vă deranjez, spuse Donald McBride, venind în grabă către ei, urmat de doi bărbaţi. Vi-l prezint pe domnul Charles Blitzmann,

vicepreşedintele firmei *American Superfoods*. El va conduce noua companie mixtă *General Stores-Superfoods* de-acum înainte cu sediul în Colonie. Domnul Gornt şi Sir Dunstan Barre.

Americanul înalt, blond-roşcat, purta un costum gri, cravată gri, şi ochelari fără ramă. Întinse mîna afabil.

— Mă bucur să vă cunosc. Aveţi un hipodrom mic şi drăguţ aici.

Gornt dădu mîna cu el fără entuziasm. Lîngă Blitzmann se afla Richard Hamilton Pugmire, actualul tai-pan al lui *H.K. General Stores*, econom al Clubului de Turf, un om scund şi arogant, spre cincizeci de ani, care-şi impunea statura pirpirie ca o permanentă provocare.

— Bună ! Ei, care-i cîştigătorul într-a cincea ?

Gornt îl domină cu înălţimea.

— O să-ţi spun după cursă.

— Ei, haide, Quillan, ştii că e deja hotărît chiar înainte de a se face parada cailor.

— Dacă tu o poţi dovedi, sînt sigur că toţi am vrea să ştim. Eu cu siguranţă, şi tu, Donald, nu ?

— Sînt convins că Richard glumea doar, răspunse Donald McBride, bărbat trecut de şaizeci de ani, cu trăsături eurasiatice plăcute şi un zîmbet cald. Există întotdeauna zvonurile astea despre curse aranjate dinainte, dar facem şi noi ce putem şi cînd prindem pe vreunul — i se zboară capul ! Sau cel puţin zboară el afară din cursă, îi spuse el lui Blitzmann.

— Ei bine, cursele se aranjează şi în America, dar cred că aici, unde e vorba de amatori şi totul e vizibil, trebuie să fie mai uşor, spuse Blitzmann jovial. Armăsarul ăsta al dumitale, Quillan. E australian, cu pedigree incomplet, nu ?

— Da, spuse repezit Gornt, detestîndu-i familiarismele.

— Don mi-a explicat cîteva din regulile curselor voastre. Mi-ar place într-adevăr să fac parte din clubul vostru — sper să ajung şi membru cu drept de vot.

Clubul de Truf era foarte privilegiat şi foarte bine controlat. Existau două sute de membri cu drept de vot şi patru mii fără. Numai membrii cu drept de vot puteau sta în loja membrilor. Numai membrii cu drept de vot puteau fi proprietari de cai. Numai membrii cu drept de vot puteau propune două persoane pe an care să devină

membri fără drept de vot, deciziile economilor, de aprobare sau nu, fiind hotărîtoare, iar votarea secretă. Şi numai membrii cu drept de vot puteau deveni economi.

— Da, repetă Blitzmann, ar fi grozav.

— Sînt convins că asta se poate aranja, spuse zîmbind McBride. Clubul caută întotdeauna membri noi — şi cai noi.

— Aveţi de gînd să staţi în Hong Kong, domnule Blitzmann ? întrebă Gornt.

— Spune-mi Chuck. Sînt aici pentru o veşnicie, răspunse americanul. Bănuiesc că sînt tai-panul companiei *Superfoods* a Asiei. Sună grozav, nu ?

— Minunat, spuse Barre cu o privire ucigătoare.

Blitzmann continuă fericit, încă neobişnuit cu sarcasmul englezesc :

— Eu sînt ţapul ispăşitor pentru consiliul nostru din New York. Aşa cum spunea tipul din Missouri, pisica moartă rămîne la mine ! şi zîmbi, dar nimeni nu-i răspunse la zîmbet. Voi rămîne aici cel puţin cîţiva ani şi aştept cu nerăbdare fiecare minut. Sîntem pregătiţi să ne stabilim aici. Nevestica mea soseşte mîine şi...

— Sînteţi proaspăt căsătoriţi, domnule Blitzmann ?

— Oh, nu, e doar, doar o expresie americană. Sîntem căsătoriţi de douăzeci de ani. Îndată ce ne aranjăm casa aşa cum vrea ea, vă aşteptăm cu plăcere la masă. Sau poate o petrecere în aer liber ? Am aranjat să primim cu avionul o dată pe lună carne de vită, de cea mai bună calitate, muşchi şi cotlet. Şi cartofi de Idaho, adăugă el mîndru.

— Mă bucur pentru cartofi, spuse Gornt, şi ceilalţi rămaseră în aşteptare, ştiind că nu putea să sufere bucătăria americană — mai ales fripturile făcute pe carbuni şi cîrnaţii şi idioţii de „cartofi copţi", cum îi numea el. Cînd se finalizează fuziunea ?

— La sfîrşitul lunii. Oferta noastră-i acceptată. S-a aranjat totul. Sper cu-adevărat că priceperea noastră americană va fi bună pentru insuliţa asta grozavă.

— Bănuiesc că vă veţi face o casă ?

— Nu, domnule, Dickie aici de faţă, continuă Blitzmann şi toată lumea clipi, Dickie ne-a obţinut anexa din Strada Blore a blocului companiei, aşa că sîntem în buricul oraşului.

— Foarte convenabil, spuse Gornt.

Ceilalţi îşi muşcară buzele să nu izbucnească în rîs. Cea mai veche şi mai cunoscută Casă de toleranţă fusese întotdeauna în Strada Blore, la Numărul Unu. Numărul Unu, strada Blore, fusese deschisă de una din „tinerele doamne" ale doamnei Fortheringill, Nellie Blore, în anii 1860, cu bani — se spune — daţi de Culum Struan, şi încă mai funcţiona conform regulilor iniţiale — numai doamne europence sau australiene.

— Foarte convenabil, spuse din nou Gornt. Dar mă întreb dacă veţi fi apt.

— Nu înţeleg.

— Nimic. Sînt convins că strada Blore va fi foarte potrivită.

— Priveliştea-i grozavă, dar instalaţiile sînt proaste, spuse Blitzmann. Nevestica mea o s-o aranjeze.

— E şi instalatoare ? întrebă Gornt.

Americanul rîse.

— Doamne, nu, dar e foarte pricepută la toate treburile casei.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să vorbesc cu antrenorul meu, Gornt îi salută cu capul pe ceilalţi şi se întoarse spunînd Donald, ai o clipă liberă ? În legătură cu sîmbătă.

— Sigur, mă întorc într-o clipă, domnule Blitzmann.

— Sigur. Dar spune-mi Chuck. Distracţie plăcută.

McBride merse alături de Gornt. Cînd fură singuri, Gornt spuse

— Sper că n-ai vorbit serios cînd i-ai propus să fie membru cu drept de vot ?

— Ei bine, da, McBride părea stînjenit. E prima dată cînd o mare companie americană s-a oferit să vină în Hong Kong. Ar putea să fie foarte important pentru noi.

— Dar asta nu-i un motiv să-l inviţi aici, nu ? Fă-l membru fără drept de vot. Astfel o să poată sta în tribună. Şi dacă vrei să-l inviţi în loja ta, asta te priveşte. Dar membru cu drept de vot ? Doamne Dumnezeule, probabil că va scrie *Superfoods* pe steagul lui de curse.

— E doar nou aici şi deocamdată nu-i în elementul lui, Quillan. Sînt convins că o să înveţe. E destul de cumsecade chiar dacă face într-adevăr gafe. E destul de bogat şi...

— De cînd au devenit banii un „Sesam, deschide-te !" la Clubul de Turf ? Dumnezeule, Donald, dacă ar fi aşa, orice speculant de proprietăţi sau jucător la bursă chinez, îmbogăţit peste noapte, care ar da o lovitură la bursa noastră, ar da năvală peste noi. N-ai mai avea loc să tragi nici o băşină de ei.

— Nu sînt de acord cu tine. Poate că soluţia ar fi să mărim numărul membrilor cu drept de vot.

— Nu. Categoric nu. Sigur că voi economii o să faceţi ce vreţi. Dar te sfătuiesc să te mai gîndeşti.

Gornt era membru cu drept de vot, dar nu econom. Cei două sute de membri cu drept de vot alegeau anual doisprezece economi prin vot secret. În fiecare an numele lui Gornt figura pe lista candidaţilor propuşi, dar niciodată nu obţinea suficiente voturi. Majoritatea economilor erau realeşi în mod automat de ceilalţi membri pînă ce se retrăgeau, deşi uneori existau presiuni.

— Foarte bine, spuse McBride, cînd i se va propune numele, o să menţionez că te opui.

Gornt schiţă un zîmbet.

— Asta s-ar solda cu alegerea lui.

McBride chicoti.

— Nu cred, Quillan, nu de data asta. Pug m-a rugat să-l prezint tuturor. Trebuie să recunosc că de fiecare dată a scrîntit-o. I-am făcut cunoştinţă cu Paul Havergill şi Blitzmann a început imediat să compare metodele bancare de aici cu cele din America, şi nu într-un mod prea plăcut. Iar cu tai-pan... sprîncenele cărunte ale lui McBride se înălţară... a spus că era bucuros să-l cunoască pentru că voia să afle despre Struan Cotoroanţa şi Dirk Struan şi toţi ceilalţi piraţi şi traficanţi de opiu din trecutul lui ! oftă. Ian şi Paul îl vor respinge alături de tine, aşa că nu cred că ai de ce să-ţi faci griji. Chiar că nu înţeleg de ce Pug i-a trădat.

— Pentru că nu e ca tatăl lui. De cînd bătrînul sir Thomas a murit *General Stores* merge tot mai prost. Oricum, Pug scoate pentru el 6 milioane de dolari americani şi are un contract ferm pe cinci ani — aşa că nu are decît bucurii, fără dureri de cap, şi familia lui o duce bine. Vrea să se retragă în Anglia, Ascot şi toate celelalte.

— Ah ! Asta-i o afacere foarte bună pentru bătrînul Pug ! McBride deveni mai serios. Quillan, a cincea cursă — interesul e imens. Mă tem că se va interveni. O să mă-

rim supravegherea asupra tuturor cailor. Sînt zvonuri că...

— Despre doping ?

— Da. Întotdeauna au fost zvonuri și întotdeauna cineva va încerca. Cred că ordonatorii fac o treabă foarte bună.

— Ordonatorii au stabilit aseară că vom introduce o nouă regulă : pe viitor vom avea o analiză chimică obligatorie înainte și după fiecare cursă, așa cum se face la marile hipodromuri în Anglia și America.

— Aveți timp pînă sîmbătă ? Cum o să aranjați ?

— Doctorul Meng, patologul poliției, a fost de acord să se ocupe el — pînă ce găsim un expert.

— Bună idee, spuse Gornt.

McBride oftă.

— Da, dar Puternicul Dragon nu se poate măsura cu Șarpele Localnic.

Se întoarse și plecă. Gornt ezită, apoi se îndreptă spre antrenorul lui care stătea lîngă Pilot Fish și discuta cu jocheul, un alt australian, Bluey White. Bluey White era, cu numele, director al unuia din departamentele de transport maritim ale lui Gornt — titlul îi fusese dat pentru a-i păstra statutul de amator.

— 'Nă ziua, domnule Gornt, spuseră ei, jocheul își duse mîna la șapcă.

— 'Neața ! Gornt îi privi o clipă apoi spuse calm : Bluey, dacă ieși primul, ai 5000. Dacă termini în spatele lui Noble Star ești concediat.

Bărbatul acela mărunt dar vînjos se albi.

— Da, șefu' !

— Acum mai bine te-ai schimba, spuse Gornt, încheind discuția cu el.

— Am să cîștig, spuse Bluey White și plecă.

— Pilot Fish e într-o condiție excelentă, domnule Gornt, spuse stînjenit antrenorul. Bluey o să încer...

— Dacă Noble Star cîștigă ești concediat. Dacă Noble Star termină înaintea lui Pilot Fish ești concediat.

— Pe cinstea mea, domnule Gornt, zise și își șterse gura de sudoarea care-l năpădise brusc. Eu nu aranjez cine...

— Eu nu-ți sugerez nimic. Îți spun doar ce-o să ți se întîmple.

Gornt dădu prietenos din cap și se îndepărtă. Se duse la restaurantul clubului, care domina hipodromul, și co-

mandă micul său dejun preferat, ouă ochiuri şi şuncă prăjită, aşezate pe jumătăţi de ciflă prăjite, şi acoperite cu sosul lui special, olandez pe care îl păstrau numai pentru el, şi cafea javaneză pe care tot el le-o procura. Cînd ajunse la a treia ceaşcă de cafea, chelnerul veni la masă.

— Scuzaţi-mă, domnule, sînteţi căutat la telefon.

Se duse la telefon.

— Gornt.

— Bună ziua, domnule Gornt, sînt Paul Choy... nepotul domnului Wu... Sper că nu vă deranjez.

Gornt îşi ascunse surprinderea.

— Sunaţi cam devreme, domnule Choy.

— Da, domnule, dar am vrut să fiu aici devreme în prima zi, spuse repede tînărul, aşa că eram singur acum cîteva minute cînd a sunat telefonul. Era domnul Bartlett, Linc Bartlett, ştiţi, tipul cu traficul de arme, milionarul.

Gornt era uimit.

— Bartlett ?

— Da, domnule. A spus că voia cu orice preţ să vă găsească pe dumneavoastră, dînd de înţeles că era ceva urgent, a spus că a încercat acasă. M-am gîndit bine şi mi-am zis că s-ar putea să fiţi la antrenament şi ar fi bine să încerc acolo. Sper că nu vă deranjez.

— Nu. Ce a spus ?

— Doar că voia să vorbească cu dumneavoastră şi dacă sînteţi în oraş. Am spus că nu ştiu, dar că o să întreb şi o să vă las un mesaj şi o să-l sun.

— De unde telefona ?

— De la *Vic şi Albert*. Kowloon 662233, interior 773 — e interiorul biroului, nu al apartamentului.

Gornt fu impresionat.

— În gura închisă nu intră muşte, domnule Choy.

— Isuse, domnule Gornt, ăsta-i un lucru pentru care nu trebuie să vă faceţi niciodată griji, spuse înfocat Paul Choy. Bătrînul meu unchi Wu ne-a băgat în cap principiul ăsta cu multă bătaie, aşa că nici vorbă de-aşa ceva.

— Bun. Mulţumesc, domnule Choy. Ne vedem în curînd.

— Da, domnule.

Gornt închise, se gîndi o clipă, apoi formă numărul hotelului.

— 773, vă rog.

— Linc Bartlett.

— Bună dimineaţa, domnule Bartlett, Gornt. Cu ce te pot ajuta ?

— Îţi mulţumesc că m-ai sunat. Am primit nişte veşti neliniştitoare care într-un fel se leagă de ceea ce discutam noi.

— Da ?

— Da. Îţi spune ceva numele de *Toda Shipping ?*

Interesul lui Gornt crescu.

— *Toda Shipping* e un conglomerat japonez uriaş, şantiere navale, oţelării, maşini grele. Struan a cumpărat două vase de la ei, cargouri cred. De ce ?

— Se pare că *Toda* are nişte facturi care trebuiesc plătite de *Struan,* 6 milioane de dolari în trei rate — la 1, 11 şi 15 ale lunii viitoare — şi încă 6 milioane de dolari în 90 de zile. Apoi mai sînt alte 6,8 milioane care trebuiesc plătite pe data de 8 la *Orlin International Bank* — îi ştii ?

Cu mare efort Gornt îşi păstră tonul neutru.

— Am auzit de ei, spuse el, uimit că americanul putea cunoaşte în detaliu toate datoriile. Şi ? întrebă el.

— Şi am auzit că firma *Struan* are numai 1,3 milioane lichidităţi, fără rezerve în numerar şi fără intrări în numerar suficiente pentru a plăti. Nu le va intra nici o sumă semnificativă pînă ce nu primesc cele 17 milioane ca parte a lor dintr-o afacere cu proprietăţi făcută de *Kowloon Investments,* şi asta de-abia în noiembrie, şi şi-au depăşit cu 20% contul de la banca *Victoria.*

— Astea sînt... astea sînt lucruri confidenţiale, spuse Gornt surprins, cu inima bătînd nebuneşte, simţind cum gulerul îl sufocă, ştia despre depăşirea cu 20% — Plumm îi spusese — probabil că toţi directorii băncii ştiu, dar nu şi detaliile despre lichidităţi, sau intrările de lichidităţi.

— De ce-mi spui astea, domnule Bartlett ?

— Cît ai în numerar ?

— Ţi-am spus deja, sînt de douăzeci de ori mai puternic decît *Struan,* spuse el mecanic, minciuna venindu-i uşor pe buze, şi calculă rapid în minte toate posibilităţile pe care aceste informaţii le deschideau. De ce ?

— Dacă închei afacerea cu *Struan,* va folosi banii în numerar pe care-i voi da să scape din ghearele lui *Toda* şi *Orlin* — dacă banca lui nu-i extinde creditul.

— Da.

— O să-l ajute *Victoria ?*

— L-au ajutat întotdeauna, De ce ?
— Dacă nu-l ajută, e-n mare încurcătură.
— *Compania Struan* e acţionară principală. Banca e obligată să o ajute.
— Dar a scos prea mult de acolo şi Havergill îl urăşte. Chen, *Compania Struan* şi acţionarii ei fictivi deţin împreună 21 la sută...
Gornt fu cît pe-aci să scape telefonul din mînă.
— De unde dracu' ai aflat toate astea ? Nimeni din afară nu putea să ştie asta !
— Ai dreptate, îl auzi el pe american replicînd calm, dar asta e ! Ai putea să strîngi celelalte 79 la sută ?
— Ce ?
— Dacă aş avea un partener care ar putea face banca să fie împotriva lui de data asta şi n-ar putea găsi credit în altă parte... mai pe şleau, e o problemă de timp. Dunross s-a extins îngrozitor de mult şi asta înseamnă că e vulnerabil. Dacă banca lui nu-l creditează, trebuie să vîndă ceva — sau să găsească o nouă linie de credit. În ambele cazuri este expus atacului şi tocmai bun pentru a fi preluat la un preţ derizoriu.
Gornt îşi şterse fruntea, simţind că i se învîrte capul.
— De unde dracu' ai cules toate informaţiile astea ?
— Mai tîrziu, nu acum.
— Cînd ?
— Cînd ajungem la loviturile decisive.
— Cît... cît de sigur eşti că cifrele sînt corecte ?
— Foarte sigur. Avem balanţa lui pe ultimii şapte ani.
În ciuda hotărîrii luate de a rămîne calm, Gornt se sufocă.
— Imposibil !
— Faci pariu ?
Gornt era acum profund şocat şi încercă să gîndească. Fii prudent, se certă el. Pentru numele lui Dumnezeu, controlează-te.
— Dacă... dacă ai asta, dacă ştii toate astea şi mai faci rost de ceva... structura corporaţiei, dacă o ştii pe asta am putea face orice vrem cu compania Struan.
— O avem şi pe asta. Vrei să intri în joc ?
Gornt se auzi răspunzînd calm, deşi nu era deloc calm :
— Sigur. Cînd ne putem întîlni ? La prînz ?
— Ce-ar fi acum ? Dar nu aici, şi nici la biroul tău. Asta trebuie făcut în secret.

Gornt simţi o durere în inimă. Avea un gust neplăcut în gură şi se întrebă cît de mult se putea încrede în Bartlett.

— O să... o să-ţi trimit maşina. Am putea discuta în maşină.

— Bună idee, dar ce-ar fi să ne întîlnim pe partea Hong Kongului. La staţia terminus a feribotului peste o oră.

— Excelent. Maşina mea e un Jaguar, cu numărul 8888. O să fiu la staţia de taxiuri.

Închise telefonul şi rămase uitîndu-se la el o clipă, apoi se întoarse la masă.

— Sper că nu sînt veşti proaste, domnule Gornt ?

— Ăăă, nu, nu, deloc. Mulţumesc.

— Mai vreţi din cafeaua dumneavoastră specială ? Cafea proaspăt făcută.

— Nu, nu, mulţumesc. Aş vrea o jumătate de sticlă de Taittinger Blanc de Blancs. Din '55.

Se aşeză la masă cu o senzaţie ciudată. Îl avea aproape în mînă pe duşmanul lui — dacă datele americanului erau adevărate şi dacă putea avea încredere în american şi dacă acesta nu complotase în mod viclean cu Dunross. Vinul sosi, dar de-abia îl gustă. Întreaga lui fiinţă era concentrată, analizînd fapte, pregătind acţiuni.

Gornt îl văzu pe americanul cel înalt venind prin mulţime şi pentru o clipă îl invidie pentru silueta lui zveltă, aerul îngrijit, îmbrăcămintea uşoară, comodă — jeans, cămaşă deschisă la gît, sacou sport — şi evidenta siguranţă. Văzu aparatul de fotografiat sofisticat, zîmbi sardonic, apoi se uită după Casey. Cînd fu sigur că Bartlett era singur se simţi dezamăgit. Dar această dezamăgire nu micşoră cu nimic aşteptarea minunată de care fusese cuprins încă de cînd pusese jos telefonul. Gornt se aplecă şi deschise portiera alăturată.

— Bine ai venit în Hong Kong, domnule Bartlett, spuse el cu o jovialitate forţată, pornind motorul, rulă pe Gloucester Road spre Promontoriul lui Glessing şi Clubul de Yahting. Informaţiile tale confidenţiale sînt uluitoare.

— Fără spioni nu poţi acţiona, nu ?

— Poţi, dar e o treabă de amatori. Ce face domnişoara Casey ? Credeam că o să vină cu tine.

— Ea nu-i băgată în afacerea asta. Nu încă.

— Da ?

— Nu. Nu, nu participă la atacul iniţial. E mai valoroasă dacă nu ştie nimic.

— Nu ştie chiar nimic ? Nici măcar de telefonul tău ?

— Nu, absolut nimic.

După o pauză Gornt spuse :

— Credeam că e vicepreşedintele tău executiv... ai numit-o braţul tău drept...

— Da, este, dar eu conduc *Par-Con*, domnule Gornt.

Gornt se uită în ochii calmi şi, pentru prima dată, simţi că acesta era adevărul şi că părerea lui iniţială era greşită.

— Nu m-am îndoit niciodată, spuse el aşteptînd, cu simţurile încordate, aşteptînd ca celălalt să continue.

Apoi Bartlett spuse :

— E vreun loc unde putem opri — vreau să-ţi arăt ceva.

— Sigur.

Gornt mergea de-a lungul coastei, pe Gloucester Road, în obişnuitul trafic intens. Imediat găsi un loc de parcare lîngă Golful Causeway, refugiu contra taifunului, cu insuliţele sale plutitoare de bărci de toate dimensiunile.

— Uite.

Bartlett îi dădu o hîrtie împăturită, bătută la maşină. Era o copie detaliată a balanţei companiei Struan pentru anul anterior celui în care compania a devenit publică. Privirea lui Gornt alergă peste cifre.

— Cristoase, murmură el. Deci *Lasting Cloud* i-a costat 12 milioane ?

— Aproape că i-a ruinat. Se pare că au avut tot felul de încărcături inflamabile la bord. Motoare cu reacţie pentru China, neasigurate.

— Sigur că nu erau asigurate — cum naiba poţi să asiguri o marfă de contrabandă ? Gornt încercă să reţină toate aceste cifre complicate, mintea îi era confuză. Dacă aş fi ştiut jumătate din toate astea l-aş fi prins data trecută. Pot s-o păstrez ?

— După ce facem alegerea îţi dau o copie. Bartlett luă înapoi hîrtia şi-i dădu o altă foaie. Ia-o pe asta, să vezi cît s-a întins.

Hîrtia prezenta sub formă de grafic acţiunile deţinute de Struan în *Kowloon Investments* şi arăta în detaliu cum, prin societăţi fictive, tai-panul *Companiei Struan* exercita un control total asupra uriaşei companii de asi-

gurări, proprietăţi şi depozitare a mărfurilor, care se presupunea a fi o companie complet separată şi figura astfel la bursă.

— Minunat, spuse Gornt oftînd, impresionat de frumuseţea acestui plan. Compania Struan deţine doar o proporţie foarte mică din acţiunile publice, dar controlează totul sută la sută, într-o perfectă taină.

— În America cine ar aranja aşa ceva ar fi în închisoare.

— Slavă Domnului că legile Hong Kongului nu sînt la fel, şi că toate aceste aranjamente sînt perfect legale, chiar dacă puţin viclene.

Rîseră amîndoi. Bartlett băgă hîrtia în buzunar.

— Am detalii similare asupra celorlalte titluri şi acţiuni.

— Pe scurt, la ce te-ai gîndit, domnule Bartlett ?

— Un atac unit asupra *Companiei Struan,* începînd chiar de azi. Un *blitzkrieg.* Facem pe din două tot ce luăm. Tu capeţi Casa cea Mare pe de Pisc, prestigiul, iahtul lui — şi sută la sută loja lui la Clubul de Turf, inclusiv statutul lui de econom.

Gornt îl privi cu atenţie. Bartlett zîmbi.

— Ştim că asta ar fi ceva deosebit pentru tine. Dar restul exact pe din două.

— Cu excepţia participării lui la aeroportul *Kai-Tak.* Am nevoie de el pentru linia mea aeriană.

— S-a făcut. Dar în cazul ăsta vreau *Kowloon Investments.*

— Nu, spuse Gornt, imediat în gardă. Ar trebui să o împărţim pe jumătate, şi toate celelalte pe jumătate.

— Nu. Ai nevoie de *Kai-Tak,* eu am nevoie de *Kowloon Investments.* Va fi un nucleu important pentru prezenţa lui *Par-Con* în Asia.

— De ce ?

— Pentru că toate marile averi din Hong Kong se bazează pe proprietate. K.I. va fi pentru mine o bază perfectă.

— Pentru alte atacuri ?

— Sigur, spuse detaşat Bartlett. Prietenul tău Jason Plumm e următorul pe listă. Putem înghiţi uşor *Asian Properties.* O facem pe jumătate. De acord ?

Un timp Gornt nu spuse nimic.

— Şi după el ?

— *Hong Kong and Lan Tao Farms.*

Din nou inima lui Gornt bătu mai tare. Îl ura dintotdeauna pe Dunstan Barre și ura asta se triplase în anul de dinainte cînd Barre fusese înnobilat prin Lista de Onoruri pentru Ziua de Naștere a Reginei — o onoare aranjată, Gornt era sigur de asta, cu contribuții bine chibzuite la fondul Partidului Conservator.

— Și cum o să-l înghiți ?

— Există întotdeauna un moment cînd orice armată, orice țară, orice companie e vulnerabilă. Fiecare general de armată sau președinte de companie trebuie la un moment dat să riște pentru a rămîne în frunte. Trebuie, pentru ca să rămîi în frunte. Întotdeauna există un dușman care încearcă să te muște, care vrea ce-i al tău, vrea locul tău sub soare, vrea teritoriul tău. Trebuie să fii prudent atunci cînd ești vulnerabil.

— Acum ești vulnerabil ?

— Nu. Am fost acum doi ani, dar acum nu. Acum am forța de care am nevoie. Dacă intri în joc.

Un stol de păsări coborau și se învîrteau și țipau deasupra lor.

— Ce vrei să fac ?

— Tu ești deschizătorul de drumuri, avangarda. Eu apăr spatele. În momentul în care ai făcut o breșă în apărarea lui, eu voi da lovitura de grație. Vom vinde cîteva pachete de acțiuni Struan fără acoperire — cred că deja ai făcut ceva cu *Ho-Pak*, nu ?

— Am vîndut acțiuni fără acoperire, da. Modest, minți el cu ușurință.

— Bun. În America i-ai putea determina pe propriii lor contabili să șoptească cui trebuie toate datele legate de intrările de lichidități. În curînd ar ști toată lumea. Ar putea merge chestia asta și aici ?

— Probabil. Dar n-o să-i convingi niciodată pe contabilii lor să facă așa ceva.

— Nici pentru o sumă considerabilă ?

— Nu. Dar s-ar putea lansa zvonuri. Gornt zîmbi cu răutate. E foarte urît din partea lui Dunross să-și ascundă poziția precară față de acționarii lui. Da. Asta se poate. Și pe urmă ?

— Vei vinde acțiuni *Struan,* cum se deschide bursa. Multe.

Gornt își aprinse o țigară.

— Eu vînd fără acoperire şi tu ce faci ?

— Nimic pe faţă. Asta-i atuul nostru.

— Poate că într-adevăr aşa este, şi eu sînt tras pe sfoară, spuse Gornt..

— Şi dacă eu acopăr toate pierderile ? Ar fi o dovadă suficientă că sînt alături de tine ?

— Ce ?

— Acopăr toate pierderile şi iau jumătate din profitul pe azi, mîine şi vineri. Dacă pînă vineri după-amiază nu punem pe urma lui toţi creditorii, răscumperi totul chiar înainte de închidere, şi proiectul nostru a eşuat. Dacă se conturează o reuşită, vindem mult, pînă la limită, chiar înainte de închidere. Asta îl va termina în week-end. Luni îi tragem preşul de sub picioare şi declanşăm *blitzkrieg*-ul. Nu putem da greş.

— Da. Dacă pot avea încredere în tine.

— O să vărs 2 milioane de dolari în orice bancă elveţiană pe care mi-o indici azi, pînă la ora 10. Asta înseamnă 10 milioane de dolari Hong Kong care acoperă cu prisosinţă orice pierderi pe care le-ai putea avea din vînzarea fără acoperire a acţiunilor. 2 milioane fără condiţii, fără hîrtii, fără notă de angajament, doar cuvîntul tău că vor acoperi toate pierderile, că dacă o să cîştigăm împărţim profitul şi restul aşa cum ne-am înţeles — totul pe jumătate, exceptînd *Kowloon Investments* pentru mine, participarea lui *Struan* la aeroportul *Kai Tak* pentru tine, iar pentru Casey şi mine dreptul de a vota ca membri ai Clubului de Turf. O să trecem totul pe hîrtie marţi — după ce e ruinat !

— Pui jos două milioane de dolari SUA şi eu hotărăsc cînd să cumpăr ca să-mi acopere pierderile ? întrebă neîncrezător Gornt.

— Da. Risc două milioane. Deci, cum poţi ieşi în pagubă ? Nu, nu poţi. Şi pentru că-ţi cunoaşte sentimentele faţă de el, dacă dezlănţui atacul nu va fi suspicios, dar pentru lovitura mea din flanc nu va fi pregătit.

— Totul depinde de corectitudinea cifrelor tale — sumele şi datele.

— Verifică-le. Trebuie să existe o modalitate de a o face — suficient pentru a te convinge.

— De ce această schimbare bruscă, domnule Bartlett ? Spuneai că o să aştepţi pînă marţi — poate mai mult.

— Am făcut cîteva verificări şi nu-mi plac cifrele pe care le-am găsit. Nu îi datorăm nimic lui Dunross. Am fi nebuni să mergem mai departe cu el dacă e atît de slab. Aşa cum stau lucrurile, ceea ce-ţi ofer e un risc mare, cu sorţi de izbîndă mari. *Nobila Casă* contra două nenorocite de milioane. Dacă o să cîştigăm, asta se va traduce în sute de milioane.

— Şi dacă nu cîştigăm ?

Bartlett ridică din umeri.

— Poate că o să mă întorc acasă. Poate că vom încheia o afacere între *Rothwell-Gornt* şi *Par-Con*. Cîştigi uneori şi pierzi de mult mai multe ori. Dar atacul ăsta e mult prea bun ca să nu încercăm. Fără tine n-ar avea sorţi de izbîndă. Am aflat suficiente lucruri despre Hong Kong ca să ştiu că are regulile lui proprii. N-am timp să le învăţ. De ce s-o fac — cînd te am pe tine ?

— Sau pe Dunross ?

Bartlett rîse şi Gornt nu simţi nimic viclean în el.

— Tu nu te-ai întins prea mult, nu eşti vulnerabil, el este — ăsta-i ghinionul lui. Ce zici ? Pornim atacul ?

— Aş putea spune că eşti foarte convingător. Cine ţi-a dat informaţiile — şi documentul ?

— Îţi spun marţi. Cînd *Compania Struan* e la pămînt.

— Ah, şi domnul trebuie plătit ?

— Întotdeauna se plăteşte. Şi încă destul, dar nu mai mult de cinci la sută — tot ce depăşeşte va fi din partea mea.

— Vineri la ora două, domnule Bartlett ? Atunci hotărăsc dacă răscumpăr totul şi pierd poate cele două milioane ale tale — sau discutăm şi continuăm atacul ?

— Vineri la două.

— Dacă o să continuăm şi în week-end vei acoperi orice alt risc cu alte sume ?

— Nu. Nu vei mai avea nevoie. Două milioane e maximum. Vineri după-amiază stocul lui va fi la pămînt şi-o să-l vedem fugind speriat, sau nu. Asta nu e un asediu pregătit îndelung. E un atac pe care nu-l poţi da decît o dată, pentru a păcăli un rival, rînji fericit Bartlett. Risc două amărîte de milioane pentru un joc ce va intra în cărţile de istorie. În mai puţin de o săptămînă vom desfiinţa *Nobila Casă* a Asiei !

Gornt dădu din cap, cu inima îndoită. Cît de multă încredere pot să am în tine, domnule Afurisit de Atacant, tu care ai cheia distrugerii Diavolului Dunross ? Se uită pe fereastră și văzu o fată vîslind într-o barcă printre jonci, simțindu-se la fel de sigură și de bine pe mare ca și pe uscat.

— O să mă gîndesc la ce-ai spus.

— Cît ?

— Pînă la unsprezece.

— Regret, ăsta-i un atac, nu o tranzacție. Acum sau niciodată !

— De ce ?

— Sînt multe de făcut, domnule Gornt. Vreau să hotărîm acum — sau deloc.

Gornt se uită la ceas. Era timp suficient. Un telefon ziarului chinezesc potrivit și orice le spunea va fi într-o oră pe prima pagină. Zîmbi urît în sinea sa. Propriul lui atu era Havergill. Totul se potrivea de minune. O pasăre țipă și zbură spre țărm, peste valul de căldură, spre Pisc. O privi. Apoi zări Casa cea Mare pe creastă, albă pe fundalul verde al pantelor.

— S-a făcut, spuse el și întinse mîna.

Bartlett i-o strînse.

— Rămîne doar între noi ?

— Da.

— Unde vrei cele două milioane ?

— *Banca Elveției și a Zürich-ului*, în Zürich, număr de cont 181819. Gornt băgă mîna în buzunar și observă că degetele-i tremurau. O să ți-l notez.

— Nu e nevoie. Contul e pe numele tău ?

— Dumnezeule, nu ! *Canberra Limited.*

— *Canberra Limited* e mai bogată cu două milioane ! Și dacă ai noroc, în trei zile vei fi tai-pan al *Nobilei Case*. Ce zici de asta ? Bartlett deschise portiera și ieși. Pe curînd !

— Stai puțin, spuse Gornt uimit. Te las unde...

— Nu, mulțumesc. Trebuie să găsesc un telefon. Apoi la 9 și un sfert am un interviu cu prietena ta Orlanda, domnișoara Ramos — m-am gîndit că nu strică cu nimic. Pe urmă poate o să fac cîteva poze.

Făcu vesel cu mîna și se îndepărtă. Gornt își șterse palmele ude. Înainte de a pleca de la club îi telefonase Orlandei să-l sune pe Bartlett și să stabilească o întîlnire. E

foarte bine așa, își spuse el, nerevenindu-și încă din șoc. Va fi cu ochii pe el după ce devin amanți, și vor deveni cu sau fără Casey. Orlanda are prea mult de cîștigat. Se uită după Bartlett, invidiindu-l. În cîteva clipe americanul dispăruse în înghesuiala din Wanchai. Brusc se simți foarte obosit. E totul prea bine potrivit, prea frumos, prea ușor, își spuse el. Și totuși... și totuși ! Aprinse o țigară cu degete tremurînde. De unde a făcut rost Bartlett de hîrtiile alea ? Fără să vrea, ochii i se întoarseră din nou către Casa cea Mare de pe Pisc. Era stăpînit de ea și de o ură atît de mare, încît gîndurile i se întoarseră spre strămoșii săi, spre Sir Morgan Brock pe care familia Struan l-a ruinat, spre Gorth Brock pe care Dirk Struan l-a omorît, spre Tyler Brock pe care fiica lui l-a trădat. Împotriva voinței sale, reînnoi jurămîntul de răzbunare pe care-l făcuse tatălui său, pe care tatăl său îl făcuse tatălui său — pînă la Sir Morgan Brock care, sărac lipit, distrus de sora lui, Struan Cotoroanța, paralizat, o umbră de om, se rugase în numele tuturor duhurilor familiei Brock pentru răzbunare asupra *Nobilei Case* și a tututror urmașilor celui mai ticălos om din cîți au existat pe pămînt. Oh, zei, dați-mi putere, se rugă Quillan Gornt. Faceți ca americanul să spună adevărul. O să mă răzbun.

28

Ora 10.50.

Soarele dogorea peste Aberdeen printr-o perdea subțire de nori. Aerul era înnăbușitor, nouăzeci și două de grade Fahrenheit cu umiditate de nouăzeci la sută. Marea în reflux. Mirosul de vareh și măruntaie de pește putrezite și băltoace de apă stătută de pe mal făceau ziua aceea și mai apăsătoare. Erau vreo cinci sute sau mai bine de oameni nerăbdători și supărați, înghesuindu-se unul într-altul, încercînd să se strecoare prin spațiul îngust între barierele ridicate de poliție în fața sucursalei locale a *Băncii Ho-Pak*. Barierele permiteau trecerea unei singure per-

soane odată. Bărbaţi şi femei de toate vîrstele, unii avînd cu ei copii, se îmbrînceau încontinuu, fără să-şi aştepte rîndul, fiecare încercînd să mai înainteze cu un pas pentru a ajunge în fruntea şirului.

— Uită-te la afurisiţii ăştia de proşti, spuse acru inspectorul şef Donald C. C. Smyth. Dacă s-ar aşeza în ordine şi nu s-ar buluci, ar intra mai repede, am putea lăsa aici doar un poliţist să menţină ordinea şi ne-am duce să mîncăm, în loc să pregătim brigada mobilă. Cheamă-i !

— Da, domnule, spuse politicos sergentul Mok.

Aiiiaaa, îşi spunea el pe cînd se îndrepta spre maşina patrulei de poliţie, bietul imbecil tot n-a înţeles că noi chinezii nu sîntem nişte proşti de diavoli străini — sau diavoli din Mările de Est — care stau la coadă cu răbdare ore în şir. Oh nu, noi persoanele civilizate înţelegem ce e viaţa : fiecare pentru el ! Cuplă emiţătorul.

— Sergent Mok ! Inspectorul şef doreşte aici o brigadă mobilă dublă. Parcaţi în spatele pieţii de peşte, dar rămîneţi în contact !

— Da, domnule.

Mok oftă şi îşi aprinse o ţigară. Alte bariere fuseseră ridicate de cealaltă parte a străzii, în faţa filialelor din Aberdeen ale băncilor *Blacs* şi *Victoria* şi altele la *Ching Prosperity Bank*, aflată după colţ. Uniforma lui kaki era călcată la dungă şi la subţiori avea pete mari de sudoare. Nu-i păsa. Mulţimea asta era foarte periculoasă şi nu voia să se repete ziua de dinainte. Dacă banca îşi închidea porţile înainte de ora trei, era sigur că mulţimea va devasta totul. Ştia că dacă ar mai avea acolo bani depuşi, ar fi primul care ar sparge uşa ca să-şi capete banii *lui*. Aiiiaaa, îşi spuse el, recunoscător pentru autoritatea Şarpelui care scosese în dimineaţa aceea toţi banii lor, pînă la ultima centimă.

— Mă piş pe toate băncile ! murmură Mok, fără a se adresa nimănui. Oh zei, faceţi ca *Ho-Pak* să-şi plătească toţi clienţii azi ! Să dea mîine faliment ! Mîine e ziua mea liberă, aşa că faceţi să dea mîine faliment !

Îşi stinse ţigara.

— Domnule sergent major !

— Da ?

— Uitaţi-vă acolo ! spuse tînărul şi energicul detectiv civil, venind în grabă către el. Purta ochelari şi de-abia

trecuse de douăzeci de ani. Lîngă *Banca Victoria*. Bătrîna. Bătrîna *amah*.

— Unde ? A, da, o văd.

Mok o privi un timp, dar nu observă nimic suspect. Apoi o văzu fugind prin mulţime şi şoptind ceva unui tînăr vagabond îmbrăcat în jeans care stătea rezemat de un gard. Ea arăta spre un bătrîn care tocmai ieşea din bancă. Imediat tînărul o porni agale în urma lui, iar bătrîna *amah* se înghesui şi se foi şi-şi croi drum, înjurînd, către barieră unde putea să-i vadă pe cei care intrau şi ieşeau.

— Asta-i a treia oară, domnule, spuse tînărul detectiv. Bătrîna *amah* îi arată puştiului pe cîte cineva care tocmai a ieşit din bancă şi el se ia după acesta. Peste cîteva minute se întoarce. Asta-i a treia oară. Sînt sigur că l-am văzut strecurîndu-i o dată ceva. Cred că erau bani.

— Bine ! Foarte bine, Wu Ochelaristule. Trebuie să fie vorba de un şantaj al triadei. Cotoroanţa-i probabil maică-sa. Urmăreşte-l pe ticălos şi eu îl prind în partea cealaltă. Fereşte-te să te vadă !

Sergentul Mok se strecură după colţ şi intră pe o alee aglomerată, pe care se aliniau tarabe şi negustori ambulanţi şi prăvălii deschise, şi-şi făcu loc cu atenţie prin mulţime. Intră într-o altă alee la timp pentru a zări cum bătrînul dădea nişte bani. Aşteptă pînă ce Wu blocă celălalt capăt al aleii, apoi se îndreptă greoi spre ei.

— Ce se-ntîmplă aici ?

— Ce ? Nimic, absolut nimic, spuse nervos bătrînul, sudoarea curgîndu-i pe faţă. Ce s-a-ntîmplat ? N-am făcut nimic !

— De ce i-ai dat bani tînărului ăsta, *heya* ? Te-am văzut dîndu-i bani ! tînărul îl privea insolent pe Mok, fără să-i fie frică, conştient că el era Kin Ciupitul, unul din Vîrcolacii care îngroziseră tot Hong Kongul. Te-a atacat ? Încearcă să te şantajeze ? Pare un triad ! — Oh ! Eu... eu... eu îi datoram 500 de dolari. Tocmai i-am scos de la bancă şi i-am plătit ! Se vedea clar că bătrînul era îngrozit, dar continuă : E vărul meu.

Mulţimea începu să se adune. Cineva hîrcîi şi scuipă.

— De ce asuzi atît ?

— Bată-i zeii să-i bată pe toţi amărîţii ! E cald ! Toţi asudă. Toţi.

— Să fie-al dracu', asta așa e ! strigă cineva.
Mok își îndreptă atenția spre tînărul care aștepta încruntat.
— Cum te cheamă ?
— Wong Al Șaselea Fiu !
— Mincinosule ! Scoate ce ai în buzunar !
— Eu, eu n-am făcut nimic ! Cunosc legile. Nu poți să percheziționezi oamenii fără perm...
Pumnul de fier al lui Mok zvîcni, înșfăcă brațul tînărului și acesta țipă. Mulțimea rîse. Apoi se făcu tăcere cînd Wu Ochelaristul apăru pe neașteptate și-l căută în buzunar. Mok rămase cu ochii ațintiți asupra lui Kin Ciupitul. Un freamăt de stînjeneală trecu prin mulțime cînd văzură teancurile de bani și monedele.
— De unde-i ai ? mîrîi Mok.
— Sînt ai mei. Eu sînt... sînt cămătar și adun afuri...
— Unde-i dugheana ta ?
— E... e în A Treia Alee, din Aberdeen Road.
— Hai, mergem să aruncăm o privire acolo.
Mok îi dădu drumul tînărului care, fără să se arate speriat, se uită la el furios.
— Mai întîi dă-mi banii ! se întoarse spre cei din jur și făcu apel la ei. L-ați văzut cum i-a luat ! Eu sînt un cămătar cinstit ! Ăștia sînt servitorii diavolilor străini, și voi îi cunoașteți ! Legea diavolului străin interzice percheziționarea cetățenilor cinstiți !
— Dă-i înapoi afurisiții de bani ! strigă cineva.
— Dacă e cămătar...
Mulțimea începu să se certe și apoi Kin Ciupitul văzu o mică breșă în mulțime și se repezi într-acolo. Mulțimea îl lăsă să treacă și el fugi pe alee, dispărînd în furnicarul străzii, dar cînd Wu Ochelaristul se repezi în urmărirea lui mulțimea se strînse în jur, îl înghesui și deveni amenințătoare. Mok îl strigă. În învălmășeala de moment bătrînul dispăruse și el. Obosit, Mok spuse :
— Lasă-l pe rahatul ăla fără de mamă ! Nu-i decît un alt triad — un alt rahat de triad care jefuiește oamenii pașnici.
— Ce-ai de gînd să faci cu afurisiții lui de bani ? întrebă cineva din spatele mulțimii.
— Am de gînd să-i dau unei bătrîne de la azil, strigă Mok la fel de grosolan. Du-te și te slobozește în urechea bunică-tii !

Cineva rîse şi mulţimea începu să se împrăştie şi apoi toţi îşi văzură de treburile lor. Intr-o clipă Mok şi Wu Ochelaristul rămăseseră ca nişte pietre în mijlocul rîului, mulţimea scurgîndu-se pe lîngă ei. Ajunşi din nou în strada principală, Mok îşi şterse fruntea.

— *Dew neh loh mok !*

— Da. De ce sînt aşa, domnule sergent major ? întrebă tînărul detectiv.

Noi nu facem decît să încercăm să-i ajutăm. De ce n-a recunoscut bătrînul că ticălosul de triad îl şantaja ?

— Nu înveţi despre gloate din cărţile de şcoală, spuse blînd Mok, ştiind că tînărul dorea din tot sufletul să reuşească. Wu Ochelaristul era nou, unul din recenţii absolvenţi de facultate care intraseră în poliţie, făcea parte din unitatea lui Mok. Ai răbdare. Nici unul nu voia să aibă de-a face cu noi pentru că noi sîntem poliţişti şi ei încă mai cred că n-o să-i ajutăm niciodată pe ei, c-o s-o facem numai între noi. Aşa a fost întotdeauna în China de cînd a apărut primul poliţist.

— Dar sîntem în Hong Kong, spuse mîndru tînărul. Sîntem altfel. Sîntem poliţişti britanici.

— Da.

Mok simţi brusc un fior. Nu voia să-l dezamăgească pe tînăr. Şi eu am fost odinioară loial, loial reginei şi steagului *quai loh*. Am învăţat altfel. Cînd am avut nevoie de ajutor şi protecţie şi siguranţă nu am căpătat nimic. Niciodată. Britanicii au fost odată bogaţi şi puternici, dar au fost înfrînţi de Diavolii Mării de Est. Războiul i-a făcut să-şi piardă cinstea obrazului şi i-a umilit şi i-a azvîrlit pe marii tai-pani în *Închisoarea Stanley* ca pe nişte hoţi oarecari — chiar şi pe tai-panii *Nobilei Case* şi ai *Marii Bănci* şi chiar pe însuşi înaltul guvernator — i-a azvîrlit acolo ca pe nişte criminali obişnuiţi, în *Stanley*, împreună cu nevestele lor şi copiii lor şi i-a tratat ca pe nişte rahaţi ! Şi apoi după război, chiar dacă i-au umilit ei pe Diavolii din Est, nu şi-au mai recăpătat niciodată puterea, şi nici cinstea obrazului. Acum în Hong Kong şi în întreaga Asie nu mai e la fel şi n-o să mai fie niciodată ca înainte. Acum în fiecare an britanicii devin mai săraci şi mai slabi şi cum mă pot ei apăra pe mine şi familia mea de răufăcători dacă nu sînt bogaţi şi puternici ? Ei nu-mi plătesc nimic şi mă tratează ca pe un stîrv de cîine ! Singura mea protecţie sînt banii, banii în aur ca să putem fugi dacă e nevoie — sau banii în pămînt sau case, dacă

nu e nevoie să fugim. Cum pot eu să-mi educ fiii în Anglia sau America fără bani ? O să plătească guvernul recunoscător ? Nici un afurisit de bănuţ, şi totuşi eu trebuie să-mi risc viaţa şi să curăţ străzile de afurisiţii de triazi şi de hoţi şi de bucăţile zgomotoase de rahat lepros. Mok se înfioră. Singura siguranţă pentru familia mea se află ca întotdeauna în mîinile mele. Oh, ce înţelepte sînt învăţăturile strămoşilor noştri ! A fost inspectorul şef de poliţie apropiat faţă de mine cînd am avut nevoie de bani, măcar pentru cel mai ieftin bilet de drum, pentru ca fiul meu să meargă la şcoală în America ? Nu. Dar Şarpele a fost. Mi-a împrumutat 10.000 de dolari, cu o dobîndă de numai 10 la sută şi astfel fiul meu a plecat ca un mandarin, cu avionul *Pan American*, cu bani pentru trei ani de şcoală şi acum e arhitect cu diplomă şi asigurare internaţională pentru maşină şi luna viitoare va avea paşaport american şi atunci va putea să se întoarcă aici şi nimeni n-o să se poată atinge de el. El o să mă ajute să-mi protejez generaţia şi o s-o protejeze pe a lui şi pe a fiului lui şi pe fiii fiului lui ! Da, Şarpele mi-a dat banii pe care de mult i-am dat înapoi cu dobîndă din banii pe care m-a ajutat să-i cîştig. Voi fi loial faţă de Şarpe — pînă ce se va schimba. Într-o zi se va schimba, toţi *quai loh* o fac, toţi şerpii o fac, dar acum sînt Mare Dragon şi nici zeii, nici diavolii, nici măcar chiar Şarpele însuşi nu pot face vreun rău familiei mele sau conturilor mele din Elveţia şi Canada.

— Haide, ar fi mai bine să ne întoarcem, tinere Wu, spuse el prietenos, şi cînd se întoarseră la barieră îi spuse inspectorului şef Smyth ce se întîmplase.

— Pune banii la fondul nostru comun, majurule, spuse Smyth. Comandă o masă pe cinste pentru băieţi diseară.

— Da, domnule.

— Ăla era detectivul Wu ? Cel care vrea să intre în Serviciul Secret ?

— Da, domnule. Ochelaristul e foarte isteţ.

Smyth trimise după Wu.

— Ei bine, unde e bătrîna *amah* ?

Wu i-o arătă. O văzură uitîndu-se nerăbdătoare spre colţul după care tînărul pungaş dispăruse. După un minut se strecură afară din mulţime şi se îndepărtă şchiopătînd, blestemînd urît.

— Wu, ordonă Smyth, urmărește-o. Fii atent să nu te vadă. Te va conduce la afurisitul de ticălos care a șters-o. Cu prudență, și dacă intră în vizuină anunță-l pe majur.

— Da, domnule.

— Să *nu* riști în nici un fel — poate reușim să prindem toată banda, trebuie să fie o bandă.

— Da, domnule.

— Poți să pleci ! Îl priviră cum o urmărea. Flăcăul ăsta o să fie bun.

— Dar nu pentru noi, 'majurule, nu ?

— Nu, domnule.

— Cred că o să-l recomand pentru Serviciul Secret. Poate...

Deodată se lăsă o tăcere amenințătoare, apoi se auziră strigăte și un vuiet furios. Cei doi polițiști fugiră înapoi după colț. În lipsa lor mulțimea spărsese o parte a barierei, dovedindu-se mai puternică decît cei patru polițiști, și acum dădea năvală în bancă. Directorul Sung și adjunctul lui încercau în van să închidă ușile în fața gloatei care țipa și înjura. Baricadele începură să cedeze.

— Cheamă brigada mobilă !

Mok alergă spre mașină. Smyth se repezi curajos spre capul șirului cu portavocea sa. Ordinul lui de a opri atacul se pierdu în tumultul mulțimii. De pe partea cealaltă a străzii veneau întăriri. Rapid și eficient, ceilalți se repeziră în ajutorul lui Smyth, dar gloata prindea puteri. Sung și casierii săi închiseră trîntind ușa, dar lumea o forță și o deschise din nou. Apoi din mulțime veni o cărămidă și sparse una din ferstrele cu geam turnat. Se auzi un urlet aprobator. Cei din față încercau să se dea la o parte, cei din spate încercau să ajungă la ușă. Alte cărămizi fură aruncate spre clădire, apoi bucăți de lemn luate de pe un șantier din apropiere. O altă piatră trecu prin sticlă și geamul se făcu țăndări. Răcnind, mulțimea înaintă. O fată căzu și fu strivită în picioare.

— Haideți, strigă Smyth, ajutați-mă !

Înșfăcă una din bariere și împreună cu alți patru polițiști o folosi ca pe un scut și-i împinse pe cei din față, forțîndu-i să se dea înapoi. Pe deasupra vacarmului le strigă oamenilor săi să-și folosească umerii și se luptară cu mulțimea înnebunită. Alți polițiști îi urmară exemplul. Din nou fură aruncate cărămizi în interiorul băncii și apoi se auziră strigăte.

— Omorîţi-i pe ticăloşii de hoţi de la bancă, ne-au furat banii...

— Omorîţi ticăloşii !...

— Vreau banii mei...

— *Omorîţi diavolii străini...*

Smyth văzu furia celor de lîngă el schimbîndu-şi direcţia şi inima i se opri cînd, repetînd strigătul, uitară de bancă, iar mîinile lor se întinseră către el. Mai văzuse o dată acea privire şi ştiu că era un om mort. Asta fusese în timpul revoltelor din '56 cînd 200.000 de chinezi, în Kowloon, o luaseră cu totul razna, înnebuniţi. Ar fi fost omorît atunci dacă nu ar fi avut o puşcă Sten. Împuşcase patru oameni şi-şi croise drum de scăpare. Acum nu avea puşcă şi lupta pentru viaţa lui. Pălăria îi fu smulsă, cineva îl apucă de centiron şi un pumn îl lovi în vintre, un altul în faţă şi simţi gheare zgîriindu-l pe ochi. Cu curaj, Mok şi alţii se repeziră în masa fremătătoare să-l salveze. Cineva îl lovi pe Mok cu o cărămidă, altul cu o bucată de lemn care-i lăsă o rană adîncă în obraz. Smyth era înghiţit de mulţime, încercînd disperat să-şi apere capul cu braţele şi mîinile. Apoi duba neagră a brigăzii mobile dădu colţul, cu sirena urlînd. Cei zece oameni se repeziră brutal asupra gloatei şi-l scoaseră pe Smyth de acolo. Din gură îi curgea sînge, iar braţul stîng îi atîrna neputincios.

— Vă simţiţi bine, domnule ?

— Da, pentru numele lui Dumnezeu, ridicaţi afurisitele alea de bariere ! Goniţi-i pe ticăloşii ăia din faţa băncii — furtunuri de apă !

Dar nu fu nevoie de furtunuri. La primul atac violent al brigăzii mobile, cei din faţă se potoliră şi restul se retraseră la o distanţă sigură şi stăteau acolo privind încruntaţi, unii mai strigînd încă vorbe murdare. Smyth înşfăcă portavocea. Strigă în cantoneză :

— Dacă cineva se apropie la douăzeci de iarzi, va fi arestat şi deportat ! încercă să-şi recapete suflul. Dacă vreţi să intraţi în *Ho-Pak,* vă aliniaţi la o sută de iarzi.

Mulţimea ameninţătoare ezită, apoi cînd Mok şi ceilalţi poliţişti se îndreptară repede spre ei, oamenii se retraseră în grabă şi începură să se îndepărteze, călcîndu-se în picioare.

— Cred că mi-au dislocat afurisitul de umăr, spuse Smyth şi înjură.

— Ce facem cu ticăloşii ăştia, domnule ? întrebă Mok, suferind, răsuflînd greu, cu obrajii zgîriaţi, plini de sînge, cu uniforma sfîşiată.

Smyth îşi sprijini braţul pentru a mai domoli durerea şi se uită peste drum la mulţimea mohorîtă, temătoare acum.

— Păstrează aici brigada mobilă. Mai trimite după una din Aberdeenul de Vest — sună în Central. Unde mi-e afurisita de pălărie ? Dacă pun mîna pe tică...

— Domnule ! strigă unul din poliţişti.

Îngenunchease lîngă fata călcată în picioare. Lucra într-un bar sau era dansatoare profesionistă : avea acel aer trist, dulce şi dur totodată, tînăr şi bătrîn. Din gură i se prelingea o şuviţă de sînge, şi respira greu, sacadat.

— Cristoase, cheamă o ambulanţă !

Sub privirile neputincioase ale lui Smyth, fata se înecă cu propriul ei sînge şi muri.

Christian Toxe, redactor al ziarului *China Guardian*, lua rapid notiţe, cu telefonul sprijinit de ureche.

— Cum o chema, Dan ? întrebă el acoperind zgomotul încăperii.

— Nu sînt sigur. Pe un libret de depuneri scrie Su Tzee-lan, îi spuse Dan Yap, reporterul aflat la celălalt capăt al firului la Aberdeen. Erau 4.360 de dolari în el — celălalt era pe numele... Stai puţin, tocmai pleacă ambulanţa. Mă auzi bine, Chris, e multă circulaţie pe aici.

— Da. Continuă. Al doilea libret ?

— Al doilea era pe numele Tak H'eung fah. Exact 3.000 în ăsta.

Tak H'eung fah părea să-i sune cunoscut.

— Îţi spune ceva vreun nume ? întrebă Toxe, un bărbat înalt, ciufulit, aşezat în biroul lui mic, dezordonat.

— Nu. Doar că unul înseamnă Su Glicină şi celălalt Tak Floare Parfumată. Era drăguţă, Chris. Ar fi putut fi eurasiană...

Toxe simţi brusc un cuţit în stomac cînd se gîndi la cele trei fiice ale sale, de şase, şapte şi opt ani, şi la graţioasa sa soţie chinezoaică. Încercă să înlăture acea tristeţe permanentă, acea îngrijorare secretă dacă era bine să amestece Estul cu Vestul, şi ce le rezervă viitorul lor, dragele mele, în această lume ticăloasă şi putredă, de oameni înguşti. Cu un efort se concentră din nou.

— Sînt cam mulţi bani pentru o dansatoare, nu ?

— Da. Mai degrabă avea un protector. Un amănunt interesant : în geanta ei era un plic mototolit datat cu cîteva săptămîni în urmă, cu o scrisoare siropoasă de dragoste în el. Era adresată lui... stai puţin... lui Tak H'eung fah, apartamentul 14, A Cincea Alee, Strada Tsung-pan în Aberdeen. Cam dulceagă, jurînd dragoste eternă. Deşi un scris educat.

— În engleză ? întrebă Toxe surprins, scriind repede.

— Nu. Caractere chinezeşti. Srisul avea ceva — ar putea fi un *quai loh.*

— Ai făcut o copie ?

— Poliţia n-a vrut să mă la...

— Fă o fotocopie. Roagă-te de ei să ţi-o împrumute sau fură o fotocopie la timp pentru ediţia de după-amiază. Ai o primă cu banii pe o săptămînă dacă reuşeşti.

— Banii azi după-masă ?

— S-a făcut.

— O ai.

— Vreo semnătură ?

— „Unica ta dragoste". „Dragoste" scris în engleză.

— Domnule Toxe ! Doamna Proprietară e pe linia a doua ! strigă secretara engleză prin uşa deschisă, de la biroul ei aflat chiar lîngă peretele de sticlă.

— Oh, Cristoase, o să.. o s-o sun eu. Spune-i că am o chestie grozavă de publicat. Apoi din nou în telefon : Dan, continuă cu povestea asta — ţine-te după poliţie, mergi cu ei la apartamentul fetei moarte — dacă e apartamentul ei. Află al cui e — ce rude are, unde locuiesc. Şi sună-mă ! Toxe închise şi strigă către adjunctul său : Hei, Mac !

Un bărbat cărunt, slab şi aspru se ridică de la biroul lui şi veni agale.

— Eh ?

— Cred că ar trebui să scoatem o ediţie specială. Titlu... Mîzgăli pe o bucată de hîrtie „Gloata omoară o Floare Parfumată !"

— Ce-ai zice de „Gloata calcă în picioare o Floare Parfumată" ?

— Sau „Prima Moarte la Aberdeen" ?

— „Gloata o calcă în picioare" e mai bine.

— Atunci aşa rămîne. Martin ! strigă Toxe, Martin Haply îşi ridică privirea de la biroul lui şi veni, Toxe îşi trecu mîna prin păr şi le povesti amîndurora ce-i spusese

Dan Yap. Martin, notează şi dezvoltă : „Frumoasa tînără a fost strivită de picioarele mulţimii — dar cine au fost adevăraţii ucigaşi ? Să fie oare un guvern incompetent care refuză să reglementeze sistemul nostru bancar învechit ? Sau cei care au lansat zvonurile ? Este oare această hărţuială asupra *Băncii Ho-Pak* atît de simplă pe cît pare..." şi aşa mai departe.

— Am înţeles.

Martin zîmbi şi se întoarse la biroul său din încăperea cea mare. Bău cu înghiţituri mari nişte cafea rece dintr-o ceaşcă de plastic şi începu să bată la maşină, între teancurile înalte de cărţi de referinţă, ziare chinezeşti şi rapoarte de bursă care-i acopereau biroul. Cîţiva curieri şi începători tăcuţi aduceau sau luau materiale.

— Hei, Martin ! Care-i situaţia la bursă ?

Martin Haply formă un număr, fără să se uite la telefon, apoi strigă redactorului :

— *Ho-Pak* scade la 24,60, cu patru puncte mai puţin decît ieri, *Struan* scade cu un punct doar, deşi s-au cumpărat multe. *Hong Kong Lan Tao* urcă cu trei puncte — povestea tocmai s-a confirmat. Dunstan Barre le-a scos banii ieri.

— Da ? Deci au avut din nou dreptate ! Drace !

— *Victoria* urcă cu jumătate de punct — toate băncile sînt nervoase şi fără cumpărători. Circulă un zvon că se formează o coadă în faţă la *Blacs* şi la principalul sediu al *Victoriei* în Central.

Cei doi rămaseră cu gura căscată.

— Trimite pe cineva să verifice la *Vic !*

Mac ieşi în grabă. Isuse Cristoase, îşi spuse Toxe, şi stomacul i se strînse, Isuse Cristoase, dacă începe hăituiala asupra *Victoriei,* toată insula asta păcătoasă se va prăbuşi şi o dată cu ea şi păcătoasele mele de economii. Se rezemă de spătarul scaunului său vechi şi-şi urcă picioarele pe masă, simţind că-şi iubeşte meseria, cu tensiunea şi graba ei.

— Vrei să o sun ? îl întrebă secretara lui, rotofeie şi impasibilă.

— Pe cine ? Oh, la dracu', Peg, am uitat. Da — sună Dragonul.

Dragonul era soţia proprietarului, Mong Pa-tok, actualul cap al tot mai numeroasei familii Mong care deţinea

acest ziar, alte trei ziare chinezeşti şi cinci reviste, ai cărei strămoşi fuseseră aici din primele zile ale Coloniei. Se credea că familia Mong descindea din primul proprietar-redactor-editor al ziarului, Morley Skinner. Se spunea că Dirk Struan îi dăduse ziarul lui Skinner drept răsplată că acesta muşamalizase omorîrea de către Dirk a lui Gorth Brock în Macao. Se pare că Dirk Struan provocase duelul. Cei doi folosiseră fiare de luptă. Odată, cu cîţiva ani în urmă, Toxe o auzise pe bătrîna Sarah Chen povestind, cînd era cu şpriţul în nas, că atunci cînd familia Brock venise să ia trupul lui Gorth nu-l recunoscuseră. Bătrîna adăugase că tatăl ei, Sir Gordon Chen, trebuise să ridice aproape tot cartierul chinezesc pentru a-i împiedica pe cei din familia Brock să dea foc depozitelor Struan. În schimb Tyler Brock dăduse foc cartierului Tai-ping Shan. Numai marele taifun care venise în acea noapte împiedicase distrugerea întregului oraş în flăcări — aceeaşi calamitate în care pieriseră Casa cea Mare a lui Dirk Struan, plus el şi soţia lui, chinezoaica May-may.

— E pe linia a doua.

— E ? Ah ! Bine, Peg, oftă Toxe.

— Ah, domnule Toxe, aşteptam telefonul tău, *heya* ?

— Cu ce vă pot ajuta, pe dumneavoastră sau pe domnul Mong ?

— Articolele tale despre *Banca Ho-Pak*, de ieri şi de azi, că zvonurile nefavorabile băncii nu sînt adevărate şi că sînt lansate de tai-pani şi de altă bancă mare. Mai văd şi azi că tot din astea publici.

— Da. Haply e foarte convins.

— Soţul meu şi cu mine am auzit că nu e adevărat. Nici un tai-pan şi nici o bancă nu lansează zvonuri, nici n-au lansat zvonuri. Poate înţelept e să renunţi la acest atac.

— Nu e un atac, doamnă Mong, e doar o atitudine. Ştiţi ce sensibili sînt chinezii la zvonuri. *Ho-Pak* este la fel de solidă ca orice bancă din Colonie. Sîntem siguri că zvonurile au fost lansate de o mare...

— Nu de tai-pani şi nu de o bancă mare. Soţul meu şi eu nu încuviinţăm această atitudine, nu contează. Vă rog schimbaţi tactica, spuse ea şi el îi simţi duritatea din voce.

— Asta e politică editorială şi *eu* controlez politica editorială, spuse el furios.

— *Noi* sîntem proprietarul. Este ziarul *nostru*. *Noi* îţi spunem să opreşti campania, aşa că o să o opreşti.

— Îmi ordonaţi să opresc totul ?

— Sigur că e un ordin.

— Foarte bine. Pentru că o ordonaţi, e oprit.

— Bun.

Telefonul se întrerupse. Christian Toxe îşi rupse creionul şi-l izbi în perete, începu să înjure. Secretara lui oftă, închise discret uşa şi după ce Toxe se răcori o deschise din nou.

— Peg, ce-ai zice de nişte cafea ? Mac ! Martin !

Toxe se aşeză din nou la birou. Scaunul scîrţîi. Îşi şterse sudoarea de pe obraji şi îşi aprinse o ţigară şi trase fumul adînc.

— Ce-i, Chris ? întrebă Haply.

— Martin, rupe articolul pe care ţi l-am cerut şi scrie altul despre sistemul bancar din Hong Kong şi necesitatea de a avea o formă de asigurare bancară...

Cei doi se uitară surprinşi la el.

— Proprietarului nostru nu-i place comentarea zvonurilor.

Martin Haply se înroşi.

— Lua-l-ar dracii ! Chiar tu i-ai auzit pe tipi la petrecerea tai-panului.

— Asta nu dovedeşte nimic. N-ai nici o dovadă. Oprim comentariile astea. Nu-i nimic dovedit, aşa că nu pot lua o poziţie.

— Dar ascul...

Gîtul lui Toxe se făcu stacojiu.

— *Sînt definitiv oprite,* fir-ar ale dracului să fie ! urlă el. *Ai înţeles ?*

Haply deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgîndi. Sufocat de furie, se întoarse pe călcîie şi plecă. Traversă încăperea cea mare, deschise cu forţă uşa de la intrare şi ieşi trîntind-o. Christian Toxe răsuflă.

— Flăcăul ăsta are un temperament grozav de împuţit ! Îşi stinse ţigara şi îşi aprinse alta. Cristoase, fumez prea mult ! încă furios, ochii lui căprui îl priviră pe bărbatul mai vîrstnic. Cineva trebuie să-i fi telefonat, Mac. Acum, ce ţi-ar place să citeşti în schimb în ziarul nostru dacă ai fi doamna Dragon Mong ?

Brusc Mac se lumină la faţă.

— Doar nu să devină membră cu drept de vot la Clubul de Turf !

— Eşti mare !

Singh, reporterul indian, intră cu un telex lung la un metru după el.

— Ai putea folosi asta pentru o ediţie specială, Chris.

Cuprindea o serie de rapoarte Reuter din Orientul Mijlociu. „Teheran ora 08.32. Surse diplomatice la nivel înalt din Iran raportează că manevre militare sovietice neaşteptate şi extinse au început în apropierea graniţei sale de nord, lîngă zona de graniţă petrolieră a Azerbaidjanului, unde au avut loc mai multe revolte. S-a comunicat că Washington-ul a cerut permisiunea să trimită observatori în zonă."

Următoarea relatare spunea : „Tel Aviv, ora 06.00. Knessetul a confirmat aseară tîrziu că a fost finanţat un alt mare proiect de irigaţii care să devieze cursul rîului Iordan spre sud în deşertul Negev. Aceasta a provocat imediat reacţii contrare şi ostile din partea Iordaniei, Egiptului şi Siriei."

— Negev ? Noua uzină atomică a Israelului nu este în deşertul Negev ? întrebă Toxe.

— Ba da. Acum s-a mai adăugat ceva minunat la masa conferinţelor de pace. Să fie apa pentru uzină ?

— Nu ştiu, Mac, dar asta va usca cu siguranţă cîteva gîturi iordaniene şi palestiniene. Apă, apă peste tot, dar nici un strop în care să te scalzi. Mă rog lui Dumnezeu să plouă. Singh, aranjează rapoartele astea şi pune-le pe ultima pagină. Numai cu astea nu vindem nici un exemplar. Fă pentru prima pagină un articol despre Vîrcolaci, cam aşa : „Poliţia desfăşoară o operaţiune pe scară largă, dar ticăloşii răpitori ai domnului John Chen continuă să se ascundă. Conform unor surse apropiate familiei tatălui său, comprador al *Companiei Struan*, aflăm că încă nu a fost primită vreo notă de răscumpărare, dar ea este aşteptată din minut în minut. *China Guardian* îi roagă pe toţi cîtitorii săi să ajute la prinderea acestor criminali..." Şi-alte chestii asemănătoare.

La Aberdeen Wu Ochelaristul o văzu pe bătrînă ieşind din casa de raport, cu o sacoşă în mînă, şi pătrunzînd în gloata zgomotoasă de pe străduţa îngustă. O urmări pru-

dent, simţindu-se foarte mulţumit. Cît o aşteptase să apară, discutase cu un negustor ambulant al cărui loc permanent era o porţiune de trotuar spart, pe cealaltă parte a străzii. Negustorul vindea ceai şi boluri mici cu fiertură de orez fierbinte. Wu ceruse un bol, şi cît mîncase, negustorul îi vorbise despre bătrînă, Ah Tam după nume, care locuia acolo de un an. Venise în Colonie dintr-un sat de lîngă Canton, o dată cu valurile de imigranţi care se scurseseră peste graniţă în vara de dinainte. Nu avea rude şi cei pentru care lucra nu aveau fii tineri, deşi el o văzuse cu un tînăr mai devreme în dimineaţa aceea.

— Spune că satul ei e Ning-tok...

În clipa aceea Wu simţise o căldură plăcută în tot corpul, dîndu-şi seama de norocul lui. Ning-tok era satul din care erau şi părinţii lui şi el vorbea dialectul de acolo. Acum era la douăzeci de paşi în urma ei şi o privea cum se tocmea cu pricepere pentru legume, alegînd doar cea mai bună ceapă şi verdeţuri, culese doar cu cîteva ore în urmă, de pe cîmpurile din Noile Teritorii. Cumpăra puţin, aşa că el îşi dădu seama că cei la care lucra erau săraci. Apoi femeia se opri în faţa tarabei cu păsări, unde puii costelivi, mai mult morţi decît vii, erau înghesuiţi, neputincioşi, cu picioarele legate, în cuşti. Negustorul dolofan se tocmi cu ea, şi amîndoi savurară tocmeala, şi insultele şi cuvintele obscene, alegînd o pasăre, apoi alta şi alta, pipăindu-le şi apoi dîndu-le deoparte, pînă ce se înţeleseră. Pentru că bătrîna ştia să se tocmească, negustorul renunţă la o parte din profitul lui. Apoi răsuci iute gîtul păsării şi o aruncă fiicei lui de cinci ani, care stătea pe vine, într-o grămadă de pene şi măruntaie, s-o jumulească şi s-o cureţe.

— Hei, domnule Negustor de Păsări, strigă Wu, vreau şi eu o pasăre la acelaşi preţ. Aia ! arătă spre una frumoasă şi nu dădu nici o atenţie bombănelilor omului. Soră mai Mare, i se adresă el politicos femeii, cu siguranţă m-ai ajutat să economisesc mulţi bani. N-ai vrea o ceaşcă de ceai cît aşteptăm să ne fie curăţate păsările ?

— Ah, mulţumesc, da, oasele astea bătrîne sînt obosite. Mergem acolo ! degetul ei noduros arătă spre o tarabă de vizavi. Aşa ne putem uita încoace ca să fim siguri că primim ce am plătit.

Negustorul de păsări murmură o înjurătură şi amîndoi rîseră. Bătrîna îşi croi drum pe partea cealaltă a străzii,

se aşeză pe o bancă, comandă ceai şi o prăjitură, şi în curînd îi povestea lui Wu cît de mult ura Hong Kongul şi viaţa printre străini. Lui îi fu uşor să o păcălească folosind cuvinte ciudate din dialectul din Ning-tok, apoi să se prefacă la fel de uimit cînd ea trecu la acelaşi dialect şi-i spuse că vine din acelaşi sat şi oh, ce minunat era să găseşti un vecin după toate aceste luni printre străini ! Îi spuse că lucrase la aceeaşi familie din Ning-tok de cînd avea şapte ani. Dar, din nefericire, cu trei ani în urmă, stăpîna ei — copila pe care o crescuse ea, — acum bătrînă — murise.

— Am rămas în casă, dar au venit timpuri grele. Apoi anul trecut foametea a fost mare. Mulţi oameni din sat au hotărît să vină aici. Oamenilor preşedintelui Mao nu le-a păsat, de fapt ne-au încurajat — „Guri Nefolositoare", aşa ne spuneau. Nu ştiu cum, ne-am pierdut unii de alţii şi eu am reuşit să trec graniţa şi să ajung aici, fără bani, înfometată, fără familie, fără prieteni, fără să ştiu încotro s-o iau. În cele din urmă am găsit de lucru şi acum sînt *amah*-bucătăreasă la familia Ch'ung, care sînt măturători de stradă. Cîinii nu-mi plătesc nimic, îmi dau doar mîncare şi un loc de dormit şi prima soţie Ch'ung e o cotoroanţă cu gura spurcată, dar în curînd o să scap de toţi ! Zici că tatăl tău a venit aici cu familia lui acum zece ani ?

— Da. Noi aveam un cîmp în apropierea mlaştinii cu bambus de lîngă rîu. Numele familiei tatălui meu era Wu Cho-tam şi...

— Ah, da, cred că-mi aduc aminte de familia asta. Da, aşa cred. Da, şi ştiu cîmpul. Familia mea era Wu Ting-top şi familia lor ţinea farmacia de la răscrucea de drumuri de mai bine de o sută de ani.

— Ah, Onorabilul Wu Farmacistul ? Oh, da, sigur ! Wu Ochelaristul îşi aducea într-adevăr aminte foarte bine de familia asta, Wu Farmacistul fusese întotdeauna un simpatizant maoist, odată trebuise să fugă de naţionalişti, în satul care număra o mie de suflete oamenii ţineau la el şi aveau încredere în el şi omul încercase să apere satul şi liniştea lui de tulburările lumii din afară.

— Aşa deci, eşti unul din fiii lui Wu Cho-tam, Frate mai Mic ? spuse Ah Tam. Eeee, era atît de frumos în Ning-tok pe vremuri, dar în ultimii ani... a fost teribil.

— Da. Noi am avut noroc. Cîmpul nostru era mănos și noi munceam pămîntul ca întotdeauna, dar după cîțiva ani au venit niște oameni străini și i-au acuzat pe toți proprietarii de pămînt și pe noi că sîntem exploatatori ! Noi nu făceam decît să ne muncim propriul nostru pămînt. Chiar și așa, din cînd în cînd unii proprietari erau luați, unii împușcați, așa că într-o noapte, acum zece ani tatăl meu a fugit cu noi toți. Acum tatăl meu e mort, dar eu locuiesc cu mama mea nu departe de aici.

— Mulți au fugit și au îndurat foamea pe vremuri. Am auzit că acum e mai bine. Ai auzit și tu ? Au venit străinii, nu ? Au venit și au plecat. Satul n-o mai duce așa rău, Frate mai Mic, oh, nu ! Străinii ne lasă în pace. Da, ne-au lăsat în pace pe stăpîna mea și pe mine pentru că Tata era important și unul din sprijinitorii președintelui Mao încă de la început. Numele stăpînei mele era Fangling, e moartă acum. Nu e nici o colectivă în apropierea noastră, așa că viața e cum a fost întotdeauna, deși toți trebuie să învățăm Cartea Roșie a Președintelui Mao. Satul nu e rău, toți prietenii mei sînt acolo... Hong Kong e un loc scîrbos și numai în satul meu mă simt acasă. Viața fără familie nu înseamnă nimic. Dar acum... și bătrîna coborî vocea, și chicoti încîntată. Dar acum zeii m-au ajutat. Într-o lună sau două mă duc acasă, acasă pentru totdeauna. O să am bani de-ajuns să nu mai muncesc și o să-mi cumpăr căsuța din capătul străzii mele și poate o bucățică de cîmp și...

— Să nu mai muncești ? spuse Wu, îndemnînd-o să continue. Cine are banii ăștia, Soră mai Mare ? Spuneai că nu ți se plătește nimic aco...

— Ah, răspunse bătrîna, umflîndu-se în pene. Am un prieten important.

— Ce fel de prieten ?

— Un prieten foarte important de afaceri care are nevoie de ajutorul meu ! Pentru că i-am fost atît de folositoare mi-a promis că o să-mi dea o sumă imensă de bani...

— Astea nu-s decît povești, Soră mai Mare, spuse el disprețuitor. Sînt eu oare un străin prost care...

— Îți spun că prietenul meu e atît de important încît poate supune întreaga insulă !

— Nu există așa cineva !

— Oh, da, există ! își coborî vocea și șopti răgușit : Ce zici de Vîrcolaci ?

Wu Ochelaristul o privi cu gura căscată.

— Ce ?

Ea chicoti din nou, încîntată de efectul destăinuirii sale.

— Da !

Tînărul își adună gîndurile răvășite și cumpăni repede lucrurile ; dacă era adevărat, va primi o recompensă, urma avansarea și poate primirea în Serviciul Secret.

— Povești !

— Cum aș putea să mint pe cineva din satul meu ! Îți spun că prietenul meu e unul din ei. E și un 489 și Frăția lui o să fie cea mai bogată din tot Hong Kongul.

— Eee, ce norocoasă ești, Soră mai Mare ! Și cînd îl vezi din nou, întreabă-l te rog dacă nu cumva are nevoie și de unul ca mine. Eu sînt un luptător de stradă, deși triada mea e săracă și conducătorul ei e prost și străin. E din Ning-tok ?

— Nu. E... e nepotul meu, spuse ea și tînărul știu că era o minciună. Mă întîlnesc cu el mai tîrziu. Da, vine mai tîrziu. Îmi datorează niște bani.

— Ei, asta-i bine, dar nu-i pune la bancă și mai ales nu *Ho-Pak*, altfel o să...

— *Ho-Pak* ? spuse ea bănuitoare, ochii îngustîndu-i-se brusc în zbîrciturile feței. De ce spui de *Ho-Pak* ? Ce legătură are *Ho-Pak* cu mine ?

— Nici una, Soră mai Mare, spuse Wu, blestemîndu-se în gînd pentru greșeală, știind că acum ea devenise prudentă. Am văzut cozile azi-dimineață, atîta tot.

Ea dădu din cap, fără a fi însă convinsă, apoi văzu că puiul ei era împachetat și pregătit așa că îi mulțumi pentru ceai și prăjitură și plecă repede, bolborosind ceva. El o urmări prudent. Din cînd în cînd ea se întoarse și se uită în spate, dar nu-l văzu. Liniștită se duse acasă.

Omul de la CIA ieși din mașină și intră repede în sediul poliției. Sergentul în uniformă de la biroul de informații îl salută.

— Bună ziua, domnule Rosemont.

— Am întîlnire cu domnul Crosse.

— Da, domnule. Vă așteaptă.

Iritat, Rosemont se îndreptă spre lift. Afurisita asta de insulă nenorocită mă face să vomit, şi afurisiţii de englezi la fel.

— Bună, Stanley, spuse Armstrong. Ce faci aici ?

— Oh, salut Robert. Am întîlnire cu şeful tău.

— Eu am avut deja plăcerea asta azi. La 7.01 fix.

Liftul sosi. Rosemont intră şi Armstrong îl urmă.

— Sper că ai o veste bună pentru Crosse, spuse Armstrong căscînd. E într-o dispoziţie mizerabilă.

— Da ? Participi şi tu la întîlnirea asta ?

— Mă tem că da.

Rosemont se înroşi.

— La dracu', i-am cerut o întîlnire între patru ochi.

— Dar eu sînt de-al casei.

— Sigur că da, Robert. Şi Brian, şi toţi ceilalţi. Dar există un ticălos care nu e.

Buna dispoziţie a lui Armstrong dispăru.

— Ce ?

— Aşa-i.

Rosemont nu mai adăugă nimic, ştia că îl jignise pe englez, dar nu-i păsa. Asta-i adevărul, îşi spuse el cu amărăciune. Cu cît îşi deschid mai repede ochii afurisiţii ăştia de englezoi, cu atît mai bine. Liftul se opri. Merseră de-a lungul coridorului şi fură introduşi în biroul lui Crosse de Brian Kwok. Rosemont auzi uşa încuindu-se în spatele său şi îşi spuse ce afurisit de prostească şi inutilă şi fără folos era măsura asta de precauţie ; omul ăsta e tîmpit.

— Ţi-am cerut o întîlnire confidenţială, Rog.

— Este confidenţială. Robert este foarte confidenţial, şi Brian la fel. Cu ce te pot ajuta, Stanley ? Crosse era de o răceală politicoasă.

— Foarte bine, Rog, azi am o listă lungă pentru tine : În primul rînd, ai încurcat-o tu personal sută la sută, împreună cu mine, întregul meu departament pînă la însuşi directorul din Washington. Mi s-a spus să-ţi comunic printre altele — că de data asta spionul tău s-a întrecut pe sine.

— Adică ?

Vocea lui Rosemont era acum scrîşnită.

— Mai întîi, tocmai am auzit de la unul din informatorii noştri din Canton că Fong-fong şi toţi tipii tăi

au fost prinşi aseară. Au fost deconspiraţi — sînt în aer. Armstrong şi Brian Kwok se arătară şocaţi, Crosse îl privea fix şi nu putea citi nimic pe faţa lui. Trebuie să fie spionul tău, Rog. Precis că a fost dibuit din hîrtiile AMG ale tai-panului.

Crosse se uită la Brian Kwok.

— Foloseşte codul radio de urgenţă. Verifică !

Pe cînd Brian Kwok ieşea grăbit din încăpere, Rosemont spuse din nou :

— Sînt în aer, bieţii ticăloşi.

— Oricum o să verificăm. Altceva ?

Rosemont zîmbi posomorît.

— Altceva : aproape tot ce era în rapoartele AMG ale tai-panului este de-acum fapt cunoscut de toate serviciile secrete străine din Londra...

— Blestemaţi fie toţi trădătorii, murmură Armstrong.

— Da, aşa mă gîndeam şi eu, Robert. Pe urmă — încă o minune — moartea lui AMG n-a fost un accident.

— Ce ?

— Nimeni nu ştie cine, dar ştim cu toţii de ce. Motocicleta a fost lovită de o maşină. Fără marcă, fără număr de înmatriculare, fără martori, fără să aflăm nimic altceva pînă acum, dar el a fost asasinat — şi cei care au făcut asta de aici au fost informaţii.

— Atunci de ce n-am fost informat de sursă ? De ce informaţia vine de la tine ? întrebă Crosse.

Vocea lui Rosemont deveni mai ascuţită.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Londra. Acolo de-abia e trecut de 5 dimineaţa, aşa că probabil oamenii tăi au de gînd să ţi-o spună cînd ajung la birou, după un mic dejun tihnit, cu ouă, şuncă şi o afurisită de ceaşcă de ceai !

Armstrong se uită spre Crosse şi tresări cînd îi văzu privirea.

— Te-am... te-am înţeles perfect, Stanley. Altceva ?

— Fotografiile pe care vi le-am dat cu tipii care l-au omorît pe Voranski... ce-aţi făcut cu ei ?

— Le-am înconjurat locuinţa. Cei doi n-au mai apărut, aşa că am cercetat toată casa, dimineaţă devreme. Am mers prin toată clădirea, cameră de cameră, dar n-am găsit pe nimeni care să semene cu cei din fotografii. Am căutat cîteva ore şi n-am găsit uşi secrete sau altceva în genul ăsta. Nu erau acolo. Poate omul tău s-a înşelat...

— De data asta nu. Marty Povitz era sigur. Am înconjurat casa imediat ce am decodificat adresa, dar a existat o perioadă în care nu a fost supravegheată și în partea din spate. Cred că au fost anunțați, tot de spionul tău.

Rosemont scoase o copie de telex și i-o dădu. Crosse o citi, se înroși și i-o întinse lui Armstrong.

Decodificată de la Director, Washington, către Rosemont, Director adjunct, Stația Hong Kong : Sinders de la MI—6 aduce ordin de la Sursă, Londra, că trebuie să mergi cu el vineri să asiști la înmînarea hîrtiilor și să obții imediat fotocopii.

— O să primești și tu o dispoziție la fel cu corespondența de azi, Rog, spuse americanul.

— Pot să păstrez asta ? întrebă Crosse.

— Sigur. Apropo, cineva îl urmărește și pe Dunross. Noi...

— Fii amabil și nu te amesteca în jurisdicția noastră ! spuse furios Crosse.

— Ți-am spus că ești într-un oraș de rahat, Rog !

Încordat, Rosemont puse pe masă un alt telex.

Rosemont, Hong Kong. Vei înmîna acest telex personal șefului SI. Pînă la noi ordine, Rosemont este autorizat să acționeze independent pentru a descoperi persoanele ostile în ce mod va dori. I se cere totuși să se mențină în limitele legii și să vă informeze personal de ceea ce face. Sursa 8—98/3.

Rosemont îl văzu pe Crosse înnăbușindu-și o explozie de furie.

— Și ce mai ești autorizat să faci ? întrebă Crosse.

— Nimic. Încă. Vom fi la bancă vine...

— Știi unde a pus Dunross hîrtiile ?

— Se știe în tot orașul — printre profesioniști. Ți-am spus doar că spionul tău lucrează și ore suplimentare ! brusc Rosemont se înfurie. Haide, pentru numele lui Dumnezeu, Rog, știi că dacă spui cuiva din Londra o chestie senzațională, o află tot orașul ! Toți avem probleme de securitate, dar ale voastre sînt mai mari ! Cu un efort, americanul se calmă. Ai fi putut să fii cinstit cu mine în ceea ce privește încurcătura cu Dunross — ne-ar fi scu-

tit de o groază de dureri de cap și nu ne-am fi pierdut și cinstea obrazului.

Crosse își aprinse o țigară.

— Poate că da. Sau poate că nu. Am încercat să mențin securitatea.

— Și eu ? Doar sînt de partea ta!

— Chiar ești ?

— La dracu, sigur că sînt ! spuse foarte enervat Rosemont. Și dacă era după mine, aș fi deschis fiecare seif din subsolul băncii înainte de apusul soarelui — și la dracu' cu tot ce se-ntîmpla pe urmă !

— Slavă Domnului că n-o poți face !

— Pentru numele lui Cristos, sîntem în război și numai Dumnezeu știe ce o fi în toate hîrtiile alea. Poate indică și cine e afurisitul tău de spion și-atunci punem mîna pe el și capătă ce merită.

— Da, spuse Crosse, și vocea lui șfichiui aerul, sau poate că nu e nimic în hîrtiile alea !

— Ce vrei să spui ?

— Dunross a fost de acord să-i dea lui Sinders dosarele vineri. Dar dacă nu e nimic în ele ? Sau dacă a ars hîrtiile și ne dă doar coperțile ? Ce dracu' facem atunci ?

Rosemont se holbă la el.

— Isuse — crezi că e posibil ?

— Sigur că e posibil ! Dunross e deștept. Poate nici nu sînt acolo, sau cele din seif sînt false sau inexistente. Nu știm dacă le-a pus acolo, el a spus doar că le-a pus. Isuse Cristoase, există cincizeci de posibilități. Voi, care sînteți atît de isteți, voi tipii de la CIA, spuneți-mi care e seiful și-l deschid chiar eu.

— Iar cheia de la guvernator. Dă-ne voie mie și băieților mei să intrăm singuri cinci ore și...

— Nici vorbă nu poate fi ! rînji Crosse, roșu deodată la față.

Armstrong simți puternic violența cuvintelor. Bietul de tine, Stanley, tu ești ținta azi. Își stăpîni un tremur, amintindu-și de momentele cînd a trebuit să-l înfrunte pe Crosse. Înțelesese imediat că era mai bine să-i spună adevărul, să-i spună totul imediat. Dacă vreodată Crosse l-ar fi supus unui interogatoriu, știa că ar fi fost imediat prins. Slavă Domnului că nu avusese niciodată motiv să încerce, își spuse el mulțumit, apoi își întoarse privirea spre Rosemont, care se făcuse stacojiu de furie. Mă în-

treb cine sînt informatorii lui Rosemont, şi de unde ştie el cu siguranţă că Fong-fong şi oamenii lui au fost distruşi.

— Nici vorbă ! spuse din nou Crosse.

— Atunci ce dracu' facem ? Stăm cu afurisitele noastre de mîini în sîn pînă vineri ?

— Da. Aşteptăm. Ni s-a ordonat să aşteptăm. Chiar dacă Dunross a rupt pagini sau fragmente, sau a aruncat dosare întregi, nu-l putem aresta nici obliga să-şi aducă aminte sau să ne spună ceva.

— Dacă directorul sau Sursa hotărăsc să-l strîngem cu uşa, există modalităţi. Aşa ar face duşmanul.

Crosse şi Armstrong se uitară lung la Rosemont. În cele din urmă Armstrong spuse cu răceală :

— Dar nu e corect.

— Dar nici incorect. Mai departe. Numai pentru urechile tale, Rog.

Armstrong se ridică imediat, dar Crosse îi făcu semn să rămînă.

— Robert reprezintă urechile mele.

Armstrong îşi înăbuşi rîsul care-l apucă la auzul unor cuvinte atît de ridicole.

— Nu. Regret, Rog, astea-s ordinele — numai tu şi cu mine.

Armstrong îl văzu pe Crosse ezitînd atît cît trebuia.

— Robert, aşteaptă afară. Cînd sun vino înăuntru. Vezi ce face Brian.

— Da, domnule.

Armstrong ieşi şi închise uşa în urma lui, regretînd că nu asistă la masacru.

— Ei bine ?

Americanul îşi aprinse altă ţigară.

— Ultrasecret. La 4, azi, întreaga escadrilă 92 a fost paraşutată în Azerbaidjan cu ajutorul unor mari unităţi din Forţa Delta şi s-au răspîndit de-a lungul graniţei dintre Iran şi Uniunea Sovietică ! Crosse făcu ochii mari. La cererea directă a şahului, ca reacţie la pregătiri militare masive în apropierea graniţei şi la obişnuitele revolte din întregul Iran finanţate de sovietici. Isuse, Rog, nu poţi monta aici o instalaţie de aer condiţionat ? Rosemont îşi şterse fruntea. La ora 6 unităţi auxiliare au aterizat la aeroportul din Teheran. Flota a şaptea se îndreaptă spre Golf, a şasea — cea din Mediterană — e deja la bazele din afara Israelului, a doua, din Atlantic, se în-

dreaptă spre Baltică, NORAD e în alertă, NATO e în alertă, şi toate submarinele Poseidon sînt în alarmă de gradul zero.

— Isuse Cristoase, ce dracu' se întîmplă ?

— Hruşciov se dă din nou peste cap să pună mîna pe Iran — întotdeauna cea mai bună ţintă sovietică, nu ? Îşi închipuie că e în avantaj. Tărăşenia e chiar la graniţa lui unde liniile lui de comunicaţie sînt la distanţe scurte, iar ale noastre pe distanţe imense. Ieri oamenii de securitate ai şahului au descoperit o insurecţie „socialistă democratică", prevăzută a izbucni în următoarele zile în Azerbaidjan. Aşa că Pentagon-ul a reacţionat ca o pisică călcată pe coadă. Dacă Iranul dispare, dispare întregul Golf Persic, apoi Arabia Saudită, şi asta va tăia petrolul Europei şi asta va distruge Europa.

— Şahul a mai avut probleme pînă acum. Nu e oare încă o reacţie exagerată din partea voastră ?

Trăsăturile americanului se înăspriră.

— Hruşciov a bătut în retragere cu Cuba — prima dată cînd sovieticii se retrag — pentru că J.F. Kennedy nu glumea şi singurul lucru pe care-l înţeleg comuniştii e forţa. O forţă mare-în-masă-cinstită-şi-afurisită ! Marele Hruşciov ar trebui să se retragă şi el de data asta sau îl vom lăsa fără cap.

— Riscaţi să aruncaţi în aer toată lumea asta blestemată pentru nişte proşti fanatici, analfabeţi şi certăreţi, care probabil că oricum au şi ei puţină dreptate ?

— Eu nu mă ocup de politică, Rog, ci doar ca ai noştri să cîştige. Petrolul iranian, petrolul din Golful Persic, petrolul saudit, astea sînt punctele nevralgice ale Occidentului. N-avem de gînd să-l lăsăm pe duşman să pună mîna pe ele.

— Dacă-l vrea o să-l ia.

— De data asta nu, n-o să-l ia. Operaţiunea se numeşte Antrenament. Ideea e să intrăm în forţă, să-i speriem şi să ieşim repede, fără ca nimeni să ştie, cu excepţia duşmanului, şi în nici un caz vreun afurisit de membru al Congresului sau jurnalist liberal, simpatizant. Pentagonul mizează pe faptul că sovieticii nu cred că noi putem reacţiona atît de repede şi cu atîta forţă, de atît de departe, aşa că vor fi şocaţi şi vor fugi la adăpost şi vor înceta totul... pînă data viitoare

Tăcerea deveni mai grea. Degetele lui Crosse pianotau.

— Ce trebuie să fac ? De ce-mi spui toate astea ?

— Pentru că şefii mi-au ordonat-o. Vor ca toţi şefii serviciilor secrete aliate să ştie despre ce e vorba pentru că, dacă se duce vestea, vor exista mişcări simpatizante peste tot, ca de obicei, revolte plătite şi bine coordonate, şi va trebui să fii pregătit. Rapoartele AMG spun că Sevrin a fost activat aici — poate e vreo legătură. Şi pe urmă, voi cei din Hong Kong sînteţi vitali pentru noi. Sînteţi intrarea din spate în China, în Vladivostok şi întreaga Rusie de est — şi cea mai bună rută directă către bazele lor navale şi de submarine atomice din Pacific. Rosemont luă altă ţigară cu degete tremurînde. Ascultă, Rog, spuse el, stăpînindu-şi furia imensă, hai să lăsăm deoparte toată vorbăria asta de rahat la nivel înalt, ce zici ? Poate ne putem ajuta reciproc.

— Ce submarine atomice ? spuse Crosse rînjind în mod deliberat, încercînd să-l prindă. N-au încă submarine atomice şi...

— Isuse Cristoase ! se înfurie Rosemont. Voi ăştia gîndiţi cu fundu' şi nu vreţi să ascultaţi nimic. Voi peroraţi despre destindere şi încercaţi să ne astupaţi gura şi ei se ţin cu mîna de burtă de atîta rîs, fir-ar blestemaţi să fie. Ei au submarine nucleare şi baze de rachete şi baze navale în toată Marea Ohotsk ! Rosemont se ridică şi se duse la imensa hartă a Chinei şi Asiei care acoperea un perete şi puse degetul pe Peninsula Kamceatka, în nordul Japoniei... Petropavlovsk, Vladivostok... au operaţiuni uriaşe pe toată coasta Siberiei, aici la Komsomolsk, la gura Amurului şi pe Sahalin. Dar Petropavlovsk e cea mai mare. În zece ani aici va fi cel mai mare port militar din Asia, cu aeroporturi de sprijin, hangare subterane şi piste de decolare subterane protejate împotriva unei lovituri nucleare, şi depozite de rachete. Şi de acolo vor ameninţa întreaga Asie — Japonia, Coreea, China, Filipine — fără să uite de Hawai şi de Coasta noastră de vest.

— Forţele americane sînt superioare şi întotdeauna vor fi. Din nou exagerezi.

Faţa lui Rosemont se umbri.

— Se spune că sînt o cobe. Nu sînt. Doar realist. Ei sînt pe picior de război. Midas III ale noastre au calculat

tot felul de şmecherii... se opri şi se înjură că-şi dăduse prea mult drumul la gură. Ei bine, ştim multe din ce fac ei acum, şi nu fac brăzdare afurisite de plug !

— Cred că te înşeli. Nici ei nu doresc război, ca şi noi.

— Vrei dovezi ? O să le ai mîine, după ce primesc permisiunea, spuse americanul, jignit. Dacă se dovedeşte că-i aşa, putem colabora mai bine ?

— Credeam că acum colaborăm bine.

— Vrei să colaborăm ?

— Orice vrei tu. Vrea Sursa să acţionez într-un anumit fel ?

— Nu, doar să fii pregătit. Bănuiesc că toate astea vor fi comunicate prin diferite canale încă astăzi.

— Da, deodată Crosse se îmblînzi. Ce te supără de fapt, Stanley ?

Ostilitatea lui Rosemont dispăru.

— Am pierdut una din cele mai bune reţele din Berlinul de Est, aseară, o mulţime de băieţi buni. Am aflat că un prieten de-al meu a încercat să treacă înapoi la noi, şi sîntem siguri că asta are legătură cu AMG.

— Oh, îmi pare rău. Nu era Tom Owen, nu ?

— Nu. A plecat din Berlin luna trecută. Era Frank O'Connell.

— Nu cred că l-am cunoscut. E trist !

— Ascultă, Rog, spionul ăsta e o mare belea, se ridică şi se duse la hartă, se uită la ea un timp. Ai auzit de Iman ?

— Poftim ?

Degetul lui Rosemont se opri pe un punct al hărţii. Oraşul era pe continent, la 180 de mile nord de Vladivostok, la un nod de cale ferată.

— E un centru industrial, căi ferate, multe fabrici.

— Şi ? întrebă Crosse.

— Ştii de aeroportul de acolo ?

— Ce aeroport ?

— E subteran, fir'ar al naibii, în afara oraşului, construit într-un labirint de peşteri naturale. Trebuie să fie una din minunile lumii. E protejat atomic, Rog. Întreaga bază a fost construită de prizonierii japonezi şi naziştii în '45, '46, şi '47. Se spune că o sută de mii de oameni. E totul subteran, Rog, cu spaţiu pentru 2.500 de

avioane, echipajele de zbor şi personal de întreţinere. E rezistent la bombe — chiar cele nucleare — şi are 80 de piste care ies afară pe o pistă de aterizare uriaşă, ce înconjoară optsprezece coline. I-a luat unui tip de-al nostru nouă ore să o parcurgă. Asta era în '46 — cum o fi arătînd acum ?

— Mult mai bine... dacă există !

— E folosibilă acum. Cîţiva tipi, din serviciul secret, de-ai noştri şi de-ai voştri, chiar şi cîţiva din cei mai buni ziarişti ştiau despre ea încă din '46. Şi-atunci de ce atîta tăcere acum ? Numai baza asta şi e o ameninţare imensă pentru noi toţi, şi nimeni nu scoate o vorbă. Nici măcar China, şi ea trebuie cu siguranţă să ştie despre Iman.

— La întrebarea asta nu-ţi pot răspunde.

— Eu pot. Cred că informaţia asta a fost îngropată, în mod deliberat, împreună cu multe altele. Americanul se ridică şi se întinse. Isuse, întreaga lume se dezintegrează şi pe mine mă doare spatele. Nu ştii vreun chiropractor bun ?

— Ai încercat la doctorul Thomas în strada Pedder ? La el mă duc eu.

— Nu pot să-l sufăr. Te pune să stai la rînd — nu vrea să-ţi fixeze o oră. Slavă domnului că există chiropractori ! Încerc să-l conving pe fiul meu să se facă şi el chiropractor în loc de doctor obişnuit.

Telefonul sună şi Crosse răspunse.

— Da, Brian ? Rosemont îl privi pe Crosse în timp ce acesta asculta. Stai puţin, Brian. Stanley, am terminat ?

— Sigur. Mai sînt nişte chestii de rutină, neconfidenţiale.

— Bun. Brian, vino încoace şi intră cu Robert. Crosse puse receptorul la loc. Nu s-a putut lua legătura cu Fong-fong. Probabil că ai avut dreptate. În 48 de ore vor fi probabil declaraţi DPM sau DPC.

— Nu înţeleg.

— Dispăruţi-Probabil-Morţi sau Dispăruţi-Probabil-Capturaţi.

— Neplăcut. Îmi pare rău că am adus veşti proaste.

— *Joss.*

— Ţinînd seama de manevrele de Antrenament şi de AMG, ce-ai zice să-l punem pe Dunross în detenţie preventivă ?

— Nici vorbă.
— Doar există Legea secretului de stat.
— Nici vorbă.
— Am de gînd să recomand acţiunea asta. Apropo, băieţii de la FBI ai lui Ed Langan au făcut legătura între Banastasio şi Bartlett. E un acţionar important în *Par-Con*. Se spune că el a dat banii pentru ultima fuziune care i-a adus mari profituri lui *Par-Con*.
— Ai aflat ceva despre vizele pentru Moscova ale lui Bartlett şi Tcholok ?
— Tot ce-am putut descoperi a fost că s-au dus acolo ca turişti. Poate că asta au fost, sau poate a fost un pretext.
— Ceva despre arme ? În dimineaţa aceea Armstrong îi spusese lui Crosse teoria lui Peter Marlowe şi Crosse ceruse o supraveghere imediată a lui Wu Patru Degete şi oferise o recompensă substanţială pentru informaţii.
— FBI e sigur că au fost puse în avion în Lon Angeles. Ar fi fost uşor — hangarul lui *Par-Con* nu e păzit. Au verificat şi numerele de serie pe care ni le-aţi dat. Toate fac parte dintr-un transport care s-a „rătăcit" pe drum de la fabrică la Camp Poendleton — ăsta-i depozitul marinei din sudul Californiei. S-ar putea să fi descoperit o mare afacere de contrabandă cu arme. Mai bine de şapte sute de M14 s-au rătăcit în ultimele şase luni. Apropo de asta... se oprise cînd auzi ciocănitul discret în uşă, îl văzu pe Crosse apăsînd pe buton, uşa se deschise şi Brian Kwok şi Armstrong intrară, Crosse le făcu semn să ia loc. Apropo de asta, îţi aduci aminte de cazul CARE ?
— Presupusa acţiune de corupţie de aici, din Hong Kong ?
— Da. Am putea avea un fir pentru tine.
— Bun. Robert, tu te-ai ocupat de asta atunci, nu ?
— Da, domnule.
Robert Armstrong oftă. Cu trei luni în urmă unul din viceconsulii de la Consulatul Statelor Unite a rugat CIA să verifice modul în care sînt utilizate ajutoarele, să vadă dacă nu cumva unii administratori şnapani puneau ceva deoparte pentru propria lor pungă. Cercetările şi interogatoriile mai continuau încă.
— Despre ce e vorba, Stanley ?
Rosemont căută în buzunar şi scoase o notă bătută la maşină. Nota conţinea trei nume şi o adresă: Thomas

K.K. Lim (Lim Străinul), Dl. Tak Chou-lan (Tak Mîini Mari), Dl. Lo Tup-lin (Lo Dinţi în Afară), camera 720, Princes Building, Central.

— Thomas K.K. Lim e un american, bine căptuşit la pungă şi cu multe relaţii în Washington, Vietnam şi America de Sud. Face afaceri cu ceilalţi doi şmecheri la adresa asta. Am aflat că e amestecat în nişte afaceri dubioase cu AID şi că Tak Mîini Mari joacă un rol important în CARE. Nu e domeniul nostru, aşa că luaţi-o voi. Rosemont ridică din umeri şi se întinse din nou. Poate e ceva. Lumea arde şi noi trebuie să ne ocupăm de pungaşi ! Ce tîmpenie ! Mai vorbim. Îmi pare rău de Fong-fong şi oamenii voştri.

Ieşi din încăpere. Crosse le spuse pe scurt lui Armstrong şi Brian Kwok ce aflase despre Operaţiunea Antrenament. Brian Kwok mîrîi acru :

— Într-o zi unul din nebunii ăştia de ianchei o să facă o greşeală. E o prostie să implici arme atomice în situaţii d-astea, pe muchie de cuţit.

Crosse se uită la ei şi ei se puseră imediat în gardă.

— Îl vreau pe spionul ăla. Îl vreau înainte ca CIA să-l descopere. Dacă pun ei primii mîna pe el..., bărbatul acela tras la faţă era foarte furios : Brian, du-te la Dunross. Spune-i că AMG nu a fost o întîmplare, şi să nu iasă fără oamenii noştri în preajmă. În nici un caz. Spune-i că aş prefera să ne dea hîrtiile mai devreme, în secret. Atunci nu mai are de ce să-i fie teamă.

— Da, domnule.

Brian Kwok ştia că Dunross va face tot ceea ce va voi el, dar tăcu din gură.

— Schema noastră obişnuită va acoperi orice acţiune secundară a problemei Iranului şi a Operaţiunii Antrenament. Totuşi ai face bine să alertezi CID şi..., se opri, Robert Armstrong se uita încruntat la bucata de hîrtie pe care i-o dăduse Rosemont. Ce s-a întîmplat, Robert ?

— Nu avea Tsu-yan un birou în Princes Building ?

— Brian ?

— L-am urmărit pînă acolo de cîteva ori, domnule. Se ducea la un prieten de afaceri... Brian Kwok căută în memorie. Transporturi. Ng, Vee Cee Ng pe nume, poreclit Ng Fotograful. Camera 721. L-am verificat, dar totul e pe faţă. Vee Cee Ng conduce *Asian and China*

Shipping şi încă vreo cincizeci de mici afaceri asemănătoare. De ce ?

— Adresa asta e 720. Tsu-yan ar putea avea legătură cu John Chen, armele, Banastasio, Bartlett — chiar Vîrcolacii, spuse Armstrong.

Crosse luă bucata de hîrtie. După o pauză spuse :

— Robert, ia o echipă şi verifică chiar acum camerele 720 şi 721.

— Nu e în zona mea, domnule.

— Cîtă dreptate ai ! spuse imediat Crosse, plin de sarcasm. Da. Ştiu. Faci parte din Departamentul de Investigaţii Criminale Kowloon, Robert, nu Central. Oricum, *eu* autorizez această descindere. Du-te şi fă-o. Acum.

— Da, domnule.

Armstrong plecă, roşu la faţă. Se lăsă tăcerea. Brian Kwok aşteptă, uitîndu-se cu stoicism la birou. Crosse alese cu grijă o ţigară, o aprinse, apoi se rezemă de spătarul scaunului.

— Brian. Cred că Robert e spionul.

29

Ora 13.38.

Robert Armstrong şi un sergent de poliţie în uniformă ieşiră din maşina de serviciu şi porniră să-şi croiască loc prin mulţime către imensa piaţă de la Princes Arcade, cu prăvăliile sale de bijuterii şi curiozităţi, magazine de aparatură foto şi radio, pline cu cele mai noi miracole ale electronicii, înşirate la parterul vechii clădiri înţesate de birouri din Central. Îşi făcură loc spre lifturile băncii, amestecîndu-se în mulţimea de oameni care aşteptau şi ei. În cele din urmă, el şi sergentul izbutiră să se strecoare într-unul din lifturi. Dăinuia un aer greu, îmbîcsit de mirosuri, încărcat de nervi. Chinezii îi priveau pieziş, stînjeniţi. La etajul al şaptelea, Armstrong şi sergentul coborîră. Dădură de un coridor întunecos, îngust, cu nişte uşi de birouri care semănau toate unele cu celelalte, şi

de-o parte şi de cealaltă. Rămase o vreme uitîndu-se să vadă ce scria pe uşi. Camera 720 aparţinea serviciului *Dezvoltare* al companiei *Ping-Sing Wah, 721* aparţinea firmei *Transporturi navale Asiatice şi Chinezeşti.* Porni gînditor de-a lungul coridorului, cu sergentul Yat alături. Cînd dădură colţul, din camera 720 ieşi un chinez de vîrstă mijlocie, cu o cămaşă albă şi pantaloni negri. Îi văzu, se albi la faţă, şi se răsuci pe călcîie dispărînd din nou în birou. Cînd ajunse la uşă, Armstrong se aşteptă s-o găsească închisă, dar nu era aşa, o deschise cu o smucitură exact la vreme ca să-l vadă pe celălalt dispărînd pe o uşă din spate, urmat de un altul cu care se izbi primul în uşă, la fel de grăbit să dispară. Uşa din spate se închise cu o pocnitură. Armstrong oftă. În biroul acela jegos, neorînduit, format din trei camere mici şi înghesuite, rămăseseră doar două secretare şleampăte care se holbau acum la el, una cu beţişoarele de mîncat oprite în aer, deasupra unei farfurii cu carne de pui şi fidea. Fideaua îi alunecă de pe beţişoare şi-i căzu înapoi în farfurie.

— Bună ziua, spuse Armstrong.

Cele două femei se zgîiră la el, apoi la sergent, şi iar la el.

— Vă rog, unde sînt domnii Lim, Tak şi Lo ?

Una dintre cele două fete ridică din umeri, iar cealaltă, indiferentă, începu să mănînce mai departe. Cu zgomot. Biroul era într-o stare de dezordine şi murdărie greu de descris. Se vedeau două telefoane, hîrtii aruncate peste tot, pahare de plastic, farfurii murdare şi beţişoare folosite, un ceainic şi căni de ceai. Coşuri pline de gunoi. Armstrong scoase la iveală un mandat de percheziţie şi îl arătă. Fetele se uitară la el fără să scoată o vorbă. Enervat, Armstrong ridică vocea :

— Vorbiţi englezeşte ?

Amîndouă fetele săriră în sus :

— Da, sir !

— Bun. Spuneţi-i sergentului cum vă cheamă şi răspundeţi la întrebările pe care vi le pune. Şi...

În clipa aceea, uşa din spate se deschise din nou şi cei doi fugari fură împinşi înăuntru de doi poliţişti în uniformă, cu nişte chipuri încruntate, care îi aşteptaseră într-adins la ieşire.

— Ah, excelent. Mulţumesc, caporal. Ei, şi unde o ştergeaţi voi ?

În aceeaşi secundă amîndoi începură să-şi pledeze nevinovăţia într-o cantoneză foarte colorată.

— Gura ! răcni Armstrong, şi cei doi tăcură. Ia spuneţi-mi cum vă cheamă ! cei doi se uitară ţintă la el, după care Armstrong reluă în cantoneză. Ia spuneţi-mi cum vă cheamă, aveţi grijă să nu-mi turnaţi minciuni fiindcă atunci, la naiba, o să mă cam apuce nervii.

— El e Tak Chou-Ian, spuse cel cu un dinte ieşit în afară arătînd spre celălalt.

— Cum te cheamă pe tine ?

— A ăă... Lo Tup-Sop, sir. Dar n-am făcut ni...

— Lo Tup-Sop ? Nu cumva Lo Tup-Lin ?

— Ah, nu, stăpîne, domnule inspector şef, acela-i fratele meu.

— Şi el unde-i ?

Cel cu dintele din faţă ieşit în afară ridică din umeri.

— Habar nu am. Vă rog să-mi spuneţi ce se întîmplă...

— Ei, Lo Dinte-ieşit, şi unde te grăbeai atît de tare ?

— Stăpîne, uitasem că am o întîlnire. Era foarte importantă. E foarte urgentă şi dacă nu plec imediat am să pierd o avere, sir. Cinstite stăpîne, acum pot să plec...

— Nu. Uite mandatul de percheziţie. O să căutăm şi o să ridicăm orice hîrtie...

În aceeaşi secundă amîndoi chinezii începură să protesteze cu tărie. Dar din nou Armstrong le-o reteză scurt.

— Vreţi să vă expediez la graniţă chiar în secunda asta ? cei doi albiră şi scuturară din cap. În regulă. Şi acum unde-i Thomas K.K. Lim ? nu răspunse niciunul şi Armstrong îl împunse cu degetul pe cel mai tînăr dintre ei. Ei, dumneata, Lo Dinte-ieşit, unde-i Thomas K. K. Lim ?

— În America de Sud stăpîne, răspunse Lo tulburat.

— Unde ?

— Nu ştiu. Doar stăm în acelaşi birou, altfel n-avem nici o legătură. Ăla de colo-i afurisitul lui de birou, şi Lo Dinte-ieşit arătă nervos cu mîna spre un colţ, unde se afla un birou în neorînduială, un dulap şi un telefon. Stăpîne, eu n-am făcut nici un rău. Lim Străinul nu e de prin părţile noastre, e venit din Ţara Aurului. Al patrulea văr al meu Tak, aici de faţă, i-a închiriat şi lui un loc, atît. Lim Străinul vine şi pleacă cînd are el chef, şi

n-are nimic de împărţit cu mine. E cumva vreun criminal murdar ? Şi dacă o fi făcut ceva, eu nu ştiu nimic.

— Atunci spune-mi ce ştii despre furtul fondurilor destinate programului CARE.

— Cum ? şi amîndoi chinezii se holbară la el.

— Informatorii noştri ne-au pus la dispoziţie date precise că furaţi din banii destinaţi programului de binefacere şi care aparţin femeilor şi copiilor ce mor de foame ! În aceeaşi secundă amîndoi începură să protesteze, declarîndu-se nevinovaţi. Destul ! O să hotărască judecătorul ! O să veniţi la secţie şi o să daţi frumos declaraţii ! după care o luă din nou pe englezeşte. Sergent, ia-i pe amîndoi şi du-i la secţie. Caporal, hai să...

— Cinstite stăpîne, începu Lo Dinte-ieşit într-o engleză poticnită. Dar dacă spun tot aici la birou ! şi arătă spre biroul din cealaltă încăpere, la fel de îmbîcsit şi neorînduit.

— În regulă.

Armstrong porni în urma lui Lo, dominîndu-l cu statura. Chinezul închise uşa în urma lui şi începu să vorbească iute în cantoneză.

— Eu nu ştiu nimic de nici o nelegiuire, stăpîne. Dacă s-a întîmplat ceva, atunci de vină sînt numai ticăloşii ăilalţi doi, eu sînt doar un cinstit negustor care vrea să cîştige şi el un ban şi să-şi trimită şi el copiii în America la studii şi...

— Da, bineînţeles. Dar ce tot spuneai că vrei să-mi zici numai mie aşa între patru ochi, înainte de a te trimite la secţie ?

Omul zîmbi nervos, se duse la birou şi începu să deschidă un sertar.

— Stăpîne, dacă e cineva vinovat, atunci vinovatul nu sînt eu ! trase sertarul — era plin cu bancnote uzate, roşii, de o sută de dolari, prinse în teancuri de cîte o mie. Stăpîne, dacă-mi dai drumul să plec atunci... şi-i zîmbi, trecînd cu degetele printre bancnote.

Armstrong repezi un picior, sertarul se închise prinzîndu-i degetele lui Lo care scoase un urlet de durere, şi se repezi să deschidă cu mîna teafără sertarul.

— Oh, oh... blestemata...

— Ascultă — se aplecă Armstrong peste chipul împietrit al chinezului — căcat de cîine ce-mi eşti, e împotriva

legii să încerci să mituieşti un poliţist, şi dacă ai să spui cuiva că ţi-ai rupt degetele ca urmare a brutalităţii poliţiei, atunci află că am să am grijă să-ţi zdrobesc chiar eu personal Sacul Plăcerilor ! şi cu asta se rezemă de birou, simţind cum i se zvîrcoleşte inima în piept şi i se face greaţă, înfuriat de ispita pe care o simţise la vederea atîtor bani.

Cît de uşor ar fi fost să-i ia şi să-şi plătească datoriile şi să-i mai şi rămînă mai mult decît suficienţi pentru ca să participe la jocul bursei şi la pariurile de la hipodrom, şi să părăsească Hong Kongul pînă cînd nu va fi prea tîrziu. Atît de uşor. Cu mult mai uşor să accepţi decît să refuzi... de data asta, şi în cele o mie de situaţii de dinainte. Numai în sertarul acela trebuie să fi fost patruzeci, cincizeci de mii. Şi dacă era un sertar plin acolo, atunci însemna că mai trebuie să fie şi altele şi dacă îl strîng cu uşa pe ticălosul ăsta pot scoate de la el de zece ori pe atît. Întinse mîna şi-l apucă pe individ brutal de braţ. Din nou acesta scoase un strigăt. Vîrful unui deget era zdrobit, şi Armstrong se gîndi că Lo va pierde cîteva unghii, o să-l cam doară, dar scapă numai cu atît. Era supărat pe sine că se pierduse cu firea, dar se simţea obosit şi ştia că nu numai oboseala era de vină.

— Ce ştii de Tsu-Yan ?

— Cum ? Eu ? Nu ştiu nimic. Care Tsu-yan ?

Armstrong îl zgîlţîi.

— Tsu-yan ! Tsu-yan negustorul de arme.

— Nu ştiu nimic, stăpîne.

— Mincinosule ! Tsu-yan care-i face vizite domnului Ng, din biroul de alături.

— Tsu-yan, aha, el ? Negustor de arme ? N-am ştiut niciodată că se ocupă de vînzarea armelor. Am crezut că e doar un negustor cinstit. E şi el venit tot din nord ca şi Ng Fotograful...

— Cine ?

— Ng Fotograful, stăpîne. Vee Cee Ng care are biroul alături. El şi cu Tsu-yan nu vin niciodată aici şi nu stau de vorbă cu noi... Ah, am nevoie de un doctor,... ah, mîna...

— Unde-i Tsu-yan acum ?

— Nu ştiu, stăpîne... ah, blestemata asta de mînă, ah, aha ah.. jur pe toţi zeii că nu ştiu nimic de el... ah ah ah...

Enervat, Armstrong îi făcu vînt pe un scaun și deschise ușa. Cei trei polițiști și secretarele se uitară la el tăcuți.

— Sergent, ia-l pe ticălosul ăsta și du-l la secție, treci acolo că a încercat să mituiască un polițist... Uită-te și tu ! îi făcu semn să vină și-i arătă sertarul, sergentul Yat făcu ochii mari :

— *Dew neh loh moh !*

— Numărații-i și pune-i pe amîndoi să semneze că suma trecută acolo e corectă, și ia și banii cu tine la secție și depune-i acolo.

— Da, sir.

— Caporal, începi să cercetezi dosarele. Eu mă duc alături. Vin imediat.

Armstrong ieși cu pași mari din încăpere. Știa că banii vor fi numărați imediat, ca și toți ceilalți bani găsiți în birou și, dacă sertarul acela era plin, atunci și altele trebuie să fie la fel, și apoi vor negocia iute între ei suma pe care s-o declare la secție și protagoniștii principali, Sergentul Yat, Lo și Tak vor împărți suma rămasă, între ei. Lo și Tak vor crede că o să-și taie și ei o felie bună din pradă, iar oamenii săi îl vor socoti cam tîmpit că nu va participa la împărțire. Dar nu contează. Nu-i pasă. Banii erau oricum furați, sergentul Yat și oamenii lui erau cu toții polițiști de ispravă, iar salariul lor cu totul nepotrivit cu răspunderile pe care le aveau. Și puțin *h'eung yau* nu le va strica deloc, ci va fi mană de la Dumnezeu. Nu-i așa ? În China trebuie să fii om practic, își spuse el mohorît, în vreme ce bătea la ușa biroului cu numărul 721 și intră înăuntru. O secretară frumușică ridică ochii de pe masa unde-și lua prînzul — o farfurie de orez de calitate cu bucăți de carne de porc și conopidă de un verde lucios, din care se ridicau aburi apetisanți.

— Bună-ziua, spuse Armstrong fluturînd pe sub nasul ei legitimația. Vreau să stau de vorbă cu domnul Vee Cee Ng, vă rog.

— Îmi pare rău, sir, spuse fata, într-o engleză corectă, uitîndu-se fără nici o expresie la el. E plecat. La masă.

— Unde ?

— La clubul său, cred. Și... și azi nu se mai întoarce pînă la cinci.

— La care club ?

Fata îi spuse. Nu auzise niciodată de clubul ăsta, dar asta nu însemna nimic, fiindcă erau sute de cluburi chinezești particulare pentru masa de prînz, sau de seară, sau pentru jocul de mah-jongg.

— Pe tine cum te cheamă ?

— Virginia Tong, sir, zise ea după ce se gîndi puțin.

— Te deranjează dacă arunc și eu o privire pe aici ? și văzu în ochii ei o lucire nervoasă. Uite mandatul de percheziție.

Fata îl luă, îl citi în vreme ce lui în trecu prin minte : reușită fetiță.

— Credeți că mai puteți aștepta ? Mai puteți aștepta pînă la ora cinci ? îl întrebă ea.

— Nu, am să arunc o privire chiar acum.

Fata ridică din umeri, săltă în picioare și deschise ușa biroului interior : mic, aproape fără nici un fel de mobilier, în afară de birouri, telefoane, niște dulapuri bucșite, postere făcînd reclama unor firme maritime și orare de plecare a navelor. Din acest birou mai erau două uși laterale și o ușă în spate. Deschise o ușă care dădea spre biroul cu numărul 720, dar în încăperea de dincolo, împuțită și plină de umezeală, nu era decît un w.c. jegos și o chiuvetă. Ușa din spate era închisă cu zăvorul. Trase zăvorul și nimeri pe palierul scărilor din spate, murdare și ele, care serveau de scară de incendiu improvizată și la fel de bine de cale de scăpare la nevoie. Puse zăvorul la loc, urmărit permanent de Virginia Tong. Ultima ușă era încuiată cu cheia.

— Vrei te rog s-o deschizi ?

— Numai domnul Vee Cee Ng are cheia, sir.

Armstrong oftă din adîncul sufletului.

— Domnișoară Tong, ai văzut că am un mandat de percheziție, și deci și dreptul de a sparge ușa dacă e nevoie.

Fata se uită lung la el, Armstrong ridică din umeri, se trase puțin înapoi din fața ușii și se pregăti să lovească cu piciorul în ea. Și se vedea că nu se joacă.

— Stați, doar o clipă, doar o clipă, sir, se bîlbîi ea. Am... am să văd... dacă nu cumva a lăsat cheia... a lăsat-o înainte să plece.

— Bun, mulțumesc, făcu Armstrong și o urmări în vreme ce fata deschise un sertar, se prefăcu puțin că răs-

colește, apoi deschide alt sertar, iar apoi, văzîndu-l că-și pierde răbdarea, găsi cheia sub o cutie de bani.

— Aha, uitați-o ! exclamă ea de parcă s-ar fi petrecut un miracol.

Bun, se gîndi el. Fata deschise ușa cu pricina, și se trase înapoi. În față se vedea o altă ușă, Armstrong o deschise și pe asta și, fără să vrea, scoase un șuierat. Încăperea cealaltă era elegantă, mare, cu covoare groase, canapele luxoase din piele de căprioară, mobilă din lemn de trandafir, picturi alese. Intră. Virginia Tong îl urmări din ușă. Biroul din lemn vechi de trandafir, lucrat în piele, era gol, curat, lustruit, un ghiveci de flori pus pe el, cîteva fotografii înrămate din care zîmbea, cît îl ținea gura, un chinez cu o ghirlandă din cele care se dau drept premiu la concursurile de cai, același chinez în costum de seară, dînd mîna cu guvernatorul, lîngă care se vedea Dunross.

— Domnul Ng ?

— Da, sir.

Într-o latură a încăperii se vedea un hi-fi record player de cea mai bună calitate, un dulap înalt pentru băuturi. Încăperea mai avea o ușă. Armstrong o deschise și pe asta un dormitor foarte elegant, foarte feminin, cu un pat regal, imens, încă nefăcut, cu oglinzi pe tavan, o baie dichisit aranjată lîngă dormitor, plină de parfumuri, loțiuni, numai nicheluri strălucitoare, și o mulțime de căldări de apă.

— Interesant, făcu el și se uită lung la fată.

Aceasta nu spuse nimic, aștepta. Abia acum Armstrong băgă de seamă picioarele în ciorapi de nailon, mîinile, unghiile și părul foarte îngrijite. Pariu că fata asta-i un dragon, și încă unul foarte costisitor. Se întoarse și se uită în jur. Se vedea limpede că aceste încăperi, cu tot ce trebuie, fac parte din apartamentul vecin. Ei, își spuse el, cu o undă de invidie, dacă ești bogat și vrei un locșor numai al tău, tainic, să ai unde să te retragi și tu, dacă poftești, să-ți tragi sufletul puțin după-amiază, chiar în spatele biroului tău, ei bine, nu există lege care să te oprească. Niciuna. Cum nu e împotriva legii să ai o secretară atrăgătoare. Băftos ticălosul ăsta. Nici mie nu mi-ar displace să știu că am și eu un loc ca ăsta. Și, distrat, deschise un sertar de la birou. Era gol. Toate sertarele erau goale. Cercetă și sertarele din dormitor, dar nu găsi nimic care să-i trezească interesul. Într-un dulap era un minu-

nat aparat de fotografiat și echipament pentru iluminat, portabil, și niște instrumente de curățat, dar nimic care să trezească bănuieli. Se întoarse în încăperea principală mulțumit că nu trecuse nimic cu vederea. Fata nu-l slăbea din ochi, și deși încerca să facă să nu se observe, el simți că e neliniștită. E lesne de înțeles, își spuse el. Dacă aș fi în locul ei și șeful meu ar fi plecat, iar vreun nenorocit de *quai loh* ar veni să-și bage nasul pe aici, aș fi și eu nervos. Nu e nimic rău să ai un loc mai retras cum e ăsta. În Hong Kong, o mulțime dintre cei cu bani își amenajează cuiburi din astea. Și privirea îi căzu pe dulapul de băuturi din lemn de trandafir. Cheia din broască parcă îl invita. Nimic neobișnuit. Îl deschise. Nimic neobișnuit. Apoi ochii lui antrenați băgară de seamă lățimea nepotrivită a ușilor. Doar o secundă îi trebui și dibui ușa falsă pe care o deschise. Rămase cu gura căscată. Lateralele dulapului erau acoperite numai cu fotografii ale unor Porți de Jad în toată splendoarea lor. Fiecare fotografie era înrămată frumos și cu o etichetă purtînd un nume și o dată. Fără să vrea, îl bufni un hohot de rîs stînjenit, apoi se uită în jur. Virginia Tong dispăruse. Cercetă iute numele de pe etichete. Al ei era al treilea de la urmă. Abia putu să-și stăpînească o altă criză de rîs. Polițistul își scutură capul în semn de neputință. Ia uite ce-i în stare ticălosul să facă să se mai distreze, și, din cîte bănuiesc, și unele doamne, pentru bani. Am crezut că am văzut pe lumea asta tot ce era de văzut. Dar... Deci Ng Fotograful, da ? De aici îi vine porecla deci ! Și, trecînd peste șocul inițial, începu să studieze fotografiile. Toate fuseseră luate cu același aparat, de la aceeași distanță. Doamne Dumnezeule, îi trecu lui prin minte după vreun minut, uluit, dar știu că e mare diferență între... vreau să spun, dacă nu te gîndești la ce te uiți, ci doar faci o comparație, ei bine, e fantastic de mare diferență în formă, mărime, poziție a protuberanțelor Perlei Pragului, calitatea și cantitatea părului și... ayeeyah și mai e și o *bat jam gai*. Se uită la nume. Mona Leung... unde naiba am mai auzit eu numele ăsta ? Ciudat... Dumnezeule ! Se uită și la următoarea etichetă ca să se convingă. Nu era nici o greșeală. Venus Poon. Ayeeyah ! se gîndi el tulburat. Deci dumneaei e persoana ! Deci cam așa arată dumneaei, frumoasa de la televizor care în fiecare zi răspîndește atîta minunată nevinovăție ! Se concentră asupra ei, năucit. Mă trece gîndul că, dacă o compari pe a ei cu a... să zi-

cem... Virginiei Tong, ei bine, a ei are o anumită delicateţe. Mda. Dar dacă vrei să ştii părerea mea, atunci află că eu prefer mai degrabă misterul, să nu fi văzut toate astea. Nici măcar una. Şi trecu uşor cu privirea peste numele de pe etichete. Ei, la naiba, recunoscu el unul dintre nume ! Elizabeth Mithy. Fusese cîndva secretară la *Firma Struan*, una din grupul vagabonzilor veniţi din Australia şi Noua Zeelandă, adunaţi de prin nişte mărunte aşezări de pe acolo, care ajunseseră, tot migrînd din loc în loc, şi la Hong Kong, unde veniseră pentru cîteva săptămîni şi rămăseseră luni, poate chiar ani, angajîndu-se în tot felul de slujbe mărunte, pînă cînd se măritau sau dispăreau cu totul. Ei, fir-ar să fie ! Liz Mithy ! Armstrong încercă să fie indiferent, dar nu se putu abţine să nu compare cele caucaziene cu cele chinezeşti, descoperind că nu se deosebeau chiar atît de mult. Mulţumesc Domnului pentru treaba asta, îşi spuse el în sinea lui şi îl pufni rîsul. Dar era bucuros că fotografiile erau doar alb negru şi nu color. Ei, făcu el acum cu voce tare, încă simţindu-se jenat, nu există nici o lege care să interzică cuiva să facă fotografii din cîte ştiu eu, chiar dacă le înghesui în vreun dulap la tine acasă. Şi tinerele doamne se pare că n-au avut nimic împotrivă..., mîrîi el, şi amuzat şi dezgustat în acelaşi timp. Să fiu al naibii dacă-i înţeleg pe chinezi. Liz Mithy ! Auzi ! mormăi el. O cunoscuse oarecum pe cînd venise în colonie, ştia că era cam apucată, dar ce naiba o fi îmboldit-o ca să-i pozeze lui Ng ? Dacă ar fi aflat bătrînul ei tată, ar fi făcut atac ! Mulţumesc lui Dumnezeu că eu şi Mary nu avem copii ! Ei, fii cinstit ! Ţi-ai vinde sufletul să ai nişte băieţi şi fete, dar nu se poate, cel puţin Mary nu poate avea copii, aşa zic doctorii, deci nici tu nu poţi avea copii. Cu un efort, Armstrong înecă în el blestemul acela veşnic, închise dulapul, ieşi din birou, închizînd uşa după el. Virginia Tong îşi făcea unghiile, evident furioasă.

— Te rog, poţi să-l găseşti pe domnul Ng la telefon ?

— Nu, nici vorbă pînă la ora patru, spuse ea încruntată, uitîndu-se la el.

— Atunci te rog să-l suni în schimb pe domnul Tsu-Yan, spuse Armstrong, trăgînd un foc la întîmplare.

Fără să mai caute numărul, fata începu să învîrtă discul telefonului, aşteptă nerăbdătoare, vorbi puţin în cantoneză şi-apoi trînti telefonul înapoi în furcă.

— E plecat. E plecat din oraş şi cel de la biroul lui nu ştie unde ar putea fi.

— Cînd l-ai văzut ultima dată ?

— Acum trei sau patru zile ! şi enervată deschise agenda de birou ca să verifice. Vineri.

— Pot să mă uit şi eu în agenda aceea, te rog ?

Fata şovăi, ridică din umeri şi-i întinse agenda, după care se apucă să-şi lustruiască mai departe unghiile. El trecu iute cu privirea peste luni şi săptămîni, întîlni o mulţime de nume pe care le cunoştea : Richard Kwang, Jason Plumm, Dunross... Dunross de mai multe ori, Thomas K.K. Lim, misteriosul chinez american cu biroul de alături, John Chen de la *Banca Victoria*, Donald McBride, Mata de mai multe ori. Şi cine-i Mata ? se întrebă el, pentru că nu mai auzise niciodată numele ăsta. Era pe cale să-i dea înapoi agenda cînd tresări : „Sîmbătă, ora 10, — V. Banastasio". Inima i se zvîrcoli : sîmbăta care urma deci. Nu spuse nimic, puse doar agenda pe birou, se rezemă cu spinarea de unul din dulapurile cu dosare, şi rămase pe gînduri. Se deschise uşa.

— Iertare, sir. Sînteţi chemat la telefon, îi spuse sergentul Yat.

Sergentul arăta acum mult mai bine dispus, aşa că Armstrong înţelese că tratativele fuseseră fructuoase. Ar fi vrut să ştie cît de mult luaseră, dar nu putea, fiindcă atunci şi-ar fi pierdut cinstea obrazului şi ar fi trebuit să ia măsuri, într-o direcţie sau alta.

— În regulă, sergent. Rămîi aici pînă mă întorc eu, îi spuse el ca să fie sigur că nimeni nu va încerca să dea pe ascuns telefoane cuiva, şi Virginia Tong nici nu ridică ochii cînd ieşi din birou.

În cealaltă încăpere Lo Dinte-Ieşit încă mai gemea, văietîndu-se de mînă, iar celălalt, Tak Mîini-Lungi, se prefăcea a fi binedispus, se uita peste nişte hîrtii, certîndu-şi cu voce tare secretara pentru incompetenţă. Cînd intră Armstrong, amîndoi săriră în picioare protestînd cît îi ţinea gura că sînt nevinovaţi, Lo gemînd din ce în ce mai tare.

— Linişte ! De ce ţi-ai strivit degetele cu sertarul ? îl întrebă Armstrong şi fără să mai aştepte răspunsul adăugă : Cei care încearcă să mituiască un poliţist cinstit merită să fie deportaţi pe dată ! şi în tăcerea înfiorătoare care se lăsă ridică receptorul. Armstrong !

— Salut, Robert, aici Don, Don Smyth din East Aberdeen.

— Da, salut !

Armstrong era uluit, nu se aştepta să fie sunat de Şarpe, vorbi cu el cît se poate de politicos, deşi îl ura, aşa cum ura şi ceea ce bănuia el că reprezintă preocuparea principală a celuilalt în sectorul său. Una era ca sergenţii şi poliţiştii mărunţi din rîndul chinezilor să-şi rotunjească veniturile de pe urma jocurilor ilegale şi pariurilor, şi cu totul altceva ca un ofiţer britanic să se ocupe de trafic de influenţă, şi să ia mită mai rău ca un mandarin de modă veche. Şi, deşi toată lumea ştia că Smyth e adînc băgat în treburile astea, nu exista nici o dovadă, nu fusese niciodată prins, şi nici cercetat deci. Se zvonea că era protejatul unor mari granguri care erau şi ei băgaţi pînă în gît în aceleaşi afaceri cu el ca şi în altele.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă el.

— Se pare că am avut puţin noroc. Cel puţin aşa cred. Ştiu că tu conduci investigaţiile în legătură cu răpirea lui John Chen, nu-i aşa ?

— Corect ! şi Armstrong simţi cum brusc i se trezeşte interesul, iar ciubucăreala lui Smyth nu avea nici o legătură cu priceperea sa în ale poliţiei, iar sectorul East Aberdeen avea cea mai scăzută rată a criminalităţii din Colonie. Da. Peste ce-ai dat ?

Smyth îi spuse despre bătrîna *amah*, ce pătiseră sergentul Mok şi Wu Ochelaristul, după care adăugă

— E un băiat foarte deştept, Robert. Îl recomand pentru Serviciul Secret, dacă ai cumva nevoie de unul ca el. Wu a urmărit-o pe babă, pînă la bîrlogul ei împuţit, după care ne-a anunţat pe noi. Ştie să asculte un ordin cînd îl primeşte, lucru rar în ziua de azi. Am avut eu aşa un presentiment şi i-am spus să pîndească prin preajmă şi dacă iese baba la plimbare să o urmărească. Ce zici ?

— Un pont de douăzeci şi patru de carate.

— Care-i pofta ce-o pofteşti ? Să mai aşteptăm sau s-o umflăm şi să-i tragem un interogatoriu ca la carte cu ea ?

— Aşteptaţi. Pariu că Vîrcolacul nu se mai întoarce el pe acolo, dar merită să mai aşteptăm la pîndă pînă mîine. Ţine locul sub supraveghere şi ţine-mă şi pe mine la curent.

— Bine, prea bine.

Armstrong îl auzi pe Smyth rîzînd la telefon şi nu-şi dădu seama ce-l putea face atît de fericit. Apoi îşi aminti de imensa recompensă oferită de Marele Dragon.

— Ce-ţi mai face mîna ?

— Nu mîna, umărul mă supără. Mi l-au dislocat, afurisitul şi mi-am mai pierdut şi nenorocita de şapcă. În afară de astea, totul e în regulă. Sergentul Mok trece acum în revistă toate mutrele alea de pe fotografii pe care le avem în arhivă, iar unul dintre băieţii mei se chinuie cu identificarea individului, mi se pare că parcă am zărit şi eu mutra asta undeva. O meclă destul de ciupită de vărsat. Şi dacă-l găsim în arhiva noastră, pînă diseară am pus laba pe el.

— Excelent. Ce mai e pe acolo ?

— Totul e sub control, dar nu arată prea bine. *Banca Ho-Pak* mai plăteşte şi acum, dar foarte, foarte încet, fiecare ştie că trag şi ei de timp cît pot. Şi aud că acelaşi lucru se întîmplă cu filialele lor cam peste tot în colonie. Sînt terminaţi, Robert. Şi o să aibă coadă în faţa băncilor pînă cînd vor termina de plătit şi ultimul cent. A început un asalt şi la *Victoria* aici, mulţimea nu se mai dă dusă.

— Şi la *Victoria* ? exclamă Armstrong uluit.

— Da, şi ăştia restituie banii cu sacul, şi nu mai primesc nimic înapoi. Triazii mişună şi pe aici... Probabil că recolta lor e uriaşă. Am săltat opt hoţi de buzunare, am împrăştiat vreo douăzeci de scandaluri. Aş zice că lucurile nu stau chiar pe roze.

— Eşti sigur că la *Victoria* e totul în regulă ?

— Bătrîne, la noi în Aberdeen nu e chiar în regulă. Eu mi-am lichidat toate conturile, mi-am luat bani gheaţă. Nu am lăsat nici un cent. Şi dacă aş fi în locul tău aş face la fel.

Armstrong intră în panică. Tot ceea ce adunase el într-o viaţă era depus la *Victoria*.

— *Victoria* trebuie să iasă cu faţa curată. Toate fondurile guvernamentale sînt depuse acolo.

— Mare dreptate ai, dar în constituţie nu scrie nicăieri că şi banii tăi se bucură de aceeaşi protecţie. Ei, trebuie să mă întorc la treburile mele.

— Mda, mulţumesc pentru informaţii. Îmi pare rău de accidentul cu umărul.

— Am crezut că o să rămîn şi fără tărtăcuţa mea afurisită. Ticălosul începuse să urle vechea lozincă : ucideţi-i pe afurisiţii de *quai loh*. Cred că o luase razna.

În ciuda voinței sale, Armstrong simți că se înfioară. De cînd cu revoltele din 1956, avea mereu coșmaruri și visa că e prins iar în mijlocul mulțimii înnebunite care urla. Se întîmplase la Kowloon. Gloata tocmai răsturnase mașina consulului elvețian în care era și nevastă-sa și-i dăduseră foc. El și cîțiva oameni de-ai lui se repeziră în mulțime să le sară în ajutor. Cînd ajunseseră la mașină, consulul era mort, și tînăra lui soție ardea în mașină. Cînd o scoseseră afară, veșmintele îi erau scrumite, pielea i se jupuia. În vremea asta, în jur, gloata, cu bărbați, femei și copii, urla înnebunită : Ucideți-i pe *quai loh !* Se cutremură din nou, și în nări simți parcă iar mirosul acela de carne arsă.

— Dumnezeule, ce ticălos !

— Mda, asta-i treaba noastră cea de toate zilele. Te țin la curent. Dacă Vîrcolacul acela nenorocit se mai întoarce la Aberdeen nimerește într-o plasă de unde nu mai scapă nici țînțarul.

30

Phillip Chen, care-și frunzărea corespondența, se opri brusc, și fața i se făcu cenușie. Pe plic scria : „Dl. Phillip Chen, a-l deschide personal".

— Ce-i cu scrisoarea asta ? îl întrebă nevastă-sa.

— E de la ei ! și i-o arătă cutremurat. Vîrcolacii !

— Ah !

Tocmai luau masa de prînz, la o masă așezată la întîmplare, într-un colț al salonului din locuința aceea aflată sus, pe creasta Punctului de Observație al lui Struan. Dianne puse nervoasă ceașca de cafea pe masă.

— Phillip, deschide-o ! Dar... dar eu zic să o ții cu batista... pentru amprente, adăugă ea stînjenită.

— Dar bineînțeles, Dianne, ce prostie din partea mea !

Phillip Chen îmbătrînise mult. Își lăsase haina pe marginea scaunului, cămașa pe el era jilavă. Pe fereastra deschisă venea o boare de aer, dar și aerul era încins și umed, iar deasupra insulei se întinsese o pîclă mohorîtă

de după-amiază. Cu grijă, desfăcu plicul cu un cuţitaş de fildeş.

— Da, e... e de la Vîrcolaci. E... despre răscumpărare.

— Citeşte-o cu voce tare.

— Bine, bine : „Lui Phillip Chen, comprador al *Nobilei Case*, salutări. Doresc să vă încunoştiinţez cum urmează să plătiţi răscumpărarea. Pentru dumneata 500.000 nu înseamnă nici cît un guiţat de porc într-un abator, dar pentru noi, ţăranii săraci, e ca o binecuvîntare a cerului..."

— Mincinoşi afurisiţi ! şuieră Dianne, şi colierul ei din jad şi aur luci în lumina voalată a soarelui. Ca şi cum ţăranii săraci l-ar fi răpit pe John sau l-ar fi mutilat. Triazi împuţiţi şi străini ! Citeşte mai departe, Phillip.

— „...ar fi o binecuvîntare pentru copiii noştri flămînzi. Şi că v-aţi adresat poliţiei, pentru noi e ca şi cum s-ar pişa cineva în ocean. Dar de data asta nu mai staţi de vorbă cu cei de la poliţie. Nu. De data asta o să păstraţi taina, altfel puneţi în primejdie mare viaţa fiului vostru, şi n-o să se mai întoarcă niciodată acasă, şi tot răul ce i se va întîmpla va fi numai din pricina voastră. Fii cu mare băgare de seamă şi nu greşi, pentru că ochii noştri pîndesc de pretutindeni. Dacă încerci să ne trădezi, atunci o să se întîmple ce-i mai rău şi va fi numai vina ta. În seara asta, la ora şase o să-ţi telefonez. Nu spune la nimeni nimic, nici măcar soţiei tale. În vre..."

— Triazi împuţiţi ! pui de lele încurvită care încercaţi să băgaţi zîzanie între bărbat şi femeia lui ! şuieră Dianne furioasă.

— „...în vremea asta tu pregăteşte banii de răscumpărare, bancnote circulate de 100 de dolari..." Phillip Chen se uită tulburat la ceas. Şi nici nu prea mai am mult timp ca să ajung la bancă. Va trebui...

— Termină de citit scrisoarea !

— Bine, bine, fii răbdătoare, spuse el împăciuitor, simţind cum i se strînge inima cînd auzi vocea ei tăioasă. Unde rămăsesem ? A, da, „...circulate de 100 de dolari. Dacă asculţi fără şovăire cele ce-ţi poruncesc, în seara asta o să-l ai înapoi pe fiul tău..." O, Doamne, spuse el, oprindu-se o clipă, pentru ca apoi să citească mai departe. „Nu informa poliţia şi nu încerca cumva să ne atragi în vreo cursă. Chiar şi acum ochii noştri sînt aţintiţi asupra ta. Scrisă de Vîrcolacul."

Își scoase ochelarii, avea ochii roșii și obosiți, fruntea îmbrobonată de sudoare. Auzi chiar și acum ochii noștri sînt ațintiți asupra ta ? Ar putea să fie vreunul dintre servitori... sau poate șoferul în tagma lor ?

— Nu, bineînțeles că nu. Toți sînt de ani de zile la noi.

El își șterse sudoarea de pe frunte, simțindu-se îngrozitor, chinuit de dorința să-l vadă pe John Chen înapoi, să-l știe în siguranță și să-l strîngă de gît cu mîna lui.

— Nu înseamnă nimic... mai bine... mai bine aș chema poliția.

— Lasă-i în pace, lasă-i în pace pînă cînd o să știm ce avem de făcut. Du-te la bancă, ridică 200.000, doar atît, fiindcă ar trebui să fii în stare să te tocmești cu ei pentru suma asta. Dacă ridici mai mult ai să fii ispitit să le dai tot cît ai în seara asta... dacă chiar se țin de cuvînt așa cum au promis.

— Da... foarte înțelept. Dacă ne-am putea înțelege la suma asta ! ezită puțin. Cum rămîne cu tai-panul. Dianne, crezi că ar trebui să-i spun măcar tai-panului ? Poate că ne ajută cumva.

— Ha ! făcu ea disprețuitoare. Cum ne poate el ajuta ? Avem de-a face cu niște triazi afurisiți, nu cu niște diavoli afurisiți de străini. Dacă avem nevoie de ajutor, trebuie să-l găsim la ai noștri ! și-l sfredeli cu privirea. Și acum ai face bine să-mi spui și mie ce s-a întîmplat de fapt, de ce erai atît de mînios acum două nopți și de ce te-ai purtat ca o pisică turbată cu un spin în fund de atunci încoace și nici nu-ți mai vezi de afacerile tale !

— De afaceri mi-am văzut, spuse el încercînd să se apere.

— Cîte acțiuni ai cumpărat ? Ei ? Acțiuni ale *Firmei Struan* ? Ai profitat de cele destăinuite de tai-pan în legătură cu prosperitatea care o să se pornească ? Îți aduci aminte ce a prezis Bătrînul Tung Orbul ?

— Bineînțeles, bineînțeles că n-am uitat ! se bîlbîi el. În mare taină am cumpărat acțiuni dublîndu-le pe ale noastre și am dat dispoziții tainice diferiților agenți să mai cumpere încă pe jumătate cît am cumpărat eu.

Mintea, ca un abac, a Diannei Chen se încălzi la gîndul imensului profit, și al profitului personal pe care-l va dobîndi ea singură din acțiunile cumpărate de ea, punînd la bătaie toți banii pe care-i avusese. Dar reuși să-și păstreze tonul rece și expresia neclintită a feței.

— Şi cît ai plătit pentru ele ?
— În medie au ajuns la 28.90.
— Ha ! După cum spune ziarul de azi, la deschidere azi acţiunile *Nobilei Case* erau cotate la 28.80, spuse ea pufnind dezaprobator, şi furioasă că el plătise cu cinci cenţi mai puţin decît ea. Ar fi trebuit să te duci la bursă în dimineaţa asta în loc să tot bombăneşti pe aici lăsînd să-ţi scape ocazia printre degete.
— Draga mea, nu m-am simţit prea bine.
— Totul se leagă cu cele întîmplate cu două nopţi în urmă. Ce te-a îmboldit să faci criza aceea de furie ? *Heya ?*
— Ei, nimic ! şi se ridică, sperînd să poată scăpa ieftin. Ni...
— Stai jos ! Şi pentru nimic ai ţipat tu la mine, eu soţia ta credincioasă, de faţă cu toţi servitorii ? Pentru nimic mi-ai poruncit să nu mă clintesc din sufragerie, de parcă aş fi fost o curvă de rînd ? *Heya ?* vocea-i începu să urce octavele şi, fiindcă tot erau singuri în casă, se dezlănţui, simţind că sosise exact momentul nimerit, simţind că el rămăsese fără nici un fel de sprijin şi deci putea să-şi fructifice avantajul. Crezi că nu înseamnă nimic că te porţi urît cu mine, eu care ţi-am jertfit cei mai buni ani din viaţa mea, trudind ca o sclavă şi păzindu-te vreme de douăzeci şi trei de ani ? Eu, Dianne Mai-wei T'Chung, sînge din sîngele marelui Struan, care am venit la tine fecioară, cu proprietăţi în Wanchai, Promontoriul de Nord şi chiar la Lan Tao, cu acţiuni şi capital şi am fost purtată pe la cele mai bune şcoli din Anglia ? Eu care nu mă plîng niciodată că sforăi, că umbli cu tîrfe şi nici că te-ai procopsit cu progenitura aceea cu care te-ai căpătuit de la dansatoarea aia de cabaret pe care ai trimis-o tu la şcoli în America !
— Cum ?
— Ei, ştiu eu bine totul şi despre tine şi despre ea, cum prea bine ştiu şi toate celelalte porcării pe care mi le-ai făcut, şi că niciodată nu m-ai iubit, ci doar ai jinduit să pui mîna pe averea mea, ca să mă ai lîngă tine, să-ţi împopoţonezi viaţa ta plicticoasă cu mine...

Phillip Chen încercă să-şi astupe urechile să nu mai audă, dar nu putu. Inima i se zvîrcolea în piept. Îi era silă de certuri, îi era silă de vocea ei stridentă care, în chip ciudat, avea exact înălţimea care îi strepezea dinţii, îi năclăia mintea şi-i dădea dureri de burtă. Încercă s-o

facă să tacă, dar ea trecu peste protestele lui, îl luă la refec, îl acuză de toate nenorocirile, de toate greşelile şi de o grămadă de păcate din viaţa lui intimă şi el fu şocat că ea ştiuse de ele.

— ...şi de clubul tău ce mai zici ?

— Cum ? Care club ?

— Clubul acela chinezesc particular, pensiune de prînz cu patruzeci de membri şi care se numeşte *74*, aşezat în blocul de lîngă strada Pedder, unde aveţi un bucătar gurmand, adus de la Shanghai, chelneriţe sub douăzeci de ani, dormitoare, băi, saună, şi tot felul de scule de care au nevoie boşorogii ca să li se însufleţească Lujerul lor veştejit. Ei, ce zici ?

— Dar chiar că nu-i nici pomeneală de aşa ceva, izbucni Phillip Chen, uluit că aflase şi asta. E doar...

— Nu mă îmbrobodi tu pe mine cu minciuni. Ai aruncat vreo 87.000 de parai americani laolaltă cu Shitee T'Chung şi cei doi prieteni buni de gură ai tăi şi chiar şi acum plăteşti o taxă de 4.000 dolari HK pe lună. Taxă pentru ce ? Mai bine... Hei, unde ai de gînd să pleci ?

Supus se aşeză din nou pe scaun.

— Voiam... voiam să mă duc la baie.

— Ha ! Ori de cîte ori avem şi noi de discutat ceva, tu gata, fuga la baie ! Ştiu de ce. Pentru că ţi-e ruşine pentru felul în care te porţi cu mine, te simţi vinovat ! şi, văzîndu-l că e gata gata să explodeze, schimbă iute placa, vocea-i deveni mîngîietoare, mieroasă. Bietul Phillip ! Sărmanul băiat. De ce erai atît de furios ? Cine te-a supărat ?

Şi atunci se destăinui şi, îndată ce începu să vorbească, Phillip se simţi mai bine şi toată furia, îngrijorarea şi teama începură să i se topească. Femeile sînt pricepute şi viclene în treburi din astea, îşi spuse el încrezător, repezindu-se să spună tot. Îi mărturisi ce se întîmplase cînd deschisese seiful lui John de la bancă, despre scrisorile către Linc Bartlett, cum găsise el o cheie duplicat a propriului său seif din dormitorul lor.

— Am adus toate scrisorile aici, îi spuse el aproape plîngînd. Sînt sus, le poţi citi şi tu. Auzi, propriul meu fiu ! Ne-a trădat pe toţi !

— Doamne, Dumnezeule, Phillip, şopti ea cu suflarea tăiată, dacă află tai-panul că tu şi cu tata Chen-chen ţineaţi... dacă află ne duce la sapă de lemn !

— Da, ştiu şi eu ! De asta am fost atît de întors pe dos. Şi prin regulamentul testamentar al lui Dirk Struan are şi dreptul şi mijloacele s-o facă. Vom fi ruinaţi cu totul. Dar stai, că asta nu-i tot. John ştia de seiful tainic ascuns în grădină şi...

— Cum !

— Da, aşa cum îţi spun, şi l-a dezgropat ! şi-i spuse totul despre monedă.

— Ayeeyah !

Se holbă la el încremenită, pe jumătate plină de teamă, pe jumătate de fericire, pentru că de acum, fie că John se întorcea acasă sau nu, îşi distrusese viitorul. De acum moştenitor nu va mai fi John ! De acum Kevin al meu e fiul numărul unu şi viitor comprador al Nobilei Case. Apoi temerile îi întunecară cu totul fericirea, şi bîlbîi cutremurată :

— Dacă va mai exista o *Casă Chen !*

— Cum ? Ce spuneai ?

— Nimic, nu conteşte. Stai o clipă Phillip, lasă-mă să mă gîndesc. Ah, copil ticălos ! Cum a putut John să ne facă una ca asta, nouă care am ţinut la el toată viaţa ! Tu... tu mai bine du-te la bancă. Ia 300.000 de dolari... dacă va fi nevoie să te tîrguieşti şi o să ridice ăia preţul. Trebuie să-l scoatem pe John din mîinile lor cu orice chip. O fi ţinînd moneda la el, sau o fi în alt seif ?

— O fi în seif sau ascunsă la el acasă, în apartamentul din Turnul Sinclair.

Ea se întunecă la faţă.

— Şi cum să facem să răscolim locul dacă ea stă acolo ? Nevasta aia a lui ! Barbara, curva aia ! Dacă prinde aia că ne interesează ceva... şi în mintea ei simţi o undă de pericol. Phillip, oricine se prezintă cu jumătatea aceea de monedă poate dobîndi tot ce vrea ?

— Da !

— Eeeeee ! Ce putere poate să aibă !

— Da.

Acum mintea ei lucra iute şi bine.

— Phillip, spuse ea, acum deplin stăpînă pe sine, lăsînd tot restul la o parte. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine. Sună-l pe vărul tău Patru Degete ! el se uită la ea uimit, apoi începu să zîmbească. Aranjează cu el ca să pună cîţiva dintre luptătorii lui de stradă să te urmărească în taină ca să te apere la nevoie atunci

cînd le vei plăti răscumpărarea, apoi să-i urmărească pe Vîrcolaci pînă la bîrlogul lor și să-l scoată pe John de acolo, indiferent cît va costa. Și indiferent cum faci, să nu-i scapi o vorbă despre monedă... doar că ai nevoie de el ca să te ajute să-l salvezi pe John. Asta-i. Trebuie să-l scoatem pe John sărmanul de el din mîinile lor.

— Da, îi răspunse el mult mai înviorat acum. Patru Degete e cel mai nimerit pentru treburi din astea. Și ne datorește și el nouă unul sau două favoruri. Și știu unde dau de el în după-amiaza asta.

— Bun. Atunci la drum, du-te la bancă, dar dă-mi cheia de la seif. Am să anulez ora la coafor și am să citesc hîrtiile din seiful lui chiar acum.

— Prea bine, spuse el, și se ridică iute. Cheia e sus, adăugă el, mințind pentru că nu voia să-și bage și ea nasul în hîrtii, și se grăbi să plece.

În seiful acela erau unele lucruri pe care nu voia să le vadă și Dianne. Și ar fi mai bine dacă le-aș ascunde în altă parte, se gîndi el încurcat, ar fi mai bine. Euforia de mai înainte se evaporă din sufletul lui, și-l prinse din nou îngrijorarea aceea zdrobitoare. Ah, bietul meu fiu, își spuse el aproape în lacrimi. Ce te-o fi apucat să faci una ca asta. Ți-am fost un tată bun, și urma să fii moștenitorul meu, și te-am iubit și am iubit-o pe mama ta. Sărmana Jennifer, micuța de ea, să aibă ea soarta asta și să moară tocmai cînd îl năștea pe primul meu fecior! Ah, zei, dați-mi fiul înapoi, teafăr, indiferent ce-o fi făcut, ajutați-mă să scap de toate necazurile astea, și am să înzestrez cîte un templu pentru fiecare dintre voi la fel!

Seiful era în spatele stîlpului de alamă al patului, îl trase de lîngă perete, îl deschise, luă toate hîrtiile lui John, apoi toate documentele lui personale și foarte tainice, scrisori, acte de proprietate, titluri de gaj pe care le îndesă în buzunarele veșmîntului său și coborî la parter.

— Uite scrisorile lui John, spuse el. Am zis să te scutesc de efortul să mai tragi patul.

Ea băgă de seamă buzunarele umflate, dar nu spuse nimic.

— Sînt înapoi la ora 17.30 exact!

— Bun! Ai grijă cum conduci, spuse ea cu gîndul în altă parte, concentrîndu-se numai asupra unei singure probleme cum să facă să pună mîna pe moneda aceea pentru ea și Kevin. Dar numai de ei știut. Sună telefonul,

Phillip Chen se opri în fața ușii în momentul în care Dianne ridică receptorul.

— Weyyyyyy ? și ochii ei străluciră. Hello, tai-pan, cum o mai duci astăzi ? și Phillip Chen albi.

— Minunat, mulțumesc, îi răspunse Dunross. Phillip e acolo ?

— Da, o clipă.

Dianne auzi o mulțime de alte voci în încăperea de unde vorbea Dunross, și i se păru că simte un fel de alarmă încă stăpînită acolo, ceea ce-i spori temerile.

— Phillip, pentru tine, spuse ea, încercînd să-și stăpînească nervozitatea. Tài-panul.

Îi întinse receptorul, făcîndu-i semn să-l țină puțin mai departe de ureche ca să poată auzi și ea.

— Da, tai-pan.

— Hello, Phillip. Ce planuri ai în după-amiaza asta ?

— Nimic deosebit. Tocmai ieșeam pe ușă să mă duc la bancă. De ce ?

— Înainte de a te duce într-acolo, treci pe la agenții de schimb. Bursa a înnebunit. De-acum asaltul asupra *Băncii Ho-Pak* e peste tot în toată colonia, și acțiunile lor se clatină rău deși Richard se chinuie să le sprijine credibilitatea cît poate. În orice clipă se poate declara falimentul. Dar psihoza asaltului s-a întins acum și la filialele celorlalte bănci, după cîte aud, la *Prosperitatea lui Ching*, chiar și la *Victoria*...

Phillip Chen și nevastă-sa se uitară unul la altul uluiți.

— Am auzit că și *Victoria* are probleme la filiala lor din Aberdeen și la Central. Toate acțiunile au scăzut, chiar și cele de soi : *V&A Kowloon Investments, Hong Kong Power, Rothwell-Gornt, Asian Properties, H.K.L.F., Zong Securities, Solomon's Textiles,* și acțiunile noastre... toate.

— Cu cîte puncte am scăzut ?

— De azi dimineață ? Cu trei puncte.

Phillip Chen icni și aproape scăpă receptorul din mînă.

— Cum ?

— Așa cum auzi, îi spuse Dunross încîntat. Cineva a pus în circulație zvonuri proaste și despre noi. Acum știe toată lumea la bursă că am dat de belea, că nu putem plăti obligațiile contractuale pentru *Toda Shipping* săptămîna viitoare, nici rata de la *Orlin*. Acum cred că cineva speculează acțiunile noastre la bursă fără acoperire.

31

Gornt stătea lîngă agentul său de bursă Joseph Stern, în sala aceea mare urmărind imensul panou încîntat. În încăpere era cald și umezeală, înghesuială de oameni și zarvă, telefoanele sunau, agenții asudau din greu, funcționarii chinezi și oamenii de legătură mișunau în toate părțile. În mod obișnuit, în sala principală domnea calmul și liniștea. Dar nu în acea zi. Toată lumea era încordată, preocupată. Neliniștită. Mulți își scoseseră hainele de pe ei. Chiar și acțiunile firmei lui Gornt căzuseră cu un punct, dar asta nu-l deranja cîtuși de puțin. Acțiunile firmei *Struan* căzuseră cu 3,5 puncte, iar *Ho-Pak* abia se mai ținea pe picioare. Concernul *Struan* este la mare ananghie, se gîndi el, totul e amorsat ca să sară în aer, totul e pus la punct. Cu nici o oră în urmă, banii lui Bartlett intraseră în contul lui din Elveția, nici o urmă, doar două milioane de dolari care au intrat în contul lui dintr-un cont necunoscut. Cu șapte telefoane pusese zvonurile în mișcare. Alt telefon dat în Japonia confirmase exactitatea datelor privind creditul firmei *Struan*. Mda, îi trecu lui prin minte, atacul a început. Își îndreptă atenția spre tabela mare de afișaj electronic, la acțiunile băncii *Ho-Pak*, în vreme ce un funcționar trecea alt număr de acțiuni oferite spre vînzare. Nu se oferi nimeni imediat să cumpere. De luni, de cînd începuse el să vîndă acțiuni ale firmei *Ho-Pak* în taină, exact la ora trei cînd se închidea bursa, cu mult înainte de a se începe asaltul asupra acestei bănci, el cîștigase milioane. Luni acțiunile se vînduseră la 28,60, iar acum, în ciuda întregului sprijin pe care îl oferise Richard Kwang, scăzuseră la 24,30, cu mai multe puncte decît oscilaseră aceste acțiuni de la înființarea băncii, cu unsprezece ani în urmă. Iar 4,30 înmulțit cu 500.000 fac 2.150.000, se gîndi Gornt fericit, în valută bună și cinstită, dolari HK, dacă aș vrea să cumpăr acum imediat din nou, ceea ce nu-i prea rău pentru patruzeci și opt de ore de muncă. Dar deocamdată nu încep să cumpăr, nu dragul meu, nu. Nu încă. Acum

sînt sigur că bursa se va prăbuşi cu totul, dacă nu azi, atunci mîine, joi. Şi dacă nu joi, atunci vineri, sau poate luni, cel mai tîrziu, pentru că nici o bancă din lume nu e în stare să facă faţă unui astfel de asalt. Şi cînd se va prăbuşi toată bursa, atunci am să cumpăr şi eu, cu numai cîţiva cenţi la dolar şi am să cîştig de douăzeci de ori jumătate de milion.

— Vinde 200.000 de acţiuni, spuse el, începînd de acum să vîndă în mod deschis fără acoperire din celelalte acţiuni ascunse cu grijă pe numele unor intermediari.

— Doamne Dumnezeule, domnule Gornt, căscă gura agentul său de bursă, *Ho-Pak* va trebui acum să arunce în joc aproape cinci milioane de dolari ca să acopere acţiunile astea. Cu asta daţi peste cap toată bursa.

— Exact, îi replică el încîntat.

— Şi o să ne ia naiba chinuindu-ne să facem rost de acţiunile astea.

— Atunci apucă-te chiar acum de treaba asta.

Fără prea multă tragere de inimă, agentul se ridică să împlinească cele cerute cînd sună telefonul.

— Da ? Hello, Chang Valet-de-zi, spuse el într-o cantoneză destul de bună. Cu ce-ţi pot fi de folos.

— Sper să-mi poţi salva toţi banii pe care-i am, domnule mijlocitor. Acum cu cît se vînd acţiunile *Nobilei Case ?*

— 25,30.

Se auzi un geamăt de deznădejde.

— Vai, vai, vai ! Şi nu mai e decît vreo jumătate de oră în care să mai pot vinde, vai, vai, vai ! Te rog, vinde ! Te rog vinde toate acţiunile *Nobilei Case* pe care le am la dumneata, *Proprietăţile Norocul, Feribotul Golden,* şi de asemenea... la cît sînt acţiunile celei de-a doua mari companii ?

— 23,30.

— Cu un punct mai puţin decît azi-dimineaţă ? Ayeeeyah ! Toţi zeii sînt martori ce ghinion am eu ! Vinde ! Te rog vinde totul imediat !

— Dar Chang Valet-de-zi, bursa e destul de solidă şi...

— Acum, pe loc ! N-ai auzit ce zvonuri umblă ? *Nobila Casă* dă faliment ! Eeeee ! Vinde, nu mai pierde nici un minut. Stai o clipă. Şi asociata mea Fung-tat vrea să vorbească cu tine.

— Da, Fung A-treia-îngrijitoare-la-closet, spune.

— Da, eu, la fel ca şi Chang Valet-de-zi, cinstite mijlocitor. Vinde. Înainte să pierd totul. Vinde şi sună-ne apoi să ne spui la cît ai vîndut, vai-vai, vai ! Te rog grăbeşte-te !

Puse telefonul la loc. Era pentru a cincea oară cînd primise telefoane pline de panică din partea unor vechi clienţi şi treaba nu-i plăcu deloc. E o prostie să intri în panică, se gîndi el, verificîndu-şi stocul de acţiuni. Chang Valet-de-zi şi Fung A-treia-îngrijitoare-la-closet investiseră împreună în diverse acţiuni peste 40.000 HK. Dacă le vindea stocul de acţiuni aveau să cîştige, să cîştige bine, dar cu căderea acţiunilor de la *Struan* din ziua aceea aveau să piardă mai tot ce cîştigaseră. Joseph Stern era conducătorul firmei *Stern şi Jones* care funcţiona la Hong Kong de vreo cincizeci de ani. Deveniseră agenţi de schimb la bursă doar din timpul războiului. Înainte se ocupaseră cu împrumuturile de bani, schimburile valutare, şi fuseseră furnizori maritimi. Era un bărbat mărunt de statură, brunet, mai mult chel, trecut de şaizeci de ani, şi mulţi credeau că are în vinele lui şi sînge chinezesc din urmă cu cîteva generaţii. Se duse în faţa tabelei, se opri lîngă coloana pe care erau trecute acţiunile *Feribotului Golden,* şi trecu în rubrica de vînzări acţiunile celor doi clienţi ai lui. O ofertă destul de modestă.

— Cumpăr cu 30 de cenţi sub valoarea afişată, da ?

— Doar nu e nici un asalt asupra firmei Feribotul de Aur, replică el.

— Nu, dar face parte din compania *Struan.* Da sau nu ?

— Doar ştii bine că acţiunile companiei *Feribotul Golden* au urcat în trimestrul ăsta.

— Tărtăcuţă ! Aşa-i că e cald afară ? Nu crezi că aici la bursă ar trebui să avem şi noi aer condiţionat ? Ei, bătrîne, da sau nu ?

Joseph Stern rămase o clipă pe gînduri. Nu voia să aţîţe şi el starea de nervozitate. Doar ieri acţiunile de la *Feribotul Golden* săriseră în sus cu vreun dolar pentru că toată lumea afacerilor ştia că săptămîna următoare avea loc şedinţa anuală a consiliului, fusese un an bun şi se zvonea că se vor împărţi bonificaţii. Dar el ştia bine regula principală a oricărei burse : ziua de ieri nu are nici o legătură cu cea de azi. Clientul a spus vinde ! Vînd !

— Cu douăzeci de cenţi sub cotă ? întrebă el.

— Cu treizeci. Ultima ofertă. Şi ce-ţi pasă ţie, oricum tot te plăteşte, fie ce-o fi. Cu treizeci ?

— În regulă.

Stern îşi croi drum spre locul lui. vînzînd aproape toate acţiunile fără nici o dificultate, deşi de fiecare dată trebuia să mai reducă din preţ. Cu mare greutate reuşi să mai găsească de unde să împrumute acţiuni *Ho-Pak*. Acum se opri la coloana unde erau afişate acţiunile băncii. Se vedeau o mulţime de ordine de vînzare. În cea mai mare parte erau oferte mărunte. Scrise dedesubt 200.000 la capătul listei, în dreptul coloanei de vînzări. Prin încăpere trecu o adevărată undă de şoc. Nu luă în seamă reacţia, doar se uită la Forsythe, agentul de bursă al lui Richard Kwang. În ziua aceea era singurul care mai cumpăra acţiuni ale băncii *Ho-Pak*.

— Quillan încearcă să împingă *Ho-Pak* în prăpastie ? îl întrebă el.

— E de-acum în plin asalt. Vrei să cumperi acţiunile astea ?

— Nici dacă te spînzuri ! Vinzi şi acţiuni *Struan* fără acoperire ?

— Nu.

— Dumnezeule, nu-mi place deloc ce se-ntîmplă.

— Harry, păstrează-ţi cumpătul, îi spuse cineva. În fine, s-a înviorat şi bursa asta o dată, numai asta contează.

— Zi mare, ei ? îi spuse un alt agent. Vine şi prăbuşirea, hmm ? Eu mi-am transformat toate acţiunile în lichidităţi, am vîndut azi-dimineaţă totul. Ei, vine prăbuşirea ?

— Habar n-am.

— Şocante zvonurile cu acţiunile *Struan*, hmm ?

— Ei, tu te încrezi chiar în toate balivernele ?

— Nu, bineînţeles că nu, dar după cum spune un proverb : înţeleptului îi e de-ajuns o vorbă, nu-i aşa ?

— Eu nu pot să cred.

— Numai într-o singură zi, acţiunile *Struan* au căzut cu trei puncte jumătate, bătrîne, şi acum o mulţime de oameni au început să creadă în zvonurile care circulă, spuse agentul. Azi-dimineaţă am vîndut toate acţiunile

Struan. Richard Kwang o să facă faţă asaltului asupra băncii ?

— Asta-i numai în mîinile..., şi Joseph Stern era pe cale să spună Dumnezeu, dar ştia că de fapt soarta lui Richard Kwang era în mîinile depunătorilor săi şi aceştia deja hotărîseră ce să facă. Asta-i *joss* adăugă el trist.

— Da. Să mulţumim lui Dumnezeu că noi, indiferent ce se întîmplă, că se vinde, că se cumpără, noi tot ne luăm partea, fie că-i bal, fie că vine potopul, nu-i aşa ?

— Ba chiar minunat, răspunse ca un ecou Stern, deşi în sinea lui detesta din toată inima accentul acela pompos, plin de emfază, al englezului din clasa de mijloc, dobîndit în şcoli exclusiviste, la care el nu avusese acces, fiind evreu.

Îl văzu pe Forsythe punînd receptorul jos, şi apoi uitîndu-se la tabela de afişaj. Din nou lovi cu degetul unde trecuse oferta de vînzare, Forsythe îi făcu semn, răzbătu prin mulţime, toţi ochii urmărindu-l.

— Cumperi ? întrebă el.

— La timpul cuvenit, Joseph, bătrîne ! adăugă Forsythe blajin. Şi acum numai între noi doi să rămînă. Ei, poţi face cumva ca să ne scuturăm de Quillan ? Am motivele mele să cred că e în cîrdăşie cu porcul acela de Southerby.

— E o acuzaţie publică ? întrebă celălalt.

— Ei, haide, e doar o părere personală, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai citit articolul lui Haply ? Chestia aia cu tai-panii şi marile bănci care răspîndesc zvonuri răuvoitoare ? Doar ştii bine că banca lui Richard e cît se poate de solvabilă... ca *Rothschild !* Doar ştii bine că Richard are un miliard...

— Bătrîne, eu am fost martor la criza din '29. Unii aveau chiar miliarde în rezervele lor şi cu toate astea toată lumea a dat faliment. Nu contează decît lichidităţile, creditul şi lichidităţile. Şi credibilitatea. Ei, cumperi acţiunile oferite de noi, da sau nu ?

— Probabil.

— Şi cam cît crezi că o să faci faţă asaltului ?

Forsythe îşi ridică privirea spre el

— O veşnicie. Eu nu sînt decît un agent de bursă şi nu fac decît să mă conformez dispoziţiilor. Fie că se cumpără, fie că se vinde, eu tot mă aleg cu un sfert de procent.

— Dacă clientul plăteşte.

— Trebuie să plătească. Doar stocul lui de acţiuni e în mîinile noastre. Şi mai există şi regulamentele. Dar în vreme ce eu o să mă mai gîndesc la treaba asta, tu poţi să te duci la dracu !

— Eu sînt englez, rîse Stern, şi eu mă duc în rai, nu ai aflat încă ? şi se îndreptă spre masa lui, puţin cam stînjenit. Cred că o să cumpere exact înainte de a se închide bursa.

Era trei fără un sfert.

— Bun, spuse Gornt. Acum vreau...

Se opri în mijlocul propoziţiei. Amîndoi îşi ridicară privirile să vadă ce se întîmplă cînd simţiră un val de emoţie străbătînd încăperea. Dunross îi însoţea pe Linc şi Casey spre masa lui Alan Holdbrook, agentul de bursă al firmei *Struan,* aflat în cealaltă parte a sălii.

— Am crezut că pe ziua de azi nu-l mai vedem, spuse Gornt zîmbind strîmb.

— Tai-panul nu se dă în lături cînd e vorba de necazuri. Nu e în firea lui, şi Stern îi urmări pe cei trei gînditor. Par să fie în relaţii foarte amicale. S-ar putea ca zvonurile să fie cu totul false şi Ian o să încheie afacerea cu *Par-Con* şi o să-şi achite datoriile.

— Nu poate. Afacerea e pe cale să se ducă de rîpă, spuse Gornt. Bartlett nu-i nebun. Ar trebui să-şi piardă cu totul minţile ca să se încurce cu imperiul acela aflat pe ducă.

— Pînă acum cîteva ceasuri habar n-aveam că *Struan* are datorii la *Orlin.* Şi că plăţile pentru *Toda* sînt scadente în vreo săptămînă. Şi încă şi mai aiuritul zvon că banca *Victoria* nu va susţine firma *Struan.* Aiureală curată ! L-am sunat pe Havergill şi exact asta mi-a spus.

— Şi ce-a mai zis ?

— Ciudat că toate zvonurile astea au ieşit la suprafaţă taman azi ! îi replică el după un moment de gîndire.

— Foarte ciudat. Vinde 200.000 de acţiuni *Struan.*

Stern făcu ochii mari şi începu să-şi smulgă sprîncenele stufoase.

— Domnule Gornt, nu credeţi că...

— Nu. Te rog fă precum ţi-am spus.

— Cred că de data asta greşiţi. Tai-panul e prea şmecher. O să obţină tot sprijinul de care are nevoie. O să vă ardeţi.

— Vremurile se mai schimbă şi ele. Şi oamenii se schimbă. Dacă Struan s-a extins mai mult decît trebuia şi nu va putea plăti... Ei bine, dragul meu, sîntem în Hong Kong şi sper că bandiţii o să sară prin tavan. Ia vinde tu 300.000 atunci.

— Şi la ce preţ le vindem ?

— La preţul pieţii.

— O să ne ia ceva timp ca să facem rost de acţiunile astea. Ar trebui să vindem în pachete mult mai mici. O să...

— Vrei să spui că nu mă bucur de credit suficient sau că nu-ţi poţi exercita atribuţiile obişnuite de agent de bursă ?

— Nu, bineînţeles că pot, îi răspunse Stern, nedorind să-şi supere cel mai important client.

— Bun, atunci vinde acţiuni *Struan* fără acoperire. Acum.

Gornt îl urmări în vreme ce agentul pornise spre tabela de afişaj. Simţea cum inima îi bate în piept, înviorător. Stern se îndreptă întîi spre sir Luis Basilio, de la vechea firmă de agenturare de bursă *Basilio şi Fiii*, care deţinea un pachet mare de acţiuni *Struan* numai el singur, fiind şi reprezentantul a numeroşi clienţi care aveau şi ei astfel de acţiuni. Împrumută de la el pachetul de acţiuni, apoi se duse la tabelă şi scrise cifra uriaşă a ofertei în coloana de vînzări. Creta scîrţîi de se auzi în toată sala. Şi treptat se lăsă tăcere. Privirile tuturor se îndreptară spre Dunross şi Alan Holdbrook, spre cei doi americani, pentru ca apoi să se întoarcă spre Gornt, şi iar la Dunross. Gornt îl văzu pe Linc Bartlett şi pe Casey privindu-l ţintă, şi-i păru bine că fata era de faţă. Casey purta o fustă şi o bluză de mătase galbenă, arăta foarte californiană, o panglică verde îi ţinea părul auriu legat la spate. De ce-o fi fata asta atît de sexy, se întrebă Gornt cu gîndul aiurea. Părea s-o înconjoare un ciudat aer de vino-ncoace. De ce ? Să fie oare din cauză că nici un bărbat nu a reuşit să fie la înălţimea dorinţelor ei ? El îi zîmbi, dînd uşor din cap. Ea îi răspunse, zîmbind la rîndul ei, dar lui i se păru că observă un fel de tristeţe în zîmbetul acela. Îl salută în modul cel mai politicos pe Bartlett şi i se răspunse cu aceeaşi politeţe. Apoi se uită ţintă la Dunross, şi privirile celor doi se încrucişară. Tăcerea deveni grea, apăsătoare. Cineva tuşi nervos. Toată lumea

era conştientă de imensitatea ofertei şi de implicaţiile ei. Stern lovi cu degetul în dreptul ofertei, Holdbrook se aplecă înainte şi se consultă cu Dunross, care ridică uşor din umeri, clătină din cap, apoi începu să vorbească încet cu Bartlett şi Casey. Joseph Stern aştepta. Cineva se oferi să cumpere o parte din acţiuni, apoi începu să se întindă tîrguiala. Nu trecu mult şi 50.000 de acţiuni trecură în posesia altora, iar preţul la bursă ajunse la 24,90. Joseph schimbă cifra 300.000 în 250.000, şi din nou începu să aştepte. Mai vîndu cîteva acţiuni, dar grosul rămase. Apoi, cum nu se mai prezentă nici un cumpărător, se întoarse la locul său. Curgea apa de pe el.

— Dacă cifra aceea rămîne acolo neschimbată pînă mîine dimineaţă, n-o să-i folosească prea mult firmei *Struan.*

— Mda ! Gornt n-o slăbea din ochi pe Casey, care asculta cu atenţie ce-i spunea Dunross ; Gornt se rezemă de spătarul scaunului şi se gîndi o clipă. Mai vinde 100.000 de acţiuni *Ho-Pak...* şi 200.000 *Struan.*

— Domnule Gornt, Hristoase Dumnezeule, dacă acţiunile *Struan* cad se cutremură toată bursa, chiar şi compania dumneavoastră va avea de pierdut.

— Dar va fi şi o compensare, o mulţime de compensări, cu siguranţă.

— Dar va fi o baie de sînge. Dacă Struan se prăbuşeşte, la fel vor păţi şi alte companii, mii de investitori vor fi pur şi simplu măturaţi cu totul şi...

— Domnule Stern, nu am nevoie de o prelegere cu privire la economia Hong Kongului, îi replică Gornt rece, şi dacă nu vrei să-mi execuţi dispoziţiile atunci îmi voi rezolva afacerile cu altcineva.

Stern se roşi.

— Eu... mai întîi eu trebuie să mă apuc să adun acţiunile acelea. Şi ce socoteală... pînă să ajung la totalul acela...

— Atunci îţi sugerez să te grăbeşti ! Vreau ca cifrele să apară pe tabela de afişaj încă astăzi !

Gornt îl urmări în vreme ce agentul se ducea să caute alte acţiuni, bucurîndu-se imens în sinea lui de acest moment. Înfumurat blestemat, îşi spuse el în gînd. Agenţii ăştia de schimb nu sînt decît nişte paraziţi nenorociţi, toţi fără excepţie. Şi se simţea în siguranţă. Banii lui Bartlett erau în contul lui de-acum, în Elveţia. Putea şi acum să răscumpere acţiunile *Struan* şi *Ho-Pak* şi să

cîştige milioane şi milioane. Satisfăcut de gîndul ăsta, îşi îndreptă privirile din nou spre Casey. Fata îl privi. Dar nu putea citi nimic în privirile ei. Joseph Stern se mişca de la un agent de bursă la altul. Şi din nou se opri la masa lui Basilio. Sir Luis Basilio îşi întoarse privirile de la tabla de afişaj şi-i zîmbi.

— Ei, Joseph, iar vrei să mai împrumuţi nişte acţiuni de la tabela de afişaj şi-i zîmbi.

— Da, vă rog.

— Pentru Quillan ? îl întrebă sir Luis, un bărbat plăcut, mic de statură, elegant, foarte zvelt, trecut de şaptezeci de ani, în anul acela, preşedinte al comitetului care conducea bursa.

— Exact.

— Atunci vino, stai jos puţin, să vorbim, ca doi vechi prieteni. Acum cîte mai vrei ?

— Două sute de mii.

— Trei sute de mii sînt deja pe tabelă, încă două sute vrei ? E un atac deschis, pe toate fronturile ?

— Nu... nu mi-a spus chiar pe faţă lucrul ăsta, dar eu aşa zic.

— Mare păcat că ăştia doi nu pot cădea şi ei la pace o dată.

— Da.

Bătrînul rămase o clipă pe gînduri, apoi spuse şi mai încet

— Mă gîndesc să suspend orice licitaţii pentru *Ho-Pak*, şi pînă la prînz chiar şi pe cele ale *Nobilei Case*. Sînt îngrijorat. Exact în clipa asta un faliment al băncii *Ho-Pak*, cuplat cu un faliment al *Nobilei Case* poate doborî toată bursa. Doamne, Sfîntă Fecioară ! E de neînchipuit ca *Nobila Casă* să dea faliment, fiindcă ne-ar doborî pe mulţi, sute de firme, poate chiar toată economia Hong Kongului ! De neînchipuit !

— Dar poate că *Nobila Casă* trebuie pusă la încercare. Îmi puteţi împrumuta 200.000 de acţiuni ?

— Mai întîi să-mi răspunzi mie la întrebare, da sau nu. Şi dacă e da, ei bine n-ar trebui să suspendăm orice licitaţie pentru *Ho-Pak ?* N-ar trebui să suspendăm orice licitaţie pentru *Struan ?* I-am tot ispitit şi pe ceilalţi membri ai comitetului în afară de tine. Şi s-au împărţit în două tabere egale.

— Nici una dintre licitaţiile astea n-a fost suspendată vreodată. Ar fi rău chiar şi pentru ele dacă le-aţi sus-

penda. Trăim într-o societate a pieţii libere, cea mai raţională, cred eu. Ar trebui să lăsaţi lucrurile să se limpezească singure, lăsaţi-i să se descurce fiecare cum poate, şi pe cei de la *Struan* şi pe cei de la *Gornt*, ca şi toţi ceilalţi. Cei mai buni să urce în vîrful piramidei, iar cei nepricepuţi..., şi Stern scutură mohorît din cap. Sir Luis, e drept, mie îmi vine uşor să vorbesc pentru că eu nu am investit prea mulţi bani în nici una dintre aceste firme...

— Atunci ce-ai făcut cu banii pe care i-ai cîştigat ?

— Diamante, i-am băgat în diamante. Toţi evreii au nevoie doar de lucruri mici, din acelea pe care le poţi lua cu tine oriunde, pe care le poţi ascunde uşor, pe care le poţi transforma uşor în altceva.

— Joseph, aici nu ai de ce te teme. De cîţi ani trăieşte familia ta aici şi prosperă ? Uită-te la Solomon, el şi familia lui e cea mai bogată din toată Asia.

— Pentru evrei, teama de ziua de mîine face parte din felul lor de a trăi. Ca şi obişnuinţa de a se simţi detestaţi.

— Ei, lumea asta, lumea asta minunată, şi ce minunată ar putea fi, oftă sir Luis ; sună un telefon pe biroul lui, ridică delicat receptorul cu mîna lui fină, portugheza lui sunînd dulce şi curgătoare în urechile lui Stern, care, deşi nu pricepea o boabă, înţelese doar numele de *señor Mata,* spus cu tot respectul, de cîteva ori, dar numele acesta nu-i sugera nimic, după cîteva momente bătrînul puse receptorul la loc, foarte gînditor. Secretarul financiar m-a sunat după-masă foarte îngrijorat. La noi se află acum o delegaţie a parlamentului britanic şi falimentul unei bănci va fi dezastruos pentru imaginea noastră, a tuturor ! insistă el, zîmbind ciudat. I-am sugerat să se introducă şi aici aşa cum au făcut deja în Anglia, legislaţia care să oblige la semnătura guvernatorului pentru conducerea băncilor, şi individul, săracul, mai-mai să facă o criză. N-ar fi trebuit să glumesc cu el atît de mult ! şi Stern zîmbi o dată cu bătrînul. Ca şi cum aici am avea nevoie de amestecul guvernului ! şi privirea îi deveni tăioasă. Ei bine, Joseph, deci votezi pentru ca să lăsăm lucrurile în voia lor... sau să suspendăm licitaţia pentru una din firme sau pentru amîndouă, şi dacă eşti de acord, cînd s-o facem ?

Stern aruncă o privire la ceas. Dacă se ducea la tabelă în clipa aceea, avea timp berechet să scrie amîndouă dispozițiile de vînzare și să-l provoace pe Forsythe. Era un simțămînt cît se poate de plăcut să știe că soarta ambelor firme era în mîna lui, chiar dacă temporar.

— Poate că ar fi foarte bine într-un fel și foarte rău în altfel. Pînă acum votul ce zice ?

— Precum ți-am spus, aproape egal în ambele situații.

În sală izbucni o nouă explozie de emoție și cei doi bărbați ridicară privirile. Alte acțiuni *Struan* treceau dintr-o mînă în alta. Noul preț al bursei căzu la 24,70. Phillip Chen se aplecă peste biroul lui Holdbrook.

— Sărmanul Phillip, nu prea arată bine deloc, spuse sir Luis plin de compasiune.

— Da. Păcat de bietul John. Țineam la el. Ce se mai aude cu Vîrcolacii ? Credeți că ziarele exagerează ?

— Nu, nu cred, și bătrînul clipi din ochi. Joseph, nu mă las nici eu cum nu te lași nici tu.

— Cum ?

— Ai hotărît ca de data asta să zici pas. Vrei ca astăzi lucrurile să se desfășoară în voia lor, nu-i așa ?

— Există altă soluție mai bună ?

— Dacă n-aș fi atît de bătrîn, aș fi de acord cu tine. Dar pentru că sînt atît de bătrîn și nu se știe niciodată ce mă poate aștepta mîine, nici dacă voi ajunge să văd ziua de mîine, prefer să-mi trăiesc drama de azi. Prea bine. Te scutesc de vot pe ziua de azi, așa că acest comitet e acum în imposibilitatea de a hotărî, balotaj, deci voi hotărî eu ce e de făcut, așa cum îmi revine sarcina. Ei bine, poți să împrumuți de la mine 200.000 de acțiuni ale *Nobilei Case* pînă vineri, vineri la ora două. După aceea s-ar putea să ți le cer înapoi... fiindcă trebuie să mă mai gîndesc și la propria mea Casă, nu-i așa ? și privirea aceea gravă, dar și binevoitoare, îl făcu pe Stern să se ridice în picioare. Ei, prietene, și acum ce ai de gînd să faci ?

— Sînt doar un biet agent de bursă, zîmbi el trist.

Se duse la tabela de afișaj și trecu în coloana de vînzări de la *Ho-Pak* cifra cu o mînă foarte sigură. Apoi, în tăcerea care se lăsă, se duse la coloana firmei *Struan* și scrise cifra foarte citeț, conștient că în clipa aceea se afla pe scenă, în centrul atenției tuturor. Simți fizic ura și invidia celor din jur. Acum oferta acțiunilor *Nobilei Case* se ridica la peste 500.000, o ofertă mai mare decît

oricînd în istoria acelei burse. Așteptă, dorind ca ceasul să gonească mai repede. Se stîrni un val de interes cînd Soorjani, parsul, cumpără cîteva pachete de acțiuni, dar era bine cunoscut că el era doar intermediarul multora dintre clienții firmei *Struan*, al familiei Dunross și al susținătorilor ei. Și cu toate că el cumpără dintr-o dată 150.000 de acțiuni, nu însemna mare lucru față de imensitatea numărului de acțiuni oferite de Gornt. Tăcerea părea să doară. Trecu încă un minut.

— Cumpărăm ! și vocea tai-panului rupse vraja tăcerii.

— Toate acțiunile ? întrebă Stern cu voce răgușită, în vreme ce inima îi bătea nebunește în piept.

— Toate pe care le-ai oferit și cele ale bursei la prețul bursei !

Gornt sări în picioare.

— Cu ce ? întrebă el cu un zîmbet drăcesc pe față. Înseamnă aproape nouă milioane bani gheață.

Dunross se ridică în picioare, cu un ușor zîmbet zeflemitor pe față.

— *Nobila Casă* e capabilă să facă față acestei sume... și încă la multe alte milioane. E cineva care se îndoiește de asta ?

— Eu, eu mă îndoiesc și mîine am să vînd alte acțiuni fără acoperire !

În clipa aceea soneria se auzi strident, tensiunea se spulberă și izbucni un tumult de aprobare.

— Dumnezeule, ce zi...

— Sărmanul tai-pan...

— Nu mai eram în stare să rezist nici eu...

— Ei, de data asta crezi că Gornt o să-l dea peste cap ?

— Dar s-ar putea ca toate zvonurile acelea să fie o prostie...

— Cristoase, am făcut o mică avere numai din comisioane...

— Cred că de data asta a cam intrat spaima în Ian...

— Nu uita, pentru plata acelor acțiuni are la dispoziție cinci zile încheiate...

— Dar mîine nu mai poate cumpăra așa cum a făcut azi...

— Cristoase, mîine, ce-o să se mai întîmple și mîine...

Casey se foi pe scaunul pe care şedea, inima bătîndu-i nebuneşte în piept. Evită să se mai uite la Dunross şi Gornt, şi îşi întoarse privirile spre Bartlett, care se uita lung la tabela de afişaj, fluierînd neauzit de nimeni. Casey era uluită, uluită şi chiar puţin speriată. Chiar înainte de a veni aici pentru a-l întîlni pe Dunross, Linc Bartlett îi destăinuise planurile lui, îi vorbise despre vizita la Gornt şi discuţia avută cu el.

— Casey, şi acum ştii totul, îi spusese el domol, zîmbind. Acum amîndoi sînt puşi în priză, iar noi controlăm terenul lor de luptă, şi totul numai cu două milioane. S-au aruncat unul la beregata celuilalt, amîndoi încercînd să ajungă la jugulară, în stare să-l devoreze pe celălalt. Iar noi stăm şi aşteptăm. Luni e ziua H. Dacă cîştigă Gornt, noi cîştigăm. Dacă cîştigă Dunross, cîştigăm de asemenea. Şi într-un fel şi în celălalt. Şi într-un caz şi în celălalt, *Nobila Casă* sîntem noi.

32

Ora 15.03.

Alexei Travkin, antrenorul cailor *Nobilei Case*, mergea pe o stradă aglomerată ce dădea în Nathan Road, în Kowloon, şi intră în restaurantul Dragonul Verde. La subsuoara stîngă avea un revolver automat de 38. Mergea destul de sprinten pentru un bărbat la vîrsta lui. Restaurantul acela mic arăta destul de neîngrijit, local de rînd, fără feţe de mese pe cele vreo douăsprezece mese. La una dintre mese mîncau supă şi paste făinoase patru chinezi, foarte gălăgioşi, iar în clipa în care intră el în crîşma aceea, un chelner plictisit, care se aciuase lîngă casă, îşi ridică ochii de pe formularul curselor şi se ridică în silă, luînd meniul cu el. Travkin clătină din cap, şi trecu pe sub arcada ce dădea spre sala din spate, mai mică, cu numai patru mese, în care nu se afla decît un singur bărbat.

— Zdrastvuite ! spuse alene Suslev, acum îmbrăcat într-un costum de vară, bine croit.

— Zdrastvuite, îi răspunse Travkin, iar ochii lui de slav se făcură şi mai mici, apoi continuă în ruseşte. Cine eşti dumneata ?

— Un prieten, înălţimea ta.

— Te rog, nu-mi mai spune aşa. Nu sînt înălţimea mea. Cine eşti dumneata.

— Un prieten, tot un prieten. Pe vremuri erai prinţ. Nu vii la masa mea ?

Suslev îi arătă politicos cu mîna spre scaun. Pe masa lui era o sticlă de vodcă deschisă şi două pahare.

— Şi tatăl dumitale, Nicolai Petrovici, tot prinţ era, ca şi tatăl său, şi tot aşa, multe generaţii în urmă, prinţ de Kurgan şi chiar de Tobol.

— Prietene, vorbeşti în cimilituri, spuse Travkin, calm în aparenţă, şi se aşeză în faţa celuilalt, iar cînd simţi revolverul sub braţ, parcă îi mai dispăru oarecum teama. După accent aş zice că eşti din Moscova... şi georgian în plus.

— Prinţ Kurgan, ai ureche foarte bună, rîse Suslev. Da, sînt din Moscova şi sînt născut în Georgia. Numele meu nu contează, dar sînt un prieten...

— Prieten al meu, al Rusiei, sau al Sovietelor ?

— Prieten cu toate trei. Vodcă ? întrebă Suslev, ridicînd sticla.

— De ce nu ? şi Travkin îl urmări pe celălalt în vreme ce turna în cele două pahare, apoi, fără nici o ezitare, luă exact paharul pe care n-ar fi trebuit să-l ia, cel aflat mai departe de el, şi-l ridică. În sănătatea dumitale.

La fel, fără nici o ezitare, Suslev apucă celălalt pahar, ciocniră, băură pînă la fund şi le umplu la loc. În sănătatea dumitale !

— Dumneata eşti cel care mi-a trimis o scrisoare

— Am veşti de la soţia dumitale.

— N-am soţie. *Prietene,* ce vrei dumneata de la mine ? şi felul în care pronunţă Travkin cuvîntul *prieten,* sună ca o insultă, văzu străfulgerarea de mînie cînd Suslev ridică ochii spre el şi se pregăti să se apere.

— Alexei Ivanovici, de data asta îţi iert nepoliteţea, îi replică Suslev plin de demnitate. Dar să ştii că nu ai nici un motiv să fii nepoliticos cu mine. Nici unul. Te-am insultat eu pe dumneata ?

— Cine eşti ?

— Numele soţiei dumitale e Nestorova Mihail, iar tatăl ei era prinţul Anatoli Sergeyev, ale cărui moşii se întindeau pe-o bună parte din Karaganda, care nu se află prea departe de ţinuturile familiei dumitale, la est de Urali. Era cazac, nu-i aşa, mare prinţ al cazacilor, cărora unii le zic şi cazahi, da ?

Travkin se strădui să-şi ţină mîinile noduroase neclintite şi chipul impasibil, dar nu izbuti să nu-i dispară tot sîngele din faţă. Întinse mîna şi mai turnă vodcă în cele două pahare. Sticla era acum doar pe jumătate plină. Bău.

— Bună vodcă, nu ca pişoarca pe care-o găseşti prin Hong Kong. De unde o ai ?

— Vladivostok.

— Ah. Am fost şi eu o dată acolo. Un oraş destul de murdar, dar au o vodcă bună acolo. Ei, şi acum spune-mi şi mie care-i numele dumitale adevărat şi ce vrei de la mine.

— Îl cunoşti bine pe Ian Dunross ?

Travkin tresări.

— Eu mă ocup de antrenamentul cailor lui... eu... de trei ani, de ce ?

— Vrei s-o mai vezi pe prinţesa Nestorova vreodată...

— Doamne sfinte Dumnezeule, dar indiferent cine-oi fi dumneata, doar ţi-am spus că n-am nevastă. Ei, şi acum, pentru ultima dată, ce vrei de la mine ?

Suslev îşi umplu paharul, şi vocea i se auzi şi mai blînd :

— Alexei Ivanovici Travkin, astăzi nevasta dumitale, prinţesa, are şaizeci şi doi de ani. Locuieşte în Iacuţia în...

— Pe Lena ? În Siberia ? şi Travkin simţi că inima e pe cale să i se rupă din piept. Ce fel de gulag mai e şi acolo, cîine !

Chelnerul din cealaltă sală, care acum era complet goală, aruncă o privire în salonul lor pe sub arcada de la intrare, apoi căscă şi continuă să citească mai departe pariurile.

— Nu e un gulag, de ce să fie un gulag ? spuse Suslev, tăios. Prinţesa a ales locul acela de buna ei voie. Acolo locuieşte de cînd a părăsit Kurganul. Vi..., şi Suslev se întrerupse, băgă mîna în buzunar şi scoase port-

vizitul. Uite vila ei din Iakuţk, spuse el punînd o fotografie pe masă. A aparţinut familiei ei, cred eu.

Casa era acoperită de zăpadă, înconjurată de un pîlc de copaci, un gard frumos, iar pe coş ieşea fum din belşug. O siluetă încotoşmănată făcea cu mîna spre aparatul de fotografiat, dar era prea departe pentru ca să se distingă limpede figura.

— Şi asta-i nevasta mea ? spuse Travkin cu voce răguşită.

— Mda.

— Nu prea-mi vine să te cred.

Suslev mai puse pe masă o fotografie. Un portret. O doamnă cu părul alb, de vreo cincizeci, şaizeci de ani, şi cu toate că se vedea că fusese încercată de toate necazurile acestei lumi, avea o figură încă plină de distincţie, patriciană, iar zîmbetul ei îl tulbură, îl copleşi cu totul.

— KGB-ist ticălos ! îngăimă el răguşit, convins acum că o recunoscuse. Ticălos jegos şi împuţit cu tot neamul tău !

— De ce ? Pentru că am găsit-o ? îi replică Suslev mînios. Pentru că am avut grijă să aibă ce-i trebuie, să nu o sîcîie nimeni, să fie lăsată în pace şi să nu fie trimisă... într-o casă de corecţie, aşa cum aţi meritat şi tu şi toţi din clasa voastră ? îşi turnă supărat încă un pahar. Eu sînt rus şi-s mîndru de asta... tu eşti un emigrant, ai părăsit ţara. Taică-meu şi ai lui au fost robii unuia din clasa voastră. Tata a murit pe baricade în 1916, ca şi mama, şi înainte de a muri cu adevărat au murit de foame cu toţii. Au..., dar cu un efort se stăpîni, şi pe un alt ton adăugă Sînt de acord că avem multe de iertat şi multe de uitat şi unii şi alţii, de-acum totul face parte din trecut, dar am să-ţi spun una şi să ţii minte : noi sovieticii nu sîntem fiare... nu chiar toţi. Nu toţi sîntem ca ticălosul de Beria şi nici ca criminalul de Stalin..., îşi găsi pachetul de ţigări. Fumezi ?

— Nu. Eşti de la KGB sau GRU ?

KGB însemna Comitetul pentru Securitatea Statului, GRU — Departamentul general de contrainformaţii al Marelui Stat Major. Nu era pentru prima oară cînd Travkin era abordat de unul de la ei. Înainte reuşise să se descotorească de ei cu vreuna din poveştile lui false despre soarta lui de om neînsemnat. De data asta intrase

în capcană. Individul din fața lui știa chiar prea multe despre el, pentru multe lucruri adevărate. Cine ești, ticălos nenorocit ce ești ? Și ce naiba vrei cu adevărat de la mine ? se gîndi el în vreme ce nu-l scăpa din ochi pe Suslev.

— Nevasta dumitale știe că ești în viață.

— Imposibil. E moartă. A fost ucisă de gloată atunci cînd au dat năvală în pala... în locuința noastră din Kurgan, trecută prin foc, distrusă bucată cu bucată, cea mai frumoasă clădire pe o sută de verste în jur, și care nu supăra pe nimeni.

— Masele aveau dreptul...

— Bandiții nu erau dintre oamenii mei, erau conduși de niște troțkiști de frunte care după aceea mi-au omorît țăranii cu miile, pînă cînd le-a venit și lor vremea și au fost măcelăriți de ticăloși de-ai lor și mai mari.

— Poate că-i așa, poate că nu, îi replică Suslev cu răceală. Dar chiar și așa, prințe de Kurgan și Tobol, ea a scăpat cu una dintre bătrînele servitoare, și au fugit spre est, socotind că poate să emigreze după dumneata prin Siberia către Manciuria. Servitoarea era din Austria. Se numea Pavchen.

Lui Travkin i se tăie răsuflarea.

— Astea-s alte minciuni. Se auzi el spunînd, dar nici el nu mai credea în propriile lui vorbe, cu sufletul sfîșiat de zîmbetul acelei femei. Nevasta mea a murit. N-ar fi reușit niciodată să ajungă atît de departe în nord.

— Ba a reușit. Trenul cu care încercase să fugă spre est, a fost abătut spre nord. Era toamnă și prima zăpadă căzuse, așa că s-a hotărît să aștepte trecerea iernii în Iacuțk. Și era nevoită să aștepte ! și la aceste cuvinte Suslev îi puse dinainte altă fotografie. Era însărcinată. Uite aici e fiul dumitale și familia lui. E fotografie de anul trecut.

În fotografie se vedea un bărbat arătos de vreo patruzeci și ceva de ani, într-o uniformă de maior de aviație, care zîmbea plin de încredere spre aparatul de fotografiat, ținînd cu un braț pe după umăr o femeie frumoasă de vreo treizeci de ani, în jur cu trei copii fericiți, un prunc, o fetiță de vreo șase, șapte ani, toată numai zîmbet, căreia îi lipsea un dinte din față, și un băiat de zece care se străduia să pară cît mai serios. Soția dumitale i-a pus numele de Piotr Ivanovici, după bunicul dumitale.

Travkin nu îndrăzni să atingă măcar fotografia, ci se uita ţintă la ea, alb la faţă, apoi îşi întoarse privirile, îşi turnă un pahar de vodcă, şi după ce se gîndi şi se răzgîndi, îi turnă şi lui Suslev.

— E... e o strălucită înscenare, îngăimă el în cele din urmă, străduindu-se să pară convins. Strălucită !

— Pe prunca din faşă o cheamă Victoria, pe fetiţă Nicola, după bunica dumitale. Iar pe băiat Alexei. Maiorul Ivanovici e pilot de bombardiere.

Travkin nu spuse nimic. Îşi întoarse privirile spre frumoasa femeie în vîrstă, mai mai să-i dea lacrimile, dar vocea-i era încă destul de calmă.

— Şi ştie că sînt în viaţă ?

— Da.

— De cîtă vreme ?

— De trei luni. Cam de acum trei luni. I-a spus unul dintre oamenii noştri.

— Care-s oamenii ăştia ai dumitale ?

— Vrei s-o vezi ?

— De ce numai de trei luni,... de ce nu de vreun an, de trei ani ?

— Pentru că abia în urmă cu şase luni am descoperit şi noi cine eşti dumneata.

— Şi cum aţi reuşit ?

— Credeai că ai să rămîi anonim o veşnicie ?

— Dacă ştie că sînt în viaţă şi-i-a spus asta unul dintre oamenii voştri atunci mi-ar fi scris... Da. I-ar fi cerut chiar ei să-mi scrie... vocea lui Travkin sună ciudat, nu mai era acelaşi om, părea să trăiască un coşmar, cu toate strădaniile lui de a gîndi limpede. Mi-ar fi scris o scrisoare.

— Ţi-a scris. Am să-ţi dau scrisoarea în una din zilele următoare. Vrei s-o vezi ?

Travkin se chinui să-şi stăpînească suferinţa. Făcu un semn spre tabloul acela de familie.

— Şi... şi el ştie că sînt în viaţă ?

— Nu. Nimic. Şi asta nu la sugestia noastră, Alexei Ivanovici. A fost ideea soţiei dumitale. Tocmai ca să-l ferească de necazuri, după părerea ei. Ca şi cum noi ne-am răzbuna pe copii pentru păcatele părinţilor lor. Soţia dumitale a rămas două ierni în Iakuţk. Între timp în Rusia s-a făcut pace, aşa că a rămas pe loc. La vremea

aceea socotea că erai mort, deşi în sinea ei spera să fii încă în viaţă. Băiatul a crescut cu gîndul că erai mort, şi habar n-a avut nimic despre dumneata. Nici acum nu ştie nimic. După cum vezi, vă face cinste la amîndoi. A fost şef de promoţie la el în oraş, apoi a urmat universitatea aşa cum fac toţi copiii înzestraţi în ziua de azi... Ştii, Alexei Ivanovici, în copilăria mea am fost cel dintîi din toată provincia mea natală care am ajuns la universitate, cel dintîi dintr-o familie de ţărani. Azi în Rusia sîntem mai drepţi.

— Şi cam de cîte cadavre aţi avut nevoie ca să ajungeţi unde aţi ajuns acum ?

— Da, ne-au trebuit cîteva, îi răspunse Suslev întunecat, mai toţi însă criminali şi duşmani ai Rusiei.

— Spune-mi ceva despre ei.

— Am să-ţi spun într-o bună zi.

— Ai luptat în ultimul război... sau poate erai comisar ?

— Al 16-lea corp de tancuri, Armata patruzeci şi cinci. Am fost şi la Sevastopol şi la Berlin. Comandant de tanc. Vrei să-ţi vezi nevasta ?

— Mai mult decît ţin la viaţa mea, numai dacă aceea ar fi într-adevăr nevasta mea şi ar fi încă în viaţă.

— E în viaţă. Pot să rezolv eu problema asta.

— Unde ?

— La Vladivostok.

— Nu. Aici în Hong Kong.

— Îmi pare rău. Aici nu e posibil.

— Bineînţeles că nu, spuse Travkin rîzînd mînjeşte. Bineînţeles, prietene. Bei ? şi turnă ultimele rămăşiţe de vodcă, împărţindu-le egal şi într-un pahar şi în celălalt. Sănătate.

Suslev se uită la el lung, apoi privi portretul femeii şi tabloul de familie al maiorului de aviaţie, le strînse pe toate adîncit în gînduri. Se scărpină în barbă. Apoi spuse cu glas hotărît :

— Bine, fie, în Hong Kong, şi Travkin simţi cum îi sare inima din piept.

— Şi eu în schimb ce să fac ?

Suslev îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Nişte informaţii. Şi colaborare.

— Ce anume ?

— Vreau să ştiu şi eu tot ce ştii dumneata despre tai-panul *Nobilei Case*, tot ce ai făcut dumneata prin China, pe cine cunoşti, cu cine te întîlneşti.

— Iar în privinţa colaborării ?

— Despre asta am să-ţi spun mai tîrziu.

— Şi în schimb dumneata îmi aduci soţia la Hong Kong ?

— Da.

— Cînd ?

— De Crăciun.

— Pot să am încredere în dumneata ?

— Poţi. Şi dacă colaborezi cu noi va fi aici la Crăciun.

Travkin se uită ţintă la cele două fotografii cu care se juca Suslev, apoi îi văzu privirea şi stomacul i se întoarse pe dos.

— Oricum ar fi, prinţe Kurgan, trebuie să fii foarte cinstit cu mine. Cu sau fără nevasta dumitale, prinţe Kurgan, fiul dumitale şi nepoţii sînt în mîinile noastre ca ostateci.

Travkin degustă vodca, încercînd s-o facă să ţină cît mai mult.

— Te cred, şi cred că eşti ceea ce spui. Cum vrei să începem ?

— Întîi cu tai-panul. Dar mai întîi vreau să mă uşurez şi eu.

Suslev se ridică, îl întrebă pe chelner unde-i toaleta, şi ieşi prin bucătărie. Acum, cînd rămăsese singur, Travkin se lăsă pradă disperării. Luă fotografia cu căsuţa aceea troienită care se afla încă pe masă şi se uită la ea pierdut. Ochii i se umplură de lacrimi. Îşi şterse lacrimile şi simţi revolverul de la subţioară, care acum nu-l putea ajuta cu nici un chip. Făcînd apel la toată puterea interioară de care era în stare, se îmboldi să fie înţelept şi să nu creadă o iotă, dar în sufletul lui era convins că aceea era fotografia ei şi că va fi în stare să facă orice, să rişte orice numai s-o vadă. De ani şi ani de zile se chinuise să-i evite pe vînătorii ăştia de oameni, ştiind bine că era căutat în continuu. Fusese conducătorul trupelor albe în regiunea sa de-a lungul transiberianului şi ucisese o mulţime de bolşevici. În cele din urmă, se săturase de atîta moarte, şi în 1919 părăsise Rusia ca să ajungă la Shanghai, căutîndu-şi un nou cămin, dar veniseră peste el armatele japoneze, reuşise să scape şi de

acestea trecînd de partea gherilelor chinezeşti, croindu-şi drum prin luptă spre sud şi vest de Chungking, pentru ca să se întîlnească prin părţile acelea cu alţi tîlhari, englezi, australieni, chinezi — la dispoziţia oricui plătea — pînă cînd, în cele din urmă, japonezii s-au predat fără condiţii la sfîrşitul războiului, şi toţi aceşti orfani s-au întors la Shanghai din nou, doar pentru ca să fugă iar. Şi au tot trăit aşa numai pe fugă, se gîndi el. Pentru numele lui Hristos, iubita mea, ştiu că ai murit. Ştiu eu în sufletul meu. Mi-a spus cineva care a văzut gloata jefuind conacul, i-a văzut dînd năvală peste tine... Şi acum ? Chiar s-ar putea să mai fii în viaţă ? Travkin se uită la uşa bucătăriei plin de ură, ştiind bine că de-acum încolo va fi hăituit veşnic de gîndul nesiguranţei, pînă cînd va fi convins de adevăr. Şi cine o mai fi şi mîncătorul ăsta de căcat ? se gîndi el. Cum naiba de au dat de mine ? Şi rămase aşa aşteptînd, aşteptînd mereu, mohorît, şi brusc, apucat de panică, se duse să-l caute. Toaleta era goală. Individul se evaporase. Travkin simţi un gust rău în gură, şi i se făcu rău de atîta teamă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba vrea cu tai-panul ?

— 33 —

Ora 17.50.

— Hello, Ian, spuse Penelope. Te-ai întors devreme acasă. Cum ţi-a mers astăzi ?

— Minunat, îi răspunse Dunross distrat.

Şi pe lîngă toate nenorocirile de care avusese parte, chiar înainte de a pleca de la birou, îl sunase Brian Kwok care-i spuse printre altele că AMG fusese probabil ucis şi-l prevenise să fie cît se poate de precaut.

— Ei, probabil una dintre zilele acelea ale tale obişnuite, da ? îi replică ea. Ce-ai zice de un pahar ? Da. O şampanie ?

— Bună idee, şi atunci o văzu pe Penelope că zîmbeşte, îi zîmbi şi el şi se simţi mult mai bine. Penn, tu eşti în stare să-mi citeşti gîndurile !

Îşi aruncă servieta într-un dulap şi se duse după Penelope într-unul din saloanele Casei Mari. Şampania era pusă deja într-o baterie de gheaţă, sticla fusese deschisă şi două pahare pe jumătate pline şi unul gol puse în gheaţă.

— Kathy e sus, îi citeşte Glennei o poveste la culcare, spuse Penepole turnîndu-i în pahar. Tocmai... acum mi-a spus şi mie despre... despre boala ei.

— Ah, luă paharul. Mulţumesc. Şi Andrew cum a primit vestea ? Azi n-a pomenit nici o vorbă.

— O să-i spună în seara asta. Şi bea şi ea şampanie ca să-şi mai facă puţin curaj, şi Penelope se uită ţintă la el îngrijorată. Ian, o să se facă bine, nu-i aşa ?

— Eu aşa cred. Am avut o discuţie lungă cu doctorul Tooley. El e optimist, mi-a dat numele a trei dintre cei mai mari experţi din Anglia şi a altor trei din Statele Unite. Am trimis o telegramă pentru a reţine ore de consultaţie la cei trei din Anglia, iar doctorul Ferguson le trimite par avion fişele medicale,... şi cînd o să ajungeţi voi acolo, ele vor fi la ei deja.

Penelope sorbi din şampanie. O briză uşoară făcea puţin mai respirabil aerul înăbuşitor. Uşile erau larg deschise spre grădină. Se făcuse aproape şase.

— Crezi că ar fi mai bine să plecăm de îndată ? Cîteva zile în plus sau în minus pot însemna mult ?

— Nu cred.

— Dar trebuie să mergem ?

— Penn, dacă ar fi fost vorba de tine, ne-am fi urcat în primul avion.

— Da. Dacă ţi-aş fi spus.

— Mi-ai fi spus.

— Da. Cred că ţi-aş fi spus. Am rezervat locuri pentru mîine. Kathy zice şi ea că e o idee bună. Cu avionul companiei BOAC.

Dunross tresări.

— Claudia nu mi-a spus o vorbă !

Penelope zîmbi.

— Am reţinut locuri singură. Sînt şi eu în stare să fac măcar atîta lucru. Am reţinut locuri pentru mine, Glenna şi Kathy. Şi putem lua fişele medicale cu noi. Am socotit că e mai bine dacă Kathy merge fără copiii ei. O să se simtă foarte bine ăia mici şi dacă rămîn aici cu doicile lor, cu *amah*.

— Mda, e mult mai bine așa. Doctorul Tooley a fost foarte categoric cînd a zis să se odihnească cît mai mult. E cel mai important lucru, a spus el : să se odihnească, cît mai multă odihnă, și Dunross îi zîmbi. Penn, mulțumesc !

Ea privea țintă broboanele de apă ce se formau pe sticla din găleata cu gheață.

— Groaznic, nu-i așa ?

— Chiar foarte rău, Penn. Nu există nici un remediu. Doctorul crede... crede că tratamentul mai poate opri boala, își termină paharul și turnă din nou pentru amîndoi. A venit vreun mesaj pentru mine ?

— Ah, îmi pare rău, iartă-mă. Da, e pe bufet. Mai înainte a venit un interurban de la Marsilia.

— De la Susanne ?

— Nu, de la domnul Deland.

— Agentul nostru acolo...

— Mare ghinion cu tînărul Borge.

— Da.

Dunross frunzări mesajele. Johnjohn de la bancă, Holdbrook, Phillip Chen, și inevitabilul laitmotiv : „Sun-o pe Claudia, te rog,". Oftă. Nu plecase de la birou decît de jumătate de oră și acum iar trebuia s-o sune. Cei răi nu au parte de odihnă, îi trecu lui prin minte, și zîmbi de unul singur. Îi plăcuse să-l umilească puțin pe Gornt la bursă. Iar faptul că nu avea banii cu care să plătească acțiunile cumpărate nu-l deranja deloc. Mai existau încă cinci zile de îndurare, se gîndi el. Și cu *joss*... toate vor fi acoperite. Da, cu *joss*. De cînd îl sunase agentul lui de bursă plin de panică, la cîteva minute după zece, ca să-i aducă la cunoștință zvonurile care bîntuiau bursa și cum cădeau acțiunile lor cu mare repeziciune, încă de atunci se pregătise pentru un atac prin surprindere. Împreună cu Phillip Chen, Holdbrook, Gavallan și deVille îi informase pe toți marii agenți de bursă la care avuseseră acces ca să le spună că zvonurile acelea cu privire la falimentul firmei *Struan* nu sînt decît niște prostii și le sugeraseră să refuze a-i împrumuta lui Gornt vreun pachet mai mare de acțiuni *Struan*, ci să-l poarte cu vorba, să-i împrumute cîteva acțiuni doar, din cînd în cînd. La vreo cîțiva dintre cei aleși le destăinui în cel mai strict cadru confidențial că de-acum fusese semnat contractul cu *Par-Con*, parafat, rămînînd doar să fie oficializat, prilej

foarte bun pentru a strivi firma *Rothwell-Gornt* o dată pentru totdeauna.

— Dacă Gornt va vinde acţiuni fără acoperire, lăsaţi-l. Să ne prefacem că sîntem vulnerabili, dar să sprijinim acţiunile *Struan* la bursă. Apoi vineri anunţăm vestea, acţiunile noastre vor urca la ceruri, iar el o să-şi piardă şi cămaşa, cravata, nădragii de pe el, le mai spuse el. Şi o să luăm înapoi compania noastră aeronautică laolaltă cu a lui, navele noastre şi ale lui, şi vom domina tot negoţul în aer, pe pămînt şi pe apă, spre şi dinspre Asia.

Ah, dacă am reuşi să-l zdrobim cu adevărat pe Gornt, se gîndi el înfierbîntat, generaţii de acum încolo vom putea trăi în linişte. Şi am putea s-o facem, dacă am parte de *joss*, de *Par-Con* şi de *joss*. Dumnezeule, dar va fi un joc tare periculos ! Toată ziua se prefăcuse plin de siguranţă, deşi nu avea nici un fel de certitudine. Mulţi dintre marii agenţi de bursă îl sunaseră alarmaţi, dar reuşise să-i liniştească. Atît Wu Patru Degete, cît şi Tung Zgîrcitul deţineau pachete importante de acţiuni pe căi ocolite, prin tot felul de interpuşi. În după-amiaza aceea îi sunase pe amîndoi pentru a le obţine încuviinţarea să nu împrumute şi nici să vîndă în cursul următoarei săptămîni pachete mari din acţiunile pe care le deţineau. Amîndoi fuseseră de acord, dar nu-i fusese deloc uşor cu nici unul dintre ei. Ei, şi-una peste alta, cred că am îndepărtat atacul iniţial, se gîndi Dunross. Dar mîine o să vedem noi care-i adevărul... sau mai exact vineri ; e Bartlett duşman sau prieten, prieten sau Iuda ? Simţi că-l cuprinde un val de mînie, dar, cu un efort, reuşi să-l îndepărteze. Fii calm, îşi spuse el, gîndeşte calm ! Aşa am să fac, dar e afurisit de ciudat că tot ceea ce mi-a spus Bartlett la petrecere, toate acele foarte tainice lucruri pe care mi le-a împărtăşit aşa deodată şi cu multă bunăvoinţă pentru ca să-mi învingă reticenţele şi sistemul de apărare, în cel mai miraculos chip au circulat azi prin toată bursa ca un veritabil taifun. Cine-i spionul ? Cine i-a furnizat datele ? E şi spion al lui *Sevrin* ? Ei, nu contează pentru moment, deocamdată totu-i acoperit. Cel puţin aşa cred. Dunross se duse pînă la telefon şi-i spuse operatoarei să-l caute pe domnul Deland, să vorbească personal cu el, şi să-i spună să-l sune din nou.

— Oare Susanne o fi ajuns și ea acolo ? întrebă Penelope.

— Așa cred. Dacă avionul a zburat normal. E aproape ora unsprezece la Marsilia, așa că nu trebuie să fii îngrijorată. Mare păcat, la naiba, de Borge. Țineam la el.

— Și Avril ce-o să facă ?

— O să se descurce ea. Avril o să vină acasă să crească copilul și curînd o să întîlnească un prinț, altul, iar fiul ei o să facă parte din firma *Struan*, iar în vremea asta ea o să aibă viitorul asigurat și va fi apărată.

— Ian, tu chiar crezi în chestia cu prințul ?

— Da, îi răspunse el convins. Și cred că totul va fi bine. O să fie bine, Penn, și pentru ea, și pentru Kathy, și... și toată lumea o să fie bine.

— Ian, doar nu-i poți duce tu pe toți în spate !

— Știu, știu prea bine, dar atîta vreme cît trăiesc eu, și am să trăiesc o veșnicie, nimeni din familie nu va duce lipsă de nimic.

Soția lui îl privi și își aduse aminte de prima dată cînd îl văzuse ! era un tînăr ca un zeu, stînd în avionul acela de vînătoare sfîrtecat, care ar fi trebuit să se prăbușească, dar, în chip cu totul miraculos, reușise să se salveze. Un Ian care stătea în avion pur și simplu, apoi izbutise să iasă, stăpînindu-și spaima ; își aminti că văzuse în ochii lui pentru prima dată ce înseamnă moartea, dar și faptul că el reușise să o domine, întorcîndu-se și primind firesc o cană cu ceai și spunînd : „O, minunat, mulțumesc. Ești nouă pe aici, așa-i !“ cu accentul lui patrician care părea atît de departe de mediul în care crescuse ea. Și asta cu atît de multă vreme în urmă, cu o mie de ani, altă viață, se gîndi ea. Ce zile minunate, groaznice, tulburător de chinuitoare : Azi o să moară sau o să se întoarcă ? Am să mor azi, la bombardamentul de dimineață sau la cel de seară ? Unde-or fi mama și tata ? Telefoanele nu merg din cauza bombardamentelor, ca de obicei sau poate că vila aceea mică din Streatham a dispărut, laolaltă cu celelalte o mie asemănătoare ? Și, într-o bună zi, chiar așa s-a întîmplat, și s-a trezit că nu mai are nici un fel de trecut, doar pe Ian și brațele lui, puterea și încrederea lui în viață, și trăi apoi îngrozită de gîndul că și el se va duce la fel ca toți ceilalți. Și asta a fost cea mai cumplită parte a acelor zile, își spuse ea. Așteptarea aceea, gîndurile care voiau să anticipeze totul, știind cît de muritori

sînt cei dragi şi atît de puţini, cît de muritori sîntem cu toţii. Dumnezeule, cît de repede a trebuit să ne facem mari pe vremea aceea !

— Dragule, sper şi eu că vei trăi veşnic, zise ea pe tonul ei obişnuit, fără să pară tulburată, dorind să-şi ascundă imensa dragoste pe care o simţea pentru el. Da, aş vrea să fii nemuritor.

El îi zîmbi, ştiind bine cît ţine la ea.

— Penn, eu sînt nemuritor, nu-ţi fă nici un fel de griji. Şi după ce am să mor, eu tot voi veghea asupra ta şi a Glennei, asupra lui Duncan şi Adryon, asupra tuturor.

— Aşa cum face Dirk Struan ? îi spuse ea privindu-l lung.

— Nu, îi replică el de dată asta foarte serios. El e o prezenţă cu care nu mă pot măsura. El e veşnic... eu sînt doar temporar ! şi o privi drept în ochi. Dar în seara asta eşti cam prea pusă pe discuţii serioase, nu ţi se pare ?

Rîseră amîndoi.

— Mă gîndeam doar cît de trecătoare este viaţa, cît de plină de violenţă, neaşteptată, cît de crudă. Întîi John Chen şi acum Borge, Kathy..., o trecu un scurt fior, cutremurată de gîndul că s-ar putea cîndva să-l piardă. Cine-o să fie următorul ?

— Nici unul dintre noi. Dar mai bine să fim ca chinezii. Adu-ţi aminte că noaptea toate pisicile sînt negre. Dar viaţa e frumoasă. Zeii mai comit şi ei greşeli şi se duc să se culce, aşa că noi să facem tot ce putem şi să nu ne încredem niciodată într-un *quai loh*.

Ea rîse, împăcată şi senină din nou.

— Ian Struan Dunross, sînt unele momente cînd chiar simt că-mi place de tine ! Crezi că...

Sună telefonul, ea se opri şi se gîndi : blestemate fie telefoanele astea. Dacă aş fi eu cea mai mare pe lumea asta aş interzice toate telefoanele după ora şase seara, dar atunci bietul de Ian ar înnebuni, şi afurisita asta de *Nobilă Casă* s-ar prăbuşi, şi ea e toată viaţa lui Ian. Eu sînt abia după aceea, ca şi copiii de altfel, şi aşa şi trebuie să fie, nu-i aşa ?

— Hello, Lando, spunea Dunross. Ce mai e nou ?

— Tai-pan, cred că nu te deranjez.

— Nu, deloc, îi răspunse el, adunîndu-şi toată puterea. Tocmai am ajuns şi eu acasă. Cu ce te pot ajuta ?

— Îmi pare rău, iartă-mă, dar retrag cele cincisprezece milioane cu care am zis că am să te sprijin mîine. Temporar. Bursa asta mă face şi pe mine puţin cam nervos.

— Nu ai nici un motiv de îngrijorare, îi spuse Dunross, simţind cum i se strînge stomacul. Gornt iar s-a apucat de şmecheriile lui. Asta-i...

— Eu sînt foarte îngrijorat. Nu e numai Gornt. Mai e şi *Ho-Pak* şi felul în care reacţionează toată bursa asta, îi spuse Mata. Asaltul ăsta asupra băncii care se întinde şi spre banca *Ching Prosperity*, ba chiar şi spre *Victoria*... sînt numai semne proaste, aşa că eu prefer să aştept şi să văd cum se aranjează lucrurile.

— Lando, mîine e ziua cea mai importantă. Mîine. Eu m-am bazat pe tine.

— Ai triplat transportul nostru de aur aşa cum am cerut ?

— Da, am făcut personal treaba asta. Am şi confirmările prin telex de la Zurich în codul obişnuit.

— Excelent, excelent !

— Dar mîine am nevoie de cartea ta de credit.

— Bineînţeles. Dacă trimiţi un curier la mine acasă acum, îţi dau un cec pentru toată suma.

— Cec personal ? reuşi să se stăpînească Dunross, spre propria lui uimire. La care dintre bănci, Lando ?

— Pentru *Victoria*.

— Dumnezeule, asta înseamnă o mulţime de bani care se retrag exact în momentul acesta.

— Nu-i retrag, doar plătesc pentru o cantitate de aur. Prefer să transform o parte din fonduri în aur păstrat undeva mai departe de Hong Kong, pentru o săptămînă sau cam aşa ceva, şi e un moment minunat pentru o astfel de tranzacţie. Ia legătura cu ei ca să trimită un telex în sensul acesta mîine, primul lucru. Primul lucru ! Da. Eu nu retrag fonduri, Ian, doar plătesc pentru aurul pe care l-am cumpărat. Şi dacă aş fi în locul tău, aş încerca să transform totul în lichidităţi.

Din nou simţi că i se strînge stomacul.

— Ia spune mai bine ce zvonuri ţi-au ajuns la urechi ? îl întrebă el încă stăpîn pe sine.

— Doar mă ştii bine, tai-pan, sînt doar ceva mai prudent decît tine. Banii mei pe mine mă costă foarte mult.

— Nu mai mult decît pe mine.

— Mda, mai vorbim noi mîine, şi după aia o să vedem. Dar nu miza pe cele cincisprezece milioane ale noastre. Îmi pare rău.

— Tu ai auzit ceva. Doar te ştiu eu bine. Ce anume ? *Chi pao pu chu huo.*

Ceea ce însemna ad literam focul nu se poate înveli într-o hîrtie, însemnînd că un secret nu poate fi păstrat o veşnicie. Urmă o lungă pauză apoi Mata spuse abia şoptit :

— Ian, strict confidenţial, bătrînul Zgîrcit vinde masiv. E pregătit să se descotorosească de toate acţiunile. S-ar putea ca bătrînul diavol să fie pe moarte, dar cu nasul lui simte la fel de bine cînd miroase a pierdere, fie ea cît de neînsemnată, şi nu-mi aduc aminte să fi greşit vreodată.

— Toate acţiunile ? întrebă Dunross tăios. Cînd ai vorbit cu el ?

— Am fost în legătură cu el toată ziua. De ce ?

— Pentru că am luat legătura cu el după prînz şi mi-a promis că nu va vinde şi nici nu va împrumuta acţiuni Struan. Şi-a schimbat părerea ?

— Nu. Sînt sigur că nu. Pentru că nu poate. El nu mai are nici o acţiune *Struan !*

— Are 400. 000 de acţiuni.

— Tai-pan, le-a avut, deşi, ca să fim drepţi, au fost aproape 600. 000. Sir Luis nu prea avea mare lucru, prea multe acţiuni ale lui, şi el e unul dintre mulţii intermediari ai Zgîrcitului. Şi a dat astăzi toate cele 600.000 de acţiuni.

Dunross îşi stăpîni o înjurătură.

— Hmm !

— Ascultă, tinere prieten al meu, tot ce ţi-am spus ţi-am spus în cel mai strict secret, dar ar trebui să fii pregătit Zgîrcitul i-a dat dispoziţie lui sir Luis să vîndă sau să împrumute toate acţiunile *Nobilei Case* îndată ce se răspîndeşte zvonul dimineaţă, astăzi adică. O sută de mii le-a împrăştiat prin agenţii de bursă şi le-a vîndut imediat, ce i-a mai rămas... cele 500.000 pe care le-ai cumpărat de la Gornt, erau ale Zgîrcitului. Din clipa în care se văzu limpede că începe un asalt asupra *Nobilei Case* şi Gornt începe să vîndă fără acoperire, Zgîrcitul

i-a dat dispoziţie lui sir Luis să pornească să împrumute toate acţiunile pe care le avea, în afară de vreo mie de acţiuni, pe care le-a păstrat. Ca să-şi păstreze cinstea obrazului. Al obrazului tău. Cînd s-a închis bursa, Zgîrcitul era foarte încîntat. Cu ziua de azi are cu două milioane mai mult.

Dunross rămase stană de piatră. Îşi dădea seama că vocea lui nu-şi pierduse tonalitatea obişnuită, stăpînită, şi se simţi mulţumit măcar pentru atît, dar era răscolit. Dacă Zgîrcitul vînduse, atunci vor vinde şi cei din neamul Chin şi o duzină de alţi prieteni de-ai lor se vor lua după ei, şi asta însemna haos.

— Ei, ticălos bătrîn ce mi-e ! spuse el, fără ranchiună, pentru că el era vinovat fiindcă nu apelase la el la vreme. Lando, dar ce se aude atunci cu cele 300. 000 de acţiuni şi mai bine ale tale ?

Îl simţi pe portughez că şovăie, şi stomacul i se strînse din nou.

— Eu încă le mai am. Le-am cumpărat la 16 cînd ai transformat firma în firmă publică, aşa că deocamdată nu sînt îngrijorat. Poate că Alistair Struan a avut dreptate cînd te-a sfătuit să o laşi în familie şi să nu devină publică... pentru că *Nobila Casă* e vulnerabilă numai din pricina asta.

— Ritmul nostru de creştere e de cinci ori mai mare decît al lui Gornt. Şi dacă nu transformam firma în firmă publică nu reuşeam să facem faţă dezastrelor pe care le-am moştenit. *Victoria* ne sprijină. Încă mai deţinem stocul nostru de acţiuni ale băncii şi o majoritate de voturi în consiliul de administraţie al băncii, aşa că trebuie să ne sprijine. Sîntem totuşi foarte puternici şi îndată ce vom depăşi şi situaţia asta temporară vom fi cel mai mare concern din Asia.

— Poate. Dar poate că ar fi fost mai înţelept din partea ta să accepţi propunerea noastră în loc să rămîi în faţa riscului de a te trezi că altcineva îţi preia firma, sau să fii ameninţat de căderea bursei.

— Nu puteam nici atunci, nu pot să accept nici acum. Nimic nu s-a schimbat.

Şi Dunross zîmbi cu amărăciune. Lando Mata, Tung Zgîrcitul şi Chin Jucătorul, laolaltă, îi oferiseră douăzeci la sută din aurul lor şi veniturile sindicatului pentru cinci-

zeci la sută din acțiunile firmei *Struan* dacă o menținea ca o companie în întregime privată.

— Haide, tai-pan, fii rezonabil. Eu și Zgîrcitul îți dăm 100 de milioane bani gheață chiar azi pentru ca să deținem cincizeci la sută. În dolari SUA. Nimeni nu se va atinge de poziția ta de tai-pan, tu vei conduce noul sindicat și o să administrezi aurul și monopolul nostru asupra jocurilor, secrete sau legale, zece la sută din toate profiturile revenindu-ți ție personal.

— Și cine va numi următorul tai-pan ?

— Tu... consultîndu-te cu noi.

— Asta-i, vezi ! E imposibil. Cu cincizeci la sută din acțiuni dețineți puterea asupra firmei *Struan* și nu mi-e îngăduit să accept una ca asta. Asta ar însemna să trec peste testamentul lui Dirk, să-mi neg jurămîntul și să renunț la controlul absolut asupra firmei. Îmi pare rău. Nu se poate.

— Și asta numai pentru un jurămînt făcut față de un zeu necunoscut, care nu va putea fi cunoscut niciodată și în care nici măcar tu nu crezi,... pentru un pirat plin de crime, care e mort de mai bine de o sută de ani.

— Indiferent care sînt motivele, răspunsul e nu. Mulțumesc, nu.

— Dar s-ar putea foarte ușor să pierzi chiar toată compania.

— Nu. Cei din neamul Struan și Dunross avem la un loc șaizeci la sută din voturi, și numai eu singur am dreptul să folosesc toate voturile astea. Și dacă ar fi să pierd, atunci aș pierde tot ceea ce posedăm, și vom înceta să mai existăm ca *Nobila Casă,* ceea ce, prin voința lui Dumnezeu, nu se va întîmpla niciodată.

Se lăsă o lungă tăcere. Apoi Mata spuse, cu aceeași voce prietenească din totdeauna.

— Oferta noastră e valabilă încă două săptămîni. Dacă *jossul* e împotriva ta și nu izbutești să te descurci de data asta, oferta noastră de a conduce sindicatul cel nou e încă valabilă. Am să-mi vînd sau am să-mi împrumut stocul de acțiuni cînd valoarea lor va ajunge la 21.

— Sub 20... nu la 21.

— Crezi că vor coborî chiar atît de jos ?

— Nu. Dar e un obicei al meu, și 20 e mai bine decît 21.

— Bun. Dumnezeule. Atunci să aşteptăm şi să vedem ce ne aduce ziua de mîine. Îţi doresc un *joss* bun. Noapte bună, tai-pan.

Dunross puse jos receptorul şi bău ultimele picături de şampanie. Era la mare ananghie. Ticălosul ăla bătrîn de Zgîrcit, se gîndi el iar, admirîndu-i inteligenţa şi viclenia, să fie el în stare să se lase atît de greu şi să accepte să nu vîndă şi nici să împrumute acţiuni *S'ruan*, deşi nu-i mai rămăseseră decît vreo mie, ştiind bine că profitul de pe cele 600.000 de acţiuni era de-acum asigurat, ticălosul ăla bătrîn e un mare om de afaceri. Şi e foarte deşteaptă oferta făcută de Lando şi Zgîrcitul, mai ales chiar în astfel de momente. Auzi, o sută de milioane ! Dumnezeule Cristoase. Cu asta îl fac pe Gornt să bese în biserică. Aş putea să folosesc banii aceia ca să-l zdrobesc definitiv şi să preiau, fără nici o dificultate, *Asian Properties* şi să-l oblig pe Dunstan să iasă la pensie ceva mai devreme. Apoi aş putea să trec conducerea *Nobilei Case* lui Jacques şi Andrew în deplină siguranţă şi...

Şi după aia ce ? După aceea eu ce mai fac ? Mă retrag prin mlaştinile natale şi împuşc gîşte ? Dau petreceri nebuneşti la Londra ? Sau intru în parlament şi dorm şi eu liniştit pe banca din spate, în vreme ce blestemaţii de socialişti dau ţara pe mîna comuniştilor ? Cristoase, aş muri de plictiseală ! Aş...

— Cum ? tresări el. Iartă-mă Penn, ce spuneai ?

— Tocmai spuneam că se pare că ai primit nişte veşti proaste !

— Mda, cam aşa, apoi Dunross zîmbi şi se scutură de toate neliniştile. *Joss*, Penn. Sînt tai-pan, spuse el binedispus. Şi atunci cînd eşti tai-pan, trebuie să te aştepţi la una ca asta, săltă sticla, era goală. Cred că merităm încă una... nu, iubita mea; mă duc eu.

Se duse la frigiderul mascat, ascuns într-un dulap imens, chinezesc, antic, stacojiu, lăcuit.

— Ian, cum reuşeşti să mai faci faţă ? îl întrebă ea. Vreau să spun că mereu pare să se întîmple cîte o nenorocire, mai tot timpul de cînd ai preluat tu conducerea... totdeauna e undeva o catastrofă care ameninţă, cu fiecare telefon mi se pare, şi munceşti încontinuu, nu-ţi iei şi tu o dată un concediu... niciodată de cînd am venit la Hong Kong. Întîi tatăl tău, apoi Alastair şi după

aceea... Oare o să vină şi o vreme cînd să nu mai plouă cu nenorociri ?

— Bineînţeles că nu, doar asta-i meseria !

— Şi merită atîta zbucium ?

Dunross se concentră asupra dopului, ştiind bine că discuţia aceea nu avea nici un viitor.

— Bineînţeles.

Pentru tine, Ian, îi trecu ei prin minte. Pentru mine nu. După o clipă de tăcere Penelope relua

— Atunci e bine dacă plec şi eu ?

— Da, sigur că da. Am eu grijă de Adryon şi de Duncan, să nu-ţi faci probleme. Să te distrezi cît mai bine şi să te întorci cît mai iute înapoi.

— Duminică chiar te duci la cursa aceea de coborîre în pantă ?

— Da. Şi după aceea la Taipe, mă întorc marţi. Mă duc cu Bartlett.

Ea se gîndi la Taipe şi se întrebă dacă există pe-acolo vreo fată, o fată cu totul deosebită, o chinezoaică, avînd doar jumătate din vîrsta ei, cu un ten minunat şi catifelat şi fierbinte, nu cu mult mai fierbinte decît al ei, şi nici mai catifelat sau mai îngrijit, dar avînd doar jumătate din vîrsta ei, cu un veşnic zîmbet pe buze, fără îndelungaţii ani care să o împovăreze, afurisiţii ăştia de ani blestemaţi, anii aceia minunaţi şi groaznici ai războiului, anii de sarcină, anii în care crescuse copii, trăise adevărul chinuitor al căsătoriei, fie şi cu un bărbat atît de bun. Mă tot întreb, mă întreb, mă întreb. Dacă aş fi şi eu bărbat... sînt atîtea fete frumoase pe-aici, atît de dornice să-ţi facă pe plac, atît de lesne de cucerit. Dacă ar fi să crezi doar a zecea parte din ce se vorbeşte. Îl urmări în vreme ce turna şampania aceea fină în cupe, şampania care făcea spumă şi bule frumoase, chipul puternic, colţuros şi atît de plăcut, şi iar se întrebă oare există vreo femeie care să reuşească să stăpînească un bărbat mai mult decît cei cîţiva ani de la început ?

— Ce ? făcu el.

— Nimic, îi replică ea, simţind cît de mult ţine la el, apoi atinse paharul. Să fii atent cu coborîrile alea.

— Bineînţeles.

— Ian, cum te împaci cu funcţia de tai-pan ?

— Tu cum te descurci cu treburile unei întregi gospodării, cu creşterea copiilor, să fii nevoită să te scoli la

orice oră, ani la rînd, să aperi liniştea casei, şi să te descurci cu atîtea alte lucruri pe care eşti nevoită să le faci ? Eu n-aş putea niciodată. Mi-aş fi dat sufletul, ehei, de multă vreme. Ei bine, în parte te ajută să rezişti educaţia pe care ai primit-o, în parte caracterul cu care te-ai născut.

— Locul unei femei e acasă ?

— Penn, nu ştiu să vorbesc despre alte femei, dar atîta vreme cît eşti tu în casa asta, totul e minunat în lumea mea, şi făcu dopul să sară cu un pocnet scurt.

— Mulţumesc, dragule, spuse ea zîmbind, apoi se încruntă. Dar tare mi-e teamă că nu prea am de ales şi că de fapt niciodată n-am avut de ales, bineînţeles acum e cu totul altfel, şi generaţia următoare e mult mai norocoasă, ei au să schimbe lumea cu totul, o s-o întoarcă pe dos şi o să le dea bărbaţilor pedeapsa pe care o merită o dată pentru totdeauna.

— Ah ! exclamă el cu mintea mai mult la Lando Mata şi treburile de a doua zi, chinuindu-se cum să pună mîna pe cele 100 de milioane fără să renunţe la controlul asupra firmei.

— Da, da. Fetele din generaţia următoare n-au să mai accepte plicticosul principiu că locul unei femei e la cratiţă. Doamne Dumnezeule, cît de mult urăsc meseria de gospodină, cît de mult urăşte gospodăria asta orice femeie. Fetele noastre au să schimbe ele lucrurile astea ! Întîi Adryon. Dumnezeule, n-aş vrea să fiu în pielea soţului ei !

— Fiecare generaţie crede că ea va schimba lumea, spuse Dunross turnînd în cupe. E o şampanie minunată. Îţi aduci aminte ce făceam noi ? Îţi aduci aminte cum ne răzvrăteam, şi încă o mai facem, faţă de principiile părinţilor noştri ?

— Adevărat. Dar fetele noastre au de-acum pilula şi asta schimbă toată povestea...

— Cum ? Dunross se uită şocat la ea. Vrei să spui că Adryon foloseşte de-acum pilule ? Cristoase, sfinte Dumnezeule ! Vrei să spui...

— Ian, potoleşte-te şi ascultă-mă. Pilula aceea mică a eliberat femeia de spaimă pentru totdeauna... şi pe bărbaţi, într-un fel. Cred că foarte puţini oameni au reuşit să priceapă ce revoluţie imensă va provoca pilula asta. Acum orice femeie poate face dragoste fără să se

teamă că va rămîne însărcinată, să se bucure de trupul ei așa cum face orice bărbat, și fără să-i fie rușine! și Penn se uită atentă la Dunross. Iar în ce-o privește pe Adryon, ea folosește pilulele de cînd avea șaptespreze ani. Foarte bine. Ai fi preferat să se trezească cu vreun copil?

— Sfinte Dumnezeule, Penn, izbucni Dunross, bineînțeles că nu. Dar despre cine-i vorba? Vrei să zici că... că a avut relații, are relații...

— Eu am trimis-o la doctorul Tooley Am socotit că e mai bine să o vadă el.

— Cum?

— Exact. Cînd avea șaptesprezece ani m-a întrebat ce să facă, mi-a zis că mai toate prietenele ei folosesc pilulele. Cum există pilule de mai multe feluri, am dorit să se sfătuiască cu un specialist. Doctorul Too... De ce te-ai înroșit atît de tare, Ian? Adryon are de-acum nouăsprezece ani, luna viitoare douăzeci, și totul e firesc.

— Pentru Dumnezeu, nu e deloc! Chiar nu e în regulă!

— Hei, flăcăule dragă, maimuțări ea stilul scoțian al bunicului Dunross pe care el îl adora, și după cum mă dumiresc eu, fătucile din zîua d-az' au ele habar ce le frige inima și să nu care cumva să-ndrăznești să te țîpi la fată că ce ț-am zîs, că iau bastonul și-ți trag la spate!

Dunross se uită uluit la ea.

— Sănătate! și Penelope ridică mîndră paharul. Ai citit după-amiază suplimentul de la *Guardian*?

— Penn, nu schimba acum discuția. Nu crezi că ar trebui să stau și eu de vorbă cu ea?

— Chiar deloc. Nu. E... e o problemă personală a ei. E vorba de viața ei, de trupul ei, și indiferent ce-ai zice tu, Ian, are dreptul să facă ce poftește cu viața ei, și indiferent ce-ai spune tu, nu vei reuși să schimbi deloc lucrurile nici cu o iotă. Va fi, din contră, o treabă foarte stînjenitoare pentru amîndoi. Și-ți pierzi și cinstea obrazului, adăugă ea și se felicită în sinea ei că fusese atît de isteață. Da, bineînțeles, Adryon o să te asculte și o să pună la inimă ce-ai să-i spui tu, dar ar fi mai bine să fii și tu și modern și om mare pentru amîndoi, de dragul tău și de-al ei.

Brusc pe faţa lui trecu un val de roşeaţă pe care nu şi-l putu stăpîni.

— Ce s-a-ntîmplat ? îl întrebă ea.

— Mă gîndeam... mă gîndeam pur şi simplu.

— La cine ar fi putut fi, sau cine ar putea fi iubitul ei ?

— Mda.

Penelope Dunross oftă.

— Pentru ca să rămîi întreg la minte, Ian, nu te mai gîndi la asta. Fata are foarte multă judecată, are peste nouăsprezece ani... şi e foarte sensibilă. Ia gîndeşte-te că n-am reuşit nici măcar s-o văd pe ziua de azi ! Puşlamaua asta mică a şters-o cu eşarfa mea cea nouă înainte de a apuca eu să pun mîna pe ea. Îţi aminteşti de bluza pe care i-am împrumutat-o. Ei bine, am găsit-o mototolită toată pe podeaua de la baie ! Cînd am s-o văd la casa ei am să fiu foarte fericită !

— Pentru numele lui Dumnezeu, e încă prea crudă pentru asta !

— Dragule, nu sînt de acord cu tine. Aşa cum îţi spuneam, nu ai ce-i face, progresu-i progres, iar pilula aia e un pas minunat, imens şi de necrezut înainte. Trebuie să fii mai înţelept în privinţa asta. Te rog.

— Eu... nu ştiu, m-ai luat prea pe nepregătite, nu mă aşteptam, asta-i tot.

Penelope rîse binedispusă.

— Dacă aş fi vorbit despre Glenna mai înţeleg... Ian, pentru Dumnezeu, glumeam numai. Nici nu mi-a trecut măcar prin minte că nici nu ţi-ai închipuit că Adryon e o fată sănătoasă, cît se poate de normală, deşi cu un caracter nesuferit, nestăpînit, care te scoate din sărite, o tînără plină de tot felul de complexe, complexe pe care le trăieşte doar pentru că doreşte să ne împace şi pe noi cu ideile noastre învechite.

— Ai dreptate, şi Dunross încercă să pară convins, deşi nu era deloc, ba, mai mult, simţea un fel de amărăciune. Da, ştiu, ai dreptate...

— Flăcăule, nu te paşte gîndu' că ar fi mai bine să ne ducem şi noi să vedem ce mai face Copacul Urletelor noastre ? îl întrebă ea zîmbind.

Pe vremuri, departe, în locurile lor de baştină, dăinuia un obicei strămoşesc al clanului ca undeva, în apro-

pierea căminului celei mai bătrîne femei din neamul şefului clanului să existe un Copac al Urletelor. Pe cînd Ian era abia un ţînc, bunica Dunross era cea mai bătrînă, şi îşi avea sălaşul într-un pîlc de copaci, pe dealurile de dincolo de Kilmarnock şi Ayrshire, unde se aflau pămînturile familiei Struan. Acolo crescuse un stejar imens. Copacul unde te duceai cînd împieliţatul, cum spunea bătrîna Dunross, intra în tine, şi te duceai singur, te apucai de urlat şi blestemai cît pofteai. „Şi după aia, fato, îi spunea bătrîna aceea minunată în prima seară cînd stătuseră de vorbă, după aia pacea se aşeză asupra casei tale şi niciunui suflet nu-i mai vine să-şi ocărască bărbatu' sau nevasta sau copchiii, sau drăguţul. Aşa, aşa, un copac vrăjit, şi copacul poate îndura toate blestemele pe care le-a născocit împieliţatul..." Penelope îşi aminti cum bătrîna Dunross o îndrăgise şi o primise în inima ei şi a clanului din prima clipă. Asta se întîmplase imediat după căsătoria lor, şi le făcuse o a doua vizită, Ian fiind în permisie după un accident, încă mergînd în cîrje, cu picioarele rău de tot arse, dar spre vindecare, scăpînd în rest nevătămat din avionul ce se zdrobise în flăcări de pămînt. Şi ei în taină, îi adusese multă uşurare gîndul că de-acum el nu va mai zbura niciodată, în ciuda faptului că acelaşi gînd pe el îl chinuia cumplit. „Ei, fetiţo, începuse bătrîna Dunross chicotind în seara aceea, cînd vînturile iernii şuierau peste mlaştini, şi băteau cu zloată, iar ei stăteau înăuntru, la cald, şi le era bine în faţa focului din căminul cel mare, la adăpost acum de bombardamente, bine hrăniţi, fără nici o grijă decît aceea ca Ian să se facă bine mai repede. Ei, fetiţo, şi a fost o vreme cînd Ian ăl de colo avea şase ani şi, oh, Doamne Doamne, ce nestrunit copchil era încă de pe atunci, iar taică-su, Colin, era plecat ca de obicei prin ţările ăle străine şi blestemate, şi Dunross venea în vacanţă la Ayr de la căminul unde învăţa carte. Ai, ai, şi cîteodată venea şi pe la mine să mă mai vadă iar eu îi spuneam poveşti d-ale clanului, poveşti de demult, despre bunică-su, şi străbunică-su, da' uneori cu nimic nu puteam scoate împeliţatu' din el. Şi era o noapte ca aiasta, şi l-am dat afară pe bietul prunc, l-am dat afară să se ducă la Copacul Urletelor..., şi bătrîna chicoti din nou, bău whisky şi povesti mai departe. Ai, ai, şi bietul copchil a plecat,

mîndru nevoie mare şi neîncovoiat, şi vîntoasa îl mătura în toate părţile, şi s-a dus şi a blestemat copacul. Ai, ai, şi fiarele pădurii s-au tras înapoi dinaintea furiilor lui şi după aia pruncul s-a întors acasă. Da' l-ai tăvălit aşa cum trebuie ? l-am întrebat eu. Da, mi-a răspuns el, cu glăsciorul acela al lui, da, bunico, l-am tăvălit de-o să ţină el minte ! Bun, i-am zis eu. Acum te-ai răcorit. Nu chiar de tot, bunico, doar am obosit ! Şi, fato, chiar în clipita aia, se auzi o troznitură cumplită şi o cutremurătură, toată casa s-a clătinat din ţîţîni, şi eu mi-am închipuit că a venit sfîrşitul pămîntului, dar spiriduşul ăla mic a ţîşnit afară să vadă ce s-a întîmplat : un trăznet făcuse Copacul Urletelor surcele. Bunico, a strigat el la mine, cu vocea lui subţirică cînd s-a întors, făcînd ochii mari, bunico, amarnică tăvăleală i-am făcut eu copacului. Pot să mai încerc odată ?" Şi Ian rîsese cînd o auzise pe bătrînă povestind : „E născocire curată, nu-mi amintesc nimic. Bunico, asta ai scornit-o dumneata." „O, nu huli. Aveai abia cinci sau şase anişori, şi a doua zi ne-am dus în pîlcul de copaci şi am ales alt copac pentru urlat, taman ăl pe care ai să-l vezi şi tu mîine, şi l-am binecuvîntat în numele clanului şi i-am spus micului Ian ca altă dată să fie totuşi ceva mai blînd, să nu se mai întîmple ce s-a întîmplat !" Şi au rîs cu toţii şi mai tîrziu, în cursul aceleiaşi nopţi, ea se trezise ca să descopere că nu mai era nici Ian lîngă ea şi nici cîrjele. Şi a stat şi a aşteptat. Cînd s-a întors, era ud leoarcă, ostenit frînt, dar împăcat cu sine. Ea se prefăcuse că doarme pînă cînd îl simţi că a venit din nou în pat. Apoi se întorsese spre el şi-i dăduse din căldura ei totul. „Să nu uiţi, fato, îi spusese bătrîna Dunross numai ei, în ziua cînd se pregăteau de plecare, să fii sigură că de-acum căsătoria voastră a să fie dulce şi neîntinată, ai grijă ca Dunross să aibă mereu în preajmă un Copac de Urlat. Să nu-ţi fie teamă. Caută cîte unul prin preajmă. Caută unul prin preajmă oriunde v-aţi duce. Dunross ăsta al tău are nevoie de un Copac de Urlat prin preajmă, cu toate că n-o să recunoască el una ca asta, şi nici n-o să se ducă la el decît tare rar. Dar tare seamănă cu Dirk. E prea tare de fire..." Aşa că de atunci, oriunde s-au mutat, au avut mereu unul în preajmă. Penelope insistase de fiecare dată. De mult, în Chungking, unde Dunross fusese trimis ca ofiţer de legătură al aliaţilor, după

ce se înzdrăvenise, găsise ea un copac de bambus pe care-l făcuse Copac al Urletelor. Aici, în Hong Kong, aveau un Jacaranda imens care domina toată grădina.

— Nu crezi că ar trebui să-i faci dumnealui o vizită ?

Copacul acela era întotdeauna pentru el de genul feminin și pentru ea de genul masculin. Toată lumea ar trebui să aibă un astfel de Copac al Urletelor. Fiecare om.

— Nu, mulțumesc, n-am nevoie.

— De unde a avut bunica Dunross atîta înțelepciune ca să îndure atîtea nenorociri și să rămînă atît de întreagă ?

— Nu știu. Poate că pe vremea aceea oamenii erau durați mai zdravăn.

— Mi-e tare dor de ea.

Bătrîna Dunross murise la optzeci și cinci de ani. Numele ei de fată fusese Agnes Struan, cînd se căsătorise cu vărul ei Dirk Dunross, Dirk McCloud Dunross, a cărui mamă, Winifred, fusese singura fiică a lui Dirk Struan, și fusese botezată cu numele tatălui mamei sale în amintirea lui. Dirk Dunross fusese al patrulea tai-pan și dispăruse pe mare cu *Sunset Cloud,* în timp ce se îndrepta spre țară. Nu avea decît patruzeci și doi de ani, ea treizeci și unu. Ea nu se mai căsătorise după aceea. Avuseseră trei băieți și o fată. Doi dintre băieții ei fuseseră uciși în primul război mondial, cel mai mare la Gallipoli, la numai douăzeci și unu de ani, celălalt gazat la Ypres, în Flandra, la nouăsprezece. Fata ei, Anne, se căsătorise cu Gaston deVille, tatăl lui Jacques. Anne murise în timpul bombardamentelor asupra Londrei, unde se refugiaseră toți cei din familia deVille în afară de Jacques, care rămăsese în Franța și luptase împotriva nazismului în *maquis.* Colin, ultimul dintre băieții ei, tatăl lui Ian, avusese și el trei băieți și o fată, Kathren. Pierduse și el doi băieți în cel de-al doilea război mondial. Primul bărbat al lui Kathren, comandantul de escadrilă al lui Ian, fusese ucis în bătălia pentru Anglia.

— Atîtea morți, morți violente, spuse Penelope tristă. Să-i vezi născîndu-se și apoi să-i vezi murind... groaznic. Sărmana bunică. Și totuși cînd a murit, s-a dus atît de împăcată, tot cu zîmbetul acela al ei pe buze !

— Poate că așa a fost *jossul* ei. Și cu ceilalți a fost la fel, așa le-a fost *jossul.* Penn, toți au făcut ceea ce

trebuiau să facă. Şi la urma urmei, Penn, în privinţa asta istoria familiilor noastre e obişnuită cu astfel de întîmplări. Sîntem englezi doar. Vreme de secole, războiul a fost modul nostru de viaţă. Uită-te la familia ta, unul dintre unchii tăi a dispărut pe mare în războiul cel mare, altul în al doilea, la El Alamein, părinţii tăi ucişi în războiul fulger... totul obişnuit, şi vocea lui se aspri deodată. Nu e uşor să-i explici unuia din afară, nu-i aşa ?

— Mda. A trebuit să creştem mari atît de repede, aşa-i ? el încuviinţă dînd din cap, şi după un moment de tăcere ea continuă Ar fi bine să te îmbraci pentru cină, altfel o să întîrzii, dragule.

— Penn, pentru Dumnezeu, tu totdeauna o porneşti cu un ceas mai devreme decît mine. O să ne arătăm şi noi acolo foarte puţin, în fugă şi o ştergem imediat după bucate. Cînd... (se auzi sunînd telefonul). Da ?, Hello, domnule Deland.

— Bună-seara, tai-pan. Vreau să vă informez în legătură cu fata doamnei deVille şi ginerele ei, domnul Escary.

— Da, te rog.

— Îmi pare rău că trebuie să vă aduc la cunoştinţă veşti atît de triste. Accidentul s-a petrecut pentru că maşina a fost, cum se spune la dumneavoastră..., măturată de pe Cornişa de Sus, chiar înainte de Eze. Şoferul celeilalte maşini era beat. Cam la două dimineaţa, iar cînd a venit şi poliţia, domnul Escary murise deja, iar soţia lui se afla inconştientă. Doctorul spune că ea îşi va reveni, numai că îi e teamă că organele legate de naştere sînt pentru totdeauna compromise. S-ar putea să fie nevoie de o operaţie. Doc...

— Ea ştie ?

— No, m'sieu, deocamdată nu, dar doamnei deVille i s-a spus, i-a spus doctorul. Am aşteptat-o, aşa cum mi-aţi ordonat şi am avut grijă de toate cele necesare. Am cerut să vină un specialist de la Paris pentru problemele de care vă spuneam ca să se consulte cu cel de la spitalul din Nisa şi soseşte azi-după amiază.

— Mai e ameninţată de vreun pericol ?

— Extern nu. Doar încheietura mîinii frîntă, cîteva tăieturi, mai nimic. Dar... biata doamnă e... în stare de

şoc. A fost o uşurare... eu am simţit o uşurare cînd a venit maică-sa, a fost de mare ajutor. Stă la *Metropolitan*, într-un apartament şi am aşteptat-o eu la aeroport. Bineînţeles că voi fi mereu lîngă ea.

— Cine conducea ?

— Doamna Escary.

— Celălalt şofer ?

Urmă un moment de ezitare.

— Se numeşte Charles Sessonne. E bancher, în Eze, şi se întorcea acasă după o partidă de cărţi şi o mică petrecere cu nişte prieteni. Poliţia spune... Doamna Escary jură că maşina acestuia a venit pe sens invers. Omului îi pare foare rău de cele întîmplate, poliţia l-a acuzat că a condus în stare de ebrietate şi...

— E pentru prima dată ?

— Non, non. A mai fost amendat o dată pentru asta.

— Şi conform legislaţiei franceze ce-l aşteaptă ?

— Va fi trimis în faţa unui tribunal şi... după aia nu mai ştiu, m'sieu. Nu mai e nici un martor. Poate că se va alege cu o amendă, poate cu închisoare, nu ştiu. Poate că îşi va aminti că el se afla pe sensul lui, cine ştie ? Îmi pare rău.

Dunross rămase o clipă pe gînduri.

— Unde locuieşte individul ?

— Rue de Verte 14, Eze.

Dunross îşi aminti satul acela destul de bine, nu departe de Monte Carlo, mai spre munţi, şi de acolo de sus se vede departe toată Coasta de Azur, şi de acolo vezi dincolo de Monte Carlo, pînă în Italia, dincolo de Cap Ferrat pînă la Nisa.

— Mulţumesc, domnule Deland, ţi-am expediat prin telex 10.000 de dolari SUA pentru cheltuielile doamnei deVille şi tot ce mai e nevoie. Şi te rog, fă tot ce e necesar acolo. Sună-mă îndată dacă intervine ceva... da, şi roagă-l pe specialist să mă sune imediat după ce o examinează pe doamna Escary. Ai vorbit cu domnul Jacques deVille ?

— Nu, tai-pan. Nu mi-aţi dat dispoziţii în sensul acesta. Să-l sun şi pe dumnealui ?

— Nu, îi spun eu. Mulţumesc încă o dată.

Dunross puse receptorul în furcă şi-i spuse şi lui Penelope ce aflase, în afară de consecinţele interne ale accidentului.

— Groaznic ! Ce... nenorocire lipsită de sens.

Dunross se uită cum se lăsa soarele în amurg. La sugestia lui plecaseră cei doi spre Nisa și Monte Carlo, unde el și Penelope se simțiseră atît de bine, se distraseră, mîncare bună, vin minunat, și chiar și jucaseră puțin la ruletă. *Joss*, se gîndi el, Isuse Hristoase !

Formă numărul lui Jacques deVille, dar nu era acasă, îi lăsă un mesaj să sune cînd se întorcea.

— O să-l văd diseară la dineu, spuse el și simți că șampania nu mai avea nici un gust. Ei, eu zic să ne ducem să ne schimbăm.

— Dragule, eu nu merg la dineu.

— Dar...

— Am atîtea de făcut ca să fiu gata de plecare mîine. O să mă scuzi tu... tu trebuie să te duci, bineînțeles. Eu nu-mi văd capul de treburi. Trebuie să-i pregătesc lucrurile de școală Glennei... Duncan pleacă luni și trebuie să văd cum stă și el cu lenjeria. O să trebuiască să-l duci tu la avion, ai grijă să nu-și uite pașaportul... Și în seara asta o să poți să mă scuzi și să le spui de plecare.

— Bineînțeles, îi zîmbi el ușor. Dar, spune-mi și mie, Penn, care-i adevăratul motiv că nu vii ?

— O să fie tămbălău mare. Și sigur o să fie și Robin acolo.

— Dar abia mîine vin !

— Nu, au venit și anunțul a apărut în suplimentul de la Guardian. Au sosit azi după-amiază. Toată delegația. Precis că vor fi și ei invitați (banchetul era dat de un multimilionar om de afaceri care se ocupa cu construcțiile de locuințe, sir Shi-teh T'Cung, în parte pentru a sărbători înălțarea lui la rangul de sir, pe ultima listă de înnobilați, dar mai ales pentru a lansa ultima lui operă filantropică — noua aripă a spitalului Elizabeth). Zău că nu vreau să merg, și dacă tot te duci tu nu mai e nevoie de mine. Crede-mă că vreau să mă culc și eu mai devreme. Te rog.

— Bine. Termin și eu cu telefoanele astea și o șterg. Trec pe la tine înainte de a pleca.

Dunross urcă la etaj, intră în biroul lui. Lim îl aștepta, făcuse de pază. Purta o tunică albă, pantaloni negri și pantofi cu talpă de cauciuc.

— 'Seara, Lim, îi spuse Dunross în cantoneză.

— Bună-seara, tai-pan.

Bătrînul îi făcu semn să se ducă la fereastră. Dunross văzu doi chinezi tîndălind de cealaltă parte a străzii, dincolo de zidul înalt ce împrejmuia Casa cea Mare, chiar lîngă poarta înaltă din fier.

— Tai-pan, ăia pierd timpul pe-acolo cam de multă vreme.

Dunross îi cercetă un moment, îngrijorat. Oamenii lui de pază fuseseră lăsaţi să plece nu de mult, Brian Kwok, invitat şi el la dineu, urma să vină să-l ia în scurtă vreme, păzindu-l el.

— Dacă la lăsarea întunericului n-au plecat, sună la biroul inspectorului şef Crosse ! îi scrise numărul şi apoi îi spuse în cantoneză, pe un ton deodată foarte sever : Şi dacă tot mi-am adus aminte, Lim, cînd am să vreau ca cineva să umble la maşina vreunuia dintre diavolii de străini, am să dau eu dispoziţii în acest sens.

Văzu că bătrînul se uita la el netulburat. Lim Chu era în familia lui de cînd avea şapte ani, ca şi tatăl său înainte, şi tatăl acestuia, primul din neamul lui, care pe vremuri, demult, înainte de a exista Hong Kongul, fusese valetul numărul unu şi se îngrijise de conacul lui Struan de la Macao.

— Tai-pan, nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu poţi înveli focul într-o hîrtie. Poliţia e deşteaptă, iar bătrînul Barbă Neagră sprijină foarte mult poliţia. Specialiştii sînt în stare să cerceteze nişte frîne şi să afle de acolo o mulţime de lucruri.

— Eu habar nu am de poliţie, spuse bătrînul ridicînd din umeri. Tai-pan, eu dacă vreau să prind un peşte nu mă urc în copac. Nici dumneata. Pot să-ţi spun că în noaptea aia n-am putut dormi şi am venit aici. Pe veranda balconului am văzut o umbră. În clipa în care am deschis uşa biroului, umbra aceea a lunecat la vale pe burlan şi a dispărut în tufişuri, şi bătrînul scoase la iveală o fîşie de cîrpă ruptă. Am găsit asta pe burlan.

Cîrpa nu oferea nici un indiciu. Dunross o cercetă, îngrijorat. Se uită la portretul lui Dirk Struan de deasupra căminului. Era la locul lui, neatins. Îl dădu la o parte şi văzu că firul de păr pe care-l aşezase el cu mare grijă pe una din balamalele seifului era neatins. Mul-

ţumit, trase tabloul la loc, apoi cercetă încuietorile la uşa balconului. Cei doi chinezi de afară nu plecaseră. Pentru prima dată Dunross fu fericit că acceptase să fie păzit de serviciul secret.

— 34 —

Ora 19.58.

În biroul lui Phillip Chen dăinuia un aer încins şi umed, acesta stătea lîngă telefon, uitîndu-se la el fascinat şi emoţionat. Brusc uşa se deschise şi el sări în sus Dianne intră impunătoare.

— Phillip, nu mai are nici un rost să mai stai să aştepţi, îi spuse ea enervată. Mai bine te-ai duce să te schimbi. Diavolul acela de Vîrcolac nu mai sună el în seara asta. Trebuie să se fi întîmplat ceva. Haide! Dianne purta un *cheong-sam* de seară, la ultima modă, scump, părul tapat, şi era împodobită cu bijuterii ca un pom de Crăciun. E sigur, trebuie să se fi întîmplat ceva. Poate că poliţia... ha, să nu te aştepţi cumva să-i fi prins poliţia. Mai degrabă diavolul acela de *fang pi* se joacă cu noi cum vrea el. Mai bine du-te de te schimbă, altfel întîrziem. Dacă te grăbeşti...

— Nu vreau deloc să merg, se răsti el la ea. Silă T'Chung e un mare plicticos şi acum că a ajuns şi sir Silă e de două ori mai plicticos (cu ani în urmă numele de Shi-teh fusese schimbat de amicii lui T'Chung în Silă, porecla sub care era cunoscut acum). Nici nu e opt măcar, şi dineul nu e decît la nouă jumătate, iar de obicei mai şi întîrzie individul, toate banchetele lui încep cu un ceas mai tîrziu. Pe toţi zeii, tu poţi să te şi duci.

— Ayeeyah, trebuie să vii. E obrazul în joc, îi răspunse ea la fel de enervată. Dumnezeule, după ziua de azi de la bursă... dacă nu ne ducem ne pierdem cinstea obrazului rău de tot şi cu asta acţiunile noastre or să cadă şi mai rău. O să rîdă de noi tot Hong Kongul. Nici nu or să mai aibă răbdare, o să spună că ne e atît de ruşine deoarece Casa Noastră nu mai e în stare să-şi

plătească datoriile încît nu îndrăznim să ne mai arătăm în public. Ha ! Şi noua nevastă a lui Silă, Constance, curva aia parşivă, arde de nerăbdare să mă vadă umilită.

Aproape că ţipa. În ziua aceea pierduse mai bine de o sută de mii de dolari din fondurile ei tăinuite. Mai-mai să leşine cînd o sunase Phillip, după ora trei, să-i spună ce se întîmplase.

— Oh ko, trebuie să vii, altfel sîntem ruinaţi.

Soţul ei încuviinţă cu o mutră amărîtă. Ştia şi el ce bîrfitori şi colportori de zvonuri vor fi la dineul acela. Toată ziua fusese asaltat de întrebări, de urlete şi panică.

— Mda, cred că ai dreptate.

Numai într-o zi pierduse un milion de dolari, şi dacă asaltul asupra firmei continua şi Gornt cîştiga, ştia că va fi măturat cu totul. Oh oh oh, de ce-am avut eu încredere în cuvintele lui Dunross şi am cumpărat acţiuni cu nemiluita ? îşi reproşă el atît de furios încît îi venea să dea cu picioarele în cineva. Se uită la nevasta lui. Se cutremură cînd citi pe faţa ei semnele silei sale faţă de lume, în general, şi faţă de el în particular. I se strînse inima.

— Bine, bine, spuse el umil. Într-o clipă.

Cînd ajunse la uşă sună telefonul. Inima i se răsuci în piept şi simţi că i se face rău. De la ora şase primise vreo patru telefoane. Toate fuseseră convorbiri de afaceri, pline de jelanii cu privire la situaţia bursei, ei, Phillip, zvonurile s-au adeverit, oh ko, mai bine să vînd acţiunile, şi de fiecare dată discuţiile erau mai supărătoare decît cele de dinainte...

— Weyyy ? făcu el la telefon mînios.

Urmă o scurtă pauză, apoi o voce la fel de mînioasă îi spuse într-o cantoneză vulgară :

— Ei, care oi fi acolo, eşti cam prost crescut. Unde ţi-i educaţia, hai ? Fir-ai tu să fii !

— Cine-i la telefon ? întrebă Phillip în cantoneză.

— Vîrcolac în carne şi oase. Vîrcolac cel mare, fir-ai să fii ! Da'tu cine măta eşti ?

— Ah ! şi sîngele îi dispăru din obraz lui Phillip Chen.

Prins de panică îi făcu semne soţiei, ea se repezi lîngă el şi se aplecă să audă şi ea, uitînd de toate celelalte în afară de soarta *Casei Chen.*

— Aici e cinstitul Chen..., începu el prudent. Te rog... cum te cheamă ?

— Ai urechile pline cu ceară ? Poate că eşti fun poliţai din aceia mîncători de căcat. Cine eşti de fapt ?

— Eu sînt Chen, părintele *Casei Chen*. Jur !

— Bun atunci. Ţi-am trimis o scrisoare în care-ţi spuneam că am să sun pe la ora opt astăzi. N-ai primit scrisoarea ?

— Ba da. ba da, am primit scrisoarea, se grăbi să-i confirme Phillip Chen, încercînd să-şi stăpînească uşurarea amestecată cu furie, spaimă şi umilinţă. Lasă-mă să vorbesc cu fiul meu numărul unu, te rog.

— Asta nu se poa', nu se poa' şi gata. Aşa crezi tu că broasca poa' să-nghită lebăda, hai ? Feciorul tău e în altă parte, în altă parte a insulei... în Noile Teritorii, de un' să aibă el telefon acolo, da-i în siguranţă şi teafăr, dom'le Chen Nobila Casă, da, da, teafăr. Nu duce lipsă de nimic acolo. Ai banii de răscumpărare ?

— Da... ăăă, cel puţin... n-am izbutit să ridic decît o sută de mii de la bancă, res...

— Zeii sînt martori ce răbdare afurisită am eu cu tine ! urlă celălalt furios. Doar ştii bine că am cerut cin' su' de mii. Ori cinci, ori zece nu-i decît cît un fir de păr în blana unei vaci...

— E o minciună, strigă strident Phillip Chen. Nu-s decît minciuni şi bîrfe întinse de duşmanii mei peste tot. Nu-s bogat... N-ai auzit ce s-a-ntîmplat la bursă azi ? Phillip Chen întinse mîna să ia un scaun, simţind cum îi bubuie inima în piept, se aşeză ţinînd receptorul cu cealaltă mînă, în aşa fel încît Dianne să poată auzi şi ea.

— Ayeeyah ! Bursa asta ! Noi, ţăranii amărîţi, nu avem de-a face cu bursa. Vrei să-ţi trimitem şi urechea cealaltă ?

Phillip Chen se albi tot.

— Nu, ne mai tîrguim. Cinci e prea mult. Aş putea face rost de o sută jumătate.

— Dacă m-aş împăca numai cu o sută jumătate, aş ajunge bătaie de joc în toată China. Vrei cumva să zici că pun pe tarabă o căpăţînă de miel şi vînd carne de cîine ? Auzi, o su' jumă pen' feciorul numărul unul al Casei Chen ! Cu neputinţă. Îmi pierd obrazul ! Doar pricepi şi dumneata atîta lucru !

Phillip Chen şovăi.

— Păi, ăă, da, ai dreptate, încuviinţă el. Dar mai întîi vreau să ştiu cînd îmi primesc băiatul înapoi.

— Cum ai plătit răscumpărarea! Promit pe oasele strămoşilor mei. În cîteva ceasuri după ce primesc banii o să apară şi fiul dumitale pe şoseaua Sha Tin.

— Aha, deci acum el e la Sha Tin ?

— Ayeeyah ! Nu mă prinzi tu pe mine Nobilă Casă Chen. Parcă-mi miroase mie a rahat în toată vorba asta a noastră. Ascultă acum şi blestemaţii aceia de poliţişti căcăcioşi ? Şi cîinele se arată viteaz fin' că-i stăpînu prin preajmă ? Ai chemat poliţia ?

— Nu, nu, jur ! N-am scos o vorbă la poliţie şi nu încerc să te atrag în vreo cursă, dar, te rog, am şi eu nevoie de garanţii, de nişte garanţii cît de cît ! şi faţa lui Phillip Chen era numai broboane de sudoare. Eşti în siguranţă, doar ţi-am jurat, n-am chemat poliţia. De ce-aş fi făcut-o ? Dacă i-aş fi chemat de ce să ne mai tîrguim atunci ?

Urmă o lungă ezitare, apoi individul spuse, oarecum mai înblînzit :

— Bine, în regulă. Dar feciorul tău e la noi aşa că de se întîmplă o nenorocire e numai vina ta şi nu a noastră. Şi am să fiu şi înţelegător. O să primesc numai patru su' de mii, dar în seara asta !

— Nu se poate nici în ruptul capului. Mă pui să dau cu năvodul în mare ca să prind un tigru. Am primit scrisoarea dumitale după ce băncile erau închise, dar am acum la mine o sută de mii bani gheaţă, în bancnote mărunte... (Dianne îi dădu un ghiont şi-i arătă două degete) Ascultă, onorabile Vîrcolac, dar poate că pînă diseară reuşesc să mai împrumut ceva. Poate,... ascultă, o să-ţi dau două sute în seara asta. Cred că pot obţine banii ăştia într-o oră. Două sute de mii !

— Să mă bată toţi zeii dacă am să încuviinţez să fac afacerea asta pentru pomana de care zici. Trei su' juma' !

— Două sute, într-un ceas.

— Ori îţi trimit urechea lui în două zile, aia care i-a mai rămas, sau îmi dai trei sute.

Phillip Chen se jelui, se rugă, argumentă şi-l linguşi, apoi blestemă şi se tocmiră, trăgînd fiecare în cîte o parte. Amîndoi erau versaţi în arta tocmelilor, şi curînd

se lăsară amîndoi furaţi de plăcerea de a-şi înfrunta inteligenţa, fiecare utilizîndu-şi toate resursele, răpitorul folosindu-se de ameninţări, Phillip Chen de viclenie, linguşiri şi promisiuni. În cele din urmă, Phillip Chen spuse :

— Eşti prea priceput pentru mine, onorabile Vîrcolac, prea bun neguţător pentru mine. O să-ţi dau 200.000 în seara asta şi încă o sută de mii în următoarele patru luni.

— Într-o lună.

— Trei ! şi Phillip Chen rămas cu gura căscată în faţa valului de blesteme care urmă, şi se întrebă dacă nu cumva îşi judecase greşit adversarul.

— Două.

Dianne îl înghionti din nou, dînd din cap ca să-l facă să accepte.

— Prea bine, spuse el în cele din urmă. Şi încă 100.000 în două luni.

— Bun, se auzi vocea mulţumită a celuilalt. Am să chibzuiesc la cele ce mi-ai spus şi o să te sun din nou.

— Dar, stai o clipă, onorabile Vîrcolac. Cînd...

— Într-un ceas.

— Dar...

Convorbirea se întrerupse, Phillip Chen blestemă în toate felurile, apoi îşi şterse fruntea.

— Am crezut că l-am dus pe ticălos. Blestemat să fie de toţi zeii căcatul ăsta de cîine lepădat de măsa !

— Da, îl încurajă Dianne încîntată. Te-ai descurcat foarte bine, Phillip. Doar două sute acum şi altă sută în două luni ! Perfect. În două luni se pot întîmpla o mulţime de lucruri. Poate că poliţia asta jegoasă o să reuşească să pună laba pe ei şi n-o să mai trebuiască să plătim suta aceea ! şi fericită luă o bucată de pînză şi-şi şterse broboanele de sudoare care-i apăruseră pe buza de sus, dar, deodată, zîmbetul i se şterse de pe faţă. Dar ce facem cu Silă T'Chung ! Trebuie să ne ducem, dar tu trebuie să stai să aştepţi aici, ei ?

— Ei, ne descurcăm. Ia-l pe Kevin, eu o să vin mai tîrziu. Cînd o să ajung şi eu acolo o să am eu un loc. Eu... eu o să aştept să mă sune !

— Minunat. Ce deştept eşti ! Trebuie să dobîndim moneda înapoi. Foarte bine. Poate că ni s-a mai schimbat şi nouă *jossul* şi o să vină şi bumul acela despre care a prezis şi Tung Bătrînul Orb. Phillip, Kevin e foarte îngrijorat pentru tine. Sărmanul băiat e foarte tulburat

pentru toate necazurile astea care te-au ajuns. Şi e îngrijorat de sănătatea ta.

Şi Dianne ieşi în mare grabă, mulţumind zeilor, ştiind bine că ea se va întoarce cu mult înainte ca John Chen să fie eliberat şi în siguranţă. Perfect, îşi spuse ea, Kevin poate să îmbrace jacheta albă din piele de rechin, fiindcă a venit vremea să trăiască şi el pe măsura noii sale poziţii în familie.

— Keviiiin !

Uşa se închise în urma ei, Phillip Chen oftă din adînc, şi cînd îşi mai adună puterile, se tîrî pînă la dulăpior şi-şi turnă un brandy. După ce Dianne şi Kevin plecară, îşi mai turnă un pahar. La nouă fără un sfert telefonul sună din nou.

— Nobila Casă Chen ?

— Da... da, onorabile Vîrcolac ?

— Primim tocmeala, dar trebuie să terminăm în seara asta.

Phillip Chen oftă din adîncul sufletului.

— Prea bine, cum...

— Poţi să faci rost de toţi banii ?

— Da.

— Şi în bancnote de cîte o sută, aşa cum am zis ?

— Da, am deja o sută de mii şi pot să mai iau o sută de la un prieten...

— Ai prieteni bogaţi, îi replică individul bănuitor. Mandarini !

— Se îndeletniceşte cu pariurile la curse, îi spuse Phillip Chen iute, blestemîndu-se că l-a luat gura pe dinainte. După ce-ai închis telefonul, m-am înţeles cu el pentru treaba asta. Din fericire, în seara asta a avut mare noroc şi i-a mers bine.

— Bine, bine. Ascultă, iei un taxi...

— Dar am maşina mea...

— Ştiu că ai o afurisită de maşină, şi ştiu şi numărul de înregistrare, îi replică individul grosolan, ştim totul despre tine şi dacă încerci să ne trădezi la poliţie n-o să-ţi mai vezi feciorul niciodată şi vei fi tu următorul pe lista noastră. Ai priceput ?

— Da... da, am înţeles, onorabile Vîrcolac, spuse Phillip Chen împăciuitor. O să iau un taxi... dar încotro ?

— Pînă la parcul în unghi de la Kowloon Tong. E acolo un drum numit Şoseaua Essex. Acolo dai de un gard de zid, iar în zid o gaură. Pe asfaltul drumului ai să vezi o săgeată cu vîrful spre gaura de care ziceam. Bagi mîna în gaura asta şi acolo găseşti o scrisoare. O s-o citeşti şi taman atunci o să se apropie de dumneata oamenii noştri de pază şi o să-ţi spună : *Tin koon chi fook*, şi le dai lor pachetul.

— Ah, dar nu se poate, ce s-ar întîmpla dacă aş da banii cui nu trebuie ?

— N-o să se întîmple una ca asta. Doar înţelegi cuvîntul de ordine şi tot ce ţi-am spus, nu ?

— Da, da.

— De cît timp ai nevoie ca să ajungi acolo ?

— Pot să plec imediat, o să... iau banii ceilalţi în drum, pot veni îndată.

— Atunci vino îndată. Şi vino singur, să nu vii cumva cu altcineva după tine. De cum ieşi pe uşă o să fii urmărit mereu.

Phillip Chen îşi şterse fruntea.

— Şi cu fiul meu ? Cînd o să...

— Să te supui nezmintit poruncii. Ai grijă şi vino singur !

Şi din nou convorbirea se întrerupse brusc. Cînd încercă să ia paharul, mîinile îi tremurau, dădu paharul duşcă, simţi cum îl năpădeşte un val de căldură, dar nici asta nu reuşi să-i alunge spaimele. Cînd îşi mai veni în fire, formă un număr secret.

— Vreau să vorbesc cu Wu Patru Degete, spuse el în dialectul lui Wu.

— O clipă vă rog, se auziră nişte şoapte în *haklo* şi apoi un glas : Domnul Chen, domnul Phillip Chen ? întrebă vocea într-o engleză americană.

— Ah, exclamă el şocat, şi apoi se interesă prudent : Cine-i ?

— Aici Paul Choy, domnule Chen, nepotul domnului Wu. Unchiul meu a fost nevoit să plece, dar mi-a lăsat instrucţiuni precise să aştept telefonul dumneavoastră. A făcut nişte pregătiri pentru dumneavoastră. Vorbesc cu domnul Chen ?

— Da, aici Chen.

— În regulă atunci. Aveţi veşti de la răpitori ?

— Da, chiar acum, şi Phillip Chen se simţi stînjenit să vorbească despre acele lucruri de taină cu un străin, dar nu avea de ales, aşa că-i spuse lui Paul Choy instrucţiunile pe care le primise.

— O clipă, sir.

Auzi cum celălalt acoperă receptorul cu mîna şi apoi urmează o discuţie înăbuşită în haklo.

— Sir, totu-i în regulă. Trimitem noi o maşină la dumneavoastră, vorbiţi de la locuinţa dumneavoastră de la Punctul de Observaţie Struan, da ?

— Da, da, de acasă.

— Şoferul va fi unul din oamenii noştri. Mai mulţi dintre... ăăăă, oamenii unchiului meu vor fi la Kowloon Tong, aşa că nu vă temeţi de nimic, veţi fi sub supraveghere la fiecare pas, daţi-le banii şi, ăăăă de rest se vor ocupa ceilalţi. Principalul locotenent... ăăă aghiotantul unchiului meu spune să nu vă faceţi nici un fel de griji, ai noştri vor fi peste tot... Domnule Chen ?

— Da, sînt aici, mulţumesc.

— Maşina va fi acolo în douăzeci de minute.

Paul Choy puse receptorul jos.

— Chen Nobila Casă vă transmite mulţumiri, prea cinstite tată, spuse el respectuos lui Wu Patru Degete în dialectul lor ; tulburat, sub privirea acelor ochi de oţel, sudoarea îi curgea pe obraz. Încercă, fără succes, să-şi ascundă faţă de ceilalţi teama, se făcuse foarte cald şi înăbuşitor cu atîţia oameni înghesuiţi în cabina principală a bătrînei jonci, amarate permanent la un cheu la fel de vechi ca şi ea, într-unul dintre multele estuare de la Aberdeen. Să merg şi eu cu luptătorii tăi, tată ?

— Un om cu scaun la cap trimite iepurele în calea dragonului ? rînji Wu Patru Degete. Te-ai pregătit cumva ca să poţi fi un luptător de stradă ? Crezi că eu sînt nebun ca tine ? Trădător ca tine ? şi împunse aerul cu degetul lui cel mare şi bătucit către Poon Vreme Bună. Condu-i pe luptători !

Cel desemnat se grăbi să iasă, alţii porniră după el. Rămaseră numai ei doi în cabină. Bătrînul stătea pe un butoiaş întors cu fundul în sus. Aprinse altă ţigară, trase adînc fumul în piept, tuşi şi scuipă cu năduf pe punte. Paul Choy îl urmărea cu privirea, simţea cum i se scurge sudoarea pe spinare, mai mult de teamă decît de zăpuşeală.

În jurul lor stăteau înghesuite alandala birouri vechi, dulapuri pentru dosare, scaune rahitice şi două telefoane, toate constituind biroul lui Wu Patru Degete şi centru de comunicaţii. De aici transmitea el ordine flotei sale. Afacerile lui constau mai ales în transporturi de mărfuri regulate, dar oriunde flutura flamura Lotusului de Argint, ordinele sale către comandanţi glăsuiau : orice transportaţi, oriunde, în orice moment, cu condiţia ca preţul să merite. Bătrînul acela zdravăn scuipă din nou şi-l biciui cu privirea pe sub sprîncenele lui stufoase.

— Văd că se învaţă nişte treburi ciudate în Ţara Muntelui de Aur, heya ?

Paul Choy îşi muşcă limba şi nu răspunse, inima îi bătea cu putere în piept, şi ar fi vrut tare mult să nu se fi întors niciodată la Hong Kong, să fie şi acum în Statele Unite, sau, şi mai bine, în Honolulu, făcînd surfing în talazurile imense de la Great Waves, sau să zacă pe plajă cu prietena lui. Şi cînd îşi aduse aminte de ea inima i se răsuci în piept.

— Vă învaţă acolo să muşcaţi mîna care vă hrăneşte, heya ?

— Nu, prea cinstite tată, iertare...

— Te învaţă ăia acolo că banii mei sînt ai tăi, averea mea a ta, şi sigiliul meu îţi aparţine ca să faci tu ce vrei cu el, heya ?

— Nu, prea cinstite tată, îmi pare rău că te-am supărat, murmură Paul Choy, pierzîndu-se cu firea sub povara spaimei.

În dimineaţa aceea, devreme, cînd Gornt venise foarte încîntat de sine la birou de la întîlnirea cu Bartlett, încă nu apăruse nici o secretară, aşa că Paul Choy ceruse permisiunea să-i dea o mînă de ajutor. Gornt îi spusese să caute cîteva persoane la telefon, cu alţii vorbi el direct de la telefonul particular din biroul lui. În primele momente, Paul Choy nu se gîndise la nimic altceva decît să se facă util, pînă cînd, din întîmplare, auzi nişte informaţii deosebit de secrete despre firma *Struan* şoptindu-se confidenţial la telefon. Amintindu-şi că Bartlett sunase mai devreme, deducînd că Gornt şi Bartlett avuseseră o întîlnire — plină de succes dacă era să judece după buna dispoziţie a lui Gornt — şi dîndu-şi seama că Gornt transmitea mai departe cu aceeaşi încredere, ei bine, toate astea

îi treziră curiozitatea. Iar mai apoi îl auzi pe Gornt spunîndu-i juristului său : „... vînzare fără acoperire... Nu, nu te îngrijora, nu se va întîmpla nimic atîta vreme cît sînt acoperit, nu pînă pe la ora unsprezece... Sigur. Trimit eu dispoziția, cu pecete îndată ce...". Următoarea convorbire care i se ceru s-o obțină fu un telefon cu Banca Elveției din Zürich, pe care, cu discreție, o urmări : „...aștept o depunere de dolari americani în dimineața asta, înainte de ora unsprezece. Sunați-mă imediat, în secunda în care suma s-a vărsat în contul meu". Și, uluit, puse cap la cap diferitele porțiuni ale ecuației și ajunse la o teorie : dacă Bartlett a pus la cale o tovărășie în secret cu Gornt, dușmanul bine cunoscut al firmei *Struan*, pentru a lansa un atac asupra acestei firme, dacă Bartlett ia și el parte la riscurile unei astfel de acțiuni, măcar în parte sau chiar în cea mai mare parte, transferînd în secret sume mari de bani în contul cu cifru al lui Gornt din Elveția, pentru a acoperi orice pierderi din vînzarea fără acoperire a acțiunilor și, în cele din urmă, dacă el a aranjat cu Gornt ca acesta să apară în față, în vreme ce el, Bartlett, stă suit pe gard și privește, ei bine, atunci toată tărășenia asta o să întoarcă bursa pe dos, iar acțiunile firmei *Struan* vor cădea vertiginos. Și descoperirea asta îl îmboldi să ia deîndată niște decizii : aruncă-te și vinde tu fără acoperire acțiuni *Struan*, înaintea marilor rechini, și o să faci un purcoi de bani. Și acum își aduse aminte cum gemuse că nu avea nici un ban, nici credit, nici acțiuni, și nici un mijloc de a împrumuta ori una ori alta. Și atunci își aminti ce-i tot bătea la cap unul dintre profesorii lor de la Harvard : cu o inimă blîndă nu ajungi să te culci cu o femeie frumoasă. Așa că se duse într-un birou alăturat și-l sună pe noul său prieten Ishwar Soorjani, cămătarul și agentul de schimb valutar pe care-l întîlnise prin intermediul eurasiaticului de la bibliotecă.

— Spune-mi, Ishwar, fratele tău e șeful firmei de agenturare de bursă *Soorjani* ?

— Nu, tinere stăpîn, Arjan e doar vărul meu primar. De ce ?

— Dacă am să vreau să vînd niște acțiuni fără acoperire o să mă sprijini ?

— Bineînțeles, așa cum v-am spus și mai înainte, vă susțin pînă-n pînzele albe dacă aveți suficiente lichidități

pentru a-mi acoperi pierderile... sau ceva echivalent. Dacă nu sînt bani lichizi sau ceva echivalent atunci îmi pare rău.

— Dar să zicem că am niște informații sigure care ard, ei ?

— Drumul iadului și cel al închisorii datornicilor e inundat de informații sigure care ard, tinere stăpîn. Eu vă sfătuiesc să nu vă luați după astfel de informații.

— Ei, fir-ar să fie, exclamă Paul Choy nefericit. Am putea să cîștigăm cîteva sute de mii înainte de ora trei.

— Ah, da ? Ați avea bunăvoința să-mi șoptiți și mie numele acestor ilustre acțiuni ?

— Dar atunci mă sprijini cu... să zicem 20.000 dolari SUA ?

— Ah, îmi pare, rău, tinere stăpîn, eu sînt cămătar, eu nu dau bani pe degeaba. Strămoșii mei îmi interzic una ca asta.

— 20.000 dolari H.K. ?

— Nici măcar 10 dolari din aceia ieșiți din uz de pe vremuri !

— Fir-ar să fie, Ishwar, nu mă prea ajuți cu nimic.

— De ce nu-l rugați pe ilustrul vostru unchi ? Cu sigiliul lui... și în secunda aia eu împrumut pînă la jumătate de milion de dolari H.K.

Paul știa că printre hîrtiile de transfer al banilor lichizi, acte de proprietate transferate de la *Ho-Pak* la *Victoria*, numărau și multe certificate de pachete de acțiuni, și o listă de gajuri deținute de diferiți agenți de bursă. Una dintre acestea era pentru 150.000 de acțiuni *Struan*. Dumnezeule, se gîndi el, dacă eu sînt cel care are dreptate, atunci bătrînul o să piardă din gros. Dacă Gornt forțează bursa, atunci bătrînul o să fie prins la mijloc cu acțiunile astea.

— Bună idee Ishwar. O să te sun eu mai tîrziu.

Îl căută de îndată pe tatăl său, dar nu reuși să-l găsească. Lăsă tot felul de mesaje pentru el și începu să aștepte. Neliniștea îi spori. Chiar înainte de ora zece, el o auzi pe secretara lui Gornt răspunzînd la telefon :

— Da ? Imediat, o secundă, vă rog... Domnul Gornt ? Un telefon confidențial de la Zürich... luați legătura.

Din nou încercă să-l găsească pe taică-su, dorind să-i aducă la cunoștință această informație urgentă. Chiar atunci Gornt îl chemă la el.

— Domnule Choy, vrei să fii bun şi să dai o fugă la jurisconsultul meu şi să-i duci asta? şi-i întinse un plic închis. I-l dai personal.

— Da, sir.

Aşa că plecase de la serviciu. Şi la fiecare telefon din drum se oprise şi încercase să-l găsească pe taică-su. Apoi dăduse plicul, personal, urmărind cu atenţie figura jurisconsultului. Şi citi pe ea o mare fericire.

— Sir, aveţi vreun răspuns de transmis? întrebă el politicos.

— Spune-i că totul va fi împlinit aşa cum a poruncit.

Ceasul arăta cîteva minute peste ora zece. În vreme ce ieşea pe uşă şi cobora cu liftul, Paul Choy cîntărea cîştigurile şi pierderile. Simţi cum i se strînge stomacul de emoţie, se opri la primul telefon.

— Ishwar? Am o dispoziţie urgentă de la unchiul meu. Vrea să vîndă stocul de acţiuni *Struan*. O sută cincizeci de mii. Mă întreabă dacă poţi să faci treaba asta imediat.

— Ca pasărea în zbor! Pentru preacinstitul Patru Degete o să ne aruncăm precum Rothschild! Unde se află acţiunile astea?

— În seiful de la bancă.

— Am nevoie de sigiliul lui imediat.

— Acum mă duc să-l iau, dar el mi-a dat dispoziţie să le vindem pe loc. A spus să le vinzi în pachete mici, ca să nu tulburăm bursa. Şi vrea un preţ cît mai bun. Poţi să le vinzi pe loc?

— Da, nu vă temeţi, imediat. Şi o să obţinem cel mai mare preţ.

— Bun. Şi cel mai important lucru: Să păstrăm secretul.

— Precis! tinere stăpîn, puteţi să aveţi încredere în noi. Dar ce se aude cu acţiunile pe care voiaţi dumneavoastră personal să le vindeţi fără acoperire?

— A... alea... alea să mai aştepte puţin... pînă cînd am şi eu nişte credit acolo, heya?

— Înţelept, foarte înţelept.

Şi Paul Choy se cutremură acum. Simţea cum inima îi bate nebuneşte în tăcerea care se lăsase şi urmărea ţigara tatălui său, neîndrăznind să-i privească chipul plin de mînie, ştiind bine că ochii aceia întunecaţi, ca de piatră, îl sfredeleau, hotărîndu-i soarta. Îşi aduse aminte cum

aproape că strigase de bucurie cînd bursa începu să cadă imediat, urmărind cursul acţiunilor moment de moment, şi apoi ordonîndu-i lui Soorjani să cumpere înapoi chiar înainte de închiderea bursei, şi simţindu-se beat de fericire. Apoi o sunase pe prietena lui, cheltuind aproape 30 din preţioşii săi dolari pentru ca să-i spună cît de fantastică zi avusese şi cît de dor îi era de ea. Şi ea îi spusese că îi era tare dor de el, întrebîndu-l cînd se întorcea în Honolulu. O chema Mika Kasunari, era *sansei*, a treia generaţie de americani de origine japoneză. Părinţii ei nu-l puteau suferi pentru că el era chinez, aşa după cum bine ştia şi el că tatăl său o va detesta pe ea pentru că era japoneză, numai că ei doi, tinerii, erau amîndoi americani, se întîlniseră şi se îndrăgostiseră pe cînd erau la şcoală.

— Cît mai curînd, iubita mea, vin ! îi promisese el plin de extaz, cu siguranţă la Crăciun. După ziua de azi, unchiul meu cu siguranţă că are să-mi dea şi el un cadou...

Nici nu-şi dăduse seama cînd termină tot ce-i mai dăduse Gornt să facă în ziua aceea. După-amiaza tîrziu, Poon Vremebună îi telefonase ca să-i spună că tatăl său îl aştepta la Aberdeen la ora nouă jumătate seara. Înainte de a se duce, trecuse pe la Soorjani ca să ia cecul pregătit pentru tatăl său : 615.000 dolari H.K., mai puţin comisionul de agenturare. Şi venise la Aberdeen plin de bucurie şi-i dăduse cecul, dar cînd îi povestise ce minune făcuse el, rămase cutremurat în faţa furiei tatălui său. Şi predica pe care i-o ţinea fusese întreruptă de telefonul lui Phillip Chen.

— Sînt adînc mîhnit, dacă te-am supărat, prea cinsti...

— Deci aşa, sigiliul meu îţi aparţine, averea mea la fel, *heya ?* strigă Wu deodată.

— Nu, cinstite tată, îngăimă el. Dar informaţiile pe care le aveam erau atît de minunate şi am vrut să-ţi feresc stocul de acţiuni de necazuri şi să cîştig nişte bani pentru tine.

— Nu pentru tine, heya ?

— Nu, cinstite tată. Pentru tine. Să fac bani pentru tine, şi să plătesc măcar în parte toţi banii pe care i-ai cheltuit cu mine... erau acţiunile tale şi banii sînt tot ai tăi. Am încercat să te găsesc...

— La naiba cu scuzele astea. Vino cu mine !

Tremurînd, Paul Choy se ridică în picioare şi-l urmă pe bătrîn pe punte. Wu Patru Degete îi înjură pe oamenii lui de pază, spunîndu-le să dispară din ochii lui, apoi arătă cu un deget ciuntit spre apa murdară a portului.

— De n-ai fi fost fiul meu, şuieră el, de n-ai fi fost fiul meu, acum ai fi fost hrană la peşti acolo, cu picioarele legate cu un lanţ, chiar în clipa asta.

— Da, tată.

— Dacă mai îndrăzneşti vreodată să te foloseşti de numele meu, de sigiliul meu, de orice-i al meu fără încuviinţarea mea, eşti un om mort !

— Da, tată, bîlbîi Paul Choy, încremenit, pricepînd că taică-su avea şi mijloacele şi puterea şi autoritatea pentru a împlini acele ameninţări fără să se teamă de vreo pedeapsă. Iartă-mă, tată. Jur să nu mai fac niciodată una ca asta.

— Bun. Dacă m-ai fi făcut să pierd şi un bănuţ de aramă, acolo ai fi zăcut acum. Acum mai eşti în viaţă numai pentru că ai cîştigat, fir-ai să fii !

— Da, tată.

Wu Patru Degete se uită la fiul său cu nişte ochi de să-l mănînce, şi se strădui să-şi ascundă şi mai departe bucuria în faţa imensului cîştig : 615.000 de dolari HK, fără cîţiva dolari acolo. De necrezut ! Şi cîştigaţi numai cu cîteva telefoane acolo, cu nişte secrete aflate din întîmplare, se gîndi el. E la fel de miraculos de parcă te-ai trezi că zece tone de opiu sar singure pe cheu peste capul vameşilor. Flăcăul ăsta îşi merită banii părăduiţi pe pregătirea lui, şi şi-a răscumpărat de mai bine de douăzeci de ori cheltuielile şi nu-i la Hong Kong decît de vreo trei săptămîni. Isteţ... dar şi tare primejdios ! Şi se cutremură la gîndul că şi alţi ţîngăi s-ar putea apuca să hotărască aşa de capul lor. *Dew neh loh moh* şi, bineînţeles, aş ajunge să fiu eu în puterea lor şi la închisoare pentru greşelile lor şi nu ale mele. Şi totuşi, îşi spuse el stînjenit, exact în felul ăsta procedează barbarii ăştia în afaceri. Feciorul meu numărul şapte e şcolit ca un barbar. Şi toţi zeii îmi sînt martori. nu am vrut să cresc singur o viperă ! Se uită din nou la fiul său, dîndu-şi seama că nu-l înţelege, detestînd felul lui direct de a vorbi, obicei de-al barbarilor, şi nu pe ocolite şi cu aluzii doar, ca o persoană civilizată. Şi, cu

toate astea..., mai bine de 600.000 de dolari într-o singură zi ! Dacă ar fi vorbit cu mine înainte de a se apuca de afacerea asta, n-aş fi fost de acord cu el nici în ruptul capului, şi aş fi pierdut atîta profit ! Oh oh oh ! Întinse mîna să-şi tragă o ladă lîngă el şi se aşeză, simţind cum inima îi sparge pieptul numai la gîndul acesta cumplit. Nu-l slăbea din ochi pe feciorul său. Ce să facă acum cu el ? se întrebă el. Simţea greutatea cecului atîrnîndu-i în buzunar. I se părea de necrezut ca băiatul acela să fie în stare să cîştige suma asta imensă de bani în numai cîteva ceasuri, fără măcar să mişte acţiunile de la locul lor de taină.

— Ia explică-mi şi mie cum se face că diavolul acela de străin, cu mutra lui neagră şi numele acela împuţit, îmi datorează mie atîţia bani !

Paul Choy îi explică cu răbdare mecanismul, dorind cu disperare să-i facă plăcere bătrînului. Taică-su rămase pe gînduri.

— Asta înseamnă că mîine ar trebui să fac la fel şi să cîştig la fel ?

— Nu, preacinstite tată. Iei bani pe care i-ai cîştigat şi-i păstrezi. Astăzi a fost aproape sigur acest cîştig. Pentru că a fost vorba de un atac asupra acestor acţiuni pus la cale pe neaşteptate, un fel de raid. Noi nu ştim cum va reacţiona *Nobila Casă* mîine, sau dacă Gornt are de gînd să continue acest raid. Am putea cumpăra acţiuni şi s-o luăm cu mult înaintea celorlalţi. Dar mîine ar fi periculos să-l urmăm pe Gornt, foarte primejdios.

Wu Patru Degete îşi aruncă ţigara.

— Atunci ce trebuie să fac eu mîine ?

— Să aştepţi. Bursa diavolilor de străini e prinsă de nervozitate şi se află în mîna aceloraşi diavoli de străini. Eu te sfătuiesc să aştepţi şi să vezi ce se întîmplă cu *Ho-Pak* şi cu *Victoria.* Pot să-l întreb în numele dumitale pe diavolul străin de Gornt despre *Ho-Pak ?*

— Cum ?

Tot cu răbdare, Paul Choy îi reîmprospătă memoria tatălui său, aducîndu-i aminte de asaltul băncii şi de posibile manevre de acţiuni.

— A, da, pricep, spuse bătrînul foarte de sus, iar Paul Choy nu suflă o vorbă, ştiind bine că nu pricepuse o iotă. Atunci... stau şi aştept ?

— Da, preacinstite tată.

Wu Patru Degete scoase cu silă mare cecul din buzunar.

— Şi cu afurisitul ăsta de petec de hîrtie ce fac? Hm, spune!

— Îl transformi în aur, preacinstite tată. Preţurile aproape că nu s-au schimbat. Pot să vorbesc cu Ishwar Soorjani, dacă vrei. El se ocupă cu valuta străină şi cu schimbul valutar.

— Şi unde să păstrez aurul? fiindcă una era să faci contrabandă cu aurul altuia şi alta să ai grija propriului tău aur, iar Paul Choy îi explică apoi că, dacă aveai aur, nu era absolută nevoie să-l şi ţii acasă. Dar eu nu am încredere în bănci, spuse bătrînul furios. E aurul meu, numai al meu, nu al băncii!

— Da, tată, dar de data asta vom avea o bancă elveţiană, nu una din Hong Kong, în deplină siguranţă.

— Garantezi asta cu viaţa ta?

— Da, tată.

— Bun atunci! şi bătrînul scoase un stilou şi se semnă pe spatele ordinului de plată, cu instrucţiuni către Soorjani să transforme totul în aur imediat, şi i-l dădu fiului său. Fiule, răspunzi cu capul. Şi mîine stăm şi aşteptăm? Mîine nu mai cîştigăm nimic?

— S-ar putea să se ivească vreun prilej de a cîştiga ceva, dar de data asta n-aş putea garanta. N-am să ştiu decît pe la amiază.

— Atunci sună-mă aici la amiază.

— Da, tată. Dar dacă am avea noi biroul nostru de schimb, am putea atunci cu siguranţă manipula sute de acţiuni... şi Paul Choy lăsă ideea să plutească aşa în aer.

— Cum? Ce zici?

Cu mare băgare de seamă, tînărul îi explică cît de uşor le-ar fi fost să constituie propriul lor birou de bursă, un birou de schimb condus de chinezi, şi imensele posibilităţi de profit pe care le-ar putea oferi chiar pentru ei un astfel de birou de bursă. Îi vorbi vreme de un ceas încheiat, cîştigîndu-i cu fiecare minut încrederea tot mai mult, explicîndu-i totul cît mai simplu posibil.

— Dacă-i atît de uşor, feciorule, de ce n-a făcut Tung Zgîrcitul un birou din ăsta... sau Sung Gurămare... sau Ng Sac-cu-bani... sau chiar jumatea aia de barbar şi contrabandist de aur din Macao... sau bancherul Kwang, sau atîţia alţii, heya?

— Poate pentru că nu le-a trecut niciodată ideea prin cap, sau n-au avut curaj. Poate că au preferat să lucreze mai degrabă în cadrul sistemului pus la punct de diavolii de străini... cu Clubul lor de Turf, Clubul de Cricket, cu sistemele lor de înnobilare, și toate aiurelile acelea britanice. Poate că le e frică să meargă împotriva fluxului, sau poate că nu au cunoștințele necesare. Dar noi avem și cunoștințele și îndemînarea de a o face. Da. Am un prieten în Țara Muntelui de Aur, bun prieten cu care am fost la școală și...

— Ce prieten ?

— E din Shanghai, un adevărat dragon în materie de bursă, magnat de bursă la New York acum. Noi amîndoi, cu sprijin financiar în bani gheață, putem pune pe roate afacerea asta. Știu foarte bine că am putea.

— Ayeeyah ! Cu un barbar din nord ? pufni Wu Patru Degete. Cum poți să ai încredere într-unul ca ăsta ?

— Cred că poți avea încredere în el, prea cinstite tată... și, bineînțeles, mai pui și garduri ca să nu te năpădească buruienile, așa cum face orice bun grădinar.

— Dar toată puterea afacerilor e în mîna diavolilor de străini. Oameni civilizați n-ar putea să sprijine o bursă care să le facă opoziție.

— Preacinstite tată, s-ar putea să ai dreptate, fu de acord Paul Choy plin de tact și prudență, stăpînindu-și emoția, ca să nu i se citească nici pe față nici în glas. Dar tuturor chinezilor le place să parieze. Și totuși, în clipa de față, nu există nici un agent de pariuri dintre oamenii civilizați. De ce ne țin diavolii de străini la distanță ? Pentru că noi, dacă ne-am vîrî în astfel de afaceri, am fi mai buni decît ei. Cea mai minunată profesiune din lume pentru noi e în domeniul bursei. De îndată ce oamenii din Hong Kong vor vedea că bursa noastră e deschisă tuturor oamenilor civilizați și tovarășilor lor, or să vină buluc la noi. Și diavolii de străini vor fi nevoiți să-și deschidă propria lor bursă și pentru noi. Iar noi sîntem mai buni cînd e vorba de a miza și paria. Și, la urma urmelor, prea cinstite tată, și el făcu cu mîna spre țărm, spre înălțimile orașului și spre navele și joncile și restaurantele plutitoare, toate astea ar putea fi ale noastre ! Toate există ca acțiuni și pachete de bursă, în bursa cu care omul modern stăpînește puterea lumii !

Wu Patru Degete, trăgea alene din ţigară.

— Şi cam cît ar costa biroul ăsta de bursă, Al Şaptelea Fecior ?

— Un an de muncă. O investiţie iniţială de..., nu ştiu eu chiar exact ! şi inima tînărului începu să se zvîrcolească, simţea fizic lăcomia tatălui său, iar implicaţiile formării unei burse de schimb chinezeşti în acea societate capitalistă neîngrădită de prea multe legi erau atît de ample pentru el încît simţi că îl apucă ameţeala, şi ar fi fost atît de uşor s-o facă dacă ar avea timp şi... cît de mult să spună ? Preacinstite tată, am să-ţi pot spune într-o săptămînă.

Patru Degete îşi întoarse privirea vicleană de bătrîn spre fiul său ; citea limpede tulburarea acestuia, lăcomia lui. Dar o face pentru bani, sau pentru putere ? se întrebă el. Pentru amîndouă, se convinse el. Zăpăcitul ăsta tînăr nici nu ştie că amîndouă sînt unul şi acelaşi lucru. Se gîndi la puterea lui Phillip Chen, şi la puterile *Nobilei Case* şi la puterile pe care le avea jumătatea de monedă pe care John Chen o furase. Iar Phillip Chen şi nevastă-sa sînt nebuni sadea. Ar fi trebuit să nu uite niciodată că de cealaltă parte a zidului sînt totdeauna urechi agere, şi, o dată ce o mamă plină de gelozie află un secret, acela nu mai e secret. Aşa cum nu se pot păstra secrete într-un hotel, printre diavolii ăştia de străini, care-şi închipuie că servitorii nu ştiau să vorbească şi ei limba barbarilor, şi nu au urechi de auzit şi ochi de văzut ! Ei, feciorii ăştia ! Feciorii sînt adevărata bogăţie a unui tată..., dar, uneori, tot ei sînt şi pricina morţii lui. Iar omu-i nebun sadea dacă are încredere în fecioru-său. Nebun de-a binelea. Heya ?

— Prea bine, fiule, spuse el alene. Să-mi spui şi mie planul tău, îl pui pe hîrtie, şi suma de care ai nevoie. Şi eu am să hotărăsc.

* *

Phillip Chen ieşi din taxi unde se făcea acel scuar triunghiular în Kowloon Tong, strîngînd la piept servieta. Şoferul opri ceasul taxiului şi se uită la el — arăta 17,80 dolari HK. Dacă ar fi fost după el, Phillip Chen n-ar fi mers cu acelaşi taxi de la Prospectul Struan pînă aici,

ceea ce însemnase să folosească şi feribotul pentru taxiuri, iar în vremea traversadei ceasul să meargă permanent. Nu. Ar fi trecut în partea cealaltă cu feribotul singur, cu numai 15 cenţi, şi ar fi luat alt taxi în Kowloon şi ar fi economisit cel puţin 8 dolari. Mare risipă, se gîndi el. Numără cu mare grijă 18 dolari, după ce se mai gîndi puţin adăugă un bacşiş de treizeci de cenţi, simţindu-se generos. Şoferul se îndepărtă cu maşina şi-l lăsă singur lîngă acel triunghi al pajiştei. Kowloon Tong era o suburbie a Kowloonului, un viespar de locuinţe, cocioabe, drumuri, oameni şi maşini. Găsi uşor Şoseaua Essex care ocolea parcul, şi merse mai departe pe şosea. Servieta părea să se îngreuneze tot mai mult şi i se păru că toată lumea ştie că are în ea 200.000 de dolari HK. Teama îi spori şi mai mult. Într-o spelunca precum era aceea puteai să scapi de oricine plătind doar cîteva sute de dolari, numai să ştii cui anume, iar pentru cîţi bani avea el acum acolo putea năimi o armată întreagă. Se uita atent la asfaltul plin de găuri. Cînd aproape făcuse înconjorul parcului, văzu pe asfalt o săgeată care arăta spre zid. Simţi că inima îi sare din piept, îl durea. Era aproape întuneric, doar cîteva becuri se luptau cu bezna. Văzu gaura din zid unde lipseau cîteva cărămizi, iar înăuntru zări ceva ce aducea cu un ziar mototolit. Apucă în grabă pachetul, se convinse că nu mai rămăsese nimic altceva acolo, apoi se îndreptă spre o bancă, sub un felinar şi se aşeză. Cînd bătăile inimii i se mai liniştită şi îşi recăpătă suflul, deschise ziarul. Înăuntru găsi un plic. Plicul arăta a nu conţine nimic altceva decît poate o scrisoare şi răsuflă uşurat, pentru că îi trecuse prin minte că putea găsi o altă ureche şi gîndul îl cutremurase. În epistolă scria „Îndreaptă-te spre Şoseaua Waterloo, apoi ia-o spre nord, către cazarma militară, pe partea de vest a drumului. Ai mare grijă, noi te vedem continuu". Îl trecu un fior şi se uită în jurul lui. Nu părea să-l urmărească nimeni, nici prieten, nici duşman. Dar parcă simţea priviri aţintite asupra lui. Iar servieta se făcu şi mai grea. Zeii să mă aibă în pază cu toţii, se ruga el cu ardoare, încercînd să-şi facă puţin curaj. Unde naiba sînt oamenii lui Wu Patru Degete ? Şoseaua Waterloo era în apropiere, bulevard plin de circulaţie. Nici nu se uită la mulţimea din jur, se îndreptă spre nord, simţindu-se parcă dezbrăcat, gol, nevăzînd nimic în preajmă.

Prăvăliile erau deschise, restaurantele ticsite, străzile laterale înțesate de lume. Un mărfar șuieră răgușit, îndreptîndu-se spre nord și el, amestecîndu-și șuieratul cu mugetul mașinilor care clacsonau aiurea. Era o noapte mohorîtă, un cer acoperit, un aer încărcat de umezeală.

Merse abia tîrîndu-se vreo jumătate de milă, trecu de mai multe străzi laterale și fundături, se poticni într-o grămadă de oameni care se opriseră să treacă un camion, mai depăși o străduță îngustă, împins cînd într-o parte cînd în alta, după cum se ciocnea de ceilalți trecători, deodată se trezi cu doi tineri în față, tăindu-i calea, iar unul dintre ei șuieră :"

— *Tin koon chi fook !*

— Cum ?

Amîndoi purtau niște șepci trase pe ochi, ochelari negri, pînă și chipurile părînd la fel.

— *Tin koon chi fook !* repetă Kin Ciupitul de Vărsat cu voce rea. *Dew neh loh moh,* dă-mi o dată pachetul !

— Ah ! făcu Phillip Chen și-i înmînă neputincios servieta.

Kin Ciupitu i-o smulse din mînă.

— Să nu cumva să te uiți în urmă, mergi mai departe fără să te întorci ! Spre nord !

— Da, bine, bine, dar vă rog să vă țineți promisi...

Phillip Chen se opri, cei doi tineri dispăruseră, i se păru că i se năluciseră doar cu o secundă dinainte. Încă în stare de șoc, se sili să meargă, o porni mai departe, încercînd să-și întipărească bine în minte puținul pe care-l văzuse din trăsăturile lor. O femeie, care venea din față, îl îmbrînci brutal, el o înjură, chipurile celor doi i se șterseră din memorie cu totul. Apoi cineva îl înșfăcă brusc :

— Unde-i afurisita aia de servietă ?

— Cum ? icni el, privind la matahala aceea a cărei înfățișare nu prevestea nimic bun — Poon Vremebună în persoană.

— Servieta, unde a dispărut ?

— Doi tineri..., și arătă neajutorat în urmă.

Individul înjură urît și se repezi înapoi, îmbrîncind trecătorii, își duse două degete la gură și șuieră strident. Doar puțini îi dădură atenție. Dar mai mulți bătăuși de profesie începură să strîngă cercul în jur, apoi Poon

Vreme bună îi zări pe cei doi cu servieta exact cînd părăseau bulevardul bine luminat, dispărînd pe o străduţă. O luă la fugă, alţii după el. Kin Ciupitul şi fratele său mai tînăr se amestecară fără prea multă grabă prin mulţime, străduţa era luminată doar de cele cîteva becuri de la prăvăliile sărăcăcioare. Îşi zîmbiră. Deplin încrezători în soarta acţiunii lor, îşi scoaseră ochelarii şi şepcile, şi le îndesară în buzunare. Semănau perfect, de parcă erau gemeni, iar acum nici nu se mai deosebeau de ceilalţi cumpărători care vorbeau cu toţii o dată, cu vocile lor răguşite.

— *Deh neh loh moh* în ticălosul acela bătrîn, arăta speriat de moarte, chicoti Kin Ciupitul. Şi dintr-un pas sîntem acum în rai !

— Da, da, iar săptămîna cealaltă, cînd o să-l umflăm pe el de data asta, o să ne scape banii fuga fuguţa cum ar scăpa o băşină din aia bătrînă !

Rîseră amîndoi de glumă, se opriseră o clipă în lumina unei vitrine, se uitară în servietă, şi răsuflară uşuraţi amîndoi cînd văzură teancurile de bancnote înăuntru.

— Ayeeyah, bun înţeles că de-acum sîntem în rai măcar cu un picior, frate mai mare. Păcat că feciorul ăla al lui e mort şi îngropat.

Kin Ciupitul săltă indiferent din umeri, dădură colţul într-o străduţă mai mică, apoi în alta, foarte siguri de ei prin labirintul acela întunecat.

— Preacinstitul tată are dreptate. Am făcut din ghinion un noroc. N-a fost vina ta că dobitocul acela avea tărtăcuţa atît de moale. Ba chiar deloc. Şi cînd o să-l dezgropăm şi o să-l lăsăm pe Şoseaua Sha Tin cu un bilet pe pieptul lui afurisit...

Se opriră o clipă şi se dădură deoparte în înghesuiala aceea ca să lase un camion rablagit şi greu încărcat să treacă. Din întîmplare, aruncă o privire în urmă, la capătul aleii zări trei indivizi care-şi schimbară direcţia, îl văzură şi se îndreptară iute spre ei.

— *Dew neh loh moh !* Sîntem trădaţi ! îngăimă el, şi se repezi înainte şi o luă la fugă, cu frate-su pe urmele lui.

Băieţii fugeau repede, spaima le dădu priceperea să se strecoare printre oamenii care-i înjurau, ferind gropile şi dughenile din cale, ajutaţi de întuneric. Kin Ciu-

pitul era în frunte, se strecură printre nişte magherniţe, o ţinu numai o goană pe străduţa aceea întunecoasă, strîngînd servieta la piept.

— Frate mai tînăr, fugim spre casă pe drumuri diferite, gîfîi el.

La următorul colţ el o luă la stînga, frate-său drept înainte ; cei trei care-i urmăreau se împărţiră şi ei la fel; doi luîndu-i urma celui mai mare. Aproape că nu se mai putea zări nimic în bezna străduţelor încîlcite care dădeau una în alta, fără o fundătură. Simţea că îl doare pieptul de efort, dar o luase cu mult înaintea urmăritorilor. O apucă pe o scurtătură, dădu buzna într-o magherniţă de prăvălie care, ca toate celelalte, slujea şi de locuinţă, nici nu se uită la familia aceea înghesuită în jurul televizorului, trecu printre ei îmbrîncindu-i fără alegere, ieşi prin uşa din spate, o porni din nou spre capătul aleii de unde venise, trase cu ochiul după colţ cu mare atenţie, cîţiva trecători îl cercetară plini de curiozitate, dar îşi văzură de treburile lor, fără să se oprească, nedorind să fie amestecaţi în încurcăturile care păreau să se işte. Apoi, sperînd din tot sufletul să fi scăpat de urmăritori, se strecură în mulţime şi merse liniştit mai departe, cu capul plecat. Răsufla încă destul de greu, prin minte îi treceau numai blesteme şi jură să se răzbune pe Phillip Chen care-i trădase. Şi martori îmi sînt toţi zeii, se gîndi el furios, cînd o să-l răpim şi pe ticălosul ăsta, săptămîna cealaltă, înainte de a-i da drumul, o să-i retez nasul. Cum de-a îndrăznit el să ne dea pe mîna poliţiei ! Ei, ia stai, dar ăia erau de la poliţie ? Şi se concentră la acest gînd, în vreme ce mergea printre trecători, din cînd în cînd întorcîndu-se cu prudenţă din drum şi mergînd în direcţia opusă, ca să fie mai sigur. Acum era convins că nu-l mai urmărea nimeni. Se gîndi la banii pe care-i dobîndiseră şi zîmbi fericit de unul singur. Ia să vedem ce-am să fac eu cu cei 50.000 ai mei ! Cu 40 cumpăr un apartament şi-l şi închiriez imediat. Ayeeyah ! de-acum sînt şi eu apropitar. Şi am să-mi cumpăr un Rolex şi un revolver, un cuţit nou de aruncat la distanţă, nevesti-mi o să-i iau o brăţară, sau două chiar, şi vreo două şi pentru Trandafirul Alb de la Bordelul Celor o Mie de Plăceri. Şi în seara asta o să avem o sărbătoare. Şi continuă fericit să meargă mai departe. Cumpără de la o dugheană o geantă ieftină şi,

pe o străduță laterală, trecu banii în ea, iar mai departe, pe altă străduță, vîndu servieta lui Phillip Chen, din piele bună, unui bișnițar, pe bani frumoși, după ce se tîrgui cu el vreo cinci minute. Și foarte încîntat de sine, luă un autobuz spre Kowloon, unde închiriase taică-su un mic apartament sub un nume fals, ca să le fie un mic rai, cît mai departe de locuința lor de pînă acum, în Wanchai, lîngă Promontoriul Glessing. Nici nu-l văzu pe Poon Vremebună cînd se urcă în același autobuz, nici pe ceilalți doi indivizi și nici taxiul care urmări mai departe autobuzul. Kowloon City era o înghesuială de cartiere mizere, cu șanțuri de scurgere în loc de canalizare, locuințe nenorocite. Kin Ciupitul știa că aici era în siguranță. Aici nu pătrundea nici un polițist decît cînd veneau în grup mare. Cînd, în 1898, China închiriase Noile Teritorii pentru nouăzeci și nouă de ani, își menținuse suzeranitatea asupra acestei localități Kowloon City. Cei zece acri pătrați erau teritoriu chinezesc, teoretic, iar autoritățile britanice lăsaseră zona aceea de capul ei, cu condiția să nu aibă loc tulburări mai importante acolo. Aici înfloriseră tot felul de beciuri în care se fuma opiu, case de jocuri ilegale, cartierele generale ale triazilor, adăpost pentru orice fel de criminali. Din cînd în cînd poliția făcea cîte o razie, pentru ca a doua zi Kowloon City să fie la fel ca mai înainte. Spre apartamentul de la etajul cinci ducea o scară șubredă și înghesuită, tencuiala pereților crăpată și igrasioasă. Simți că îl ajunge oboseala. Bătu la ușă, semnalul convenit. Ușa se deschise.

— Sal'tare, tată, sal'tare Chen Ureche-de-Cîine, spuse el fericit. Uite și paralele ! și atunci îl văzu și pe fratele lui mai tînăr. În regulă, ai scăpat și tu ?

— Bun înțeles. Auzi, poliția aia mîncătoare de căcat să se îmbrace ei în haine de oameni pașnici. Ar fi trebuit să facem seama la unu, doi pentru obrăznicia lor ! și Kin Pak vîntură un revolver calibrul 38. Și trebuie să-i plătim noi astea individului.

— Poa' că ai dreptate, acum că am pus laba pe primele lovele, spuse Kin tatăl.

— Nu cre' că-i nevoie să omorîm fun polițai, ca să-i facă pe ăilalți să turbeze, adăugă Chen Ureche-de-Cîine tremurînd tot.

— *Dew neh loh moh* cu toată poliția asta! spuse tînărul Kin Pak și băgă revolverul în buzunar.

Kin Ciupitul ridică indiferent din umeri.

— Acum am pus laba pe lovele...

În clipa aceea ușa zbură în lături, Poon Vremebună și alți trei haidamaci de-ai lui dădură buzna înăuntru cu cuțitele în mînă. Toți înghețară. Scurt, Kin tatăl scoase din mînecă un cuțit, se aruncă spre stînga, dar înainte să apuce el să arunce cuțitul, șișul lui Poon fulgeră prin aer, înfigîndu-i-se în gîtlej. Victima apucă cuțitul cu amîndouă mîinile, prăbușindu-se pe spate. Nici Chen Ureche-de Cîine și nici unul dintre frați nu apucase să clintească. Îl urmăriră pe bătrîn cum își dă duhul. Trupul se mai scutură de spasme de cîteva ori, mușchii se mai zbătură, apoi se liniști.

— Unde-i fiul număru unu al lui Chen? mîrîi Poon, cu un al doilea cuțit în mînă.

— Nu știm nimic de-al doilea...

Doi dintre gealați se prăvăliră asupra lui Kin Ciupitul, îi izbiră mîinile desfăcute în cruce pe masă și-l ținură răstignit, Poon Vremebună se aplecă puțin și cu cuțitul îi reteză arătătorul, Kin Ciupitul se făcu verde la față, ceilalți doi rămaseră paralizați de spaimă.

— Unde-i fiul număru unu al lui Chen?

Kin Ciupitul se uita năucit la degetul retezat din care țîșnea sîngele pe masă. Țipă de spaimă cînd Poon se făcu iar spre el.

— Nu, nu, se milogi el, e mort... l-am îngropat, jur...

— Unde?

— Lîngă Șoseaua... Șoseaua Sha Tin, urlă el disperat. O să împărțim banii cu voi, o să...

Îngheță în clipa în care Poon Vremebună îi puse vîrful șișului în cerul gurii.

— Răspunzi numai cînd te întreb, căcat de curvă ce ești, altfel îți retez și limba cu totul. Unde-s lucrurile fiului numărul unu? Tot ce avea pe el?

— Am trimis, ... am trimis totul la Nobila Casă Chen, tot în afară de bani, pe care i-am oprit. Jur! scînci de durere cînd deodată, doi dintre ceilalți doi gealați îi apăsară tare un cot. Jur pe toți zeii că e adevărat ce zic...

Mai urlă o dată cînd încheietura cedă, apoi leșină. De cealaltă parte a încăperii, Chen Ureche-de-Cîine gemu de

groază, apoi vru să strige, dar unul dintre gealați îl plezni peste obraz, victima zbură cu capul de zid și se prăbuși fără cunoștință. Și atunci întoarseră toți privirile spre Kin Pak.

— E adevărat ce-a spus ! îngăimă Kin Pak cuprins de spaima morții, văzînd repeziciunea cu care se întîmplă totul în jur. Tot ce v-a spus e adevărul adevărat.

Poon Vremebună îl înjură, apoi îl întrebă :

— L-ați buzunărit pe Chen înainte de a-l îngropa ?

— Da, stăpîne, eu cel puțin nu..., și arătă spre trupul tatălui său. El s-a îndeletnicit cu asta.

— Dar tu nu erai de față ?

Tînărul șovăi, în aceeași secundă Poon se repezi la el, mișcîndu-se cu o viteză de necrezut pentru un om de vîrsta lui, îi înfipse cuțitul exact sub ochi, într-adins, și rămase cu el acolo.

— Minți !

— Am fost acolo, îngăimă puștiul, asta voiam să vă spun, stăpîne, am fost acolo, și n-am să vă mint, jur.

— Cînd ai să-mi mai spui vreo minciună o să-ți bag cuțitul în ochiul stîng. Deci erai acolo, heya ?

— Da,... da, stăpîne !

— Era și el acolo ? spuse Poon arătînd spre Kin Ciupitul.

— Nu, stăpîne.

— El ?

— Da, stăpîne, Ureche-de-Cîine era acolo.

— Ai cotrobăit cadavrul ?

— Da, stăpîne, l-am ajutat pe tata.

— Toate buzunarele, peste tot ?

— Da, da, peste tot.

— Toate hîrtiile ? Vrun carnețel, agendă ? Bijuterii ?

Tînărul șovăi, înnebunit de spaimă, încercînd să-și aducă aminte, în vreme ce cuțitul nu se mai mișca din fața obrazului său.

— Stăpîne, nu avea nimic de care să-mi aduc aminte. Am trimis toate lucrurile lui la Nobila Casă Chen, în afară,... în afară de bani. Banii i-am păstrat. Și ceasul... am uitat să vă spun de ceas. Ăsta, chiar ăsta și arătă spre mîna aruncată într-o parte a tatălui său.

Poon Vremebună înjură din nou. Wu Patru Degete îi dăduse poruncă să-l găsească pe John Chen, să ia înapoi

toate lucrurile lui care mai rămăseseră la bandiţi, în special orice monedă sau bucată de monedă şi apoi, cu cît mai puţină gălăgie, să se descotorosească de răpitori. Mai bine i-aş telefona în clipa asta, se gîndi el. Mai bine să-mi spună el ce să fac mai departe. Nu vreau deloc să-i greşesc cu ceva !

— Şi cu banii lui ce-aţi făcut ?

— Stăpîne, i-am cheltuit. Nu erau decît cîteva sute de dolari şi ceva mărunţiş. Şi s-au dus.

Unul dintre oamenii lui spuse :

— Cred că minte !

— Nu, stăpîne, jur, spuse iute Kin Pak şi aproape că izbucni în lacrimi. Nu min...

— Gura ! Să-i retez gîtiţa ? întrebă omul cu toată sinceritatea arătînd spre Kin Ciupitul care nu-şi revenise în simţiri, ci zăcea leşinat pe masă, balta de sînge închegîndu-se.

— Nu, nu încă, mai ţine-l aşa acolo, spuse Poon Vremebună, scărpinîndu-se în fund, unde-l supărau hemoroizii, în vreme ce căzu pe gînduri. O să ne ducem şi o să-l dezgropăm pe fiul numărul unu al lui Chen. Da, taman aşa o să facem. Şi acum, căcat de broască ce eşti, ia spune tu frumos cine l-a omorît ?

Kin Pak arătă imediat spre trupul tatălui său.

— El. A fost groaznic. E tatăl nostru, da' el l-a pleznit cu hîrleţul... l-a lovit cu hîrleţul cînd a încercat noaptea să scape pe întuneric... în noaptea în care l-am săltat, şi tînărul se cutremură, alb la faţă, teama de cuţitul de sub ochi înnebunindu-l. Stăpîne, eu nu sînt vinovat cu nimic.

— Pe tine cum te cheamă ?

— Soo Tak-gai, spuse el cu grabă, folosindu-se de numele false alese dinainte pentru cazuri de forţă majoră.

— Pe el ? spuse arătînd către fratele lui.

— Soo Tak-tong.

— Ăla ?

— Wu-tip Sup.

— Şi pe ălălalt ?

Tînărul se uită la cadavrul lui taică-su.

— Îl chema Soo Dinte-de-aur, stăpîne. Era tare rău, da' noi... da' noi trebuia să-l ascultăm ce porunceşte. Trebuia să-l ascultăm şi să ne supunem, stăpîne, fiindcă... fiindcă era tatăl nostru.

— Unde l-aţi dus pe fiul numărul unu înainte de a-l omorî ?

— La Sha Tin, stăpîne, dar nu eu l-am omorît. L-am umflat în partea dinspre Hong Kong, l-am pus în spatele unei maşini pe care am furat-o şi ne-am dus la Sha Tin. E acolo o magherniţă pe care a închiriat-o tatăl nostru, chiar în afara satului... a pus la cale totul dinainte. Noi a trebuit să ne supunem.

Poon mîrîi şi făcu un semn de încuviinţare către oamenii lui.

— Întîi căutăm pe aici.

În aceeaşi secundă îi dădură drumul lui Kin Ciupitul, acesta se prăbuşi la pămînt lăsînd o dîră de sînge în urma lui.

— Legaţi-i degetul.

Kin Pak înşfăcă iute o bucată de cîrpă veche şi, silindu-se să-şi stăpînească impulsul de a vomita, legă rana strîns ca să oprească ciotul acela de deget să mai sîngereze. Poon oftă, neştiind ce să facă mai întîi ca să fie bine. După o clipă de gîndire deschise geanta. Toţi rămaseră cu ochii la grămada de bani. Simţiră cu toţii cum îi invadează lăcomia. Poon îşi trecu încet cuţitul în cealaltă mînă şi închise geanta. Lăsă geanta în mijlocul mesei şi începu să cerceteze apartamentul acela murdar... În cameră nu erau decît o masă, cîteva scaune, un pat vechi de fier, cu o saltea jegoasă. Geamurile erau acoperite de scînduri bătute în cuie, fără sticlă. Tapetul fu smuls de pe pereţi, întoarseră salteaua pe dos, o cercetară cu atenţie, dar nu găsiră nimic, intrară în bucătăria slinoasă şi aproape goală şi aprinseră lumina, apoi şi la toaleta care duhnea împuţit. Kin Ciupitul gemu cînd începu să-şi revină în fire. Într-un dulap, Poon Vremebună găsi nişte hîrtii, cerneală şi pensule de scris.

— Astea pentru ce-s ? întrebă el ridicînd una dintre hîrtii pe care scria cu litere mari : „Fiul Chen Numărul Unu a încercat ca un prost ce e să scape cu fuga. Nimeni nu poate scăpa din mîna Vîrcolacilor ! Întregul Hong Kong să se teamă şi să ia aminte. Ochii noştri sînt peste tot". Ei, pentru ce-i asta ?

Kin Pak îşi ridică privirile din podea, dorind cu disperare să facă pe placul lui Poon.

— Nu aveam cum să-l mai dăm înapoi viu Nobilei Case Chen, aşa că tatăl nostru a poruncit... ca în noaptea asta să-l dezgropăm pe fiul numărul unu, să-i punem pe piept notiţa asta şi să-l lăsăm lîngă şoseaua Sha Tin.

Poon Vremebună se uită la el.

— Şi cînd o să te apuci de săpat, ar fi bine să şi dai de el imediat, de prima dată, îi spuse el privindu-l rău. Da, da, căcat de broască ce eşti, ochii tăi nu se vor mai uita nicăieri.

35

Ora 21.30.

Orlanda Ramos urcă scările largi ale marelui restaurant *Floating Dragon* din Aberdeen şi pătrunse printre invitaţii zgomotoşi şi vorbăreţi veniţi la banchetul lui Sir Shi-teh T'Chung. Îl căuta pe Linc Bartlett... şi pe Casey. Cele două ore pe care le petrecuse cu Linc în dimineaţa aceea în vederea interviului pentru ziar fuseseră revelatoare, mai ales în ceea ce o privea pe Casey. Instinctul îi spusese că acum, cu cît îl provoca pe duşman mai repede, cu atît era mai bine. Fusese uşor să obţină o invitaţie pentru amîndoi în seara asta — Shi-teh era un vechi asociat al lui Gornt şi un vechi prieten. Gornt fusese încîntat de ideea ei. Erau cu toţii pe puntea superioară. Prin ferestrele largi venea un miros plăcut de mare, şi noaptea era frumoasă, deşi umedă, cu cerul acoperit, iar în jur se vedeau luminile înălţimilor şi ale oraşului. În apropiere, în port, se afla puzderie de insule de jonci, în parte luminate, unde trăiau 150.000 de oameni ai bărcilor.

Încăperea în care se aflau, stacojie, aurie şi verde, se întindea pe jumătate din lungimea navei şi pe întreaga lăţime, în dreptul scării centrale. Peste tot pe cele trei punţi înalte ale restaurantului, strălucind în lumină şi plin de oameni se puteau vedea garguie, unicorni şi dragoni din lemn şi ipsos. Sub punte, în bucătăria strîmtă, erau 28 de bucătari, o armată de ajutoare, o duzină de

cazane imense — aburi, sudoare şi fum. Pe *Floating Dragon* serveau 82 de ospătari. Primele două punţi aveau fiecare cîte 40 de locuri. iar cea de-a treia două sute. Şir Shi-teh închiriase întreaga punte superioară, plină acum de invitaţii săi, care stăteau în picioare, nerăbdători, în grupuri, printre mesele rotunde cu douăsprezece locuri.

În seara asta Orlanda se simţea minunat şi sigură pe sine. Se îmbrăcase din nou cu mare grijă, gîndindu-se la Bartlett. Dimineaţă cînd îi luase interviul, fusese îmbrăcată în haine sport americane şi foarte puţin fardată, iar bluza largă de mătase, pe care o alesese cu atîta grijă, nu arătase cu ostentaţie că nu purta sutien, doar o sugerase. Această modă nouă, îndrăzneaţă, îi plăcea mult, făcînd-o şi mai conştientă de feminitatea ei. În seara aceea purta mătase albă, fină. Ştia că are un corp perfect, că era invidiată pentru senzualitatea ei inconştientă, deschisă. Asta a făcut Quillan pentru mine, îşi spuse ea, ţinîndu-şi frumosul ei cap sus, cu acel curios zîmbet abia schiţat care-i lumina faţa — unul din multele lucruri pe care le-a făcut. M-a făcut să înţeleg ce înseamnă senzualitate.

Havergill şi soţia lui erau în faţa ei şi le văzu privirea oprită asupra sînilor ei. Rîse în sinea sa, conştientă că va fi singura femeie din încăperea aceea care îndrăznise să fie atît de modernă, să se ia la întrecere cu moda care apăruse cu un an în urmă în Schimbătoarea Londră.

— Bună seara, domnule Havergill, doamnă Havergill, spuse ea politicos, trecînd prin mulţime pe lîngă ei.

Pe el îl ştia bine. Fusese de multe ori invitat pe iahtul lui Gornt. Uneori iahtul lui Gornt pleca de la Clubul de Iahting, de pe partea Hong Kongului, cu ea şi Quillan, şi prietenii lui, şi se ducea în Kowloon, spre scările spălate de mare de lîngă feribot, unde aşteptau fetele, în costume de baie sau de canotaj. La începutul prieteniei ei cu Quillan şi ea trebuise să aştepte în partea Kowloonului, respectînd regula de aur a Coloniei că discreţia era deosebit de importantă şi cînd locuieşti în partea Hong Kongului te distrezi în Kowloon, iar dacă locuieşti în partea Kowloonului, te distrezi în Hong Kong.

În perioada în care soţia lui Quillan era ţintuită la pat şi Orlanda era pe faţă, deşi încă foarte discret, amanta lui Quillan, acesta o lua cu el în Japonia şi Singapore şi Taiwan, dar niciodată în Bangkok. Pe atunci Paul Havergill era doar Paul sau, mai degrabă, Cocoşelul, Cocoşelul-

calcă-puica, cum era cunoscut de majoritatea prietenilor săi intimi. Dar chiar şi atunci, cînd îl întîlnea în public, era întotdeauna domnul Havergill. Nu-i om rău, îşi spuse ea, amintindu-şi că, deşi majoritatea iubitelor sale nu-l plăcuseră niciodată, se purtau frumos cu el pentru că era destul de generos şi putea întotdeauna să aranjeze pentru un prieten un împrumut urgent cu dobîndă mică printr-unul din asociaţii săi de bancă, dar niciodată la banca *Victoria*. O chestie înţeleaptă, îşi spuse ea amuzată, şi de cinste a obrazului. Ah, dar aş putea scrie o carte despre toţi dacă aş vrea. N-o s-o fac niciodată — nu cred c-o s-o fac vreodată. De ce-aş face-o ? N-am nici un motiv. Chiar şi după Macao am păstrat întotdeauna secretele. Asta-i alt lucru pe care m-a învăţat Quillan — discreţia. Macao. Ce pierdere de vreme ! Nici nu-mi mai amintesc acum cum arăta acel tînăr, doar că a fost îngrozitor în pat şi, din cauza lui mi-am distrus viaţa. Prostul ăla n-a fost decît o toană de moment, trecătoare, prima. Totul s-a întîmplat din pricina singurătăţii, căci Quillan fusese plecat pentru o lună, toată lumea era plecată, şi m-a împins dorinţa de tinereţe — trupul plin de tinereţe care m-a atras şi s-a dovedit a fi atît de nefolositor. Proastă ! Ce proastă am fost ! Inima începu să-i tremure la gîndul acelor coşmaruri : cum a fost surprinsă, trimisă în Anglia, cum a trebuit să lupte cu tînărul acela ca să-l îndepărteze, disperată să-i facă pe voie lui Quillan, apoi cum s-a întors şi Quillan a fost atît de rece şi nu s-a mai culcat cu ea niciodată. Şi apoi şi mai marele coşmar de a se adapta la o viaţă fără el. Îngrozitoare zile. Acea teribilă dorinţă de nestăpînit. Să fii singură. Să fii exclusă. Apoi toate lacrimile şi chinul de a lua totul de la capăt cu mare grijă, sperînd mereu că el se va înduioşa dacă am răbdare.

Niciodată cu cineva din Hong Kong, întotdeauna singură în Hong Kong, dar cînd nu mai puteam suporta dorinţa, plecam şi încercam să mi-o potolesc în altă parte, deşi nu eram niciodată satisfăcută. Oh, Quillan, ce amant ai fost ! Nu cu mult în urmă, soţia lui murise şi apoi, după un timp, Orlanda se dusese la el. Să-l facă să se întoarcă la ea. În noaptea aceea crezuse că a reuşit, însă el doar se jucase cu ea. „Îmbracă-te, Orlanda. Eram curios numai să-ţi văd trupul, voiam să văd dacă mai e încă la fel de perfect cum era pe vremea *mea*. Sînt fericit să-ţi spun

că este — ești încă perfectă. Dar îmi pare atît de rău, nu te doresc." Și toate lacrimile ei disperate și rugămințile nu au contat. El doar a ascultat-o și a fumat o țigară, apoi a stins-o. „Orlanda, te rog să nu mai vii niciodată aici neinvitată, spusese el foarte liniștit. Tu ai ales Macao."

Și avea dreptate, am ales, și l-am făcut să-și piardă cinstea obrazului. De ce mă mai întreține ? se întrebă ea, în timp ce privirea îi rătăcea printre invitați, căutîndu-l pe Bartlett. Trebuie oare să pierzi ceva înainte de a-i afla adevărata valoare ? Asta e viața ?

— Orlanda !

Se opri, tresărind, cînd cineva îi tăie drumul. Ochii ei se concentrară. Îl văzu pe Richard Hamilton Pugmire. Era puțin mai scund decît ea.

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe Charles Blitzmann din America, spuse el, uitîndu-se lacom la ea ; apropierea o făcu să se înfioare de silă. Charles va fi, ăăă, noul tai-pan al firmei *General Stores*. Chuck, ți-o prezint pe Orlanda Ramos !

— Încîntat să vă cunosc, doamnă !

— Și eu, spuse ea politicos, antipatizîndu-l de la început. Regret...

— Spune-mi Chuck. Orlanda ai spus ? Ei, e un nume tare drăguț, și rochia e tare drăguță ! Blitzmann își scoase cartea de vizită cu o mișcare elegantă. Un vechi obicei chinezesc !

Ea o luă, dar nu i-o dădu pe a ei.

— Mulțumesc. Regret, domnule Blitzmann, dar vă rog să mă scuzați. Trebuie să mă duc la prietenii mei și...

Înainte de a apuca să-l evite, Pugmire o luă de braț, o trase deoparte și îi șopti răgușit :

— Ce-ai zice de o cină împreună ? Arăți fantas...

Își smulse brațul, încercînd să n-o facă prea ostentativ.

— Lasă-mă în pace, Pug.

— Ascultă, Orlan...

— Ți-am spus de nu știu cîte ori foarte politicos să mă lași în pace ! De data asta *dew neh loh moh* pe tine și pe toți urmașii tăi, spuse ea, și Pugmire se înroși ; îl detestase întotdeauna, chiar și pe vremuri, întotdeauna o privise pe furiș, cînd era cu Quillan, și cînd fusese alungată Pugmire o sîcîise și încercase în toate felurile să ajungă în patul ei — și încă mai încerca. Dacă mai vii vreodată la mine,

sau îmi mai vorbeşti aşa o să povestesc în tot Hong Kongul despre tine şi obiceiurile tale ciudate.

Dădu din cap politicos către Blitzmann, aruncă pe furiş cartea lui de vizită şi se îndepărtă. După o clipă, Pugmire se întoarse la american.

— Ce trup ! spuse Blitzmann, încă urmărind-o cu privirea.

— E... e una din cele mai cunoscute tîrfe ale noastre, spuse Pugmire rînjind. Pentru numele lui Dumnezeu, aş vrea să se grăbească ăştia odată cu mîncarea aia. Mor de foame.

— E o curvă ? îl întrebă uluit Blitzmann.

— Aici nu poţi niciodată să-ţi dai seama, adăugă Pugmire continuînd să vorbească în şoaptă. Mă mir că Silă T'Chung a invitat-o. Oricum, nu cred că-i mai pasă acum, după ce a plătit ca să fie înnobilat. Cu ani în urmă, Orlanda a fost iubita unui prieten, dar s-a ţinut de vechile el şmecherii şi-a mai făcut-o şi cu alţii. El a prins-o şi i-a dat Marele Ş.

— Marele Ş ?

— Şutul — papucii.

Blitzmann nu-şi putea dezlipi ochii de ea.

— Isuse, murmură el, nu ştiu cum e cu Marele Ş, dar ştiu precis că mi-ar place să-i trag Marele Ciocan.

— E doar o chestie de bani, dar te asigur, bătrîne, că nu-merită. Orlanda e groaznică la pat, ascultă-mă pe mine, şi acum nici nu poţi să mai ştii cine a mai trecut prin ea, nu ? Pugmire rîse văzînd expresia americanului. După ce-am avut-o o dată nu mi-a mai trebuit, dar dacă vrei să-ţi înmoi fitilul acolo, n-ar fi rău să-ţi iei nişte precauţii.

Dunross tocmai sosise şi-l asculta cu jumătate de ureche pe Richard Kwang care îi povestea, plin de importanţă, despre afacerile pe care le încheiase pentru a stăvili hărţuiala asupra băncii sale, şi cît de ticăloşi erau unii oameni încît să răspîndească asemenea zvonuri.

— Sînt de acord cu tine, Richard, spuse Dunross, care voia să vorbească cu parlamentarii aflaţi în vizită în Hong Kong, şi care se găseau în celălalt capăt al încăperii. Într-adevăr, sînt mulţi ticăloşi pe aici. Acum scuză-mă, te rog...

— Sigur, tai-pan. Richard Kwang își coborî vocea, dar i se simți neliniște în ton. S-ar putea să am nevoie de ajutor.

— Sigur, orice, cu excepția banilor.

— Ai putea vorbi pentru mine cu Johnjohn de la *Vic* ? El ar...

— N-o să vrea, știi asta, Richard. Singura tă șansă e unul dintre prietenii tăi chinezi. De pildă, Ching Zîmbărețul.

— Oh, escrocul ăla bătrîn — nu i-aș cere nimic din banii lui murdari ! spuse rînjind disprețuitor Richard Kwang, pentru că Ching Zîmbărețul revenise asupra înțelegerii lor și refuzase să-i împrumute bani, sau să-l crediteze. Escrocul ăla bătrîn merită să ajungă în închisoare ! Și pe el îl hărțuiesc, dar o merită ! Cred că toată chestia asta a fost pornită de comuniști, încearcă să ne ruineze pe toți. *Banca Chinei !* Ai auzit de cozile de la *Vic* în Central ? La *Blacs* sînt și mai multe. *Banca Asiei Răsăritene și a Japoniei* a lui Tok Burtosul a dat faliment. Mîine nu-și mai deschide porțile.

— Cristoase, ești sigur ?

— M-a sunat în seara asta să-mi ceară 20 de milioane. *Dew neh loh moh,* tai-pan, dacă nu sîntem cu toții ajutați, Hong Kongul se prăbușește. Trebuie să...

În acea clipă o văzu pe Poon Venus în ușă, la brațul lui Wu Patru Degete și inima i se opri. În seara aceea fata se înfuriase cînd nu îi adusese vizonul promis. Plînsese și țipase și *amah*-a ei se tînguise și nu acceptaseră scuza lui că blănarul nu se ținuse de cuvînt și amîndouă continuaseră așa pînă ce el promisese solemn că înainte de curse o să-i aducă darul promis.

— Mă duci la Shi-teh ?

Soția mea s-a răzgîndit și acum vrea să meargă ea, așa că nu pot, dar pe urmă mergem...

— Pe urmă o să fiu obosită ! Mai întîi vii fără dar, și acum nu pot să merg la petrecere ! Unde e pandantivul cu acvamarin pe care mi l-ai promis luna trecută ? Unde e vizonul meu ? Pun pariu că pe umerii soției tale ! Aiii iaaa, coafeza mea și a ei sînt prietene, așa că am să aflu. Oh, vai, vai, vai tu chiar nu-ți mai iubești Fiica. Va trebui să mă omor sau să accept invitația lui Wu Patru Degete.

— Ceee ?

Richard Kwang își aminti cum făcuse aproape o comoție atunci, cum strigase și urlase și țipase că apartamentul ei îl costa o avere și hainele ei costau mii de dolari săptămînal, și ea strigase și urlase și țipase la el.

— Și situația la bancă ? Ești solvabil ? Și economiile mele ? Sînt ele în siguranță, *heya ?*

— Aiii, iaaa, tîrfă nenorocită. Ce economii ? Economiile pe care o să le depun eu pentru tine ? Hai ! Sigur că sînt sigure, sigure ca *Banca Angliei !*

— Vai, vai, vai sînt săracă lipită acum. Biata ta Fiică nevoiașă ! Va trebui să mă vînd, sau să mă omor. Da, asta e ! Otravă... asta e ! Cred că o să iau o doză foarte mare de... de aspirine. Ah Poo ! Adu-mi o doză foarte mare de aspirine !

El o implorase și pledase să nu facă una ca asta și, în cele din urmă, ea se potolise și îl lăsase să-i ia aspirinele și el îi promisese să se întoarcă repede, după ce se termina banchetul, iar acum ochii îi ieșeau aproape din orbite pentru că acolo, în ușă, se afla Poon Venus la brațul lui Wu Patru Degete, amîndoi strălucitori, el umflîndu-se în pene de mîndrie, și ea sobră și nevinovată, purtînd rochia pe care tocmai i-o cumpărase el.

— Ce s-a întîmplat, Richard ? întrebă Dunross îngrijorat.

Richard Kwang încercă să vorbească, dar nu putu, și se îndreptă clătinîndu-se spre soția lui, care-și luă privirea ucigătoare de la Poon Venus și se uită la el.

— Bună, dragă, spuse el, moale ca o cîrpă.

— Bună, dragă, răspunse dulce Mai-ling Kwang. Cine-i tîrfa aia ?

— Care ?

— Aia.

— Nu e... cum o cheamă... starleta aia de la televizor ?

— Nu o cheamă Poon Mîncărime Între Picioare, starleta aia de la boli venerice ?

El se prefăcu că se amuză împreună cu ea, dar ar fi vrut să-și smulgă părul din cap. Faptul că ultima lui amantă venise cu altcineva va fi observat de tot Hong Kongul. Toată lumea o să interpreteze asta ca un semn clar că el era într-o mare încurcătură financiară și că ea, înțeleaptă, părăsise jonca pe punctul de a se scufunda pentru un port mai sigur. Și faptul că venise cu unchiul

său, Wu Patru Degete, era și mai rău. Asta va confirma că averea lui Wu fusese salvată de la *Ho-Pak*, și deci mai mult ca probabil că Lando Mata și sindicatul aurului făcuseră la fel. Toți oamenii civilizați importanți din insulă erau siguri că Wu era primul în sindicat, acum că Mo Contrabandistul murise. Vai vai vai ! Necazurile nu vin niciodată singure.

— Eh ? întrebă el obosit. Ce-ai spus ?

— Te-am întrebat dacă tai-panul are de gînd să pună o vorbă la *Victoria* pentru noi ?

El începu în cantoneză pentru că în apropiere se aflau niște europeni.

— Din păcate ticălosul ăla are și el probleme. Nu, nu ne va ajuta. Sîntem într-o situație grea și nu e vina noastră. Am avut o zi îngrozitoare, cu o excepție : am scos un cîștig bun azi. Am vîndut tot stocul de acțiuni al *Nobilei Case*.

— Excelent. La ce preț ?

— Am cîștigat 2,70 pe acțiune. Totul e acum în aur, la Zürich. L-am pus pe tot în contul nostru comun, adăugă el prudent, denaturînd adevărul, încercînd în același timp să găsească un motiv pentru a o scoate pe soția lui din încăpere, ca să se poată duce la Wu Patru Degete și Poon Venus pentru ca toată lumea de acolo să creadă că totul e în regulă.

— Bine. Foarte bine. Așa e mai bine.

Mai-ling se juca cu uriașul pandativ cu acvamarin. Deodată Richard Kwang simți o durere ascuțită în boașe. Ăsta era pandativul pe care i-l promisese lui Poon Venus. Oh, vai, vai, vai...

— Ți-e rău ? întrebă Mai-ling.

— Ăăăă, cred că am mîncat niște pește stricat. Cred că trebuie să mă duc la toaletă.

— Mai bine te-ai duce acum. Cred că vom mînca în curînd. Silă ăsta întîrzie întotdeauna ! Îl văzu uitîndu-se nervos spre Venus Poon și unchiul Wu și privirea îi deveni din nou ucigătoare. Tîrfa aia e de-a dreptul fascinantă. Am de gînd să o privesc pînă te întorci.

— De ce nu mergi cu mine ?

O luă de braț și o conduse pe scări în jos spre ușa care ducea la toaletă, salutînd diverși prieteni, încercînd să pară sigur pe el. În momentul în care ea intră în toaleta

pentru doamne, el se repezi din nou în încăpere şi se îndreptă spre Tung Zeppelin care se afla lîngă ei. Vorbi cu el o clipă, apoi se prefăcu că îl zăreşte abia atunci pe Patru Degete.

— Oh, bună, preacinstite unchi, spuse el expansiv. Îţi mulţumesc că ai adus-o aici. Bună, guriţă dulce.

— Ce ? spuse suspicios bătrînul. Am adus-o aici pentru mine, nu pentru tine.

— Da, şi nu-mi spune tu mie *guriţă dulce*, şuieră Venus Poon şi-l luă în mod deliberat de braţ pe bătrîn şi Richard Kwang aproape că se sufocă. Am vorbit cu coafeza mea astă seară ! Vizonul meu pe umerii ei ! Şi nu-i ăla pandantivul meu cu acvamarin, cel pe care-l poartă chiar acum ? Cînd mă gîndesc că eram să mă omor în seara asta pentru că am crezut că l-am supărat pe preacinstitul meu tată... şi tot timpul nu au fost decît minciuni, minciuni, minciuni. Oh, aproape că iar îmi vine să mă omor.

— Ei, n-o face încă, guriţă dulce, şopti neliniştit Wu Patru Degete, care deja negociase mult peste oferta lui Ching Zîmbăreţul. Pleacă de-aici, nepoate, îi provoci indigestie. N-o să mai fie bună de nimic !

Richard Kwang se chinui să zîmbească radios, murmură cîteva glume şi se îndepărtă tremurînd. Se îndreptă spre scări să o aştepte pe soţia lui cînd cineva spuse :

— Văd că o anumită mînză a părăsit padocul pentru o iarbă mai grasă !

— Prostii ! replică el. Sigur că l-am rugat pe prostul ăsta bătrîn să o aducă pentru că nevasta mea e şi ea aici. Altfel de ce ar fi cu el ? E prostul ăsta bătrîn înzestrat ca un taur ? Sau măcar ca un cocoş pitic ? Nu. Aiiiaaa, nici măcar Venus Poon, cu toată tehnica pe care am învăţat-o eu, nu poate scula ce nu mai are vînă ! E bine pentru cinstea obrazului lui să se prefacă şi el că e astfel povestea, *heya ?* Sigur, şi ea voia să-l vadă pe *bătrînul ei tată* şi să fie şi ea văzută !

— Ei, eşti deştept, Kwang Banchere ! spuse celălalt, şi se întoarse către cel de lîngă el şi-i spuse şi lui în şoaptă, dar acesta răspunse caustic :

— Hm, ai înghiţit şi o căldare de rahat dacă cineva ţi-ar spune că e friptură de vacă cu sos de fasole ! Nu ştii că Lujerul bătrînului Wu Patru Degete este hrănit cu

cele mai scumpe alifii şi pomezi şi ginseng ? Ei bine, nu mai departe de luna trecută, Concubina lui Numărul Şase i-a dăruit un fiu ! Ei, nu-ţi face griji pentru el. Înainte să se istovească el la noapte, Venus Poon va avea parte de o ciocăneală ce va face Despicătura ei de Aur să implore îndurare în opt dialecte...

— Rămîi la masă, tai-pan ? întrebă Brian Kwok, tăindu-i drumul. Dacă o să fie vreodată servită !

— Da. De ce ?

— Îmi pare rău că trebuie să mă întorc la lucru. Dar va fi altcineva care te va conduce acasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brian, nu cumva exagerezi ? spuse Dunross liniştit.

Brian Kwok vorbi pe acelaşi ton, cu voce scăzută :

— Nu cred. Tocmai l-am sunat pe Crosse să văd ce s-a întîmplat cu cei doi vagabonzi din faţa casei tale. În momentul în care oamenii noştri au sosit, au întins-o.

— Poate că erau doar nişte ticăloşi cărora nu le place poliţia.

Brian Kwok dădu din cap.

— Crosse te roagă din nou să ne dai acum rapoartele AMG.

— Vineri.

— Mi-a spus să-ţi comunic că în port e un vas spion sovietic. Deja a avut loc o crimă — unul din agenţii lor a fost înjunghiat.

Dunross fu şocat.

— Ce legătură are asta cu mine ?

— Tu ştii mai bine decît noi. Tu ştii ce e în rapoartele alea. Trebuie să fie ceva foarte serios, altfel nu te-ai lăsa atît de greu, n-ai fi atît de... precaut. Crosse a spus... Nu contează ! Ascultă, Ian, noi sîntem prieteni vechi. Sînt foarte îngrijorat. Brian Kwok trecu pe cantoneză. Chiar şi cei înţelepţi se pot înţepa în spini — spini otrăviţi.

— În două zile soseşte Mandarinul poliţiei. Două zile nu înseamnă mult.

— E adevărat. Dar în două zile spionul ne poate face mult rău. De ce să îi ispiteşti pe zei ? Te rog eu.

— Nu. Îmi pare rău.

Faţa lui Brian Kwok se înăspri. Spuse în engleză :

— Prietenii noştri americani ne-au rugat să te punem în detenţie de protecţie.

— Ce prostie !

— Nu-i chiar o prostie, Ian. Se știe foarte bine că ai o memorie fotografică. Cu cît vei da mai repede hîrtiile cu atît va fi mai bine. Chiar și pe urmă ar trebuie să fii atent. De ce nu-mi spui unde sînt și vom avea noi grijă de tot ?

Dunross avea și el acum o privire aspră.

— Totul e în regulă, Brian. Totul rămîne așa cum am stabilit.

Chinezul cel înalt oftă. Apoi ridică din umeri.

— Foarte bine. Regret, dar să nu spui că n-ai fost prevenit. Rămîn la masă și Gavallan și Jacques ?

— Nu, nu cred. I-am rugat doar să treacă pe aici. De ce ?

— Ar fi putut merge acasă cu tine. Te rog, un timp nu merge nicăieri singur, nu încerca să te scuturi de supraveghetorul tău. Deocamdată, dacă ai vreo, ăăă, întîlnire secretă, cheamă-mă.

— Eu, o întîlnire secretă ? Aici în Hong Kong ? Ce idee !

— Îți spune ceva numele de Jen ?

Ochii lui Dunross deveniră tăioși.

— Ah, ticăloși ce-mi sînteți, sînteți uneori prea curioși.

— I-ar tu pari a nu-ți da seama că ai intrat într-un joc foarte murdar, fără reguli de fair play.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am înțeles asta !

— Noapte bună, Brian.

— Noapte bună, tai-pan.

Dunross se duse spre parlamentarii care stăteau în grup într-un colț și discutau cu Jacques deVille. Nu erau decît patru acum, ceilalți se odihneau după lunga lor călătorie. Jacques deVille făcu prezentările. Sir Charles Pennvworth, conservator ; Hugh Guthrie, liberal, Julian Broadhurst și Robin Grey, amîndoi laburiști.

— Bună, Robin, spuse Dunross.

— Bună, Ian. A trecut mult timp de cînd nu ne-am văzut.

— Da.

— Vă rog să mă iertați, trebuie să plec, spuse deVille, cu fața plină de îngrijorare. Soția mea e plecată și avem un nepoțel la noi.

— Ai vorbit cu Suzanne în Franța ? întrebă Dunross.

— Da, tai-pan. Ea... va fi bine. Îți mulțumesc că l-ai

sunat pe Deland. Ne vedem mîine. Noapte bună, domnilor, spuse el și se îndepărtă.

Dunross îl privi pe Robin Grey.

— Nu te-ai schimbat deloc.

— Nici tu, spuse Grey, apoi se întoarse către Pennyworth. Ian și cu mine ne-am cunoscut în Londra acum cîțiva ani, sir Charles. Era chiar după război. Tocmai devenisem reprezentantul muncitorilor.

Era un bărbat slab cu buze subțiri, păr rar, încărunțit și trăsături ascuțite.

— Da, acum cîțiva ani, spuse Dunross politicos, continuînd să joace comedia stabilită cu mulți ani în urmă de Penelope și fratele ei cum că ei nu erau rude în nici un fel. Deci, Robin, stai mult aici ?

— Doar cîteva zile, spuse Grey, cu zîmbetul la fel de subțire ca și buzele. N-am mai fost niciodată în acest paradis al muncitorilor așa că vreau să vizitez cîteva sindicate, să văd cum trăiesc și ceilalți 99 la sută dintre oameni.

Sir Charles Pennyworth, conducătorul delegației, rîse. Era un bărbat rumen, bine îmbrăcat, fost colonel în Regimentul Scoțian din Londra, decorat cu marea decorație de merit cu barete.

— Nu cred să se dau în vînt pe-aici după sindicate, Robin. Ce zici, tai-pan ?

— Forța noastră de muncă se descurcă foarte bine fără ele, spuse Dunross.

— Muncă trudnică, tai-pan, spuse imediat Grey. Conform propriilor voastre statistici guvernamentale.

— Nu statisticile noastre, Robin, doar statisticienii voștri, spuse Dunross. Oamenii noștri sînt cel mai bine plătiți din Asia, după japonezi, și avem o societate liberă.

— Liberă ? Haide-haide ! spuse sarcastic Grey. Vrei să spui liberă să exploateze muncitorii. Ei bine, nu-i nimic, cînd va cîștiga Partidul Laburist, la următoarele alegeri, vom schimba toate lucrurile astea.

— Haide, Robin, spuse Sir Charles. Partidul Laburist n-are nici o șansă la următoarele alegeri.

Grey zîmbi.

— Nu fi atît de sigur, sir Charles. Oamenii din Anglia vor schimbări. Nu ne-am dus cu toții în război ca să păstrăm vechile structuri putrede. Partidul laburist e pentru schimbare socială — și să obțină pentru mun-

citori partea care li se cuvine din profiturile pe care le aduc.

Dunross spuse :

— Întotdeauna am considerat că nu e corect ca socialiştii să vorbească despre muncitori ca şi cum ei fac totul şi noi nu facem nimic. Şi noi sîntem muncitori. Muncim la fel de mult, dacă nu mai mult, cu un program mai lung şi...

— Ah, dar tu eşti tai-pan şi locuieşti într-o casă mare şi frumoasă care ţi-a fost dată, împreună cu puterea. Tot capitalul acela a venit din sudoarea unor oameni săraci, şi nici nu vreau să pomenesc de afacerile cu opiu de la care a pornit totul. E corect ca tot capitalul să fie împărţit, e corect ca fiecare să aibă acelaşi punct de pornire. Cei bogaţi ar trebui să plătească taxe mai mari. Ar trebui să existe o taxă pe capital. Cu cît vor fi mai repede desfiinţate marile averi cu atît mai bine va fi pentru toţi englezii, nu, Julian ?

Julian Broadhurst era un bărbat înalt, distins, în jur de 45 de ani, un fervent susţinător al Societăţii Fabiene, trustul inteligenţei pentru mişcarea socialistă.

— Ei bine, Robin, spuse el cu vocea sa leneşă, aproape sfioasă, sigur că nu susţin ca tine să mergem pe baricade, dar cred într-adevăr, domnule Dunross, că aţi putea avea aici, în Hong Kong, un consiliu sindical, o scară minimă a salariilor, o magistratură aleasă, sindicate şi protecţie socială, medicină socială, compensaţii pentru muncitori şi toate inovaţiile britanice moderne.

— Total greşit, domnule Broadhurst. China nu va fi niciodată de acord cu o schimbare în statutul nostru colonial, nu vor permite niciodată vreo formă de oraş-stat la graniţele ei. Iar pentru restul cine să plătească ? întrebă Dunross. Sistemul nostru liber de aici e de douăzeci de ori mai bun decît cel din Anglia şi...

— Plătiţi pentru el din toate profiturile voastre, Ian, spuse Robin Grey rîzînd. Plătiţi o taxă corectă, nu 15 la sută. Plătiţi la fel ca noi în Anglia şi...

— Doamne fereşte ! spuse Dunross, încercînd cu greu să-şi păstreze calmul. Voi vă autotaxaţi din afaceri şi din...

— Profit ? Cel de-al patrulea parlamentar, liberalul Hugh Guthrie, îl întrerupse caustic. Ultimul afurisit de guvern laburist ne-a luat toate profiturile cu ani în urmă,

cu enorme cheltuieli prostești, naționalizare ridicolă, cedînd bucată cu bucată imperiul printr-un nou regim stupid și fără minte, dezmembrînd Commonwealth-ul și împingînd biata și bătrîna Anglie într-o mocirlă nenorocită. Groaznic de ridicol! Atlee și toată aiureala aia!

Robin Grey spuse conciliant:

— Haide, Hugh, guvernul laburist a făcut ceea ce voia poporul, ceea ce au vrut masele.

— Pe naiba! Dușmanul a vrut-o. Comuniștii! În numai 18 ani ați distrus cel mai mare imperiu care a existat vreodată, ne-ați transformat într-o putere inferioară și i-ați permis ticălosului de dușman sovietic să înghită cea mai mare parte a Europei. Groaznic de ridicol!

— Sînt de acord din toată inima, comunismul este îngrozitor. Dar în ceea ce privește „distrugerea" imperiului nostru, n-a fost decît vîntul schimbării, Hugh, spuse Broadhurst, calmîndu-l. Colonialismul și-a trăit traiul. Trebuie să privești totuși în perspectivă.

— Așa fac. Cred că stăm foarte prost. Churchill are dreptate, întotdeauna a avut.

— Oamenii nu cred asta, spuse Grey înverșunat. De-asta nici n-a întrunit voturile necesare. Armata a făcut asta, se săturaseră de el. Cît despre Imperiu, regret, Hugh bătrîne, dar nu a fost decît o scuză pentru a exploata băștinașii care nu cunoșteau altceva mai bun.

Robin Grey le văzu fețele și citi totul pe ele. Era obișnuit cu ura care îl înconjura. El îi ura mai mult, dintotdeauna. După război voise să rămînă în serviciul activ, dar nu fusese acceptat — erau mulți căpitanii cu decorații și distincții de război, în timp ce el petrecuse războiul în lagărul de la Changi, ca prizonier. Așa că, plin de furie și resentimente, intrase la firma *Crawley*, o imensă fabrică de mașini, ca mecanic. Fusese repede ales purtătorul de cuvînt al muncitorilor și organizator sindical, apoi mărunt membru al Consiliului General al Sindicatelor. Cu cinci ani în urmă devenise parlamentar pentru Partidul Laburist, ceea ce era și acum, un parlamentar neînsemnat, ostil, furios și bătăios, protejat al răposatului socialist extremist de stînga Aneurin Bevan.

— Da, continuă el, am scăpat de Churchill și cînd vom ajunge la putere, anul viitor, vom elimina mult mai multe din vechile sisteme obosite și din viciile claselor superioare. Vom naționaliza fiecare ramură a industriei și...

— Hei, Robin, spuse sir Charles, sîntem la un banchet, nu la o tribună improvizată în Hyde Park. Am stabilit să nu facem politică în această călătorie.

— Ai dreptate, sir Charles. Dar tai-panul *Nobilei Case* m-a întrebat. Și Grey se întoarse către Dunross. Ce face *Nobila Casă ?*

— Bine. Foarte bine.

— Conform ziarului de după-amiază, ai probleme cu acțiunile tale ?

— Unul din rivalii noștri face pe șmecherul, atîta tot.

— Și hărțuielile asupra băncilor ? Nici ele nu sînt serioase ?

— Ele sînt serioase.

Dunross își alegea cu grijă cuvintele. Știa că exista un curent puternic în parlament împotriva Hong Kongului și că mulți membri ai celor trei partide erau împotriva statutului său colonial, împotriva statutului său care nu admitea alegeri libere și a statutului său nonconformist — și mai ales erau invidioși pentru sistemul lui aproape lipsit de impozite. Nu-i nimic, își spuse el. Din 1841 și pînă azi am supraviețuit parlamentelor ostile, incendiilor, taifunurilor, molimelor, ciumei, embargoului, depresiunii, ocupației, și convulsiilor periodice prin care a tot trecut China, și într-un fel sau altul, vom supraviețui mereu.

— Hărțuiala de care vorbești se referă la *Ho-Pak,* una din băncile noastre chineze, spuse el.

— E cea mai mare, nu ? întrebă Grey.

— Nu. Dar este mare. Sperăm cu toții că va rezolva problema.

— Dacă dă faliment, ce se întîmplă cu banii depunătorilor ?

— Din păcate îi vor pierde, spuse Dunross, încolțit.

— Aveți nevoie de legi bancare englezești.

— Nu, am văzut că sistemul nostru funcționează foarte bine. Vă place China ?

Înainte ca sir Charles să poată răspunde, Grey spuse :

— Părerea noastră generală este că sînt periculoși, dușmănoși, ar trebui să fie izolați și granițele Hong Kon-

gului închise. Au pornit-o pe față hotărîți să devină o problemă mondială și comunismul lor nu e decît o scuză pentru dictatură și exploatarea maselor.

Dunross și ceilalți din Hong Kong albiră, iar sir Charles spuse tăios :

— Haide, Robin, asta nu-i decît părerea ta și a comu... a, ăăă, lui McLean. Eu consider exact contrariul. Cred că totuși China e foarte sinceră în încercarea de a rezolva problemele din China, care sînt oribile, imense și, cred eu, de nerezolvat.

— Slavă Domnului, vor avea necazuri mari acolo, spuse cu un rînjet Grey. Chiar și rușii o știu, altfel de ce-ar părăsi China ?

— Pentru că sînt dușmani, au o graniță comună de cinci mii de mile, spuse Dunross încercînd să-și stăpînească mînia. Niciodată n-au avut încredere unii în alții. Pentru că invadatorii Chinei au venit întotdeauna din vest, iar cei ai Rusiei întotdeauna din est. Stăpînirea Chinei a fost întotdeauna obsesia și preocuparea Rusiei.

— Haide, domnule Dunross, începu Broadhurst, exagerezi cu siguranță.

— E în avantajul Rusiei ca China să fie slabă și împărțită, și Hong Kongul scindat. Rusia *are nevoie* de China cea slabă ca bază pentru politica sa externă.

— Cel puțin Rusia e civilizată, spuse Grey. China roșie e fanatică, periculoasă și ignorantă și ar trebui rupte relațiile cu ea, mai ales aici.

— E ridicol ce zici, spuse Dunross încordat. China are cea mai veche civilizație din lume. China vrea cu disperare să fie în relații prietenești cu Vestul. China este în primul rînd chineză și în al doilea comunistă.

— Hong Kongul și voi, „negustorii“, mențineți comuniștii la putere.

— Prostii ! Mao Tse-Tung și Ciu En-lai nu au nevoie de noi sau de sovietici ca să stea la Pekin !

— Din punctul meu de vedere, spuse Hugh Gutrie, China Roșie și Rusia Sovietică sînt la fel de periculoase.

— Nu există comparație ! spuse Grey. În Moscova se mănîncă cu cuțitul și furculița, și ei știu ce-nseamnă mîncare ! În China nu ni s-au oferit decît mîncare groaznică, hoteluri groaznice și o groază de vorbe cu două înțelesuri.

— Chiar că nu te înţeleg, bătrîne, spuse sir Charles iritat. Ai făcut pe dracu-n patru să ajungi în comitetul ăsta, ar trebui să fii interesat de problemele asiatice şi tu nu faci decît să te plîngi.

— A fi critic nu înseamnă a te plînge, sir Charles. Pe scurt, nu sînt de acord să dăm vreun ajutor Chinei. Nici unul. Şi cînd mă întorc o să înaintez o moţiune pentru schimbarea totală a statutului Hong Kongului. Să se instituie un embargo pe orice pleacă sau vine din China comunistă, să se ţină imediat alegeri adevărate, să se introducă impozite adevărate, sindicalism adevărat şi dreptate socială britanică adevărată.

Dunross îşi împinse înainte bărbia.

— Atunci ne vei distruge poziţia în Asia !

— Poziţia tuturor tai-panilor, da, a poporului nu ! Rusia avea dreptate în politica ei cu China.

— Eu vorbesc despre lumea liberă ! Doamne Dumnezeule, ar trebui să fie clar pentru toată lumea... Rusia sovietică vrea hegemonie, dominaţie mondială şi distrugerea noastră. China nu, spuse Dunross.

— N-ai dreptate, Ian. Tu nu vezi pădurea din cauza copacilor, spuse Grey.

— Ascultă ! Dacă Rusia...

Broadhurst îl întrerupse calm.

— Rusia nu încearcă decît să-şi rezolve propriile sale probleme, domnule Dunross, una dintre ele fiind politica de îndepărtare faţă de Statele Unite. Nu vrea decît să fie lăsată în pace şi să nu fie înconjurată de americani foarte emotivi, care-şi ţin mîinile lor durdulii pe declanşatoarele nucleare.

— Aiurea ! Iancheii sînt singurii prieteni pe care-i avem, spuse furios Hugh Guthrie. Cît despre sovietici, ce ziceţi de Războiul rece ? Berlin ? Ungaria ? Cuba, Egipt... ne înghit bucată cu bucată.

Sir Charles Pennyworth oftă.

— Viaţa e ciudată şi memoria atît de scurtă. În '45, pe 2 mai seara, ne-am întîlnit cu ruşii la Weimar în nordul Germaniei. Niciodată nu mai fusesem atît de mîndru şi fericit, da, mîndru. Am cîntat şi am băut şi ne-am veselit şi am închinat fiecare în cinstea celorlalţi. Apoi divizia mea şi toţi cei din Europa, toţi aliaţii am fost ţinuţi săptămîni de-a rîndul pe loc ca să-i lăsăm pe rusnaci să pătrundă în Germania prin Balcani, Cehoslovacia şi Polonia,

peste tot. Pe atunci nu m-am gîndit prea mult la asta, eram atît de mulțumit că, în fine, războiul era aproape terminat, și atît de mîndru de aliații noștri ruși, dar știți, privind înapoi, acum știu că am fost trădați, noi, soldații, chiar și soldații ruși. Am fost trași pe sfoară. Nu știu cum s-a întîmplat de fapt, încă nu știu, dar cred că am fost într-adevăr trădați, Julian, de propriii noștri conducători, afurisiții voștri de socialiști, împreună cu Eisenhower, Roosevelt și consilierii săi incapabili. Jur că tot nu știu cum s-a întîmplat, dar am pierdut războiul, l-am cîștigat, dar l-am pierdut.

— Haide Charles, greșești total. Am cîștigat cu toții, spuse Broadhurst. Întreaga lume a cîștigat cînd Germania nazistă a fost dis... se opri, surprins, cînd văzu fața lui Grey. Ce s-a întîmplat, Robin ?

Grey se uita fix în celălalt capăt al încăperii.

— Ian ! Tipul ăla care vorbește cu chinezii... îl cunoști ? Ticălosul ăla înalt în sacou.

La fel de uimit, Dunross privi într-acolo.

— Tipul cu păr blond-roșcat ? Adică Marlowe, Peter.

— Peter, afurisitul de Marlowe ! murmură Grey. Ce... ce face în Hong Kong ?

— E doar în vizită. Din America. E scriitor. Cred că scrie sau adună material pentru o carte despre Hong Kong.

— Scriitor el ? Ciudat. E prieten cu tine ?

— Ne-am cunoscut acum cîteva zile. De ce ?

— Tînăra de lîngă el e soția lui ?

— Da. E Fleur Marlowe, de ce ?

Grey nu răspunse. Un strop de salivă i se ivi în colțul buzelor.

— Ce legătură are cu tine, Robin ? întrebă Broadhurst, tulburat într-un mod straniu.

Cu un efort, Grey își luă privirea de la Marlowe.

— Am fost împreună în Changi, Julian, lagărul japonez pentru prizonieri de război. Am fost comandant militar în ultimii ani, responsabil cu disciplina, își șterse transpirația de pe buza superioară. Marlowe era unul din cei care se ocupau acolo cu bursa neagră.

— Marlowe ? Dunross era uluit.

— O, da, locotenentul de Aviație Marlowe, marele gentleman englez, spuse Grey, cu vocea asprită de amărăciune. Da. El și amicul lui, un american numit King, caporalul

King, erau principalii speculanţi. Apoi mai era un tip pe nume Timsen, un australian... Dar americanul era cel mai grozav, era într-adevăr Împăratul. Texan. Avea pe statul lui de plată colonei, toţi gentlemani englezi — colonei, maiori, căpitani. Marlowe era interpretul lui cu paznicii japonezi şi coreeni. Ei erau cei mai răi... Grey tuşi. Cristoase, ce puţin a trecut de atunci. Marlowe şi Împăratul huzureau — ticăloşii ăia doi mîncau cel puţin un ou pe zi, în timp ce noi ceilalţi muream de foame. Nu vă puteţi închipui cît..., şi din nou Grey îşi şterse sudoarea de pe buza superioară fără să-şi dea seama.

— Cît timp ai fost prizonier de război ? întrebă sir Charles cu compătimire.

— Trei ani jumătate.

— Îngrozitor, spuse Hugh Guthrie. Vărul meu a sfîrşit-o pe cînd muncea la calea ferată de la Burma. Îngrozitor.

— Totul a fost îngrozitor, spuse Grey. Dar nu atît de îngrozitor pentru cei care au vîndut. La calea aia ferată sau în Changi ! se uită la sir Charles şi ochii îi erau injectaţi şi aveau o privire ciudată. Marlowe-ii din întreaga lume sînt cei care ne-au trădat, pe noi, oamenii obişnuiţi, fără privilegiul originii ! vocea îi deveni şi mai amară. Fără supărare, dar acum vă primiţi cu toţii răsplata. Cristoase, simt nevoia să beau ceva. Scuzaţi-mă o clipă.

O porni ţeapăn către barul ce se afla amenajat pe o latură a încăperii.

— Extraordinar, spuse sir Charles.

— Pentru o clipă am crezut că se duce după Marlowe, spuse Guthrie cu un rîs scurt şi nervos.

Îl priviră cu toţii, apoi Broadhurst observă că Dunross îl urmărea pe Grey încruntat, cu faţa rece şi aspră.

— Nu-i daţi atenţie, domnule Dunross. Mă tem că Grey e foarte obositor şi un tip plicticos şi destul de vulgar. El... ei bine, el nu reprezintă deloc eşalonul laburist, slavă Domnului. Cred că v-ar place noul nostru lider, Harold Wilson, aţi fi de acord cu el. Data viitoare, cînd veniţi la Londra, o să-mi facă plăcere să vă fac cunoştinţă cu el dacă aveţi timp.

— Mulţumesc. De fapt mă gîndeam la Marlowe. E greu de crezut că „a vîndut" sau a trădat pe cineva.

— Niciodată nu cunoşti oamenii, nu ?

Grey luă un whisky cu sifon, se întoarse şi traversă încăperea.

— Ei, iată-l pe locotenentul de aviaţie Marlowe !

Peter Marlowe se întoarse, tresărind. Zîmbetul îi dispăru şi cei doi bărbaţi se priviră lung. Fleur Marlowe îngheţă.

— Bună, Grey, spuse Marlowe cu o voce plată. Am auzit că eşti în Hong Kong. De fapt ţi-am citit interviul în ziarul de după-masă, se întoarse către soţia sa. Draga mea, acesta este Robin Grey, membru al parlamentului ! Îl prezentă chinezilor, printre care era şi sir Shi-teh T'Chung.

— Ah, domnule Grey, e o onoare pentru noi să vă avem aici, spuse Shi-teh cu un accent britanic de Oxford, un bărbat frumos, înalt, brunet, foarte puţin chinez şi foarte mult european. Sperăm să vă simţiţi bine în Hong Kong. Dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, spuneţi-mi !

— Hm ! făcu Grey nepăsător, şi toţi îi observară mojicia. Aşa deci, Marlowe ! Nu te-ai schimbat prea mult !

— Nici tu. Te-ai descurcat bine ! Am fost în război împreună. Nu l-am mai văzut pe Grey din '45.

— Am fost prizonieri de război, Marlowe şi cu mine, spuse Grey. Aveam opinii politice opuse, se opri şi se dădu la o parte pentru a-i face loc să treacă Orlandei Ramos care îl salută pe Shi-teh cu un zîmbet şi-şi continuă drumul ; Grey o privi o clipă apoi se întoarse. Marlowe bătrîne, te mai ocupi de negoţ ?

Era o insultă englezească deosebită. Pentru unul ca Marlowe, care se trăgea dintr-un şir lung de ofiţeri britanici, „negoţ" însemnă tot ce era de cea mai proastă calitate.

— Sînt scriitor, spuse Marlowe, privirea i se îndreptă spre soţia sa şi ochii lui îi zîmbiră.

— Credeam că o să rămîi în aviaţie, ofiţer activ ca iluştrii tăi străbuni.

— Am fost declarat inapt, din pricina malariei şi toate celelalte. Destul de plicticos, spuse Marlowe, exagerînd în mod deliberat accentul de aristocrat pentru că ştia că asta îl va înfuria pe Grey. Şi eşti în parlament ? Ce mai, eşti un tip deştept. Reprezinţi Streatham East ? Parcă acolo te-ai născut ?

Grey roşi.

— Da, da, acolo.

Shi-teh încercă să-şi ascundă stînjeneala în faţa subînţelesurilor ghicite din discuţia lor.

— Trebuie să... ăăă, să mă ocup de masă...

Se îndepărtă grăbit. Ceilalţi chinezi se scuzară şi plecară şi ei. Fleur Marlowe îşi făcu vînt cu evantaiul.

— Poate ar trebui să ne căutăm masa, Peter, spuse ea.

— Bună idee, doamnă Marlowe, spuse Grey, care se stăpînea la fel de bine ca şi Marlowe. Ce mai face Împăratul ?

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut de la Changi. Marlowe îl privi cu dispreţ pe Grey.

— Dar ai păstrat legătura cu el ?

— Nu, de fapt n-am păstrat-o.

— Nu ştii unde e ?

— Nu.

— E ciudat, cînd te gîndeşti cît de apropiaţi eraţi ! Grey îşi luă privirea de la el, se uită la Fleur Marlowe şi îşi spuse că era cea mai drăguţă femeie pe care o văzuse vreodată, atît de drăguţă şi delicată şi englezoaică şi blondă, exact ca fosta lui soţie Trina, care plecase cu un american doar la o lună după ce el fusese dat dispărut în misiune, doar la o lună. Ştiaţi că am fost duşmani în Changi, doamnă Marlowe ? întrebă el cu o blîndeţe care pe ea o sperie.

— Peter n-a discutat niciodată despre Changi cu mine, domnule Grey. Şi din cîte ştiu eu cu nimeni alt-altcineva.

— Ciudat. A fost o experienţă îngrozitoare, doamnă Marlowe. Eu n-am uitat nimic din ea. Eu... ei bine, iertaţi-mă că v-am întrerupt... Ridică privirea spre Marlowe. Vru să spună ceva, dar se răzgîndi şi plecă.

— Oh, Peter, ce om îngrozitor, spuse Fleur. A băgat spaima în mine.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme, draga mea.

— De ce aţi fost duşmani ?

— Nu acum, iubito, mai tîrziu ! Marlowe îi zîmbi, simţind cît o iubeşte. Grey nu înseamnă nimic pentru noi.

Ora 21.45.

Linc Bartlett o zări pe Orlanda înainte ca ea să-l descopere şi vederea ei îi tăie răsuflarea. Nu putu să nu o compare cu Casey care se afla lîngă el şi vorbea cu Andrew Gavallan. Orlanda era îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase albă, cu spatele gol şi prinsă în jurul gîtului, ceea ce, într-un mod discret, părea să ofere tuturor trupul ei auriu. Casey purta rochia verde pe care o văzuse de multe ori, peste care i se revărsa părul blond.

— Aţi vrea să veniţi amîndoi diseară la banchetul lui Shi-teh ? îl întrebase dimineaţă Orlanda. Ar putea fi important pentru tine şi Casey să fiţi acolo.

— De ce ?

— Pentru că aproape toate afacerile importante din Hong Kong se fac la genul ăsta de reuniuni mondene, domnule Bartlett. Ar putea fi foarte important pentru tine să intri în legătură cu oameni ca Shi-teh — şi în Clubul de Turf, Clubul de Crichet, chiar *Clubul,* deşi asta ar fi imposibil.

— Pentru că sînt american ?

— Pentru că trebuie să moară cineva ca să se creeze un loc liber — un englez sau un scoţian ! şi ea rîsese. Lista celor care aşteaptă să intre e la fel de lungă ca şi Calea Reginei. Nu sînt decît bărbaţi, totul e foarte auster, fotolii vechi de piele, bătrîni care moţăie la prînzul lor de trei ore şi zece ginuri, cu *The Times* şi restul.

— Drace, sună tentant !

— Ea rîsese din nou, avea dinţii albi şi el nu-i putu găsi nici un cusur. Discutaseră în timpul micului dejun şi el descoperise că se putea discuta orice cu ea, era o prezenţă plăcută, parfumul ei seducător. Casey se parfuma foarte rar — spunea că descoperise că parfumul îi distrăgea pe oamenii de afaceri cu care trata. Luase micul dejun cu Orlanda : cafea şi pîine prăjită, ouă şi şuncă bine rumenită, în stil american, la un hotel nou-nouţ, *Mandarinul,* pe care îl propusese ea. Casey nu mînca dimineaţa, doar cafea şi pîine prăjită uneori, sau cornuri. Interviul fusese uşor şi timpul trecuse prea repede. Nu mai fusese niciodată cu o femeie de o feminitate atît de

deschisă şi de încrezătoare în sine. Casey era întotdeauna atît de puternică, eficientă şi calmă şi deloc feminină. Pentru că aşa a vrut ea asta fusese hotărîrea ei şi consimţămîntul meu, îşi aminti el.

— Asta e Orlanda ? Casey se uită la el ridicînd o sprînceană.

— Da, răspunse el, încercînd fără succes să citească ceva în privirea ei. Ce părere ai ?

— Cred că e ca o dinamită.

— Din ce punct de vedere ?

Casey rîse. Se întoarse către Gavallan care încerca să se concentreze şi să fie politicos, dar ale cărui gînduri erau la Kathy. După ce Kathy îi mărturisise totul despre boala ei în seara aceea, el nu mai voise să plece, dar ea insistase, spunînd că era important pentru el să fie acolo.

— O cunoşti, Andrew ?

— Pe cine ?

— Pe fata în alb.

— Unde ? Oh ! Da, dar numai după reputaţie.

— Bună sau proastă ?

— Asta... ăăă... depinde de punctul tău de vedere, Casey. E portugheză, eurasiatică, evident. Orlanda a fost prietena lui Gornt cîţiva ani buni.

— Adică amanta lui ?

— Da, cred că ăsta-i cuvîntul, îi spuse el politicos, neplăcîndu-i deloc francheţea lui Casey. Dar totul a fost foarte discret.

— Gornt are gust. Ştiai că a fost iubita lui, Linc ?

— Mi-a spus azi-dimineaţă. Am cunoscut-o la Gornt acum cîteva zile. Spunea că încă mai sînt prieteni.

— Nu trebuie să ai încredere în Gornt, spuse Gavallan.

— Are susţinători serioşi, spuse Casey, în Hong Kong şi afară, aşa mi s-a spus. Din cîte ştiu, nu s-a întins prea mult, ca voi. Probabil că ai auzit că vrea să tratăm cu el, nu cu voi.

— Noi nu ne-am întins prea mult, spuse Gavallan, şi se uită la Bartlett. Noi avem o înţelegere, nu ?

— Semnăm marţi. Dacă sînteţi pregătiţi, spuse Bartlett.

— Sîntem pregătiţi şi acum.

— Ian vrea ca totul să fie secret pînă sîmbătă, şi noi sîntem de acord, spuse Casey. Nu, Linc ?

— Sigur.

Bartlett se uită din nou la Orlanda. Casey îi urmări privirea. O observase din primul moment în care fata ezitase în pragul ușii.

— Cu cine vorbește, Andrew ?

Bărbatul părea interesant, subțire, elegant, trecut de cincizeci de ani.

— Cu Lando Mata. Și el e portughez, din Macao.

Gavallan se întrebă cu inima strînsă dacă Dunross îl va putea convinge pe Mata să îi ajute cu milioanele lui. Ce-aș face eu dacă aș fi tai-pan ? își spuse el obosit. Aș cumpăra mîine, sau m-aș înțelege cu Mata și Zgîrcitul diseară ? Cu banii lor, *Nobila Casă* ar fi în siguranță pentru multe generații, dar ar ieși de sub controlul nostru. N-are rost să-ți faci acum probleme. Așteaptă să devii tai-pan. Apoi îl văzu pe Mata zîmbindu-i Orlandei și apoi amîndoi priviră spre ei și începură să-și facă loc prin mulțime. Ochii lui se opriră asupra sînilor ei tari, liberi sub mătase. Sfîrcuri obraznice. Dumnezeule, își spuse uluit, nici măcar Venus Poon n-ar îndrăzni așa ceva. Cînd ajunseră lîngă ei făcu prezentările, apoi se dădu un pas înapoi, simțindu-se în plus între ei, vrînd să-i privească.

— Bună, îi spuse cu căldură Orlanda lui Casey. Linc mi-a spus atîtea despre dumneavoastră și cît de mult însemnați pentru el.

— Și eu am auzit multe despre dumneavoastră, spuse Casey, la fel de prietenoasă.

Dar nu suficient, își spuse ea. Ești mult mai frumoasă decît mi-a povestit Linc. Mult mai mult. Deci tu ești Orlanda Ramos. Frumoasă și cu glas dulce și feminin și o piraña care și-a pus ochii pe Linc al meu. Isuse, ce fac acum ? Se auzi vorbind fleacuri, dar gîndurile ei erau concentrate asupra Orlandei Ramos. Pe de o parte ar fi bine pentru Linc să aibă o aventură, își spuse ea. Și-ar risipi astfel dorința strînsă în el. Noaptea trecută a fost la fel de grea pentru el ca și pentru mine. A avut dreptate cu mutarea mea. Dar cînd farmecul ei îl va cuceri, cum o să-l pot desprinde de ea ? Ar putea ea să fie doar o altă fată, la fel ca și celelalte care nu au însemnat ni-

mic pentru mine şi, după vreo săptămînă, nici pentru el ? Ea nu, concluzionă Casey hotărîtă. Am două alternative. Ori merg mai departe cu cele treisprezece săptămîni şi patru zile şi lupt, ori nu şi lupt. Zîmbi.

— Orlanda, aveţi o rochie fantastică.

— Mulţumesc. Pot să-ţi spun Casey ?

Amîndouă ştiură că lupta începuse. Bartlett era încîntat că acum Casey o plăcea pe Orlanda. Gavallan îi privea fascinat pe toţi patru. Exista o căldură ciudată între ei. În special între Bartlett şi Orlanda. Îşi concentră atenţia asupra lui Mata şi Casey. Mata era curtenitor, plin de un farmec desuet, atent acum numai la Casey, jucîndu-se cu ea ca o pisică cu un şoricel. Mă întreb pînă unde va merge cu ea. Ciudat că lui Casey pare să nu-i pese deloc de Orlanda. Cu siguranţă că a observat că prietenul ei e atras de ea. Sau poate n-a observat. Sau poate puţin îi pasă şi ea şi Bartlett sînt doar parteneri de afaceri, şi nimic altceva. La urma urmelor poate e numai o tîrfă. Sau poate e doar frigidă, la fel ca multe femei. Ce trist !

— Vă place Hong Kongul, domnişoară Casey ? întrebă Mata, întrebîndu-se cum o fi femeia asta în pat.

— Mă tem că n-am văzut prea mult, deşi am fost în Noile Teritorii, în turul organizat de hotel şi am aruncat o privire în China.

— V-ar place să mergeţi ? Adică să mergeţi într-adevăr în China ? Să zicem la Canton ? Aş putea aranja să fiţi invitată.

Ea fu şocată.

— Dar nu avem nevoie să mergem în China... paşapoartele noastre nu sînt valabile.

— Oh, dar nu trebuie să folosiţi paşaportul. China nu se încurcă cu paşapoartele. Atît de puţini *quai loh*-i merg în China încît nu sînt probleme. Ei dau o viză în scris şi o ştampilează.

— Dar Departamentul nostru de Stat... nu cred că ar trebui să risc acum.

Bartlett dădu din cap aprobator.

— N-avem voie nici măcar să intrăm în magazinul comunist de aici. Magazinul universal.

— Da, guvernul vostru e foarte ciudat, spuse Mata. Ca şi cum a intra într-un magazin e ceva subversiv ! Aţi auzit povestea cu Hilton ?

— Ce poveste ?

— Se spune că au cumpărat o colecţie minunată de antichităţi chinezeşti pentru noul lor hotel, bineînţeles totul de aici. Mata zîmbi. Se pare că acum Statele Unite au hotărît că nu se pot atinge de nici un obiect chinezesc, nici măcar aici în Hong Kong. Totul este acum depozitat sub cheie. Cel puţin aşa se spune.

— E normal. Dacă n-o poţi face în America, şi eşti de acord cu guvernul... spuse acru Bartlett.

— Casey, ar trebui să te convingi singură, spuse Mata. Vizitează magazinul. Se numeşte *Arte şi Meşteşuguri Chinezeşti* şi e pe Calea Reginei. Preţurile sînt foarte rezonabile, iar comuniştii n-au coarne şi coadă.

— Nu e deloc ceea ce am crezut, spuse Bartlett. Casey, o să te îmbolnăveşti cînd o să vezi unele lucruri.

— Tu ai fost ? întrebă ea surprinsă.

— Sigur.

— L-am dus pe domnul Bartlett azi dimineaţă, explică Orlanda. Am trecut pe-acolo întîmplător. Mi-ar face plăcere să merg cu tine la cumpărături dacă vrei.

— Mulţumesc, mi-ar place, spuse Casey la fel de amabilă, cu toate semnalele de alarmă aprinse. Dar ni s-a spus în Los Angeles că C.I.A. urmăreşte pe monitoare pe toţi americanii care intră şi ies din magazin pentru că sînt siguri că e un loc de întîlnire al comuniştilor.

— Mie mi s-a părut un magazin obişnuit, Casey, spuse Bartlett. N-am văzut nimic deosebit în afară de cîteva afişe cu Mao. Dar nu te poţi tocmi. Toate preţurile sînt scrise. Unele sînt nişte chilipiruri grozave. Păcat că nu le putem lua acasă.

În America era un embargo total asupra produselor chinezeşti, chiar obiecte care existau în Hong Kong de o sută de ani.

— Nici o problemă, spuse imediat Mata, întrebîndu-se cît va mai servi ca intermediar. Dacă vreţi ceva, mi-ar face plăcere să cumpăr eu pentru voi.

— Dar tot nu-l putem lua în America, domnule Mata, spuse Casey.

— Oh, şi asta-i uşor. Eu o fac mereu pentru prietenii mei americani. Le trimit obiectele cumpărate la o companie a mea din Singapore şi Manila. Pentru o taxă mică ei le trimit în America cu un certificat de origine, Malaya sau Filipine, ce preferaţi.

— Dar asta e înşelătorie. Contrabandă.

Mata, Gavallan şi Orlanda izbucniră imediat în rîs şi Gavallan spuse :

— Comerţul este cel care face lumea să meargă înainte. Bunuri aflate sub embargo din Statele Unite sau Taiwan ajung în China, bunuri din China ajung în Statele Unite sau Taiwan — dacă sînt dorite. Sigur că ajung !

— Ştiu, spuse Casey, dar nu cred că e corect.

— Rusia sovietică vrea să vă distrugă, dar voi tot faceţi comerţ cu ea, îi spuse Gavallan lui Bartlett.

— Noi nu, spuse Casey. Nu *Par-Con*, deşi ni s-a propus să le vindem computere. Oricît ne-ar place profitul, pentru ei răspunsul nostru e nu. Guvernul o face, dar numai cu mărfuri controlate cu grijă. Grîu, lucruri de-astea.

— Ori de cîte ori există un cumpărător dornic să achiziţioneze ceva, există şi un vînzător, spuse Gavallan, iritat de replica ei, se uită pe fereastră, dorind să fie din nou în Shanghai. Luaţi de exemplu Vietnamul, Algerul vostru.

— Nu-nţeleg, spuse Casey.

Gavallan o privi.

— Vreau să spun că Vietnamul vă va stoarce economia aşa cum a făcut cu Franţa şi aşa cum Algerul a făcut tot cu Franţa.

— Nu vom intra niciodată în Vietnam, spuse sigur pe sine Bartlett. De ce-am face-o ? Vietnamul n-are nici o legătură cu noi.

— De acord, spuse Mata, şi totuşi America este din ce în ce mai implicată în Vietnam. De fapt, domnule Bartlett, eu cred că sînteţi atraşi în prăpastie.

— În ce fel ? întrebă Casey.

— Eu cred că sovieticii v-au atras în mod deliberat în Vietnam. Veţi trimite acolo trupe, dar ei nu. Vă veţi lupta cu vietnamezii şi cu jungla, şi sovieticii vor fi cîştigători. Deja CIA e acolo în forţă. Are o linie aeriană. Chiar şi acum aeroporturile sînt construite cu bani americani ; arme americane se scurg înăuntru. Deja aveţi soldaţi care luptă acolo.

— Nu pot să cred, spuse Casey.

— Şi totuşi aşa e. Se numesc Forţe Speciale, uneori

Forța Delta. Regret, dar Vietnamul va fi o mare problemă pentru guvernul vostru, doar dacă acesta nu va fi foarte deștept.

— Slavă Domnului, este, spuse încrezător Bartlett. Kennedy s-a descurcat cu Cuba. America se va descurca și cu Vietnamul. L-a determinat pe marele Hrușciov să bată în retragere acolo, și o s-o poată face din nou. Atunci am cîștigat. Sovieticii și-au luat rachetele.

Gavallan zîmbi amar.

— Ar trebui să vorbești cu Ian despre Cuba, bătrîne, asta chiar îl înfurie. El spune, și eu sînt de acord cu el, că ați pierdut. Sovieticii v-au atras în altă cursă. Șah mat pentru proști. El crede că ei și-au construit șantierele aproape pe față — dorind ca voi să le găsiți și voi le-ați găsit și apoi au urmat multe amenințări de război, întreaga lume era speriată de moarte, și în schimbul acordului sovieticilor de a-și scoate rachetele din Cuba președintele vostru a desființat Doctrina Monroe, baza întregului vostru sistem de securitate.

— Ce ?

— Sigur. Nu i-a promis în scris Kennedy lui Hrușciov să nu invadeze Cuba, să nu permită nici o invazie de pe teritoriu american — sau din orice alt loc din emisfera vestică ? *Scrisă*, Dumnezeule ! Deci acum, o putere europeană ostilă. Rusia sovietică, total împotriva Doctrinei Monroe a voastră, s-a implantat pe față, la nouăzeci de mile de coasta voastră, ale cărei granițe sînt garantate în scris de propriul vostru președinte și ratificate de propriul vostru Congres. Marele Hrușciov a dat o lovitură colosală, cum n-ați primit voi în toată istoria voastră. Și totul pe gratis ! Vocea lui Gavallan se înăspri. Acum Cuba e în siguranță, datorită vouă, iar comunismul va crește, se va extinde și, în cele din urmă, va cuprinde întreaga Americă de Sud. În siguranță pentru submarine, vase, avioane sovietice... Dumnezeule atotputernic, asta da victorie !

Casey se uită la Bartlett, șocată.

— Dar cu siguranță, Linc, cu siguranță că nu e așa. Bartlett era la fel de șocat.

— Cred că... dacă stai să te gîndești, Casey, cred că... E clar că au obținut totul pe gratis.

— Ian e convins de asta, spuse Gavallan. Discută cu

el. Cît despre Vietnam, nimeni de aici nu crede că președintele Kennedy se poate descurca și cu asta, oricît de mult l-am admira noi. Asia nu e Europa, sau Americile. Oamenii gîndesc altfel aici, acționează altfel și au alte criterii de valoare.

Se lăsă brusc tăcerea. Bartlett interveni :

— Crezi atunci că va fi război ?

Gavallan se uită la el.

— N-ai de ce să-ți faci probleme. *Par-Con* se va descurca foarte bine. Aveți industrie grea, computere, spumă poliuretanică, contracte guvernamentale pentru spațiul aerian, articole petrochimice, echipamente sonore și radio... Cu produsele voastre și priceperea noastră, dacă e război, ei bine, lumea-i a noastră.

— Nu cred că mi-ar place să profit așa, spuse Casey, iritată de vorbele lui. Asta e un mod murdar de a cîștiga bani.

Gavallan se repezi asupra ei.

— O mulțime de lucruri pe lumea asta sînt murdare și nedrepte și necinstite ! spuse el direct fiindcă avea de gînd să o desființeze, înfuriat de modul în care tot întrerupea conversația lui cu Bartlett, dar hotărî că acum nu era nici momentul nici locul potrivit, așa că trecu la un ton amabil. Dar sigur că ai dreptate. Nimeni nu vrea să profite de pe urma morții. Mă scuzați acum, trebuie să plec... Știți că toate lumea are marcat la masă ? Trebuie să înceapă să servească din minut în minut. Cinstea obrazului.

Se îndepărtă.

— Nu cred că-i place prea mult de mine, spuse Casey.

Toți rîseră de felul în care o spusese.

— Ai avut dreptate cînd ai spus ceea ce ai spus, Casey, i se adresă Orlanda. Ai avut dreptate. Războiul e îngrozitor.

— Ai fost aici în timpul ultimului război ? întrebă nevinovat Casey.

— Da, dar în Macao. Sînt portugheză. Mama mi-a spus că acolo n-a fost prea rău. Japonezii n-au distrus Macao pentru că Portugalia era neutră ! și Orlanda adăugă pe un ton insinuant : Eu nu am decît 25 de ani așa că evident nu-mi aduc aminte aproape nimic. Nu aveam nici șapte ani cînd a luat sfîrșit războiul. Macao e frumos, Casey. Atît de diferit de Hong Kong. Poate v-ar place

ţie şi lui Linc să mergeţi acolo. Merită să-l vedeţi. Mi-ar place să vi-l arăt.

Sînt convinsă, îşi zise Casey, simţindu-se bătrînă la cei 26 de ani ai ei faţă de Orlanda, care avea o piele de 17 ani.

— Ar fi grozav. Dar, Lando, ce-i cu Andrew ? De ce era atît de pornit ? Pentru că sînt un vicepreşedinte femeie, şi toate celelalte ?

— Mă îndoiesc. Sînt convins că exagerezi, spuse Mata. Doar că nu-i prea simpatizează pe americani, şi e scos din minţi că nu mai există Imperiul Britanic, că Statele Unite hotărăsc soarta lumii şi fac greşeli evidente, aşa crede el. Mă tem că majoritatea britanicilor sînt de acord cu el ! Dintr-un fel de invidie, evident. Dar trebuie să ai răbdare cu Andrew. La urma urmelor guvernul vostru a dat Hong Kongului Chiang în '45, doar flota britanică a împiedicat să se şi facă una ca asta. America a fost alături de Rusia sovietică împotriva Angliei în problema Suez-ului, i-a ajutat pe evrei să lupte împotriva lor în Palestina — există zeci de exemple. Şi mai e adevărat că aici o mulţime dintre noi gîndim că actuala voastră ostilitate faţă de China nu e indicată.

— Dar e la fel de comunistă ca şi Rusia. Au luptat împotriva noastră cînd noi nu făceam decît să încercăm să menţinem libertatea în Coreea de Sud. Noi nu aveam de gînd să-i atacăm.

— Dar, istoric vorbind, întotdeauna au trecut Yalu-jiang-ul cînd vreun invadator străin s-a apropiat de graniţa aceea. *Întotdeauna*. MacArthur al vostru se presupunea că e istoric ar fi trebuit să ştie şi el, spuse Mata cu răbdare, gîndindu-se dacă o fi la fel de neştiutoare şi în pat. El — sau preşedintele vostru — a obligat China să facă ceea ce ea nu voia. Sînt absolut sigur de asta.

— Dar noi nu am fost invadatori. Coreea de Nord a invadat Sudul. Noi am vrut doar să-i ajutăm pe oameni să fie liberi. N-aveam nimic de cîştigat de la Coreea de Sud. Am cheltuit miliarde încercînd să-i ajutăm pe oameni să rămînă liberi. Uite ce-a făcut China în Tibet — în India anul trecut. Mi se pare că noi sîntem întotdeauna ţapul ispăşitor, deşi nu vrem decît să apărăm libertatea ! se opri cînd un murmur de uşurare trecu prin încăpere şi oamenii începură să se îndrepte spre mese, chelneri purtînd platouri de argint acoperite apăruseră în sală. Slavă Domnului ! Mor de foame !

— Domnul Silă începe devreme în seara asta, spuse rîzînd Mata. Orlanda, trebuia să-i avertizezi că obiceiul e ca înainte de banchetele lui Silă să iei întotdeauna o gustare acasă la tine.

Orlanda zîmbi doar dulce şi Casey spuse :

— Orlanda l-a prevenit pe Linc, care mi-a spus, dar mi-am închipuit că o să rezist.

— Şi eu, spuse Bartlett.

Se uită la rivala ei care era cu aproape jumătate de cap mai scundă, în jur de 1,55 metri. Pentru prima dată în viaţă se simţi mare şi greoaie. Fii cinstită, îşi spuse ea, încă de cînd ai ieşit din hotel şi te-ai plimbat pe străzi şi ai văzut toate fetele şi femeile chineze cu mîinile şi picioarele şi trupurile lor mici şi cu fragilitatea lor, toate cu părul negru şi cu ochii negri, te-ai simţit enormă şi străină. Da. Acum înţeleg de ce se holbează cu toţii la noi. Cît despre turistul obişnuit, zgomotos, gras, care se clatină de colo colo... Dar chiar şi aşa, Orlanda Ramos, oricît de drăguţă ai fi şi oricît de deşteaptă te-ai crede, tu nu eşti fata potrivită pentru Linc Bartlett. Aşa că poţi să-ţi iei gîndul de la el.

— Data viitoare, Orlanda, făcu ea mieroasă, o să am grijă să fiu foarte atentă la ceea ce-mi recomanzi.

— Îţi recomand să mîncăm, Casey. Şi mie mi-e foame.

— Cred că sîntem cu toţii la aceeaşi masă, interveni Mata; trebuie să vă mărturisesc că eu am aranjat asta.

Îi conduse fericit, excitat mai mult decît oricînd de tentaţia de a se culca cu Casey. Hotărîse asta în momentul în care o văzuse. Pe de o parte pentru că era frumoasă şi înaltă ; apoi din pricina minunaţilor ei sîni, un contrast atît de binevenit faţă de micimea şi uniformitatea fetelor asiatice obişnuite. Pe de altă parte datorită celor spuse de Orlanda. Dar în primul rînd datorită neaşteptatei idei că, rupînd legătura dintre Bartlett şi Casey, ar putea să blocheze pătrunderea companiei *Par-Con* în Asia. E mult mai bine să-i ţinem pe americani şi moralitatea lor ipocrită şi inutilă şi intrigile lor departe de acest loc cît putem mai mult, hotărîse el. Şi dacă Dunross nu încheie afacerea cu *Par-Con*, atunci va trebui să vîndă şi să renunţe la controlul asupra companiei, pe care mi-l doresc eu. Şi atunci, în cele din urmă, *eu* devin *tai-panul Nobilei Case*, în ciuda tuturor Dunrossilor şi Struanilor.

Madonna, viaţa e într-adevăr frumoasă. Ce ciudat că femeia asta poate fi cheia cu care să deschizi cea mai minunată încuietoare din Asia, îşi spuse el. Apoi adăugă mulţumit : E clar că poate fi cumpărată. Depinde doar cu cît.

37

Ora 23.01.

Masa avea douăsprezece feluri. Moluşte fierte cu varză de Bruxelles înăbuşită, ficat de pui şi carne de potîrniche felii în sos, supă de aripioare de rechin, pui la frigare, zarzavaturi chinezeşti, mazăre, conopidă italiană şi alte cincizeci de soiuri de legume cu carne de crab, piliţă de raţă friptă cu sos de prune şi felii de ceapă de primăvară şi clătite subţiri ca foaia de hîrtie, ciuperci şi băşici de peşte fierte de două ori, peşte afumat cu salată, orez în stil Yangchow, tăiţei de casă — apoi desertul, seminţe îndulcite de lotus şi nuferi în fiertură de orez. Şi tot timpul ceai. Mata şi Orlanda îi serviră pe Casey şi Bartlett. Fleur şi Peter Marlowe erau singurii europeni de la masa lor. Chinezii îşi oferiră cărţile de vizită şi primiră altele în schimb.

— Oh, ştiţi să mîncaţi cu beţişoare ! toţi chinezii se mirară cu voce tare, apoi revenîră la cantoneză, femeile, încărcate de bijuterii, bîrfindu-i în mod evident pe Casey şi Bartlett şi familia Marlowe, comentariile lor erau uşor rezervate doar datorită prezenţei lui Lando Mata şi a Orlandei.

— Ce spun, Orlanda ? întrebă liniştit Bartlett în exuberanţa zgomotoasă a încăperii, mai ales a chinezilor.

— Doar se miră de tine şi domnişoara Casey, zise cu grijă Orlanda.

Se feri să traducă remarcile obscene despre mărimea sînilor lui Casey, discuţiile despre îmbrăcămintea ei, de de unde a cumpărat-o şi cît a costat, de ce nu poartă bijuterii, şi cum te poţi simţi cînd eşti atît de înaltă, despre

Bartlett spuneau puţin, doar se întrebau cu voce tare dacă într-adevăr făcea parte din Mafia, aşa cum sugerase unul din ziarele chinezeşti. Orlanda era sigură că nu. Dar mai era sigură că trebuia să fie foarte rezervată în prezenţa lui Casey, nici prea îndrăzneaţă, nici prea temătoare faţă de Linc, şi să nu-l atingă niciodată. Şi să fie amabilă cu ea, să încerce să o deruteze.

Farfurii noi pentru fiecare fel erau aşezate pe mese, cele murdare luate repede. Chelnerii se grăbeau spre ascensorul de bucătărie aflat în partea centrală a scărilor ca să scape de farfuriile murdare şi să ia platourile aburinde cu noul fel.

Bucătăria, trei punţi mai jos, era un infern, cu imensele plite încălzite cu gaz adus prin conducte de pe ţărm. Cîteva pentru gătitul cu aburi, unele pentru fript, altele pentru prăjit în multă grăsime încinsă, altele pentru fierbere înăbuşită, şi multe doar pentru orezul cel alb. Şi, bineînţeles, un grătar mare, deschis, cu lemne. O armată de ajutoare pentru cei 28 de bucătari pregăteau carnea şi legumele, jumuleau puii, omorau peşti, homari, crabi şi îi curăţau, făcînd cele o mie de preparative cerute de mîncarea chinezească — deoarece fiecare fel era gătit pe loc pentru fiecare consumator.

Restaurantul se deschidea la 10 dimineaţa şi bucătăria se închidea la 10,45 seara — uneori mai tîrziu dacă avea loc o petrecere specială. Dacă gazda era suficient de bogată, se putea dansa, sau avea loc un spectacol de cabaret. În seara aceea, deşi nu trebuiau să stea mai mult şi nu aveau dans sau spectacol, toţi ştiau că partea lor din bacşişul dat de Silă T'Chung va fi destul de mare el fiind un client generos, deşi mulţi dintre ei gîndeau că o mare parte din banii adunaţi de el pentru opere de binefacere mergeau în stomacul lui sau în cele ale invitaţilor săi sau pe umerii amantelor sale. Avea şi reputaţia de a fi nemilos cu cei ce-l bîrfeau, zgîrcit cu familia sa şi răzbunător cu duşmanii. Nu-i nimic, îşi spuse bucătarul şef. În lumea asta un om are nevoie de gură mieroasă şi dinţi ascuţiţi şi oricine ştie care va rezista mai mult.

— Grăbiţi-vă, strigă el. Pot eu să aştept toată împuţita asta de noapte ? Crevete ! Aduceţi crevetele !

Un ajutor de bucătar, năduşit, îmbrăcat în nişte pantaloni zdrenţuiţi şi o flanelă veche, impregnată cu sudoare, veni repede cu un platou de bambus, cu creveţi

proaspeţi, de-abia curăţaţi. Bucătarul şef îi aruncă în imensul cazan, adăugă o mînă de sare aromată, amestecă de două ori şi apoi îi scoase afară, puse o mînă de mazăre aburindă pe două platouri şi împărţi creveţii suculenţi, strălucitori în mod egal deasupra mazării.

— Pişa-s-ar toţi zeii pe creveţii ăştia, spuse el acru, simţind cum îl chinuie durerea ulcerului din stomac, şi picioarele de plumb după cele zece ore de lucru. Trimiteţi-le sus pînă nu se strică ! *Dew neh loh moh*, grăbiţi-vă..., asta-i ultima comandă. E timpul să merg acasă !

Alţi bucătari strigau ultimele comenzi, blestemînd pe cînd pregăteau mîncarea. Erau cu toţii nerăbdători să plece.

— Mai repede ! Un ajutor tînăr, care căra un vas cu grăsime folosită, se împiedică şi grăsimea căzu pe unul din focuri, se aprinse cu un sfîrîit şi brusc totul deveni un infern. Un bucătar ţipă cînd focul îl cuprinse, şi se luptă cu flăcările care-i ardeau faţa şi părul. Cineva aruncă o căldare de apă pe foc şi acesta se răspîndi cu violenţă. Flăcările urcară spre grinzi, ridicînd fum. Bucătari care ţipau şi se îmbrînceau încercînd să se îndepărteze de foc blocară drumul. Fumul gros, negru, înţepător începu să umple aerul. Omul aflat lîngă scara îngustă care ducea la prima punte înşfăcă unul din cele două extinctoare, îi smulse dopul şi-l îndreptă spre foc. Nu se întîmplă nimic. Încercă din nou, apoi cineva i-l luă din mînă cu o înjurătură, încercă şi el fără succes apoi îl aruncă. Nici celălalt extinctor nu mergea. Nimeni nu-şi bătuse vreodată capul să le verifice.

— Căca-s-ar toţi zeii pe toate invenţiile-astea ale diavolilor de străini ! ţipă un bucătar şi se pregăti să fugă dacă focul se apropia de el. Un culi speriat, sufocat de fum în celălalt capăt al bucătăriei se feri de o limbă de foc şi lovi nişte oale şi le răsturnă. Unele conţineau ouă foarte vechi iar altele ulei de susan. Uleiul se revărsă pe podea şi luă foc. Culiul dispăru în perdeaua de foc. Acum focul pusese stăpînire pe jumătate din bucătărie. Era trecut bine de unsprezece şi majoritatea invitaţilor plecaseră. Puntea superioară a restaurantului *Floating Dragon* era încă destul de plină. Cea mai mare parte a chinezilor, printre care şi Wu Patru Degete şi Venus Poon, tocmai plecau sau plecaseră deja pentru că ultimul fel fusese de mult servit şi era un obicei chinezesc poli-

ticos ca oaspeţii să se retragă imediat ce au terminat ultimul fel, pe rînd fiecare masă. Numai europenii mai zăboveau, la un coniac sau vin de Porto, şi ţigări.

Pe toată nava erau aşezate de către chinezi mese de mah-jong, şi clinchetul plăcuţelor de fildeş lovite de masă începu să se audă tot mai tare.

— Jucaţi mah-jong, domnule Bartlett ? întrebă Mata.

— Nu. Spune-mi te rog Linc.

— Ar trebui să înveţi — e mai bun decît bridge-ul. Joci bridge, Casey ?

Linc Bartlett rîse.

— E extraordinară, Lando. Să nu joci cu ea pe bani.

— Poate facem o dată o partidă. Şi tu joci, Orlanda, nu ? spuse Mata, amintindu-şi că Gornt era un jucător desăvîrşit.

— Da, puţin, spuse Orlanda uşor, şi Casey gîndi furioasă : pun pariu că şi tîrfa asta e extraordinară.

— Mi-ar place să facem o partidă, propuse Casey, numai zîmbet.

— Bun, răspunse Mata. Într-o zi săptămîna viitoare... oh, bună, tai-pan.

Dunross îi salută pe toţi cu un zîmbet.

— V-a plăcut mîncarea ?

— A fost fantastică, zise Casey, fericită să-l vadă şi conştientă cît de bine arăta în smochingul acela. Nu vrei să stai cu noi ?

— Mulţumesc, dar...

— Noapte bună, tai-pan, spuse Dianne Chen venind spre el, urmată de fiul ei Kevin — un tînăr scund şi îndesat, cu păr negru, creţ şi buze groase.

Dunross făcu prezentările.

— Unde-i Phillip ?

— Avea de gînd să vină, dar a telefonat să ne spună că a fost reţinut. Ei bine, noapte bună... Dianne zîmbi, Kevin zîmbi şi el şi amîndoi se îndreptară spre uşă, urmăriţi cu privirea de Casey şi Orlanda care se uitau cu ochi mari la bijuteriile Diannei.

— Ei bine, trebuie să plec şi eu, spuse Dunross.

— Cum a fost la masa ta ?

— Destul de obositor, spuse Dunross cu rîsul lui molipsitor.

Mîncase împreună cu parlamentarii — cu Gornt, Shi-teh și soția lui la Masa Numărul Unu — și cîteva izbucniri furioase acoperiseră sporadic clinchetul farfuriilor.

— Robin Grey, continuă el, le cam trîntește cînd nu trebuie, e prost informat, și ne-am cam ciondănit cu el. De data asta Gornt și cu mine am fost în aceeași tabără. Trebuie să mărturisesc că masa noastră a fost servită prima, ca bietul Shi-teh și soția lui să poată pleca repede. Și-a luat zborul acum un sfert de oră.

Rîseră cu toții. Dunross îl privi pe Marlowe. Se întrebă dacă Marlowe știa că Grey era cumnatul lui.

— Se pare că Grey te cunoaște foarte bine, domnule Marlowe.

— Are o memorie foarte bună, tai-pan, deși n-are maniere.

— Asta n-o știu, dar dacă reușește să facă ce vrea în parlament, să-i ajute Dumnezeu Hong Kongului. Ei bine, n-am vrut decît să vă salut ! și zîmbi către Bartlett și Casey. Ce-ar fi să luăm prînzul împreună mîine ?

— Grozav, sări Casey. Ce-ai zice să vii la *V și A* ? Îl zări pe Gornt ridicîndu-se să plece în celălalt capăt al încăperii și se întrebă din nou cine va cîștiga. Chiar înainte de masă Andrew spu...

Se auziră deodată țipete slabe. Urmă o tăcere bruscă, și toți ascultară.

— *Foc !*

— Cristoase, priviți !

Toți priviră uluiți spre ascensorul de bucătărie. Din el se ridica fum. Apoi o mică limbă de foc. O clipă nimănui nu-i veni să creadă, pe urmă toți săriră de pe scaune. Cei aflați mai aproape de scara principală se năpustiră spre ieșire, înghesuindu-se, iar alții începură să strige. Bartlett sări în picioare și o trase pe Casey după el. Mata și cîțiva invitați fugiră spre mulțimea din ușă.

— Stați ! urlă Dunross acoperind zgomotul, toată lumea se opri. E timp suficient. Nu vă îmbulziți ! ordonă el. Nu e nevoie să alergați, nu vă grăbiți ! Nu e nici un pericol.

Cuvintele lui îi liniștiră pe cei care erau foarte speriați. Începură să se îndepărteze de ușa blocată de lume. Dar mai jos, pe scară, strigătele și isteria formau un adevărat balamuc. Dar nu toată lumea fugise la primul strigăt de pericol. Gornt nu se mișcase. Își fuma mai departe trabucul, cu toate simțurile concentrate. Havergill și soția

să se duseseră la fereastră şi se uitau afară. Mai veniră cîţiva lîngă ei. Puteau vedea mulţimea forfotind în jurul intrării principale, două punţi mai jos.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji, draga mea, spuse Havergill. După ce iese primul grup mare, putem şi noi să mergem liniştiţi.

Lady Joanna, lîngă ei, spuse :

— L-aţi văzut pe Blitzmann năpustindu-se afară ? Ce prost ! se uită în jur şi-i văzu pe Bartlett şi Casey în cealaltă pare a încăperii, aşteptînd lîngă Dunross. Oh, credeam că şi ei au fugit.

— Oh, haide, Joanna, spuse Havergill, nu toţi ianchei sînt laşi !

O rafală bruscă de foc şi fum negru, dens ieşi din ascensorul de bucătărie. Se auziră din nou strigăte alarmate. În celălalt capăt al camerei, cel mai aproape de foc, Bartlett întrebă iute :

— Ian, mai e vreo ieşire ?

— Nu ştiu, spuse Dunross. Uită-te afară. Mă ocup eu de ceilalţi de aici. Bartlett se îndreptă repede spre uşa de ieşire de la semipunte şi Dunross se întoarse spre ceilalţi :

— Nu-i nici un motiv de panică, îi linişti el încercînd să-i calmeze şi, în acelaşi timp, îi cîntări pe toţi repede cu privirea. Fleur Marlowe era palidă, dar stăpînă pe ea, Casey privea şocată spre lumea îngrămădită în uşă, Orlanda era împietrită, pe punctul de a face o criză.

— Orlanda, e în regulă, făcu el, nu-i nici un pericol...

În cealaltă parte a camerei Gornt se ridică şi se apropie de uşă. Vedea înghesuiala şi ştia că scările erau ticsite. Ţipete şi cîteva urlete sporiră panica, dar Sir Charles Pennyworth stătea lîngă uşă încercînd să organizeze retragerea în jos pe scări. Din nou ieşi o pală de fum şi Gornt se gîndi : Isuse Cristoase, afurisit foc, cincizeci de oameni şi o singură ieşire. Apoi observă barul unde nu mai servea nimeni. Se îndreptă într-acolo, aparent calm, îşi turnă un whisky cu sifon, dar sudoarea îi curgea pe spate. Mai jos, pe palierul celei de-a doua punţi, Lando Mata se împiedică şi făcu să cadă un întreg grup, printre care Dianne Chen şi Kevin, blocînd astfel această singură cale de scăpare. Bărbaţi şi femei ţipau neputincioşi, prăbuşiţi pe jos în timp ce alţii cădeau peste ei grămadă, aruncîndu-se orbeşte spre o cale de scăpare. Sus pe scară, Pugmire se ţinu de balustradă şi reuşi să se proptească în picioare, folosindu-şi toată forţa pentru a împinge cu

spatele, oprindu-i astfel pe ceilalţi să cadă. Julian Broadhurst era lîngă el, şi el speriat, dar stăpînindu-se şi ajutîndu-l pe Pugmire cu înălţimea şi greutatea sa. Împreună reuşiră să oprească penru moment năvala, dar încet, încet toată greutatea celor din spatele lor îi copleşi. Pugmire simţi cum scapă strînsoarea. Zece trepte mai jos, Mata se chinui să se ridice în picioare, călcă în graba sa peste cîţiva oameni şi coborî îmbrîncind în jur, cu haina pe jumătate ruptă. Dianne Chen se agăţă disperată, şi se ridică, tîrîndu-l pe Kevin după ea. În masa de oameni care se împingea nu observă cînd o femeie îi smulse pandantivul cu diamante şi şi-l băgă în buzunar, apoi se înghesui în jos pe scări. Fumul care urca de la puntea inferioară sporea şi el spaima. Pugmire nu mai rezistă. Fu împins în perete de valul de oameni, iar Broadhurst făcu un pas greşit : se porni o altă mică avalanşă de oameni. Acum scările erau blocate la ambele nivele.

Wu Patru Degete şi Venus Poon fuseseră pe primul palier cînd începuseră strigătele şi el se năpustise şi se îmbrîncise făcîndu-şi loc pe pasarela care ducea pe cheu, cu Venus Poon îngrozită urmîndu-l la cîţiva paşi. Ajuns în siguranţă pe cheu, el se întoarse şi privi în urmă, cu inima bătîndu-i tare, răsuflînd greu. Bărbaţi şi femei coborau pe cheu, împingîndu-se prin imensa uşă de intrare bogat împodobită, în vreme ce prin hublourile aflate lîngă linia de plutire ieşeau flăcări. Un poliţist, care patrulase prin apropiere, veni fugind, privi îngrozit o clipă, apoi o luă la fugă spre cel mai apropiat telefon. Wu încă mai încerca să-şi tragă răsuflarea cînd îi văzu pe Richard Kwang şi soţia sa năpustindu-se afară. Începu să rîdă şi se simţi mult mai bine. Şi Venus Poon îşi zicea că oamenii par foarte caraghioşi. Privitorii se adunau în locuri sigure, fără ca nimeni să dea vreo mînă de ajutor, doar stăteau şi se uitau — cum se şi cuvine, îşi spuse Wu în treacăt. Nu trebuie niciodată să te amesteci în hotărîrile zeilor. Zeii au propriile lor reguli şi ei hotărăsc *jossul* unui muritor. *Jossul* meu e să scap şi să mă bucur de tîrfa asta la noapte. Să-mi ajute toţi zeii să-mi păstrez Tăria Supremă pînă ce va striga cerînd îndurare.

— Haide, Guriţă Dulce, zise chicotind Patru Degete, putem să-i lăsăm liniştiţi *joss*-ului lor. Timpul trece.

— Nu, Tată, spuse ea repede. Televiziunea şi presa vor fi din minut în minut aici — trebuie să ne gîndim la imaginea noastră, *heya* ?

— Imagine ? Patul şi Splendida Strîmt...

— Mai tîrziu ! spuse ea imperios şi el îşi înghiţi blestemul pe care voia să-l adauge. Nu vrei să fii considerat erou ? întrebă ea tăios. Poate chiar înnobilat ca Silă, *heya* ?

Îşi murdări repede faţa şi mîinile şi rupse cu grijă una din bretelele de deasupra sînilor, apoi se duse lîngă pasarelă, de unde putea vedea şi fi văzută. Patru Degete o privi absent. O onoare din partea unor *quai loh* cum obţinuse Shîtee ? îşi spuse el uimit. Eee, de ce nu ! O urmă prudent, avînd grijă să nu se apropie prea mult de locurile periculoase. Văzură o limbă de foc ieşind pe hornul punţii superioare şi oameni speriaţi privind pe ferestrele celor trei punţi. Lumea se aduna pe cheu. Alţii ieşeau împiedicîndu-se, ţipînd isteric, mulţi tuşind din cauza fumului care începuse să umple întregul restaurant. Se auzi un alt urlet în uşă, cîţiva căzură, alţii ţîşniră pe sub picioarele care fremătau, cei din spate ţipînd celor din faţă să se grăbească, şi din nou Patru Degete şi alţi privitori rîseră. Pe puntea superioară Bartlett se aplecă peste balustradă şi privi în jos la restul vasului şi la cheu. Pe ponton se vedeau mulţimile de oameni, iar la ieşire lume isterică luptîndu-se să scape. Pe nici o parte nu se aflau scări, fixate ori mobile, sau vreo altă posibilitate de scăpare. Inima îi bătea cu putere, dar nu îi era frică. Nu e cu adevărat periculos, încă, îşi spuse el. Putem sări jos în apă. E uşor. Sînt cam nouă-zece metri — fără probleme, dacă nu cazi pe burtă. Alergă înapoi de-a lungul punţii care mergea pe jumătate din lungimea vasului. Fum negru, scîntei şi flăcări mici ieşiră prin coşuri.

Deschise uşa punţii superioare şi o închise repede pentru a nu mări curentul. Fumul era mult mai dens şi flăcările ieşeau acum continuu din ascensorul de bucătărie. Era un miros acru de fum în aer, şi se simţea duhoarea de carne arsă. Aproape toată lumea era strînsă în jurul ieşirii. Gornt stătea deoparte, singur, şi-i privea sorbind dintr-un pahar. Isuse, îşi spuse Bartlett, uite un ticălos cu sînge rece. Ocoli cu grijă ascensorul de bucătărie, simţind cum fumul îi înţeapă ochii, şi fu cît pe-aci

să intre în Christian Toxe care, ghemuit deasupra telefonului, striga în el acoperind gălăgia.

— Mă doare-n fund, trimite imediat aici un fotograf și *pe urmă* suni la pompieri ! furios, Toxe trînti receptorul și murmură : Ticăloși, idioți ! și se întoarse la soția sa, o matroană chinezoaică ce-l privea pierdută.

Bartlett se duse grăbit spre Dunross. Tai-panul stătea nemișcat lîngă Peter și Fleur Marlowe, Orlanda și Casey, fluierînd fals.

— Nimic, Ian, spuse el liniștit, și observă că vocea îi sùna ciudat, nu e absolut nimic. Nici măcar o scară, nimic. Dar putem sări, ușor, dacă e nevoie.

— Da. Avem noroc să fim pe puntea asta. S-ar putea ca ceilalți să nu fie la fel de norocoși ! Dunross privi fumul și focul care se ridicau din ascensorul aflat lîngă ușa de ieșire. Va trebui să hotărîm destul de repede pe unde s-o luăm, spuse el blînd. Focul ăsta ne-ar putea tăia drumul spre ieșire. Dacă ieșim s-ar putea să nu mai reușim să intrăm din nou aici și să trebuiască să sărim. Dacă rămînem înăuntru, putem folosi doar scările.

— Isuse, murmură Casey.

Încerca să-și liniștească bătăile inimii și senzația de claustrofobie care creștea. Își simțea pielea lipicioasă și privirea ei fugea de la ieșirea pe scări la ușa care da pe punte, și înapoi. Bartlett o luă pe după umeri.

— Nu-ți face probleme, putem sări oricînd.

— Da, sigur, Linc ! și Casey rezista încrîncenată.

— Știi să înoți, Casey ? întrebă Dunross.

— Da. Am... am fost prinsă odată într-un incendiu. De atunci mi-a fost întotdeauna îngrozitor de frică de foc.

Se întîmplase cu cîțiva ani în urmă, cînd căsuța ei din Hollywood Hills, în Los Angeles, se aflase în drumul unui incendiu brusc de vară și ea fusese blocată în mijlocul focului, tot ce putea arde pe drumul șerpuit arzînd deja. Deschisese toate robinetele și începuse să ude cu furtunul acoperișul. Dogoarea focului ajunse pînă la ea. Apoi focul se întețise, ridicîndu-se din vîrful unei laturi pînă pe cealaltă parte a văii, arzînd din ambele părți și coborînd spre fundul văii, biciuit de rafale de o sută de mile pe oră, născute tot din foc. Flăcările puternice făcură să dispară copaci și case, se apropiară și nu mai exista nici o cale de scăpare. Îngrozită, ea continuă să țină furtunul asupra acoperișului. Cîini și pisici din casele

de mai sus fugiră pe lîngă ea, și un alsacian cu ochi îngroziți se ghemui lîngă casa ei în bătaia suflului. Căldura și fumul și teroarea o înconjurau, și continuă așa mult timp, dar valul acela al focului se opri la cincizeci de picioare de casa ei. Fără motiv. Mai sus, toate casele din fața ei dispăruseră. Cea mai mare parte a văii. Fîșia de aproape o jumătate de milă lățime și o milă lungime arse timp de trei zile pe dealurile care tăiau în două Los Angeles-ul.

— E-n regulă, Linc, spuse ea cu glas tremurător. Cred... cred că aș prefera să fiu afară decît aici. Să ieșim naibii de aici. Un înot ar fi grozav.

— Eu nu știu să înot.

Orlanda tremura. Apoi își pierdu controlul și se ridică vrînd să se năpustească spre scări. Bartlett o înșfăcă.

— Totul va fi bine. Isuse, n-ai să faci una ca asta. Ascultă-i pe amărîții ăia de jos, ei sînt cu-adevărat în primejdie. Stai liniștită, auzi ? Scările nu sînt bune.

Ea se agăță de el, împietrită.

— N-ai să pățești nimic, îi zise compătimitoare Casey.

— Da, spuse Dunross, cu ochii ațintiți asupra focului și fumului ce se ridica.

Marlowe spuse :

— Noi, ăăă, sîntem într-o situație foarte bună, tai-pan, nu ? Da. Focul trebuie să fie de la bucătărie. O să-l stingă. Fleur, iubito, nu va fi nevoie să sărim.

— Nu-i nici o problemă, îl asigură Bartlett. Sînt o mulțime de sampane care să ne culeagă.

— Oh, da, dar nici ea nu știe să înoate.

Fleur își puse mîna pe brațul soțului ei.

— Întotdeauna ai spus că ar trebui să învăț, Peter.

Dunross nu ascultă. Era chinuit de frică și încerca să o domine. Nările îi erau pline de duhoarea de carne arsă pe care o cunoștea, oh, atît de bine, și era pe punctul de a vomita. Era din nou în avionul său Spitfire cuprins de flăcări, lovit de un Messerschmitt 190 peste Marea Mînecii, stîncile din Dover se aflau mult prea departe, și știa că focul îl va mistui înainte să apuce să sfîșie acoperișul carlingii strivite și lovite și să sară, și simțea îngrozitorul miros de carne, fierbinte, propria lui carne înconjurîndu-l. Îngrozit, lovi neputincios în geamul de plastic, cu cealaltă mînă apărîndu-se de flăcările din jurul genunchilor și picioarelor, înecîndu-se în fumul

înţepător care-i intrase în plămîni, pe jumătate orbit. Apoi se auzi brusc un zgomot violent cînd capota motorului zbură, un infern de flăcări ţîşni şi îl înconjură şi deodată, nu se ştie cum, se trezi afară, căzînd şi îndepărtîndu-se de flăcări, neştiind dacă mai avea faţă, cu pielea de pe mîini şi picioare, cu ghetele şi costumul de zbor încă fumegînd. Apoi smucirea greţoasă la deschiderea paraşutei, silueta întunecată a avionului inamic căzînd către el din soare, văzu mitralierele scăpărînd, un trasor îi luă o parte din gambă. În rest nu-şi mai amintea nimic, în afara mirosului de carne arsă, care fusese atunci la fel ca acum.

— Ce crezi, tai-pan ?

— Ce ?

— Să rămînem sau să plecăm ? repetă Marlowe.

— Deocamdată rămînem, spuse Dunross şi toţi se întrebară cum putea să pară atît de calm şi să aibă o voce atît de liniştită. Cînd scările se eliberează o să putem coborî. N-are rost să ne udăm dacă nu trebuie.

Casey îi zîmbi şovăitor.

— Sînt dese incendiile astea ?

— Aici nu, dar mă tem că în Hong Kong da. Prietenilor noştri chinezi nu prea le pasă de paza incendiilor...

Nu trecuseră decît cîteva minute de cînd prima pală de foc se ridicase în bucătărie, dar acum focul pusese stăpînire şi aici şi, prin ascensorul de bucătărie, se întinse şi în secţiunile centrale ale celor trei punţi de deasupra. Focul cuprinsese jumătate din bucătărie, blocînd accesul spre unica scară. Douăzeci de oameni îngroziţi rămăseseră prinşi acolo. Restul fugiseră de mult pe puntea de deasupra şi se alăturaseră masei de oameni din ce în ce mai mari de aici. Existau şase hublouri, dar erau mici şi ruginite. În panică, unul dintre bucătari se repezi la bariera de flăcări, ţipă cînd flăcările îl înghiţiră, aproape reuşi să treacă, dar alunecă, şi continuă să ţipe mult timp. Un geamăt îngrozit scăpă de pe buzele celorlalţi. Nu mai exista nici o altă posibilitate de scăpare.

Şi şeful bucătar era prins în cursă, un bărbat solid, care mai fusese în multe incendii de bucătărie, aşa că nu intrase în panică. Se gîndea la toate celelalte focuri, încercînd disperat să găsească o soluţie. Atunci îşi aminti.

Un alt bidon de metal explodă și făcu o gaură mare în bordaj, chiar deasupra liniei de plutire, împrăștiind focul în toate direcțiile. Oamenii de pe ponton gîfîiră și unii se dădură înapoi, deși pentru ei nu exista nici un pericol. Alții rîseră nervos. Încă un bidon explodă și un alt val de flăcări linse totul. Stîlpii de susținere a tavanului și grinzile, mult slăbite și îmbibate cu ulei, începură să ardă. Deasupra pe prima punte, picioarele celor ce fugeau înnebuniți tropăiră periculos. Chiar deasupra primului palier Grey mai ținea încă în brațe copilul. Se agățase cu o mînă de balustradă, speriat, împingîndu-i pe cei din fața și din spatele lui. Își așteptă rîndul, apoi, apărînd cît putea de bine copilul, ocoli flăcările de pe palier și țîșni în jos pe scări, pe drumul aproape liber. Covorul din prag începuse să fumege, un bărbat solid se împiedică, și întreaga podea se cutremură.

— Haideți, strigă disperat Grey spre cei din spatele său.

Ajunse în prag, încadrat în față și în spate de alții. În momentul în care atinse pasarela, ultimele două bidoane cu ulei explodară, întreaga podea în spatele lui dispăru și el și copilul și ceilalți fură aruncați înainte, împreună cu bucăți rupte din vas.

Hugh Guthrie se desprinse din grupul privitorilor și veni repede spre ei și-i trase la adăpost.

— E-n regulă, bătrîne ? spuse el gîfîind.

Grey era pe jumătate buimăcit, încerca să-și recapete suflul, hainele îi fumegau, și Guthrie îl ajută să le stingă.

— Da,... da, cred că da... spuse el pe jumătate inconștient.

Guthrie ridică ușor copilul leșinat și se uită cu atenție la el.

— Bietul de el !

— A murit ?

— Nu cred. Ține-l... Guthrie îl puse pe micuțul chinez în brațele unui privitor și amîndoi se întoarseră repede spre intrare să-i ajute pe cei care erau încă năuciți de explozie și neputincioși. Cristoase, făcu el uimit, văzînd că nu se mai putea trece de ușa de intrare.

Focul de pe puntea superioară, lîngă ieșirea spre scări se înteți vertiginos. Lumea speriată, tușind, se în-

torcea în salon, forțată să urce scările de focul care acum pusese stăpînire pe puntea de jos. Aerul era greu de zgomot infernal și de duhoarea fricii.

— Ian, ar fi mai bine să ieșim dracului de aici, spuse Bartlett.

— Da. Quillan, vrei te rog s-o iei tu înainte și să organizezi totul pe punte, spuse Dunross. Eu o să am grijă de cei de aici.

Gornt se întoarse și urlă :

— *Toată lumea pe aici !* Veți fi în siguranță pe punte... pe rînd cîte unul...

Deschise ușa și se așeză lîngă ea, și încercă să pună ordine în retragerea aceea grăbită — cîțiva chinezi, restul majoritatea britanici. Odată ajunși afară, toți se simțiră mai puțin speriați, mulțumiți că scăpaseră de fum. Bartlett, rămas în salon, simțea emoție, dar încă nu frică, căci știa că putea sparge orice geam și sări împreună cu Casey în mare. Oamenii treceau pe lîngă el împiedicîndu-se. Flăcările din ascensor deveniră mai mari și se auzi o explozie înfundată mai jos.

— Cum te simți Casey ?

— E-n regulă !

— Du-te afară !

— Cînd te duci și tu !

— Sigur.

Bartlett îi zîmbi. Încăperea se goli. O ajută pe lady Joanna să iasă, apoi pe Harvergill, care șchiopăta, și pe soția lui. Casey văzu că Orlanda stătea încă nemișcată pe scaun. Biata fată, își spuse ea cu compătimire, amintindu-și ce teroare trăise în celălalt incendiu. Se duse la ea.

— Haide, spuse ea blînd și o ajută să se ridice.

Genunchii fetei tremurau. Casey o luă pe după umeri.

— Mi-am... mi-am pierdut... poșeta, murmură Orlanda.

— Nu, iat-o.

Casey o luă de pe scaun și continuă să o țină pe Orlanda pe cînd aproape o împinse pe lîngă flăcări afară. Puntea era aglomerată, dar odată ajunsă afară, Casey se simți infinit mai bine.

— Totul e în regulă, spuse încurajator Casey.

O conduse spre balustradă. Orlanda se ținu strîns. Casey se întoarse să-l caute pe Bartlett și-i văzu pe el și

pe Gornt privind-o din salon. Bartlett îi făcu cu mîna și ea îi răspunse, dorind să-l știe afară cu ea. Peter Marlowe își conduse soția pe punte, apoi veniră amîndoi spre ea.

— E-n regulă, Casey ?

— Sigur. Cum te simți, Fleur ?

— Bine, bine. E... e destul de plăcut afară, nu ? spuse Fleur Marlowe, simțindu-se îngrozitor, aproape leșinată, îngrozită la ideea de a sări de la înălțimea aceea atît de mare. Crezi că o să plouă ?

— Cu cît mai repede cu atît mai bine.

Casey privi peste bord. În apele întunecate, zece metri mai jos, începuseră să se adune sampanele. Toți barcagiii știau că cei de sus vor trebui să sară în curînd. Din locul în care se aflau ei puteau vedea că focul cuprinsese cea mai mare parte din prima și a doua punte. Cîțiva oameni erau prinși acolo, apoi un bărbat aruncă cu un scaun într-una din ferestre, curăță sticla spartă, se strecură prin ea și se aruncă în mare. Un sampan țîșni înainte și îi aruncă o parîmă. Alți oameni prinși înăuntru îi urmară exemplul. O femeie nu mai apăru la suprafață.

Noaptea era întunecată, deși flăcările luminau totul în jur, aruncînd umbre stranii. Mulțimea de pe ponton se dădu deoparte lăsînd o cărare cînd apărură mașinile de pompieri urlînd strident. Imediat pompierii chinezi și ofițerii britanici scoaseră furtunurile. Un alt detașament li se alătură la cel mai apropiat hidrant și primul jet de apă țîșni asupra focului și se auzi un strigăt de bucurie. În cîteva secunde șase furtunuri funcționau și doi pompieri cu măști, costume de azbest și echipament de respirație prinse în spate se repeziră spre intrare și începură să-i tragă afară pe cei care zăceau inconștienți. O altă explozie uriașă îi împroșcă cu tăciuni aprinși. Unul dintre pompieri stropi pe toată lumea cu apă apoi îndreptă din nou furtunul spre intrare. În încăperea de pe puntea de sus nu mai erau decît Bartlett, Dunross și Gornt. Simțiră puntea clătinîndu-se sub picioarele lor și-și pierdură aproape echilibrul.

— Isuse Cristoase, gîfîi Bartlett, ne scufundăm ?

— Exploziile astea ar fi putut să-i distrugă fundul, spuse repede Gornt. Haideți !

Ieși repede pe ușă, și Bartlett îl urmă.

Dunross era singur acum. Fumul era foarte gros, căldura și duhoarea îl revoltau. Făcu un efort să nu o ia la fugă, dominîndu-și groaza. La un gînd brusc, traversă în fugă camera spre ieșirea ce da pe scara principală ca să fie sigur că nu mai e nimeni acolo. Apoi văzu pe scară corpul inert al unui bărbat. Flăcările erau peste tot. Își simți din nou frica, dar din nou și-o înfrînse, se repezi și începu să-l tragă în sus pe scări. Chinezul era greu și el nu știa dacă omul era viu sau mort. Căldura era de nesuportat și din nou îi veni în nări mirosul de carne arsă și simți acreală în gît. Apoi Bartlett fu lîngă el și împreună îl traseră și-l cărară pe om prin cameră, afară pe punte.

— Mulțumesc, gîfîi Dunross.

Quillan Gornt veni spre ei, se aplecă și-l întoarse pe om pe spate. Fața îi era în parte arsă.

— Nu era nevoie să faceți pe eroii. E mort.

— Cine e ? întrebă Bartlett.

Gornt ridică din umeri.

— Nu știu. Tu-l știi, Ian ?

Dunross se uita lung la trup.

— Da. E Zep... Tung Zeppelin.

— Fiul Zgîrcitului ? Gornt era surprins. Dumnezeule, s-a îngrășat. Nu l-aș fi recunoscut ! se ridică. Mai bine ne-am pregăti cu toții să sărim. Vasul ăsta e un adevărat cavou. O văzu pe Casey stînd lîngă balustradă. Te simți bine ? întrebă el ducîndu-se spre ea.

— Da, mulțumesc. Tu ?

— Oh, da.

Orlanda era tot lîngă ea, uitîndu-se pierdută în jos, la apă. Oamenii se învîrteau nervoși pe punte.

— Mai bine aș da o mînă de ajutor să-i organizăm, spuse Gornt. Mă întorc imediat.

Se îndepărtă. O altă explozie scutură din nou vasul care se înclină și mai mult. Cîțiva oameni săriră peste ba-

lustradă și-și dădură drumul în apă. Sampanele porniră să-i salveze. Christian Toxe o ținea de umeri pe soția sa chinezoaică și se uita posac în jos.

— Va trebui să sări, Christian, spuse Dunross.

— În Portul Aberdeen ? Cred că glumești, bătrîne ! Dacă nu ieși repede din afurisitele alea de duhori, te-n bolnăvești de-afurisita de ciumă.

— De-asta sau vreun sculament, strigă cineva rîzînd.

În capătul punții, sir Charles Pennyworth se ținea de balustradă și trecea printre oameni, încurajîndu-i.

— Haide, domnișoară, îi spuse Orlandei, e ușor de sărit.

Ea dădu din cap, împietrită.

— Nu... nu încă... Nu știu să înot.

Fleur Marlowe o luă de umeri.

— Fii liniștită. Nici eu nu știu să înot. Și eu rămîn.

— Peter, spuse Bartlett, poți s-o ții de mînă, o să fie în siguranță. Tot ce ai de făcut, Fleur, e să-ți ții răsuflarea !

— Nu va sări, spuse liniștit Marlowe. Cel puțin, nu pînă în ultimul moment.

— E sigur.

— Da, dar nu pentru ea în situația ei. E *enceinte*.

— Ce ?

— Fleur e însărcinată. Cam trei luni.

— Isuse !

Pale de foc izbucniră spre cer dintr-un coș. Înăuntru, în restaurantul de pe puntea superioară, mesele erau în flăcări și marile paravane sculptate din capătul îndepărtat al încăperii ardeau vesele. O rafală de scîntei se ridică în aer cînd scara centrală interioară se prăbuși.

— Isuse, toată nava asta e o capcană de foc. Ce fac cei de jos ?

— Au ieșit de mult, spuse Dunross, fără să o creadă, acum că se afla la aer se simțea minunat, faptul că reușise să-și domine frica îl zăpăcise. E o priveliște splendidă de aici, nu credeți ?

Pennyworth strigă jovial :

— Avem noroc. Vasul se înclină pe partea asta așa că atunci cînd se scufundă o să fim în siguranță. Doar

dacă nu se răstoarnă. Ca pe vremuri, adăugă el. Am fost scufundat de trei ori în Mediterană.

— Şi eu, spuse Marlowe, dar în strîmtoarea Bangka, în largul Sumatrei.

— Nu ştiam, Peter, spuse Fleur.

— N-a fost nimic deosebit.

— Cît de adîncă e apa aici ? întrebă Bartlett.

— Trebuie să aibă şase metri sau chiar mai mult, spuse Dunross.

— Va fi sufi...

Se auzi zgomotul sirenelor pe cînd barca poliţiei îşi făcu loc prin spaţiile înguste între insulele de bărci, căutînd ici şi colo cu lanterna. Cînd fu aproape bord la bord cu *Floating Dragon*, se auzi tare în megafon, întîi în chineză „Toate sampanele să elibereze zona, să elibereze zona !" apoi în engleză : „Cei de pe puntea superioară, pregătiţi-vă să abandonaţi nava ! Carena e găurită, pregătiţi-vă să abandonaţi nava !"

Christian Toxe mormăi acru, fără să se adreseze cuiva anume

— Afurisit să fiu dacă-mi stric unicul meu smoching.

Soţia sa îl trase de braţ.

— Oricum nu ţi-a plăcut niciodată, Chris.

— Îmi place acum, fetiţo ! Încercă să zîmbească. Nici tu nu ştii să înoţi.

Ea ridică din umeri.

— Pun pariu cu tine pe cincizeci de dolari că amîndoi o să înotăm ca nişte veritabili ţipari.

— Doamnă Toxe, de-acord cu pariul. Dar atunci se cuvine să fim ultimii care pleacă. În fond vreau o relatare a unui martor ocular.

Băgă mîna în buzunar şi scoase ţigările, îi dădu una, încercînd să se simtă curajos, îngrijorat doar pentru ea. Căută un chibrit, nu găsi nici unul. Ea scotoci în poşetă. În cele din urmă îşi găsi bricheta. Se aprinse abia la a treia scăpărare. Amîndoi uitaseră de flăcările aflate la trei metri în spatele lor.

— Fumezi prea mult, Christian, spuse Dunross.

Puntea se răsuci ameţitor. Nava începu să se afunde. Apa năvălea prin gaura cea mare din bord. Pompierii

își foloseau cu mare curaj furtunurile, dar efectul era minor asupra pîrjolului. Prin mulțime trecu un murmur cînd întregul vas se cutremură. Două din parîmele de acostare pocniră. Pennyworth era rezemat de copastie, ajutîndu-i pe ceilalți să sară cu bine. Acum săreau destui. Lady Joanna căzu stîngaci. Paul Havergill își ajută soția să treacă peste copastie. Cînd văzu că a ieșit la suprafață, își dădu și el drumul. Șalupa poliției tot mai striga în megafon în cantoneză să se elibereze zona. Marinarii aruncară în apă veste de salvare, în timp ce alții lansară un cuter. Apoi, conduși de un tînăr inspector naval, șase marinari intrară în apă să-i ajute pe cei ce nu se descurcau, bărbați, femei, și cîțiva copiii. Un sampan țîșni în ajutorul lui lady Joanna, lui Havergill și al soției sale. Recunoscători, se cățărară în barca șubredă. Alți oameni de pe puntea superioară săriră în apă.

Floating Dragon se înclină și mai mult. Pe puntea superioară cineva lunecă și îl lovi pe Pennyworth făcîndu-l să-și piardă echilibrul. Sări și el, mai degrabă se prăbuși cu spatele. înainte să se poată prinde și căzu ca un bolovan. Capul i se izbi de pupa sampanului, gîtul i se frînse și el alunecă în apă și se înecă. În nebunia generală nimeni nu-l observă.

Casey se ținea de balustradă împreună cu Bartlett, Dunross, Gornt, Orlanda și familia Marlowe. În apropiere, Toxe fuma, încercînd să-și adune curajul. Soția lui își stinse cu grijă țigara. Flăcări ieșeau din gurile de aerisire, spiraiuri și ușa care dădea pe scară, apoi vasul se izbi puternic de fund și se înclină cînd altă parîmă se rupse. Lui Gornt îi lunecă mîna de pe balustradă, intră cu capul în balustradă și leșină. Toxe și soția sa își pierdură echilibrul și căzură peste bord, într-o poziție proastă. Peter Marlowe își prinse bine soția și reuși cu greu să o țină să nu intre într-un cloason cînd Bartlett și Casey se împiedicară și aproape se rostogoliră pe lîngă ei, căzînd grămadă lîngă balustradă, Bartlett încercînd să o protejeze, atent la tocurile sale înalte, periculoase.

Jos, în apă, marinarii îi ajutau pe oameni să se suie în barca de salvare. Cineva îi văzu pe Toxe și pe soția sa ridicîndu-se la suprafață pentru o clipă la vreo cinci-

sprezece metri mai departe, amîndoi gîfîind și bolborosind, apoi leșinară, înecîndu-se, ducîndu-se din nou la fund. Imediat se repezi după ei și după un timp, ce îi păru eternitate, o apucă pe ea de haine și o împinse la suprafață, pe jumătate înecată. Tînărul locotenent înotă spre locul în care îl văzuse pe Toxe și intră sub apă, dar în întuneric nu-l găsi. Scoase din nou capul la aer și se cufundă din nou în întunecime, pipăind neajutorat. În momentul în care plămînii îi erau pe punctul de a pocni, degetele lui întinse atinseră o haină, o apucară și se repezi la suprafață. Toxe se agăță de el panicat, vomînd și înecîndu-se cu toată apa pe care o înghițise. Tînărul se desprinse, îl întoarse pe Toxe și-l aruncă în cuter.

Deasupra lor nava se mișca periculos și Dunross își reveni. Îl văzu pe Gornt căzut grămadă, inert, și se duse poticnindu-se pînă la el, încercă să-l ridice, nu putu.

— Sînt... sînt bine, gîfîi Gornt, revenindu-și, apoi își scutură capul ca un cîine. Cristoase, mulțumesc... Ridică privirea și văzu că era Dunross. Mulțumesc, spuse el, zîmbi întunecat pe cînd se ridica nesigur pe picioare. Tot mai vînd mîine acțiuni și pînă săptămîna viitoare te-am terminat.

Dunross rîse.

— Grozav noroc ! Ideea de a muri în flăcări sau de a mă îneca împreună cu tine mă îngrozește la fel de tare.

Zece metri mai departe, Bartlett o ridica pe Casey. Înclinarea punții era mare acum, focul mai puternic.

— Afurisita asta de copaie se poate căturna din clipă-n clipă.

— Ce facem cu ele ? întrebă ea calmă, arătînd cu capul spre Fleur și Orlanda.

El se gîndi o clipă, apoi spuse hotărît :

— Sări tu întîi, așteaptă jos !

— Am înțeles !

Imediat îi dădu poșeta ei cea mică. El o înghesui într-un buzunar și se îndepărtă repede pe cînd ea își aruncă pantofii din picioare, își trase fermoarul rochiei lungi și își scoase rochia pe jos. Răsuci mătasea subțire, o legă în jurul mijlocului, trecu peste balustradă, rămase o clipă în picioare pe marginea ei, își marcă cu grijă locul

de cădere, şi plonjă într-o perfectă săritură de rîndunică. Gornt şi Dunross o priviră, uitînd de pericolul imediat.

Bartlett era acum lîngă Orlanda. O văzu pe Casey apărînd la suprafaţă şi înainte ca Orlanda să poată face o mişcare o ridică peste balustradă şi-i spuse :

— Ţine-ţi răsuflarea, scumpo !

Şi-i dădu drumul cu grijă. O priviră cu toţii cum cade. Se duse cu picioarele înainte şi intră în apă la cîţiva metri de Casey, care anticipase deja locul şi înotase într-acolo pe sub apă. O prinse uşor pe Orlanda, dădu din picioare să iasă la suprafaţă, şi Orlanda nici n-avusese timp să respire cînd îşi dădu seama că nu mai era pe punte. Casey o ţinu bine şi înotă spre cuter, stăpînă pe sine.

Gornt şi Dunross chiuiră din toate puterile. Barca se clătină din nou şi aproape îşi pierdură echilibrul, iar Bartlett se îndreptă împiedicat spre Peter şi Fleur Marlowe.

— Peter, tu cum înoţi ? întrebă Bartlett.

— Destul de bine.

— Ai încredere s-o laşi cu mine ? Am fost mulţi ani în salvamar, pierde-vară pe plajă.

Înainte ca Marlowe să spună nu, Bartlett o ridică pe Fleur în braţe şi păşi peste balustradă, şi rămase în echilibru pe marginea ei pentru o secundă. „Ţine-ţi doar răsuflarea !" Ea îşi puse un braţ în jurul gîtului lui şi-şi ţinu nasul cînd el păşi în gol, cu Fleur ţinută strîns şi în siguranţă în braţele sale. Se afundă în apă perfect, ferind-o de şoc cu picioarele şi trupul lui, şi ieşi uşor la suprafaţă. Capul ei fu sub apă de-abia cîteva secunde şi ea nici măcar nu avu ce apă să scuipe, deşi inima-i bătea cu putere. În cîteva clipe fură la cuter. Se agăţară de copastie şi se uitară înapoi.

Cînd Peter Marlowe văzu că ea era în siguranţă, inima lui îşi reluă bătăile.

— Oh, grozav, murmură el.

— Ai văzut-o pe Casey sărind ? întrebă Dunross. Fantastică !

— Ce ? Oh, nu, tai-pan.

— Doar sutien şi chiloţi cu ciorapi prinşi şi fără jartiere şi o săritură de vis. Cristoase, ce trup !

— Oh, avea ciorapi pantalon, spuse absent Marlowe, uitîndu-se la apa de jos, adunîndu-şi curajul. Tocmai au apărut în America, sînt ultimul strigăt.

Dunross nu asculta.

— Cristoase, ce trup !

— Ah, da, spuse şi Gornt, şi ce curaj !

Vasul scîrţîi ascuţit cînd ultima parîmă pocni. Puntea se înclină ameţitor.

Cei trei bărbaţi săriră în apă odată. Dunross şi Gornt plonjară, Peter Marlowe sări. Săriră frumos, dar amîndoi ştiau că nu la fel de frumos ca Casey.

38

Ora 23.30.

În cealaltă parte a insulei taxiul vechi scrîşnea pe străduţa îngustă de deasupra West Point-ului în Mid Levels. iar pe bancheta din spate zăcea Suslev cu picioarele desfăcute şi cu un aer de beţiv. Noaptea era întunecată şi el îi cînta şoferului asudat o baladă rusească tristă, şi avea cravata strîmbă, haina alături de el, cămaşa pătată de sudoare. Norii deveniseră mai denşi şi coborîseră, umiditatea era mai ridicată, aerul înăbuşitor.

— *Matieriebiet!* murmură el, înjurînd căldura, apoi zîmbi, înjurătura aceea sucită plăcîndu-i.

Se uită pe fereastră. Oraşul şi luminile portului aflate mult mai jos erau pierdute în zdrenţe de nori. Cea mai mare parte din Kowloon în întuneric.

— O să plouă-n curînd, tovarăşe, îi spuse şoferului, într-o engleză neclară, fără a-i păsa dacă omul înţelege sau nu.

Taxiul cel vechi hîrîia. Brusc, motorul tuşi şi asta-i aduse aminte de tusea lui Arthur şi de apropiata lor întîlnire. Nerăbdarea îi crescu. Taxiul îl luase la punctul

terminus al feribotului, apoi urcase spre Mid Levels pe Pisc, o luase la vest, ocolind Casa Guvernului, unde locuia guvernatorul, și Grădina Botanică. Trecînd pe lîngă palat, Suslev se întrebase absent cînd vor flutura secera și ciocanul în vîrful prăjinii goale. Curînd, își spusese el mulțumit. Cu ajutorul lui Arthur și al lui Sevrin — foarte curînd. Cîțiva ani doar.

Se uită la ceas. Va întîrzia puțin, dar nu-și făcea probleme. Arthur întîrzia întotdeauna, niciodată mai puțin de zece minute, niciodată mai mult de douăzeci. E periculos să ai obiceiuri în profesiunea noastră, își spuse. Dar periculos sau nu, Arthur e o adevărată comoară, iar Sevrin, opera lui, un instrument vital strălucit în armamentul KGB-ului nostru, ascuns atît de adînc, așteptînd atît de răbdător, ca toți ceilalți Sevrini răspîndiți în toată lumea. Sîntem numai nouăzeci și ceva de mii de ofițeri KGB și totuși aproape conducem lumea. Deja am schimbat-o, am schimbat-o mereu, deja avem jumătate din ea... și într-un timp atît de scurt, doar din 1917 încoace.

Atît de puțini eram noi, atît de mulți *ei*. Dar acum tentaculele noastre ajung în fiecare colțișor. Armatele noastre de ajutoare — informatori, proști, paraziți, trădători, cei ce se păcălesc singuri, cei care cred în noi din greșeală, sau în ascuns, toți cei pe care îi recrutăm într-un mod atît de deliberat se găsesc în fiecare țară, hrănindu-se unul pe altul ca niște paraziți ce sînt, împinși de propriile lor dorințe și spaime egoiste, toți înlocuibili mai curînd sau mai tîrziu. Și peste tot unul dintre noi, unul din elită, ofițerii KGB, în centrul fiecărei rețele, controlînd, îndrumînd, eliminînd. Rețele peste rețele, pînă la Prezidiul tuturor Sovietelor și acum atît de strîns împletite în edificiul Mamei Rusii ca s-o facă indestructibilă. Noi *sîntem* Rusia modernă, își spuse el mîndru. Noi sîntem vîrful de lance al lui Lenin. Fără noi și tehnicile noastre și fără folosirea orchestrată de către noi a terorii nu ar exista Rusia Sovietică, și nici imperiul sovietic, și nici forța motrice care să-i mențină la putere pe conducătorii partidului — și nicăieri pe pămînt nu ar exista vreun stat comunist. Da, noi sîntem elita. Zîmbetul i se lărgi. Era cald și înăbușitor în taxi, deși ferestrele erau deschise, pe cînd mașina străbătea acel cartier cu șirurile sale de blocuri mari, fără grădini, ridicate pe te-

rase tăiate în munte. O picătură de sudoare îi alunecă pe obraz și el o șterse, simțindu-și tot corpul lipicios. Aș face un duș, își spuse el, pierdut în gînduri. Un duș cu apă dulce și rece din Georgia, nu porcăria asta sărată pe care o trimit prin conductele din Hong Kong. Aș vrea să fiu în *dacha* de lîngă Tiflis, oh, ce grozav ar fi ! Da, din nou în *dacha* cu tata și mama și să înot în rîul care curge pe pămîntul nostru și să mă usuc la soare, cu un vin georgian grozav răcindu-se în apă, și munții alături. Asta e Edenul, dacă a existat vreodată un Eden. Munți și pășuni, struguri și grîne și un aer atît de curat...

Chicoti cînd își aduse aminte ce-i povestise despre viața sa lui Travkin. Parazitul ăla ! Doar un alt prost, o unealtă pe care s-o folosești și apoi cînd se tocește să o arunci. Tatăl lui fusese comunist încă de la început — mai întîi în Ceka, în secret, apoi de la înființare în 1917, în KGB. Ajuns acum la aproape optzeci de ani, încă înalt și drept, pensionat plin de onoruri, trăise ca un prinț de modă veche, cu servitori și cai și gardă personală. Suslev era convins că, la timpul potrivit, va moșteni aceeași *dacha*, același pămînt, și aceleași onoruri. Așa se va întîmpla și cu fiul său, începător în KGB, dacă serviciul său va continua să fie foarte bun. El însuși o merita, avea un dosar impresionant și doar cincizeci și doi de ani. Da, își spuse el încrezător, în treisprezece ani va trebui să mă pensionez. Încă treisprezece ani grozavi, în care să ajut ca atacul să înainteze, fără a slăbi niciodată, indiferent ce face dușmanul. Și cine-i dușmanul, adevăratul dușman ?

Toți cei care nu ne ascultă, toți cei care nu acceptă poziția noastră înaltă — în primul rînd rușii. Rîse tare. Tînărul șofer obosit, cu o mutră acră, ridică privirea și se uită pentru o clipă în oglinda retrovizoare, apoi continuă să conducă, sperînd că pasagerul său e suficient de beat ca să nu vadă bine aparatul de taxat și să-i dea un bacșiș gras. Opri mașina la adresa pe care o primise.

Rose Court pe Kotewall Road era un bloc modern, cu paisprezece etaje. La subsol era un garaj pe trei niveluri, și în jurul clădirii o panglică mică de ciment, iar mai jos, sub o margine îngustă de beton, se aflau Sinclair Road

şi Sinclair Towers şi alte blocuri, adăpostite în munte. Acesta era un cartier de elită. Priveliştea era minunată, apartamentele se găseau sub norii care adeseori acopereau vîrful Piscului, acolo unde pereţii erau mereu umezi, rufele prindeau mucegai şi totul părea să fie întotdeauna jilav.

Aparatul de taxat arăta 8,70 dolari Hong Kong. Suslev se uită la un teanc de bancnote, îi dădu şoferului una de 100 în loc de una de 10 şi coborî greoi din maşină. O chinezoaică .îşi făcea nervoasă vînt cu evantaiul. El se îndreptă clătinîndu-se spre interfonul blocului. Ea îi spuse şoferului să-l aştepte pe soţul ei şi se uită cu scîrbă după Suslev. Picioarele lui erau nesigure. Găsi butonul pe care-l căuta şi apăsă pe el. Dl. Ernest Clinker, Director.

— Da ?

— Ernie, eu sînt, Gregor, spuse el cu vocea îngroşată de o rîgîială. Eşti acasă ?

Vocea cu accent cockney rîse.

— În ruptul capului ! Sigur că sînt, amice ! Ai întîrziat ! După voce se pare că ai fost într-un turneu prin crîşme ! Sus e bere, vodcă, şi eu cu Mabel o să te primim.

Suslev se îndreptă spre lift. Apăsă pe butonul *jos*. La ultimul nivel de jos coborî în garajul deschis şi se duse în cel mai îndepărtat capăt. Uşa apartamentului era deja deschisă şi un bărbat mărunţel şi urît, roşu la faţă, trecut de şaizeci de ani, îi întinse mîna.

— Ai luat-o pe ulei, spuse Clinker, rînjetul dezvelindu-i dinţii falşi, ieftini, eşti cam ameţit, eh ?

Suslev îl îmbrăţişă greoi, celălalt îl strînse şi el în braţe, şi intrară înăuntru. Apartamentul avea două dormitoare minuscule, o cameră de zi, bucătărie şi baie. Camerele erau sărăcăcios mobilate, dar plăcut, şi singurul lux veritabil era un magnetofon deck din care se auzea tare muzică de operă.

— Bere sau vodcă ?

Suslev se lumină la faţă şi rîgîi.

— Întîi mă piş, pe urmă vodcă pe urmă... pe urmă alta şi pe urmă... pe urmă în pat.

Rîgîi prelung și sonor, plecă împleticindu-se către toaletă.

— Că bine zici, căpitane, bătrîne ! Hei, Mabel, spune-i salut căpitanului !

Bătrînul buldog somnoros, întins pe covorașul lui zdrențuit, deschise pentru o clipă un ochi, lătră o dată, și adormi din nou, aproape în același moment, respirînd greu. Clinker zîmbi și se duse la masă și turnă o vodcă zdravănă și un pahar de apă. Fără gheață. El bău niște Guiness, apoi strigă

— Cît stai, Gregori ?

— Doar la noapte, *tovarășe*. Poate mîine la noapte. Mîine... mîine trebuie să mă întorc pe vas. Dar mîine noapte... poate, eh ?

— Și Ginny ? Iar te-a dat afară ?...

În camioneta parcată în stradă, Roger Crosse, Brian Kwok și operatorul radio al poliției ascultau această conversație printr-un difuzor, înregistrare bună, cu ușori paraziți, camioneta plină de echipament de supraveghere radio. Îl auziră pe Clinker chicotind și spunînd din nou :

— Te-a dat afară, eh ?

— Toată seara noi hîț-hîț și ea... ea spune du-te să stai cu Ernie și lasă-mă... lasă-mă să dorm !

— Ești un ticălos norocos ! E o prințesă fata asta. Ad-o aici mîine.

— Da... da, o s-o... aduc. Da, e cea mai bună.

Îl auziră pe Suslev turnînd o căldare cu apă în veceu și întorcîndu-se în cameră.

— Poftim, bătrîne !

— Mulțumesc ! urmă zgomotul pe care-l face un om ce bea cu sete. Eu... cred... eu cred că vreau să mă întind... întind. Cîteva minute...

— Mai degrabă cîteva ore ! Fii liniștit, o să pregătesc eu micul dejun. Poftim, mai ia un pahar...

Polițiștii din camionetă ascultau cu atenție. Crosse ceruse să se pună microfoane în apartamentul lui Clinker cu doi ani în urmă. Din cînd în cînd era ascultat, întotdeauna cînd Suslev era acolo. Suslev, întotdeauna sub oarecare supraveghere, îl cunoscuse pe Clinker într-un bar. Amîndoi lucraseră pe submarine și s-au îm-

prietenit. Clinker îl invitase să stea la el şi din cînd în cînd Suslev dăduse curs invitației. Imediat Crosse ceruse o verificare asupra lui Clinker, dar nu se descoperise nimic dubios. Timp de douăzeci de ani, Clinker fusese în marina regală. După război făcuse diferite munci în marina comercială, prin toată Asia pînă în Hong Kong, unde se stabilise la pensionare. Era un om liniştit, plăcut, care locuia singur şi, de cinci ani, era paznicul şi administratorul clădirii. Suslev şi Clinker formau o pereche potrivită, beau mult, se distrau mult şi tăifăsuiau. Nici una din orele lor de taifas nu dăduse la iveală ceva interesant pentru serviciul secret.

— Şi-a luat porția obişnuită, Brian, spuse Crosse.

— Da, sir, spuse Brian Kwok plictisit şi încercînd să n-o arate.

În micul living, Clinker îi oferi lui Suslev umărul.

— Haide, la culcare cu tine.

Călcă paharul care se sparse şi îl ajută pe Suslev să meargă pînă în micul dormitor. Suslev se întinse greoi şi oftă. Clinker trase draperiile, apoi se duse la un alt magnetofon mic şi-l deschise. Într-o clipă se auziră de pe bandă o răsuflare grea şi începutul unui sforăit. Suslev se ridică fără zgomot, prefăcuta lui beție îi dispăruse. Clinker era deja în patru labe. Dădu deoparte un covoraş ., deschise chepengul. Suslev coborî prin el fără să scoată un sunet. Clinker rînji, îl bătu pe spate şi închise după el trapa bine unsă. Scările de sub chepeng duceau întrun tunel accidentat care ajungea repede în camerele canalului subteran de scurgere a viiturilor de furtună, acum uscat. Suslev mergea atent, folosind lanterna pe care o luase de pe o ieşitură în zid, în partea de jos a scărilor. Peste o clipă auzi o maşină scrîşnind pe Sinclair, chiar deasupra capului său. Mai coborî cîteva trepte şi se află sub Sinclair Towers. Un alt chepeng ducea într-o cămăruță de portar. Aceasta dădea spre nişte scări de serviciu nefolosite. Începu să urce. Roger Crosse continua să asculte respirația grea, combinată cu muzică de operă. Camioneta era înghesuită şi înăbuşitoare, cămăşile ude pe ei. Crosse fuma.

— Se pare că s-au culcat şi o să doarmă toată noaptea, spuse el.

Îl auzeau pe Clinker fredonînd și mișcîndu-se prin cameră pe cînd aduna cioburile de sticlă. Pe scala radioului, un beculeț roșu de semnalizare începu să clipească. Operatorul deschise aparatul de transmisie.

— Patrula 1423, da ?

— Sediul central pentru inspectorul Crosse. Urgent.

— Crosse aici !

— Biroul de serviciu, sir. Tocmai a sosit un raport că restaurantul *Floating Dragon* e în flăcări... Brian Kwok căscă gura de uimire... Mașinile de pompieri sînt deja acolo, și polițistul a spus că vreo douăzeci sînt înecați sau morți. Se pare că vasul a luat foc de la bucătărie, sir. Au fost cîteva explozii, au găurit cea mai mare parte a carenei și... O clipă, sir, tocmai avem un alt raport de la Marină.

Așteptară. Brian Kwok sparse liniștea.

— Dunross ?

— Petrecerea era pe puntea superioară ? întrebă Crosse.

— Da, sir.

— E mult prea deștept să moară în flăcări — sau să se înece, spuse încet Crosse. Focul a fost un accident, sau a fost provocat ?

Brian Kwok nu răspunse. Vocea de la sediul central se auzi din nou.

— Marina raportează că vasul s-a răsturnat. Spune că e un adevărat dezastru și se pare că au fost prinși cîțiva dedesubt.

— Agentul nostru a fost cu parlamentarii ?

— Nu, domnule, aștepta pe mal lîngă mașină. N-am avut timp să dăm de el.

— Și cei prinși pe puntea superioară ?

— Stați o clipă, să întreb... Din nou tăcere. Brian Kwok își șterse sudoarea... Spun că vreo douăzeci-treizeci de acolo de sus au sărit. Din păcate mulți dintre ei au părăsit prea tîrziu vasul, chiar înainte să se răstoarne. Marina nu știe cîți s-au înecat.

— Așteaptă. Crosse se gîndi o clipă, apoi vorbi din nou în microfon : Îl trimit pe inspectorul Kwok imediat cu mașina asta. Timiteți o echipă de scafandri să-l întîlnească. Cereți Marinei să dea tot ajutorul, prioritatea

numărul unu. Sînt acasă dacă e nevoie de mine. Închise microfonul, apoi către Brian Kwok : Mă duc jos. Sună-mă în momentul în care afli ceva de Dunross. Dacă e mort mergem imediat în subsolul băncii și, la dracu' tot ce va urma. Și acum cît poți de repede.

Ieși din mașină. Camioneta o luă în sus pe Aberdeen, peste coama muntelui, spre sud. Crosse se uită o clipă pe Rose Court, apoi în jos pe partea cealaltă a străzii, la Sinclair Towers. Unul din echipajele sale tot mai supraveghea intrarea, așteptînd cu răbdare întoarcerea lui Tsu-yan. Unde-i ticălosul ăla ? se întrebă iritat. Foarte îngrijorat, coborî dealul. Ploaia începu să-l stropească. Grăbi pasul.

Suslev luă o bere rece din frigiderul modern și o deschise. Bău mulțumit. Apartamentul 32 din Sinclair Towers era spațios, luxos, curat și bine mobilat, cu trei dormitoare și un living mare, la etajul al unsprezecelea. La fiecare etaj, existau trei apartamente grupate în jurul a două lifturi strîmte și al unor scări de serviciu. În apartamentul numărul 31 locuiau domnul și doamna John Chen. Numărul 33 aparținea unui domn K.V. Lee. Arthur îi spusese lui Suslev că K.V. Lee era o acoperire pentru Ian Dunross care, la fel ca și predecesorii săi, avea trei sau patru apartamente răspîndite în toată colonia. Suslev nu-i cunoscuse niciodată pe John Chen sau pe Dunross, deși îi văzuse de multe ori la curse sau în alte părți. Dacă va trebui să-l supunem pe tai-pan unui interogatoriu, unde ar fi mai potrivit decît aici ? își spuse el încruntat. Și cu Travkin ca momeală de rezervă... O pală bruscă de vînt mișcă perdelele trase peste ferestrele deschise și auzi ploaia. Închise cu grijă ferestrele și se uită afară. Picături mari stropeau ferestrele. Străzile și acoperișurile erau deja ude. Un fulger brăzdă cerul. Urmă bubuitul tunetului. Deja temperatura scăzuse cu cîteva grade. O să fie o furtună bună, își spuse el mulțumit, bucuros că nu mai e în apartamentul micuț, și vechi al lui Ginny Fu, de la etajul cinci al casei fără lift din Mong Kok, și la fel de bucuros că nu mai e la Clinker.

Arthur aranjase totul. Clinker, Ginny Fu, casa asta sigură, tunelul ; cu siguranță la fel de bine cum ar fi

făcut-o el în Vladivostok. Clinker fusese pe un submarin și trăise într-o mahala din Londra, asta era toată biografia lui, la care se putea adăuga doar că detestase întotdeauna ofițerii. Arthur spusese că-i fusese ușor să-l convertească pe Clinker la cauza lor, folosindu-se de suspiciunile și ura lui și de faptul că îi plăceau secretele.

— Ernie Urîtul știe doar cîteva lucruri despre tine, Gregori — evident, că ești rus și căpitanul lui *Ivanov*. Cît despre tunel, i-am spus că ai o aventură cu o femeie măritată din Sinclair Towers, soția unuia dintre taipanii firmei. I-am spus că e nevoie de sforăituri înregistrate pe bandă și de discreție pentru că ticăloșii de pilici sînt pe urmele tale și s-au strecurat în casa lui și i-au pus microfoane.

— *Pilici ?*

— Asta-i porecla pentru polițiști, așa erau numiți oamenii lui sir Robert Peel, primul ministru al Angliei, care a întemeiat prima poliție. Londonezii de rînd nu i-au putut suferi niciodată pe pilici, și Ernie Urîtul ar fi încîntat să-i păcălească. Nu trebuie decît să fii pentru marina *regală* și-și dă și viața pentru tine...

Suslev zîmbi. Clinker nu e om rău, își spuse el, doar plicticos ! Se întoarse în living, sorbind din bere. Ziarul de după-amiază era acolo, ediția specială scoasă de *Guardian*, cu titluri de-o șchioapă, GLOATA O CALCĂ ÎN PICIOARE PE FLOARE PARFUMATĂ, și o fotografie reușită a mulțimii dezlănțuite. Se așeză într-un fotoliu și citi repede. Apoi urechea lui fină auzi liftul oprindu-se. Se duse la masa de lîngă ușă și luă de sub ea pistolul cu amortizor încărcat. Îl băgă în buzunar și se uită prin vizor.

Soneria se auzi în surdină. Deschise ușa și zîmbi.

— Intră, prietene. Îl îmbrățișă cu căldură pe Jacques deVille. A trecut mult timp de cînd nu ne-am văzut.

— Da, da, a trecut, tovarășe, spuse la fel de cald deVille.

Ultima dată îl văzuse pe Suslev în Singapore, cu cinci ani în urmă, la o întîlnire secretă aranjată de Arthur, imediat după ce deVille fusese convins să intre în *Sevrin*. El și Suslev se cunoscuseră, tot în secret, în marele port Brest, în Franța, în iunie '41, cu cîteva zile înainte ca

Germania nazistă să invadeze Rusia sovietică, pe cînd cele două țări erau încă aparent aliate. Pe vremea aceea deVille era în maquis, iar Suslev comandat adjunct și comisar politic secret al unui submarin sovietic care oficial se afla acolo pentru alimentare, după un drum de recunoaștere în Atlantic. Atunci a fost deVille întrebat dacă nu vrea să participe la *adevăratul război*, războiul împotriva dușmanului capitalist, ca agent secret, după ce fasciștii vor fi distruși. Răspunsese „da" din toată inima. Fusese ușor pentru Suslev să-l convertească. Datorită posibilităților lui deVille după război, KGB-ul îl trădase în secret Gestapoului, apoi îl salvase de la moarte dintr-o închisoare a acestuia cu ajutorul gherilelor comuniste. Gherilele îi oferiseră niște dovezi false că fusese trădat de unul din oamenii săi pentru bani, deVille avea treizeci și doi de ani și, ca mulți alții, era zăpăcit de socialism și de învățăturile lui Marx și Lenin. Nu intrase niciodată în Partidul Comunist Francez dar acum, datorită lui Sevrin, era căpitan onorific în Forțele Sovietice de Securitate ale KGB-ului.

— Pari obosit, Frederick, spuse Suslev, folosind numele conspirativ al lui deVille. Spune-mi ce s-a întîmplat.

— O problemă de familie doar.

— Spune-mi.

Suslev ascultă atent povestea tristă a lui deVille despre ginerele și fiica sa. De la întîlnirea lor în 1941, Suslev fusese supraveghetorul lui deVille. În 1947 îi ceruse să se ducă în Hong Kong și să intre în compania *Struan*. Înainte de război deVille și tatăl său avuseseră o firmă de import-export foarte prosperă care întreținea legături strînse cu compania *Struan* — ca de altfel și legături de familie — așa că schimbarea fusese ușoară și binevenită. Misiunea secretă a lui deVille era să devină membru al consiliului de conducere și, în timp, tai-pan.

— Unde e fiica ta acum ? întrebă el cu compasiune.

DeVille îi spuse.

— Și șoferul celeilalte mașini ? Suslev reținu numele și adresa. O să am grijă ca cineva să se ocupe de el.

— Nu, spuse imediat deVille. A... a fost un accident. Nu putem pedepsi un om pentru un accident.

— Era beat. Cine conduce beat n-are nici o scuză. Oricum, tu eşti important pentru noi. Noi avem grijă de-ai noştri. O să mă ocup de el.

DeVille ştiu că nu avea rost să mai discute. O rafală de ploaie lovi ferestrele.

— *Merde*, dar ploaia e bună. Temperatura precis a scăzut cu cinci grade. O să ţină mult ?

— S-a comunicat că frontul de furtună e mare.

DeVille privi picăturile rotunde alunecînd pe geam şi se întrebă de ce fusese convocat.

— Tu cum o duci ?

— Foarte bine. Bei ceva ? Suslev se duse la barul cu oglinzi. E aici o vodcă bună.

— Bine, vodcă, te rog. Dar una mică.

— Dacă Dunross se retrage, tu eşti noul tai-pan ?

— Cred că unul dintre noi patru. Gavallan, David Mac Struan, eu şi Linbar Struan.

— În ordinea asta ?

— Nu ştiu. Doar că probabil Linbar e ultimul. Mulţumesc, deVille luă paharul, ciocniră. Aş înclina să cred că Gavallan.

— Cine-i MacStruan ăsta ?

— Un văr îndepărtat. Cinci ani s-a ocupat de comerţul cu China. Acum conduce filiala noastră din Canada — încercăm să ne diversificăm gama şi să ne ocupăm şi de fibre lemnoase, cupru, toate mineralele canadiene, mai ales din Columbia britanică.

— Cît de bun e ?

— Foarte bun. Foarte dur. Luptător parşiv. Patruzeci şi unu de ani, fost locotenent la paraşutişti. Mîna stîngă i-a fost aproape smulsă, deasupra Burmei, într-o încîlceală de paraşută. Şi-a legat un garou doar în jurul ei şi a continuat să lupte. Asta i-a adus o Cruce Militară. Dacă aş fi tai-pan, pe el l-aş alege, deVille ridică din umeri. Conform legilor companiei noastre, numai tai-panul îşi poate desemna succesorul. Poate să o facă oricînd, chiar şi în testamentul său, dacă vrea. Oricum o face, asta e regula *Nobilei Case*.

Suslev îl privi.

— Şi-a făcut Dunross testamentul ?

— Ian e foarte competent.

Se lăsă tăcere.

— Mai vrei o vodcă ?

— *Non, merci,* mi-ajunge asta. Vine şi Arthur ?

— Da. Cum am putea să facem să se încline balanţa în favoarea ta ?

DeVille ezită, apoi dădu din umeri. Suslev îşi turnă alt pahar.

— Ar fi uşor să-i discredităm pe MacStruan ăsta şi pe ceilalţi. Da. Uşor să-i eliminăm, Suslev se întoarse şi se uită la el. Chiar şi pe Dunross.

— Nu. Nu asta-i soluţia.

— Există alta ?

— Să ai răbdare, deVille zîmbi, dar ochii îi erau foarte obosiţi şi plini de umbre. N-aş vrea să fiu eu cauza... îndepărtării sale, sau a celorlalţi.

Suslev rîse.

— Nu e nevoie să omori ca să elimini ! Sîntem sălbatici ? Sigur că nu ! îşi privi cu atenţie protejatul, pe deVille trebuie să-l facem mai dur, îşi spuse el. Vorbeşte-mi despre american, Bartlett, şi afacerea *Struan-Par-Con.*

DeVille îi spuse tot ce ştia.

— Banii lui Bartlett ne vor da tot ce avem nevoie.

— Poate Gornt ăsta să răstoarne situaţia ?

— Şi da şi nu. E posibil. E dur şi ne urăşte cu-adevărat. E un rival pe termen lung...

— Da, ştiu. Suslev era surprins că deVille continua să repete o informaţie pe care i-o mai dăduse deja, semn rău, îşi spuse, şi se uită la ceas. Prietenul nostru a întîrziat douăzeci şi cinci de minute. E ceva neobişnuit, amîndoi erau prea vechi în meserie ca să-şi mai facă probleme, întîlnirile de genul celei de faţă nu puteau fi niciodată pe deplin sigure pentru că nimeni nu putea controla întîmplările neprevăzute.

— Ai auzit de focul din Aberdeen ? întrebă deVille la un gînd neaşteptat.

— Ce foc ?

— Au dat ştirile la radio chiar înainte să urc ! deVille şi soţia sa locuiau în apartamentul 20, la etajul al şaselea. Restaurantul *Floating Dragon* din Aberdeen a ars. Poate că Arthur a fost acolo.

— L-ai văzut ? Suslev fu deodată îngrijorat.

— Nu. Dar în înghesuiala aceea era uşor să nu-l întîlnesc. Am plecat cu mult înainte de masă.

Suslev sorbi gînditor din vodcă.

— Ţi-a spus deja cine sînt ceilalţi din Sevrin ?

— Nu. L-am întrebat, cu grijă, aşa cum ai cerut, dar nu mi-a...

— Cerut ? Eu nu-ţi cer, tovarăşe, eu doar sugerez.

— Desigur. Tot ce-a spus a fost „Ne vom întîlni cu toţii la timpul potrivit".

— O să aflăm în curînd amîndoi. Are perfectă dreptate să fie prudent.

Suslev dorise să-l pună la încercare pe deVille, ca şi pe Arthur, una din regulile de bază în KGB era că niciodată nu poţi avea deplină încredere în spionii tăi, indiferent cît de importanţi ar fi ei. Îşi aduse aminte cum inspectorul lor le băgase în cap un alt citat din *Arta războiului* a lui Sun Tzu, care era o lectură obligatorie pentru orice soldat sovietic. „Există cinci clase de spioni — spioni locali, spioni implantaţi, spioni convertiţi, spioni condamnaţi şi spioni supravieţuitori. Cînd toate cele cinci categorii lucrează concertat, statul va fi în siguranţă şi armata inviolabilă. Spionii locali sînt localnicii. Spionii implantaţi sînt persoane oficiale din rîndul duşmanilor. Spionii convertiţi sînt spionii duşmanului pe care i-ai atras de partea ta. Spionii condamnaţi sînt cei cărora li se transmit informaţii false şi apoi sînt oferiţi duşmanului care va scoate prin tortură aceste informaţii de la ei şi astfel va fi înşelat. Spionii supravieţuitori sînt cei care aduc noutăţi din tabăra duşmanului. Reţineţi, din întreaga armată nimeni altcineva nu trebuie să fie răsplătit mai generos. Dar dacă o noutate secretă este divulgată de un spion înainte de vreme, el trebuie condamnat la moarte împreună cu persoana căreia i-a spus secretul."

Dacă celelalte rapoarte AMG sînt la fel ca cel deja descoperit, îşi spuse Suslev indiferent, atunci Dunross e condamnat. Îl privea pe deVille, cîntărindu-l, plăcîndu-l, bucuros că trecuse din nou testul — ca şi Arthur. Ultimul paragraf din *Arta războiului* — o carte atît de importantă pentru elita sovietică încît mulţi ştiau volumul acela

subţire pe dinafară — îi veni în minte : „Numai conducătorul luminat şi generalul înţelept vor folosi inteligenţa superioară a armatei pentru spionaj. Spionii sînt cel mai important element într-un război pentru că de ei depinde posibilitatea de mişcare a armatei."

Asta face KGB-ul, îşi spuse el mulţumit. Căutăm pe cei mai buni în toate republicile. Noi *sîntem* elita. Noi *avem nevoie* de spioni din toate cele cinci categorii. Avem nevoie de oamenii ăştia, Jacques şi Arthur şi toţi ceilalţi. Da, avem mare nevoie de ei.

— Arthur n-a dat nici un indiciu cine sînt ceilalţi. Nici unul, spunea deVille, doar că sîntem şapte.

— Trebuie să avem răbdare, zise Suslev, liniştit că Arthur fusese în acelaşi timp şi prudent, pentru că făcea parte din plan ca cei şapte să nu se cunoască niciodată, să nu ştie că Suslev era supraveghetorul lui Sevrin şi superiorul lui Arthur.

Suslev cunoştea identitatea tuturor spionilor Sevrin. În timp îi acceptase împreună cu Arthur, punîndu-i mereu la încercare pe toţi, cultivîndu-le loialitatea, eliminînd pe unii, substituind pe alţii. Testezi întotdeauna şi, în momentul în care un spion şovăie, a venit timpul să-l neutralizezi, sau să-l elimini — înainte ca el să te neutralizeze sau să te elimine pe tine. Chiar Ginny Fu, îşi spuse el, deşi nu e spion şi nu ştie nimic. Niciodată nu poţi să fii sigur de nimeni în afară de tine însuţi — asta ne învaţă sistemul nostru sovietic. Da. E timpul să o iau în călătoria pe care i-am tot promis-o. O călătorie scurtă, săptămîna viitoare. La Vladivostok. Odată ajunsă acolo poate fi purificată şi reabilitată şi folosită, şi să nu se mai întoarcă niciodată aici. Sorbi din vodcă, plimbîndu-şi prin gură lichidul arzător.

— Îi mai acordăm lui Arthur o jumătate de oră. Te rog, spuse arătîndu-i un scaun.

DeVille dădu de-o parte ziarul şi se aşeză în fotoliu.

— Ai citit despre asaltul asupra băncilor ?

Suslev se lumină la faţă.

— Da, tovarăşe. Minunat.

— E o operaţiune KGB ?

— Din cîte ştiu eu nu, spuse vesel Suslev. Dacă e, atunci cineva va fi promovat.

Era o politică leninistă de bază să acorzi o atenție deosebită băncilor occidentale, să te infiltrezi în ele pînă la cel mai înalt nivel, să încurajezi și să-i ajuți pe alții să pornească dezastrul asupra valutei occidentale, dar, în același timp, să împrumuți cît mai mult capital de la ele, indiferent de dobîndă, pe termen cît mai lung, cu cît mai lung termenul cu atît mai bine, asigurîndu-te că nici un sovietic nu întîrzie cu plata, *oricît de mult ar costa.*

— Falimentul băncii *Ho-Pak* va ruina cu siguranță și alte bănci. Ziarele spun că s-ar putea să aibă probleme și *Victoria,* eh ?

DeVille se cutremură fără să vrea și Suslev observă. Îngrijorarea îi crescu.

— *Merde,* dar asta ar distruge Hong Kongul, spuse deVille. Oh, știu, cu cît mai repede cu atît mai bine, dar... dar fiind un spion ascuns atît de bine, uneori uiți cine ești cu adevărat.

— N-ai de ce să fii îngrijorat. Ni se întîmplă tuturor. Ești tulburat din cauza fiicei tale. Care tată n-ar fi ? O să treacă.

— Cînd o să putem face ceva ? Sînt obosit, atît de obosit să aștept.

— În curînd. Ascultă, spuse Suslev ca să-l încurajeze. În ianuarie am fost la o întîlnire la nivel înalt la Moscova. Problema bancară a fost prioritară pe agenda noastră de lucru. După ultima socoteală sîntem datori capitaliștilor aproape 30 de miliarde împrumuturi — cea mai mare parte Americii.

DeVille rămase cu gura căscată de uimire.

— Madonna, habar n-aveam că ați reușit atît.

— Zîmbetul lui Suslev se lărgi.

— Asta-i Rusia Sovietică ! Sateliții noștri au și ei 6,3 miliarde. Germania Răsăriteană tocmai a mai luat 1,3 miliarde ca să cumpere laminoare și tehnologie modernă capitalistă și o mulțime de lucruri de care avem nevoie, rîse, își termină paharul și-și turnă altul, licoarea făcîndu-l să vorbească mai ușor. Chiar că nu-i înțeleg pe capitaliști. Se înșeală singuri. Noi sîntem porniți pe față să-i terminăm și ei ne oferă mijloacele s-o facem. Sînt uimitori. Dacă avem timp, douăzeci de ani — maximum douăzeci — pe-atunci datoria noastră va fi de 60, 70 de miliarde și, din punctul lor de vedere, noi vom fi tot

un risc de trei ori mai mare, fără ca vreodată să întîrziem să ne plătim datoriile... în timp de război, de pace sau depresiune, hohoti brusc. Parcă un bancher elveţian spunea : „Împrumută puţin şi ai un datornic — împrumută mult şi ai un partener !" 70 de miliarde, Jacques, prietene, şi îi stăpînim. 70, şi noi putem să le schimbăm politica pentru ca să se potrivească cu a noastră şi apoi, în orice moment pe care-l alegem noi, ultima noastră poznă : „Ne pare atît de rău, Domnule Bancher Sionist Capitalist, regretăm că n-avem o leţcaie ! Oh, ne pare foarte rău, dar nu mai putem plăti împrumuturile, nici măcar dobînzile la împrumuturi. Ne pare foarte rău, dar din acest moment moneda noastră actuală nu mai are nici o valoare. Noua noastră monedă e rubla roşie, o rublă roşie valorează o sută de dolari capitalişti de-ai tăi..." Suslev rîse, simţindu-se foarte fericit. Şi oricît de bogate sînt împreună băncile, ele nu vor putea niciodată să anuleze o datorie de 70 de miliarde. Niciodată. 70, plus toate miliardele blocului răsăritean din acel moment ! Şi dacă anunţul neaşteptat este aranjat să coincidă cu una din inevitabilele lor recesiuni capitaliste, aşa cum va fi... ei implorîndu-ne să le salvăm ticăloasele lor de piei ! şi vor intra în rahat pînă la nasul lor de bancheri evrei, adăugă dispreţuitor : Ticăloşii ăştia proşti merită să piară. De ce să ne luptăm cu ei cînd propria lor lăcomie şi prostie îi distrug. Eh ?

DeVille aprobă din cap stînjenit. Suslev îl speria. Probabil că încep să îmbătrînesc, îşi spuse el. La început era atît de uşor să crezi în cauza maselor. Strigătele celor exploataţi erau atît de puternice şi clare atunci. Dar acum? Acum nu mai sînt atît de clare. Sînt încă implicat, implicat adînc. Nu regret nimic. Franţa o va duce mai bine sub comunism. Aşa să fie oare ? Nu mai ştiu, nu mai sînt sigur, nu la fel de sigur cum am fost. E păcat pentru toată lumea că trebuie să existe un „ism", îşi spuse el, încercînd să-şi ascundă teama. Ar fi mai bine să nu fie nici un fel de „isme", doar iubita mea Coastă de Azur scăldîndu-se în soare.

— Ascultă-mă pe mine, prietene, Stalin şi Beria au fost genii, spunea Suslev. Ei sînt cei mai mari ruşi care au existat vreodată.

DeVille încercă să nu-şi arate şocul. Îşi amintea oroarea ocupaţiei germane, umilirea Franţei, toate satele şi cătunurile şi viile distruse, îşi amintea că Hitler n-ar fi îndrăznit niciodată să atace Polonia şi să înceapă totul dacă n-ar fi existat pactul de neagresiune al lui Stalin care să-i apere spatele. Fără Stalin n-ar fi fost nici război, nici măcel, şi toţi am fi fost mai bogaţi. Douăzeci de milioane de ruşi ? spuse el. Milioane fără număr din celelalte neamuri !

— Un preţ modest. Suslev îşi turnă din nou, înfierbîntat de patimă şi vodcă. Datorită lui Stalin şi Beria avem toată Europa răsăriteană, de la Baltica la Balcani.

— Estonia, Lituania, Letonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria, toată Polonia, Prusia, jumătate din Germania, Mongolia Superioară. Suslev rîgîi fericit. Coreea de Nord şi peste tot cîte un punct de sprijin. Operaţiunea *Leu* a lor a distrus Imperiul Britanic. Datorită ajutorului lor au fost înfiinţate Naţiunile Unite pentru a ne oferi cea mai grozavă armă în arsenalul nostru cu multe arme. Şi apoi e Israelul. Suslev începu să rîdă. Tatăl meu a fost unul din cei care s-au ocupat de acel program.

DeVille simţi cum i se zburleşte părul pe ceafă.

— Ce ?

— Israelul a fost o lovitură Stalin-Beria de proporţii uriaşe ! Cine l-a ajutat — pe faţă şi în secret — să ia naştere ? Cine l-a recunoscut imediat ? *Noi*, şi de ce ? Suslev rîgîi din nou. Pentru a fixa în adîncul Arabiei un cancer care va supura şi va distruge ambele părţi şi împreună cu ele va nimici puterea industrială a Occidentului. Evreii împotriva mahomedanilor, împotriva creştinilor. Fanaticii ăştia nu vor trăi niciodată în pace unul cu altul, chiar dacă ar putea s-o facă, uşor. Nu vor înceta cearta niciodată, chiar dacă asta îi va costa prosteasca lor viaţă.

Rîse şi apoi se uită lung şi încruntat la pahar, învîrtind lichidul în el. DeVille îl privi, urîndu-l, dorind să-i dovedească că se înşeală, dar fiindu-i frică s-o facă, ştiind că Suslev avea putere totală asupra lui. Odată, cu cîţiva ani în urmă, omisese să trimită nişte cifre de rutină ale companiei *Struan* la o căsuţă poştală din Berlin. A doua zi, un străin îi telefonase acasă. Nu mai primise niciodată un asemenea telefon. Era prietenos. Dar el ştia despre ce e vorba.

DeVille îşi stăpîni un tremurat brusc şi-şi păstră faţa senină cînd Suslev ridică privirea spre el.

— Nu eşti de acord cu mine, tovarăşe ? spuse omul de la KGB, zîmbitor. Jur că n-o să-i înţeleg niciodată pe capitalişti. Îşi fac duşmani dintr-o sută de milioane de arabi care au toate rezervele adevărate de petrol ale lumii, de care, într-o bună zi, o să aibă şi ei nevoie disperată. Şi în curînd noi vom avea Iranul şi Golful şi Strîmtoarea Ormuz. Apoi vom pune mîna pe rezervele Occidentului, vor fi ale noastre, şi nu va fi nevoie de război — doar execuţii.

Suslev îşi termină vodca şi-şi turnă alta. DeVille îl privea, detestîndu-l acum, întrebîndu-se, înnebunit, care era propriul său rol. De aceea am fost un spion secret aproape perfect, pregătit timp de şaisprezece ani, fără să existe nici o suspiciune în legătură cu mine ? Nici măcar Susanne nu bănuieşte nimic şi toată lumea crede că sînt anti-comunist, devotat companiei *Struan* care este creaţia super-capitalistă a întregii Asia. Gîndurile lui Dirk Struan ne animă. Profit. Profit pentru tai-pan, *Nobila Casă* şi apoi Hong Kong, în ordinea asta, şi la dracu' cu toţi, cu excepţia Coroanei, a Angliei şi Chinei. Şi chiar dacă nu devin tai-pan, tot pot face din Sevrin distrugătorul Chinei pe care Suslev şi Arthur îl doresc. Dar oare vreau eu asta acum ? Acum cînd, pentru prima dată, l-am văzut cu adevărat pe acest... acest monstru şi toată ipocrizia lui ?

— Stalin, spuse el, crispîndu-se aproape sub privirea lui Suslev. L-ai... l-ai întîlnit vreodată ?

— Am fost lîngă el o dată. La trei metri de el. Era mărunt, dar îi simţeai forţa. Asta a fost în 1953, la o petrecere pe care a dat-o Beria pentru nişte ofiţeri superiori din KGB. Tatăl meu a fost invitat şi mi s-a permis să merg şi eu cu el. Suslev luă altă vodcă, aproape fără să-l vadă, cufundat cu totul în trecut şi în implicarea familiei sale în mişcare. Stalin era acolo, Beria, Malenkov... Ştiai că numele adevărat al lui Stalin a fost Iosif Vissarionovici Djugaşvili ? Era fiul unui cizmar din Tiflis, oraşul meu, destinat să devină preot, dar dat afară din seminarul de acolo. Ciudat, ciudat, tare ciudat !

Ciocniră paharele.

— Nu e nevoie să fii atît de solemn, tovarăşe, spuse el, interpretînd greşit tăcerea lui deVille. Oricît ai pierde tu personal. Faci parte din viitor, din marşul către victorie ! Suslev îşi goli paharul. Stalin trebuie să fi murit fericit. Ar trebui să fim tot atît de norocoşi, nu ?

— Şi Beria ?

— Beria a încercat prea tîrziu să ia puterea. N-a reuşit. Noi, cei din KGB, sîntem ca japonezii, şi noi considerăm că singurul păcat este eşecul. Dar Stalin... Tata mi-a povestit că atunci cînd la Ialta, fără să ceară nici o concesie, Roosevelt a fost de acord să-i dea lui Stalin Manciuria şi Kurilele, care ne ofereau dominaţia asupra Chinei şi Japoniei şi tuturor apelor Asiei, Stalin a făcut o comoţie cerebrală încercînd să-şi stăpînească rîsul şi era să moară !

După o pauză deVille întrebă :

— Şi Soljeniţîn şi gulagurile ?

— Sîntem în război, prietene, există trădători înăuntru. Cum pot conduce cei puţini pe cei mulţi fără teroare ? Stalin ştia asta. El a fost într-adevăr un om mare. Chiar şi moartea lui ne-a fost folositoare. A fost o idee strălucită a lui Hruşciov să-l folosească pentru a „umaniza“ URSS-ul.

— Asta a fost doar un alt aranjament ? întrebă deVille zguduit.

— Asta ar trebui să fie secret de stat. Suslev îşi înghiţi un rîgîit. Nu contează, în curînd i se va reda lui Stalin gloria care i se cuvine. Acum, ce e cu Ottawa ?

— Oh, am luat legătura cu Jean-Charles şi...

Telefonul sună brusc. O singură dată. Ochii lor se îndreptară spre el, respiraţia li se opri aproape. După vreo douăzeci de secunde se mai auzi sunînd o dată. Cei doi se relaxară uşor. Încă vreo douăzeci de secunde şi al treilea apel deveni continuu. Un apel însemna „Pericol, plecaţi imediat“ ; două, că întîlnirea era contramandată ; trei, că cine suna va veni acolo în curînd ; al treilea continuu, că se putea vorbi în siguranţă. Suslev ridică receptorul. Auzi o răsuflare, apoi Arthur întrebă cu accentul său ciudat :

— Este domnul Lop-sing acolo ?

— Nu e nici un Lop-*ting* aici, aţi format un număr greşit, spuse Suslev cu vocea schimbată, concentrîndu-se cu un efort.

Continuară discuţia cu grijă, în cod, Suslev liniştit cînd auzi tusea uscată a lui Arthur. Apoi Arthur spuse :

— Nu pot veni astă-seară. Se poate vineri la trei ?

Vineri însemna joi — mîine — miercuri însemna marţi, şi aşa mai departe. Trei era un cod pentru locul de întîlnire. Hipodromul Happy Valley, la antrenamentul din zori. Mîine în zori !

— Da.

Telefonul se închise. Se mai auzi doar tonul de apel.

Repeta dupa mine: „Eu, Ian Struan Dunross, din neamul Struanilor, crestin, jur in fata lui Dumnezeu, in prezenta lui Alastair McKenzie Duncan Struan, cel de-al unsprezecelea tai-pan, si Phillp T'Chung Sheng Chen, cel de-al patrulea comprador, ca voi respecta toate dispozitiile testamentare citite de mine cu voce tare in prezenta dumnealor aici, in Hong Kong, ca voi lega si mai mult compania de Hong Kong si de comertul cu China".

ELIT-COMENTATOR

REGIA AUTONOMĂ A IMPRIMERIILOR

Vol. I - II   1000 lei